Trần Thanh Vân

KIM BÚT THẦN HIỆP

Vnthuquan.net, 2009.

Trần Thanh Vân

KIM BÚT THẦN HIỆP

Hồi 1

Thiên Long Kim Bút

Vầng kim ô đã ngả về tây, từng đàn chim lần lượt kéo nhau vào rừng.

Trên một bãi cỏ rộng ven rừng, một văn sĩ trung niên đang cúi xuống xem xét một tử thi.

Tử thi ấy tuy bị trúng rất nhiều phi tiêu, nhưng không phải là một người bằng xương bằng thịt.

Lúc này, chỉ thấy văn sĩ trung niên từ từ đứng thẳng người lên, lắc đầu buông tiếng thở dài, đoạn đưa mắt nhìn về phía trời tây, đối mặt với nắng chiều rực rỡ thờ thẫn đứng thừ ra.

Bảy tám năm về trước, một cuộc chiến đẫm máu đã xảy ra tại vùng Tân Dã thuộc Do Nam. Kết quả là Thiên Cương thất sát cùng Hải Nội tứ độc tất cả đều vong mạng.

Thiên Yêm Tẩu ở Ngũ Đài đứt một cánh tay. Thủy Hỏa song cơ ở Dương Châu kinh hồn bỏ chạy mới khỏi táng thân.

Sau cuộc chiến kinh thiên động địa giữa hai phái chính tà ấy, bọn hắc đạo trong một thời gian dài không còn dám làm mưa làm gió trên chốn giang hồ nữa.

Và vị truyền nhân của Thiên Long, người đã lãnh đạo phe chánh phái tiêu diệt quần ma, Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền trong một sớm một chiều đã vang danh thiên hạ. Vô hình trung trở thành người lãnh tụ võ lâm được hai giới hắc bạch công nhận.

Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền chính là người văn sĩ trung niên hiện đang đứng trên bãi cỏ.

Tuy nhiên, Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền lúc này không phải đang ngắm mặt trời lặn, và cũng không phải đang hồi tưởng lại dĩ vãng huy hoàng kia, mà nguyên nhân đã khiến cõi lòng ông trĩu nặng cũng chẳng phải do hình nộm dưới chân, mặc dù mỗi ngọn tiêu đều không trúng vị bộ đã định.

Bởi ông hiểu rất rõ về tư chất của đệ tử các cấp, ngay như ba người đệ tử đồng bút còn không hy vọng, sá chi là mấy vị đệ tử thiết bút vừa rồi.

Trời tối dần, Kim Bút đại hiệp nhếch môi cười chua chát, lại lắc đầu và buông tiếng thở dài, đoạn quay người rời khỏi bãi cỏ, theo một con suối nhỏ đủng đỉnh bước về phía trang viện.

Ngay khi Kim Bút đại hiệp khuất dạng sau cổng trang viện, bỗng có hai bóng người từ trong rừng phóng ra, im lìm phi thân đến cạnh hình nộm.

Sau một hồi kỹ lưỡng xem xét, một người áo đen thấp giọng :

- Mã huynh thấy thế nào?

Người áo đen kia lắc đầu, giọng ồ ề đáp :

- Ta thấy đầu lĩnh chúng ta nên tạm dẹp bỏ ý định kia là hơn, người ta chỉ vì có đệ tử không ra gì nên mới buồn rầu như vậy, đầu lĩnh lại ngỡ người ta...

Rồi thì cũng như lúc xuất hiện, hai người áo đen nhìn quanh thật nhanh, sau đó biến mất trở vào rừng

* * * * *

Lúc Kim Bút đại hiệp đang đi đến tiền sảnh, bỗng nghe bên trong đang có tiếng cười nói râm ran, Kim Bút đại hiệp bất giác chau chặt

đôi mày rậm.
Những người đang chờ trong sảnh để cùng ông ăn tối chính là Kim Bút tứ hữu mà mọi người trong giới võ lâm ai cũng đều biết đến, đó là Hoa Sơn Bạch Y Hiệp Nhiếp Văn Vệ, Kim Lăng công tử Hồ Dật Bình, Thuận Thiên Vô Thường Tố Đạt Tam và Lưu Tinh Cản Nguyệt Lang Tinh Kỳ!
Bốn người này đều là bạn thân đã kết giao lúc hành đạo trên chốn giang hồ của Kim Bút đại hiệp. Kim Bút đại hiệp luôn xem bốn người bạn sinh tử chi giao này như là thủ túc, mặc dù họ chưa từng tham dự vào cuộc chiến Tân Dã khi xưa. Tuy nhiên, sự việc đã xảy ra khi sáng khiến Lệnh Hồ Huyền đã không bằng lòng đối với bốn người này.
Kim Bút đại hiệp nhận thấy bốn người bạn thân này có lẽ đã vì quá kính trọng ông, cho nên việc gì cũng đều quyết định theo ánh mắt của ông, hoàn toàn không như Thiên Long lục tào đối với ân sư ông là Thiên Long lão nhân khi xưa, luôn giữ gìn sự trung thực giữa bằng hữu với nhau.
Ông tin rằng sáng nay nếu Tứ hữu đổi lại là Lục tào thì chàng thiếu niên Do Nhân Kiệt chắc chắn đã được thu nhận rồi.
Kim Bút đại hiệp chợt dừng bước, lão gia nhân đi sau liền ngạc nhiên hỏi :
- Lão gia...
Kim Bút đại hiệp quay lại ngắt lời :
- Hãy vào nói với Nhiếp gia và mọi người không cần chờ nữa, bảo là hiện ta đang có việc cần, không phân thân được, lát nữa hãy cho ta tô mì, nhân tiện bảo Trịnh sư gia đến thư phòng gặp ta!
Vào trong thư phòng nơi góc viện, Kim Bút đại hiệp đăm chiêu nhìn

vào ngọn lửa bập bùng cháy trước mặt, lại đăm chiêu vào suy tư.
Trong gian thư phòng này đâu đâu cũng có để lại bút tích của ân sư Thiên Long lão nhân, qua đó đã khiến Kim Bút đại hiệp lại nhớ đến Thiên Long lục tào.
Trong cuộc chiến tại Tân Dã khi xưa, phe tà phái đông hơn trăm người, phe chính phái ngoài ông ra chỉ có Thiên Long lục tào gồm Thi, Kỳ, Tửu, Trà, Địch và Kiếm sáu người, kết quả Thiên Long lục tào đã thiệt mất bốn người, chỉ còn lại Tửu Tẩu Từ Thích Chi và Kiếm Tẩu Tiêu Chấn Võng!
Sau đó, mặc dù ông đã thu xếp ổn thỏa cho bốn gia đình của Thi, Kỳ, Trà, Địch, xây nhà nuôi dưỡng Tửu Tẩu và Kiếm Tẩu, song dù đối với người sống cũng như kẻ chết, ông vẫn luôn cảm thấy ray rứt trong lòng.
Bởi Lục tào đã theo ân sư gần sáu mươi năm dài đều bình an vô sự, vậy mà sau khi ân sư từ trần, tuy thanh danh Kim Bút đại hiệp của ông ngày một vang lừng, song trong số họ sáu người, bốn người đã vĩnh viễn xa rời nhân thế.
Sau cuộc chiến Tân Dã vì khơi quật nhân tài để kế nghiệp cho dòng Thiên Long và phòng bị bọn ma đầu đã cao bay xa chạy, hằng năm vào ngày hôm nay mồng năm tháng tám, và cũng là ngày kỷ niệm cuộc chiến Tân Dã, Kim Bút đại hiệp đều tiếp kiến hai hoặc ba thiếu niên đã trải qua cuộc sơ thí nghiêm ngặt, cùng với sự có mặt của Kim Bút tứ hữu tuyển chọn lần cuối cùng, để quyết định có thu nhập vào làm đệ tử hay không.
Hôm nay có ba thiếu niên được tiếp kiến, hai người một họ Vưu và một họ Thân, đều do phái Hành Sơn đề cử. Hai người này tuy khí chất cũng khá, song hiềm vì căn cơ quá kém, khó hy vọng đạt được

thành tựu lớn, nên khi vừa lên đến đã bị Tứ hữu nhất trí phủ quyết.
Còn người thứ ba là Do Nhân Kiệt, vừa trông thấy diện mạo của chàng thiếu niên này, Kim Bút đại hiệp lập tức hết sức kinh ngạc, ông có cảm giác khi xưa ân sư lần đầu tiên gặp ông, nhất định cũng kinh ngạc như vậy!
Chẳng những vậy, Kim Bút đại hiệp lúc bấy giờ còn khẳng định là chàng thiếu niên Do Nhân Kiệt sau khi đầu nhập Thiên Long môn, nếu được ông tận tâm đào tạo, thành tựu sau này nhất định còn cao hơn chính bản thân ông.
Do đó, ngay lúc ấy Kim Bút đại hiệp trong lòng đã nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, hiện tuổi ông chưa đầy năm mươi, đang trong thời kỳ sung mãn đối với một người trong giới võ lâm, phải chăng thật sự cần thiết cấp tốc đào tạo một người kế nghiệp hầu trong tương lai làm rạng rỡ cho ông.
Ngay khi ý nghĩ ấy vừa nảy sinh, chính bản thân Kim Bút đại hiệp cũng không khỏi kinh ngạc.
Thế là đôi mày của Kim Bút đại hiệp đã tự nhiên chau lại, thật ra đó chẳng qua chỉ là do tự trách, với một người vang danh hiệp nghĩa như ông, tại sao lại có ý nghĩ hẹp hòi vị kỷ như vậy?
Thế nhưng, nhóm Tứ hữu hiển nhiên đã hiểu lầm tâm ý của ông, nên liền khoát tay, thế là cuộc thi đã kết thúc một cách qua loa trước thời gian đã định.
Đến khi Kim Bút đại hiệp quay về thực tại thì chàng thiếu niên họ Do đã ra đến ngoài cổng trang rồi!
Khi nãy ở trên bãi cỏ, Kim Bút đại hiệp đã thẫn thờ nghĩ ngợi chính là vì việc này.
Suốt ngày lòng ông đã không ngớt tự hỏi, ngay khi phác giác chàng

thiếu niên họ Do rời khỏi, ông đuổi theo phải chăng vẫn còn kịp? Thế nhưng, tại sao ông đã không làm như vậy?

Bỗng, bóng người thấp thoáng, một lão nhân áo dài bước vào, người này chính là Trịnh sư gia, vừa vào đến thư phòng, Trịnh sư gia liền vòng tay thi lễ nói :

- Lão gia cho gọi chẳng hay có điều chi dặn bảo?

Kim Bút đại hiệp ngẩng lên :

- Bốn nhà Phùng Lập Lý Do dạo này đều yên khỏe cả chứ?

Trịnh sư gia cung kính đáp :

- Nhờ hồng phúc của lão gia, tất cả đều yên khỏe cả! Hồi tháng rồi Trương Tam có đi ngang qua Trung Nghĩa Trang, họ đều nhắn lời thăm hỏi và mong lão gia hãy giữ gìn sức khỏe!

Kim Bút đại hiệp gật đầu :

- Còn hai lão nhân gia Từ Tiêu thì sao?

Trịnh sư gia mỉm cười :

- Từ lão nghe đâu suốt ngày vẫn say sưa, ai khuyên cũng không được, còn Tiêu lão thì đang lo rèn một thanh kiếm tốt cho lão gia?

Kim Bút đại hiệp ngạc nhiên :

- Rèn kiếm cho Lệnh Hồ mỗ ư? Bổn nhân đâu có dùng kiếm!

Trịnh sư gia mỉm cười :

- Tiêu lão bảo là cũng biết điều ấy, nhưng vẫn cho là trong Thiên Long phủ mà không có một thanh kiếm tốt thì thật là thiếu sót. Tiêu lão còn bảo là nếu lão gia không chịu mang theo bên mình thì cứ treo trong thư phòng để trang trí cũng tốt thôi!

Kim Bút đại hiệp phì cười :

- Đó cũng là tấm lòng của ông ấy, thôi thì cứ để mặc ông ấy vậy!

Trịnh sư gia tiếp lời :

- Lão gia còn dặn bảo gì nữa không?

Kim Bút đại hiệp ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói :

- Từ nay cứ cách mười hôm nửa tháng, hãy bảo Trương Tam đến Trung Nghĩa Trang một lần, xem thiếu thứ gì thì cứ cho người đến lấy. Còn về phần Từ lão, sư gia hãy đích thân đến đó, ông ấy đã nghiện rượu quá nặng, bảo ông cai bỏ ngay tức khắc đương nhiên là không thể được, nhưng uống ít đi một chút hẳn là có thể. Nếu cần thiết, sư gia cứ dọa cho ông ấy một phen, bảo đó là của lệnh Lệnh Hồ mỗ, nếu ông ấy mà không chịu giảm bớt sẽ lập tức đưa ông vào ở trong phủ, đến lúc ấy thì ngay cả một giọt cũng chẳng được uống.

Trịnh sư gia khom mình :

- Lão nô xin vâng mạng!

Sau khi Trịnh sư gia lui ra, lão gia nhân Trần Đại mang vào tô mì. Kim Bút đại hiệp ăn xong, đứng lên đi loanh quanh trong phòng, mặc dù cõi lòng đã có phần nhẹ nhõm bởi sự sắp xếp vừa rồi, song hình bóng của chàng thiếu niên họ Do vẫn không tài nào xua tan được. Sau cùng, Kim Bút đại hiệp khẽ buông tiếng thở dài, thầm nhủ :

- Việc đã qua rồi, còn nghĩ đến làm gì nữa? Tương lai còn dài, chả lẽ không còn gặp được một người như Do Nhân Kiệt nữa hay sao?

* * * * *

Ra khỏi Thiên Long phủ, Do Nhân Kiệt chán chường vô hạn. Chàng không oán trách ai cả, Kim Bút đại hiệp là Thái Sơn bắc đẩu trong giới võ lâm, Kim Bút tứ hữu cũng là những hào kiệt xuất sắc...

(mất một khúc, tập 1 trang 16)

xuống bàn, trố to mắt và chỏi tay lên bàn lớn tiếng nói :

- Tiểu tử ngươi không cho họ biết ngươi chính là...

Do Nhân Kiệt cười khẩy :

- Cho họ biết kẻ này chính là tôn nhi của Địch Tẩu trong Lục tào chứ gì? Vậy, nếu nói ra thì Do Nhân Kiệt này nhất định sẽ được thu nhập vì nễ tình gia tổ, không đáng làm đồ đệ thì cũng có thể làm công vặt, nhưng thật đáng tiếc, Do Nhân Kiệt này chưa đến nỗi hèn hạ như vậy!

Lão nhân lắc đầu nguây nguẩy :

- Không đúng! Không đúng!

Do Nhân Kiệt nghiêng mặt :

- Gì mà không đúng?

Lão nhân lẩm bẩm :

- Theo lão phu thấy nhất định là phải có vấn đề!

Do Nhân Kiệt thắc mắc :

- Vấn đề gì?

Lão nhân ngẩng lên :

- Cái khác không nói đến, chỉ so với mấy tên tiểu tử họ Công Dã, họ Dương, họ Dư, họ Mã... chẳng lẽ ngươi không hơn sao?

Do Nhân Kiệt nhếch môi cười chua chát :

- Những lời ấy Kiệt nhi đã nghe đến hàng trăm lần rồi, xin đa tạ sự khen ngợi của gia gia, chỉ tiếc là truyền nhân Thiên Long họ Lệnh Hồ chứ không phải là Tửu Tẩu đại nhân, một trong Lục tào!

Tửu Tẩu đứng phắt dậy :

- Tiểu tử ngươi hãy tạm ở đây, để tửu quỷ này đến đó hỏi tội bọn hồ đồ ấy mới được!

Do Nhân Kiệt lách người khom mình :

- Xin mời ngồi xuống cho!

Tửu Tẩu ngạc nhiên :

- Tại sao ngươi lại ngăn cản lão phu?

Do Nhân Kiệt ngẩng lên :

- Ý của Từ gia gia là muốn chứng tỏ rằng Tửu Tẩu còn sống, thể diện to hơn Địch Tẩu đã chết phải không?

Tửu Tẩu thoáng ngẩn người :

- Ai đã nói như vậy?

Do Nhân Kiệt điềm tĩnh tiếp lời :

- Vậy chứ lão nhân gia dựa vào đâu mà can thiệp vào việc đã định của kẻ khác?

Lão nhân gia đã hỏi Kiệt nhi hay chưa? Cho dù đối phương đồng ý chấp nhận, nhưng Kiệt nhi có bằng lòng hay không?

Tửu Tẩu lắc đầu :

- Thật chẳng còn cách nào hơn đối với tiểu tử ngươi!

Do Nhân Kiệt cười cười :

- Đó chính là do nuông chiều quá đã sinh ra thói kiêu ngạo mà lão nhân gia cùng Tiêu gia gia đã lo lắng bấy lâu nay!

Tửu Tẩu bỗng nói :

- À, phải rồi! Chúng ta hãy sang thăm Tiêu gia gia, thế nào?

Do Nhân Kiệt hớn hở :

- Sang thăm Tiêu gia gia, đương nhiên là Kiệt nhi không phản đối rồi!

Tửu Tẩu quay lại, chộp lấy ấm rượu trên bàn, ngửa cổ uống một ngụm to, đoạn kẹp ấm rượu vào nách, khoát tay nói :

- Đi nào!

Thế là hai người liền theo con đường nhỏ dọc theo một hồ nước đi về phía một gò đất cao phía đối diện, trên ấy có một hàng liễu rũ, trong những cành liễu phất phơ, loáng thoáng có góc nhà hiện ra.

Hai người vừa đi đến trước hàng liễu, từ sau nhà đã vang lên một giọng già nua nói :

- Thích Chi đó phải không?

Tửu Tẩu vừa đi vừa nói :

- Ngoài tửu quỷ này ra, lão già hèn mạt ngươi còn có thân bằng quyến thuộc nào nửa hả?

- Người đi cùng là ai vậy?

- Tiểu Kiệt!

- À, Tiểu Kiệt hả? Thế nào rồi? Có được thu nhận không?

- Ngươi đoán thử xem?

- Cần gì phải đoán nữa? Đương nhiên là đã được thu nhận rồi! Một người như Kiệt nhi, phóng mắt trong đệ tử các phái hiện nay, làm sao có được người thứ hai kia chứ?

Tửu Tẩu buông tiếng ho khàn :

- Ta cũng nghĩ như vậy!

Tiếng nói sau nhà như có vẻ sửng sốt :

- Chả lẽ...

Tửu Tẩu chậm rãi tiếp lời :

- Rất tiếc là nhận xét của truyền nhân Thiên Long thì lại khác hẳn!

- Láo!

Sau tiếng quát giận dữ ấy, một lão nhân cao to từ sau nhà bước vội ra.

Người này là Kiếm Tẩu, một trong số Lục tào tuổi cũng đã xấy xỉ bảy mươi, mũi cao trán rộng, tuy đôi mày đã bạc trắng, song đôi mắt vẫn sáng quắc như hai luồng điện lạnh.

Kiếm Tẩu lưng quấn một mảnh vải yếm cũ, hai tay dính đầy đất bẩn, dường như đang trộn đất xây đắp gì đó.

Vị Kiếm Tẩu này có vẻ còn nóng tính hơn Tửu Tẩu, ông chùi tay vào vải yếm, trừng mắt nhìn Tửu Tẩu nóng nảy giục :

- Hãy nói rõ nghe xem!

Tửu Tẩu lại ngửa cổ nốc một hớp rượu, đoạn chậm rãi nói :

- Còn gì để nói nữa? Những gì cần nói đã nói hết cả rồi, không thu nhận là không thu nhận, rất đơn giản và rõ ràng!

Kiếm Tẩu quay sang Do Nhân Kiệt nói :

- Kiệt nhi hãy nói đi!

Do Nhân Kiệt cười chua chát :

- Kiệt nhi cũng chẳng hiểu vì sao để mà nói, hôm qua tham dự sơ thí gồm có mười tám người, kết quả đã chọn lấy ba người, hai đệ tử Hành Sơn và Kiệt nhi. Chẳng ngờ hôm nay vào phủ diện thí, Kim Bút tứ hữu chớ hề hỏi lấy một câu, đã khoát tay ra hiệu bảo Kiệt nhi lui ra...

Kiếm Tẩu trố mắt :

- Còn hai đệ tử Hành Sơn có được thu nhận không?

Do Nhân Kiệt lắc đầu :

- Cũng không!

Kiếm Tẩu lại hỏi :

- Ngươi bảo Kim Bút tứ hữu không hề hỏi lấy một câu ư?

Do Nhân Kiệt gật đầu :

- Vâng!

Kiếm Tẩu lại hỏi tiếp :

- Bản thân Lệnh Hồ Huyền có tỏ ý gì không?

Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ :

- Kiệt nhi nhớ là... Kim Bút đại hiệp hình như... rất chú ý đến Kiệt nhi, nhưng ông ấy dường như có tâm sự gì đó, không hề nói lấy một lời.

Kiếm Tẩu gãi tai :

- Vậy chẳng phải quái sự ư?

Lão lại ngẩng lên hỏi :

- Lúc sơ thí ngươi đã báo xuất thân thế nào?

- Kiệt nhi đã báo là người của Do gia trang ở Trường Cát, từng theo học quyền cước hai năm với một vị tổ sư họ Thái trong gia trang.

Tửu Tẩu thắc mắc xen lời :

- Trường Cát ở đâu có Do gia trang thế nhỉ?

Do Nhân Kiệt thoáng cúi thấp đầu :

- Kiệt nhi vốn định sau khi nghe được thu nhận mới nói ra thân thế thật sự của mình, và đã từng theo học với hai vị gia gia ba năm... Kiệt nhi không ngờ... cánh cửa của Thiên Long phủ... lại khó bước vào đến vậy...

Tửu Tẩu gật đầu :

- Một con người thành công hay thất bại là việc nhỏ, khí tiết mới là quan trọng.

Tiểu tử ngươi có cốt khí như vậy, hai lão già này quả đã không thương yêu ngươi một cách vô ích.

Kiếm Tẩu thở dài :

- Kiệt nhi, lịch sử trong giới võ lâm cũng chẳng có mấy nhân vật như Thiên Long lục tào bọn ta, ngươi đã theo học với bọn ta ba năm, nếu tiếp tục thêm ba bốn năm nữa, nhất định thành tựu cũng không đến nỗi nào.

Do Nhân Kiệt ngẩng lên nghiêm chỉnh nói :

- Hai vị gia gia đã cộng sự với gia tổ hằng mấy mươi năm, vào sinh ra tử, tình thân như thủ túc, bất luận thế nào, Kiệt nhi cũng không dám phê bình về võ học của hai vị gia gia, nhưng hai vị gia gia đều biết, sở dĩ khi trước Kiệt nhi đã yêu cầu hai vị gia gia truyền thụ võ công, mục đích chính là muốn một ngày nào đó được bước chân vào

Thiên Long phủ, giờ đây sự thế đã trái với ước nguyện, Kiệt nhi tuổi hãy còn trẻ, vẫn có thể thay đổi chí hướng, còn về vấn đề võ công, xin hai vị gia gia lượng thứ cho, Kiệt nhi không muốn đề cập đến nữa!

Tửu Tẩu và Kiếm Tẩu cùng lặng thinh nhìn nhau. Lát sau, Kiếm Tẩu bỗng nói :

- Kiệt nhi, lão phu hỏi ngươi một điều, ngươi muốn đầu nhập Thiên Long môn là vì muốn được truyền võ học Thiên Long hay là vì ngưỡng mộ phẩm cách của sư đồ Thiên Long?

Do Nhân Kiệt trầm ngâm :

- Theo Kiệt nhi thì cả hai chẳng có gì là khác nhau!

Kiếm Tẩu thắc mắc :

- Vậy nghĩa là sao?

Do Nhân Kiệt nghiêm giọng :

- Võ học Thiên Long nếu không có hạng người như sư đồ Thiên Long dùng để trừ gian diệt bạo thì cũng chỉ vô ích. Ngược lại nếu sư đồ Thiên Long mà không có được võ học tuyệt thế ấy thì họ dù có ý chí ngất trời cũng chẳng làm gì được. Kiệt nhi có thiển kiến như vậy, xin hai vị gia gia góp ý cho.

Kiếm Tẩu quay sang Tửu Tẩu nói :

- Nếu bảo tên tiểu tử này đi đến Thiên Thủy một chuyến, Tửu quỷ ngươi thấy có chút hy vọng nào không?

Tửu Tẩu chau mày :

- Thử một phen thì cũng được, nhưng... nếu vạn nhất không gặp, đường xá xa xôi thế kia... liệu hắn có chịu đựng được không?

Do Nhân Kiệt mắt liền rực lên, vội tiếp lời :

- Được, Kiệt nhi chịu đựng được, hai vị gia gia khỏi phải nhọc tâm

nhưng chuyến đi Thiên Thủy là với dụng ý gì, xin hai vị gia gia hãy nói rõ trước đã!

Kiếm Tẩu đưa mắt nhìn Tửu Tẩu, đoạn hất đầu nói :

- Hãy vào trong nhà nói chuyện đi!

* * * * *

Ba tháng sau, vào một buổi sáng tuyết rơi nhiều.

Trong một thôn nhỏ gần sông Trang Lãng thuộc quận Thiên Thủy nằm tại phía bắc huyện Thông Vị, bỗng từ trong mưa tuyết xuất hiện một thiếu niên tuổi trạc mười sáu, mười bảy.

Thôn nhỏ ấy chỉ có hơn mười hộ dân cư, bởi thời tiết quá lạnh nên nhà nào cũng cửa đóng then cài, không một tiếng gà gáy hay chó sủa, cảnh tượng hết sức tiêu điều vắng vẻ.

Chàng thiếu niên đi đến một chỗ tránh gió, lúc lắc cổ cho bớt mỏi, đưa hai tay ra, hà một hơi rồi xua mạnh vào nhau, sau đó từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy nhỏ nhàu nhèo.

Chàng thiếu niên vuốt lại mảnh giấy cho thẳng ra, xem tới xem lui thật kỹ, đoạn gật đầu nói :

- Đúng là nơi đây rồi!

Đó là một ngôi nhà lá ba gian được xây bằng gạch vụn, trên ngưỡng cửa có một đôi liễn đã phai mờ, song vẫn còn đọc được là :

“Một hai mẫu ruộng xấu, nắng mưa rèm khói sáng dậy sớm!

Ba bốn gian nhà nát, giấy vàng đèn xanh đêm ngủ muộn!”

Chàng thiếu niên bất giác cười thầm, lòng nhủ :

- “Đêm ngủ muộn” thì tạm còn tin được, nhưng “sáng dậy sớm” thì chưa chắc!

Đoạn chàng sửa lại y phục, bước lên thềm đất, kéo tấm chắn ra, vừa định đưa tay gõ cửa, bất giác ngẩn người, thì ra trên nắm cửa có

buộc một sợi dây thừng bám đầy bụi và mạng nhện.
Chàng thiếu niên cánh tay phải chửng lại trên không, hồi lâu cũng không buông xuống được.
- Quả nhiên Tửu gia gia đã chẳng may đoán đúng!
Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài, chầm chậm quay người. Ngay khi ấy, bỗng nghe có tiếng trẻ khóc theo gió vọng đến.
Do Nhân Kiệt liền phấn chấn tinh thần, ngẩng lên nhìn về hướng phát ra tiếng trẻ khóc, thì ra đó là một ngôi nhà lá nằm trong góc phía đông bắc.
Chàng liền vội đi đến, đứng ngoài cửa sổ cất tiếng hỏi :
- Có người trong nhà không?
Một giọng phụ nữ đáp :
- Ai đó?
- Thưa, xin hỏi đại tẩu, ở quanh đây có một vị Liễu lão phu tử không vậy?
Người phụ nữ trong nhà như không hiểu nói :
- Liễu lão phu tử ư?
Song như chợt nhớ ra, nói tiếp :
- À, công tử hỏi lão già họ Liễu ở nhà phía tây phải không?
Do Nhân Kiệt vội nói :
- Vâng, thưa đại tẩu!
- Muốn gặp được lão già ấy thật là rắc rối, có lẽ phải đến sang năm cũng vào lúc này công tử hẵng trở lại đây, họa may có thể gặp được.
Do Nhân Kiệt cười chua chát, cao giọng nói :
- Vâng, xin lỗi đã làm phiền đại tẩu!
Gió tuyết mỗi lúc càng to, bầu trời u ám. Do Nhân Kiệt kéo sát cổ áo, quay người đi khỏi thôn.

Mấy ngàn dặm xa xôi, bao nhiêu hy vọng giờ đây đã trở thành ảo ảnh!

Phen này vì muốn thành toàn chí nguyện của chàng, hai vị gia gia đã tiết lộ với chàng một bí mật mà trong giới võ lâm rất ít người được biết.

Thì ra một vị kỳ nhân võ lâm khi xưa là Bát Chỉ Ông thật ra đã thu hai vị môn đồ.

Một là Thiên Long lão nhân danh chấn giang hồ gần ba mươi năm và đã tạ thế mười mấy năm trước, còn người kia là Tiêu Dao thư sinh mà Do Nhân Kiệt hiện đang tìm kiếm.

Theo lời hai vị gia gia, Thiên Long lão nhân và Tiêu Dao thư sinh khi xưa đã cùng lúc bái sư học võ, về sau thành tựu cũng suýt soát với nhau. Hai sư huynh đệ này duy có điều khác nhau là một người thì lòng dạ hào phóng, một người lại thích sống đạm bạc do đó mấy mươi năm sau, một người đã trở thành đại hiệp lừng danh. Còn một người lại ẩn dật chốn biên thùy, cơ hồ ngay cả danh tánh cũng đã bị người đời lãng quên.

Hai vị gia gia cam đoan với chàng rằng: Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong không phải là một người lạnh lùng không thông tình lý, chỉ cần ông còn sống trên đời và tìm gặp, chàng sẽ chẳng khó trở thành một Kim Bút đại hiệp khác trong tương lai.

Và chàng cũng tin rằng, nhất định chàng sẽ không phụ kỳ vọng của hai vị gia gia.

Thế nhưng, định mệnh trớ trêu, trời đã không chiều lòng người!

Mùa đông đã qua đi, hiện giờ Do Nhân Kiệt đã có mặt tại cố đô Trường An.

Hiện tại, Do Nhân Kiệt cảm thấy nhu cầu bức thiết nhất là được tắm

rửa bằng nước nóng và thay một bộ quần áo sạch sẽ.
Kể ra thì hai điều ấy rất là nhỏ nhặt, song tình trạng lúc này lại khác, mấy lạng bạc chàng mang theo đã tiêu dùng hết sạch trong bốn năm tháng qua.
Do Nhân Kiệt nhận thấy việc tắm rửa và thay quần áo hãy còn là thứ yếu, điều thiết yếu thật sự trong lúc này là phải tìm ngay việc làm để giải quyết một ngày ba bữa ăn.
Lúc chàng ở quê nhà vẫn thường nghe người ta bảo là đất Trường An đầy rẫy hoàng kim, như thể là chỉ cần đến được Trường An thì sẽ tức khắc trở thành cự phú không bằng.
Giờ đây chàng đang thơ thẩn đi trên phố xá Trường An, mắt nhìn người đi đường tấp nập, bụng đói cồn cào... Hoàng Kim ở đâu?
Do Nhân Kiệt thả bước đi tới, chẳng rõ đã đi bao nhiêu đường lớn, bao nhiêu hẻm nhỏ. Bỗng chàng chững bước và ngẩng lên nhìn, đập vào mắt trước tiên là ba chữ vàng “Trạng Nguyên Lầu” to tướng.
Tiếng cười nói, mời rượu thơm và tiếng hát du dương từ trên lầu vọng xuống.
“... Một chiếc thuyền bé nhỏ, sao chứa vạn nỗi sầu...”
Tiếng hát vừa dứt, tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ...
- Hay lắm! Tiểu cô nương hãy hát tiếp nữa đi!
- Ồ, không, mọi người hãy yên lặng để nghe lời phê bình của Vương công tử nào!
- Giọng ca... khạc khạc... thật là tuyệt!
- Vương công tử bảo là giọng ca thật là tuyệt.
- Quả đúng là rất tuyệt, hãy thưởng thật nhiều đi!
- Nhưng mà.. khạc khạc... lão già đàn tỳ bà kém quá!
- Quả đúng là kém quá!

- Trần Cửu, hãy thưởng cho vài lạng...

Do Nhân Kiệt thầm gật đầu nhủ :

- Vương công tử nào đó quả cũng khá sành về âm nhạc, tiếng đàn tỳ bà hòa đệm quả đúng là không được cao minh!

Do Nhân Kiệt bỗng nảy ra một ý, bèn bước nhanh lên lầu, vừa đi về phía hai ông cháu đang định rời khỏi, vừa rút ngọn địch trên lưng xuống, cao giọng nói :

- Hồng muội khoan đã, hãy hát thêm một bài nữa, để tiểu huynh đệm địch cho...

Thiếu nữ áo đỏ kinh ngạc quay người lại, hai mắt trố to bối rối.

Do Nhân Kiệt nháy mắt, tủm tỉm cười nói tiếp :

- Không sau đâu, hát bài gì cũng được!

Lão nhân áo xanh lưng gù không hổ là người già dặn giang hồ, liền thúc nhẹ thiếu nữ và nói :

- Phải rồi đó, đại ca ngươi đã đến, hãy vì các vị công tử đây hát thêm một bài Tây Hồ ngâm nữa đi!

Thiếu nữ áo đỏ thấp giọng nói :

- Trung Lữ, Phố thiên nhạc...

Do Nhân Kiệt gật đầu, đưa địch lên môi thổi một đoạn nhạc dạo trước, tiếng địch du dương lảnh lót như lưu thủy hành vân, lúc trầm lúc bổng rất đúng tiết tấu.

Tiếng địch vừa cất lên, cả tửu lầu im phăng phắc, đoạn nhạc dạo vừa dứt, lập tức tiếng vỗ tay hoan hô vang lên cùng khắp.

Tiếng địch lại cất lên, thiếu nữ áo đỏ lòng đầy kinh ngạc lẫn xúc động, bắt đầu cất tiếng hát...

Khúc hát vừa dứt, tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô rầm rộ hồi lâu không ngớt, kết quả một bài hát đã được trọng thưởng đến mười lạng bạc.

Ra khỏi Trạng Nguyên Lầu, lão nhân lưng gù run giọng nói :

- Lão đệ bất tất khách sáo, muốn lấy bao nhiêu tùy thích, thường khi ông cháu chúng tôi mỗi bài hát tối đa cũng chỉ được hai ba mươi đồng thôi!

Do Nhân Kiệt vội nói :

- Lão trượng nói gì lạ vậy, giọng ca của vị cô nương này vốn là rất hay, tại hạ là Do Nhân Kiệt chẳng qua... chẳng qua chỉ là nhất thời hứng khởi thôi...

Lão nhân trao ra năm lạng bạc và nói :

- Hẳn lão đệ cũng không phải là người chung nghề với ông cháu chúng tôi, hãy nhận lấy để làm lộ phí.

Do Nhân Kiệt không khách sáo nữa, nhận lấy và cười nói :

- Tại hạ phải đi tắm rửa thay quần áo, lát nữa sẽ gặp lại!

Thiếu nữ áo đỏ nghiêng mặt giọng dàu dàu nói :

- Lát nữa gặp lại ở đâu?

Do Nhân Kiệt vội cười giả lả nói :

- À, xin lỗi, tại hạ đã quên thỉnh giáo...

Thiếu nữ áo đỏ tình tứ liếc nhìn chàng và nói :

- Tiểu muộn là Kim Tố Liên chứ không phải Tiểu Hồng, trú tại khách điếm Đại An ở phường Tam Nguyên, nếu không chê là khó nhớ, rất mong sẽ được gặp lại nhau!

Đến lúc hoàng hôn, Do Nhân Kiệt đã với một bộ y phục mới tìm đến khách điếm Đại An.

Kim Tố Liên nghe tiếng liền hớn hở ra đón, đỏ mặt cười nói :

- Tiểu muội những tưởng Do đại ca...

Đoạn chìa tay ra nói tiếp :

- Quần áo thay ra đâu? Đưa đây cho tiểu muội mang đi giặt!

Do Nhân Kiệt vội nói :

- Tại hạ tự giặt lấy được rồi!

Kim Tố Liên giận dỗi :

- Sợ lấy tiền công hả?

Do Nhân Kiệt đỏ mặt ấp úng :

- Không phải, ý tại hạ là... áo quần đã mặc lâu ngày... bẩn quá...

- À, ra vậy! Áo quần cần giặt chiếc nào là không bẩn kia chứ?

Do Nhân Kiệt không nói lại nàng, đành trao ra gói quần áo bẩn.

Kim Tố Liên mượn của khách điếm một chiếc thau gỗ, ra ngoài giếng phía hậu viện, vừa giặt vừa ngước lên hỏi :

- Do đại ca đã học thổi địch của ai vậy?

Do Nhân Kiệt mỉm cười :

- Thế nào?

Kim Tố Liên thành thật khen :

- Thổi hay lắm!

Do Nhân Kiệt vừa thấy kiêu hãnh, vừa nực cười thầm nhủ :

- "Địch Tẩu Do Nhã Duy tài thổi địch thiên hạ vô song mà chẳng hay sao được?"

Nhưng chàng không tiện nói thật, chỉ buột miệng cười nói :

- Chỉ do ham thích nên tự học hỏi mà thôi!

Kim Tố Liên bĩu môi :

- Hứ, nói dối, tiểu muội không tin đâu!

Do Nhân Kiệt đánh trống lãng :

- Lệnh tổ đâu rồi?

Kim Tố Liên bật cười :

- Uống rượu say đã ngủ từ lâu rồi!

Do Nhân Kiệt gật gù :

- Già cả rồi, hưởng thụ như vậy cũng phải thôi!

Kim Tố Liên bỗng buông tiếng thở dài :

- Lẽ ra gia tổ cũng đàn khá lắm, nhưng mấy năm qua bởi rượu chè quá độ nên hai tay đã run, ảnh hưởng rất nhiều đến việc hát xướng mưu sinh. Đôi khi tiểu muội cũng muốn khuyên lơn vài câu, nhưng lại không đành lòng nên thôi.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng vọng vào hỏi :

- Có Kim lão đầu trong đó không?

Do Nhân Kiệt vội nói :

- Có người đang tìm lệnh tổ, mau ra xem thử!

Kim Tố Liên nhíu mày :

- Quái lạ thật!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :

- Việc gì mà quái lạ?

- Hai ông cháu ở đây không hề có thân thích, trước nay rất ít ai tìm đến, hơn nữa tiếng nói của người này cũng rất là xa lạ...

- Dù thế nào thì cũng nên ra ngoài xem thử, đâu có hề gì?

Kim Tố Liên gật đầu, vừa mới đứng lên thì một đại hán mặt rỗ đã nghênh ngang sải bước đi vào cùng với vị chưởng quầy trong khách điếm.

Khi đến gần, vị thái chưởng quầy vội tiến tới trước một bước, giới thiệu :

- Vị này là Mã tứ gia!

Đoạn đưa mắt nhìn Kim Tố Liên hỏi :

- Lệnh tổ đâu?

Kim Tố Liên chơm chớp mắt :

- Đã ngủ rồi! Có việc gì vậy?

Thái chưởng quần xoa hai tay vào nhau, khẽ đằng hắng một tiếng, tựa hồ khó mở lời.

Đại hán mặt rổ lạnh lùng nói :

- Gặp Kim lão đầu hay không thì cũng vậy thôi!

Thái chưởng quầy vội cười giả lả nói :

- Vâng, thưa Tứ gia!

Đại hán mặt rổ hất hàm :

- Hãy cho họ biết rõ về luật lệ ở đây!

Thái chưởng quầy vâng dạ lia lịa, đoạn quay sang Do Nhân Kiệt và Kim Tố Liên, nháy mắt ra hiệu rồi hắng giọng nói :

- Khắp phường Tam Nguyên này xưa nay sở dĩ được bình yên vô sự có thể nói hoàn toàn là nhờ vào vị Mã tứ gia đây, khi nãy Tứ gia có nói, hôm nay ở Trạng Nguyên lầu các vị đã...

Do Nhân Kiệt xuất thân từ võ lâm thế gia, từng nghe nói rất nhiều về những luật lệ trên chốn giang hồ, khi thấy đại hán mặt rổ vừa vào đến là chàng đã hiểu được phần nào rồi, lúc này không chờ Thái chưởng quần dứt lời, chàng đã thò tay vào lòng lấy ra hai xâu tiền, hay tay cung kính trao ra và nói :

- Của ít lòng nhiều, xin Tứ gia vui lòng nhận cho!

Đại hán mặt rổ vừa đưa tay ra đón lấy vừa cười khẩy nói :

- Tiểu tử ngươi cũng khá biết điều đấy!

Bỗng mặt sa sầm, vung tay ném hai xâu tiền vào miệng giếng “rào”, xâu tiền vung vãi đầy mặt đất.

Do Nhân Kiệt sững sờ, đứng thừ ra tại chỗ. Kim Tố Liên có lẽ chưa từng gặp qua tình trạng này, nàng trố to mắt run rẩy, sợ hãi đến mặt mày tái ngắt.

Thái chưởng quầy vội khom mình xá dài, nói :

- Xin Tứ gia hãy nguôi giận, bọn trẻ này còn quá dại khờ, để tiểu nhân chỉ bảo chúng cho!

Đoạn quay sang nghiêm mặt trầm giọng nói :

- Luật lệ của Mã tứ gia là trước hết phải nội lễ bái sơn, sau đó kiếm được nhiều hay ít là tùy các ngươi. Bằng không cứ mỗi lần thu nhập trên một lạng thì phải nộp ba phần, nếu các người không quyết định được thì hãy bảo Kim lão đầu ra đây!

Do Nhân Kiệt lặng thinh, lại từ trong lòng lấy ra ba lạng bạc còn lại, hai tay dâng lên và khom mình nói :

- Từ nay hãy còn nhờ vả đến Tứ gia rất nhiều, tục ngữ có câu: “kẻ không biết thì vô tội”, xin Tứ gia rộng lòng lượng thứ cho!

Đại hán mặt rổ buông tiếng cười khẩy, chẳng chút khách sáo chộp lấy ba lạng bạc quay người ung dung bỏ đi.

Thái chưởng quầy bước vội theo nói :

- Tứ gia thong thả mà đi nhé!

Do Nhân Kiệt quay sang nói với Kim Tố Liên :

- Liên muội hãy bỏ đấy, mình đi kiếm chút gì ăn đã...

Kim Tố Liên đưa tay lau nước mắt lắc đầu nói :

- Tiểu muội chưa đói...

Do Nhân Kiệt cũng chẳng ép, gật đầu nói :

- Vậy thì Liên muội phơi xong áo quần rồi hãy đi nghỉ sớm, nhưng nhớ là đừng để cho gia gia biết việc vừa rồi nhé!

Do Nhân Kiệt đến trước quầy khẽ hỏi thái chưởng quầy :

- Mã tứ gia khi nãy...

Thái chưởng quầy lắc đầu thở dài thậm thượt :

- Tiểu ca là người thông minh, hẳn đã nhận thấy rõ Thái mỗ là do bởi bất đắc dĩ, thật ra thì nghề của các vị hãy còn đở khổ, chứ như

chúng tôi có sản nghiệp ở đây, không thể nào khiêng đi đâu được, một năm mười hai tháng... ôi, việc dông dài lắm, không nhắc đến là hơn!

Do Nhân Kiệt thoáng ngạc nhiên :

- Hả, thì ra các vị cũng nằm trong sự cai quản của y sao?

Thái chưởng quầy cười đau khổ :

- Đâu chỉ chúng tôi thôi đâu!

Do Nhân Kiệt thắc mắc :

- Những kẻ sinh sống bằng nghề hát xướng như chúng tôi trôi giạt khắp nơi, không có thân bằng quyến thuộc thì chẳng nói gì, còn như các vị là người địa phương, không chấp hành luật lệ của y thì y làm gì được nào? Chả lẽ gã mặt rổ ấy dám công khai giết người phóng hỏa hay sao?

Thái chưởng quầy lắc đầu :

- Nghề nghiệp khác thì chúng tôi không rõ, Thái mỗ chỉ biết là kể từ khi bắt đầu mở khách điếm, bất luận thế nào cũng không chống lại được y.

- Vì sao vậy?

Thái chưởng quầy cười ảo não :

- Xin đưa ra một ví dụ đơn giản nhất, chẳng hạn như vào lúc nửa đêm, khách đang ngủ ngon giấc thì một toán nha dịch đại nhân bỗng kéo đến gõ cửa vào, bảo là có một yêu phạm đã bỏ trốn, rất có thể đang ẩn nấp tại đây, phải lục soát hết tất cả các phòng, lý do hết sức đàng hoàng đúng phép, không tuân theo cũng chẳng thể được. Thẳng thắn mà nói, đó chẳng qua là do cung phụng thiếu chu đáo mà thôi! Thử hỏi, cứ như tình trạng ấy không cần nhiều, mỗi tháng chỉ cần hai lần là khách điếm này còn ai dám đến nghỉ trọ nữa?

Do Nhân Kiệt thắc mắc :

- Đó là thủ đoạn buộc hối lộ của bọn sai nha, dính dáng gì đến bọn lưu manh côn đồ kia chứ?

Thái chưởng quầy nhún vai :

- Hai bên đều có lợi mà! Khi địa phương hữu sự, bọn sai nha không quen biết nhiều, đừng mong phá án một cách thuận lợi. Ngược lại, các vị gia gia này cần nhờ cậy vào lực lượng của quan phủ, bắt buộc phải ngoan ngoãn tuân theo. Bằng không, đâu có ai muốn làm kẻ mù lòa mãi, hạng người như Mã tứ gia đâu thể ung dung ngoài vòng pháp luật.

Do Nhân Kiệt chú mắt nói :

- Bọn hung đồ này ngoài việc a tòng với bọi sai nha, cùng lợi dụng lẫn nhau, còn tài cán gì nữa không?

Thái chưởng quầy cười chua chát :

- Còn nữa là tay cứng chân khỏe, cần tiền không sợ chết!

- Còn gì nữa không?

Thái chưởng quầy khẽ thở dài :

- Vậy cũng đã quá đủ rồi! Tuy nhiên, Mã tứ gia thật ra đạo hành cũng hãy còn non kém, nếu là Mã đại cục chủ của Long Uy tiêu cục ở thành đông thì...

Do Nhân Kiệt kinh ngạc :

- Sao? Một vị tiêu cục chủ đường đường chính chính mà cũng như vậy ư?

Thái chưởng quầy cười khẩy :

- Tất cả mọi người trong thành Trường An ai cũng đều biết vị đại cục chủ Long Uy này là một đại thiện nhân, rất hào phóng khẳng khái, nhưng sau lưng y như thế nào, không che giấu được những người

từng sống lâu năm tại Trường An này đâu!
Do Nhân Kiệt nhướng mày :
- Những người từng sống lâu năm tại trường An đâu phải chỉ một mình chưởng quần, chưởng quầy biết thì người khác cũng biết, vậy thì khách hàng nào còn dám tìm đến Long Uy tiêu cục nữa?
Thái chưởng quầy vừa định đáp lời, bỗng bóng người thấp thoáng, một hán tử áo xanh đầu đội nón vỏ dưa bước vào.
Thái chưởng quầy thần sắc chợt căng thẳng, vội bước nhanh ra đón, cười giả lả nói :
- Nhị gia mạnh khỏe!
Dưới ánh đèn, chỉ thấy hán tử ấy dường như không nghe, đôi mắt tam giác láo liên, mặt mũi đúng là một tên côn đồ.
Thái chưởng quầy đến gần, cúi gập người khúm núm, điệu bộ hết sức cung kính.
Do Nhân Kiệt thầm cười khẩy tự nhủ :
- “Hay nhỉ! Vừa đi khỏi một “Tứ gia” giờ lại đến một “Nhị gia”, tiếp theo hẳn là “Tam gia” và “Ngũ gia” chứ gì? Hừ, thật không ngờ trong thành Trường An lại có nhiều “đại gia” đến thế!”
Hán tử ấy nhìn quanh một hồi, nghiêng đầu gật một cái, Thái chưởng quầy liền đưa một bên tai đến gần.
Chẳng rõ hán tử ấy đã nói những gì, chỉ thấy Thái chưởng quầy gật đầu lia lịa và nói :
- Vâng, vâng... đương nhiên, đương nhiên... đâu có, đâu có... đó là luật lệ xưa nay mà... đương nhiên, đương nhiên... vâng, vâng...
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Quả nhiên lại là “luật lệ” nữa!”
Hán tử ấy nói xong, nghênh ngang khoát tay, quay người ra khỏi

khách điếm.

Thái chưởng quầy cung kính tiễn hán tử ấy ra đến tận cửa, sau đó tươi cười đi trở vào, nhìn Do Nhân Kiệt gật đầu cười nói :

- Xin chúc mừng tiểu ca!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :

- Chúc mừng việc gì vậy?

Thái chưởng quầy mỉm cười :

- Tiểu ca còn nhớ vị Vương công tử hôm nay đã thưởng cho các vị mười lạng bạc ở Trạng Nguyên Lầu không?

Do Nhân Kiệt chớp mắt :

- Vậy thì sao?

Thái chưởng quầy giơ ngón cái lên :

- Quản nhị gia vừa rồi có thể nói là một người thân tín nhất của Vương công tử đấy!

Do Nhân Kiệt trố mắt :

- Vậy thì có liên quan gì đến ông cháu chúng tôi?

Thái chưởng quầy cười cười :

- Tiểu ca hãy đoán thử xem!

Do Nhân Kiệt lắc đầu :

- Tại hạ không thể đoán được!

Thái chưởng quầy nói :

- Nếu không đoán được thì đành phải nói cho tiểu ca biết vậy. Ngày kia là ngày đúng tuổi ba mươi của Vương công tử, họ bao ba ông cháu đến ca hát nữa đấy!

- À, mừng tuổi ba mươi ư?

Thái chưởng quầy hạ thấp giọng :

- Tiểu ca bận tâm làm gì đến mừng tuổi mấy mươi? Những kẻ giàu

có dù là ngáp một cái cũng có lý do đặc biệt để nói, đến hôm ấy các vị cứ lo kiếm ra tiền là được rồi!

Do Nhân Kiệt bỗng ngẩng lên hỏi :

- Bất luận bao nhiêu thì bên Mã tứ gia cũng là ba phần phải không?

Thái chưởng quầy gật đầu :

- Lẽ đương nhiên! Đến Vương phủ một chuyến còn hơn là các vị vất vả hằng nửa năm, còn được năm phần cũng là khả quan lắm rồi!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :

- Còn hai phần thì nộp cho ai?

Thái chưởng quầy trố mắt :

- Quản nhị gia vừa rồi chứ ai? Cái vị nhị gia này nếu không kiếm chác chút ít thì việc ăn uống hằng ngày ở đâu mà có chứ?

Do Nhân Kiệt chú mắt :

- Vương công tử tìm chúng tôi phen này là do Quản nhị gia ấy đề nghị hay sao?

Thái chưởng quầy thở dài :

- Không thể nói vậy được, những kẻ bôn ba trên chốn giang hồ... Ôi... nói chung là... ngày mai tiểu ca hãy hỏi lệnh tổ là sẽ hiểu ngay.

Do Nhân Kiệt gật đầu, mím môi lặng thinh.

Thái chưởng quầy tiến gần một bước, thấp giọng nói :

- Còn điều này nữa, tiểu ca cần phải nhớ cho kỹ, hôm ấy tuyệt đối không nên đắc tội với Vương công tử đấy!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên ngẩng lên :

- Ý của chưởng quầy là...

Thái chưởng quầy hạ giọng thật thấp :

- Còn nhớ vị tiêu cục chủ Long Uy mà chúng ta vừa đề cập đến không? Vương công tử chính là nội đệ của Mã đại cục chủ!

Do Nhân Kiệt thoáng đảo mắt, gật đầu nói :

- Đa tạ sự quan tâm của chưởng quầy, tại hạ đã nhớ rồi!

Thái chưởng quầy ra chiều yên tâm, nhoẽn cười nói :

- Tiểu ta đã ăn gì chưa?

Do Nhân Kiệt lắc đầu :

- Tại hạ chưa thấy đói!

Đoạn ngẩng lên nói tiếp :

- À, phải rồi! Chưởng quầy bảo Mã đại cục chủ bề ngoài là một đại thiện nhân, nhưng thực chất lại là một tên ác ôn, vậy thì Long Uy tiêu cục của y mở ra chỉ để làm cảnh thôi chứ gì?

Thái chưởng quầy lắc đầu :

- Thôi bỏ qua đi, tục ngữ có câu “bệnh từ miệng vào, họa từ miệng ra”, hiểu biết quá rõ cũng chẳng ích gì cho tiểu ca, đừng bàn đến những chuyện vớ vẩn ấy là hơn!

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi :

- Vị Mã tứ gia kia ở tại đâu vậy?

Thái chưởng quầy ngạc nhiên :

- Tiểu ca hỏi để làm gì?

Do Nhân Kiệt chau mày :

- Nếu không biết chỗ ở của vị Mã tứ gia, khi được trọng thưởng ở Vương phủ thì biết đâu mà nộp ba phân?

- Hừ, tiểu ca sợ y không tìm đến hay sao?

Do Nhân Kiệt lắc đầu :

- Không phải vậy, lễ vật là phải nộp đến tận tay, chứ mỗi lần đều chờ Mã tứ gia tìm đến, đôi bên đều không được vui vẻ...

Thái chưởng quầy gật đầu :

- Cũng có lý, phía sau đây có một quán trà hiệu là Tam Nguyên, đó là

tình nhân của Mã tứ gia, chỉ cần vào hỏi là gặp ngay.

- Đa tạ!

Hôm sau, Kim lão đầu đã gọi Do Nhân Kiệt vào trong phòng, lấy ra ba lạng bạc, cảm kích run giọng nói :

- Kim Liên còn quá khờ dại...

Do Nhân Kiệt trừng mắt với Kim Tố Liên, quay sang Kim lão tươi cười nói :

- Tiền nhỏ không đi, tiền lớn chẳng đến, hai hôm nữa là ngày thọ ba mươi của Vương công tử, tối qua có phái người đến tìm chúng ta đấy!

Kim lão mừng rỡ :

- Thật ư? Vậy thì hai người hãy mau luyện tập lại mấy bài hát chúc thọ đi!

Do Nhân Kiệt quay sang Kim Tố Liên gật đầu nói :

- Hãy đến phòng sau huynh mà luyện tập!

Sau khi vào trong phòng, Do Nhân Kiệt liền trách móc :

- Tại sao Liên muội không giữ chữ tín hả?

Kim Tố Liên mặt ửng đỏ, nhếch môi cười nói :

- Tiểu muội đã hứa với đại ca bao giờ?

Do Nhân Kiệt ngớ người cứng họng, thật ra thì chàng cũng biết đàn bà con gái khó thể nào giữ được bí mật, bèn chau mày nói :

- Thôi, việc đã qua đừng nhắc đến nữa, từ nay nếu còn gặp những việc như vậy, mong là Liên muội đừng cho lão nhân gia hay biết là hơn.

Kim Tố Liên lừ mắt :

- Việc sau này, sau này hẵng tính có được không?

Do Nhân Kiệt cầm lấy tập ca từ lên, vừa lật vừa hỏi :

- Để chúc thọ là bài nào?

Kim Tố Liên giật lấy tập ca từ :

- Chỉ cần nói ra điệu nhạc, tin chắc là đại ca đều thổi được, cần gì phải luyện tập nữa? Chúng ta nói chuyện với nhau là hơn!

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên ngẩng lên :

- Liên muội muốn nói về những chuyện gì?

Kim Tố Liên hai tay chắp sau lưng :

- Đại ca hãy kể điển tích về âm nhạc cho tiểu muội nghe đi!

Do Nhân Kiệt mỉm cười :

- Lệnh tổ chưa từng kể cho Liên muội nghe sao?

- Lão nhân gia bảo là đàn bà con gái chường mặt ra ngoài đời đã là không nên rồi, lại còn hỏi này hỏi nọ thì càng không nên! Nên lúc ông còn đàn được, cố gắng hát để dành dụm lấy vài lạng bạc, mua sắm ít sản nghiệp hầu để dưỡng già.

Do Nhân Kiệt mỉm cười tiếp lời :

- Sau đó sẽ tìm cho Liên muội một đối tượng thích hợp chứ gì?

Kim Tố Liên trừng mắt :

- Đại ca nói nữa xem!

Do Nhân Kiệt vội đằng hắng một tiếng, cười giả lả nói :

- Điển tích Liên muội đã nói vừa rồi... muốn nghe về khía cạnh nào?

Kim Tố Liên liền đổi giận làm vui nói :

- Trước hết đại ca hãy cho biết, từ xưa đến nay có người nào nhờ hát hay đã lưu danh trên sử sách không?

Do Nhân Kiệt cười nói :

- Có nhiều lắm!

- Hãy nói về những người nổi danh nhất đi!

- Nổi danh nhất có ba người, đó là Hàn Tố Nga, Trầm Cố Chi và

Thạch Long Phù, tất cả đều là trong giới bình dân, còn về giới đế vương thì có Đường Huyền Tông, rồi đến Đường Trang Tông. Đời Nam Đường có Lý Hậu Chủ, Tống Huy Tông và Kim Chương Tông!
Kim Tố Liên thích thú :
- Cả hoàng đế mà cũng biết hát xướng ư? Muốn hát hay, có bí quyết đặc biệt gì không?
Do Nhân Kiệt trầm ngâm :
- Đại khái là phải có giọng hát trong, hơi dài, tiếng hát rõ ràng, nhưng chủ yếu là nhờ ở thiên phú, chẳng hạn như Liên muội...
Kim Tố Liên bịt tai cười :
- Tiểu muội không nghe nữa đâu!
Do Nhân Kiệt đứng lên cười nói :
- Vậy thì khi nào rảnh rỗi hẵng nói tiếp, ngu huynh bận đi mua một ít đồ vật!
* * * * *
Ba hôm sau, vào lúc giờ Mùi, quán trà Tam Nguyên nằm sau phường Tam Nguyên, bỗng có một lão nhân áo xanh đi vào.
Quán trà Tam Nguyên rất rộng rãi, bên trong có đến hằng trăm bộ bàn ghế, thường khi sau giờ Ngọ là khách đã chiếm đến bảy phần chỗ ngồi. Trong số khách trà, ngoài những người uống trà còn có kẻ ưa ca hát, đánh cờ, tán gẫu, bàn chuyện làm ăn, đọc sách và ngủ gục trên bàn...
Ngoài ra còn có một số người buôn bán nhờ vào quán trà như bán hạt dưa, đậu phộng, bánh bao, trái cây...
Nói chung, mỗi ngày sau giờ Ngọ là quán trà ngập đầy mọi thứ tiếng, hết sức phức tạp ồn ào.
Tuy nhiên, bất kỳ quán trà nào thông thường đều có một hiện tượng

như nhau, cho dù quán trà đó đông hay ít khách, những người đến uống trà hầu hết đều là khách quen.

Khi lão nhân áo xanh vừa lên đến lầu, mặc dù lão nhân ấy không có gì là đặc biệt, và dáng đi cũng hết sức ung dung.

Gã phổ ky ấy rất hiểu tầm quan trọng về việc lấy lòng một người khách mới, bèn vội bước chân đến, kéo ghế cúi gập người nói :

- Xin mời lão gia ngồi!

Lão nhân áo xanh khẽ buông tiếng đằng hắng, chậm rãi ngồi xuống ghế.

Gã phổ ky niềm nở cười nói :

- Lão gia dùng loại trà nào?

Lão nhân áo xanh nhướng mắt :

- Mã tứ gia biết rồi!

Gã phổ ky ngớ người, ấp úng nói :

- Có thể xin lão... lão gia...

Lão nhân áo xanh buông tiếng hừ mũi :

- Ngươi mà còn lải nhải, bảo tứ gia cho ngươi nghỉ việc ngay đấy!

Gã phổ ky ngơ ngẩn lùi ra sau ba bước, đoạn quay người lùi nhanh vào trong.

Lát sau, Mã tứ gia cùng hai tráng hán từ nhà trong đi ra, quắt mắt nhìn quanh, trầm giọng hỏi :

- Người ấy ngồi đâu?

Gã phổ ky rụt rè đưa tay chỉ :

- Đằng kia, chỗ gần thang lầu ấy.

Mã tứ gia khẽ buông tiếng cười khẩy, theo hướng chỉ của gã phổ ky, sải bước đi về phía chỗ ngồi của lão nhân áo xanh.

Đến gần, Mã tứ gia hai chân đứng trấn, ánh mắt sắc lạnh, chắp tay

sau lưng lạnh lùng nói :

- Kẻ nào muốn gặp Mã lão tứ này?

Lão nhân áo xanh từ từ mở mắt ra, chằm chặp nhìn Mã tứ gia từ đầu đến chân thờ ơ hỏi :

- Mã tứ gia chính là các hạ ư?

Mã tứ gia đanh mặt :

- Đúng vậy! Dám xin cao nhân cho biết danh tánh để tiện bề thọ giáo!

Lão nhân áo xanh chậm rãi nói :

- Thị Phi Khách hồi ba mươi năm trước ở vùng Kim Long chính là lão phu, nhưng nay đã già nên đổi lại là Thị Phi Tẩu hoặc Thị Phi Ông!

Mã tứ gia cười khẩy :

- Vì lễ độ lẽ ra nên nói một tiếng hân hạnh, nhưng thật đáng tiếc, danh hiệu của tôn giá lạ lẫm quá!

Lão nhân áo xanh khép hờ mắt :

- Cũng chẳng trách các hạ được, lúc ấy các hạ hãy còn bé!

Mã tứ gia giận tái mặt, song vẫn cố nén nói :

- Dám hỏi các hạ, giữa chúng ta thật ra có hiềm khích gì?

Lão nhân áo xanh giọng buông thỏng :

- Chẳng hiềm khích gì cả!

Mã tứ gia trố mắt hỏi tiếp :

- Vậy thì tôn giá muốn gì?

Lão nhân áo xanh vẫn chậm rãi nói :

- Lúc lão phu tự giới thiệu là đã nói rất rõ ràng rồi!

Mã tứ gia mặt đanh lạnh :

- Xin thứ cho Cố mỗ ngu muội!

Lão nhân áo xanh nhấn mạnh từng tiếng :

- Lão phu sở dĩ được bằng hữu gọi là Thị Phi Khách chính vì lúc còn

trẻ lão phu chẳng những rất hay gây sự mà lại luôn cho mình là phải, nói cách khác có nghĩa là không phân biệt phải trái. Do đó, tất cả mọi người đều biết hễ lão phu đi đến đâu là nơi đó nhất định phải có chuyện thị phi.

Đoạn ngẩng lên, hất hàm hỏi :

- Như vậy đủ hiểu rồi chứ?

Mã tứ gia tức giận :

- Lão tử chẳng tin là dế mà leo cây được. Mẹ kiếp, có thủ đoạn gì hãy cứ giở ra đi!

Lão nhân áo xanh gật đầu :

- Đành phải vậy thôi!

Đoạn cúi người toan đứng lên, Mã tứ gia một mặt vì chưa biết rõ về lai lịch của đối phương, hai nữa ngặt vì mình là chủ, mặc dù tức giận đến hai mắt tối sầm, thất khiếu phả khói, song vẫn chưa có ý định xuất thủ trước. Thế nhưng, hai gã tráng hán đứng sau lưng y thì đã không còn nhẫn nhịn được nữa, thảy đều lộ vẻ hung hãn sẵn sàng động thủ.

Những khách trà thấy có người lại dám trêu đến Mã tứ gia, thảy đều phấn khởi và hồi hộp, bèn lục tục rời khỏi chỗ ngồi, lui ra bốn phía, ánh mắt đều tập trung vào lão nhân áo xanh.

Mã tứ gia thấy vậy bất giác chau mày, bỗng khoát tay nói :

- Hãy khoan!

Lão nhân áo xanh ngẩng lên :

- Lão đệ còn gì dặn bảo nữa?

Mã tứ gia hắng giọng :

- Cổ nhân có câu, “Tứ hải giai huynh đệ”, tôn giá hôm nay đến đây nếu chỉ vì thiếu tiền rượu lộ phí có thể thẳng thắn nói chuyện với

nhau, đâu cần tổn thương đến hòa khí, chỉ cần Cố mỗ có khả năng, nhất định sẽ làm vừa lòng tôn giá, còn như tôn giá có ý đồ khác, thì cũng xin tôn giá cho biết rõ!

Lão nhân áo xanh gật đầu :

- Lão đệ cũng khá thông minh đấy!

Mã tứ gia chú mắt hỏi :

- Tôn giá thiếu bao nhiêu?

Lão nhân áo xanh ngước nhìn lên trần nhà :

- Quán trà này của lão đệ mỗi ngày thu nhập được bao nhiêu?

Mã tứ gia bình thản cười :

- Hơn một lạng bạc!

Lão nhân áo xanh gật đầu, lẩm nhẩm :

- Mỗi ngày một lạng, mỗi tháng ba mươi lạng, một năm là ba trăm sáu mươi lạng... ư... thế này vậy, lão phu tính gọn năm phân được rồi!

Mã tứ gia biến sắc mặt, song vẫn bình tĩnh nói :

- Tính gọn năm phân là sao? Xin tôn giá nói rõ hơn được chăng?

Lão nhân áo xanh đanh mặt ngẩng lên nói :

- Lão đệ đã biết rõ rồi sao còn hỏi?

Mã tứ gia đảo tròn mắt, bỗng cười giả lả nói :

- Ý của Cố mỗ là lão hiệp hành tung vô định, vác cái bao nải này rất là bất tiện, hay để Cố mỗ nêu ra một con số, nếu lão hiệp không hài lòng, lúc ấy chúng ta hẵng tính được chăng?

Lão nhân áo xanh ngước mắt :

- Nói ra thử cũng không hề gì!

Mã tứ gia quay người lại quát :

- Đi bảo bọn A Đỗ khiêng rương bạc số bảy ra đây!

- Thưa Vâng!

Hai gã tráng hán đồng thanh đáp, đoạn bước nhanh vào trong.

Lát sau, hai gã tráng hán ấy cùng hai hán tử khác khiêng ra một chiếc rương gỗ to lớn, đi thẳng đến trước mặt lão nhân áo xanh đặt xuống.

Mã tứ gia gật đầu nói :

- Mở ra!

Bốn gã đại hán tranh nhau mở nắp rương, nắp rương vừa mở lên, bốn gã đại hán cùng lúc thò tay vào, chớp nhoáng móc ra một vật lấp lóa, nhưng không phải bạc mà là bốn ngọn trủy thủ sắc bén.

Chỉ thấy bốn gã đại hán lẹ làng tản ra, chiếm lấy bốn vị trí thuận lợi, bao vây lão nhân áo xanh vào giữa.

Mã tứ gia cười lạnh lùng nói :

- Đây gọi là rượu mời không uống, lại uống rượu phạt, hắc hắc!

Lão nhân áo xanh khẽ “à” một tiếng, quét mắt lần lượt nhìn bốn gã đại hán, chẳng chút ngạc nhiên và sợ hãi, chầm chậm quay sang Mã tứ gia, gật đầu nói :

- Lão đệ đừng hối hận đấy nhé!

Mã tứ gia giành được ưu thế, cười đắc ý nói :

- Mã lão tứ này tuy chỉ là hạng tầm thường trong thành Trường An, nhưng đâu phải chưa từng gặp những nhân vật danh tiếng, một lão già hèn mạt như ngươi, đã không có lai lịch lại chẳng có thực tài, chỉ bằng mấy lời khoác lác mà đã muốn Cố mổ hai tay dâng tiền cho ư? Hắc hắc, mẹ kiếp rõ là mơ tưởng.

Lão nhân áo xanh thản nhiên :

- Lão đệ thật ra định như thế nào?

Mã tứ gia cười nham hiểm :

- Bắt hổ dễ nhưng tha hổ khó, đành rằng lão tiểu tử ngươi chẳng có gì cả nhưng nếu buông tha như thế này cũng rất là rắc rối...

- À, lão đệ dám giết người ư?

Mã tứ gia cười ha hả :

- Nói nghe tuyệt thật. Mã tứ gia không dám giết người! Ha ha ha ha!

Lão nhân áo xanh lại hỏi :

- Ở ngay quán trà này ư?

Mã tứ gia mắt rực sáng :

- Có gì là không thể được? Giết chết lão tiểu tử ngươi rồi nhét đao vào trong tay, cứ bảo là ngươi đã cầm hung khí, ban ngày dám xông vào dân cư toan ăn cướp...

Lão nhân áo xanh ngắt lời :

- Lão đệ tin là quan phủ sẽ nghe theo ư?

Mã tứ gia quét mắt nhìn quanh, lớn tiếng hỏi :

- Lời nói của Mã lão tử này hẳn là mọi người đều đã nghe rõ, việc hôm nay nếu kinh động đến quan phủ, chư vị có chịu đứng ra làm chứng không?

Tất cả khách đều là người địa phương, tất hiểu uy thế của Mã tứ gia, thử hỏi ai mà dám nói tiếng không?

Mã tứ gia thấy mọi người đều gật đầu, có ý bằng lòng nghe theo mình, bèn đắc ý cười to nói :

- Lão tiểu tử đã nhìn thấy chưa?

Lão nhân áo xanh thản nhiên gật đầu :

- Rồi, xin mời!

Mã tứ gia khoát tay lớn tiến quát :

- Lấy mạng lão cho ta!

Bốn gã đại hán đều là bọn hung đồ, chẳng từ mọi hành vi gian ác,

cậy vào mấy ngón quyền cước ăn ở tại quán trà Tam Nguyên, là cánh tay mặt tay trái của Mã tứ gia, việc giết người đối với họ đây không phải lần đầu, vừa nghe lệnh lập tức cùng lao bổ tới, từ bốn phía vung trủy thủ đâm vào lão nhân áo xanh!

Chỉ thấy ánh bạc lấp lóa, ghế ngã người nhào, tiếp theo là tiếng rú thảm khốc vang lên.

Ghế ngã người nhào, đó là lão nhân áo xanh, thế nhưng tiếng rú thảm khốc thì lại không phải do lão nhân áo xanh phát ra.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảng khắc, động tác nhanh như tia chớp, tất cả mọi người hiện diện kể cả tứ gia, chẳng một ai trông thấy rõ quá trình đã xảy ra.

Ngay khi bốn ngọn trủy thủ từ bốn phía đâm tới, lão nhân áo xanh đã đè ngã chiếc ghế tre đang ngồi, bốn ngọn trủy thủ đã đâm vào khoảng trống, gã đại hán bên trái phía trước lao tới quá mạnh, đã hứng lấy ngọn trủy thủ của gã đại hán phía sau, gã đại hán bên phải phía trước trượt chân, không kịp chững bước, ngọn trủy thủ trong tay đã cắm ngập vào nách gã đại hán bên trái phía sau.

Đến khi Mã tứ gia định thần lại thì lão nhân áo xanh đã chầm chậm đứng lên, ung dung phủi tay áo nói :

- Kế nhét đao giá họa đã hết linh nghiệm rồi, bước thứ nhì lão đệ định thế nào?

Vị Mã tứ gia này tên thật là Cố Đại Vinh, ngoại hiệu là Mã Bì Thái Tuế, tuy chỉ là một nhân vật hạng ba trong giới hắc đạo ở Tây Kinh, nhưng kinh nghiệm lịch duyệt cũng tương đối khá. Y thấy lão nhân áo xanh chỉ dùng miệng chứ không dùng tay chân, tưởng đâu đối phương lúc còn trẻ cũng giống như mình, cho dù biết vài miếng nhưng cũng chỉ có hạn thôi. Nào ngờ khi xảy cuộc xung đột mới biết

đối phương lai lịch chẳng phải tầm thường, nội thế Thiên Cân Trụy vừa rồi, dù y có luyện thêm chín mười năm nữa cũng chưa chắc đã bằng được đối phương một phần nhỏ.

Lão nhân áo xanh thấy Cố Đại Vinh mặt mày thất sắc, mồ hôi lạnh đầm đìa, bất giác mím môi cười hỏi :

- Lão đệ nếu không có ý kiến gì khác, vậy thì hãy nghe theo lão phu!

Đoạn quay người sang một vị khách gần nhất hỏi :

- Quán trà này đã mở được bao lâu rồi?

Vị khách ấy lúng túng đáp :

- Dường như đã hơn ba năm...

Lão nhân áo xanh gật đầu :

- Cứ kể như ba năm tròn được rồi!

Đoạn quay người lại cười nói :

- Một năm là ba trăm sáu mươi lăm ngày, ba năm tổng cộng là một ngàn không trăm chín mươi lăm ngày, bỏ cái lẻ, chỉ tính chẵn một ngàn ngày, tức là một ngàn lạng bạc, năm phần là năm trăm lạng, lão đệ không phản đối chứ?

Mã Bì Thái Tuế xưng bá một thời tại phường Tam Nguyên, giờ đây lại trở thành kẻ câm, chỉ biết không ngừng lau mồ hôi trán, chẳng còn biết làm gì khác hơn nữa.

Lão nhân áo xanh gật đầu, khẽ hắng giọng rồi nói :

- Lão đệ đã không phản đối, vậy thì năm trăm lạng bạc của lão phu, xin hãy mang đến khách điếm Thái Bình ở thành nam vào lúc chiều mai, thế nào? Thôi, xin lỗi đã làm phiền, hẹn khi khác gặp lại!

* * * * *

Đêm hôm ấy, Kim Tố Liên tìm đến phòng trách hỏi :

- Hai hôm nay đại ca đã bận việc gì mà ngày nào cũng đi suốt cả

buổi chiều, ghét không muốn gần gũi với hai ông cháu này phải không?

Do Nhân Kiệt cười cười :

- Theo Liên muội thì sao?

Kim Tố Liên phụng phịu :

- Không biết, đại ca nhất định phải nói ra, hai buổi chiều đại ca đi đâu?

Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng rồi nói :

- Hôm qua thì đến rừng bia xem hết cả buổi chiều, hôm nay thì đến tiệm sách xem hết cả buổi chiều sách cũ, định mua lấy vài quyển bài ca thích hợp...

Kim Tố Liên liền đổi giận làm vui nói :

- Có mua được không?

Do Nhân Kiệt lắc đầu :

- Giá tiền đắt quá!

Kim Tố Liên xịu mặt :

- Đã không mua thì sao không chịu về sớm? Ngày mai là ngày mừng thọ của Vương phủ rồi, vậy mà đại ca như chớ hề quan tâm đến.

Do Nhân Kiệt mỉm cười :

- Còn cả một buổi tối, vậy mà sợ chưa đủ ư?

Đoạn chìa tay ra nói tiếp :

- Chuẩn bị hát những bài nào, đâu đưa xem thử?

- Tiểu muội không có mang tập nhạc theo, gia gia bảo tiểu muội hát một bài Nhật Nguyệt viên, một bài Triết Quế Linh và hai bài song điệu Điện Tiền Hoan... Đại ca có thổi được Điện Tiền Hoan không?

Do Nhân Kiệt lắc đầu :

- Sắp xếp như vậy ngu huynh thấy không được ổn thỏa!

Kim Tố Liên trố mắt :

- Tại sao vậy?

- Việc hát xướng là phải phù hợp với dân tình và phong thổ của từng địa phương, qua sự sắp xếp trên, chứng tỏ hai ông cháu không phải đã mưu sinh bằng nghề này từ xưa đến nay, ngu huynh đoán đúng chăng?

Kim Tố Liên mắt đỏ hoe gật đầu :

- Vâng, Do đại ca đã nói đúng, Kim lão không phải nội tổ ruột của Tố Liên...

Do Nhân Kiệt kinh ngạc :

- Vậy là sao?

Kim Tố Liên như thấy lỡ lời, vội khỏa lấp :

- Vậy theo đại ca thì ở Trường An này, loại bài hát nào mới là thích hợp?

Do Nhân Kiệt chú mắt nhìn Kim Tố Liên, biết nàng có niềm uẩn khúc, có hỏi cũng chẳng ra lẽ, đành gật đầu nói :

- Ở Trường An phải hát những bài như Đại Giang Đông Khứ, Dương Qua Tam Điệp, Thiên Tỉnh Sa hoặc Hắc Thiên Nỗ!

Kim Tố Liên vỡ lẽ :

- Tiểu muội biết rồi, ở đây là phải hát những điệu Chính Cung hùng tráng hoặc điệu Trung Lữ vui tươi...

Do Nhân Kiệt vỗ tay cười to :

- Đúng vậy!

Kim Tố Liên vừa mừng vừa thẹn, mặt đỏ bừng vội đứng lên nói :

- Đại ca hãy ở đây đợi một lát, tiểu muội đến chỗ gia gia lấy tập ca khúc, xem Chính Cung và Trung Lữ có bài nào tiểu muội hát được.

Trông theo bóng dáng Kim Tố Liên tung tăng bỏ đi, Do Nhân Kiệt bất

giác thừ ra, chàng thật không thể nào ngờ được hai người lại không phải là ông cháu ruột. Bởi chàng suy luận, hai ông cháu kết nghĩa này hẳn đều có một thân thế ly kỳ, tiếc là Kim Tố Liên đã không chịu tiết lộ.

Chàng không biết là năm trăm lạng bạc ngày mai có thể đến tay một cách thuận lợi hay không, nếu như hai ông cháu này lưu lại giang hồ chỉ vì sinh kế thì năm trăm lạng bạc ấy thật giúp ích rất nhiều cho họ. Đó sẽ là một kết cuộc hoàn mỹ, rồi mai đây chân trời góc bể, chàng hãy còn con đường dài phía trước đang chờ đợi.

* * * * *

Hôm sau, lời đồn đại loan truyền khắp trong thành Trường An, có người bảo vị lão nhân áo xanh đã xuất hiện tại quán trà Tam Nguyên hôm qua, tác phong bỡn cợt cuộc đời rất giống Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong khi xưa. Có người lại nói lão nhân áo xanh ấy rất có thể là do một trong số Kim Bút tứ hữu đã giả dạng, bởi Tứ hữu đã không ra thăm dò tình hình trên chốn giang hồ trong mấy năm qua rồi!

Cũng có người thêu dệt rằng, lão nhân áo xanh ấy chẳng phải Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong, mà cũng không phải một trong Tứ hữu, mà chính là Ngũ Đài Thiết Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang! Điều này có chứng cứ hay không? Có, chứng cứ chính là chiếc áo bào xanh có hai ống tay áo khá dài, mục đích hiển nhiên là để che giấu cánh tay trái đã bị cụt của lão!

Còn như bảo lão nhân áo xanh là Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong hoặc là một trong Tứ hữu, thử hỏi với thân phân của Tiêu Dao thư sinh và Kim Bút tứ hữu muốn nhắm vào người nào trong thành Trường An chẳng được, tại sao lại tìm đến một nhân vật hạng ba

như Mã Bì Thái Tuế?
Nhưng còn đối với một kẻ gian ác như Thiên Yếm Tẩu thì lại khác! Ai cũng đều biết là trong cuộc chiến tại Tân Dã khi xưa, lão ma ấy đã bị cụt mất cánh tay trái, với tính nết của lão ma ấy, việc phục khởi chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.
Hiện nay, thấm thoát tám năm đã trôi qua, xét ra cũng đã đến lúc lão ma ấy tái xuất sơn rồi.
Và lão ma ấy nếu muốn hành động, trước hết là phải lưu tâm đến động tĩnh về phía Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền.
Do đó, suy cho cùng chỉ tóm lại một điều là... lão ma ấy âm thầm đến Trường An, trước hết tìm một tiểu nhân vật để khơi dậy chút sóng gió nhỏ với dụng ý thăm dò phản ứng của phía Kim Bút đại hiệp, chỉ vậy thôi!
Trong lúc mọi người đua nhau bàn tán, tội nghiệp nhất vẫn là đương sự Mã Bì Thái Tuế, tuy lão nhân áo xanh đã hạn định là chiều hôm nay, song mới sáng sớm y đã lo đủ năm trăm lạng bạc đựng trong rương đưa đến khách điếm Thái Bình ở thành nam.
Bọn phổ ky của khách điếm Thái Bình rất lấy làm lạ, họ bảo hôm qua có một lão già áo xanh đã đến đây căn dặn là ngày hôm nay sẽ có người mang đến năm trăm lạng bạc, bảo khách điếm hãy nhận giữa giùm, họ tưởng đâu lão già ấy là kẻ điên khùng, thật không ngờ đó lại là sự thật.
Thế là lời đồn lập tức lan ra, mọi người lại nhốn nháo lên, trước cửa khách điếm Thái Bình đông nghịt người, đường xá tắt nghẽn, thảy đều trông chờ lão nhân áo xanh đến lấy bạc để được chứng kiến diện mạo của ông.
Cùng trong lúc ấy, tại Vương phủ ở thành bắc, trong gian đại sảnh

lộng lẫy và rộng thênh, khi Kim Tố Liên vừa hát xong, một người khách mặt đầy tà khí bỗng đứng lên, vung tay lớn tiếng nói :

- Chư vị, để Tạ lão ngũ này hát một bài giúp vui nhé!

Lập tức nhiều người vỗ tay reo :

- Hay lắm, hát đi Tạ lão ngũ!

Thế là chẳng cần tiếng địch đệm theo, Tạ lão ngũ cất cao giọng hát :

“Mày liễu má đào, dung nhan diễm tuyệt,
Tiếng hát tiêu sầu, điệu múa tam muội,
Dáng đi dịu dàng, nụ cười ngọt mật!
Công hầu khanh tướng mê hồn lạc phách,
Vạn lạng hoàng kim, một đêm hoan lạc...”

Lập tức, tiếng hò reo, tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền.

Kim Tố Liên hai mắt đỏ hoe, giận dỗi nói :

- Đại ca, chúng ta về đi!

Do Nhân Kiệt vội đưa tay nắm giữ nàng lại, vừa định nói gì thì bỗng một a hoàn áo xanh từ sau đại sảnh đi ra, đến trước Vương công tử khom mình thi lễ nói :

- Nương nương bảo tiểu tỳ ra mời vị cô nương vừa hát khi nãy vào trong một lát.

Vương công tử quay sang Kim Tố Liên cười nói :

- Tiểu cô nương, thế nào?

Do Nhân Kiệt liền đẩy Kim Tố Liên và nói :

- Được phu nhân chiếu cố thật là quá quý, muội muội vào đi, ngu huynh ở ngoài đợi.

Hôm nay gia nhân của Vương gia có đến khách điếm, bảo là chỉ cần hai người thôi, cho nên Kim lão đã không có mặt. Trước lúc đi, Kim lão dặn khi đến Vương phủ, Kim Tố Liên mọi sự đều phải nghe theo

Do Nhân Kiệt, không được trái lời. Do đó, Kim Tố Liên tuy không muốn, song cũng đành lẳng lặng theo a hoàn áo xanh đi vào trong.
Vương công tử quay sang một gia đinh khoát tay nói :
- Vương Phúc, hãy dẫn vị tiểu huynh đệ này sang nhà bếp, ăn uống thưởng trước cho mười lạng bạc.
Do Nhân Kiệt cảm tạ và nhận lấy bạc thưởng, theo sau gia nhân kia đi ra ngoài đại sảnh.
Ra đến bên ngoài, Do Nhân Kiệt cười nói :
- Mười lạng bạc không phải là nhỏ, xin hỏi huynh đài, tại hạ có thể về khách điếm trao số bạc này cho gia gia tại hạ không?
Gia nhân ấy gật đầu :
- Đương nhiên là được!
Do Nhân Kiệt ra khỏi Vương phủ, lập tức nghe lòng nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.
Chàng giắt túi địch vào bên lưng, hít mạnh một luồng không khí trong lành, định đi về phía thành nam, bỗng nghe sau lưng vang lên một tiếng đằng hắng và nói :
- Tiểu ca định ra về đó ư?
Do Nhân Kiệt liền ngoảnh lại nhìn, thì ra là quản nhị gia. Sau một thoáng ngạc nhiên, chàng lập tức hiểu ra. Vội lấy ra hai lạng bạc đi tới thấp giọng nói :
- Chút ít lòng thành xin nhị gia vui lòng nhận lấy, lần sau vẫn xin nhị gia giúp đỡ giùm cho.
Quản nhị gia đón lấy bạc, nở nụ cười hài lòng.
Do Nhân Kiệt đảo tròn mắt, ngẩng lên nói tiếp :
- Vị Tạ ngũ gia khi nãy thật là vui tính, chẳng rõ vị ngũ gia ấy làm việc ở đâu vậy?

- À, y lo việc văn thư ở Long Uy tiêu cục, một tên vô tích sự!

Do Nhân Kiệt cười giả lả :

- Nếu nhị gia có rảnh, xin mời đi uống tách trà được chăng?

Quản nhị gia như chợt nhớ đến thân phận của mình, liền nghiêm mặt nói :

- Không, bổn nhân còn có chút việc.

Đoạn khẽ buông tiếng đằng hắng, quay người bỏ đi.

Do Nhân Kiệt nhổ toẹt một ngụm nước miếng xuống đất, đoạn cất bước đi về phía thành nam. Chàng đi đến một góc tường cách khách điếm Thái Bình không ngờ trông thấy trước cửa khách điếm đông khịt người.

Đông người làm sao mà lấy năm trăm lạng bạc đây?

Do Nhân Kiệt gãi tai, một ý nghĩ chợt nảy sinh, mục đích của những người tụ tập trước khách điếm đương nhiên là chàng hiểu rất rõ. Thế là chàng đi thẳng tới, đảo mắt tìm kiếm, lát sau chàng đã tìm được một hán tử trẻ tuổi cằm nhọn mắt phù.

Theo phương pháp xem tướng mà hai vị gia gia đã dạy cho chàng, chàng biết người này có tính tình vui giận bất thường, không có định kiến, ai bảo sao nghe vậy, và hay xen vào những chuyện thị phi.

Do Nhân Kiệt luồn lách qua đám đông, thấp giọng hỏi hán tử ấy :

- Ở đây đã xảy ra việc gì vậy?

- Một việc rất lớn lao.

- Việc gì mà lớn lao vậy?

- Dông dài lắm, nói chung là đang đợi một người hết sức ghê gớm trên chốn giang hồ ai ai cũng biết, người đó chính là...

- Không phải là một lão nhân áo xanh chứ?

Hán tử ấy ngớ người, hai mắt trố to, miệng há hốc nhìn đối phương

chòng chọc, cảm thấy như bị bỡn cợt, mặt đỏ bừng tức giận nói :
- Tiểu tử, ngươi...
Do Nhân Kiệt cười thầm, liền nghiêm chỉnh giải thích :
- Đại ca có lẽ đã hiểu lầm rồi, sở dĩ tiểu đệ nói như vậy là vì tiểu đệ vừa mới từ đông thành đến đây, đã trông thấy một lão nhân áo xanh đang đại náo Long Uy tiêu tục, người của tiêu cục ai nấy đều bị đánh đến vỡ đầu đổ máu. Vì vậy tiểu đệ mới định thỉnh giáo hôm nay trong thành thật ra có bao nhiêu lão nhân áo xanh mà thôi...
Hán tử ấy cơ hồ không chờ cho Do Nhân Kiệt dứt lời, đã vội vàng vung tay reo to :
- Hãy đến Long Uy tiêu cục mau...
- Việc gì vậy?
- Mau lên, lão già ấy lại xuất hiện ở Long Uy tiêu cục, nghe đâu người trong tiêu cục thảy đều bị đánh đến hộc máu, không chết cũng bị thương, hết sức là thảm thiết.
Đi mau kẻo trễ lỡ mất một tuồng hát hay đấy!
Thế là trong tiếng hò la ầm ĩ, mọi người đổ xô nhau chạy về phía đông thành.
Thoáng chốc đã không còn một người nào cả.
Do Nhân Kiệt mỉm cười, lách người vào con hẻm nhỏ nằm cạnh khách điếm, lấy ra một cái gói nhỏ, ung dung thay áo, dịch dung khuôn mặt, sau đó chấp hai tay sau lưng đủng đỉnh đi vào khách điếm.
Vừa trông thấy chàng, gã phổ ky trong khách điếm liền biến sắc mặt. Không chờ chàng lên tiếng đã tự động lấy rương bạc ra, cung kính nói :
- Bạc của lão trượng đã được mang đến, đều ở trong đây cả.

Do Nhân Kiệt hất hàm :

- Hãy cho lão phu một phòng và mang vào trong ấy!

Vào trong một gian thượng phòng ở hậu viện, Do Nhân Kiệt chờ cho gã phổ ky mang trà vào lui ra, liền đứng lên cài cửa lại, rửa sạch dược cao trên mặt, cởi áo bào ra, bỏ bạc vào gói lại, để một miếng bạc vụn trên bàn trả tiền phòng. Sau đó tung mình lên xà nhà, mở ô cửa trời trên mái nhẹ nhàng ra bên ngoài.

Do Nhân Kiệt trở lại Vương phủ vừa lúc gặp gã gia nhân Vương Phúc tại cổng chính, Vương Phúc trông thấy chàng liền kinh ngạc nói :

- Ủa, hai người không gặp nhau ở giữa đường sao?

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :

- Gặp ai kia?

- Lệnh muội chứ còn ai nữa? Nương nương lại thưởng thêm cho lệnh muội mười lạng bạc nữa, đã đi về rồi.

Do Nhân Kiệt vội nói :

- Vậy nhất định là do tại hạ đã không lưu ý, thôi tại hạ cũng không cần vào nữa, phiền huynh đài hãy cảm tạ công tử và phu nhân giùm cho.

Từ biệt Vương Phúc, Do Nhân Kiệt vội vã trở về khách điếm Đại An. Vừa vào đến cửa, một gã phổ ky đã đón lấy chàng cười nói :

- Tiểu ca sao trở về trước một mình vậy?

Do Nhân Kiệt ngẫn người, trong lòng liền nảy sinh cảm giác chẳng lành, gượng cười nói :

- Xá muội đang mua ít đồ ở phía sau, gia tổ đâu?

Gã phổ ky cười nói :

- Lệnh tổ ư? Lão nhân gia ấy đã uống say khướt vừa mới về đến,

hiện có lẽ đã lên giường rồi. Lệnh tổ thật là có phước!
Do Nhân Kiệt cười cười, không nói gì thêm nữa, đi thẳng ra hậu viện. Gã phổ ky ấy nói quả không sai, Kim lão đã lên giường. Do Nhân Kiệt vừa đi đến cửa phòng thì đã ngửi thấy mùi rượu nặc nồng và tiếng ngáy khò khò.
Do Nhân Kiệt thờ thẫn đứng tại đó, lòng nhanh chóng toan tính bước tiếp theo nên làm gì đây?
Giữa đường không gặp Kim Tố Liên, chàng đã đại khái đoán ra việc trục trặc được phát sinh tại đâu. Sau cùng chàng quyết định, Trường An không phải là chốn có thể cư trú lâu dài, cuộc sống bán lời ca giọng hát của hai ông cháu này đến đây cũng nên kết thúc là vừa.
Kế hoạch đã định, chàng không còn do dự nữa, đến nhà cho thuê xe gần đó, thuê lấy một cỗ xe ngựa, trước hết bồng Kim lão lên xe, sau đó vào khách điếm thanh toán tiền phòng và tiền ăn, bảo là đi sang Lạc Dương làm ăn. Vì không để cho Thái chưởng quầy nghi hoặc, chàng lấy ra năm lạng bạc bảo là hôm nay đã nhận được mười lạng bạc tại Vương phủ, nhờ trao lại cho quản nhị gia hai lạng và Mã tứ gia ba lạng.
Đâu đó xong xuôi, Do Nhân Kiệt trèo lên xe ngựa, bảo đánh xe lập tức lên đường.
Rẽ qua một góc đường, Do Nhân Kiệt bỗng thò đầu ra nói :
- Quay đầu lại, đi ra cửa tây thành.
Gã đánh xe ngạc nhiên ngoảnh lại nói :
- Tiểu ca chẳng đã bảo là...
Do Nhân Kiệt sầm mặt :
- Đi đâu cũng vậy, chỉ cần không thiếu tiền xe và tiền rượu của huynh đài là được rồi.

Trên đường đến cửa tây thành, Do Nhân Kiệt dùng thủ pháp xoa bóp làm cho Kim lão tỉnh lại. Sau đó chàng lược thuật lại với Kim lão mọi việc vừa qua, và lão nhân áo xanh chính là chàng, hiện năm trăm lạng bạc đã đến tay, giờ đây Kim Tố Liên đang bị bắt giữ trong Vương phủ, chàng đang chuẩn bị đến đó để giải cứu. Khi nào cứu được Kim Tố Liên, hai ông cháu sẽ có thể mang theo năm trăm lạng bạc đến Hán Trung an gia lập nghiệp, không cần sinh sống bằng nghề hát xướng nữa.

Kim lão sửng sốt trố to hai mắt đỏ hoe nói :

- Thì ra lão đệ...

Do Nhân Kiệt mỉm cười xua tay ngắt lời :

- Thời gian không có nhiều, hãy nói về việc chính là hơn. Còn về lai lịch của vãn sinh, dẫu có nói ra vị tất lão nhân gia đã biết.

Kim lão bướng bỉnh :

- Sao? Lão hán đã bao năm bôn tẩu khắp mọi nơi, việc trên chốn giang hồ sao lại không rõ được?

Do Nhân Kiệt thiết thú :

- Thôi được! Nếu lão nhân gia rõ thì xin hãy nói trước xem!

Kim lão quả quyết :

- Lão hán dám đánh cuộc lão đệ là một nhân vật võ lâm hành hiệp trên chốn giang hồ, nếu không phải là đệ tử trong tám đại danh môn, thì cũng là cao túc của một vị dị nhân nào đó.

Do Nhân Kiệt mỉm cười :

- Còn gì nữa?

Kim lão nghiêm chỉnh :

- Nếo lão đoán không lầm, võ công của lão đệ nhất định là khá kinh người.

Do Nhân Kiệt cười cười :

- Có thể một ngày nào đó sẽ là như vậy, còn hiện tại thì chưa. Thôi, số bạc đây, xin lão nhân gia hãy nhận lấy trước. Đã sắp đến cửa thành rồi.

Kim lão giờ đây mới nhớ đến cháu gái mình, liền hớt hải hỏi :

- Tố Liên... không việc gì chứ?

Do Nhân Kiệt đưa tay vén rèm xe và nói :

- Lão nhân gia cứ yên tâm. Vì muốn trút đi cơn bực tức trong lòng, có lẽ vãn bối sẽ đi lâu một chút. Nếu đến tối chưa thấy vãn sinh quay về, lão nhân gia hãy tìm một khách điếm gần đây nghỉ ngơi trước. Muộn lắm là canh một, cam đoan hai ông cháu sẽ bình an đoàn tụ.

Lúc này xe ngựa đã ra đến ngoài thành, Do Nhân Kiệt lớn tiếng nói :

- Xa phu, dừng lại!

Sau khi xe dừng hẳn, Do Nhân Kiệt tung mình xuống đất, quay sang gã đánh xe nói :

- Đã quên mất mang theo lễ vật cho thân hữu, phải trở vào thành lo liệu. Huynh đài hãy cùng gia gia tại hạ tạm chờ ở đây. Nếu trở về muộn, huynh đài hãy cho xe vào nghỉ ngơi. Hai xâu tiền này biếu cho huynh đài mua rượu uống, nhưng khi uống đừng cho gia gia tại hạ trông thấy, rồi sẽ còn trọng thưởng nữa.

Gã đánh xe đón lấy hai xâu tiền, hớn hở nói :

- Được, được! Tiểu ca cứ yên tâm.

Do Nhân Kiệt trở vào thành, thấy trời hãy còn sớm, biết là khách trong Vương phủ hãy chưa ra về hết, nhất là bọn người của Long Uy tiêu cục, tối đến có lẽ hãy còn một cuộc vui nữa, thời gian vẫn còn hết sức ung dung.

Thế là chàng đi vào một tiệm may quần áo mua một chiếc áo bào hai

lớp rất sang trọng, nhìn gã chủ tiệm đang him híp mắt cười nói :

- Chiếc áo này...

Gã chủ tiệm lắc đầu ngắt lời :

- Ở đây không bán quần áo.

Do Nhân Kiệt gật đầu :

- Tại hạ biết!

Đoạn buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Công tử chúng tôi thật là ngang bướng, ôi!

Gã chủ tiệm thắc mắc :

- Ngang bướng sao?

Do Nhân Kiệt lại buông tiếng thở dài :

- Ngày mai phải đi xa mà hôm nay mới nhớ là không có một chiếc áo vừa người, cứ tưởng là có tiền bạc là mọi việc đều giải quyết xong. Đây nè, năm lạng bạc đúng, không thiếu một ly, nhưng... Ôi thôi! Thật tức chết đi được!

Gã chủ tiệm hai mắt đang tim híp, dần mở to :

- Năm lạng bạc ư?

Do Nhân Kiệt nhún vai cười áo não :

- Ai bảo là không phải? Công tử còn bảo là nếu có may sẵn vừa người, dù phải trả thêm ba xâu tiền nữa cũng không hề gì. Cứ như là bọn làm công chúng tôi có phép biến hóa không bằng.

Gã chủ tiệm lướt mắt nhìn chiếc áo bào hai lớp, trầm ngâm nói :

- Muốn có áo may sẵn cũng chẳng khó, còn như có vừa hay không thì chưa dám chắc.

Do Nhân Kiệt đưa chiếc áo của mình lên nói :

- Hãy xem, đây chính là chiếc áo cũ của công tử chúng tôi.

Gã chủ tiệm gật đầu :

- Vậy thì tiểu ca hãy thử xem!

Sau cùng, Do Nhân Kiệt đã tốn hết sáu lạng bạc, chẳng những mua được chiếc áo bào hai lớp, mà còn có thêm một chiếc nón da và một đôi giày bông mới.

Giờ đây, Do Nhân Kiệt đã lại đến trước cửa Vương phủ lần thứ ba. Lần này, chàng gặp lại gã gia nhân Vương Phúc, có điều khác nhau là chàng biết đối phương nhưng mà đối phương lại không nhận ra chàng.

Vương Phúc bỗng trông thấy một công tử quý phái đến cửa, vội tươi cười khom lưng nói :

- Tướng công đây...

Do Nhân Kiệt hất hàm ngắt lời :

- Tạ ngũ gia ở Long Uy tiêu cục có trong ấy không?

Vương Phúc vội đáp :

- Có! Có!

- Hãy mời y ra đây nói chuyện!

Vương Phúc cười giả lả nói :

- Dám hỏi tướng công quý tánh?

- Cứ bảo từ Thượng Thư phủ phường Đại Bài đến là được rồi.

Vương Phúc biến sắc, vâng dạ lia lịa và thoái lui ra sau, suýt nữa đã vấp phải ngạch cửa ngã nhào.

Lát sau, Tạ lão ngũ mặt đầy tà khí và mùi rượu nồng nặc từ trong vừa đi vừa nhìn dáo dác ra đến.

Do Nhân Kiệt hai tay chắp sau lưng, đủng đỉnh bước tới nghiêm mặt nói :

- Có phải Tạ ngũ gia đó không?

Tạ lão ngũ vội ôm quyền thi lễ nói :

- Vâng, vâng! Không dám, không dám! Chẳng hay Trầm công tử có điều chi dạy bảo?

Đầu óc của y cũng khá linh hoạt, mặc dù đôi bên chưa từng gặp mặt nhau, song vừa nghe nói là từ Thượng Thư phủ ở phường Đại Bài đến đã đoán ngay đó chính là "Trầm công tử".

Do Nhân Kiệt nghiêm nghị nói :

- Gia nghiêm có một món...

Khẽ buông tiếng tằng hắng, ngẩng lên nói tiếp :

- Có thể mượn tạm một gian sương phòng ở hậu viện nói chuyện được chăng?

Tạ lão ngũ lập tức tim đập rộn rạo, bắt mối được một món hàng bảo tiêu của Thượng Thư phủ nhất định không phải là nhỏ, phen này thì tha hồ mà nhận tiền huê hồng.

Bèn vội cúi gập người nói :

- Được, được!

Do Nhân Kiệt lại hắng giọng nói :

- Kẻ này sở dĩ tìm đến đây tiếp xúc với ngũ gia là vì muốn tránh tai mắt kẻ khác, do đó chúng ta...

Tạ lão ngũ vội tiếp lời :

- Việc này Tạ mỗ có thể lo liệu được, Vương công tử đây chính là đệ phụ (em vợ) của tệ chủ nhân. Tạ mỗ ra vào nơi đây có thể nói là thường xuyên như cơm bữa. Hiện trong ấy đông người lắm, chúng ta hãy theo ngõ bên hông mà vào, bảo đảm sẽ không một ai hay biết.

Do Nhân Kiệt gật đầu :

- Vậy thì bổn công tử yên tâm rồi.

Hai người vào trong phủ, đi thẳng vào hậu viện. Quả nhiên không hề gây cho một người nào chú ý.

Hồi 2
Long xà qui tụ thành Trường An

Vào trong một gian sương phòng nơi hậu viện, hai người ngồi xuống một chiếc bàn vuông.
Tạ lão ngũ ra chiều nôn nóng khẽ hắng giọng nói :
- Món hàng mà công tử đã nói...
Do Nhân Kiệt ngẩng lên mỉm cười nói :
- Ngũ gia biết võ công chứ?
Tạ lão ngũ thoáng ngẩn người :
- Công tử hỏi vậy là có ý gì?
Do Nhân Kiệt vẫn mỉm cười :
- Nghe nói một người biết võ công chỉ cần nhẹ nhàng cất tay là có thể khiến cho đối phương thọ thương hoặc táng mạng, có thật vậy chăng?
Tạ lão ngũ đảo tròng mắt, như chợt hiểu ra, vội nói :
- Vâng, vâng! Các vị tiêu sư trong tệ cục quả là có võ công như vậy. Hàng hóa mà giao cho tệ cục áp tải, cam đoan không bao giờ xảy ra việc thất thoát, xin công tử cứ yên tâm.
Do Nhân Kiệt chẳng tán đồng mà cũng không phản đối, nói :
- Còn như những kẻ võ công cao cường, hãy còn có một môn thủ pháp gọi là Phân Cân Thố Cốt, có thể khiến cho kẻ địch đau đớn quằn quại, sống dở chết dở, rất là ghê gớm...
Tạ lão ngũ rợn người toát mồ hôi lạnh, bất giác chau mày nói :
- Công tử...
Do Nhân Kiệt chú mắt chậm rãi nói tiếp :
- Ngũ gia đã từng nếm qua mùi ấy chưa?
Tạ lão ngũ theo phản ứng tự nhiên rụt người ra sau, đưa mắt nhìn ra cửa.
Do Nhân Kiệt bỗng vung tay, chộp cánh tay đặt trên bàn vừa định rụt xuống của Tạ lão ngũ, thoáng dồn chân lực lạnh lùng nói :
- Chúng ta hãy thử từ cánh tay này trước.
Tạ lão ngũ tái mặt, run giọng van xin :
- Xin công tử tha mạng!
Do Nhân Kiệt vận thêm công lực buông giọng sắc lạnh :

- Giờ xin tha mạng hãy còn sớm lắm. Khi nào ngươi thật sự ngoan ngoãn vâng lời, bổn công tử tự sẽ nhận thấy được.
Tạ lão ngũ co rúm người, rên rỉ nói :
- Xin công tử nương tay cho, tiểu nhân đã thật sự ngoan ngoãn vâng lời rồi đây.
- Chưa chắc đâu!
- Chắc, chắc mà...
- Thật sự đã đủ rồi ư?
- Vâng, đủ rồi, đủ rồi...
- Nghe nói Vương công tử hôm nay có việc mừng phải không?
- Vâng, mừng tuổi ba mươi.
- Vậy là hãy chưa đủ. Đừng vội! Chúng ta hãy thư thả, bây giờ thế nào, đã đau đến tận tim chưa?
- Ối, tiểu nhân không còn sống được nữa...
- Chưa nghiêm trọng đến vậy đâu. Nghe nói ngũ gia có giọng hát rất hay, hãy hát một bài nghe thử nhé? Cứ hát bài "này liễu má đào, dung nhan diễm tuyệt" gì đó được rồi.
Tạ lão ngũ sửng sốt :
- Ồ, thì ra công tử...
- Vậy đủ rồi, hãy nói tiếp đi!
- Xin công tử hãy buông tay ra trước đã.
- Cứ giữ nguyên như vậy cũng không sao!
- Việc này chỉ trách ả nữ nhân ở trong của Vương công tử thôi.
- Ả nữ nhân nào? Hãy nói cho rõ.
- Thê tử của Vương công tử ấy.
- Thế nào?
- Y thị cũng xuất thân từ thế gia, lại cứ thích dùng ngón ấy để được chồng cưng chiều, phàm người con gái nào Vương công tử để mắt đến là y thị dùng mọi cách tác hợp...
- Vị cô nương hát dạo kia hiện ở đâu?
- Tiểu nhân cũng không được rõ, nhưng đây không phải là lần đầu. Theo như những lần trước, rất có thể là giấu trong phòng ả nữ nhân kia.
- Nghe đâu lần này công lao của ngũ gia cũng chẳng nhỏ phải không?
- Đó là vì tiểu nhân uống quá nhiều rượu, nhất thời hồ đồ quả tình là không ngờ vị cô nương ấy lại có mối quan hệ với Trầm công tử.
- Phòng ngủ của ả nữ nhân kia ở đâu?
- Dường như ở trên ngôi lầu nhỏ từ đây đi vào.
- Nếu bây giờ chúng ta cùng đi vào, ngũ gia vẫn ngoan ngoãn vâng

lời chứ?
- Vâng, vâng!
- Ngũ gia không cần biết ta cần ngũ gia đi cùng để làm gì ư?
- Tùy công tử dặn bảo.
- Có bao nhiêu a hoàn hầu hạ nữ chủ nhân ấy?
- Dường như là hai.
- Vậy thì ngũ gia hãy nghe cho rõ. Vào đến nơi trước hết ngũ gia hãy gọi ả nữ nhân ấy ra, làm ra vẻ sợ sệt giới thiệu kẻ này là Trầm công tử ở Thượng Thư phủ, bảo là đã xảy ra một việc quan trọng. Hai a hoàn bảo một đi pha trà, một đi mời Vương công tử dẫn theo nhóm bạn thân vào đó.
- Tiểu nhân nhất định làm theo y lời.
* * * * *
Trong đại sảnh, Vương công tử đang hớn hở với rượu ngà say, bỗng một a hoàn theo hầu phu nhân đến gần nói :
- Phu nhân mời công tử vào trong một lát.
Vương công tử khoát tay :
- Còn sớm mà!
- Tạ ngũ gia cũng ở trong ấy.
Vương công tử ngạc nhiên :
- Tên ấy đã say đến lú lẫn rồi hay sao? Hắn đã bảo ra ngoài gặp khách, tại sao lại vào trong phòng của vợ ta?
Ả a hoàn lúng túng :
- Thần thái của ngũ gia dường như rất khác lạ... À, phải rồi! Phu nhân còn dặn là tốt hơn hết công tử hãy dẫn theo mấy người vào...
Vương công tử bèn quay sang mấy tiêu sư của Long Uy tiêu cục ngồi bàn bên, cùng nhóm người luôn theo bên mình, đanh mặt nói :
- Mọi người hãy theo bổn công tử vào trong xem thử.
Thế là một hàng người nối tiếp nhau, chốt lát đã ra đến hậu viện. Trong hậu viện yên tĩnh lạ thường, chẳng thấy một bóng người nào cả. Mọi người thảy đều đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu ất giáp gì cả.
Vương công tử ngoảnh lại nhìn ả a hoàn tức giận hỏi :
- Họ đâu?
Ả a hoàn cũng ngớ người, ấp úng đáp :
- Có thể là ở trong nhà!
Vương công tử khoát tay, dẫn mọi người xô cửa bước vào.
À, đây rồi! Có cả nữ chủ nhân và Tạ ngũ gia, trên một chiếc giường quý phi. Tạ ngũ gia hai tay đang ôm chặt lấy nữ chủ nhân nằm dưới đang giãy giụa, hai người đều không còn mãnh vải trên người.
* * * * *

Đêm hôm ấy, trong chiếc xe ngựa đang phóng đi về hướng tây, Kim Tố Liên đẩy nhẹ Do Nhân Kiệt một cái, nũng nịu nói :
- Thôi đừng giả vờ ngủ nữa!
Do Nhân Kiệt mở choàng mắt cười nói :
- Ai giả vờ ngủ? Chỉ nằm dưỡng thần thôi.
Kim Tố Liên giận dỗi :
- Vậy câu hỏi của tiểu muội vừa rồi, đại ca có nghe thấy không?
- Ai bảo là không nghe hả?
- Đã nghe rồi sao không trả lời?
Do Nhân Kiệt cười bẻn lẽn :
- Hãy lặp lại một lần nữa được không? Thú thật là... ngu huynh nghe thì có nghe đấy, nhưng... đang mơ màng... không nghe được rõ lắm.
Kim Tố Liên bực tức thật sự :
- Vậy mà còn nói là đã nghe. Tiểu muội hỏi lúc ở trong Vương phủ, đại ca đã đưa tiểu muội ra bên ngoài bờ tường, sao lại quay trở vào lâu vậy?
- À, có gì ngoài cái việc ấy đâu. Chỉ cần nhắm mắt lại suy nghĩ là hiểu ngay thôi.
- Đã giết chết họ ư?
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng :
- Có thể nói là như vậy!
Kim Tố Liên hỏi vặn :
- Có thể nói như vậy nghĩa là sao?
Do Nhân Kiệt lại hắng giọng :
- Bởi có loại người bẩm sinh đã gian ác, nếu chỉ cho một đao là xong thì dễ dãi quá. Cho nên... hãy nói khẽ một chút, gia gia Liên muội đang ngủ ngon giấc.
Kim lão lắc đầu, vẫn nhắm mắt nói :
- Không sao, lão hán cũng chỉ nhắm mắt dưỡng thần thôi.
Kim Tố Liên phì cười, bụm miệng nói :
- Bây giờ thì còn lý do gì để từ chối nữa không nào?
Do Nhân Kiệt ngoảnh sang, nửa thật nửa giả nói :
- Bây giờ xin nói một điều quan trọng hơn hết. Do mỗ chỉ có thể đưa người chạy đến Phù Phong thôi. Từ Phù Phong trở đi, hai người phải tự lo liệu lấy thân đấy.
Kim Tố Liên mắt chợt đỏ hoe, cúi đầu nói :
- Đã không giữ được thì biết làm sao hơn!
Kim lão khẽ đằng hắng, ngồi thẳng lên, mở mắt ra nói :
- Tố Liên nói không sai. Mỗi người đều có chí hướng riêng, ép buộc cũng vô ích. Có điều vì lẽ gì lão đệ cứ nhất định phải quay trở về

Trường An, có thể cho hai ông cháu này biết được chăng?
Do Nhân Kiệt thản nhiên đáp :
- Vãn sinh cần phải tìm kiếm một người.
Kim lão vỗ đùi đánh đét :
- Hãy nói mau, người cần tìm kiếm đó là ai? Trong thành Trường An hiện nay dám nói không một người nào quen biết nhiều bằng Kim lão này.
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Người này không phải là ở Trường An.
Kim lão ngạc nhiên :
- Vậy thì lão đệ...
Do Nhân Kiệt cười áo não :
- Bởi Trường An là một nơi đông đúc và nhiều người qua lại, tin tức linh thông, việc dò la tương đối dễ dàng hơn.
Kim lão chú mắt hỏi :
- Người ấy danh tánh là gì?
Do Nhân Kiệt so vai :
- Có nói ra thì cũng vô ích, người ấy là một vị tiền bối cao nhân trong giới võ lâm tên là Liễu Tử Phong, ngoại hiệu là Tiêu Dao thư sinh, có lẽ lão nhân gia cũng chỉ mới nghe nói đến lần đầu phải không?
Kim lão lẩm bẩm :
- Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong? Ừm! Danh hiệu ấy quả là hết sức xa lạ.
Ngẩng lên lão nói tiếp :
- Lão đệ tìm người ấy chi vậy?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Theo lão nhân gia thì sao?
Kim lão gật gù, như đã hiểu ý, song vì chẳng giúp gì được, đành im lặng không nói nữa.
Kim Tố Liên bỗng hỏi :
- Đại ca định cư trú tại đâu trong thành Trường An?
Do Nhân Kiệt đáp ngay :
- Long Uy tiêu cục!
Kim Tố Liên như chưa nghe rõ, hỏi lại :
- Đại ca nói là ở đâu?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Lấy làm lạ phải không?
Kim Tố Liên trố mắt :
- Chả lẽ không lạ sao?
Do Nhân Kiệt bật cười :

- Lạ ở chỗ nào?
Kim Tố Liên nhướng mày :
- Đại ca đã bảo Vương công tử chính là đệ phụ của Mã đại cục chủ Long Uy tiêu cục, Vương công tử sở dĩ dám lộng hành chính là cậy vào thế lực của Long Uy tiêu cục, đã vậy tại sao đại ca lại còn muốn vào trong ấy nữa?
Do Nhân Kiệt cười cười :
- Hãy hỏi thử gia gia xem lão nhân gia ấy có hiểu lý do bên trong hay không?
Kim Tố Liên liền quay sang Kim lão hỏi :
- Gia gia có nghe chưa?
Kim lão gật đầu :
- Rồi! Nhân Kiệt cần dò la là việc trong giới võ lâm, cần tìm kiếm là người trong giới võ lâm, đi lại trong tiêu cục sẽ hết sức tiện lợi.
Kim Tố Liên vỡ lẽ :
- À, ra vậy!
Kim lão nhìn Do Nhân Kiệt nói tiếp :
- Lão đệ tự tin có thể vào được ư?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Mưu sự tại nhân, một tiêu cục chứ đâu phải là một vương phủ, thiết nghĩ cũng chẳng khó khăn gì đâu.
Kim lão gật đầu :
- Lão đệ định vào đó với thân phận gì?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Vãn sinh vẫn chưa quyết định.
Tối hôm sau, xe đã đến Phù Phong. Do Nhân Kiệt thanh toán tiền nong, rồi bảo chiếc xe ngựa quay về Trường An. Sau đó, lại thuê một chiếc xe khác dặn dò hai ông cháu hãy tiếp tục sử dụng cách thức này để giữ an toàn, đến mỗi nơi lại thay một xe.
Xong xuôi, chàng mới hẹn với hai ông cháu ngày gặp lại. Sau đó quyến luyến chia tay nhau.
Ba hôm sau cũng khoảng thời gian ấy, Do Nhân Kiệt lại về đến Trường An.
Thật không ngờ, chỉ mới hai ba hôm mà trong thành Trường An lại nổi lên làn sóng sôi động khác.
Việc thứ nhất là năm sáu hôm trước, việc xuất hiện của lão nhân áo xanh thần bí đã lan truyền đến Lạc Dương Đông Kinh, một trong Kim Bút tứ hữu là Lưu Tinh Cản Nguyệt Lang Tinh Kỳ hay tin lập tức đang đêm đến Trường An, hiện đang trú tại khách điếm Hồng Tân ở đại lộ Đông, chuẩn bị điều tra hành tung của lão nhân áo xanh.

Việc thứ nhì là Thượng Thư phủ ở phường Đại Bài nghe nói có người đã mạo danh công tử vào trong Vương phủ gây chuyện động trời. Lão Thượng Thư vô cùng tức giận, đã ra lệnh cho các nha môn hữu quan tức tốc truy lùng, đồng thời còn yết bảng bố cáo, người nào bắt được kẻ mạo danh ấy sẽ được trọng thưởng một ngàn lạng bạc.
Việc thứ ba là Long Uy tiêu cục đã phái ba tiêu sư đắc lực khắp nơi truy lùng một tên tiểu tử đã bịa đặt với những người tụ tập trước khách điếm Thái Bình là lão nhân áo xanh đang đại náo Long Uy tiêu cục, kết quả đã báo hại tiêu cục phải hết lời giải thích mới được êm chuyện.
Việc này tuy không có gì lớn lao, nhưng động cơ của kẻ gây nên chuyện thì hết sức đáng nghi ngờ. Do đó, Long Uy tiêu cục đã tuyên bố là bất cứ giá nào cũng phải tìm cho được tên tiểu tử ấy để truy tra minh bạch.
Sau khi hiểu rõ sự thật, Do Nhân Kiệt bất giác phì cười. Chàng không bận tâm đến các việc khác, chỉ muốn xem thử phẩm cách và năng lực của Lưu Tinh Cản Nguyệt Lang Tinh Kỳ như thế nào?
Do đó, chàng đến ngay khách điếm Hồng Tân với thân phận là một phú thương trung niên, thuê một gian phòng hạng nhất mang số bốn ở phía đông khu thứ nhì hậu viện.
Do Nhân Kiệt vừa mới nằm xuống nghỉ, bỗng nghe ngoài sân một gã phổ ky cất cao giọng hướng về phía gian phòng đối diện nói :
- Lang đại gia có trong phòng không? Có Mã đại cục chủ Long Uy tiêu cục gởi danh thiếp cầu kiến.
Gã phổ ky ấy gọi mấy lượt cũng vẫn không có tiếng trả lời, dường như Lang Tinh Kỳ đã đi khỏi rồi.
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Thảo nào Thái chưởng quầy ở khách điếm Đại An đã bảo Mã đại cục chủ này là một đại thiện nhân, xem ra y cũng rất khéo ngụy trang bề ngoài. Người ta mới đến nơi đã gởi danh thiếp đến, thủ đoạn lấy lòng này thật khá khen cho vị đại cục chủ này lại giở ra được.”
Lát sau trời đã tối, Do Nhân Kiệt rời khỏi khách điếm, thả bước đi một vòng, nhân tiện ăn chút gì đó. Để phù hợp với thân phận “phú thương”, tuy chàng chỉ ăn một tô mì và uống nửa chén rượu để cho phổ ky thấy chàng có chút hơi men, mặt khác bởi đi đường vất vả, uống chút rượu cho dễ ngủ thì cũng tốt thôi.
Về đến khách điếm, một gã phổ ky cầm ấm trà đi theo vào hậu viện, cười giả lả nói :
- Lão gia hôm nay thật vui vẻ!

Do Nhân Kiệt ơ hờ nói :
- Giao tế thì phải vậy thôi!
Gã phổ ky khẽ hắng giọng :
- Tối hôm nay... lão gia có cần... một nàng để ngủ cho ấm không?
Do Nhân Kiệt khoát tay :
- Để ngày mai hẵng tính, hãy mang một bàn toán đến đây. Ta phải tranh thủ trong đêm nay kết toán hết sổ sách trong nửa năm qua với các hiệu buôn tại đây.
Sau khi mang bàn toán đến, Do Nhân Kiệt thấy gã phổ ky cứ đi tới đi lui ngoài cửa sổ để phục vụ những người khách ở các phòng khác. Chàng bèn lấy một quyển nhạc khúc ra, giả vờ khảy bàn toán cho gã phổ ky khỏi sinh nghi, đồng thời cũng để nghe ngóng động tĩnh của gian phòng đối diện. Chàng đã biết Lưu Tinh Cản Nguyệt Lang Tinh Kỳ hiện đang trú tại phòng số ba, đối diện với gian phòng của chàng. Nhưng lạ thay, chàng đợi mãi đến canh một, những người khách trong các phòng khác hầu hết đều đã về đến mà vẫn không thấy bóng dáng Lang Tinh Kỳ đâu cả.
Do Nhân Kiệt không khỏi nghi hoặc thầm nhủ :
- “Chả lẽ đây chỉ là một thủ đoạn của Lang Tinh Kỳ hay sao?”
Vâng, rất có thể vị Lưu Tinh Cản Nguyệt Lang Tinh Kỳ này cũng nghĩ như mọi người, tưởng lầm lão nhân áo xanh chính là lão ma Thiên Yếm Tẩu đã giả dạng.
Nếu quả đúng như vậy thì hành động này của Lang Tinh Kỳ cũng không phải vô ích, đối phó với hạng người như Thiên Yếm Tẩu cần phải thận trọng là hơn.
Do Nhân Kiệt nghĩ ngợi, cơn buồn ngủ dần ập đến, mí mắt trĩu nặng, chàng bèn thổi tắt ngọn đèn dầu trên bàn, mặc nguyên áo quần nằm xuống giường.
Ngay khi ấy, ngoài sân bỗng có tiếng bước chân vang lên, tiếng của gã phổ ky :
- Mã cục chủ Long Uy tiêu cục khi nãy có đích thân đến đây, nhưng lão gia đã đi khỏi. Ông ấy bảo trưa mai mong lão gia hãy đến Trạng Nguyên Lầu hội diện.
- Còn ai đến tìm ta nữa không?
- Còn Tây Kinh tiêu cục và Song Yến tiêu cục cũng có phái người đưa danh thiếp đến, nhưng đó chỉ là hai tên phổ ky trong tiêu cục.
- Được rồi, ngươi đi đi!
Sau đó là tiếng mở rồi đóng cửa, cùng tiếng bước chân bỏ đi của gã phổ ky, lát sau màn đêm lại trở về với sự yên lặng.
Do Nhân Kiệt đang lúc mơ màng, không muốn xuống giường nữa, lát

sau chàng đã ngủ say.
Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, Do Nhân Kiệt bỗng bị đánh thức bởi một tiếng cửa mở rất khẽ. Chàng chầm chậm mở mắt ra, song vẫn nằm yên không động đậy.
Đó là một kinh nghiệm giang hồ mà hai vi gia gia đã cho chàng biết. Nếu nghe thấy tiếng động đã vội phóng xuống giường, tất sẽ bị ám toán ngay.
Chàng trông thấy một bóng đen vừa biến mất trên cửa, nhất định là đã có người nhìn trộm.
Do Nhân Kiệt lập tức phấn chấn tinh thần, chàng có hai giả thuyết. Một là Lang Tinh Kỳ vì sự an toàn, đang thăm dò thân phận của những người khách trong các phòng khác. Tiếng động phát ra vừa rồi có thể là do Lang Tinh Kỳ đã cố ý gây ra. Bằng không thì đó là bọn tàn dư trong giới hắc đạo biết Tứ hữu đã có người đến Trường An, đang định ra tay sát hại Lang Tinh Kỳ.
Trong hai giả thuyết trên, bất kỳ thuộc giả thuyết nào, có qua mà không có lại thì thật thiếu lễ độ. Đã có kẻ quan tâm đến chàng, lẽ nào chàng lại làm ngơ không đáp lại?
Do Nhân Kiệt nhẹ lăn người xuống đất, lẹ làng cởi bỏ áo bào, rút trường địch dưới gối ra giắt chéo vào bên lưng, đoạn lại mò lấy chiếc bàn toán to, bóp gãy cốt xâu, vuốt lấy hạt toán, đựng đầy một túi. Đoạn chàng tung mình lên xà nhà, thò người ra ngoài ô cửa.
Lúc này trăng đã lên đến đỉnh đầu, từng áng mây đen lãng đãng trôi trên bầu trời, chàng chờ cho một áng mây đen che khuất ánh trăng, liền chỏi tay phóng lên mái nhà.
Do Nhân Kiệt ẩn mình vào trong tối, đưa mắt nhìn xuống dưới sân, bất giác lặng người.
Chỉ thấy trong sân bóng người lố nhố, ánh thép chớp ngời, một nhóm đại hán áo đen bịt mặt chừng mười bốn mười lăm người, thảy đều lăm lăm một ngọn quỷ đầu đao trong tay, theo hình vòng cung bao vậy trước gian phòng số ba, ngoài ra trên tường và các cửa ngõ, trong tối cũng như ngoài sáng, đâu đâu cũng có bóng người áo đen, nhiều vô số kể.
Bọn họ thảy đều ăn mặc như nhau, toàn thân võ phục đen, vải đen chít đầu, khăn đen che mặt, không thể phân biệt được ai là kẻ cầm đầu.
Lúc này dường như mới vừa dàn xong trận thế, chỉ nghe một người hoành đao lớn tiếng nói :
- Họ Lang kia, đừng chui rúc trong phòng nữa, có gan thì hãy ra đây mau. Kẻo Tây Kinh nhị thập bát tú bọn này mà nổi nóng lên là ngươi

chết chẳng toàn thây đấy!
“Tây Kinh nhị thập bát tú?”
Do Nhân Kiệt hết sức kinh ngạc, theo trí nhớ của chàng, dường như đây là lần đầu tiên mới nghe thấy danh hiệu này.
Chả lẽ hành động này của bọn họ là nhằm để dương danh trên chốn giang hồ hay sao?
Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên :
- Hãy nói năng cho đàng hoàng một chút!
Chưa dứt lời, một bóng người từ dưới mái hiên phóng ra như tên bắn. Chỉ thấy ánh thép lấp loáng, gã áo đen ấy chưa kịp quay người lại thì đã bị chém vỡ sọ, máu tóc tung tóe, chết không kịp rên lên một tiếng.
Bọn áo đen kêu la thất thanh, sau đó quát tháo ầm ĩ. Từ bốn phương tám hướng vung đao lao tới, lập tức bao vây Lang Tinh Kỳ vào giữa.
Qua lời kể của hai vị gia gia, Do Nhân Kiệt biết Lang Tinh Kỳ sở dĩ có danh hiệu là Lưu Tinh Cản Nguyệt thật ra có hai ý nghĩa. Bởi ông ta ngoài khinh công siêu tuyệt, còn có vũ khí là một đôi lưu tinh chùy.
Lưu tinh chùy là một môn vũ khí rất ít ai luyện tập, bởi môn vũ khí này có cả cương lẫn nhu, lúc thi triển luôn có sức phản hồi. Nếu người sử dụng không đủ hỏa hầu, kẻ thọ thương trước tiên thường là chính bản thân người sử dụng.
Do Nhân Kiệt tuy biết Lang Tinh Kỳ võ công trác tuyệt, song trước mắt kẻ địch đông thế này, cũng không khỏi thầm lo cho ông ta.
Thế nhưng, nỗi lo lắng của chàng là thừa, ngay khi bọn áo đen ồ ạt lao tới, Lang Tinh Kỳ nắm chặt đầu lưu tinh chùy, đầu kia quét ra, đồng thời xoay người thật nhanh, lập tức lưu tinh chùy tạo thành một vòng sáng bạc với đường kính khoảng một trượng.
Có mấy tên không biết sống chết cố gắng xông vào, kết quả kẻ may mắn thì buông đao lui ra, người xấu số thì vỡ đầu gãy cổ. Trong tiếng rú thảm khốc, lại thêm ba bốn tên táng mạng.
Do Nhân Kiệt giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Kim Bút tứ hữu quả nhiên danh bất hư truyền.
Bọn áo đen này không phải là những nhân vật cao minh, phải biết bất kỳ vũ khí nào cũng có ưu và khuyết điểm, ưu điểm của lưu tinh chùy là quét ra và thu về như ý, có thể công xa mà cũng có thể thủ gần, còn nhược điểm là rất dễ quấn vào vũ khí đối phương. Kẻ địch đông đến hơn hai mươi tên, và đều sử dụng quỷ đầu đao có khoen tròn, nếu họ phân công vài tên khỏe mạnh vung đao sấn tới gần thì lưu tinh chùy sớm muộn gì cũng bị quấn vào đao của một trong số ấy, những tên còn lại sẽ thừa cơ xúm nhau lao vào tấn công, như

vậy Lang Tinh Kỳ ắt khó thể bảo toàn tính mạng.
May thay, bọn áo đen lại không hiểu lẽ ấy, trong thoáng chốc đã bị tử thương hết sáu bảy tên, không khỏi kinh hoàng bối rối, nhuệ khí lập tức giảm đi rất nhiều.
Lúc này tuy vẫn giáp công và quát tháo ầm ĩ, song trận thế đã lơi lỏng, người nào cũng cong lưng rụt cổ, tiến hai bước nhưng lại lùi ba bước, mũi đao chĩa ra phía sau, tình trạng ấy dĩ nhiên đâu thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Lang Tinh Kỳ.
Chỉ thấy ông ta buông tiếng quát vang, đột nhiên thay đổi chiêu thức, hay tay một trên một dưới, song chùy tả thu hữu kích, hữu thu tả kích, phối hợp với thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân, chớp nhoáng lại có thêm bốn năm tên áo đen ngã gục.
Bấy giờ hai mươi mấy tên áo đen đã ngã gục hết nửa số, số còn lại kinh hoàng bối rối, đôi lưu tinh chùy của Lang Tinh Kỳ lại càng thêm thần xuất quỷ mạt.
Thế rồi chưa đầy nửa khắc sau, bọn áo đen may mắn còn sống sót chỉ chừng một phần ba thôi.
Bọn còn lại thấy đại thế đã mất, không còn chút hy vọng nào giành được phần thắng nữa, sau một tiếng huýt dài ra hiệu, lẻn tìm đường đào tẩu.
Lang Tinh Kỳ không có ý định giết sạch, bèn thu hồi lưu tinh chùy, quét mắt nhìn bọn áo đen thọ thương đang rên rỉ dưới đất, lắc đầu buông tiếng thở dài, quay người bước lên bậc thềm định trở vào trong.
Song ngay khi Lang Tinh Kỳ quay người, từ trên bờ tường phía bắc bỗng có một bóng người áo xám thân hình mảnh khảnh, tay cầm một đôi tam lang thích, im lìm lao nhanh đến, từ trên cao giáng xuống sau lưng Lang Tinh Kỳ.
Do Nhân Kiệt không còn sự lựa chọn nào khác, ba hạt toán đã cầm sẵn trong tay lẹ làng ném ra với thủ pháp Tam Tinh chiếu hộ, song không phải trực tiếp nhắm vào người áo xám, bởi hạt toán quá nhẹ và nhỏ, không như những món ám khí khác, dù có ném trúng đối phương thì cũng khó cứu được Lang Tinh Kỳ, nên mục tiêu của chàng là nhắm vào sau gáy Lang Tinh Kỳ không xa, tức là vị trí người áo xám sắp lao tới.
Quả nhiên, người áo xám và Lang Tinh Kỳ cơ hồ cùng một lúc phát giác.
Người áo xám chợt thấy trước mặt có vài đốm đen bay qua, bất giác giật mình thoáng chững người lại. Trong khi ấy Lang Tinh Kỳ nghe sau ót có tiếng gió rít, giật mình lẹ làng cúi thấp đầu và xoay người

lách sang bên hơn một trượng mới quay phắt lại.
Người áo xám chẳng phải tầm thường, sau khi hụt một chiêu, không có vẻ gì nao núng, chỉ thấy song thích quét ngang, người hạ xuống lại cất lên, lướt tới trên mái nhà sau viện, quay người lại cười ha hả nói :
- Khá lắm, họ Lang kia quả là khôn ngoan, đã bố trí phục binh từ trước. Hẹn tái ngộ!
Dứt lời, ném lại phía sau một chuỗi cười quái dị, phi thân về phía tây mất dạng.
Lang Tinh Kỳ không màng đến sự bỏ đi của người áo xám, lão bước xuống bậc thềm, đi tới trước vài bước, ngước nhìn lên mái nhà phía Do Nhân Kiệt đang ẩn thân, vòng tay cao giọng nói :
- Vị cao nhân nào đã ra tay cứu giúp, Lang mỗ xin chân thành cảm tạ!
Do Nhân Kiệt nằm yên, lặng thinh không trả lời mà cũng không rời khỏi ngay, lúc này lòng chàng hết sức mâu thuẫn, ý chàng vốn không muốn giấu đầu lòi đuôi, có ý làm ra vẻ thần bí. Đồng thời điều cần thiết hơn hết là chàng phải cho Lang Tinh Kỳ biết lão nhân áo xanh kia chính là chàng, để lão khỏi phải lao tâm nhọc trí về sự việc này. Thế nhưng, chẳng hiểu vì lẽ gì, chàng vừa nghĩ đến Lang Tinh Kỳ cũng là một trong bốn vị chủ khảo đã ngăn cản chàng đầu nhập vào Thiên Long môn, trong lòng chàng liền có một cảm giác khác lạ. Cảm giác ấy nói với chàng rằng :
- Việc ra tay cứu giúp Lang Tinh Kỳ đó là vì đạo nghĩa, nhưng nếu bảo Do mỗ tiến tới thân thiện với Kim Bút tứ hữu thì còn phải suy nghĩ lại, trừ phi một ngày nào đó Kim Bút tứ hữu nhận lỗi với Do mỗ, hoặc là Do mỗ tìm được Tiêu Dao thư sinh, học thành Kim Bút, có địa vị tương đương với Lệnh Hồ Huyền trong giới võ lâm, thì lúc ấy chúng ta hẵng nói chuyện giao tình với nhau!
Chỉ nghe Lang Tinh Kỳ khẽ buông tiếng đằng hắng lại nói :
- Nếu tôn giá không muốn hiện thân, Lang mỗ cũng không ép buộc, còn như tôn giá chưa rời khỏi, Lang mỗ có một điều chẳng thể không nói ra, đó là người đã ám toán Lang mỗ vừa rồi, danh hiệu của y có lẽ tôn giá cũng từng nghe nói đến, y chính là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết, một tên cự khẩu khét tiếng trong giới hắc đạo bảy tám năm về trước.
Ác Quân Bình Công Tôn Tiết?
Do Nhân Kiệt bất giác thoáng giật mình, danh hiệu ấy chàng đã từng nghe hai vị gia gia đề cập đến không chỉ một lần.
Lang Tinh Kỳ lại nói tiếp :

- Ác Quân Bình ấy lòng dạ hết sức hẹp hòi, mọi người đều biết. Nếu luận về võ công, y cũng suýt soát với Lang mỗ, song điểm đáng sợ và cũng đáng khinh nhất của Ác Quân Bình là không bao giờ thẳng thắn công khai đối địch với bất kỳ ai. Kể từ khi bị Kim Bút Lệnh Hồ đại hiệp hạ nhục trước mặt mọi người trong buổi lễ mừng trăm năm thành lập phái Chung Sơn, y đã hận thấu xương Lệnh Hồ đại hiệp cùng Kim Bút tứ hữu bọn này, và tất cả mọi người có mối quan hệ với Thiên Long môn dù nhiều hay ít, việc ám toán Lang mỗ như tối hôm nay không phải là chỉ lần đầu.
Do Nhân Kiệt giờ đã nhớ ra, không sai, hai vị gia gia đã từng bảo chàng sau này đi lại trên chốn giang hồ, nếu chưa nắm chắc phần thắng thì tuyệt đối không nên gây thù kết oán với Ác Quân Bình, còn như lỡ xảy ra chuyện hiềm khích thì chỉ có một cách duy nhất là diệt tận gốc để trừ hậu hoạn.
Lang Tinh Kỳ lại nói tiếp :
- Do đó, hôm nay tuy y đã bỏ đi không tỏ thái độ gì, nhưng tôn giá hãy thận trọng, chắc chắn sớm muộn gì y cũng không để yên cho tôn giá...
Lang Tinh Kỳ nói đến đây, ngưng lặng như để lựa lời, đoạn nói tiếp :
- Lẽ đương nhiên, với thân thủ của tôn giá thì cũng chẳng bận tâm, theo Lang mỗ được biết, Ác Quân Bình lòng dạ hiểm trá, thủ đoạn tàn độc, mà lại còn tinh tường về thuật dịch dung, nổi tiếng là kẻ đa diện trong giới võ lâm. Kể từ nay, xin tôn giá hãy hết sức thận trọng. Vạn lời chỉ xin tóm lại một câu, đại ân không ngỏ bằng lời, tạm biệt!
Dứt lời, tiếng bước chân xa dần, sau đó là tiếng mở và đóng cửa.
Do Nhân Kiệt đảo mắt nhìn quanh, thấy không có gì khác lạ, cũng từ ô cửa trở xuống phòng.
Hôm sau, sự kiện Lưu Tinh Cản Nguyệt Lang Tinh Kỳ trong Kim Bút tứ hữu đã với song chùy một mình tiêu diệt gần hết bọn Tây Kinh nhị thập bát tú, nhanh chóng lan truyền khắp thành Trường An.
Tuy nhiên, mọi người không khỏi hoài nghi, Tây Kinh nhị thập bát tú là bọn nào?
Tây Kinh đã có Nhị Thập Bát Tú từ bao giờ?
Thế là, mọi người lại nghĩ đến lão nhân áo xanh thần bí hôm trước, cho rằng Nhị Thập Bát Tú chẳng qua chỉ là bịa đặt, bọn người áo đen nhất định chính là thủ hạ của lão nhân áo xanh, tức là Ngũ Đài Thiên Yếm Tẩu.
Còn về sự xuất hiện của Ác Quân Bình Công Tôn Tiết thì không nghe có chuyện đề cập đến.
Bởi khu nhà thứ hai có tất cả tám gian phòng, trừ phòng số ba Lang

Tinh Kỳ đang ở, còn lại bảy gian, kể cả bản thân chàng, hãy còn mười mấy người khách thường khác, nếu những người khách kia không bị hoài nghi, thì chàng là một thương nhân bình phàm, dĩ nhiên cũng không thể gây nên sự chú ý.
Do đó, chàng hết sức yên tâm về mọi mặt. Hôm sau, chàng cũng như những người khách khác, để tránh những kẻ tò mò hỏi này hỏi nọ, sáng sớm đã khóa cửa phòng lại, âm thầm rời khỏi khách điếm.
Do Nhân Kiệt đi trên đường phố, ung dung cất bước một cách vô mục đích, lòng đầy băn khoăn buồn bực, bởi chàng đã nói với hai ông cháu Kim lão là sẽ tìm cách bước chân vào Long Uy tiêu cục, song sau khi đã vào được Long Uy tiêu cục, phải chăng sẽ tìm gặp Tiêu Dao thư sinh? Và liệu Tiêu Dao thư sinh có còn sống trên đời hay không? Nghĩ đến đây, Do Nhân Kiệt bất giác nghe lòng hết sức chán chường.
Giờ ngọ đã đến lúc nào không hay, Do Nhân Kiệt chợt nhớ từ sáng đến giờ chưa ăn gì, bèn ngẩng lên dáo dác nhìn, trông thấy phía trước không xa chính là Trạng Nguyên Lầu, vừa định lên ăn uống và nhân tiện xem thử Lang Tinh Kỳ có đến dự tiệc theo lời mời của Mã cục chủ Long Uy tiêu cục hay không.
Bỗng từ trên Trạng Nguyên Lầu vọng xuống một giọng hát già nua và quái dị, dường như đã say :
“Có con cái mọi thứ đầy đủ,
Không đồ đệ cuộc đời nhẹ nhõm,
Cả hai đều không có,
Thảnh thơi khác nào tiên...”
Do Nhân Kiệt bất giác ngẩn người, đây không phải giọng điệu của Tiêu Dao thư sinh thì là ai nữa?
Trên cõi đời quả thật có sự may mắn đến thế ư?
Do Nhân Kiệt vừa định cất bước nhưng bỗng dừng lại, thầm nhủ :
- Không thể có chuyện may mắn vậy được! Tối qua Lang Tinh Kỳ đã trân trọng nhắc nhở chàng, bảo là Ác Quân Bình chẳng những lòng dạ hiểm trá, thủ đoạn tàn độc, mà còn rất tinh tường về thuật dịch dung, biết đâu đây chính là quỷ kế của Ác Quân Bình.
Thế nhưng, chàng nghĩ tiếp, lại nhận thấy không thể có khả năng ấy, tối qua Ác Quân Bình đã bỏ đi vội vàng, chẳng kể là không có cơ hội khám phá thân phận thật của chàng, dù đối phương có biết được chàng không phải là một thương nhân thì cũng không thể nào biết được chàng hiện đang tìm kiếm ai. Do đó, chàng cho rằng đây chỉ là do chàng đã quá đa nghi mà thôi.
Thế là, chàng định thần lại, tiếp tục cất bước đi tới, lòng thầm toan

tính lát nữa đây gặp nhau, nếu như đối phương đúng là Tiêu Dao thư sinh, chàng sẽ mở lời như thế nào?
Do Nhân Kiệt lên đến lầu hai, đảo mắt nhìn quanh thật nhanh, bất giác lại ngẩn người ra.
Nơi giữa lầu, ba chiếc bàn Bát Tiên có bình phong ngăn cách, trên bàn có trải vải đỏ, ghế dựa được sắp rất ngay ngắn chỉnh tề, nhất định đó chính là chỗ ngồi do Long Uy tiêu cục đã đặt trước để thiết đãi Lang Tinh Kỳ.
Ngoài ra, chung quanh các bàn riêng khác lúc này chỉ có thưa thớt bảy tám người thực khách, và xem ra họ toàn là giới thương buôn, người cao tuổi nhất cũng không quá ngũ tuần.
Một gã phổ ky đến gần niềm nở hỏi :
- Tổng cộng mấy vị vậy?
Do Nhân Kiệt hắng giọng :
- Chỉ một mình kẻ này thôi, nhưng trước hết kẻ này muốn tìm một người!
- Lão gia cần tìm ai vậy?
Do Nhân Kiệt lại hắng giọng :
- Tìm... vị lão tiên sinh mới vừa ca hát ấy!
Gã phổ ky mắt rực lên, vội hỏi :
- Vị lão tiên sinh ấy là người quen của lão gia phải không?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng, lão tiên sinh ấy hiện đâu rồi?
Gã phổ ky thở hắt ra, chìa tay nói :
- Tổng cộng ba chỉ bảy phân bạc, xin lão gia trả cho!
Do Nhân Kiệt ngớ người :
- Vậy nghĩa là sao?
Gã phổ ky cười nhăn nhó :
- Vừa rồi quý hữu của lão gia hát xong, bảo là xuống dưới tiểu tiện một lát, chẳng ngờ đã chuồn mất!
- Lão bằng hữu ấy của kẻ này hôm nay đã ăn mặc ra sao?
Gã phổ ky ngẫm nghĩ chốt lát, đoạn thận trọng đáp :
- Ăn mặc rất giản dị, nhưng thưa thật, chiếc áo dài của lão nhân gia ấy cũng nên thay đi là vừa, ngoài ra thì tiểu nhân không chú ý đến.
Do Nhân Kiệt vờ chau mày :
- Vậy thì rất giống nhị thúc công của kẻ này, nhưng nhị thúc công ta đâu có thói quen uống rượu vào lúc trưa... đâu ngươi thử mô tả tướng mạo của ông ấy xem!
Gã phổ ky lại ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :
- Tuổi tác chừng trên dưới sáu mươi, dáng người không cao không

thấp, gương mặt cũng như các ông lão thông thường, và... và... tiểu nhân nhất thời cũng không nhớ ra nổi.
Do Nhân Kiệt biết có hỏi nữa cũng vô ích, bèn móc ra một miếng bạc vụn chừng năm sáu chỉ, ném lên bàn và nói :
- Hãy chọn lấy vài món ăn ngon mang đến đây, không đủ thì lát nữa tính!
Gã phổ ky mừng rỡ, vội chộp lấy miếng bạc trên bàn, vâng dạ lia liạ rồi hớn hở bỏ đi.
Do Nhân Kiệt quay mình ra ngoài cửa sổ, lòng hết sức thắc mắc, vị lão nhân đã ăn quỵt kia là ai?
Qua lời kể của gã phổ ky, chàng chỉ có được một ấn tượng mơ hồ, đó là một lão nhân nghèo hèn, áo quần cũ rách và tướng mạo bình thường. Song chàng biết, sự thật quyết chẳng thể đơn giản đến vậy!
Câu hát "không đồ đệ cuộc đời nhẹ nhõm" và "thảnh thơi khác nào tiên", chả lẽ lại có thể trùng hợp được sao?
Nếu không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thì...
Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài lắc đầu vô phương, bởi thật quá nhiều điều chàng chẳng thể nào hiểu nổi.
Tuy nhiên, có một điều chàng dám khẳng định, chàng với lão nhân kia kẻ đến người đi, có thể đó chính là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.
Lát sau, rượu và thức ăn đã được mang đến, quả nhiên hết sức phong phú ngon lành.
Do Nhân Kiệt tạm dẹp bỏ mọi tạp niệm, bắt đầu chuyên tâm ăn uống, bởi có thể nói đây là một bữa ăn thịnh soạn nhất trong đời, cho nên chàng không muốn để phí phạm.
Thực khách mỗi lúc càng đông.
Ngay khi thực khách sắp chiếm đầy hết phần chỗ ngồi, trên thang lầu bỗng vang lên tiếng bước chân rậm rịch, rồi thì hai mươi người y phục sang trọng bước lên.
Người của Long Uy tiêu cục đã đến!
Qua cử chỉ, khí độ và lên lầu một cách có trật tự của họ, Do Nhân Kiệt biết người trung niên áo bào tím đi đầu có lẽ chính là Kim Tiên Mạnh Thường Mã Như Long, cục chủ Long Uy tiêu cục.
Sáu gã phổ ky chịu trách nhiệm phục vụ vội niềm nở đón tiếp, khúm núm khom lưng cúi đầu, rối rít thăm hỏi, hệt như đàn ruồi gặp máu.
Do Nhân Kiệt liếc mắt nhìn Mã Như Long, nhận thấy nếu luận về ngoại hình, vị Kim Tiên Mạnh Thường này quả không hổ là mặt đại thiện nhân, phương phi đạo mạo.
Nào mặt vuông trán rộng, sống mũi thẳng thướm, mày mắt hiền từ, đôi môi rộng dày, nếu Thái chưởng quầy mà không nói trước, chàng

quả thật chẳng thể nào nhận thấy được vị Kim Tiên Mạnh Thường này lại có chút gì là không giống một chính nhân quân tử.
Kim Tiên Mạnh Thường quét mắt nhìn khắp lầu, ngoắc tay gọi một gã phổ ky đến gần, chẳng rõ đã thì thầm nói gì, gã phổ ky nghe rồi chỉ lắc đầu.
Kim Tiên Mạnh Thường ra chiều rất thất vọng, quay ra những người phía sau dang ngửa hai tay, gượng cười nói :
- Trời hãy còn sớm, đợi thêm lát nữa cũng không sao!
Do Nhân Kiệt lúc này đã gần ăn uống xong, chàng biết người mà Kim Tiên Mạnh Thường đang đợi không ai khác hơn ngoài Lang Tinh Kỳ. Tuy nhiên, theo chàng suy đoán, Lang Tinh Kỳ phen này hôm nay có đến đây cũng chẳng phải là việc hệ trọng.
Hơn nữa, dù Lang Tinh Kỳ có đến thì cuộc tiếp xúc giả dối này cũng chẳng có gì để mà xem. Thế nên, chàng ngoắc tay gọi gã phổ ky khi nãy đến, hỏi rõ số bạc đã đủ thanh toán chưa, đoạn liền đi xuống lầu.
Do Nhân Kiệt rời khỏi Trạng Nguyên Lầu, trước tiên đi bừa theo hai con đường, đến khi khẳng định không có người theo dõi mới đi vào một tiệm cầm quần áo, mua lấy vài bộ quần áo cũ. Sau đó lại đến một tiệm buôn bán đồ cũ mua một chiếc bàn toán, gói lại cặp dưới nách, chậm rãi trở về khách điếm Hồng Tân.
Chàng vừa mới bước vào hậu viện, đã thấy gã phổ ky hôm qua tủm tỉm cười tiến đến gần nói :
- Lão gia về đến thật đúng lúc!
Do Nhân Kiệt dừng bước hỏi :
- Việc gì vậy?
Gã phổ ky trao ra một chiếc túi giấy và nói :
- Có người mang đến cho lão gia cái này!
Do Nhân Kiệt không đưa tay lấy, trố mắt hỏi :
- Ai mang đến vậy?
Gã phổ ky cười nói :
- Một vị đại gia cao và gầy!
- Danh tánh là gì?
Gã phổ ky thoáng ngẩn người, ấp úng nói :
- Vị đại gia ấy... không có nói, tiểu nhân... cũng quên hỏi...
- Tướng mạo ra sao?
Gã phổ ky ngẫm nghĩ :
- Dáng người cao gầy... tuổi chừng ngoài bốn mươi, gương mặt vàng bệch, đôi mày rất rậm, mũi rộng môi nhọn... À, phải rồi, đôi mắt láo liên có vẻ... có vẻ tinh ranh lắm!
Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn quanh lại hỏi :

- Khi mang chiếc túi này đến đây, người ấy đã nói thế nào?
Gã phổ ky có vẻ ái ngại :
- Vị đại gia ấy bảo: này, phổ ky, phiền ngươi hãy trao chiếc túi này lại cho một người khách trọ tại khu thứ nhì hậu viện...
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Ủa, khách trọ trong khu thứ nhì đến những mười mấy người, sao ngươi biết chiếc túi này chính là để trao cho ta?
Gã phổ ky đôi mày bỗng dãn ra, cười nói :
- Đúng rồi, tiểu nhân cũng có hỏi như vậy! Vị đại gia ấy bảo, người đó là khách hàng lâu năm của tệ hiệu, có điều là nhất thời không nhớ ra danh tánh của ông ấy, chỉ biết là lúc ông ấy vào trong khách điếm này, ngoài hành lý còn mang theo một chiếc bàn toán khá to...
Do Nhân Kiệt bất giác nghe tim đập dữ dội, chàng sớm đã cảm thấy là có điều không ổn, giờ đây quả nhiên đã được chứng thực.
Gã phổ ky như tưởng mình giỏi giang, ra chiều đắc ý nói tiếp :
- Tiểu nhân liền nói với vị đại gia ấy quả đúng là có một người khách như vậy, nhưng có lẽ đại gia đã nhớ làm, chiếc bàn toán không phải là do ông ấy mang đến đây.
Vị đại gia ấy bảo, điều ấy cũng không có gì quan trọng. Tiểu nhân lại nói, người khách ấy hiện trú tại phòng số bốn dãy phía đông, xin đại gia hãy yên tâm, cam đoan tiểu nhân sẽ trao đến tận tay chủ nhân. Vị đại gia ấy gật đầu và thưởng cho tiểu nhân một xâu tiền, lúc rời khỏi có vẻ hết sức hài lòng.
Do Nhân Kiệt đưa tay đón lấy túi giấy, gật đầu nói :
- Được rồi, ngươi tháo vát lắm!
Vào đến trong phòng, Do Nhân Kiệt xé mở túi giấy, bên trong còn có một túi giấy nhỏ nữa, lại xé mở ra, bên trong có một mảnh giấy nhỏ và một hạt toán nứt nẻ.
Trên mảnh giấy nhỏ viết là :
“Nguyên vật trao trả lại, bằng hữu hãy cẩn thận!”
Do Nhân Kiệt bỏ mảnh giấy và hạt toán trở vào túi giấy, nhét vào trong túi hành lý, sau đó đắm chìm trong suy tư.
Giờ đây chàng chỉ có hai con đường có thể chọn lựa, một là lập tức cải trang, âm thầm rời khỏi đây, hai là vẫn ở lại đây chờ đợi Ác Quân Bình tìm đến!
Nên chọn con đường nào mới ổn thỏa?
Câu trả lời là: chẳng con đường nào ổn thỏa cả!
Trời sinh chàng có tính ương ngạnh, bảo chàng trốn tránh một việc, cho dù phải chết cũng khó mà làm được. Đồng thời, chàng biết là đối với hạng người như Ác Quân Bình, cho dù trốn tránh cũng chẳng thể

được lâu dài, vậy thì hà tất tỏ ra khiếp nhược làm gì?
Còn như chờ đợi Ác Quân Bình tìm đến, thí mạng quyết chiến với y một phen, như vậy cũng chẳng phải là một hành động sáng suốt.
Tên ác khẩu ấy võ công chẳng kém gì Kim Bút tứ hữu, với thành tựu non kém hiện nay của chàng thì làm sao mà đối phó cho nổi?
Vậy thì phải làm sao đây?
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- Giải pháp tốt hơn hết có lẽ phải lập tức tìm gặp Lang Tinh Kỳ, kể lại hết tất cả mọi sự...
Do Nhân Kiệt nghĩ đến đây, bất giác cười chua chát lắc đầu, cho dù phải chết dưới tay Ác Quân Bình thì chàng cũng chẳng thể nào làm như vậy được.
Sau cùng, quyết định của chàng là dẹp bỏ hết mọi sự suy tư, lên giường nằm ngủ một giấc.
Bất kỳ hành động gì cũng phải nhờ vào tinh thần, chàng biết trước lúc trời tối chắc chắn sẽ không có sự kiện gì xảy ra, hãy ngủ một giấc cho tinh thần sung mãn rồi hẵng liệu.
Trời tối dần, Do Nhân Kiệt ngủ một giấc tỉnh lại, tinh thần sảng khoái, toàn thân khỏe khoắn. Chàng rời khỏi khách điếm, đi khắp nơi một vòng, một mặt để hoạt động gân cốt, mặt khác xem xét xung quanh khách điếm xem có gì khác lạ hay không.
Lần này chàng không ăn uống bên ngoài, khi về đến khách điếm, chàng bảo phổ ky mang vào phòng một ấm rượu và vài món thức ăn, sau đó chàng xô mở cửa sổ, ngồi xuống bên cạnh, quay lưng về phía ô cửa, trên mái nhà, bắt đầu chậm rãi ăn uống.
Cửa sổ phòng chàng đối diện với phòng trọ của Lưu Tinh Cản Nguyệt Lang Tinh Kỳ, chàng mở cửa sổ ra như vậy, bất luận Lang Tinh Kỳ đêm nay có mặt trong phòng hay không thì kẻ địch cũng chẳng thể hạ thủ với chàng từ phía cửa sổ, và gian phòng của chàng, ngoài cửa sổ và cửa chính thì chỉ còn một ô cửa trên mái nhà mà thôi.
Nếu mọi sự đều đúng như dự đoán của chàng thì đêm nay phi tiêu và độc của Ác Quân Bình có thể sẽ phóng xuống từ ô cửa ấy.
Khi nãy chàng đã có sửa lại mái ngói quanh ô cửa, dù khinh công của Ác Quân Bình cao đến mấy thì cũng khó tránh khỏi gây ra chút tiếng động, lúc ấy chàng sẽ phóng qua cửa sổ, công khai vạch trần hành động của đối phương.
Nếu Ác Quân Bình quả đúng là không chịu trực diện đối địch với người khác, như vậy thì càng tốt, bằng không trước khi động thủ chàng cũng có thể sỉ vả y một trận cho hả.

Tiếng trống canh từ xa vọng đến... canh một... canh hai...
Lang Tinh Kỳ vẫn chưa thấy trở về, còn các phòng khách đều đã tắt đèn ngủ rồi.
Ánh trăng bàng bạc soi sáng khắp sân vườn, đêm thật tĩnh lặng!
Do Nhân Kiệt tay cầm ly rượu, bề ngoài trông chàng hết sức ung dung thanh thản, nhưng trong lòng thì đang hồi hộp căng thẳng đến tột độ. Chàng chẳng hiểu cứ tiếp tục thế này, chàng còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa. Muốn đến thì hãy đến mau một chút, sao giờ này tên ác khẩu ấy vẫn chưa đến nhỉ?
"Cách" một tiếng rất khẽ, chỉ như bẻ gãy một cây chân nhang, lập tức Do Nhân Kiệt tim đập dữ dội.
Theo như dự tính, lẽ ra lúc này chàng đã phải tức tốc phóng qua cửa sổ, vậy mà bỗng dưng chàng lại đâm ra do dự.
Chàng sợ hãi ư? Không chút nào! Trái lại, chàng lúc nào huyết mạch toàn thân cũng căng phồng, tinh lực sung mãn, dũng khí sục sôi, thật muốn tung ra hết toàn thân sở học.
Song chàng nghĩ :
- "Làm như vậy có đáng hay không? Qua đêm nay hãy còn ngày mai, phải chăng chàng sẽ mãi mãi như thế này? Chỉ vì đối phó với một Ác Quân Bình mà lại ngày này qua ngày khác đắm chìm trong lo lắng và hoài nghi? Ngoài ra, phải chăng hãy còn một phương sách khác có thể kết thúc vĩnh viễn?"
Thời gian không cho phép Do Nhân Kiệt suy nghĩ nhiều, trong lúc cấp bách, chàng buột miệng ngâm nga :
- Có con cái mọi thứ đầy đủ, không đồ đệ cuộc đời nhẹ nhõm, cả hai đều không có, thảnh thơi khác nào tiên...
"Cách"! Lại một tiếng động khẽ vang lên trên mái nhà, tiếng động này to hơn tiếng động vừa rồi, và điều khác nhau là tiếng động trước hiển nhiên đã gây ra do bước tới, còn tiếng động sau là do thoái lui đã bất cẩn gây ra.
Do Nhân Kiệt hắng giọng nói tiếp :
- Công Tôn lão đệ đã đến muộn quá. Hãy xuống đây mà xem, rượu chỉ còn lại có nửa ấm, và thức ăn cũng... Ủa, sao vội bỏ đi thế này? Ôi, tuổi trẻ cứ là nóng tính như vậy! Thôi, lão đệ hãy đi thong thả, xin thứ cho lão đã không đưa tiễn!
Thế rồi sự yên lặng lại trở về. Do Nhân Kiệt mím miệng cười, tiện tay khép cửa sổ lại, thổi tắt đèn dầu, yên tâm mặc nguyên quần áo lên giường nằm ngủ.
Hôm sau, chàng gọi gã phổ ky vào phòng, lấy ra ba lạng bạc hỏi :
- Đây có đủ tiền phòng và tiền ăn hai ngày này không?

Gã phổ ky trố to mắt, lùng bùng nói :
- Đủ! Ờ không, còn dư nhiều quá...
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Có muốn nhận số thừa lại ấy không?
Gã phổ ky liếm môi, bỗng hạ thập giọng nói :
- Chỉ cần tiểu nhân có đủ khả năng...
Do Nhân Kiệt nhếch môi cười, lắc đầu nói :
- Không cần phải căng thẳng như vậy, việc cần nhờ ngươi làm cũng chẳng mờ ám gì đâu! Ngươi chỉ cần mặc quần áo của ta vào và ở trong phòng này nửa ngày, vậy thì hai lạng bạc còn thừa này kể như là của ngươi.
Gã phổ ky vẻ như không tin :
- Lão gia không nói đùa đó chứ?
Do Nhân Kiệt nghiêm mặt :
- Thẳng thắn cho ngươi biết, việc là thế này, trưa hôm nay ta có một thuyền hàng hóa cần chuyển xuống ở ngoài thành, để thử xem mấy người quản sự của ta tay chân có sạch sẽ hay không nên ta đã bảo với họ là trong người không được khỏe, phải ở trong khách điếm nằm nghỉ, mọi sự giao hết cho họ thu xếp. Có thể bọn họ vì thận trọng, sẽ lén đến đây thăm dò, xem ta có thật sự ở trong khách điếm hay không, vậy ngươi đã hiểu chưa?
Gã phổ ky lộ vẻ hiểu ý, gật đầu nói :
- Hiểu, hiểu!
Thế là hai người thay đổi y phục với nhau, xong xuôi, Do Nhân Kiệt xách túi hành lý cúi thấp đầu đi ra khỏi khách điếm, rẽ sang một khúc quanh, lại đi vào một khách điếm khác.
Chàng nói với phổ ky là có một người khách lạ họ Dư cần đặt thuê phòng, mang hành lý đến trước, còn người thì sẽ đến sau.
Sau đó chàng trở ra, đến một nơi vắng vẻ cải trang lại với thân phận một viên quan trung niên bước đi nghênh ngang trở lại khách điếm kia.
Trong khách điếm Hồng Tân, gã phổ ky ấy quả nhiên đã làm đúng theo lời dặn của Do Nhân Kiệt, sau khi chàng rời khỏi, gã liền tức khắc khép cửa lại, lên giường nằm quay mặt vào vách.
Thế nhưng, một người đang khỏe mạnh mà lại phải giả bệnh vào lúc ban ngày thì cũng chẳng phải là điều dễ dàng, chỉ hơn nửa giờ sau, gã phổ ky đã bắt đầu cảm thấy bực bội.
Ngay khi gã phổ ky vừa định ngồi dậy, trên ô cửa sổ bỗng có người khẽ nói :
- Niệm tình tiểu tử ngươi đã có lòng thành, lão ô thành toàn cho

ngươi đấy!
Tiếp theo là “cách” một tiếng, ô cửa mở ra, một quyển sách nhỏ là đà rơi xuống.
Gã phổ ky tưởng đâu là ma quỷ, sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, một hồi thật lâu mới lấy lại được bình tĩnh.
Gã run lập cập bò xuống giường, nhặt lấy quyển sách nhỏ lên, mang đến chỗ sáng lật ra xem, lập tức ngớ người ra tại chỗ.
Đây là trò trống gì vậy?
Một quyển sách mỏng bằng loại giấy xấu và đóng không ngay thẳng, ngoài bìa có ba chữ “Tung Hoành Phổ”, trang thứ nhất là lời mở đầu, tiếp theo thì là những họa đồ có tính liên hoàn, vẻ một người tay cầm một ngọn bút to với nhiều tư thế khác nhau, trên góc mỗi hình vẽ đều có ghi chú vài hàng chữ nhỏ.
Gã phổ ky tuy không biết chữ, nhưng rất hứng thú đối với những con số, bèn bắt đầu đếm những hình vẽ từ đầu chí cuối... À, thì ra có tất cả bảy mươi hai hình vẽ.
- Đây là trò chơi gì thế nhỉ?
- À, ta đã hiểu ra rồi... đây nhất định là một quyển sách đẹp viết chữ... Thôi mặc, cứ giữ lấy rồi hẵng tính... Quyển sách này đối với ta tuy không đáng một đồng, nhưng giữ lại trao cho vị lão gia kia, rất có thể sẽ được thưởng chút tiền công cũng không chừng.
* * * * *
Đêm hôm ấy, ngoài thành Hàm Dương, trên sông Vị Thủy, một chiếc thuyền khách hai khoang rất to lớn từ thượng lưu đi xuống.
Trên mũi thuyền có treo hai ngọn đèn lồng to, trên đèn không ghi quan hàm mà cũng chẳng có danh tánh, gây cảm giác thần bí khôn lường.
Cũng may Hàm Dương là một nơi đông đúc, dân cư đã từng gặp nhiều chuyện quái dị, nên cũng chẳng ai chú ý đến chiếc thuyền khách ấy.
Chiếc thuyền sang trọng này cập vào bờ không lâu, trên đường cái quan dọc theo sông bỗng xuất hiện một hán tử áo xanh thậm thà thậm thụt.
Hán tử ấy trong thành đi ra, dáng vẻ rất vội vàng, dường như đang định đi về hướng Phù Phong, nhưng khi y tình cờ quay lại, nhác thấy chiếc thuyền sang trọng đang đỗ bên bờ, trên môi liền nở một nụ cười nham hiểm.
Rồi gã hán tử áo xanh ngoảnh ra sau quét mắt nhìn thật nhanh, đoạn nhẹ nhún mình, người liền như một cánh én bay vào trong một hàng cây dương rậm rạp trên bờ sông.

Sau khi hán tử áo xanh khuất dạng trong bóng cây, một thiếu nữ áo lam vẻ như thị tì, tuổi chừng đôi mươi từ trong khoang thuyền đi ra. Thiếu nữ áo lam ấy tay bưng một thau nước, mái tóc dài óng ả phất phơ theo gió.
Dưới ánh trăng, thấy thiếu nữ đổ nước bẩn trong thau xuống sông, cúi xuống rửa sạch chiếc thau, đoạn múc lấy một thau nước sông, sau đó uể oải đặt thau nước xuống mũi thuyền, đứng thẳng người lên, vung vẩy hai tay lẩm bẩm :
- Khỉ mà cũng biết ngắm trăng, thật là chuyện hy hữu!
Đoạn vung tay, một vệt sáng xanh nhanh như chớp bay về phía hán tử áo xanh đang ẩn nấp.
Hán tử áo xanh kinh hãi, vọt tung mình lên cao, người đang lơ lửng trên không đã toét miệng mắng :
- Hay cho ả nha đầu thối tha, hãy xem đại gia đây...
Miệng tuy nói vậy, song gã hán tử áo xanh lại phi thân đi, hạ người xuống đường cái quan.
Thiếu nữ áo lam giậm chân, tung mình đuổi theo, đồng thời cười khẩy nói :
- Đại gia kia đừng bỏ chạy chứ!
Qua thân thủ đôi bên đã biểu lộ, (mất hai trang: tập 1 trang 161-162) chẳng ngờ vừa mới ra khỏi Hàm Dương thì lại gặp phải chiếc thuyền quái quỷ này!
Ngay khi vừa trông thấy chiếc thuyền này, tưởng đâu trên thuyền hẳn là thân quyến của một viên quan nào đó, thế là ý nghĩ bất lương đã nảy sinh, định đoạt lấy cả người lẫn tiền tài, nào ngờ trời đã không chiều lòng người, thì ra trên thuyền lại là một nhóm nữ sát tinh cơ hồ còn đau đầu hơn Tiêu Dao thư sinh.
Và thiếu nữ áo lam này chính là Tham Tỳ, một trong Tứ Đại Bát Tỳ dưới trướng Dương Châu song cơ!
Hơn bốn năm trước, Ác Quân Bình đã có một lần bỗng dưng ý định muốn vui vầy với Song cơ, vừa lúc ấy y hay tin Song cơ vì lẫn trốn Kim Bút đại hiệp nên đã ẩn náu trên Bạch Mã Sơn ở Dương Tây. Thế là y bèn tìm đến nơi bày tỏ nỗi lòng, nhưng thật không may, lúc bấy giờ Song cơ đều đã có mấy tình nhân hợp ý, và đang chuyên tâm nghiên cứu một môn võ công trọng yếu, nên đã không vui vì sự có mặt của Ác Quân Bình.
Sau cùng, Song cơ đã ngầm bảo Tứ Đại Bát Tỳ với danh nghĩa thọ giáo võ học đã khiến cho Công Tôn Tiết thất điên bát đảo và suýt nữa còn bị lấy mất “của quý”.
Kể từ đó, Ác Quân Bình đã hận thấu xương tủy hai tỷ muội Song cơ

và Tứ Đại Bát Tỳ. Thế nhưng, muốn báo thù chẳng phải dễ dàng, không kể Thủy Cơ Tam Nguyên Nương và Hỏa Cơ Giải Y Bôi khó có thể đối phó, mà ngay như bốn ả thị tỳ dữ tợn là Xú, Độc, Dâm, Tham, cũng chẳng phải là ngọn đèn cạn dầu.
Song đêm nay cơ hội đã đến!
Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh hiểu rất rõ con người của Ác Quân Bình, lúc này nàng ta thấy hai mắt y láo liên, chẳng nói một lời, bèn tiến tới một bước, cười khẩy nói :
- Xin hỏi Công Tôn đại gia, ả nha đầu thối tha này đã quá nặng lời hay đại gia đang suy nghĩ gì thế?
Ác Quân Bình bởi đã tính sẵn trong lòng nên không muốn đấu khẩu với đối phương, bèn ôn tồn vòng tay xá dài, tươi cười nói :
- Việc hôm nay xin cô nương bỏ qua cho!
Liễu Ngọc Trinh cười khẩy :
- Nói nghe dễ dàng quá nhỉ!
Ác Quân Bình vờ cười khổ sở :
- Cô nương, Ác Quân Bình này mọi người đều rõ, tuy không phải là một người tốt và cũng chưa từng làm điều gì tốt, nhưng xin cô nương hãy minh xét, trước đó dù tại hạ có ý nghĩ xấu xa gì, nhưng tuyệt đối không hề nghĩ đến trên thuyền lại là các vị...
Liễu Ngọc Trinh lại buông tiếng cười khẩy :
- Ta biết Công Tôn đại gia cũng không có cái gan ấy.
Ác Quân Bình vội khom mình :
- Cô nương chịu tin, Công Tôn mỗ vô vàn cảm kích!
Liễu Ngọc Trinh đanh mặt, khoát tay nói :
- Đi, hãy trở về chỗ cũ!
Ác Quân Bình hoảng kinh, mặt nhăn nhúm van vỉ :
- Cô nương hà tất phải như vậy.
Liễu Ngọc Trinh trừng mắt quát :
- Các hạ có biết ngọn bích ngọc trâm khi nãy của bổn cô nương đáng giá bao nhiêu không?
Ác Quân Bình nheo mắt :
- Đáng giá một ngàn lạng bạc chăng?
Liễu Ngọc Trinh tức giận :
- Hay nhỉ, các hạ dám...
Ác Quân Bình vội xua tay ngắt lời :
- Hãy khoan, đó là Công Tôn mỗ nói thật lòng, ngọn bích ngọc trâm ấy mà không đáng giá bao nhiêu thì cô nương cũng chẳng cần tìm nữa, Công Tôn mỗ bằng lòng bồi thường cho cô nương một ngàn lạng bạc.

Liễu Ngọc Trinh sững sờ, không khỏi động lòng, nhưng vì giữ lòng tự tôn, nàng ta vờ sầm mặt tức giận nói :
- Các hạ tưởng Liễu Ngọc Trinh chưa từng trông thấy tiền bạc hay sao?
Ác Quân Bình cười giả lả :
- Không phải là như vậy!
Liễu Ngọc Trinh đanh mặt :
- Vậy chứ là sao?
Ác Quân Bình nghiêm mặt :
- Ngọc trâm của cô nương bị mất là do bởi tại hạ, đành rằng đó chỉ là việc nhỏ, nhưng đối với Công Tôn mỗ thì không khỏi cảm thấy áy náy...
Liễu Ngọc Trinh vờ ra vẻ bực tức, chìa tay ra nói :
- Thôi được rồi, đưa đây nào!
Ác Quân Bình tiến tới một bước, hạ thấp giọng nói :
- Cô nương cũng thật là... tại hạ như thế này thì làm sao mà mang được đến một ngàn lạng bạc? Ý của tại hạ là... đừng vội, cô nương hãy nghe tại hạ nói... Xin hỏi cô nương, mấy hôm nay trong thành Trường An... bảng cáo thị treo thưởng của Thượng Thư phủ... Không, không, tại hạ còn chưa nói hết... Xa tận chân trời, mà gần thì ngay trước mắt... Tại hạ quyết không phải bịa đặt... Ở đâu ư? Tại khách điếm Hồng Tân trong thành, khu thứ nhì hậu viện, phòng số bốn dãy phía đông!
Liễu Ngọc Trinh bỗng cười khẩy trố mắt nói :
- Dịp may hiếm có, tại sao Công Tôn đại gia không tự mình hạ thủ?
Ác Quân Bình đang ngửa hai tay cười chua chát :
- Lang Tinh Kỳ trong Kim Bút tứ hữu hiện cũng đang trú tại phòng số ba đối diện.
Hẳn cô nương đã nghe nói đến vụ đổ máu hôm trước tại đó rồi. Lang Tinh Kỳ đã trở thành oan gia đối đầu với Công Tôn Tiết này từ lâu, có mặt hắn tại đó, Công Tôn mỗ làm sao hạ thủ được chứ?
Liễu Ngọc Trinh thoáng lộ vẻ giận :
- Ngay Công Tôn đại gia mà không hạ thủ được, cho bọn này biết thì có ích gì?
Ác Quân Bình mỉm cười :
- Cô nương nghĩ vậy là sai rồi! Theo tại hạ được biết, có lẽ cô nương chưa từng chạm mặt với Lang Tinh Kỳ, người linh lợi như cô nương nếu cải trang đi một chút, cam đoan nhất định sẽ thành công. Đồng thời, điều chủ yếu nhất là họ Lang không hề có quan hệ gì với tên công tử giả mạo ấy, sở dĩ tại hạ không thể lấy được món hoạch tài

bởi là vì sợ Lang Tinh Kỳ khám phá ra mặt thật, còn cô nương thì không có sự lo ngại ấy, cho dù lúc động thủ gặp phải Lang Tinh Kỳ, chả lẽ với thân phận Kim Bút tứ hữu mà lại dám công khai bênh vực cho gian nhân hay sao?
Liễu Ngọc Trinh lặng thinh trầm ngâm.
Ác Quân Bình lại nói :
- Tuy nhiên, có một điều cô nương chớ để bị đánh lừa. Tên tiểu tử ấy tuy còn trẻ, song thuật dịch dung hết sức cao minh, thiên biến vạn hóa, đến lúc ấy đừng tưởng trong phòng chỉ là một lão già...
* * * * *
Hôm sau vào giờ Thìn, một thanh niên tuấn tú dáng vẻ thư sinh đi vào khách điếm Hồng Tân, nhìn chưởng quày hỏi :
- Người khách ở phòng số bốn khu thứ nhì hậu viện có còn ở đây không?
Chưởng quầy quay sang một gã phổ ky mắt lé đang đứng nơi cửa cất tiếng hỏi :
- Này, Nhị Xuyến Tử, người khách ở phòng số bốn khu thứ nhì hậu viện hiện có trong ấy không?
Gã phổ ky mắt lé tên là Nhị Xuyến Tử nghe hỏi lập tức hồi hộp thầm nhủ :
- Vị lão gia ấy đúng là liệu sự như thần, quả nhiên đã có người tìm đến!
Bèn vội tránh mặt đối phương đáp :
- Có! Có!
Người thanh niên hắng giọng :
- Kẻ này có chuyện làm ăn cần gặp để bàn tính, có thể nhờ vị phổ ky đó dẫn đường chăng?
Chưởng quầy gật đầu :
- Được, được chứ!
Đoạn quay ra cửa lớn tiếng nói :
- Lại đây, Nhị Xuyến Tử, hãy đưa vị công tử này vào trong ấy!
Nhị Xuyến Tử hoảng kinh, vội nói :
- Không được đâu, tiểu nhân đang phải đợi một người khách, hãy bảo lão Tiền hay một người nào đó cũng được mà... Ồ, người khách ấy đã đến kia rồi!
Đoạn đưa tay chỉ bừa rồi bỏ chạy đi, sau đó lật đật vào trong con hẻm nằm cạnh khách điếm, từ bờ tường sau nhà leo vào, đến khi gã vào phòng số bốn thay xong y phục lên giường nằm thì ngoài sân đã có tiếng bước chân vang lên, người thanh niên kia vừa đến nơi.
- Thôi được rồi, xin đa tạ, chúng tôi là người quen, không cần phải

thông báo, huynh đài hãy đi lo việc mình được rồi!
Sau đó, “xẹt” một tiếng, cửa phòng đẩy mở, người thanh niên có mang chút mùi phấn sáp ấy nhếch môi cười lạnh lùng bước vào trong phòng.
Nhị Xuyến Tử hết sức ngạc nhiên lẫn không hiểu, sao tên tiểu tử này lại vào đây thế nhỉ?
- Lão huynh vẫn khỏe chứ?
- Ưm... ai đó? Bổn nhân... không được khỏe... hôm nay không muốn đến đó...
số hàng hóa kia, các ngươi... hãy tự lo liệu được rồi!
- Hắc, hắc!
- Ôi da!
Lát sau, người thanh niên ấy đi đến trước quầy bèn nói :
- Ông chủ họ Lý của chúng tôi dường như bệnh không phải nhẹ, đã bảo tại hạ thuê một chiếc xe chở đến bổn hiệu rồi tìm một vị đại phu chẩn trị... Tiền phòng đã thanh toán chưa vậy?
* * * * *
Trên chiếc xe ngựa đi về phía Thượng Thư phủ ở phường Đại Bài, Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh sầm mặt lạnh lùng hỏi :
- Tại sao các hạ lại giả mạo Trầm công tử?
Nhị Xuyến Tử bị điểm huyệt, đau đớn rên rỉ nói :
- Đó là do ý của chính bản thân Trầm công tử...
Liễu Ngọc Trinh ngớ người, đoạn buông tiếng cười mũi nói :
- Lời nói của Ác Quân Bình quả chẳng sai chút nào, thuật dịch dung của ngươi thiên biến vạn hóa. Ý của chính bản thân Trầm công tử ư? Hắc hắc hắc! Khá khen cho các hạ đã nghĩ ra được!
Nhị Xuyến Tử vừa sợ vừa bực :
- Nếu tướng công không tin...
Liễu Ngọc Trinh xua tay ngắt lời :
- Thôi, đợi lát nữa các hạ hãy gặp Trầm công tử mà đối chất!
Xe ngựa dừng lại trước cửa Thượng Thư phủ, Liễu Ngọc Trinh xuống xe, bước lên bậc thềm, thầm thì gì đó với người gác cửa, sau đó người gác cửa liền đưa Liễu Ngọc Trinh vào trong phủ.
Lát sau, lão thượng thư râu trắng phủ ngực đích thân dẫn theo mấy tên gia tướng đi ra, trong số đó có một gia tướng hai tay bưng một chiếc rương gỗ nặng chịch, có lẽ đó chính là một ngàn lạng bạc thưởng.
Lão thượng thư quay sang một gia tướng đứng cạnh, thở hổn hển khoát tay nói :
- Trầm Phúc, hãy xuống dưới hỏi lại một lần nữa, đừng để lầm người

đấy!
Tên gia tướng ấy liền phụng mệnh đi xuống bậc thềm, vén rèm xe lên hỏi :
- Có phải ngươi đã giả mạo Trầm công tử nhà này không?
Nhị Xuyến Tử mạnh dạn đáp :
- Đúng vậy, hãy gọi...
Hiển nhiên y muốn nói là hãy gọi Trầm công tử ra đây, hỏi xem đó là do ý kiến của ai!
Song tên gia tướng không chờ cho y nói dứt, vừa nghe tiếng "đúng vậy" đã buông rèm xuống, quay người lớn tiếng nói :
- Đã nhận tội rồi!
Lão thượng thư liền ngoảnh ra sau nói :
- Trầm Lộc, hãy trao bạc và cảm tạ vị thiếu hiệp kia!
Đẩy Nhị Xuyến Tử xuống, Liễu Ngọc Trinh vẫn còn trên chiếc xe ngựa ấy, đánh xe bỏ đi.
Nhị Xuyến Tử vì biết Trầm công tử hiện không có mặt, có biện minh cũng vô ích, bèn nhắm nghiền mắt không nói gì thêm nữa.
Kỳ thực, giá y mà chịu mở mắt ra nhìn cho rõ cái nơi mà y hiện đang có mặt, thì tai họa phen này rất có thể đã được kết thúc sớm hơn, nhưng trời xui đất khiến y lại giận dỗi, vậy thì đâu còn gì để mà nói nữa!
Tên gia tướng bỏ Nhị Xuyến Tử xuống bậc thềm, quay sang lão thượng thư hỏi :
- Thưa thượng quan, tên này xử lý thế nào?
Lão thượng thư đanh mặt ra lệnh :
- Hãy mang vào trong thư phòng, chờ công tử về hẵng tính!
Đến trưa thì vị công tử thượng thư thật sự đã về đến, khi được gia nhân cho biết, y lập tức cho gọi đến hai vị võ sư hộ viện rồi cùng nhau đến thư phòng.
Vừa đến thư phòng, Trầm công tử chẳng thèm hỏi một lời đã vung tay tát cho Nhị Xuyến Tử hai cái nẩy lửa, đồng thời lớn tiếng mắng :
- Ngươi thật gan to bằng trời, lại dám mạo danh bổn công tử làm điều xằng bậy, để xem ngươi có bao nhiêu cái đầu cho biết.
Nhị Xuyến Tử mở to mắt nhìn rõ đối phương, lập tức bàng hoàng ngây ra tại chỗ.
Y đâu lạ gì vị công tử thượng thư này, và vụ án đã xảy ra tại Vương phủ hôm trước y cũng có nghe nói đến... Trời, vậy là mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng rồi! Làm sao mà biện minh được đây?
- Công tử, xin hãy nghe tiểu nhân nói...
- Hứ, ngươi còn lời để nói nữa ư?

“Bốp bốp”, lại hai cái tát tai nữa!
Vị công tử thượng thư này cũng từng luyện qua vài năm võ nghệ, lại trong cơn thịnh nộ, mỗi cái tát tai ít ra cũng trên mười cân, Nhị Xuyến Tử đã bị điểm huyệt không tránh né được, dĩ nhiên đâu thể chịu đựng nổi.
Chỉ nghe y đau đớn gào lên :
- Oan cho tiểu nhân quá, công tử đã đánh lầm người rồi!
Một vị võ sư đến gần khuyên giải :
- Đằng nào y cũng chẳng trốn đi đâu được, hãy nghe y nói xem sao!
Nhị Xuyến Tử mếu máo :
- Tiểu nhân là Nhị Xuyến Tử, phổ ky của khách điếm Hồng Tân ở phố Triều Dương, công tử không tin thì cứ cho điều tra, tiểu nhân quả tình là đã bị oan uổng...
Trầm công tử ngoảnh lại lần lượt nhìn hai võ sư hộ viện, hai võ sư này một họ Từ và một họ Phùng, đều là đệ tử phái Chung Nam, võ công của họ cũng khá là cao cường.
Vị võ sư họ Phùng trầm ngâm gật đầu nói :
- Đúng vậy, bổn tịch dường như cũng có chút ấn tượng!
Trầm công tử lại quay sang võ sư họ Từ hỏi :
- Từ sư phụ từng gặp người này bao giờ chưa?
Từ võ sư đáp :
- Điều ấy cũng không quan trọng lắm, phải hay không chỉ cần phái người đi hỏi là rõ ngay, có điều lúc đầu tại sao y lại thừa nhận? Hãy bảo y giải thích cho rõ ràng xem!
Nhị Xuyến Tử vội nói :
- Việc này là thế này...
Bèn kể lại từ việc y đã đổi y phục với Do Nhân Kiệt...
Nghe xong, Phùng võ sư bỗng hỏi :
- Người khách kia cũng họ Trầm ư?
Nhị Xuyến Tử lắc đầu :
- Tiểu nhân không biết!
Phùng võ sư ngạc nhiên :
- Ủa, vậy sao ngươi lại thừa nhận là đã giả mạo Trầm công tử của bổn phủ?
Nhị Xuyến Tử nhăn nhó :
- Tiểu nhân đâu có thừa nhận bao giờ, chẳng qua vì tiểu nhân không biết vị khách quan kia họ gì, nên sáng nay vị tướng công kia hỏi, tiểu nhân mới đáp bừa như vậy, bởi tiểu nhân tưởng đâu vị khách quan kia chính là Trầm công tử.
Phùng võ sư lại hỏi :

- Người khách kia hiện đã đi đâu?
- Tiểu nhân không rõ!
Từ võ sư tiếp lời :
- Tại sao người ấy lại phải tốn tiền bảo ngươi thay thế?
- Y bảo là có một thuyền hàng hóa vừa đến ở ngoài thành, cần phải chuyển lên bờ ngay, y muốn âm thầm đến đó xem xét bọn quản sự tay chân có sạch sẽ hay không, nhưng sợ trong số họ có thể sẽ đến khách điếm thăm dò trước, nên bảo tiểu nhân thay thế nằm trên giường giả bệnh.
Trầm công tử cười khẩy quát :
- Láo!
Nhị Xuyến Tử hoảng kinh :
- Nếu tiểu nhân mà...
Trầm công tử tảng lờ, quay sang hai vị võ sư hỏi :
- Theo Từ sư phụ và Phùng sư phụ, lời nói của y có đáng tin hay không?
Từ võ sư trầm ngâm :
- Có hai khả năng, nếu y nói đúng là sự thật thì rất có thể tên tiểu tử hồi sáng chính là kẻ đã giả mạo công tử hôm trước.
Trầm công tử ngẩn người buột miệng :
- Đúng rồi!
Từ võ sư chậm rãi nói tiếp :
- Nói cách khác, trước hết y gạ gẫm gã phổ ky này thay thế cho y, sau đó lại đưa đến đây lãnh thưởng, đúng là một kế liên hoàn. Bởi việc này không một ai biết, chỉ có kẻ sắp bày mới rõ, lúc ở khách điếm y đã không báo danh tánh, chỉ cần giở chút thủ đoạn là đã khiến cho gã phổ ky này gánh chịu hết.
Trầm công tử trố mắt :
- Ý Từ sư phụ muốn nói là kẻ đã mạo nhận gây chuyện xằng bậy hôm trước và người khách trú tại phòng số bốn tại khách điếm Hồng Tân chính là tên tiểu tử kia ư?
Từ võ sư gật đầu :
- Đúng vậy!
Phùng võ sư lẩm bẩm :
- Thật là cả gan, đã mạo danh gâychuyện rồi còn dám hiện thân gạt lấy tiền thưởng, tên tiểu tử ấy tuổi tác chưa bao nhiêu, nhưng hành động quả là táo bạo.
Nhị Xuyến Tử vội xen vào :
- Vậy là công tử đã biết tiểu nhân bị oan rồi phải không?
Từ võ sư lừ mắt, lạnh lùng nói :

- Đừng vội, bổn tịch đã nói rồi, đây chẳng qua chỉ là giả thiết, ngươi một mực bảo là không phải hòng chạy tội, ai dám bảo đảm đây không phải là một khổ nhục kế của các ngươi đã thông đồng với nhau?
Nhị Xuyến Tử quá tức tưởi, lập tức ngất xỉu.
Từ võ sư lạnh lùng nói tiếp :
- Với bộ dạng của ngươi tuy không thể là chủ mưu, song cũng rất có thể là một đồng lõa.
Trầm công tử nghe nói vậy lại phừng lửa giận, vụt quay lại, vung tay, lại một cái tát tai, gằn giọng quát :
- Khai mau, thật ra ngươi...
Có lẽ cái tái tai này quá mạnh, Nhị Xuyến Tử bỗng từ trong lòng rơi ra một quyển sách nhỏ.
Phùng võ sư liền bước tới cúi xuống nhặt lên xem, lập tức thoáng biến sắc mặt.
Từ võ sư trố mắt hỏi :
- Sách gì vậy?
Phùng võ sư hất mạnh đầu, nắm chặt lấy quyển sách trong tay, nhìn Nhị Xuyến Tử dưới đất, trầm giọng hỏi :
- Quyển sách này ngươi từ đâu mà có?
- Đã nhặt được!
- Đã xem qua chưa?
- Rồi!
- Có biết trong ấy là gì không?
- Không!
- Thật chứ?
- Tiểu nhân biết rất ít chữ... theo tiểu nhân đoán thì... có lẽ đó là một quyển sách dạy viết chữ...
Phen này thì Nhị Xuyến Tử đã trả lời khá khôn ngoan, bởi nếu thành thật nói ra là sau khi người khách phòng số bốn rời khỏi, đã có người từ trên ô cửa ném xuống rất có thể lại gặp thêm rắc rối nữa.
Quả nhiên, Phùng võ sư thấy y đã trả lời một cách mau mắn, liền quay ra ngoài lớn tiếng gọi :
- Trầm Thọ và Trầm Hỷ đâu?
Hai tên gia tướng lập tức đi vào.
Phùng võ sư trao quyển sách nhỏ cho Từ võ sư, đồng thời nháy mắt ra hiệu với Trầm công tử, sau đó bước tới giải huyệt cho Nhị Xuyến Tử, đanh mặt nói :
- Tai họa phen này hoàn toàn là do ngươi tham tiền mà ra, từ nay nhớ là phải cẩn thận đấy!

Sau khi hai tên gia tướng đưa Nhị Xuyến Tử ra ngoài, Từ võ sư liền đóng cửa phòng lại, đoạn quay vào nghiêm nghị nói :
- Giờ xin công tử hãy thận trọng mà suy xét, giữ lại quyển sách này, năm ba năm sau nó sẽ có thể khiến cho công tử vang danh thiên hạ, nhưng đồng thời cũng có thể đem đến cho công tử họa sát thân...
Trầm công tử đón lấy quyển sách nhỏ lật ra xem, ngẩng lên hỏi :
- Kim Bút Lệnh Hồ đại hiệp ở Khai Phong Thiên Long Phủ chính là đã luyện tập bút pháp này phải không?
Từ võ sư gật đầu :
- Vâng!
Trầm công tử vẻ hoài nghi :
- Pho "Kim Bút Tung Hoành Thất Thập Nhị Thức" này có thể nói là một vật vô giá trong giới võ lâm, tại sao lại bị một gã phổ ky khách điếm nhặt được thế nhỉ?
Từ võ sư giọng nặng nề :
- Đó chính là nguyên nhân mà bổn tịch đã nói là có thể đem đến họa sát thân, bởi vì đã có được nó một cách quá dễ dàng!
Trầm công tử quay sang Phùng võ sư hỏi :
- Ý Phùng sư phụ thế nào?
Phùng võ sư thở dài :
- Lời nói của Từ huynh cũng rất có lý, tuy nhiên, Phùng mỗ nhận thấy nếu bỏ qua thì cũng rất là uổng...
Trầm công tử gật đầu :
- Phải rồi, nếu bỏ qua thì chỉ có thể hoàn trả lại cho gã phổ ky kia, còn như chúng ta hủy đi thì có ai biết? Ai tin kia chứ?
Phùng võ sư lắc đầu :
- Vậy cũng không ổn, nếu hoàn trả cho gã phổ ky kia, hắn không biết khinh trọng lợi hại, sớm muộn gì cũng lại sẽ gặp rắc rối, bấy giờ mà hắn nói ra là quyển sách này đã từng bị chúng ta giữ lại, nguyên chủ nhân của nó rất có thể sẽ nghĩ chúng ta đã sao chép lại một quyển khác.
Từ võ sư trầm giọng :
- Do đó, theo bổn tịch thì việc đến nước này, chỉ còn một cách mà thôi!
Trầm công tử vội hỏi :
- Cách ấy ra sao?
Từ võ sư phán mạnh :
- Hãy giết gã phổ ky kia đi!
Trầm công tử lặng thinh trầm ngâm, lát sau lắc đầu nói :
- Cổ nhân có câu: "Muốn người không biết, trừ phi đừng làm!" Sau

này vạn nhất lộ ra thì thật không hay cho quan thanh của gia nghiêm.
Phùng võ sư ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói :
- Vậy thì chi bằng hãy cho gọi hắn đến đây, tìm một lý do nào đó để cho hắn một món tiền, bảo hắn âm thầm rời khỏi Trường An, mai danh ẩn tánh, đổi sang nghề khác, bỏ đi càng xa càng tốt.
Trầm công tử gật gù :
- Đó quả là một ý kiến thỏa đáng!
* * * * *
Do Nhân Kiệt nằm ngửa trên giường, mắt đăm chiêu nhìn lên trần nhà, lòng đầy băng khuâng.
Năm sáu ngày qua, vì mong được nghe lại tiếng hát kia, hầu hội kiến với Tiêu Dao thư sinh đã tưởng tượng, nên ngày nào chàng cũng có mặt tại Trạng Nguyên Lầu, song vị lão nhân thần bí kia đã không thấy xuất hiện nữa.
Bây giờ biết đi đâu đây?
Sau cùng, chàng quyết định thực hiện lời đã hứa với hai ông cháu Kim lão hôm trước, tìm cách trà trộn vào Long Uy tiêu cục rồi hẵng liệu!
* * * * *
Hôm sau vào lúc gần giờ Ngọ, trước cửa Long Uy tiêu cục tọa lạc tại đại lộ Thạch Sư Tử phía đông thành, một thiếu niên tuổi chừng mười tám, mười chín từ xa đi tới, chỉ thấy y đầu đội chiếc nón rơm rách rưới, ngọn côn gỗ trong tay vung qua loạn xạ, miệng nghêu ngao ca hát như thể đi trong chốn không người, bộ dạng hệt như một tên vô lại.
Ngay khi ấy, một thanh niên người làm công từ trong tiêu cục bước ra, tay trái bưng một chiếc dĩa sành, tay phải xách một chiếc ấm thiếc to, như đang định đi qua bên kia đường mua rượu và thức nhắm.
Lúc đó vì có một chiếc xe ngựa đi qua, người thanh niên ấy đành đứng lại chờ, vừa đúng lúc tên tiểu vô lại kia đi tới, ngọn côn trong tay chẳng hiểu vô tình hay cố ý đã quét trúng chiếc dĩa sành trên tay người thanh niên, chiếc dĩa lập tức rơi xuống đất vỡ nát.
Thật ra thì chiếc dĩa sành cũng chẳng đáng giá là bao, nếu như tên tiểu vô lại chịu xin lỗi thì có lẽ đâu đó đã êm xuôi.
Thế nhưng, tên tiểu vô lại làm như chẳng có việc gì xảy ra vẫn đi tiếp và nghêu ngao hát.
Người thanh niên ấy có tên là “Tiểu Xuân Lôi” trong tiêu cục, thấy tên tiểu vô lại đã làm vỡ đồ của mình mà vẫn điềm nhiên ung dung thế kia, bất giác lửa giận phừng lên.
Lập tức phóng bước đuổi theo, tóm lấy cổ áo tên tiểu vô lại, gắt giọng

quát :
- Tiểu tử ngươi đã đui mù rồi hả?
Tiểu vô lại rụt cổ, vùng vẫy quay đầu lại, trợn mắt hỏi :
- Đui mù hay sáng mắt thì sao?
Tiểu Xuân Lôi thấy đối phương quá ngang ngược, thì càng thêm tức giận, năm ngón tay siết chặt giật mạnh, trừng mắt quát :
- Sao hả? Lão tử nện cho ngươi một trận mới được.
Tiểu vô lại gật đầu :
- Tốt thôi, tiên hạ thủ vi cường!
Đoạn tay phải lẹ làng co lại, dùng khuỷu tay thúc vào ngực Tiểu Xuân Lôi.
Tiểu Xuân Lôi không kịp trở tay, liền bị thúc trúng loạng choạng bật lùi ra bốn bước rồi ngã lăn ra đất.
Thế nhưng, tiểu vô lại xuất thủ lực đạo không mạnh, nên Tiểu Xuân Lôi không hề bị nội thương, lập tức lộn người đứng lên ngay.
Tiểu vô lại một chiêu đắc thủ, lập tức giậm chân đứng tấn, hay tai nắm lại thủ thế, cười hăng hắc nói :
- Có gan thì hãy xông vào tiếp nào!
Tiểu Xuân Lôi thấy lối thủ thế của đối phương quá tầm thường, không khỏi cười thầm khinh bỉ, mặc dù y chỉ là một người làm công trong Long Uy tiêu cục, nhưng dù sao cũng biết được vài ba miếng võ, so với tên tiểu vô lại kia cũng còn cao hơn nhiều.
Thế là chẳng nói chẳng rằng, sấn tới tả quyền vung ra đánh lạc hướng đối phương, hữu quyền một chiêu Hắc Hổ Thấu Tâm đấm thẳng vào bụng tiểu vô lại.
Tiểu vô lại không biết quyền thứ nhất của đối phương chỉ là hư chiêu, vừa định vung tay đỡ gạt thì hữu quyền của đối phương đã thừa cơ đấm tới.
Không còn trở tay kịp nữa, liền bị đấm trúng một quyền, bật ngửa ngã ra sau.
Giờ đến lượt Tiểu Xuân Lôi phách lối nói :
- Tiểu tử, tiếp tục nữa không hả?
Tiểu vô lại lồm cồm bò dậy, lặng thinh không nói một lời, đâm đầu lủi tới hệt như một con trâu điên.
Tiểu Xuân Lôi cười ha hả :
- Hay lắm!
Đoạn lách người sang bên, tay trái giơ lên, định chờ cho đối phương lủi qua, tung chân đá vào bụng đối phương. Nếu sự việc xảy ra chắc chắn tiểu vô lại sẽ chúi tới bò càng trên mặt đất chứ chẳng sai.
Song sự đời luôn oái oăm, tiểu vô lại vừa lao tới giữa chừng, bỗng

vướng chân vào một viên gạch lát đường, người liền mất thăng bằng, loạng choạng lủi chếch sang bên, trời xui đất khiến lại đẩy ngay vào bụng Tiểu Xuân Lôi.
Bởi quá bất ngờ, Tiểu Xuân Lôi nhất thời không kịp tránh né, bị đầu đối phương đâm sầm vào bụng, "hự" lên một tiếng, hai người cũng lăn kềnh ra đất.
Những người xúm lại xem thấy vậy liền cười ầm ĩ.
Tiểu Xuân Lôi hai lần bị ngã, không còn màng đến thể thống và chưởng pháp gì nữa, lăn người đè lên mình tiểu vô lại, vung quyền đấm tới tấp.
Tiểu vô lại tuy không biết gì về chiêu thức võ công, song nói về loạn đả thì rất là sành sỏi, chỉ thấy y ôm lấy đầu và mặt chịu đựng mấy quyền, sau đó xuất kỳ bất ý lật người thật mạnh, trở lại đè lên mình Tiểu Xuân Lôi.
Và cứ thế người lật qua, kẻ lật lại, chẳng ai kém ai đánh đấm loạn xạ, lát sau hai người đều mắt sưng mũi toác, máu chảy ròng ròng.
Người đứng xem mỗi lúc một đông, thảy đều điên cuồng la hét cổ vũ.
Người trong tiêu cục lúc này đã bị kinh động. Kim Tiên Mạnh Thường Mã Như Long thoạt tiên ngỡ đã xảy ra đại sự gì, cùng hai vị tiêu sư vội vã ra xem, thấy chỉ là một nhân viên tiêu cục đánh nhau với một gã rách rưới, lúc ấy mới yên tâm.
Hai vị tiêu sư cùng bước tới quát :
- Dừng tay lại ngay!
Lúc ấy tiểu vô lại đang giành được ưu thế, đâu chịu dừng tay, vẫn vung quyền đánh tới tấp.
Hai vị tiêu sư thấy quát ngăn không xong, đành đến gần mỗi người nắm lấy một người kéo ra.
Mã Như Long nhìn Tiểu Xuân Lôi sầm mặt nói :
- Sao lại xảy ra thế này?
Tiểu Xuân Lôi bèn tức tối kể lại tự sự. Nghe xong, Mã Như Long khoát tay nói :
- Đi vào ngay!
Đoạn lão đi đến trước mặt tiểu vô lại hỏi :
- Tiểu huynh đệ có phải người trong thành này không?
Tiểu vô lại hậm hực nhổ toẹt một bãi nước miếng, bĩu môi nói :
- Kẻ này mà là người Trường An ư? Hắc...
Mã Như Long thoáng chau mày :
- Sao tiểu huynh đệ nóng nảy quá vậy?
Tiểu vô lại vỗ ngực :
- Kẻ nghèo chỉ có một mạng sống, kẻ này sợ ai kia chứ?

Đoạn hắn lại xuống tấn thủ thế nói tiếp :
- Ai không phục thì cứ xáp vào!
Mã Như Long không nén được, mỉm cười hỏi :
- Tiểu huynh đệ có biết đây là đâu và lão phu là ai không?
Tiểu vô lại quơ nắm đấm :
- Là ai cũng mặc, ai cũng vậy thôi, nếu tiểu gia mà sợ thì đâu có đến cái xứ Trường An này.
Mã Như Long gật gù ra chiều hài lòng, vui vẻ nói :
- Nghe giọng nói của tiểu huynh đệ hẳn là từ nơi không xa đến đây, có lẽ đã từng nghe nói đến trong thành Trường An có một Long Uy tiêu cục chứ?
Tiểu vô lại gật đầu :
- Vâng, có nghe. Tiêu cục ấy không nhỏ, trong có một vị Mã cục chủ rất tốt.
Nhưng, hắc hắc... lão già ơi, lão đừng hòng đưa cái chiêu bài vàng đỏ ra...
Những người đứng xem liền cười ồ lên, ngay cả hai vị tiêu sư đứng cạnh Mã Như Long cũng không nén được, đều phá lên cười.
Tiểu vô lại ngoảnh sang trừng mắt rống lên :
- Cười, các ngươi cười cái gì? Người nào có giỏi thì hãy đứng ra đây cười cho tiểu gia xem thử!
Mã Như Long lại tiến tới một bước, nhoẽn cười nói :
- Tiểu huynh đệ, không can gì đến họ đâu. Để lão phu nói cho nghe, tiểu huynh đệ có biết người vừa đánh nhau với tiểu huynh đệ là ai không? Hắn là một tiêu viên trong Long Uy tiêu cục, họ tên là Thường Ngọc Sơn, hiệu là Tiểu thiên lôi, và lão phu đây chẳng phải ai khác chính là cục chủ Mã Như Long của Long Uy tiêu cục, người mà tiểu huynh đệ vừa mới phê bình là tốt ấy!
Thoáng dừng, lão lại mỉm cười nói tiếp :
- Bổn cục hiện đang thiếu người, lão phu thấy tiểu huynh đệ thẳng thắn và can đảm, hết sức ngưỡng mộ. Nếu như tiểu huynh đệ hiện nay không cần đi nơi khác, hãy vào giúp cho tiêu cục lão phu được chăng?
Tiểu vô lại ngớ ra hồi lâu, giờ mới định thần lại, chơm chớm mắt nói :
- Kẻ này vào tiêu cục sẽ ngồi ở ghế thứ mấy?
Câu hỏi này lại một lần nữa khiến cho những người đứng xem cười ầm lên.
Song lần này thì tiểu vô lại không chấp nữa, hai mắt nhìn vào mặt Mã Như Long chờ đợi câu trả lời, dường như xem trọng về vấn đề này lắm.

Mã Như Long nén cười nói :
- Hãy vào trong thay quần áo vào rửa mặt ăn uống trước đã, điều ấy để rồi sau hẵng tính cũng chẳng muộn.
Tiểu vô lại kiên quyết :
- Không, kẻ này phải biết rõ trước mới được!
Mã Như Long đành dằn lòng giải thích :
- Tiểu huynh đệ nói đó là lối gọi thứ hạng của giới hắc đạo chốn giang hồ, còn giới tiêu cục thì không bao giờ sử dụng lối xưng hô ấy.
- Vậy chứ giới tiêu cục thì xưng hô thế nào?
- Trong tiêu cục ngoài cục chủ và một tổng tiêu sư, tiếp đến là tiêu sư, phó tiêu sư, liên lạc, cầm cờ, tạp dịch. Bên nội vụ thì có tài chánh, văn thư, đầu bếp, thủ kho v.v...
Tiểu vô lại thắc mắc hỏi :
- Họ Thường khi nãy là gì? Tiêu viên ư?
Mã Như Long gật đầu :
- Phải! Phàm từ phó tiêu sư trở xuống thảy đều được gọi là tiêu viên.
Tiểu vô lại chớp mắt :
- Vậy họ Thường kia là tiêu viên, kẻ này trội hơn y, làm phó tiêu sư hẳn là được chứ?
Những người đứng xem lại cười ầm lên.
Mã Như Long thấy đối phương là kẻ đần độn, khó có thể giải thích cho ý hiểu được. Nếu tiếp tục giằng co thế này thì chỉ làm trò cười cho kẻ khác, bèn bước tới cặp tay tiểu vô lại cười nói :
- Được, xin chiều ý tiểu huynh đệ, hãy vào trong rồi hẵng tính.
Trong mấy ngày sau đó, trong thành Trường An lại có thêm một chuyện để mọi người đàm tiếu nữa. Đó là Long Uy tiêu cục đã nhận một người không biết võ công vào làm “phó tiêu sư”.
Đêm hôm ấy, Do Nhân Kiệt nằm trong một gian sương phòng ở hậu viện Long Uy tiêu cục, vừa sờ lên góc trán sưng húp vừa ngẫm nghĩ :
- “Nếu như Tiêu Dao thư sinh thật sự có mặt tại Trường An, việc ăn quỵt hôm trước tại Trạng Nguyên Lầu chẳng phải là vô cớ. Có thể nào ông ấy đã tình cờ nghe được cuộc đối thoại giữa mình với Kim lão nên mới giở trò ấy ra để trêu cợt mình hay không?
Nếu quả đúng như vậy, chuyện náo loạn hôm nay của mình với sự tinh minh của ông ấy, nhất định chẳng khó đoán ra được kẻ gây sự là ai. Vậy có thể nào ông ấy lại tìm đến đây chăng?”
Ngay khi ấy, ngoài sân bỗng vang lên tiếng bước chân rậm rịch.
Do Nhân Kiệt liền ngưng thần lắng nghe, bất giác ngạc nhiên thầm nhủ :
- “Nghe tiếng bước chân ít ra cũng trên hai mươi người, tập hợp hết

tất cả người trong Long Uy tiêu cục cũng chỉ có ngần ấy. Trong lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, mọi người không ngủ mà làm gì thế nhỉ?"
Chàng bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, bèn nhẹ nhàng xuống giường, men theo vách lần mò đến bên cửa sổ, ghé mắt nhìn qua khe hở, khi trông thấy rõ, bất giác lại sững người.
Bởi chàng xuống giường hơi muộn nên chỉ nhìn thấy mấy bóng người đi sau cùng, và người đi sau cùng, chẳng ai khác chính là cục chủ Mã Như Long.
Những người đi trước đã qua khỏi cửa giữa, vào đến bên trong, chỉ loáng thoáng trông thấy ánh sáng chấp chóa, dường như là hai hàng đèn lồng đi trước, tiếp theo là một hàng kiệu nhỏ.
Đó là thân quyến của tiêu cục ư? Sao lại nhiều thế này?
Hơn nữa, đêm khuya từ đâu về đến nhỉ?
* * * * *
Thấm thoát bảy tám ngày trôi qua, Do Nhân Kiệt vẫn không tìm được câu giải đáp về điều thắc mắc trên.
Long Uy tiêu cục nối liền với khu nhà ở, tất cả gồm có năm khu, thường khi tất cả mọi người đều không được vượt qua khu nhà thứ hai.
Vì thận trọng, Do Nhân Kiệt không dám tùy tiện mở lời thăm dò những tiêu viên khác, và lạ lùng nhất là trong bảy tám ngày qua, trong tiêu cục không còn xuất hiện sự kiện gì khác lạ.
Thời gian ấy Do Nhân Kiệt rất khéo xử sự, đã dần dần giành được thiện cảm của mọi người. Kẻ khác xem chàng là một tên ngốc, chàng cũng tương kế tựu kế, luôn phát huy sự "ngốc nghếch" của mình.
Chẳng hạn như danh tánh chàng đã báo là Dư Tế Nhân, nếu ai gọi chàng là "Tiểu Dư" hay "lão đệ" thì chàng trừng mắt không thèm đếm xỉa đến, còn như ai gọi chàng là "Dư phó tiêu đầu", mặc dù là với giọng điệu mỉa mai chế nhạo, chàng đều vui vẻ khiêm tốp đáp "không dám", rồi hỏi đối phương "có điều chi dạy bảo?"
Có điều chi dạy bảo? Mười thì có chín lần nếu không phải bảo chàng pha trà thì sai chàng lấy đồ dùng.
Tuy nhiên, mọi người đều biết chàng có tính "khùng", nên cũng chẳng dám làm quá đáng. Mỗi lần bảo chàng làm việc gì, đều nói là "xin" hoặc "phiền", như thể đó không phải sai bảo mà là thân tình.
Còn đối với chàng chỉ cần đối phương không quá trắng trợn đều bất chấp.
Trong thời gian ấy, có một sự kiện khác cũng khiến cho Do Nhân Kiệt hết sức thắc mắc.

Đó là trong tiêu cục ngoài Mã cục chủ ra, từ tổng tiêu sư cho đến xa phu, hằng ngày đều tiêu xài hết sức rộng rãi, rượu thịt, trà, thuốc hút đều là loại thượng hạng.
Có lẽ vào ngày thứ ba kể từ lúc chàng có mặt trong tiêu cục, vì muốn mua ít vật tiêu dùng linh tinh nên chàng đã xin ứng trước một xâu tiền. Nhưng thật không ngờ, lão tài phú Lý sư gia lại đưa ngay cho chàng năm lạng bạc, và còn nói :
- Khi nào không đủ tiền, cứ đến đây mà lấy!
Còn các tiêu viên mỗi ngày trời vừa sẫm tối, chỉ cần cục chủ và tổng tiêu sư đi vắng, hầu như ngày nào cũng ở trong nhà bếp chời bài cẩu, mỗi ván ăn thua đến mấy mươi lạng bạc.
Cuộc sống dư dật của họ thế này là nhờ vào sự thu thập ở đâu? Việc bảo tiêu ư?
E rằng không phải vậy! Theo như chàng biết, về mặt kinh doanh của tiêu tục này dường như cũng đâu có gì là hưng thịnh.
Trong tiêu cục tổng cộng chừng mười lăm, mười sáu người. Từ khi chàng bước chân vào tiêu cục đến nay, tất cả mọi người ngoài việc uống rượu, cờ bạc và tìm đến thanh lâu kỹ viện, chẳng còn làm gì khác nữa.
Một tiêu cục thanh danh lẫy lừng mà lại nhàn nhã đến vậy ư?
Do Nhân Kiệt mặc dù đang ở trong tiêu cục, song chàng càng ngày càng thấy khó hiểu về cái Long Uy tiêu cục này, bởi tiêu cục này nhìn bề ngoài thật quá bình thường và yên tĩnh.
Hôm ấy, Do Nhân Kiệt cảm thấy buồn tẻ, định tìm lý do ra ngoài dạo một lát, nhân tiện xem Lưu Tinh Cản Nguyệt Lang Tinh Kỳ và Ác Quân Bình Công Tôn Tiết có còn ở Trường An hay không, cùng lão nhân thần bí mà chàng đã nghĩ là Tiêu Dao thư sinh có còn xuất hiện tại Trạng Nguyên Lầu nữa hay không, vừa lúc một hán tử trung niên mập lùn tất tả đi vào tiêu cục.
Hán tử ấy tướng mạo rất là đặc thù, gương mặt đỏ gay hai má phúng phính, đôi mày rậm rì và dài, nhưng miệng thì lại rất nhỏ bé, tuổi trạc tứ tuần dáng vẻ rất là xảo quyệt.
Vừa vào đến cửa, hán tử ấy liền đưa đôi mắt ti hí láo liên nhìn quanh như đang định tìm ai đó. Bấy giờ tổng tiêu sư đang ở trong hậu viện, mấy chánh phó tiêu sư thì đã được mời đến Trạng Nguyên Lầu, chỉ còn chàng với Tiểu Xuân Lôi, Lý sư gia cùng hai tiêu viên là lão Tiền và lão Tôn.
Do Nhân Kiệt nghi ngờ người này có thể là một khách hàng đến bàn chuyện làm ăn chăng?
Tiểu Xuân Lôi bỗng đứng lên ngoắc tay nói :

- Dư phó tiêu sư, hãy ra phía sau, tiểu đệ có điều cần nói.
Do Nhân Kiệt theo y đến tây viện ở phía sau, hỏi :
- Thường huynh có điều chi dạy bảo?
Tiểu Xuân Lôi xua tay :
- Về việc hôm trước, tiểu đệ càng nghĩ càng thấy áy náy, cho nên tiểu đệ định...
Do Nhân Kiệt thoáng động tâm :
- Phải rồi! Tên tiểu tử này giả vờ kiếm chuyện để nói, nhất định là vì vấn đề của hán tử kia, sợ mình có mặt ngoài kia có thể sẽ gây trở ngại, một mình nên mới viện cớ dẫn dụ mình ra chỗ khác. Qua đó đủ thấy hán tử kia nhất định không phải là người tốt lành.
Bởi nhất thời không nghĩ ra cách thoát thân, Do Nhân Kiệt đành vờ vĩnh nói :
- Thường huynh định sao?
Tiểu Xuân Lôi hắng giọng :
- Định... hôm nào rảnh rỗi sẽ mời phó tiêu đầu uống một bữa cho thỏa thích.
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Hôm nào rảnh rỗi, ta phải tẩn cho ngươi một trận thỏa thích mới đúng hơn”.
Song ngoài mặt chàng vẫn vui vẻ nói :
- Thường huynh khách sáo quá!
- Những mong phó tiêu đầu chớ chối từ!
- Đến lúc ấy hẵng hay.
- Xin phó tiêu đầu hãy ưng thuận trước thì tiểu đệ mới yên tâm...
Quả nhiên đã không ngoài dự đoán, đến khi Do Nhân Kiệt trở ra ngoài thì hán tử kia đã đi khỏi tự bao giờ.
Đêm hôm ấy, trong tiêu cục chẳng có điều gì khác lạ và đóng cửa rất sớm, bọn tiêu viên vẫn xúm nhau trong nhà bếp chơi bài cẩu như mọi khi, chỉ tám vị chánh phó tiêu sư là không có mặt, chẳng rõ đã đi đâu.
Hôm sau, tin tức truyền đến, một chuyến tiêu hàng do hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến cùng nhận áp tải đã bị đánh cướp tại khu vực Mậu Lăng vào đêm hôm qua, bốn tiêu sư và mười mấy tiêu viên của cả hai tiêu cục hoàn toàn thiệt mạng, tổn thất tổng giá trị trên mười vạn lạng bạc.
Thế là Do Nhân Kiệt đã hiểu, thì ra Long Uy tiêu cục này đã sống nhờ như vậy.
Bởi tất cả nhân viên của hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến không một ai sống sót, nên vụ cướp trên chẳng có chút manh mối điều tra,

kể như hoàn toàn bế tắc, trừ phi trong nội bộ bọn cướp có sự xung đột, bằng không chẳng có chút hy vọng tìm lại được thất tiêu.
Khi được tin, cục chủ Kim Tiên Mạnh Thường Mã Như Long lập tức cùng tổng tiêu sư Nhất Kiếm Truy Hồn Lữ Minh Nhạc chia nhau đến ngay hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến để hỏi thăm và an ủi, đồng thời còn trịnh trọng hứa là sẽ đem hết toàn lực Long Uy tiêu cục giúp sức truy tìm thủ phạm. Nếu trong thời gian ngắn chưa tìm được thất tiêu, cũng sẽ đem hết tài sản hiện có của Long Uy tiêu cục giúp hai nhà thu xếp hậu sự và bồi thường cho chủ hàng.
Do Nhân Kiệt hết sức căm phẫn, liền quyết định hành động.
Chàng đi đến trước quầy tài vụ, buông tiếng thở dài thậm thượt, nhìn Lý sư gia thấp giọng nói :
- Ôi, thật không ngờ làm cái nghề bảo tiêu này...
Lý sư gia ngạc nhiên :
- Lão đệ đã sợ rồi ư?
Do Nhân Kiệt ngượng ngùng :
- Cũng có một chút, trước kia tại hạ chỉ nhìn thấy cái vẻ oai phong khi trở thành tiêu sư, ngờ đâu khi đã trở thành tiêu sư rồi thì... chẳng khác nào đem tính mạng ra làm trò đùa...
Lý sư gia ngẫm nghĩ chốt lát, đoạn từ trong quầy lấy ra một gói bạc, đưa ra nói :
- Đây là hai mươi lạng bạc, lão đệ hãy cầm lấy làm lộ phí.
Do Nhân Kiệt cúi đầu đón lấy :
- Cục chủ...
Lý sư gia khoát tay :
- Không sao, khi nào cục chủ về đến, lão phu nói lại được rồi.
Chờ cho Do Nhân Kiệt ra khỏi cửa, Lý sư gia lập tức gọi một tiêu sư họ Trương đến, khẽ nói :
- Hãy theo dõi hắn xem thử!
Hai giờ sau, Trương tiêu sư về đến tiêu cục, lắc đầu nói :
- Có trời mới hiểu tại sao cục chủ lại để mắt đến một tên vô tích sự như vậy.
Lý sư gia vội hỏi :
- Thế nào hả?
Trương tiêu sư nhếch môi cười :
- Biết tên tiểu tử ấy đã làm gì với hai mươi lạng bạc không? Trước tiên hắn mua một bộ quần áo mới, sau đó đi thẳng đến Trạng Nguyên Lầu ăn uống một bữa thật thịnh soạn. Cuối cùng, có lẽ sư gia nằm mơ cũng không ngờ tới tên tiểu tử ấy đã thay bộ quần áo

mới vào, ngang nhiên đi vào một kỹ viện. Hắc hắc... Ranh con này thật là quá quắt, cục chủ mà biết được không tức chết thì thôi.

KIM BÚT THẦN HIỆP

Hồi 3
Hỏa thiêu Thiên Long phủ

(mất một khúc, đầu quyển hai)
Hiệp báo cáo sự thật về vụ án tại Trường An trước?
Sau cùng chàng quyết định việc thăm viếng hai vị gia gia hãy còn rất nhiều thời gian, còn hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến hiện nay đang lâm vào tình thế dầu sôi lửa bỏng, chẳng thể nào chậm trễ được.
Nghĩ đến đây, chàng gọi trả tiền xong tức khắc phóng lên xe hét to :
- Xa phu, lên đường ngay!
Gã xa phu chau mày :
- Trời! Nóng nực thế này, hãy nghỉ...
Do Nhân Kiệt sầm mặt ngắt lời :
- Biết tiền xe tính toán thế nào không? Bây giờ không nghe ta, lát nữa tính tiền để xem ai phải nghe ai!
Gã xa phu liền nhớ đến điều kiện giao hạn giữa đôi bên là "trên đường đi không được trì hoãn, tiền xe gấp bội, nếu ngựa bị tổn hại sẽ được bồi thường", liền không nói gì nữa, bỏ chén rượu xuống, cầm lấy roi ngoan ngoãn nhảy lên ghế đánh xe đi.
Xe ngựa tiếp tục lên đường, xế chiều thì đã đến Khai Phong. Do Nhân Kiệt trả tiền xe xong, lập tức đi về phía Thiên Long phủ ở bắc thành.
Một số vấn đề mới lại bắt đầu quay cuồng trong đầu óc chàng.
Chàng có nên khôi phục diện mạo trước chăng? Và có nên nói thật chàng chính là nội tôn của Địch Tẩu, một trong Lục tào chăng?
Không! Chàng không muốn làm như vậy.
Bởi hôm nay chàng trở về đây là vì lòng nghĩa hiệp chứ không phải muốn lấy lòng Kim Bút đại hiệp, hoặc là mong đối phương thương hại mà thu nhận.
Thế nhưng, nếu Kim Bút đại hiệp gạn hỏi về thân phận và lai lịch của chàng thì sao?
Nếu từ chối tỏ bày sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của đối phương. Sau

cùng chàng nghĩ, mặc dù hiện tại mình chỉ có được khả năng đến vậy, miễn mình làm hết trách nhiệm và lương tâm là đủ. Nếu ông ấy không tin, do vậy mà để xảy ra thảm họa thì sau này hối hận và ray rức, đó là việc của Kim Bút đại hiệp thôi.
Lúc này mặt trời đã lặn, Do Nhân Kiệt vừa đi vừa suy nghĩ, bước chân tăng nhanh lúc nào không hay. Ra khỏi cổng thành bắc, chàng ngẩng lên nhìn, bất giác ngây người tại chỗ.
Đã lầm đường rồi ư? Hay là sao thế nhỉ?
Ngoảnh lại nhìn, đâu có lầm đường, đúng là cổng thành bắc mà. Nhưng Thiên Long phủ đâu mất rồi?
Chàng đưa tay dụi mắt, lại nhìn kỹ lần nữa, chứng tỏ là mắt mình không hề bệnh hoạn, mọi cảnh vật vẫn như trước, song chỉ thiếu có mỗi tòa nhà Thiên Long phủ.
Ồ, cánh rừng nằm phía trước Thiên Long phủ dường như cũng có điều khác lạ.
Lúc này mới là đầu mùa hè, đang thời kỳ cành lá sum xuê, tại sao cánh rừng ấy lại trơ trụi thế này?
Trời, chả lẽ đã xảy ra một trận hỏa hoạn ư?
Do Nhân Kiệt bàng hoàng, liền tức thì phóng chạy tới, băng qua cánh rừng cháy bén, dừng lại trước một đống tro tàn gạch vụn.
Trận hỏa hoạn này từ đâu phát sinh?
Trong Thiên Long phủ rất đông người, hơn nữa ai ai cũng có võ công cao cường, tại sao lại không dập tắt được ngọn lửa?
Và những người trong phủ hiện giờ đã đi đâu? Trung trang? Nghĩa trang? Hay là ở tạm trong một ngôi nhà nào đó trong thành?
Do Nhân Kiệt thẫn thờ bước đi trong đống gạch vụn đổ nát, hồi tưởng lại vẻ hùng vĩ ngày nào của tòa nhà này, bất giác nghe lòng vô vàng cảm khái.
Đột nhiên, chân chàng dường như vừa giẫm phải vật gì đó, liền cúi xuống nhìn, suýt nữa chàng đã nhảy dựng lên.
Ồ, thì ra là một tử thi. Và kia nữa... kia nữa... Trời, khắp nơi đầy rẫy tử thi.
Do Nhân Kiệt chợt nghe lòng chua xót, bất giác nước mắt chảy dài.
Chàng vốn tưởng đây chỉ là một trận hỏa hoạn, nào ngờ lại là một vụ thảm sát.
Hôm xảy ra tai biến, chả lẽ Kim Bút đại hiệp không có mặt ư? Cho dù kẻ địch biết chắc là Kim Bút đại hiệp đã đi khỏi mới động thủ, nhưng còn Kim Bút tứ hữu đâu?
Các vị đệ tử Kim Bút đâu?
Do Nhân Kiệt đứng thừ ra như phỗng đá, chẳng rõ đã trải qua bao

lâu, chợt “rắc” một tiếng rất khẽ vang lên từ phía sau.
Do Nhân Kiệt giật mình quay phắt lại, chỉ thấy trong sương chiều chập choạng, một lão nhân áo quần lam lũ đang ném một khúc cây cháy nám xuống đất và chùi tay vào bên lưng, quay người toan bỏ đi.
Do Nhân Kiệt vốn định lên tiếng quát ngăn, nhưng lại cảm thấy như vậy rất là sỗ sàng.
Chàng thầm nhủ :
- “Hãy đến đó xem thử ông lão ấy đã viết gì trên tường rồi hãy tính cũng chẳng muộn”.
Chàng đến gần xem, thì ra là ba chữ “Kiêu tất bại!”
Lại ngẩng lên nhìn thì thấy lão nhân kia đã đi xa năm sáu trượng rồi.
Do Nhân Kiệt tức giận, lớn tiếng quát :
- Lão nhân gia kia, hãy chờ chút!
Chưa dứt lời, chàng đã tung mình đuổi theo.
Nào ngờ lão nhân ấy chẳng quay đầu lại mà lại còn phóng nhanh hơn đi về hướng đông nam.
Do Nhân Kiệt cắn răng thầm nhủ :
- “Trông lão già này thậm thà thậm thụt, quả nhiên không phải là người tốt!”
Thế là chàng liền vận đề chân khí, thi triển khinh công đuổi theo.
Mặc dù chàng nhận thấy khinh công đối phương chẳng phải tầm thường, mình chưa chắc đã là đối thủ của lão nhân ấy, song chàng mắt thấy Thiên Long phủ đã trở thành đống tro tàn, máu nóng sôi sục, không còn màng đến sự an nguy của bản thân nữa, đừng nói là một lão tặc kia, dù nhiều hơn nữa chàng cũng quyết liều một phen.
Trời mỗi lúc mỗi tối, khoảng cách giữa hai người mỗi lúc mỗi xa hơn, Do Nhân Kiệt thấy mình võ công kém người, vừa định dừng chân không đuổi theo nữa, nào ngờ lão nhân kia dừng lại.
Do Nhân Kiệt đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, lập tức tung mình lao tới.
Lão nhân quay người lạnh lùng hỏi :
- Lão đệ có điều chi chỉ giáo?
Do Nhân Kiệt thò tay vào túi địch, gằn giọng :
- Lão bằng hữu vừa rồi để lại ba chữ kia là có ý nghĩa gì?
Lão nhân lạnh lùng nói :
- Ba chữ ấy không đúng ở chỗ nào?
Do Nhân Kiệt tức giận :
- Không đúng là ở chỗ không phải lúc, dù rằng Kim Bút đại hiệp bình nhật có hơi tự cao tự đại, nếu có lòng khuyến cáo thì phải là trước lúc xảy ra tai biến, còn sự hậu mà nói như vậy thì khác nào phỉ báng mai mỉa!

Lão nhân cười khẩy nói :
- Lão đệ nghĩ là ba chữ ấy lão phu đã để lại cho ai xem?
Do Nhân Kiệt ngớ người. Phải rồi, Thiên Long phủ giờ đã trở thành tro bụi, Kim Bút đại hiệp sinh tử bất minh, ba chữ "Kiêu tất bại" của lão ta đã để lại cho ai xem thế nhỉ?
Lão nhân bỗng đưa tay chỉ nói :
- Hãy lấy đó mà làm gương, chính là để cho lão đệ xem đấy!
Đoạn lão tung mình lên không, lướt đi nhanh như cắt, thoáng chốc đã mất dạng trong màn đêm mịt mùng!
Do Nhân Kiệt quay trở vào thành Khai Phong, đêm hôm ấy không sao chợp mắt được.
Vị lão nhân ấy là ai? Phải chăng là Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong? Nhưng dường như lại không giống!
Bởi nếu lão nhân ấy đúng là Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong thì đâu có thờ ơ đối với việc Thiên Long phủ bị hủy diệt thế này. Hơn nữa, nếu ba chữ ấy quả thật là dành cho chàng thì hiển nhiên đối phương phải biết chàng là ai, vậy thì lẽ ra phải có thêm một pho Tung Hoành phổ nữa, chứ đâu chỉ có ba chữ "Kiêu tất bại" không thôi!
Tuy nhiên, chàng có thể khẳng định một điều, sự xuất hiện của lão nhân ấy hiển nhiên không hề có ác ý và dính dáng với bọn giết người phóng hỏa. Bởi nếu lão nhân ấy mà là đồng lõa của chúng, với võ công của đối phương, đâu có lẽ lại chịu buông tha cho chàng.
(mất 2 trang: tập 2 trang 17-18)
Hiển nhiên cũng không thoát khỏi trận tai biến này.
Thì ra đó là bốn đại hán tay cầm Nhạn Linh đao đang đứng thành hàng ngang lạnh lùng nhìn chàng, một tên ánh mắt rừng rực tiến tới vài bước, trỏ đao cười hung tợn nói :
- Chỉ một người tiểu tử ngươi ư?
Do Nhân Kiệt lùi sau một bước, thò tay vào túi địch, chầm chậm rút ngọn trường địch ra.
Sau đó, cắn răng sấn tới, nhanh như chớp vung địch điểm thẳng vào giữa ngực đối phương.
Đại hán ấy liếc mắt nhìn ngọn địch trong tay chàng, nhếch môi cười khinh bỉ nói :
- À, thì ra là hậu duệ của Địch Tẩu...
Y chưa kịp dứt lời thì ngọn địch trong tay Do Nhân Kiệt đã điểm tới, ngọn Nhạn Linh đao vung lên được giữa chừng thì y đã buông tay, bật ngửa ngã ra đất.
Ba đại hán còn lại thấy vậy vừa kinh hãi lẫn tức giận, bèn buông

tiếng quát to, nhất tề vung đao lao tới.
Do Nhân Kiệt đang khi đau lòng tột độ bởi hai trang cũng đã bị hủy dưới tay kẻ địch, lúc này đâu còn xem ba đại hán trước mặt ra gì, sau khi tạt người sang bên, vung địch điểm vào giữa chân mày gã đại hán bên phải.
Gã đại hán ấy kinh hãi, vội trở đao hồi cứu. Ngờ đâu Do Nhân Kiệt xuất thân từ võ lâm thế gia, từ thuở bé đã được Kiếm Tửu nhị tẩu hết lòng truyền dạy, học được tất cả sở trường của Lục tào, mặc dù lúc này đang nóng lòng tức giận, song vẫn không quên chưởng pháp với ít chống nhiều. Chiêu thức chàng công về phía gã đại hán bên phải xem chừng như có ý liều mạng, nhưng kỳ thực chỉ là một hư chiêu, chờ đến khi đối phương vung đao đỡ gạt, chàng lập tức thụp người, tay phải trường địch trầm xuống và quét ngang, bỏ qua kẻ địch chính diện, quay người quét vào hạ bàn hai kẻ địch phía sau nhanh như gió cuốn.
Hai đại hán phía sau bởi toan cứu nguy cho đồng bọn, vừa lúc lao đến sau lưng chàng, thế là chỉ nghe "phụp phụp" hai tiếng khô khan, tiếp theo là tiếng rú thảm khốc, đôi chân của hai đại hán ấy đã bị đánh gãy.
Do Nhân Kiệt chẳng thèm đếm xỉa đến, vẫn giữ nguyên chiêu thức, xoay người quét vào cổ chân gã đại hán phía trước.
Gã đại hán ấy tâm thần phân tán, không còn tránh kịp nữa, liền bị đánh trúng cổ chân, cũng ngã lăn ra đất trong tiếng rú thảm thiết.
Sau khi hạ gục bốn kẻ địch, ý nghĩ đầu tiên đến với Do Nhân Kiệt là "Giữ được rừng xanh, chẳng lo thiếu củi!"
Món huyết hải thâm thù của mấy trăm nhân mạng Thiên Long phủ và Trung Nghĩa nhị trang, sau này có lẽ chỉ chờ mỗi mình chàng báo phục mà thôi! Vì vậy chàng không thể nào bởi nhất thời nóng giận, chỉ giết mấy tên địch tầm thường là đủ, mà chàng phải cố nén lòng, tức tốc cao chạy xa bay là hơn!
Thế nhưng, khi chàng ngẩng lên nhìn, mới hay hôm nay chỉ còn cách diệt được tên nào hay tên nấy, ngoài ra không còn sự lựa chọn nào khác.
Thì ra lúc này đang có hai lão nhân một cao một thấp đứng sóng vai trước mặt chàng cách chừng ba bốn trượng, họ chính là hai người đã giả dạng hai vị gia gia của chàng ngồi dưới tán cây dâu khi nãy.
Ngoảnh ra sau, tám gã đại hán đứng dàn hàng ngang, lăm lăm trong tay ngọn Nhạn Linh đao sáng ngời, người nào cũng lộ vẻ tức giận, mắt rực hung quang, như chỉ chờ hai lão nhân hạ lệnh là sẽ tức khắc xúm nhau vào băm vằm chàng ra muôn mảnh.

Lão nhân cao to buông tiếng cười gằn rồi nói :
- Tiểu tử, ngươi quả là to gan, hắc hắc. Nghe lão phu hỏi đây, ngươi là hậu duệ của Địch Tẩu Do lão nhi phải không?
Do Nhân Kiệt tảng lờ, hai tay nắm chặt trường địch và ngầm xem xét tình thế trước mắt. Chàng biết, nếu mình không đào tẩu, có lẽ kẻ địch cũng chẳng hạ thủ ngay.
Và trừ phi chàng không đào tẩu, còn như đào tẩu thì phải tuyệt đối nắm chắc thoát thân được. Bằng không, thà chàng đứng yên, tùy cơ ứng biến.
Lão nhân thấp bé cười nham hiểm, tiếp lời hỏi :
- Lão đệ sao không lên tiếng hả? Mấy người cùng đi với lão đệ kia mà, sao chỉ mỗi mình lão đệ về trước vậy?
À, ra vậy! Hai lão tặc này bởi muốn diệt tận gốc nên định tìm hiểu rõ ràng trước, xem hậu duệ của Lục tào còn có bao nhiêu người nữa. Nếu hai lão tặc này mà biết Lục tào chỉ còn lại mỗi mình chàng, chắc chắn họ đã hạ thủ từ lâu rồi.
Do Nhân Kiệt thầm toan tính, ở sau nhà Kiếm Tẩu Tiêu gia gia có một đường hầm bí mật thông thẳng đến một địa huyệt, đó là do Tiêu gia gia đã đào để chứa nước đá vào mùa hè, ngoại trừ hai vị gia gia, chỉ còn một mình chàng biết địa huyệt ấy mà thôi.
Chàng cần phải chạy trước chừng hai mươi bước, vào đến trong rừng là có thể thoát khỏi sự truy đuổi của địch. Nhưng làm thế nào tạo được khoảng cách ấy đây?
Lão nhân cao to thấy chàng mãi im lặng, không khỏi bực tức sầm mặt nói :
- Tiểu tử, hãy nghe đây, lần cuối cùng lão phu...
Do Nhân Kiệt chợt động tâm thầm nhủ :
- “Lão tặc cao to này tính rất nóng nảy, dễ đối phó hơn lão tặc thấp bé nhiều. Hai lão tặc này hiển nhiên không phải là chủ mưu trong vụ huyết án này, nếu ta thoát thân mà chưa rõ lai lịch của họ thì sau này biết bắt tay từ đâu?”
Nghĩ xong, chàng ngẩng lên lạnh lùng nói :
- Dường như nhị vị đều là nhân vật có chút tiếng tăng trong giới võ lâm, có thể cho biết danh hiệu được chăng?
Lão nhân cao to quả nhiên cười khẩy nói :
- Chỉ có chút tiếng tăm thôi ư? Hắc hắc, tiếng tăm của hai ta to lớn lắm! Bắc Nhạc song hào, Hỏa Lôi Thần Hắc Anh Minh và Độc Vô Thường Âm Định Viễn chính là hai lão phu đây!
Do Nhân Kiệt lại động tâm, vờ trố mắt hỏi :
- Bắc Nhạc gì kia?

- Bắc Nhạc song hào!
Do Nhân Kiệt lắc đầu lẩm bẩm :
- Bắc Nhạc song hào ư? Chưa từng nghe nói bao giờ, nếu là vị tam ca biết nhiều hiểu rộng của kẻ này thì không chừng có thể biết...
Hỏa Lôi Thần Hắc Anh Minh tức giận :
- Tiểu tử thật là vô lễ!
Độc Vô Thường Âm Định Viễn đảo quanh đôi mắt nhỏ bé, bỗng đưa tay ngăn Hỏa Lôi Thần Hắc Anh Minh lại, buông tiếng tằng hắng thật mạnh, tươi cười hỏi :
- Vị tam ca kia của lão đệ hiện giờ ở đâu?
Do Nhân Kiệt buông tiếng cười khẩy không đáp, quét mắt nhìn thật nhanh phía sau hai lão tặc, bỗng thảng thốt la lên, khoát tay giậm chân, hơ hải lớn tiếng nói :
- Tam ca, đừng... đừng đến gần...
Hai lão tặc thấy chàng ra chiều hốt hoảng như vậy, bất giác cùng ngoảnh lại nhìn.
Do Nhân Kiệt chẳng chút chần chừ, vung trường địch tung mình ngược ra sau, vượt qua đầu tám gã đại hán, trường địch giáng xuống đỉnh đầu một tên, tên đó lập tức vỡ sọ chết ngay.
Đồng thời, chàng mượn vào sức phản chấn vọt đi như tên bắn, loáng cái đã ra xa mười mấy trượng.
Bảy đại hán còn lại không chờ Bắc Nhạc song hào ra lệnh, lập tức vung đao đuổi theo.
Hỏa Lôi Thần Hắc Anh Minh giận dữ quát :
- Tên tiểu tử ấy không thoát được đâu, hãy bảo với những người ở bên kia là lão phu cần bắt sống đấy!
Lúc này Do Nhân Kiệt đã chạy đến bên bờ hồ, ngẩng lên nhìn về phía gò đất cao chỗ trú của Kiếm Tẩu, quả nhiên đang có năm sáu gã đại hán dàn thành hàng ngang đứng trước nhà, vũ khí và ăn mặc cũng giống như bọn đại hán đuổi theo phía sau.
Do Nhân Kiệt tính toán thật nhanh, quyết định tiếp tục xông về phía gò đất cao.
Bọn đại hán phía sau vừa đuổi theo vừa hét vang :
- Đừng cho tên tiểu tử kia chạy thoát, Hắc hộ pháp đã dặn là phải bắt sống...
Bọn trước mặt liền quát :
- Hãy dùng phi tiêu!
Lập tức tiếng rít gió vang lên, năm sáu ngọn tiêu bạc chia làm thượng trung hạ nhanh như chớp bay tới.
Do Nhân Kiệt lướt chéo sang bên, phóng vào lùm cỏ bên ven đường,

mặc dù may mắn không bị trúng tiêu, song đã lâm vào tình thế không đường rút lui.
Bọn địch trước mặt và sau lưng tản ra vây tới, mười mấy ngọn Nhạn Linh đao lấp lóa dưới ánh trăng, trông thật rợn người.
Do Nhân Kiệt tự biết khó có thể thoát thân, đành nắm chặt ngọn trường địch trong tay, chuẩn bị liều mạng quyết chiến một phen.
Một gã đại hán lớn tiếng hỏi :
- Hắc hộ pháp dặn phải bắt sống, nhưng có bảo là không được gây thương tích hay không?
- Không!
Gã đại hán ấy cười ha hả :
- Vậy thì dễ dàng quá! Nào, bây giờ mỗi bên chia làm hai toán, một toán lo đối phó ngọn địch của hắn, một toán chuyên nhắm vào tay chân hắn mà chém, miễn là không chết là được rồi!
Bọn kia liền đồng thanh nói :
- Ý kiến của Khương lão tam hay lắm!
Bọn chúng quả nhiên lập tức chia làm hai toán tản ra, từng bước tiến đến gần.
Do Nhân Kiệt hít sâu vào một hơi, lòng thầm quyết định, vẫn nhắm phía gò đất cao làm hướng đột phá vòng vây.
Chàng đứng lặng ngưng thần chờ đợi, bọn địch vừa đến gần còn cách chừng năm thước, chàng bỗng buông tiếng quát vang, trường địch chuyển sang tay trái, xoay người vung địch quét về phía ba tên bên trái.
Ba gã đại hán ấy có hai tên vung đao lên đỡ, còn một tên thì thụp đầu xuống, vung đao quét vào đầu gối chàng.
(mất hai trang: tập 2 trang 31-32)
tay ra, vung tay ném lên, đồng thời tung mình tiếp tục lao tới.
Hỏa Lôi Thần Hắc Anh Minh buông tiếng cười vang, vung tay bắt lấy ngọn phi tiêu ấy, đồng thời cười nói :
- Tiểu tử, phen này...
Thốt nhiên, tiếng cười im bặt, thần sắc biến đổi, mắt trợn trừng đờ đẫn, mặt lộ vẻ đau đớn, rồi thì hai tay buông thỏng, loạng choạng lùi ra sau mấy bước, sau cùng, hai chân nhũn ra ngồi bệt xuống đất.
Và ngay khi ấy, trên gò đất bỗng xuất hiện một lão nhân áo xanh tướng mạo bình thường.
Do Nhân Kiệt mắt liền rực lên, mừng rỡ buột miệng reo lên :
- Ồ, Kim lão, thì ra...
Lão nhân áo xanh ấy chính là Kim lão đầu, gia gia của nàng hát dạo Kim Tố Liên.

Chỉ thất Kim lão khoát tay trầm giọng quát :
- Tiểu tử, tránh mau!
Do Nhân Kiệt liền thụp đầu xuống, vài đốm bạc bay vút qua đầu, rồi thì tiếng rú thảm thiết vang lên từ sau lưng.
Ngoảnh lại nhìn, lại có thêm ba gã đại hán ngã gục, còn lại sáu bảy tên thấy tình thế không ổn, lập tức quay người bỏ chạy.
Do Nhân Kiệt lên đến trên gò đất, bởi dùng sức quá nhiều nên những vết thương trên người bị động nên máu chảy nhuộn đỏ cả quần áo, khắp người chàng.
Lão nhân áo xanh ném cho chàng một bánh thuốc, lạnh lùng nói :
- Hãy nhai nát rồi đắp lên.
Do Nhân Kiệt thờ thẫn đưa tay đón lấy, thầm nhủ :
- “Lạ thật, giọng điệu đâu giống Kim lão, mà giống như là... à, đúng rồi!”
Do Nhân Kiệt rúng động cõi lòng, chẳng màng đến đắp thuốc, vội tiến tới một bước, cúi đầu vái lạy và nói :
- Do Nhân Kiệt tham kiến Liễu lão tiền bối.
Lão nhân áo xanh tảng lờ, khẽ buông tiếng cười khẩy, lẩm bẩm :
- Một ngọn Thần Tiên địch múa tới múa lui chung quy cũng không ra khỏi được phạm vi “Thần Tiên Thập Bát Tản Thủ”. Đã lâu thế này, mà cũng chưa luyện được một chiêu nửa thức, thật là vô tích sự.
Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ :
- Lạ chưa? Thần Tiên địch và Thần Tiên Thập Bát Tản Thủ chính là võ học và binh khí tổ truyền của nhà họ Do, Tiêu Dao tiền bối đâu phải là không biết. Do Nhân Kiệt này là trưởng tôn của Địch Tẩu, bảo Do mỗ không sử dụng Thần Tiên địch, không luyện Thần Tiên Thập Bát Tản Thủ thì luyện và sử dụng gì? Còn về việc trách Do mỗ đã lâu mà cũng chưa luyện được một chiêu nửa thức thì lại càng lạ lùng hơn nữa, bấy lâu nay Do Nhân Kiệt này định tìm kiếm chính là Tiêu Dao tiền bối đây, chúng ta sớm đã quen biết nhau tại Trường An rồi, và sau cùng ở Phù Phong, Do mỗ cũng đã có thổ lộ nỗi lòng với tiền bối, nhưng tiền bối trước sau vẫn không chịu gặp gỡ với mặt thật, chứ đừng nói đến việc truyền thụ võ công. Vậy thì tiền bối bảo Do Nhân Kiệt này luyện tập một chiêu nửa thức ở đâu kia chứ?
Do Nhân Kiệt mặc dù trong lòng ngập đầy thắc mắc, song ngặt vì bổn phận và lễ phép lại chẳng dám hỏi hay biện bạch chỉ đành cúi đầu lặng thinh.
Lão nhân áo xanh bỗng khoát tay trầm giọng nói :
- Hãy mang theo thuốc đi mau, Âm Định Viễn đã dẫn người đến rồi!
Tên họ Âm này tuy không đáng kể, nhưng sau lưng bọn ác tặc đó

còn có những tên rất ghê gớm, nếu gặp phải chưa chắc lão phu đã ứng phó nổi. Tạm thời ngươi hãy đi càng xa càng tốt, khi nào thương thế bình phục, võ công có sự tiến bộ, mọi sự lúc gặp lại nhau hẵng nói cũng chẳng muộn!
Do Nhân Kiệt lúng túng nói :
- Xin lão tiền bối...
Lão nhân áo xanh trừng mắt, thoáng lộ vẻ tức giận :
- Hiện đang trong hoàn cảnh hiểm ác thế này, ngươi lại thọ thương, sao còn chưa chịu đi khỏi đây hả?
Do Nhân Kiệt nghĩ trong hoàn cảnh thế này mà xin truyền thụ võ công quả là không phải lúc, bèn nói :
- Sau này bao giờ thì gặp lại nhau và tại đâu? Xin lão tiền bối cho biết!
Lão nhân áo xanh khoát tay :
- Để rồi sau hẵng hay!
Do Nhân Kiệt chẳng biết sao hơn, đành cầm lấy bánh thuốc, bụm lấy vết thương nơi bắp tay, đi về phía khu rừng sau nhà. Vừa đi được vài bước, chợt nhớ ra một việc, bèn chững bước quay lại nói :
- Còn việc này nữa...
Lão nhân áo xanh ngoảnh sang trừng mắt nói :
- Thế nào?
- Theo vãn bối được biết, vụ cướp tiêu này chính là kiệt tác của Mã Như Long với thủ hạ của Long Uy tiêu cục.
- Không lầm lẫn chứ?
- Không thể lầm lẫn được! Vụ cướp này còn liên quan đến mười mấy mạng người, vãn bối năng lực có hạn, mong lão tiền bối hãy trừng trị bọn gian một cách xứng đáng.
* * * * *
Năm sáu hôm sau, Do Nhân Kiệt đi đến một thành thị nhỏ cách Chu Tiên trấn mấy mươi dặm về phía tây nam.
Vết thương trên người chàng tuy chưa hoàn toàn lành lặn, nhưng không còn trở ngại cho việc đi đứng nữa, có lẽ chừng mười hôm nửa tháng là sẽ khỏi hẳn.
Hôm ấy, chàng đang đi trên phố, tình cờ ngẩng lên nhìn, bỗng thấy nơi góc tường có dán một mảnh giấy :
“Do Nhân Kiệt, lệnh sư Bát Quái Sơn Nhân đang bệnh nặng tại khách điếm Tứ Hải, mong hãy đến ngay.”
Do Nhân Kiệt xem đi xem lại mấy lượt, lòng hết sức lấy làm lạ. Cái tên Do Nhân Kiệt hoàn toàn giống danh tánh chàng, nhưng chàng đâu có sư phụ là Bát Quái Sơn Nhân? Tuy nhiên, sao lại có sự trùng

hợp thế này? Hai người danh tánh giống như nhau, người cần tìm thì không trông thấy, còn người cùng danh tánh khác thì lại trông thấy, vậy chẳng phải là duyên số hay sao?
Do Nhân Kiệt thò tay vào túi áo, trong túi hãy còn bảy tám lạng bạc vụn.
Chàng nghĩ :
- "Số bạc này tuy không nhiều, nhưng nếu đối phương không mắc phải tuyệt chứng thì chỉ cần nhờ một vị đại phu khám bệnh và bốc cho vài thang thuốc uống, có lẽ cũng tạm đủ!"
Thế là sau khi hỏi thăm, chàng liền đi về phía khách điếm Tứ Hải.
Đi vào khách điếm Tứ Hải, chỉ thấy khách điếm này rất nhỏ hẹp nghèo nàn, Do Nhân Kiệt thấy một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo dài cũ sờn, trông vừa giống chủ lại vừa giống phổ ky, chàng bèn đến gần hỏi :
- Có một vị Bát Quái Sơn Nhân đang trú tại đây phải không?
- Sơn nhân đang mắc bệnh!
Do Nhân Kiệt vội nói :
- Tại hạ đang định đến thăm ông ấy đây!
- À, các hạ là...
Do Nhân Kiệt cau mày :
- Điều ấy không quan trọng, tại hạ là hàng xóm của sơn nhân, nghe ông ấy ngã bệnh ở đây nên đến xem thử có giúp gì được hay không vậy thôi!
- À, thật quý hóa! Ông ấy ở trong gian phòng nhỏ phía sau cùng, xin huynh đệ hãy vào trước, bổn nhân đi pha trà rồi sẽ vào ngay.
Do Nhân Kiệt mở cửa phòng, bên trong rất u tối, chàng định thần một hồi mới nhìn rõ được cảnh vật trong phòng.
Sự bày trí trong phòng hết sức đơn giản, chỉ một giường, một bàn, một ghế, vài món đồ dùng ăn uống đã cũ nứt, một cái lò và một siêu thuốc.
Vị Bát Quái Sơn Nhân nằm trên giường, sắc mặt vàng bệch, hai mắt sâu hoắm, tiều tụy đến mức không còn ra vẻ con người nữa.
Nghe tiếng cửa mở, Bát Quái Sơn Nhân từ từ mở mắt ra, rồi lại nhắm lại, nhè nhẹ gật đầu, uể oải nói :
- Tốt lắm, cuối cùng rồi ngươi cũng đã đến!
Do Nhân Kiệt định phân bày, nhưng lại không đành lòng. Chàng nghĩ, nếu nhưu đối phương chưa hoa mắt, lát nữa tự sẽ nhận ra được. Bằng không, chàng cứ tạm thời mạo nhận để an ủi đối phương trước lúc lâm chung thì cũng tốt thôi!
Bệnh nhân khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Mười mấy hôm trước, ta đến đây cơ hồ hỏi hết mọi người, họ đều bảo là trong huyện Trường Cát không hề có một Do gia trang nào cả...
Huyện Trường Cát? Do gia trang? Do Nhân Kiệt rúng động cõi lòng, tim đập dữ dội.
Bệnh nhân lại buông tiếng thở dài nói tiếp :
- Kiệt nhi, việc hôm ấy ta cũng không muốn giải thích, rồi đây một ngày nào đó có lẽ ngươi sẽ hiểu.
Thì ra người nằm trên giường chính là Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền, chủ nhân Thiên Long phủ.
Do Nhân Kiệt không nén nổi niềm xúc động trong lòng, vội chạy đến bên giường, cố nén nước mắt, cúi xuống thấp giọng hỏi :
- Tiền bối có cần mời đại phu đến thăm bệnh không?
Kim Bút đại hiệp cười héo hắt, lắc đầu nói :
- Vô ích thôi!
Do Nhân Kiệt sững người, chả lẽ cơn bệnh đã trầm trọng đến mức không có thuốc cứu chữa ư?
Kim Bút đại hiệp hít sâu một hơi, khẽ nói tiếp :
- Hãy lấy giấy bút đến đây!
Vừa lúc điếm chủ mang trà vào đến, Do Nhân Kiệt liền nói :
- Phiền các hạ hãy mang giấy bút đến đây giùm cho!
Kim Bút đại hiệp nói nhỏ :
- Lấy giấy nhiều một chút!
Lát sau, chủ điếm mang giấy mực bút nghiên vào, Do Nhân Kiệt hai tay run run đón lấy. Chàng thầm nhủ :
- "Cầu cho Kim Bút tiền bối được an nghỉ chốn suối vàng, trong di chúc này, chỉ cần Do Nhân Kiệt đủ khả năng, nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của tiền bối!"
Kim Bút đại hiệp quay mặt lại hỏi :
- Mực đã mài xong chưa?
Do Nhân Kiệt cầm bút lên đáp :
- Xong rồi, tiền bối cần căn dặn gì, cứ viết ra, chỉ cần vãn bối đủ khả năng, nhất định sẽ thực hiện theo đúng lời dặn của tiền bối, xin tiền bối hãy yên tâm...
Kim Bút đại hiệp gật đầu, bắt đầu chậm rãi đọc :
- Dựa theo định lý âm dương của trời đất...
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên dừng bút hỏi :
- Tiền bối, vậy nghĩa là sao?
Kim Bút đại hiệp thở dài :
- Đó là tâm quyết, hôm nay ghi chép trước, ngày mai bắt đầu đến

chiêu thức.
Do Nhân Kiệt bối rối :
- Không, ý vãn bối không phải vậy, vãn bối nghĩ là... tiền bối... tiền bối... trong lúc này còn bận tâm đến vấn đề ấy làm gì?
Kim Bút đại hiệp cười chua xót :
- Hơn ai hết, Lệnh Hồ mỗ hiểu rất rõ mình còn sống được bao lâu nữa, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, còn gì quan trọng hơn việc ấy nữa chứ?
Do Nhân Kiệt kiên quyết :
- Chữa khỏi bệnh tình của tiền bối mới là điều quan trọng hơn hết!
Kim Bút đại hiệp chau mày :
- Ta chẳng đã nói rồi là gì?
Do Nhân Kiệt vẫn khăng khăng :
- Tiền bối chưa nói ra nguyên nhân gây bệnh và nghiêm trọng đến mức độ nào.
Xin thứ cho vãn bối cả gan nói một câu, có thể bệnh của tiền bối chẳng phải không còn thuốc cứu chữa, mà chẳng qua vì tiền bối đã sờn lòng nản chí.
Kim Bút đại hiệp lặng thinh hồi lâu, rồi thì hai giọt lệ lăn dài xuống má, gật đầu nghẹn ngào nói :
- Ngươi đã đoán đúng!
Kim Bút đại hiệp ngực phập phồng một hồi, đoạn buông tiếng thở dài nói tiếp :
- Ba tháng trước, Lệnh Hồ mỗ vì muốn học võ thêm tăng tiến, bèn quyết định gác hết mọi việc, một mình ở trong phòng nghiên cứu, định sáng chế thêm chiêu thức mới, nào ngờ bởi quá nóng lòng, chân khí bị phân tán để khiến tẩu hỏa nhập ma... Lẽ ra với trình độ võ công của Lệnh Hồ mỗ, sự việc cũng không nghiêm trọng, chỉ cần thu tâm tĩnh dưỡng tốt đa trăm ngày là có thể bình phục. Chẳng ngờ mười mấy hôm trước đây, ngay khi Lệnh Hồ mỗ hành công sắp viên mãn, đột nhiên bọn địch đông đảo kéo đến xâm phạm. Ta... ta...
Do Nhân Kiệt lẽ ra hãy còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng thấy Kim Bút đại hiệp hơi thở mệt nhọc và đôi môi khô khốc, như đã suy yếu lắm rồi, bèn vội nói :
- Vâng, tiền bối hãy nghỉ một lát, uống miếng nước trà, kẻo mệt...
- Không, ta không mệt đâu!
- Tiền bối hãy cho biết dược vật nào có thể chữa trị cho tiền bối và phải tìm ở đâu?
- Trên cõi đời này chỉ một người là có thể cứu được tính mạng cho Lệnh Hồ mỗ thôi!

- Người ấy hiện ở đâu?
- Thái Bình trang ở Nam Dương!
Do Nhân Kiệt mừng rỡ :
- Nam Dương ư? Hay quá! Vãn bối lên đường ngay, trong vòng nửa tháng sẽ quay về đây... À, người ấy danh tánh là gì?
- Thi Đức Tu, ngoại hiệu là Tụ Thủ Thần Y!
Do Nhân Kiệt ngẩn người :
- Tụ Thủ Thần Y?
Kim Bút đại hiệp cười chua chát :
- Nghe ngoại hiệu người ấy, hẳn ngươi đã hiểu rồi chứ? Thi Đức Tu này tuy y thuật có thể cải tử hoàn sinh, song lại không có lòng cứu nhân độ thế, muốn y chữa bệnh không khó, nhưng phải có báu vật!
- Báu vật ư?
- Vị Thi đại thần y này rất giàu có, vàng bạc chẳng thiếu, nếu muốn y chữa bệnh thì phải trao đổi bằng kỳ trân dị báu, thử hỏi hai ta trong người đều không có gì quý báu, làm sao mà nhờ y chữa bệnh cho được?
Do Nhân Kiệt chau mày, bỗng cười mũi nói :
- Do Nhân Kiệt này không tin...
Kim Bút đại hiệp mỉm cười :
- Định dùng vũ lục cưỡng bức chứ gì?
Do Nhân Kiệt đỏ mặt ấp úng :
- Việc cấp bách đành phải tùng quyền...
Kim Bút đại hiệp thở dài :
- Ngươi đã tính toán sai rồi, Thi Đức Tu võ công chẳng kém gì Tứ hữu, bằng không thì với thái độ sống của y, cho dù có mười tính mạng thì cũng chẳng thể sống được đến ngày hôm nay.
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Người này cũng là người trong giới võ lâm ư?
Kim Bút đại hiệp gật đầu :
- Chẳng những là người trong giới võ lâm, mà còn là một cao nhân nữa! Kiệt nhi, ngươi đừng nghĩ đến vấn đề ấy nữa. Phen này Lệnh Hồ mỗ gặp đại họa, lẽ ra nên tận lực chiến đấu đến chết, nhưng vì tâm nguyện chưa tròn nên mới vượt trùng vây thoát thân, giờ thời gian không còn nhiều nữa, tốt hơn hết...
Do Nhân Kiệt bỗng đứng lên kiên quyết nói :
- Không, bất luận thế nào, vãn bối cũng phải đi thử một chuyến!
- Hãy khoan!
Do Nhân Kiệt quay lại nói :
- Vãn bối lòng đã quyết, xin tiền bối hãy tin nơi vãn bối!

Kim Bút đại hiệp lắc đầu :
- Không phải ta ngăn cản ngươi, mà là chỉ muốn ngươi hãy ưng thuận với ta một điều.
Do Nhân Kiệt vội nói :
- Chỉ cần tiền bối không phản đối việc vãn bối đến Nam Dương, việc gì vãn bối cũng ưng thuận được hết, xin tiền bối cứ nói!
Kim Bút đại hiệp giọng yếu ớt nói :
- Ngươi hãy hứa, chuyến đi này bất luận gặp phải trắc trở hoặc khuất nhục gì thì cũng không được dùng đến vũ lực!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vãn bối xin nhớ lời!
Kim Bút đại hiệp nhấn mạnh :
- Phải hứa chắc chắn chứ không phải là nhớ lời!
Do Nhân Kiệt cúi đầu :
- Vâng, vãn bối xin hứa!
Kim Bút đại hiệp chầm chậm thở hắn ra, uể oải vẫy tay nói :
- Thôi được rồi, ngươi đi đi rồi sớm trở về!
Do Nhân Kiệt ra đến bên ngoài, móc hết bảy tám lạng bạc vụn đưa cho chủ điếm và nói :
- Hãy đưa lại vài xâu tiền cho tại hạ tiêu vặt, còn bao nhiêu kể như tiền phòng và tiền ăn của bệnh nhân. Tối đa nửa tháng tại hạ sẽ trở lại đây, thiếu bao nhiêu lúc ấy hẵng tính, phiền tôn giá hãy quan tâm chăm sóc cho bệnh nhân giùm cho!
Chủ điếm mỉm cười :
- Trời đã tối rồi, tướng công hãy nghỉ lại một đêm, sáng mai hãy đi không được sao?
Do Nhân Kiệt lắc đầu, đón lấy năm xâu tiền, ra khỏi khách điếm thì ngoài phố nhà nhà đều đã lên đèn rồi.
Do Nhân Kiệt ưỡn ngực, hít vào một hơi không khí, bắt đầu đi ra ngoài thành.
Đêm hôm ấy, chàng theo đường cái quan đi về hướng nam, không hề dừng chân ngơi nghỉ, lúc trời sáng thì đã đến Hứa Xương. Sau khi ăn uống qua loa, chàng lại tiếp tục lên đường, đến trưa đã có mặt tại Nhượng Thành, nhưng chàng không còn chịu đựng được nữa. Vết thương nơi bắp tay trái cũng không đến nỗi nào, nhưng vết thương nơi đùi phải thì đã lại chảy máu.
Chàng vào một hiệu thuốc mua lấy ít thuốc kim sang rắc vào vết thương rồi dùng vải băng lại, cắn răng tiếp tục lên đường.
Lúc chiều tối, chàng đi đến một khu rừng gần Tân Điếm, lắc đầu tự nói với mình :

- Không còn chịu đựng được nữa rồi, phải nghỉ ngơi một lát thôi!
Chàng đi vào rừng, ngồi dựa vào một gốc cây to, vốn định nghỉ ngơi một hồi rồi lại đi tiếp, nào ngờ gió mát hiu hiu, đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.
Nửa đêm, chàng bỗng giật mình thức giấc bởi tiếng thú dữ gầm thét, đưa tay dụi mắt, vừa tỉnh táo vội đứng bật phắt dậy.
Chàng ra khỏi rừng, lần mò đi trong đêm tối, trời sáng hỏi ra mới hay mình đã gần đến Phương Thành, tinh thần lập tức phấn chấn. Qua khỏi Phương Thành, đến Nam Dương chỉ còn nửa chặng đường nữa thôi.
Thế nhưng, trải qua hai đêm hai ngày không ngừng nghỉ, chàng đã quá mỏi mệt, chẳng những vết thương nơi đùi đã có hiện tượng bưng mủ, mà cả vết thương nơi bắp tay cũng nhoi nhói đau.
Song chàng hiểu rất rõ, chàng không thể nằm xuống, nếu một khi đã nằm xuống thì chẳng dễ gì đứng lên được nữa.
Trưa ngày thứ tư, Do Nhân Kiệt đã đi đến Triệu Hà trấn, một thị trấn nằm giữa Bác Vọng và Phương Thành, lúc này chân phải của chàng đã sưng phù lên.
Chàng biết nếu thuê một chiếc xe ngựa đến Nam Dương ít ra cũng phải ba bốn lạng bạc, trong khi chàng chỉ còn lại không đầy bốn xâu tiền, biết làm sao đây?
Thế là, chàng cắn răng khập khiễng đi vào một tiệm cầm đồ, tháo chiếc túi đựng ngọn Thần Tiên địch xuống, nhét qua lỗ nhỏ trên quầy và hỏi :
- Cái này có cầm được không?
- Cái gì vậy?
- Một cây sáo!
- Bằng bạc hả?
- Không, bằng sắt!
- Bằng sắt thì có giá trị gì?
- Không, không phải chỉ có sắt, mà còn có đồng, có thép, có bạc và cả vàng nữa, rất nhiều.
- Trọng lượng bao nhiêu?
- Ba cân mười hai lạng!
- Định cầm bao nhiêu?
- Tại hạ cũng không biết, xin hãy định giá giùm cho! Phen này bởi cần gấp nên bất đắc dĩ mới phải đem cầm, bao nhiêu cũng được, tại hạ hứa nhất định là sẽ chuộc lại.
- Tám trăm đồng!
- Không được một xâu ư?

- Vật hãy còn đó, cầm hay không làm tùy...
Do Nhân Kiệt lặng thinh, rồi thì tám trăm đồng được xâu bởi một sợi dây đỏ từ lỗ nhỏ đưa ra.
Do Nhân Kiệt đưa tay đẩy vào, lạnh lùng nói :
- Hãy trả sáo lại đây!
Do Nhân Kiệt hai tay nắm chặt túi địch ra khỏi tiệm cầm đồ, lòng chẳng chút oán hận, trái lại còn cảm thấy thân thiết hơn đối với ngọn địch trong tay. Chàng ôm chặt túi địch vào lòng, tự nhủ :
- Địch ơi, ta không bao giờ để mi rời khỏi tay, vĩnh viễn không bao giờ!
Chàng ra ngoài thị trấn, bẻ lấy một khúc tre hoang làm gậy, tiếp tục lên đường.
Khi đến Bác Vọng thì trời đã tối om, cả chân phải cơ hồ tê dại, nước mủ không ngớt rỉ ra, thấm ướt cả ống quần.
Chàng nghĩ, như vậy càng tốt, không cảm thấy đau thì sẽ có thể đi nhanh hơn!
Chàng vào một quán ăn nhỏ, gọi lấy một bát mì và bốn lạng rượu, ăn xong lại mua thêm mấy cái bánh bao mang theo. Ra khỏi thành, Do Nhân Kiệt băng bó lại vết thương, đang đêm đi tiếp đến Nam Dương.
Trên đường, Do Nhân Kiệt không ngừng tự khích lệ mình :
- Đã sắp đến nơi rồi, chỉ còn chừng bốn năm mươi dặm đường nữa thôi, đoạn đường bấy nhiêu mà không chịu đựng được hay sao?
Đến khi trời sáng thì Do Nhân Kiệt đã có mặt tại Nam Dương, đầu óc chàng choáng váng, hai mắt tối sầm, tay chống gậy tre như một kẻ mộng du đi đến trước của cổng Thái Bình trang đồ sộ nguy nga.
Một tráng đinh chạy đến khoát tay quát :
- Cút! Cút mau! Đây không phải là chỗ ăn xin!
Do Nhân Kiệt lảo đảo đứng vững lại, chàng không sao mở mắt lên được bởi ánh nắng quá gay gắt.
Gã tráng đinh tức giận quát :
- Bảo tiểu tử ngươi cút đi, nghe thấy chưa hả?
Do Nhân Kiệt lắc đầu, uể oải nói :
- Tại hạ không phải là ăn mày!
Gã tráng đinh sửng sốt :
- Ủa, không phải ăn mày thì đến đây làm gì? Tiểu tử ngươi có biết đây là đâu không?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Tại hạ biết...
Chàng định mở mắt ra, nhưng chẳng thể nào thực hành được, thậm chí còn chưa biết có thể đứng được bao lâu nữa là khác.

Gã tráng đinh ngắm nhìn chàng từ đầu đến chân, đoạn trố mắt hỏi :
- Đến tìm thần y xem bệnh ư?
Do Nhân Kiệt bỗng cảm thấy muốn nôn mửa, chàng cắn chặt răng, lắc mạnh đầu định xua đi cảm giác ấy.
Gã tráng đinh lại ngạc nhiên nói :
- Ủa, vậy chứ tiểu tử ngươi đến đây chi vậy?
Do Nhân Kiệt biết đối phương đã hiểu lầm, vội nói :
- Vâng, vâng! Tại hạ chính là đến tìm thần y để xem bệnh, xin phiền quản gia thông báo giùm cho, tại hạ... sắp không còn chịu được nữa rồi...
Gã tráng đinh chẳng đếm xỉa đến Do Nhân Kiệt đã nói gì, tiến tới một bước, hai ngón tay xỉa tới, “soạt” một tiếng, ống quần bên chân phải của Do Nhân Kiệt đã bị xuyên thủng một lỗ to, đoạn cười phá lên :
- Ha ha ha... vết thương chỉ có vậy mà cũng dám tìm đến Thái Bình trang, ngươi xem trang chủ nhà này như một lang trung tầm thường phải không?
Đoạn ngưng cười, sầm mặt quát :
- Cút mau!
Do Nhân Kiệt vội nói :
- Không, không phải là tại hạ cần xem bệnh!
- Vậy chứ ai?
- Một người khác!
- Mặc cho kẻ ấy là ai, có mang theo đồ vật không?
- Không, van quản gia hãy thông báo giùm cho, tại hạ sẽ tự giải thích với thần y, bệnh nhân xin chữa trị không... không phải là một người tầm thường.
Gã tráng đinh cười khẩy :
- Thần y đã đi khỏi rồi!
Đoạn quay người sải bước đi vào trong trang.
Do Nhân Kiệt vội đuổi tới một bước, lớn tiếng nói :
- Quản gia... quản gia...
Bỗng chàng cảm thấy tối sầm mặt mũi, rồi ngã lăn ra đất!
Trong trang, tại đại sảnh rộng rãi thoáng mát, Tự Thủ Thần Y đang tươi cười nhìn hai nàng ái thiếp chơi cờ, bỗng một tráng đinh chạy vào, rủ tay bẩm báo :
- Có một tên tiểu tử rách rưới đã đến đây với hai tay không, bảo là có người cần xem bệnh...
Tụ Thủ Thần Y không chờ gã tráng đinh dứt lời, bực mình khoát tay nói :
- Bảo hắn cút ngay!

Gã tráng đinh ái ngại nói :
- Vâng, tiểu nhân đã bảo hắn cút đi, nhưng tên tiểu tử ấy dường như chính mình cũng có bệnh, hai mắt sâu hoắm, mặt vàng như nghệ, chân phải sưng phù lên dữ dội, nước mủ theo ống quần chảy xuống ròng ròng, hiện đã ngã ra ngất xỉu rồi.
Tụ Thủ Thần Y quắc mắt :
- Ngươi muốn lão phu thế nào? Ra ngoài kia để tang cho hắn không phải? Đồ ngốc, mau khiêng hắn vứt đi, càng xa càng tốt!
* * * * *
Trời đang nắng gắt bỗng tối sầm, mây đen vần vũ, sấm chớp rì rầm, rồi thì mưa rơi tầm tả!
Do Nhân Kiệt khẽ thở hắt ra một hơi dài, từ từ hồi tỉnh.
À! Thoải mái quá! Chàng vẫn nhắm nghiền mắt không động đậy, mặc cho nước mưa xối xả trút lên người, bao mệt nhọc, nóng bức, buồn bực và choáng váng thảy đều tan biến.
Cơn mưa thật sảng khoái, xin đừng ngưng, hãy tiếp tục rơi đi, càng mạnh càng tốt!
À, à! Hay quá, cầu cho ta được nằm như thế này mãi mãi.
Ngay khi ấy, ngoài xa bỗng loáng thoáng vọng đến tiếng mừng rỡ reo lên :
- Lão đại hãy xem! Trong rừng đằng kia có ngôi đình!
Do Nhân Kiệt kinh ngạc thầm nhủ :
- Hiện ta đang nằm ở đâu thế này?
Chàng chầm chậm mở mắt ra nhìn, không sai, chàng đang nằm ở phía sau một ngôi thạch đình trong rừng!
Do Nhân Kiệt hết sức thắc mắc, rõ ràng chàng đang đứng nói chuyện với một tên tráng đinh ở trước cổng Thái Bình trang, tại sao bỗng dưng lại nằm ở đây?
Chàng lại nhủ thầm :
- “Mặc thôi, ở đây mát và kín đáo, dù có người vào trong đình thì cũng chưa chắc đã phát giác được mình, cứ nằm đây cho khỏe!”
Bầu trời âm u, tiếng sấm vang rền, tia sét chớp chóa, mưa vẫn tiếp tục xối xả rơi.
Tiếng bước chân hối hả giẫm đạp lên lá khô và nước vũng trong rừng, từ xa dần gần, lát sau đã vào đến trong đình, nghe tiếng chuyện trò, dường như chỉ có hai người.
- Ôi chà, cơn mưa này to quá!
- Lão đại, không bị ướt chứ?
- Không sao, mưa đầu mùa tháng sáu đến thật đột ngột!
- Lão đại, hãy ngồi xuống đây sạch hơn!

- Ngươi cứ ngồi đi, ta lau khô người đã!
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Thì ra, hai huynh đệ thật là thân thiết!”
Chàng lại lắng tai nghe tiếng người nói chuyện tiếp.
- Lão đại này!
- Gì hả?
- Cái đó không bị ướt chứ?
- Không đâu, tuyệt đối không thể nào ướt được!
- Mưa to thế này, chưa chắc đâu.
- Ta nhét kín trong người, làm sao mà ướt được?
- Nhân đây không có người, nên lấy ra kiểm tra lại là hơn!
- Cũng có lý!
- Cẩn thận là hơn mà!
- Này, ngươi xem, chẳng phải vẫn còn nguyên vẹn đó sao?
Do Nhân Kiệt bất giác thoáng chau mày, thầm nhủ :
- “Tưởng đâu hai huynh đệ này quá là thân thiết, thì ra cái mà họ quan tâm không phải con người mà là một vật.”
- Quả là không bị ướt chút nào cả!
- Nếu bị ướt thì đâu còn gì nữa.
Vật quý báu gì mà không thể để bị ướt nhỉ? Bằng đất hay là bằng giấy?
Trong đình im lặng hồi lâu, đoạn giọng lão đại vang lên :
- Lão nhị này, ngươi đang nghĩ gì đó?
- Ồ, à! Đệ đâu có nghĩ gì... chỉ nghĩ về... cơn mưa đầu mùa quả thật quá đột ngột...
- Thôi chết!
- Việc gì vậy?
- Có người đến kìa!
- Đâu?
- Đằng kia kìa!
- Đâu có... ối da... ối... ối... Lão đại, ngươi... ngươi thật là độc ác!
- Độc ác ư? Hắc hắc hắc!
- Ngươi... ngươi muốn độc chiếm hả?
- Chả lẽ ngươi không muốn độc chiếm hay sao?
- Thật Phùng mỗ có mắt như mù... Ôi da... ôi... Lão đại, hãy cứu đệ với... máu đệ đã gần chảy hết rồi... đệ xin nhường cho đại ca đấy!
- Hắc, bây giờ mà còn cần ngươi nhường hay sao?
- Đệ van đại ca...
- Đã quá muộn rồi, lão nhị ạ!
- Lão đại, ngươi sẽ hối hận đấy!

- Ta mà hối hận ư? Hối hận gì kia chứ? Hắc hắc, bây giờ nhân lúc ngươi còn một hơi thở, hãy nghe ta kể tội ngươi đây. Lần thứ nhất ở tại khách điếm Đức Nghĩa ở Thương Nam...
(mất một trang: tập 2 trang 70)
- Lão đại, ngươi cũng nằm xuống đi thôi!
- Tặc tử, ngươi... ngươi đã bảo là không có mang theo độc tiêu kia mà?
- Hứ, không mang theo độc tiêu ư? Ngươi nói quả không sai, ngọn độc tiêu này lẽ ra đã phải cắm vào mình ngươi ngay trong đêm ở tại khách điếm Đức Nghĩa rồi!
- Ngươi không sống được đâu...
- Cũng như nhau thôi!
Rồi thì tiếng rên la yếu dần, sau cùng hoàn toàn yên lặng.
Do Nhân Kiệt chỏi tay ngồi dậy, toàn thân dính đầy bùn đất, nhưng vết sưng nơi đùi phải dường như đã thuyên giảm phần nào, còn cây gậy trúc thì đã biến mất, chàng đành vịn vào góc đình đi tới.
Trong đình máu tươi lênh láng, hai tử thi nằm kế bên nhau dưới đất, một bi kịch (mất một trang: tập 2 trang 72)
ít ra cũng bảy tám dặm đường, ai đã đưa chàng đến khu rừng này? Phải rồi, nhất định là tên tráng đinh khốn khiếp kia, thừa lúc chàng bất tỉnh đã mang chàng đến đây. Đúng là người tính không bằng trời tính, có lẽ gã tráng đinh tưởng chàng không thể nào sống được nữa, chẳng ngờ trời xui đất khiến chàng lại ngẫu nhiên có được một quyển bí kíp võ học Thiên Long.
Mưa đã dứt, song trời cũng tối dần.
Do Nhân Kiệt ngước mặt để nhìn trời, lòng hết sức phân vân. Sau cùng, chàng cắn răng theo đường cái quan đi về phía thành Nam Dương.
Hôm sau vào giờ thìn, trước cổng Thái Bình trang bỗng xuất hiện một cỗ xe ngựa sang trọng lộng lẫy.
Xe ngựa dừng lại trước cổng, từ trên xe bước xuống một thiếu niên y phục sặc sỡ, tuổi chừng đôi mươi, ngủ quan tuy đoan chính nhưng sắc mặt không được khá lắm.
Chàng xuống xe đi tới trước được ba bước rồi dừng lại đứng yên, như chờ gã tráng đinh đến đón tiếp.
Gã tráng đinh mắt láo liên bước đến hỏi :
- Huynh đệ có việc gì vậy?
Chàng thiếu niên vẻ kiêu ngạo đáp :
- Cầu kiến thần y!
Đoạn chàng không chờ gã tráng đinh lên tiếng, đã lấy ra một cái gói

nhỏ bằng lụa màu vàng, trao vào tay gã tráng đinh, lảnh đạm nói :
- Xin hãy truyền đạt cho, bổn nhân chờ đây được rồi!
Gã tráng đinh nguýt mắt, như muốn nói :
- Các hạ tự tin quá nhỉ!
Song gã không dám đắc tội đến đối phương, liền cầm cái gói nhỏ quay người đi vào trang.
Chừng một tuần trà sau, gã tráng đinh với hai tay không trở ra.
Chàng thiếu niên thấy vậy bất giác thoáng biến sắc mặt, chờ gã tráng đinh đến gần, chàng ta cố giữ bình tĩnh lạnh lùng hỏi :
- Thế nào?
Gã tráng đinh đáp :
- Tệ chủ nhân bảo ba hôm sau hãy đến để biết kết quả.
Chàng thiếu niên ngớ người, thoáng vẻ tức giận nói :
- Tại sao vậy?
Gã tráng đinh hắng giọng :
- Lão nhân gia ấy bảo hàng thật hay giả cũng chưa biết chừng, ít nhất cũng phải ba hôm mới có thể xác định được, nếu các hạ không chờ được thì xin hoàn trả nguyên vật và mời các hạ hãy đi nhờ bậc cao minh khác.
Chàng thiếu niên lặng thinh hồi lâu, sau cùng quay người lên xe bỏ đi.
* * * * *
Do Nhân Kiệt trở vào thành xuống xe, đóng cửa phòng lên giường nằm, gối tay dưới đầu, mắt nhìn lên trần bắt đầu tính toán thời gian.
Chàng đến đây đã sáu hôm, chờ thêm ba hôm nữa là chín, lúc quay về hẳn là nhanh hơn, cứ kể như là bốn hôm nữa, tổng cộng là mười ba hôm.
Chàng đã hẹn là sẽ quay về trong vòng nửa tháng, kể cũng còn thừa thời gian, thôi thì cứ chờ vậy!
Trong ba hôm ấy chàng đã nhân cơ hội chữa trị thương thế và điều dưỡng tinh thần, vậy cũng là một điều tốt, nhưng có điều chàng không được yên tâm về vị Tụ Thủ Thần Y kia.
Vì sao khi nhận được quyển bí kíp Thần Long, lão ta chẳng hề hỏi lấy câu nào cả?
Lão không hỏi về tình trạng của bệnh nhân thì còn có thể giải thích được là bởi y thuật lão cao minh, tự tin bệnh nhân dù chỉ còn một hơi thở cũng có thể cải tử hồi sinh.
Thế nhưng tại sao lão lại không hề thắc mắc đến nguyên nhân đã có được quyển bí kíp Thiên Long?
Việc Thiên Long phủ đã bị gian nhân hủy diệt, ở đây là Nam Dương

chẳng thể không hay biết, hơn nữa trên quyển Tung Hoành Phổ dính đầy vết máu, vậy mà Tụ Thủ Thần Y lại chỉ bận tâm đến vật thật hay giả, mà lại không thắc mắc đến lai lịch của nó, vậy chẳng quái lạ ư? Quái vật? Quả đúng là một đại quái vật!
Ba hôm thấm thoát trôi qua, trong thời gian ấy, Do Nhân Kiệt cơ hồ đêm nào cũng nằm mơ giống như nhau.
Chàng đã mơ thấy mình cưỡi trên một con truy phong mã bách chiến không mỏi mệt, tay vũ lộng một ngọn kim bút, tả xung hữu đột trong đám đông bọn giặc...
Trong cơn mơ say mê chém giết, song khi tỉnh giấc thì lại vô vàn thương cảm.
Sáng hôm ấy đã đúng ngày hẹn, Do Nhân Kiệt vẫn với chiếc xe ngựa hôm trước đi đến Thái Bình trang.
Gã tráng đinh hôm trước cũng chờ sẵn trước cổng, vừa thấy chàng liền gật đầu nói :
- Mời hãy theo tại hạ!
Do Nhân Kiệt thầm thở phào, vậy là quyển Tung Hoành Phổ đã không bị nuốt chửng, quả là trộm cướp cũng biết lẽ phải, tạ ơn trời đất.
Gã tráng đinh đưa chàng đến một đại sảnh, mời chàng ngồi xuống một chiếc ghế dựa, sau đó gã đi vào phía sau đại sảnh.
Lát sau, trong tiếng ho khẽ liên hồi, Tụ Thủ Thần Y tuổi trạc lục tuần, mặt vuông tai lớn, râu xám phủ ngực từ sau bình phong đủng đỉnh bước ra.
Do Nhân Kiệt vội đứng lên thi lễ.
Theo sau Tụ Thủ Thần Y còn có hai thiếu nữ tuyệt sắc, một áo tím và một áo vàng, trên tay mỗi người bưng một chiếc khay ngọc. Chỉ thấy trong một khay là dụng cụ hút thuốc, trên chiếc khay còn lại là gì thì chẳng rõ.
Tụ Thủ Thần Y dáng vẻ trang nghiêm bước ra, một tay vuốt râu ngồi vào chiếc ghế thái sư đặt giữa.
Do Nhân Kiệt thoáng khom mình, đoạn ngồi trở xuống ghế.
Tụ Thủ Thần Y ngồi xuống xong, chân phải gác chéo qua chân trái, mắt thoáng ngước lên, đằng hắng một tiếng khá mạnh.
Do Nhân Kiệt tưởng là lão bắt đầu lên tiếng hỏi, vội ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, chuẩn bị trả lời.
Nào ngờ Tụ Thủ Thần Y lại lạnh lùng nói :
- Mời thuốc!
Thiếu nữ áo tím như đã chuẩn bị sẵn, liền đưa ống điếu lên trước mặt thần y, đoạn chúm môi thổi cháy con cúi, đưa lên miệng ống

điếu.
Đại y sư hút liền ba điếu mới khoát tay, thiếu nữa áo tím liền rút ống điếu về.
Sau đó, Tụ Thủ Thần Y lại nhắm mắt, dưỡng thần một hồi mới từ từ mở mắt ra, gật đầu nói :
- Nói đi!
Do Nhân Kiệt ngớ người, song vội nói :
- Chẳng dám giấu thần y, bệnh nhân xin được chữa trị là một nhân vật võ lâm.
Về danh tánh và thân phận, tại hạ nhất thời chẳng tiện phụng cáo, khi nào gặp mặt hẳn thần y cũng sẽ nhận ra được, xin thần y hãy lượng thứ cho.
- Cho biết bệnh tình!
- Vâng, việc là thế này. Bệnh nhân này hồi ba bốn tháng trước bởi tiềm tu một môn võ công, nhất thời bất cẩn, chân khí phân tán đã bị tẩu hỏa nhập ma...
- Nói tiếp đi!
- Người này bởi nội công rất cao nên tuy gặp bất trắc vẫn có khả năng tự cứu, song muốn phục nguyên thì phải cần đến một thời gian trăm ngày...
- Tốt lắm, nói tiếp đi!
Do Nhân Kiệt chẳng phải cố ý ỡm ờ, mà là chàng muốn lựa lời cho khéo léo, vừa nói rõ bệnh tình vẫn không để đối phương biết được bệnh nhân là ai.
Tụ Thủ Thần Y chú mắt hỏi :
- Sao không nói tiếp đi?
Do Nhân Kiệt vội nói :
- Khi bệnh nhân ấy sắp đủ trăm ngày thì bỗng nhiên hay tin hai vị đệ tử đã bị kẻ thù sát hại...
Tụ Thủ Thần Y đảo tròn mắt :
- Y chưa đủ trăm ngày mà lại giao thủ với người ta ư?
Do Nhân Kiệt thầm thở phào, vội đáp :
- Vâng, thần y đã nói đúng hoàn toàn. Người này tính rất quật cường, gặp việc không sao nhẫn nhịn được. Kết cuộc sau một trận ác đấu, tuy kẻ thù đã chết dưới kiếm, song bản thân người ấy cũng vì vậy mà bệnh cũ tái phát, không còn ngồi dậy được nữa, tình trạng hết sức nguy ngập.
- Còn nói được không?
- Tạm còn nói được!
- Ăn uống ra sao?

- Cố ăn được chút ít.
- Bao nhiêu tuổi?
- Chưa đầy năm mươi!
- Ừm, vậy cũng còn may. Y đã chiếm được chút lợi thế về tuổi tác đấy.
- Xin hỏi thần y vậy có hy vọng cứu chữa được chăng?
- Người này trước đây về nữ sắc thế nào?
- Hãy còn độc thân!
- Độc thân với nữ sắc hoàn toàn là hai việc khác nhau, biết đâu y lập gia đình muộn chẳng phải để tiện việc lui tới lầu xanh?
- Đó thì... tại hạ không rõ. Người này sự nghiệp rất mạnh, dường như không có hứng thú lắm về nữ sắc.
- Hiện nay không thể nào tự ngồi dậy được nữa ư?
- Vâng!
- Khí sắc thế nào?
- Rất tệ!
- Còn nhìn thấy rõ không?
- Còn!
Tụ Thủ Thần Y đưa tay vuốt râu, vẻ trầm tư gật đầu lẩm bẩm :
- Lão phu đã rõ rồi!
Đoạn khẽ buông tiếng đằng hắng, quay sang thiếu nữ áo vàng nói :
- Hãy hốt một thang Tý ngọ tán, thêm chỉ rưỡi Tang nhĩ tử, ba chỉ tám Kim bồn, món trước dùng rượu chưng, món sau nấu bằng lửa nhỏ, sau đó giã nhuyễn chia làm bảy gói đều nhau.
Thiếu nữ thoáng khom mình rồi quay người đi ra.
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên hỏi :
- Thần y không đến chỗ bệnh nhân được ư?
Tụ Thủ Thần Y ngoảnh lại nói :
- Thế tôn giá muốn lão phu chữa trị vào bệnh nhân hay là muốn lão phu gặp mặt bệnh nhân là xong việc?
Do Nhân Kiệt ngớ người, chẳng biết nói sao cho phải.
Tụ Thủ Thần Y phất tay áo đứng lên, chẳng nói lấy một câu khách sáo, chắp hai tay sau lưng vòng qua sau bình phong đi ra hậu viện.
Do Nhân Kiệt một mình ngồi lại trong sảnh chờ đợi, một giờ sau mới thấy gã tráng đinh kia mang vào một hộp thuốc.
Do Nhân Kiệt liền hỏi :
- Thuốc này uống như thế nào?
- Thần y bảo là dùng nước mưa nấu uống, mỗi ngày hai lần, giờ tý một gói, giờ ngọ một gói. Đây gồm có bảy gói, gói màu đỏ hãy uống với rượu vàng vào lúc mặt trời mọc bảy ngày sau.

Do Nhân Kiệt thoáng lưỡng lự :
- Thần y có nói là khi uống hết bảy gói thuốc này, chắc chắn sẽ khỏi không?
Gã tráng đinh có vẻ bực mình :
- Nếu như không khỏi thì đó hẳn là các hạ đã không nói rõ bệnh trạng, bằng không thì không thể nào là không khỏi cả.
Do Nhân Kiệt nghĩ nhanh :
- "Vị Tụ Thủ Thần Y này ngay cả bản thân Kim Bút đại hiệp còn hết sức tin tưởng, hẳn là chẳng phải không có lý do. Gã này nói chẳng sai, vấn đề là khi nãy mình đã nói rõ bệnh trạng hay chưa?"
Chàng nhân thấy mình đã nói khá rõ ràng và tường tận theo như những gì mình biết được, bất giác nghe lòng nhẹ nhõm, bèn cầm lấy hộp thuốc đi ra, vẫn lên xe ngựa trở vào thành.
Sau đó, chàng đổi lấy một chiếc xe khác và thuê hai gã đánh xe, nói rõ là sẽ trả tiền gấp bội, nhưng phải đi cả ngày lẫn đêm, hai người thay nhau đánh xe.
Nhà cho thuê xe này có qui mô rất rộng tại Phương Thàng, Tương Thành và Hứa Xương đều có phân trạm, có thể thay người hay ngựa bất kỳ lúc nào.
Thế là xe ngựa lập tức đăng trình, ngoại trừ dừng lại ăn uống, thẳng đường tiến đến Trường Cát.
Bốn ngày sau, Trường Cát đã hiện ra trong tầm mắt.
Do Nhân Kiệt bảo dừng lại ở cổng thành và cho xe ngựa quay về, sau đó chàng liền đến ngay khách điếm Tứ Hải vừa đến cửa thì đã gặp chủ khách điếm.
Do Nhân Kiệt liền hỏi :
- Sơn nhân mấy hôm nay có khá hơn chút nào không?
Chủ điếm thấy chàng đã thay y phục mới và mặt mày tiều tụy đến khác dạng suýt nữa đã không nhận ra chàng.
Chủ điếm sầm mặt, lắc đầu nói :
- Tướng quân đã về muộn quá rồi!
Do Nhân Kiệt lặng người như sét đánh ngay tai, hộp thuốc trong tay bất giác "bộp" một tiếng rơi xuống đất.
Chủ điếm khẽ thở dài nói tiếp :
- Ngày thứ năm sau khi tướng công rời khỏi, tiểu nhân nghe trong phòng dường như có tiếng khác lạ, liền đi vào thì...
Đó là vào hôm chàng vừa có được quyển Tung Hoành Phổ, chuẩn bị hôm sau cải trang trở lại Thái Bình trang, bảo chàng làm sao trở về được chứ?
Do Nhân Kiệt đứng thừ ra tại chỗ, hồi lâu mới ngẩng lên khàn giọng

hỏi :
- Ông ấy... hiện... ở đâu?
- Đã liệm rồi nhưng chưa chôn, hiện đang tạm đình quang trong Pháp Minh Tự.
- Không để lại vật gì cả ư?
- Không!
- Cũng không có di ngôn ư?
- Không!
- Pháp Minh Tự ở đâu?
- Ra khỏi cổng thành, theo một con sông nhỏ đi về hướng bắc, gặp một khu rừng trúc, ngôi chùa trong rừng trúc chính là Pháp Minh Tự.
Do Nhân Kiệt không nói gì nữa, móc ra mười lạng bạc lẳng lặng trao vào tay chủ điếm, đoạn quay người đi nhanh về phía cổng thành.
Bỗng nghe sau lưng chủ điếm lớn tiếng gọi theo :
- Tướng công, chiếc hộp của tướng công...
Do Nhân Kiệt tảng lờ, chân càng bước nhanh hơn, đồng thời nước mắt rơi lã chả.
Tới gian nhà chứa củi phía sau Pháp Minh Tự, Do Nhân Kiệt đứng trước cỗ quan tài đơn sơ, mắt ngấn lệ vái một lạy kể như tỏ ý kính ngưỡng lần cuối cùng đối với Kim Bút đại hiệp. Sau đó lấy ra ba mươi lạng bạc trao cho vị chủ trì trong chùa, nhờ ông sơn phết cỗ quan tài cho đàng hoàng và thường xuyên mua hoa quả cúng kiến. Chàng cũng hứa với vị chủ trì là trong vòng ba năm nhất định sẽ có người đến chuyển quan tài đi hoặc là an táng lại.
Rời khỏi Pháp Minh Tự, đến khu rừng trúc trước chùa. Do Nhân Kiệt tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, chàng cần phải nghỉ ngơi một lúc. Mãi đến lúc này chàng mới thật sự cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Chàng ngồi dựa vào hai ngọn trúc to, hai tay ôm gối, nhắm mắt buông tiếng thở dài thậm thượt, bất giác ngủ thiếp đi dưới gió mát hiu hiu.
Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, trong cơn mơ Do Nhân Kiệt bỗng giật mình tỉnh giấc bởi tiếng bước chân xào xạc.
Tuy vẫn còn mơ màng chưa tỉnh táo hẳn, song bằng vào sự cảnh giác hơn người, chàng cảm thấy tiếng bước chân dường như có vẻ không khỏi ổn.
Mở mắt ra, quả đúng như vậy, hai bên và sau lưng là ba đại hán vạm vỡ tay cầm đòn gánh và y phục nông dân. Người đang đứng trước mặt cách chừng bảy tám bước chính là Độc Vô Thường Âm Định Viễn đã xuất hiện tại Trung Trang hôm trước.
Do Nhân Kiệt nhanh chóng quan sát tình thế xung quanh, thò tay

nắm lấy ngọn Thần Tiên địch, toàn thân giới bị chứ không hành động ngay.
Độc Vô Thường xua tay cười quái dị nói :
- Đừng căng thẳng, lão đệ! Nếu lão phu mà muốn lấy mạng lão đệ, e rằng lão đệ đã xuống đến Diêm vương điện từ lâu rồi.
Đoạn lão cười híp mắt lại nói tiếp :
- Gặp lại lão phu tại đây, lão đệ có cảm nghĩ thế nào?
Do Nhân Kiệt trầm giọng lạnh lùng nói :
- Ít ra cũng hiểu được Lệnh Hồ đại hiệp trong khách điếm Tứ Hải không phải đã chết vì bệnh.
Độc Vô Thường cười to :
- Thông minh, thông minh lắm!
Do Nhân Kiệt cố nén lửa giận, quắc mắt nhìn Độc Vô Thường nói :
- Vì đâu mà các ngươi dò biết được Lệnh Hồ đại hiệp ở trong khách điếm Tứ Hải?
Độc Vô Thường lại cười to :
- Thật đơn giản, vị Kim Bút đại hiệp này khi vượt khỏi vòng vây đã sức cùng lực kiệt, liệu khó mà thoát ra khỏi phạm vi trăm dặm, chỉ cần lưu ý đến những người bệnh trong phạm vi ấy, tuy không chắc chắn, song rất có hy vọng. Phen này lão phu đã gặp được tại vùng Trường Cát nhỏ hẹp này, thẳng thắn mà nói, đó là nhờ may mắn hơn những người khác mà thôi.
Do Nhân Kiệt chậm rãi đứng lên :
- Các hạ không động thủ, còn chờ gì nữa?
Độc Vô Thường him híp mắt thản nhiên hỏi ngược lại :
- Động thủ ư? Động thủ với ai kia? Trên người lão đệ đến những hai nơi thương thế. Hơn nữa trong mười mấy ngày qua đã phải vất vả đi đường khứ hồi một chuyến Nam Dương, còn động thủ được nữa thật sao?
Do Nhân Kiệt biết đối phương đã biết rõ toàn bộ sự việc qua hộp thuốc do chàng đã để rơi lại và qua lời lão chủ khách điếm. Đồng thời, qua sắc khí của mình lúc này cũng chẳng thể che giấu được đối phương, nhận xét của đối phương quả đúng sự thật, chàng hiện giờ quả là lực bất tòng tâm.
Thế nhưng, chỉ cần còn một hơi thở, lẽ đương nhiên chàng chẳng bao giờ cam tâm chịu xuôi tay chờ chết.
- Đúng thì sao? Lão biết vị tam ca ấy của Do mỗ hiện ở đâu không chứ?
Độc Vô Thường ra chiều hết sức đắc ý nói :
- Vậy thì lại khác!

Do Nhân Kiệt vờ sợ hãi thoái lui một bước, trỏ tay nói :
- Khác như thế nào?
Độc Vô Thường lại tiến thêm bước nữa, cười nham hiểm :
- Đã có mồi thì đâu sợ cá không mắc câu. Hiểu chưa nào? Bất kể tam ca của lão đệ hiện ở đâu, chắc chắn sớm muộn gì cũng sẽ tự động đem thân đến.
Do Nhân Kiệt biết kháng cự cũng chỉ vô ích, bèn quyết định giả vờ thất thủ rồi sau đó hẵng tìm cách thoát thân.
Thế là, bèn buông tiếng quát tháo, tay phải vung lên, ngọn trường địch đã nhắm ngay Độc Vô Thường điểm tới, vờ như tiên hạ thủ vi cường.
Độc Vô Thường dĩ nhiên đâu xem chiêu địch ấy vào đâu, lách người vung tay lập tức chộp trúng trường địch, rồi thì tiện thế kéo mạnh và sấn tới, thừa lúc Do Nhân Kiệt lảo đảo, nhanh như chớp, vung chỉ điểm vào huyệt "Ngũ Lý" nơi vai phải chàng.
Do Nhân Kiệt thấy mục đích đã đạt, liền buông lơi năm ngón, trường địch rơi xuống đất, đứng yên bất động.
Độc Vô Thường cúi xuống nhặt lấy ngọn Thần Tiên địch, quay sang ba gã đại hán khoát tay nói :
- Hãy mang hắn lên xe!
Thì ra Độc Vô Thường rất tin phen này nhất định thành công, nên đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa ở ngoài rừng. Thế là ba gã đại hán liền thay đổi y phục và dịch dung chàng trở thành như đồng bọn kẻ cướp, sau đó xe ngựa theo đường cái quan đi về hướng tây bắc.
Sau khi xe ngựa lên đường, Do Nhân Kiệt nhìn Độc Vô Thường lạnh lùng hỏi :
- Lão tặc, đi đâu thế này?
Độc Vô Thường đảo tròn mắt, cười giả dối hỏi ngược lại :
- Thế lão đệ mong muốn đi đâu?
Do Nhân Kiệt nhếch môi cười khinh bỉ :
- Do mỗ muốn đi đâu lão tặc quyết định được chăng?
Độc Vô Thường vội nói :
- Được chứ! Việc đã tìm gặp Lệnh Hồ Huyền tại Trường Cát, lão phu chưa bẩm báo lên trên, muốn đi đâu đều có lý do để nói. Vậy lão đệ muốn đi đâu nào?
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- "Lão tặc này tuy linh lợi nhưng thiếu sáng suốt, vì muốn chiếm hữu võ học Thiên Long, nên đã chiều ý mình. Sao mình không lợi dụng cơ hội dò xét cội rễ của lão ta?"
Chàng bèn lên tiếng hỏi :

- Phen này tôn giác đã hoàn thành một công việc vô cùng đắc ý, vậy định bái công xin thưởng với ai vậy?
Độc Vô Thường cười gượng gạo :
- Chúng ta nói về việc khác được chăng?
Do Nhân Kiệt biết con đường này bế tắc, liền đổi giọng nói :
- Chẳng qua thiếu gia chỉ vui miệng hỏi thôi, chứ bọn chó săn tay sai các ngươi đương nhiên là phải có nỗi khổ riêng của mình. Phải rồi, hôm ở Trung Trang, các hạ đã không đuổi theo Hỏa Lôi Thần, đó thật là điều hết sức bất ngờ. Rồi sau đó các hạ đã đào thoát bằng cách nào, có thể cho biết được chăng?
Thật ra điều chàng muốn biết là sự an toàn của Tiêu Dao thư sinh, bởi chàng thật chẳng thể nào hiểu nổi nếu như hôm ấy Tiêu Dao thư sinh mà không gặp bất trắc, lẽ nào lại buông tha cho lão tặc này?
Độc Vô Thường ngạo nghễ cười nói :
- Đào thoát ư? Hắc hắc...
Do Nhân Kiệt giật mình, vờ thản nhiên kéo dài giọng nói :
- Nếu vậy thì chính Tiêu Dao thư sinh đã đào tẩu ư?
Độc Vô Thường lắc đầu :
- Lão phu đâu có nói vậy. Lão phu chưa mặt dạn mày dày đến mức dám nói là đã đánh đuổi Tiêu Dao thư sinh đâu.
Do Nhân Kiệt liền nhẹ người nói :
- Vậy chứ là sao?
Độc Vô Thường đắc ý :
- Tiêu Dao thư sinh tuy lợi hại, nhưng bọn này đâu phải không có người tài ba.
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “À, ta hiểu rồi. Nhất định là phe của lão tặc này nhờ có viện thủ xuất hiện, Tiêu Dao thư sinh thấy kéo dài cuộc chiến vô ích, nên sau khi yểm trợ chàng rời khỏi, ông cũng bỏ đi ngay.”
Độc Vô Thường chớp chớp mắt nói :
- Lão đệ...
Do Nhân Kiệt chợt động tâm, cướp lời :
- Trong tổ chức của các vị, địa vị hộ pháp hẳn là rất cao phải không?
Độc Vô Thường gật đầu không đáp.
Do Nhân Kiệt lại hỏi tiếp :
- Vậy thì tôn giá so với Kim Tiên Mạnh Thường ở phân đà Trường An thuộc quý tổ chức, địa vị hai người ai cao hơn ai?
Độc Vô Thường nhất thời thiếu thận trọng, buột miệng nói :
- Ở trong giáo, y chẳng qua chỉ là...
Do Nhân Kiệt hỏi vặn :

- Chỉ là sao?
Độc Vô Thường chau mày lẩm bẩm :
- Lão đệ thật lôi thôi quá!
Do Nhân Kiệt giọng khinh bỉ tiếp lời :
- Nếu không vì quyển Tung Hoành phổ thì các hạ sớm đã không nhẫn nhịn được rồi, đúng không nào?

Hồi 4
Tiêu Dao thư sinh

Độc Vô Thường "hắc" một tiếng ngoảnh sang một gã đại hán hỏi :
- Đã đến đâu rồi?
Gã đại hán ấy thò đầu ra nhìn, đoạn đáp :
- Còn hơn một dặm nữa là đến Tân Trịnh.
Độc Vô Thường gật đầu, quay lại cười khan nói :
- Ý của lão phu định đêm nay nghỉ ngay ở Tân Trịnh, ngày mai đến Đăng Phong, ngày kia đến Lạc Dương, rồi sau đó đến Trường An, lão đệ có phản đối không?
Do Nhân Kiệt ơ hờ đáp :
- Do mỗ không có ý kiến.
Độc Vô Thường cười u ám :
- Nếu trước khi đến Trường An mà vẫn không gặp tam ca của lão đệ, lão phu đành phải xin lỗi lão đệ thôi.
Do Nhân Kiệt nhắm mắt :
- Chúng ta hãy chờ vận may thôi, chẳng ai phải xin lỗi ai cả.
Ba hôm sau vào giờ ngọ, xe ngựa đã tiến vào thành Lạc Dương.
Độc Vô Thường cười gian xảo hỏi :
- Đã đến Lạc Dương rồi, lão đệ có ý định ở chơi vài hôm chăng?
Ý đồ của Độc Vô Thường hết sức rõ rệt, lão đã nghĩ là địa điểm hẹn gặp của Do Nhân Kiệt với vị tam ca kia rất có thể chính là Lạc Dương.
Do Nhân Kiệt biết là tia hy vọng sống hoàn toàn nằm trong sự thăm dò này của Độc Vô Thường, dĩ nhiên đâu dám để cho lão tặc này thất vọng. Bèn vờ ngẫm nghĩ một lúc, đoạn ngẩng lên hỏi :
- Trong thành Lạc Dương, ngôi tửu lầu nào to nhất?
- Lạc Dương đệ nhất lầu!

- Lạc Dương đệ nhất lầu... Ừm! Cái tên nghe thật có khí phái... nhưng chẳng hay rượu và thức ăn ra sao?
- Ngon tuyệt!
- Rất tiếc là Do mỗ chưa được thưởng thức bao giờ.
Độc Vô Thường mắt thoáng rực lên, vội tiếp lời :
- Vậy thì thật đơn giản. Nếu lão đệ muốn, lão phu xin được chiêu đãi.
Đoạn lão liền bảo mấy gã đại hán từ dưới chỗ ngồi lấy ra một vài cái bao tải, để lại một người giữ xe, bốn người đều thay y phục mới, nghiễn nhiên trở thành hạng phú thương đi về phía đệ nhất lầu.
Cơ hội duy nhất của Do Nhân Kiệt trong lúc này là hy vọng ngẫu nhiên gặp Tiêu Dao thư sinh, song niềm hy vọng ấy thật là mong manh.
Bởi Tiêu Dao thư sinh hiện tại rất ít có khả năng ở lại thành Lạc Dương, mà cho dù còn thì cũng chẳng thế trùng hợp đến mức lại có mặt tại đệ nhất lầu trong lúc này.
Hai là trong hoàn cảnh hiểm ác thế này, Tiêu Dao thư sinh chẳng thể nào lại xuất hiện với hai bộ mặt mà chàng đã gặp trước đây. Hơn nữa, chàng cũng đã thay đổi diện mạo, dù có chạm mặt nhau cũng chẳng thể nhận ra được, vậy thì chàng còn hy vọng gì nữa?
Chàng sở dĩ làm như vậy chẳng qua vì quá căm thù Độc Vô Thường, định dịp này bỡn cợt lão ta một phen cho hả dạ mà thôi.
Chẳng ngờ khi lên đến đệ nhất lầu, ngồi xuống không bao lâu thì chàng đã gặp một điều hết sức tức mình.
Thì ra ngôi đệ nhất lầu này quả là danh bất hư truyền, gian đại sảnh trên lầu đã có đến hơn trăm bàn, lúc họ đến nơi thì khách đã đông đến sáu, bảy phần. Những chỗ ngồi cạnh cửa sổ thảy đều đã có người, bốn người đành chọn một bàn đặt cạnh trụ cột ở góc trong mà ngồi.
Sau khi yên vị, Do Nhân Kiệt mới trông thấy cách chỗ ngồi của họ không xa là một quang cảnh hết sức đặc biệt và một người khách hết sức đặc biệt.
Đó là một thiếu niên anh tuấn tuổi chừng đôi mươi, mặc áo dài lụa Hàng Châu màu trắng sữa, đầu đội mão văn sĩ, hai dải phía sau dài gần chấm đất, giữa dải khăn đầu có khảm một viên hồng bảo thạch lấp lánh, mày thanh mục tú chẳng kém gì Tống Ngọc tái thế, Phan An trùng sinh.
Trước bàn chàng thiếu niên ấy đang ngồi có bảy tám chiếc bàn được xếp thành hình cánh quạt, trên mỗi bàn đều có trải một mảnh vải đỏ rất chỉnh tề, như là đã có người đặt trước, nhưng trên bàn lại chẳng có ly chén gì cả.

Do Nhân Kiệt liền hiểu ngay. Rõ ràng đó là lối bố trí cách ly của thiếu niên này, chứng tỏ y rất giàu có và quyền thế, thân phận cao quý khác với mọi người, không muốn ngồi gần những tục khách khác.
Sau lưng chàng thiếu niên ấy là hai tiểu đồng áo xanh, hai tay buông thỏng đứng nghiêm trang, trên chiếc bàn trước mặt bày đầy thức ăn, dường như chưa hề động đũa.
Do Nhân Kiệt thấy thiếu niên ấy tuy anh tuấn, song mày mắt đầy vẻ nữ nhi. Lúc đầu chàng tưởng y là gái giả trai, đến khi y ngước mặt lên, trái cổ lộ rõ ra, chàng mới biết y quả là một tu mi nam tử.
Bỗng nghe một tiểu đồng đứng sau khẽ nói :
- Đến rồi!
Chàng thiếu niên mắt liền rực lên nói :
- Đâu?
Đồng thời đưa mắt nhìn về phía thang lầu.
Lúc này nơi cửa thang lầu vừa bước lên một đôi nam nữ hát dạo, nam tuổi chừng ngoài ba mươi, dường như là một người mù. Nữ tuổi chỉ chừng mười bảy, mười tám nhan sắc khá mặn mà. Qua tuổi tác và tướng mạo của hai người, dường như họ chẳng phải huynh muội mà giống như một đôi phu thê hoạn nạn.
Người nữ dìu lấy người nam dưới sự hướng dẫn của một gã phổ ky, chậm chạp đi về phía chỗ ngồi của chàng thiếu niên kia.
Do Nhân Kiệt trông thấy đôi nam nữ này, bỗng dưng lại nhớ đến Kim Tố Liên, chàng thật chẳng biết trong tương lai mình còn có dịp gặp lại nàng nữa hay không...
Đôi nam nữ kia dừng lại trước bàn của chàng thiếu niên.
Người nữ khom mình thi lễ, nhẹ giọng nói :
- Kính chào công tử!
Chàng thiếu niên gật đầu lặng thinh, song hai mắt nhìn dán vào mặt nữ lang ấy và đảo tròn lia lịa.
Do Nhân Kiệt vốn đã không có thiện cảm với chàng thiếu niên ấy, giờ thấy vậy càng thêm căm ghét.
Sau đó người nam lấy từ trong lòng ra một quyển tập nhỏ đưa cho nữ lang. Nữ lang đón lấy, cung kính trao đến trước mặt chàng thiếu niên và nói :
- Xin công tử hãy chọn bài!
Chàng thiếu niên lơ đễnh lật vài trang đoạn ngẩng lên nói :
- Bổn công tử trước nay vẫn thích nghe những bài buồn thảm như điệu Nam Lữ, nếu hai người hát được bài Duyệt Kim Kinh thì rất hợp sở thích của bổn công tử!
- Thưa vâng!

Nữ lang quay ra sau khẽ nói với người đàn ông mù, người đàn ông liền so lại dây đàn, tay nhịp song lan cất tiếng hát :
- Cầu gãy dưới núi xanh, nhà tợ năm ba gian, khói lam phủ bờ suối...
Tiếng ca vừa dứt, một số tửu khách cất tiếng hoan hô trước tiên, tiếng vỗ tay ầm ĩ.
Chàng thiếu niên mặt thoáng lộ vẻ đắc ý, song miệng lại nói :
- Hát khá lắm, nhưng bài hát chưa hay, hát thêm bài nữa đi!
Thế là trong tiếng đàn tỳ bà, nữ lang lại hát tiếp bài thứ hai.
Hát xong, chàng thiếu niên gật gù nói :
- Khá hơn bài trước, nhưng vẫn chưa hợp ý bổn công tử lắm, khi nãy bổn công tử đã có nói...
Nữ lang vội khom mình tiếp lời :
- Tiểu nữ biết rồi, xin mời công tử hãy thưởng thức thêm bài nữa!
Nữ lang lại cất tiếng hát bài thứ ba.
Tiếng hát vừa dứt, chàng thiếu niên liền vỗ mạnh lên bàn, lớn tiếng nói :
- Hay! Hay! Hay lắm!
Đoạn ngoảnh ra sau hai tiểu đồng nói :
- Hãy mau mang thêm ghế đến đây, thưởng thức một chung rượu rồi sau hẵng thưởng bạc!
Nữ lang đỏ mặt, thấp giọng nói :
- Chúng tôi chỉ hát xướng kiếm sống...
Chàng thiếu niên tảng lờ, mắt nhìn hai tiểu đồng ra ý phải mang ghế đến. Lát sau, hai tiểu đồng đã mang đến hai chiếc ghế dựa và kéo hai người ép ngồi xuống.
Người đàn ông ngồi bên phải cách xa chàng thiếu niên, còn chiếc ghế của nữ lang thì lại đặt sát bên ghế của chàng thiếu niên như dính liền vào nhau.
Chàng thiếu niên quay sang hai tiểu đồng và chỉ người đàn ông nói :
- Hãy gắp thức ăn cho y!
Đoạn nâng ly rượu lên, quay sang nữ lang nói :
- Nào, xin kính cô nương một chung.
Nữ lang ngồi yên, bẽn lẽn nói :
- Xin công tử rủ lòng thương...
Chàng thiếu niên nâng ly một hơi uống cạn, nắm lấy cổ tay nữ lang dưới bàn bóp nhẹ, mắt đầy tình tứ nhìn nàng, thấp giọng nói :
- Chỉ một chung thôi mà, nể mặt một chút không được ư?
Trước mặt công chúng mà dám ngang nhiên trêu ghẹo nữ nhân thế này, chả lẽ không có vương pháp hay sao?
Do Nhân Kiệt thầm nghiến răng, mắt cơ hồ phún ra lửa. Cảnh tượng

trước mắt khác nào trong nhà họ Vương ở Trường An khi trước. Không, so ra tên này còn táo bạo và tà ác hơn gã họ Vương kia nữa. Song điều khác nhau là lúc này chính bản thân chàng còn khó giữ được, ba đại huyệt sau lưng bị khống chế, chân khí ách tắt như người tàn phế, dù căm phẫn cũng chẳng làm gì được.
Chàng quét mắt nhìn mọi người, bàn nào cũng cười nói thù tạc nhau, cơ hồ không còn ai chú ý đến bên này nữa.
Độc Vô Thường bỗng hắng giọng nói :
- Lão đệ, thức ăn đã nguội lạnh cả rồi!
Do Nhân Kiệt chợt động tâm, sao mình không làm thế này để trừng trị hắn một phen?
Bèn làm ngơ như không nghe Độc Vô Thường nói gì, từ từ nhắm mắt lại, lắc đầu khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm :
- Thật không ngờ tam ca lại trở nên như vậy!
Độc Vô Thường sửng sốt :
- Lão đệ nói sao?
Do Nhân Kiệt vờ hốt hoảng biến sắc, vội nói :
- Do mỗ đâu có nói gì?
Độc Vô Thường mừng rơn, thấp giọng cười hăng hắc nói :
- Đã quá muộn rồi, lão đệ!
Đoạn buông tiếng ho khan rồi đứng lên, Do Nhân Kiệt cũng vội đứng lên để cho màn kịch xác thực hơn, vờ làm ra vẻ như muốn ngăn cản.
Hai gã đại hán bên cạnh mỗi người liền móc ra một ngọn trủy thủ, trầm giọng quát :
- Ngồi xuống ngay!
Độc Vô Thường đi đến trước bàn chàng thiếu niên, ôm quyền thi lễ, mỉm cười nói :
- Do lão đệ, xin chào!
Chàng thiếu niên ngạc nhiên ngẩng lên, chơm chớp mắt nói :
- Tôn giá đã nhận lầm người rồi!
Độc Vô Thường buông tiếng cười khan :
- Có lẽ vậy, nhưng cũng chẳng sao! Lão đệ, chúng ta có thể đổi đi nơi khác nói chuyện được chăng?
Chàng thiếu niên thoáng biến sắc :
- Nói chuyện gì?
Độc Vô Thường lại buông tiếng ho khan :
- Nếu lão đệ không muốn đi nơi khác thì hãy mời những người này tạm lánh mặt chốc lát cũng được.
Chàng thiếu niên tái mặt :
- Thì ra ý các hạ là...

Độc Vô Thường khẽ hất đầu :
- Xin lão đệ hãy nói khẽ một chút, nơi đây đông người, nếu mà khiến cho lão phu bẽ mặt, hắc hắc, hắc hắc, hắc hắc!
Chàng thiếu niên bèn quay sang hai tiểu đồng nói :
- Lấy ba mươi lạng bạc thưởng cho họ, bảo họ rời khỏi đây trước!
Hai tiểu đồng vâng lời lấy ra sáu nén bạc trao cho hai phu thê hát dạo. Hai người được trọng thưởng như vậy, liền ríu rít cảm ơn rồi bỏ đi.
Chàng thiếu niên lại quay sang hai tiểu đồng nói :
- Hai người cũng hãy đứng ra ngoài kia đi!
Chờ cho hai tiểu đồng đi ra xa, chàng thiếu niên quay lại nói :
- Vậy được rồi chứ?
Độc Vô Thường gật đầu, tiến tới một bước thấp giọng nói :
- Nếo lão phu kiến nghị lão đệ lấy một món vật để trao đổi một mạng người, chẳng hay lão đệ có chịu suy nghĩ kỹ...
Chàng thiếu niên lặng thinh nâng ly rượu lên uống một hớp, lại gắp một đũa thức ăn đưa vào miệng, chầm chậm nhai như để thưởng thức món ăn đã nguội lạnh có còn ngon hay không.
Độc Vô Thường lại tiến thêm một bước, hắng giọng rồi nói tiếp :
- Lão phu tiên lễ hậu binh, lão đệ nên biết điều là hơn, bằng không ngay tại đây, lão phu cũng vẫn có thể giết người...
Chàng thiếu niên vẫn chẳng tỏ vẻ gì, cầm ấm rượu lên chuẩn bị rót vào ly.
Độc Vô Thường bỗng sấn tới, đưa tay ra nói :
- Đây, lão phu rót cho công tử một ly!
Năm ngón tay thoáng cong, ngầm vận chân kình điểm vào hai huyệt Đại Lăng và Lao Cung nơi cổ tay phải chàng thiếu niên.
Hai huyệt đạo này là điểm hội tụ của các mạch máu nơi cánh tay phải, nếu bị điểm trúng chẳng những cả cánh tay phải lập tức tê dại, mà kẻ thi triển hỏa hầu cao thâm còn có thể khiến cho địch thủ ảnh hưởng đến sự hoạt động của nửa thân người.
Chẳng rõ chàng thiếu niên vì thiếu kinh nghiệm giang hồ hay vốn không hề biết võ công, vẫn cầm ấm rượu và thản nhiên đưa tay phải ra nói :
- Rót rượu cho bổn công tử thì cũng chẳng ô nhục đến thân phận của các hạ!
Độc Vô Thường liền thừa thế chộp tới, năm ngón tay nắm chặt cổ tay đối phương.
Lão vốn chỉ định điểm vào hai huyệt Đại Lăng và Lao Cung của chàng thiếu niên, song giờ đây đã quá thuận lợi, hai huyệt Ngoại

Quan và Dương Trì nơi lưng cổ tay cũng nằm trong bàn tay của lão.
Độc Vô Thường nhất cử đắc thủ, vẻ hung tợn liền bộc lộ, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế cạnh chàng thiếu niên, từ xa trông hai người như rất thân mật, lão thấp giọng nói :
- Giờ đã hiểu rồi chứ? Lão phu chỉ cần dùng sức một chút là cánh tay này của lão đệ nhất định phải tàn phế.
Chàng thiếu niên chầm chậm ngoảnh mặt sang, điềm nhiên nói :
- Tại sao không thử xem?
Độc Vô Thường rúng động cõi lòng, bởi lão thấy đối phương tuy huyệt đạo bị khống chế, song chẳng chút lộ vẻ đau đớn, giờ đây nghe đối phương nói vậy, chợt hiểu ra, bất giác giật mình kinh hãi. Lão liền vội buông tay ra, tay trái vỗ mạnh lên bàn, toan tung mình ra xa rồi hẵng liệu.
Nào ngờ chàng thiếu niên lại càng nhanh hơn, chỉ nhẹ nhàng xoay tay, đã nắm chặt tay phải của lão ta.
Độc Vô Thường tuy là một sát tinh khét tiếng khắp năm tỉnh miền bắc, song biết mình không phải là địch thủ của chàng thiếu niên kia và đã bị đối phương khống chế, lão khôn ngoan hơn ai hết, liền chẳng chút phản kháng giọng van vỉ nói :
- Xin thứ cho lão hán có mắt không ngươi, mong thiếu hiệp...
Chàng thiếu niên sầm mặt, lạnh lùng nói :
- Lão có biết bổn công tử chẳng phải họ Do không?
Độc Vô Thường ngớ người, đoạn liền cười giả lả nói :
- Vậy thì càng hay, công tử nói rất phải, nhất định là lão hán hoa mắt đã nhận lầm người, vậy lão phu xin tạ lỗi với công tử...
- Hừ, tạ lỗi ư? Nói nghe dễ dàng quá nhỉ! Vừa rồi nếu là một người không biết võ công hoặc là võ công kém hơn lão thì sẽ ra sao?
- Lão hán thật đáng chết, xin công tử rộng lòng lượng thứ cho!
- Danh hiệu của lão trên chốn giang hồ xưng hô thế nào?
- Lão hán là Âm Định Viễn ngoại hiệu Độc Vô Thường! Trông thiếu hiệp cũng không phải là người trong tám đại môn phái... trong tám đại môn phái chẳng thể nào có được một cao thủ như thiếu hiệp. Vâng, phải rồi, ý của lão hán là... còn một điều này nữa nói cho thiếu hiệp biết cũng không sao, chẳng giấu gì thiếu hiệp, thân phận thật sự của lão hán hiện nay là một hộ pháp hạng ba trong Thiên Ma giáo. Vì vậy, nếu thiếu hiệp chịu nương tay cho, mai này hẳn sẽ có cơ hội báo đền...
Chàng thiếu niên mắt bỗng rực lên :
- À, các hạ là người của Thiên Ma giáo ư?
- Vâng, địa vị của lão hán trong giáo tuy không cao lắm, như thân thủ

của đệ đây, nếu được lão hán đề cử...
Chàng thiếu niên cười hăng hắc, lẩm bẩm :
- Lẽ ra thì lão không nên vẽ rắn thêm chân, những lời sau cùng ấy đã làm hại lão rồi!
Đoạn xoay tay nhanh như chớp, khuỷu tay thúc vào ngay tim Độc Vô Thường.
Độc Vô Thường không kịp rên lên lấy một tiếng, và cũng chưa kịp hiểu ra nguyên nhân nào đã đưa mình về cõi chết, cong lưng trợn mắt, lập tức hồn lìa khỏi xác.
Bởi chàng thiếu niên xuất thủ quá nhanh và chuẩn, nên tất cả mọi thực khách không hề hay biết đã có án mạng xảy ra.
Do Nhân Kiệt và hai gã đại hán trông thấy rõ ràng.
Do Nhân Kiệt bất ngờ, chàng vốn định mượn tay Độc Vô Thường để trừng trị chàng thiếu niên ấy, nào ngờ Độc Vô Thường lại táng mạng dưới tay đối phương.
Hai gã đại hán vừa thấy tình thế không ổn, liền rón rén rút trủy thủ về, xô ghế đứng lên, lùi đến vách tường, định vòng qua trụ sảnh đến thang lầu.
Song chàng thiếu niên đã trông thấy và hai gã tiểu đồng cũng vậy, liền đồng thanh quát :
- Chưa được công tử cho phép, không được động đậy!
Hai người cùng lúc vung ra, mỗi người ném ra một đốm sáng bạc.
Hai gã đại hán liền lập tức ngã lăn ra đất, hai hạt thiết liên tử thật vô cùng chuẩn xác, trúng ngay vào giữa chân mày của họ.
Đó là huyệt Toán Trúc, một trong ba đại hôn huyệt trên cơ thể con người, nếu muốn bắt giữ đối phương mà không gây tử vong, nơi hạ thủ tốt nhất là nhắm vào huyệt đạo ấy.
Tuy nhiên, nếu sai lệch, rất có thể trúng vào đôi mắt khiến đối phương thiệt mạng, vậy mà hai gã tiểu đồng lại dám xuất thủ, qua đó đủ thấy võ công của họ rất là cao siêu.
Chàng thiếu niên không màng đến sự nhốn nháo của thực khách, thản nhiên ấn nửa người trên của Độc Vô Thường lên mặt bàn, nằm mọp như người say rượu, sau đó đi đến trước mặt Do Nhân Kiệt, buông tiếng cười lạnh lùng nói :
- Sao các hạ không bỏ chạy?
Một gã tiểu đồng liền đỡ lời :
- Người này không phải đồng bọn của lão tặc ấy, khi nãy hai gã kia đã dùng trủy thủ uy hiếp y đấy!
Chàng thiếu niên liền dịu mặt :
- À, xin hỏi huynh đài quý tánh?

- Tại hạ họ Do!
Chàng thiếu niên ngớ người :
- Họ Do ư?
Do Nhân Kiệt chậm rãi nói :
- Lão tặc sở dĩ hạ thủ với huynh đài là vì lão ta đã hiểu lầm huynh đài là tam ca của tại hạ đây.
Chàng thiếu niên lại ngớ người :
- Sao? Hiểu lầm tại hạ là tam ca của huynh đài ư? Lão huynh không bốn mươi thì cũng ngoài ba mươi, trong khi bổn công tử chỉ mới ngoài hai mươi, sao lại là tam ca của lão huynh được?
Gã tiểu đồng khi nãy bỗng lại nói :
- Người này dường như đã bị điểm huyệt!
Gã tiểu đồng kia cũng tiếp lời :
- Người này màu da sau cổ không giống với sắc mặt, có thể đã được dịch dung!
Chàng thiếu niên vỡ lẽ, không chờ Do Nhân Kiệt nói gì thêm, đã bước tới vung tay vỗ, giải trừ ba huyệt đạo cho Do Nhân Kiệt.
Đoạn hắn mỉm cười nói :
- Huynh đài đã có thể cử động tay chân được rồi, có thể cho biết mặt thật không?
Do Nhân Kiệt cầm ấm rượu lên, đổ mấy giọt vào lòng bàn tay rồi đưa lên mặt vuốt nhẹ, mặt thật liền tức thời hiện ra.
Chàng thiếu niên giật mình sửng sốt :
- Do huynh trên người còn có nội thương nữa ư?
Do Nhân Kiệt lúc này hơi khó xử, bởi thiếu niên này tuy đã hạ sát Độc Vô Thường, nhưng xem ra cũng không phải là người chính phái, hơn nữa đối phương lại có ơn cứu mạng chàng, chẳng tiện nói thật mà cũng không nên nói dối, chàng phải ứng phó sao đây?
Thế là chàng đành cười áo não nói :
- Đây không phải là nơi chuyện trò, huynh đài đã quan tâm thì chúng ta hãy đổi nơi khác, thư thả mà nói!
Chàng thiếu niên nháy mắt với hai gã tiểu đồng và nói :
- Hãy dìu hai vị bằng hữu dưới đất ra ngoài, tìm một nơi yên tĩnh săn sóc cho thật cẩn thận, hiểu chưa?
Hai gã tiểu đồng mỉm cười gật đầu, đoạn mỗi người dìu một gã đại hán đi xuống lầu trước. Khi chàng thiếu niên đi ngang qua quầy tính tiền, đã ném lên quầy hai miếng vàng lá không dưới một lạng. Vị chưởng quầy vốn định nói gì đó, song thấy vậy liền nín nặng.
Ra khỏi đệ nhất lầu, đi được vài bước, chàng thiếu niên đưa tay chỉ một quán trà nói :

- Nơi ấy thế nào?
Do Nhân Kiệt gật đầu, hai người liền đi vào quán trà.
Ngồi xuống ghế xong, chàng thiếu niên mỉm cười nói :
- Tiểu đệ họ Thích, tiện danh là Ngọc Lang, ngoại hiệu Hoa Hoa công tử, nghe tuy bất nhã, nhưng rất thích đáng đối với tiểu đệ!
Do Nhân Kiệt thoáng ngẩn người, chẳng ngờ vị Hoa Hoa công tử này lại tự hiểu mình đến vậy.
Thích Ngọc Lang cười cười, từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ ngọc cổ bé, trút ra một viên thuốc màu xanh biếc vào lòng bàn tay và đưa ra nói :
- Thuốc này có tên là Thập Toàn Đoạn Tục Đơn, nội thương uống vào với rượu, ngoại thương hòa tan trong nước để thoa, lập tức sẽ khỏi, hết sức linh nghiệm. Thường khi ra ngoài, tiểu đệ rất ít khi mang theo, phen này kể cũng may mắn cho Do huynh!
Bàn tay đưa ra của y, năm móng nhọn hoắc, làn da trắng mịn như được trát phấn và mùi hương lan ra thoang thoảng. Nam nhân mà chau chuốc thế này thì trông thật gai mắt.
Do Nhân Kiệt vội từ chối :
- Thương thế của tại hạ chỉ xoàng thôi, vài hôm là sẽ khỏi, thịnh tình của Thích huynh, tại hạ xin tâm lĩnh!
Thích Ngọc Lang lộ vẻ phật lòng :
- Do huynh không hoài nghi đây là một viên thuốc độc chứ?
Do Nhân Kiệt chẳng còn cách nào hơn, đành cảm tạ nhận lấy.
Thích Ngọc Lang lại nói tiếp :
- Vì sao Do huynh lại gây thù kết oán với người của Thiên Ma giáo, có thể cho biết chăng?
Do Nhân Kiệt trên đường đến đây đã suy tính về vấn đề ấy rồi, trước khi chưa hiểu rõ thân phận thật sự của đối phương, điều gì chàng cũng có thể nói, duy không được dính dáng đến Thiên Long phủ.
Chàng bèn thở dài nói :
- Việc này dông dài lắm! Nguyên tiểu đệ quê quán ở Trường Cát Do gia trang, gồm có năm anh em, tiểu đệ với tam ca từng theo học mấy năm quyền cước với một vị võ sư trong huyện, vốn chẳng qua chỉ để phòng thân, chẳng ngờ lại gây ra họa sát thân ngày hôm nay.
Nguyên là hồi mấy năm trước, gia sư chẳng rõ làm thế nào đã đắc tội với lão Độc Vô Thường ấy, kết quả ngoài gia sư bị sát hại, Độc Vô Thường như chưa hả dạ, lại còn muốn giết sạch tất cả đệ tử của gia sư. Bởi lão tặc ấy chưa từng gặp mặt gia huynh, nên phen này sau khi đến Trường Cát tìm gặp tiểu đệ, đã áp giải tiểu đệ đi khắp nơi tìm kiếm. Vì sự sống, tiểu đệ bắt buộc phải tuân theo mệnh lệnh của lão

ta. Hôm nay đã tình cờ được gặp Thích huynh, thật là hết sức may mắn cho tiểu đệ.
Thích Ngọc Lang gật đầu :
- Thì ra chỉ là chút ân oán riêng tư, giờ thì lão ta đã bị tiểu đệ diệt rừ, từ nay hiền huynh đệ có thể an tâm được rồi.
Do Nhân Kiệt khom mình thi lễ :
- Vâng! Đại ân của Thích huynh, tiểu đệ vĩnh viễn không bao giờ quên!
Thích Ngọc Lang lắc đầu, bỗng tủm tỉm cười ra chiều thích thú nói :
- Do huynh có biết vì lẽ gì hôm nay tiểu đệ đã giết chết Độc Vô Thường không?
Do Nhân Kiệt lưỡng lự :
- Là vì Thích huynh đã nhận ra lão ta là người của Thiên Ma giáo phải không?
Thích Ngọc Lang gật đầu :
- Đúng, còn gì nữa?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Còn nữa thì tại hạ chẳng thể nào suy tưởng ra được!
Thích Ngọc Lang mỉm cười :
- Còn nữa, chính vì tiểu đệ cũng là người của Thiên Ma giáo!
Do Nhân Kiệt sững sờ, hồi lâu mới lắp bắp nói :
- Vậy... thì...
Thích Ngọc Lang cười tiếp lời :
- Vạn nhất trong giáo hay biết được thì sao, đúng chăng?
Do Nhân Kiệt trố to mắt :
- Vâng! Vâng!
Thích Ngọc Lang nâng tách trà lên, uống một hớp, chậm rãi nói :
- Đó chính là nguyên nhân mà tiểu đệ phải diệt trừ luôn hai người kia! Tiểu đệ phải thận trọng như vậy chẳng qua là sợ gây phiền phức thôi.
Do Nhân Kiệt chơm chớp mắt, vừa định hỏi vì lẽ gì cùng là người một giáo mà lại hạ sát thủ như vậy?
Thích Ngọc Lang đã lắc đầu nói tiếp :
- Còn về lý do thật sự mà tiểu đệ không dùng được lão tặc ấy, có thể rồi đây Do huynh đệ cũng sẽ biết, nhưng hiện tại tiểu đệ chẳng tiện phụng cáo.
Do Nhân Kiệt nhẹ gật đầu, bởi nhất thời không có gì để nói, bèn cũng cầm tách trà lên uống, đồng thời nghĩ nhanh :
- “Chẳng kể Thích Ngọc Lang có dự vào vụ tàn sát Thiên Long phủ và hai trang Trung Nghĩa hay không, đây cũng là một cơ hội ngàn

năm khó gặp, chàng có thể lợi dụng sự gần gũi với y để thăm dò về tình hình hoạt động của Thiên Ma giáo."
Tuy nhiên, chàng có thể hành động như vậy chăng?
Việc đối phương hạ sát Độc Vô Thường tuy là vô tâm, song việc tặng linh dược thì hữu ý. Đó là tư đức cá nhân, trước khi chưa có chứng cớ tội ác, chẳng thể dựa vào hành vi nhất thời mà khẳng định bản chất của một người.
Trong tình huống này, nếu chàng lợi dụng tình bạn mà toan tính điều bất lợi cho đối phương thì thật là không phải.
Do Nhân Kiệt suy đi nghĩ lại, đang cảm thấy phân vân khó xử, bỗng nghe có tiếng khẽ như muỗi kêu nói :
- Ối chà, lão phu thật tức chết đi được! Tại sao ngươi lại đi cùng với tên tiểu tử đó thế này? Hãy viện cớ rời xa mau!
Do Nhân Kiệt rúng động cõi lòng, vui mừng khôn xiết, chàng đã nhận ra người truyền âm chẳng phải ai khác, chính là Tiêu Dao thư sinh mà chàng đang ước mong được gặp.
Do Nhân Kiệt cố dằn nén, không dám ngoảnh lại nhìn, bởi Thích Ngọc Lang bất luận võ công hay cơ trí đều hết sức cao minh, chỉ cần chút cử chỉ khác lạ, nhất định khó thoát khỏi đôi mắt sắc bén của đối phương.
Thích Ngọc Lang bỗng hỏi :
- Do huynh hiện dự định thế nào?
Do Nhân Kiệt định thần :
- Thích huynh thì sao?
- Tiểu đệ từ lâu đã ngưỡng mộ thắng cảnh Động Đình, sẽ đến Hồ Quảng một chuyến, Do huynh có ý kiến gì không?
- Tại hạ còn phải ở lại đây vài hôm để gặp gia huynh, không thể tiếp tục bầu bạn với Thích huynh, thật hết sức có lỗi!
Thích Ngọc Lang gật đầu liên hồi :
- Vậy thì tiểu đệ cũng chẳng tiện ép buộc, thủ túc tình thâm, phải như vậy thôit!
Rất tiếc là hôm nay tiểu đệ còn bận một cuộc hẹn khác, đành phải đi trước một bước.
Từ nay nếu Do huynh có gì khó khăn cần đến tiểu đệ ra sức, đây có một vật nhỏ, Do huynh hãy mang theo bên mình, bất kỳ nơi đâu có hiệu bạc mang chữ Thích đều có thể hỏi thăm hành tung của tiểu đệ.
Xin hẹn tái ngộ, tạm biệt.
Đoạn đặt một đóa hoa nhỏ bằng vàng lên bàn, đứng lên gọi phổ ky tính tiền, rồi đi xuống lầu.
Do Nhân Kiệt cất lấy đóa hoa vàng, chầm chậm quay người quét mắt

nhìn quanh, song trên lầu quán trà này quá đông người, chẳng làm sao tìm được ai là hóa thân của Tiêu Dao thư sinh.
Chàng thấy trời đã về chiều, còn phải ra ngoài cửa thành nam lấy lại Thần Tiên địch nữa, đành đứng lên đi xuống lầu.
Chẳng ngờ vừa đi qua khỏi bốn năm bàn, bỗng một người áo lam thân hình mảnh khảnh từ bên ngang bước ra, đứng cản lối đi, ôm quyền hắng giọng rồi nói :
- Lão đệ, xin chào!
Do Nhân Kiệt sửng sốt lùi ra sau một bước, định thần nhìn rõ, bất giác ngớ người, thì ra người cản đường chính là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết.
Ác Quân Bình đảo người tròn mắt, cười nham hiểm nói :
- Lão đệ thấy tại hạ quen mặt lắm phải không?
Do Nhân Kiệt dĩ nhiên đâu để mắc bẫy, sầm mặt lạnh lùng nói :
- Quen mặt thì không, quả tình là rất lấy làm lạ, không dưng tôn giá lại cản đường kẻ khác là sao?
Ác Quân Bình dịu mặt, để tỏ vẻ không có ác ý, bèn lùi ra sau một bước, cười giả lả nói :
- Lão đệ nếu không có việc gì gấp, tại hạ xin được mời một tách trà khác, chúng ta thư thả nói chuyện với nhau được chăng?
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Mục đích của y nhất định chẳng phải vì đóa hoa vàng thì cũng là viên Thập Toàn đoạn tục đơn. Đồng thời Ác Quân Bình này là một người lôi thôi có tiếng, một khi đã dây vào thì khó có thể dứt ra được. Lúc đầu chàng còn hy vọng Tiêu Dao thư sinh hiện thân giải vây, song tự nãy giờ chẳng thấy động tĩnh gì cả, chứng tỏ Tiêu Dao thư sinh truyền âm nói xong đã bỏ đi rồi, trong tình huống này không bằng lòng cũng chẳng thể được.”
Ác Quân Bình thấy chàng y lời ngồi xuống, lộ vẻ hết sức vui mừng, liền tươi cười thấp giọng nói :
- Lão đệ đã quen với Hoa Hoa công tử được bao lâu rồi?
Do Nhân Kiệt hỏi ngược lại :
- Việc ấy có dính dáng gì đến tôn giá?
Ác Quân Bình vội nói :
- Tất nhiên là có dính dáng, lão đệ cứ nói thật ra, cam đoan sẽ có ích lợi cho lão đệ!
Hiện tại Do Nhân Kiệt bước đầu có hai giả thuyết, một là Ác Quân Bình có lẽ không phải vì đóa hoa vàng hay viên Thập Toàn đoạn tục đơn. Hai là y sớm đã có mặt tại đây, nhưng phải chờ đến khi Hoa Hoa công tử rời khỏi mới dám đến hỏi thăm về việc giao du giữa

chàng với Hoa Hoa công tử, đủ thấy y rất kiêng dè về vị công tử này. Tuy nhiên, hai giả thuyết ấy có thể nói là chẳng giúp gì được chàng trong lúc này.
Hiện tại điều quan trọng nhất là y hỏi chàng đã quen biết với Hoa Hoa công tử bao lâu, thật ra đó là do thiện ý hay ác ý?
Đó là hai câu trả lời trái ngược hẳn nhau, nếu chàng ứng đáp đích đáng chưa chắc đã là có lợi ích, song chỉ cần một lời bất cẩn, rất có thể sẽ chuốc lấy họa sát thân.
Làm thế nào chàng có thể biết được câu hỏi của không phải là do thiện ý hay ác ý?
Ác Quân Bình khẽ hắng giọng, trầm giọng giụp :
- Thế nào? Lão đệ!
Do Nhân Kiệt đành đánh liều nói :
- Hôm nay mới gặp nhau lần đầu!
Ác Quân Bình nhún vai, buông tiếng thở dài thậm thượt.
Do Nhân Kiệt rất rõ, câu trả lời của chàng đúng hay không đều có cơ hội như nhau, giờ đây qua phản ứng của đối phương, chàng biết nếu không nhanh chóng cứu vãn thì hôm nay e khó mà rời khỏi đây được.
Chàng bèn lạnh lùng nói :
- Tuy nhiên, tin là tôn giá cũng nhận thấy được, bằng hữu kết giao hoàn toàn là do cơ duyên, tại hạ với Hoa Hoa công tử tuy chỉ mới gặp nhau lần đâu, nhưng nếu tôn giá có ý đồ gì nhằm vào Thích huynh, khuyên tôn giá hãy dẹp bỏ sớm là hơn.
Ác Quân Bình ngẩn người :
- Ồ! Không, không, lão đệ đã hiểu lầm rồi!
Do Nhân Kiệt nhẹ người, song vẫn đanh mặt nói :
- Nếu tôn giá không có ý nghĩ sai trái, chỉ là hiểu lầm thì vấn đề dễ giải quyết thôi! Tôn giá đã biết danh Hoa Hoa công tử, hẳn cũng phải biết vị Thích huynh ấy không phải là một người dễ trêu chứ?
Ác Quân Bình bối rối :
- Đương nhiên là biết! Đương nhiên là biết!
Do Nhân Kiệt đứng lên, nghiêng mắt lạnh lùng nói :
- Vậy là tôn giá hiểu hơn ai hết, tại hạ có thể đi được rồi chứ?
Ác Quân Bình vội đưa tay ra cản lại :
- Xin lão đệ hãy dừng bước!
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Ác Quân Bình này chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, xưa nay một mình đi lại trên chốn giang hồ, giờ lại như muốn lấy lòng mình, thật ra là vì lẽ gì?”

Do Nhân Kiệt vừa thắc mắc suy nghĩ, vừa làm ra vẻ không vui, đanh mặt ngồi trở xuống.
Ác Quân Bình quét mắt nhìn hai bên, bỗng lấy hai nén vàng đặt lên bàn, châu đầu tới khẽ nói :
- Đây là chút lòng của tại hạ...
Hai nén vàng ấy nặng những năm mươi lạng, khiến Do Nhân Kiệt sững sờ thắc mắc đến tột độ, nheo mắt nhìn Ác Quân Bình nói :
- Nhờ tại hạ chuyển cho Hoa Hoa công tử phải không?
Ác Quân Bình lắc đầu :
- Không, đây là của lão đệ!
Do Nhân Kiệt ngớ người :
- Vì sao vậy?
Ác Quân Bình lộ vẻ khẩn cầu :
- Tại hạ muốn nhờ lão đệ giúp cho một việc!
Thật là mỗi lúc càng thêm kỳ lạ, một người lừng danh trong võ lâm như Ác Quân Bình mà lại nhờ một tiểu tử vô danh giúp cho một việc với trọng lễ năm mươi lạng vàng, thật là hi hữu.
Do Nhân Kiệt bèn hỏi :
- Việc gì?
Ác Quân Bình hạ giọng thật thấp :
- Bởi hai người chỉ mới quen biết nhau nên có lẽ lão đệ chưa rõ lai lịch thật sự của Hoa Hoa công tử, về điều này kể ra rất dông dài, hai người đã quen biết nhau thì rồi đây cũng sẽ rõ, tại hạ cũng không cần phải giới thiệu ở đây. Điều tại hạ yêu cầu lão đệ bây giờ là trong Thích phủ hiện nay đang thiếu một tổng quản, việc này trong võ lâm hiện nay chưa có nhiều người biết đến...
Ra vậy! Thế mà đã khiến chàng phải sợ hãi một phen. Thật ra thì Ác Quân Bình đâu cần phải giới thiệu, bằng vào địa vị và thân phận trong võ lâm của y mà lại phải lao tâm nhọc trí mưu cầu một chức tổng quản, vậy đủ thấy thanh thế của Thích phủ ấy trong võ lâm cao đến dường nào.
Do Nhân Kiệt bình thản nói :
- Các hạ tôn tánh đại danh?
Ác Quân Bình cười xởi lởi :
- Thật là thất lễ! Tại hạ họ Công Tôn, tên Tiết, Tiết này là khí tiết!
Do Nhân Kiệt lại hỏi :
- Ngoại hiệu xưng hô thế nào?
Ác Quân Bình hắng giọng :
- Các vị bằng hữu đã tặng cho tại hạ ngoại hiệu nguyên là Tái Quân Bình, bởi tại hạ bản tính bộc trực thẳng thắn, trong thời gian đi lại

trên chốn giang hồ khó khỏi xúc phạm đến người, cho nên, cũng có kẻ gọi tại hạ là Ác Nhân Bình!
Do Nhân Kiệt cố nén cười, ơ hờ nói :
- Các hạ cho là tại hạ nhất định sẽ giúp được việc ư?
- Không, không, điều ấy Công Tôn mỗ tự sẽ có cách, chỉ cần lão đệ sắp xếp cho hai người gặp nhau là được rồi!
- Sắp xếp như thế nào?
- Thế này được chăng? Tại đệ nhất lầu vào lúc trưa mai... Ý của tại hạ muốn nói là trước tiên sẽ gặp nhau tại đệ nhất lầu, sau đó, tất nhiên là còn đến nơi khác tuyệt hơn nữa. Khi gặp nhau, nếu lão đệ thích thì hãy cứ tán dương Công Tôn mỗ vài lời, chẳng hạn như tài giỏi tháo vát, trung thành đáng tin, hay là gì gì đó, chỉ cần xen vào vài lời là được rồi. Khi nào thành sự, Công Tôn mỗ nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của lão đệ đâu!
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Đáng tiếc...
Ngay khi ấy, bỗng lại nghe tiếng truyền âm cắt ngang :
- Hãy nhận lấy vàng và chấp thuận lời đề nghị của y!
Do Nhân Kiệt giật mình thầm nghĩ :
- "Ủa, thì ra Tiêu Dao thư sinh vẫn còn ở đây ư?"
Ác Quân Bình thoáng biến sắc mặt :
- Vậy là ý của lão đệ là...
Do Nhân Kiệt chậm rãi nói :
- Đã nhận lời là phải làm tròn, năm mươi lạng vàng đâu phải là ít, thẳng thắn mà nói, vàng thì ai ai cũng thích, nhưng phải tùy trường hợp, nếu như không xong việc thì lúc ấy biết ăn nói thế nào.
Ác Quân Bình liền dịu mặt, vội tiếp lời :
- Vậy là lão đệ đã sai rồi, Công Tôn mỗ đã nói rồi, lão đệ chỉ cần sắp xếp cho hai người gặp nhau, việc sau đó không cần nhọc tâm nữa, thành hay bại đều do ở cá nhân Công Tôn mỗ. Thế nào? Vậy là lão đệ đã hiểu rồi chứ?
Do Nhân Kiệt không khách sáo nữa, cầm lấy hai nén vàng bỏ vào lòng và nói :
- Tại hạ tạm nhận lấy vàng, việc thành hay bại là do vận khí của các hạ. Nếu không còn việc gì khác, tại hạ xin được đi trước một bước.
Nói đoạn chàng liền đứng lên, vòng tay thi lễ rồi đi xuống lầu.
Ra khỏi quán trà, rẽ qua một con đường khác, Do Nhân Kiệt bước nhanh dần, khi đến cửa thành nam thấy chiếc xe ngựa vẫn còn đó, gã đại hán kia bởi chờ quá lâu nên đã ngủ say trong thùng xe.
Do Nhân Kiệt một chưởng bổ xuống, gã đại hán chẳng chút đau đớn,

tiếp tục ngủ vĩnh viễn, không bao giờ thức giấc nữa.
Chàng tìm lại được ngọn Thần Tiên địch dưới chỗ ngồi, vào thành chờ đến khi trời tối, sau đó chàng đi về phía bắc thành để đến Lữ Tổ Các.
Trước Lữ Tổ Các, một lão đạo áo xám như đang thưởng nguyệt dưới một hàng cây hòe cao to, vẻ an nhàn hai tay chắp sau lưng.
Do Nhân Kiệt biết vị lão đạo này chẳng thể là ai khác, bèn bước nhanh đến với đại lễ tham kiến, sau đó từ trong lòng lấy ra hai nén vàng, hai tay cung kính dâng lên.
Tiêu Dao thư sinh đón lấy, gật gù nói :
- Dùng để tu sửa cầu Lạc Thủy có lẽ đủ rồi!
Sau đó hai người ngồi xuống một phiến đá ngang trước thềm.
Do Nhân Kiệt ngẩng lên hỏi :
- Lão tiền bối hẳn đã trông thấy và nghe rõ toàn bộ cuộc tiếp xúc giữa vãn bối với Ác Quân Bình, xin được thỉnh giáo, Thích phủ mà Ác Quân Bình đã đề cập đến lai lịch ra sao?
Tiêu Dao thư sinh cười khẩy :
- Giàu sang và rất có thế lực!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng! Lúc rời khỏi Hoa Hoa công tử có tặng cho vãn bối một đóa hoa vàng, bảo là khi nào gặp khó khăn có thể mang đến bất kỳ hiệu bạc chữ Thích nào ở khắp mọi nơi để nhờ giúp đỡ, qua đó đủ thấy giàu có đến mức nào... Tuy nhiên, Ác Quân Bình cũng đâu phải hạng tầm thường trong võ lâm, nếu Thích phủ chỉ có tài thế, hẳn không đến đỗi khiến y thèm khát đến vậy, không còn nguyên nhân nào khác nữa ư?
- Còn nữa, đó là pho Kim Hoa Huyết Chưởng của Kim Hoa Ma, trong giới võ lâm kể cả hai giới hắc bạch chẳng thấy ai dám trêu vào!
- Ai là Kim Hoa Ma vậy?
- Lão quỷ gia gia của tên tiểu tử ấy!
Do Nhân Kiệt chơm chớp mắt :
- Kể cả Kim Bút Lệnh Hồ đại hiệp cũng không dám trêu vào Kim Hoa Ma ư?
- Đúng vậy!
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Lạ thật! Trong võ lâm đã có một nhân vật như vậy từ bao giờ, sao chưa từng nghe Tiêu gia gia và Từ gia gia đề cập đến nhỉ?
(mất hai trang, tập 2 trang 155-156)
có lỗi với tất cả những người bị hại trong võ lâm.
Thật ra thì điều ấy cũng chẳng phải lỗi ở một cá nhân, chỉ cần ông

chưa từng ngăn cản người khác có hành động trừng trị Kim Hoa Ma thì bất tất phải tự trách như vậy. Việc đại nghĩa diệt thân kể ra thì không khó, song tự cổ chí kim đã có mấy ai làm được?
Tiêu Dao thư sinh bỗng quay sang nói :
- Lão phu đã bảo ngươi đi càng xa càng tốt kia mà, sao ngươi lại quay về đây?
Do Nhân Kiệt với tâm trạng đau xót tường thuật việc đã gặp Kim Bút đại hiệp tại Trường Cát và giúp ông cầu y, rồi sau cùng đã bị Độc Vô Thường hãm hại.
Nghe xong, Tiêu Dao thư sinh không lộ vẻ khích động lắm, chỉ không ngớt lắc đầu, khẽ thở dài nói :
- Chết đi càng hay, không chết có lẽ càng đau khổ hơn!
Do Nhân Kiệt vừa định nói tiếp về quá trình bị bắt giữ của mình, Tiêu Dao thư sinh bỗng trố to mắt, thảng thốt nói :
- Sao? Ngươi bảo thang Tý Ngọ tản của Tụ Thủ Thần Y là do ngươi đã đổi lấy bằng quyển Tung Hoành Phổ ư?
Do Nhân Kiệt tưởng mình đã nói không được rõ ràng, bèn thuật lại đoạn đã tình cờ có được quyển Tung Hoành Phổ một lần nữa.
Tiêu Dao thư sinh lộ vẻ khó tin, chằm chặp nhìn chàng nói :
- Quyển Tung Hoành Phổ ấy so với quyển lão phu đã trao cho ngươi có gì khác nhau không?
Giờ đến lượt Do Nhân Kiệt sững sờ, may là những lời ấy là do Tiêu Dao thư sinh nói ra, chứ là người khác thì chắc chắn chàng sẽ cho là đối phương đã cố ý bỡn cợt chàng.
Tiêu Dao thư sinh nôn nóng giục :
- Nói đi chứ!
Do Nhân Kiệt luống cuống, trố to mắt ấp úng nói :
- Lão tiền bối... đã trao cho vãn bối... quyển Tung Hoành Phổ... lúc nào và tại đâu?
Tiêu Dao thư sinh tức giận :
- Tiểu tử ngươi đã lú lẫn rồi hả? Hôm ở phòng số bốn trong khách điếm Hồng Tân tại Trường An, lão phu rõ ràng đã thấy ngươi nằm trên giường...
Do Nhân Kiệt ngẩn người, giậm mạnh chân nói :
- Đúng rồi, nhất định là gã phổ ky mắt lé kia đã lấy mất rồi.
Tiêu Dao thư sinh ngơ ngác :
- Gã phổ ky mắt lé nào?
Do Nhân Kiệt kể lại giai đoạn lúc ở Trường An bị Ác Quân Bình theo dõi uy hiếp, sau cùng đành phải dùng kế Kim thiền thoát xác, tìm một gã phổ ky thay mình nằm lại trong phòng, nhờ vậy mới thoát khỏi sự

theo dõi của Ác Quân Bình cùng với việc đã bị Độc Vô Thường bắt giữ vừa qua.
Tiêu Dao thư sinh đanh mặt nghe xong, ngẩng lên lạnh lùng nói :
- Về việc Tung Hoành Phổ lọt vào tay kẻ khác, lão phu chẳng thể hoàn toàn trách ngươi, bởi trước đó ngươi không hề biết lão phu sẽ trao cho ngươi. Tuy nhiên, việc ngươi đã dùng một gã phổ ky làm thế thân, hành động ấy thật là láo xược, khó thể tha thứ được!
Do Nhân Kiệt hoảng kinh cúi sầm mặt :
- Vâng...
Tiêu Dao thư sinh lạnh lùng nói tiếp :
- Ngươi thử nghĩ xem, ngay cả lão phu còn lầm, tất nhiên Ác Quân Bình càng không sao phân biệt được, ngươi đã vì sự an toàn của bản thân, lại dùng vài lạng bạc thuê một kẻ vô tội thế mạng cho mình. Nếu như gã phổ ky ấy lỡ chết bởi tay Ác Quân Bình, thử hỏi ngươi có đành tâm chăng?
Do Nhân Kiệt toàn thân toát mồ hôi lạnh, thậm chí không dám thở mạnh.
Tiêu Dao thư sinh như càng nói càng giận, hừ một tiếng rồi nói tiếp :
- Còn nữa, về cách xử lý của ngươi đối với gã Tạ lão ngũ trong Long Uy tiêu cục và thê tử của tên tiểu tử họ Vương thật là quá đáng và đáng ghê tởm. Đành rằng đối phó với hạng cùng hung cực ác, bất kể nam nữ đề có thể dùng thủ đoạn tàn bạo, nhưng phải nhớ là tuyệt đối không được sử dụng thủ đoạn đê tiện. Lão phu hỏi ngươi, ngươi có từng nghe người trong danh môn chính phái đã trừng trị kẻ thù của họ bằng cách ấy bao giờ chưa hả?
Do Nhân Kiệt co chân quỳ xuống, vừa định nhận lỗi thỉnh tội với Tiêu Dao thư sinh, thì trên bậc thềm bỗng vang lên tiếng một thiếu nữ cười nói :
- Thôi! Thôi! Trà rượu đã nguội lạnh hết rồi! Gia gia chỉ biết nói người ta, chưa chắc gia gia từng tuổi này, việc nào cũng lo liệu chu đáo được!
Vừa cười nói vừa bước nhanh xuống bậc cấp, chính là Kim Tố Liên!
Tiêu Dao thư sinh bị nghĩa tôn nữ bắt bẻ như vậy, chẳng thể nào làm mặt lạnh được nữa, bèn chầm chậm đứng lên, gật đầu nói :
- Ăn uống xong rồi hẵng liệu.
* * * * *
Hôm sau, Tiêu Dao thư sinh vào thành xử lý hai nén vàng kia. Do Nhân Kiệt thừa lúc ông đi khỏi, bèn oán trách Kim Tố Liên :
- Tại sao Liên muội không cho ngu huynh biết sớm?
Kim Tố Liên nhăn mặt :

- Sớm ư? Ngay cả tiểu muội cũng đâu có biết, mãi đến khi Do đại ca rời khỏi Phù Phong, gia gia mới cho tiểu muội biết rõ thân thế, và bảo lão nhân gia chính là Tiêu Dao thư sinh mà Do đại ca đang tìm kiếm. Lúc bấy giờ tiểu muội cũng trách lão nhân gia ấy nhiều lắm, và giục lão nhân gia ấy tức khắc đi tìm Do đại ca ngay, ngờ đâu dục tốc bất đạt, cuối cùng đã trao lầm quyển Tung Hoành Phổ vào tay kẻ khác, vậy có trách tiểu muội được chăng?
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Vậy ra Liên muội cũng chưa từng luyện võ công ư?
Kim Tố Liên hậm hực :
- Hừ, nếu tiểu muội mà có luyện võ công thì vị Mã tứ gia kia là người đầu tiên đừng mong sống còn, chứ đừng nói là Tạ lão ngũ và Vương công tử gì gì đó nữa!
Do Nhân Kiệt chợt nhớ ra, vội hỏi :
- Tiêu ngân của hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến ở Trường An, kết quả thế nào, có nghe lão nhân gia ấy đề cập đến không?
Kim Tố Liên gật đầu :
- Có! Gia gia bảo là tiêu ngân quả đúng là do Long Uy tiêu cục đã đánh cướp, kẻ đứng sau sai khiến nghe đâu là hai nữ nhân tên là gì gì Cơ...
- Dương Châu Thủy Hỏa song cơ phải không?
- Phải, phải rồi! Nghe đâu hai tỉ muội Song cơ ở ngay trong Long Uy tiêu cục. Gia gia vì lo nghĩ cho hai tiêu cục, nên sau khi tra rõ sự thật cũng không làm khó gì hai chị em Song cơ, chỉ phái người mang đến một phong thư với nội dung rất khách sáo, xin hai chị em Song cơ hãy vị nể lão nhân gia ấy, mong là trong vòng ba hôm hãy tìm về thất tiêu cho hai nhà, rồi hôm nào sẽ giáp mặt cảm tạ!
- Song cơ có làm đúng như vậy không?
- Do đại ca hãy đoán thử xem!
Do Nhân Kiệt cười cười, vừa định nói gì thì Tiêu Dao thư sinh bỗng từ ngoài đi vào.
Do Nhân Kiệt tươi cười đứng lên hỏi :
- Lão tiền bối, đã lo liệu xong chưa?
Tiêu Dao thư sinh quay sang Kim Tố Liên nói :
- Ngươi hãy đi nấu cơm, nhân tiện nói với Tử Vân lão đạo là mấy ngày tới lão phu không rảnh để tán gẫu với y, bảo bọn tiểu đạo sĩ, nếu không việc gì cần thiết thì đừng bén mảng đến đây!
Kim Tố Liên cười cười bỏ đi, Tiêu Dao thư sinh lại quay sang Do Nhân Kiệt nói :
- Trí nhớ của ngươi thế nào?

Do Nhân Kiệt cung kính đáp :
- Cũng tạm!
Tiêu Dao thư sinh đưa ra một mảnh giấy cứng và nói :
- Xem qua một lượt rồi trả lại cho lão phu ngay!
Do Nhân Kiệt đón lấy, y lời xem qua một lượt, sau đó trả lại mảnh giấy cho Tiêu Dao thư sinh.
Tiêu Dao thư sinh trố mắt hỏi :
- Có đọc lại được không?
Do Nhân Kiệt liền đọc :
- Long hoa hổ cứ, hạc vũ hồng phi. Song câu khuất ngọc, Tam triết thùy kim, Kim hoa hoành cẩm, Ngọc bán tán châu, Thiên ngôn ỷ mã, Nhất bút điêu long. Tổng cộng tám câu gồm ba mươi hai chữ.
Tiêu Dao thư sinh gật đầu :
- Ngươi có được trí nhớ như vậy, việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.
Đoạn ngẩng lên nói tiếp :
- Trong ba mươi hai chữ này, ngươi thấy có gì đặc biệt không?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốt lát rồi nói :
- Điểm đặc biệt dường như là chữ đầu tiên và chữ cuối cùng đều là một chữ “long”!
Tiêu Dao thư sinh gật đầu :
- Còn gì nữa?
Do Nhân Kiệt lại ngẫm nghĩ chốt lát :
- Còn nữa là hai chữ “kim” và “ngọc” đã lặp lại hai lần trong câu ba, bốn, năm, sáu...
Tiêu Dao thư sinh gật đầu liên hồi :
- Đúng hoàn toàn!
Đoạn đưa tay ra hiệu báo cho Do Nhân Kiệt ngồi xuống.
Tiêu Dao thư sinh lại nghiêm mặt nói :
- Ngươi đã xem qua quyển Tung Hoành Phổ, ít nhiều cũng có chút ít ấn tượng. Ba mươi hai chữ này chính là tám chiêu bút pháp của pho Kim Bút, mỗi chiêu có chín sự biến hóa khác nhau, tổng cộng là bảy mươi hai thức.
Do Nhân Kiệt bỗng hỏi :
- Vậy tám chiêu đầu và cuối cùng là một chữ long, phải chăng còn có hàm nghĩa khác nữa?
Tiêu Dao thư sinh gật đầu :
- Đương nhiên! Pho bút pháp này khi mới được sáng lập nguyên tên là Thần Long bút pháp, song lúc bấy giờ chỉ có bốn chiêu gồm ba mươi sáu thức, tức là bốn chiêu đầu “Long Hoa Hổ Cứ”, “Hạc Vũ Hồng Phi”, “Song Câu Khuất Ngọc” và “Tam Triết Thùy Kim”. Về sau,

đến tay sư tổ ngươi, trải qua mười năm miệt mài nghiên cứu mới sáng chế ra thêm bốn chiêu sau "Kim Hoa Hoành Cẩm", "Ngọc Bán Tán Châu", "Thiên Ngôn Ỷ Mã" và "Nhất Bút Điêu Long", khiến pho bút pháp này trở thành một tuyệt học hoàn mỹ. Pho bút pháp này khi truyền đến sư bá ngươi, bởi được mọi người gọi là Thiên Long lão nhân, nên cảm thấy bốn chữ Thần Long bút pháp như chưa được ổn, bèn đổi lại là Kim Ngọc song phi bút.
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Cái tên Thần Long bút pháp có gì là không ổn?
- Qua việc nhỏ nhặt ấy cũng đủ chứng tỏ con người của đại sư bá ngươi rất là khiêm tốn tự thủ, bởi cho rằng mọi người gọi lão là Thiên Long lão nhân, mà vẫn đặt tên pho võ công này là Thần Long bút pháp, sợ thiên hạ hiểu lầm chỉ có mỗi mình đại sư bá ngươi mới là đệ tử đích truyền của Bát Chỉ thần ông. Lúc bấy giờ lão phu có khuyên ngăn, song đại sư bá ngươi vẫn nhất quyết bảo thủ ý định của mình, thế là lão phu cũng đành phải đồng ý theo.
Do Nhân Kiệt thắc mắc hỏi :
- Hai tên Thần Long bút pháp cũng như Kim Ngọc Song Phi bút pháp đều có ý nghĩa sâu sắc và rất hay, thế vì sao lại đổi thành Tung Hoành Phổ và Kim Bút tung hoành thất thập nhị thức?
Tiêu Dao thư sinh cười chua chát :
- Đổi hai chữ Thần Long thành Kim Ngọc song phi đó đủ chứng tỏ con người của đại sư bá ngươi, và cũng giống như vậy, từ Kim Ngọc Song Phi lại đổi thành Kim Bút tung hoành thất thập nhị thức, cũng đủ chứng tỏ con người của Lệnh Hồ Huyền.
- Ý của lão tiền bối có phải là...
- Thật dễ hiểu, đại sư bá ngươi đổi hai chữ Thần Long thành Kim Ngọc song phi, tuy với lý do là trong tám chiêu có hai chữ Kim Ngọc lặp lại hai lần. Đành rằng đó là sự ngẫu nhiên, song thực ra là hàm ý mai mỉa hai sư huynh đệ ông ấy với lão phu lẽ ra phải tình nghĩa kiên định như kim ngọc, cùng chung vai sát cánh làm rạng rỡ môn phái. Sở dĩ Lệnh Hồ Huyền đã bỏ cái tên Kim Ngọc song phi đổi lại là Kim Bút tung hoành thất thập nhị thức hiển nhiên là vì đại sư bá ngươi chỉ thu mỗi mình y làm đồ đệ.
Trong khi ấy lão phu đã lui ẩn nhiều năm, không có môn hạ, sinh tử bất minh, đã trở thành có "kim" không "ngọc", không còn kể được là "song phi" nữa. Cộng thêm y xuất đạo chưa được bao lâu đã được giới võ lâm tôn xưng là Kim Bút đại hiệp, thế là lẽ tất nhiên phải sửa đổi một lần nữa.
- Thì ra là vậy!

- Nhưng lúc đầu Lệnh Hồ Huyền chỉ đổi lại là Kim Bút thất thập nhị thức, về sau có lẽ qua các vị gia gia của ngươi, được biết lão phu hãy còn sống và gọi đùa pho bút pháp ấy là Tung Hoành Phổ, nên y mới thêm vào hai chữ Tung Hoành, trở thành Kim Bút Tung Hoành thất thập nhị thức cho đến nay.
Do Nhân Kiệt vỡ lẽ :
- Thảo nào khi nghe vãn bối nói là Tý Ngọ tán đã được đổi bằng quyển Tung Hoành Phổ, lão tiền bối đã kinh ngạc là vậy.
Tiêu Dao thư sinh nghiêm giọng :
- Lão phu sở dĩ phải kể lễ rườm rà như vậy trước khi giảng thụ chiêu thức cho ngươi chính là vì không muốn ngươi trong tương lai sẽ trở thành một Kim Bút Lệnh Hồ Huyền thứ hai. Lệnh Hồ Huyền chẳng phải là không có điểm tốt, nhưng muốn học chỉ nên học cái tính hào phóng, anh dũng và biết tự giữ mình trong sạch mà thôi.
- Vâng, vãn bối đã nhớ rồi.
- Ăn tối xong ngươi hãy lên giường ngủ trước cho khỏe, sáng sớm mai, lão phu sẽ giảng giải tâm quyết trước.
Do Nhân Kiệt lo âu nói :
- Quyển Tung Hoành Phổ lọt vào tay Tụ Thủ Thần Y có quan hệ gì không?
- Võ công tùy mỗi người một khác, chắc chắn quyển Tung Hoành Phổ đó chẳng mang lại lợi ích gì cho lão họ Thi ấy đâu.
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Vì sao vậy?
- Chẳng vì sao cả. Chiêu sau cùng “Nhất Bút Điêu Long” ba sự biến hóa quan trọng nhất đã đảo lộn thứ tự và có rất nhiều sơ hở. Nếu hoài nghi đó là sự thiếu sót của môn võ học này, nhất định sẽ cảm thấy thoái chí sờn lòng, còn như miễn cưỡng mang ra ứng dụng thì chắc chắn sẽ bại.
Do Nhân Kiệt cả kinh :
- Nếu mà không xảy ra sự kiện đó thì vãn bối... há chẳng...
- Ngươi không nghe lão phu đã nói sao? Võ công tùy mỗi người một khác. Nói một cách đơn giản, nếu chỉ phát hiện ra vấn đề mà không giải quyết được thì không đáng được truyền thụ pho bút pháp này.
- Lão tiền bối cho rằng nếu là vãn bối thì có thể tìm ra được chỗ khúc chiết ấy ư?
- Cũng không hẳn vậy. Tuy nhiên, ngươi có thể bình tâm tĩnh khí mà suy nghĩ.
Vì sao một môn võ học hoàn mỹ mà lại có hiện tượng không hợp lý như vậy, hơn thế nữa hoài nghi đó phải chăng là một sự khảo

nghiệm. Nếu chịu khó tỉ mỉ nghiên cứu, ắt cũng chẳng khó phát hiện ra được những điểm sai lầm.
- Nhưng Tụ Thủ Thần Y cũng có thể làm như vậy lắm chứ?
Tiêu Dao thư sinh lắc đầu :
- Y không có khả năng ấy.
- Tại sao vậy?
- Vì họ Thi ấy và kẻ khác cũng vậy, chỉ biết đó là một môn bí học bất truyền, một khi phát hiện khuyết điểm, hẳn y sẽ có rất nhiều cách nghĩ. Nhưng không bao giờ nghĩ đó là một sự khảo nghiệm, có thể tìm được đáp án ngay trong quyển sách ấy, chỉ có giữa sư đồ với nhau, lúc trực tiếp truyền dạy võ công mới nhân cơ hội khảo nghiệm và mới có thể sinh ra giả tưởng khảo nghiệm mà thôi.
* * * * *
Thấm thoát đã ba tháng trôi qua...
Hôm ấy, Tiêu Dao thư sinh từ trong thành trở về, thần sắc rất nghiêm nghị. Gọi cả hai trẻ vào trong thư phòng, lấy ra một tấm bản đồ đường đi, nhìn Do Nhân Kiệt nói :
- Đây là địa chỉ của một thôn nhỏ nằm gần Ba Đông, ngươi hãy cùng Tố Liên ngay đêm nay đi đến đó, tìm gặp một bà lão câm tên là Trương Đại Ma, chỉ cần đưa ra tấm bản đồ này, bà ta sẽ cho hai người trú. Trong vòng nửa năm, tốt hơn hết không nên bước chân ra khỏi nhà. Bảy mươi hai sự biến hóa đã giảng dạy xong rồi, bây giờ ngươi chỉ còn thiếu hỏa hầu nữa thôi. Tin là sau nửa năm ngươi hẳn sẽ tiến bộ rất nhiều.
Kim Tố Liên không nén được, xen lời :
- Gia gia không đi cùng sao?
Tiêu Dao thư sinh đanh mặt :
- Chả lẽ muốn lão phu lúc nào cũng ở bên các ngươi hay sao?
Do Nhân Kiệt dè dặt nói :
- Mấy hôm nay lại có biến cố trọng đại phải không?
Tiêu Dao thư sinh vẻ tức tối :
- Bọn tặc tử ấy mỗi lúc càng thêm quá quắc, trong nửa tháng qua những vụ thiếu nam thiếu nữ mất tích đã liên tiếp xảy ra. Và cướp của giết người càng không kể xiết.
Những phú hộ trong vùng Quan Các đều lo sợ, ăn ngủ không yên. Mười sáu tiêu cục từ Khai Phong đến Hàm Dương đều lần lượt đóng cửa. Lão phu chẳng tin mất một Kim Bút Lệnh Hồ Huyền thì giới võ lâm không còn ai dám dọn dẹp bọn tặc tử đó nữa.
Kim Tố Liên không dằn được lại hỏi :
- Vậy sao chúng ta lại phải dời đi nơi khác?

Tiêu Dao thư sinh trừng mắt :
- Ngươi tưởng dời đi nơi khác là vì nha đầu ngươi ư? Bạch Mã tự ở tây ngoại ô và vùng Long Môn đều đã có bọn tặc tử xuất hiện. Không chừng ngày hôm nay bọn chúng sẽ kéo đến đây lục soát, đến lúc ấy lão phu biết lo cho ai đây?
Do Nhân Kiệt sửng sốt :
- Bọn chúng lục soát gì vậy?
- Để tìm một người.
- Ai vậy?
- Ngươi!
- Sao bọn chúng lại biết vãn bối có mặt tại đây?
- Nếu lão phu đoán không lầm, đây chính là kiệt tác của Ác Quân Bình Công Tôn Tiết. Hôm trước tên tiểu tử họ Thích qua ngày sau đã rời khỏi Lạc Dương, Ác Quân Bình đến đệ nhất lầu không gặp, quá căm tức nên đã đổ trút cho ngươi cái tội hạ sát bọn Độc Vô Thường.
- Việc đã qua lâu đến ba tháng mà y còn muốn mượn đao giết người, vậy sao y lại không chịu ra tay ngay lúc bấy giờ?
- Mượn đao giết người dĩ nhiên là không khoái bằng chính tay mình báo phục.
Nhưng hắn đã tìm ngươi khắp nơi không gặp, còn cách nào tốt hơn thế nữa? Thôi, bây giờ đừng nói vớ vẩn nữa, hãy lo giúp Tố Liên lo thu xếp mau!
Hôm sau, trên chiếc xe ngựa cũ theo đường cái quan Lạc Thủy đi về hướng nam, Kim Tố Liên thấy Do Nhân Kiệt mày chau mặt ủ, như có tâm sự gì đó, bèn quan tâm hỏi :
- Kiệt ca sao cứ lặng thinh mãi thế này?
Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài thậm thượt, lắc đầu lặng thinh.
Kim Tố Liên chơm chớp mắt nói tiếp :
- Phải chăng...
Do Nhân Kiệt bỗng ngồi ngay lại nói :
- Liên muội, ngu huynh xin hỏi điều này, Liên muội nhận thấy trong thời gian trước đây, ngu huynh bất luận về phương diện nào cũng tỏ ra quá nhu nhược phải không?
Kim Tố Liên có vẻ bất ngờ :
- Vậy nghĩa là sao?
Do Nhân Kiệt thở dài :
- Ngu huynh cũng khó giải thích, nói tóm lại, ngu huynh chỉ thấy kể từ lúc chia tay nhau tại Phù Phong đến nay, bất luận việc gì dường như là làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm thì không sai...
- Ủa, về việc dùng gã phổ ky thế thân ở khách điếm Hồng Tân và

cách xử trị hai phu phụ họ Vương, tiểu muội chẳng đã biện họ cho Kiệt ca rồi còn gì?
- Ngu huynh không phải nói về hai việc ấy.
- Vậy chứ Kiệt ca muốn nói về việc gì?
Do Nhân Kiệt lại buông tiếng thở dài :
- Ngu huynh chẳng thể nào hiểu nổi, hôm gặp Độc Vô Thường tại Trường Cát, vì sao không liều một phen sống chết mà lại để cho lão ta sanh cầm...
Kim Tố Liên trố to mắt :
- Lạ quá! Con người muốn chết thật là dễ dàng, ngay bây giờ Kiệt ca cũng có thể từ trên xe nhảy xuống vậy. Rõ là ngớ ngẩn. Tiểu muội xin hỏi, cái gì gọi là "tránh voi chẳng hổ mặt nào"? Nếu Hàn Tín mà không nhẫn nhục lòn chôn giữa chợ, Câu Tiễn không chịu đựng cái nhục nếm phân, sau này đâu thể một người đăng đàn bái tướng, một người quốc thổ trùng quang?
- Và còn sau này gặp Hoa Hoa công tử...
- Đó cũng đâu có gì là sai trái chứ. Đó là cơ duyên của Kiệt ca, tùy cơ ứng biến, hoàn toàn là do ở trí khôn của mình. Trong tình trạng huyệt đạo bị khống chế, Kiệt ca ngoại trừ dĩ bạo chế bạo thì còn cách nào hơn? Còn như Kiệt ca muốn nói về vấn đề sau đó không nên nhận sự giúp đỡ của đối phương, vậy thì lại càng sai hơn nữa. Ví dụ như một người đi đường mệt mỏi, muốn ngồi xuống ngơi nghỉ, đương nhiên là phải chọn một gốc cây sạch sẽ. Nhưng nếu bị rơi xuống biển, người ấy lẽ nào sẽ bỏ qua một khúc cây trôi đến bởi vì khúc cây ấy bị sâu đục khoét?
Do Nhân Kiệt phì cười :
- Liên muội thật là khéo nói!
Kim Tố Liên nghiêm mặt :
- Đó là tiểu muội đã luận theo sự thật, nếu kiệt ca mà nhu nhược đúng như mình đã nói thì chẳng những gia gia không thu Kiệt ca làm đồ đệ mà ngay cả tiểu muội cũng chẳng thèm đếm xỉa đến Kiệt ca từ lâu rồi.
Do Nhân Kiệt cảm động nói :
- Những lời này của Liên muội thật còn hơn xa một hoàn linh dược, đã trừ sạch niềm ray rứt trong lòng ngu huynh bấy lâu nay. Nhất là trong ba tháng qua, vì giúp ngu huynh chuyên tâm học tập, Liên muội đã phải vất vả rất nhiều, ngu huynh thật chẳng biết rồi đây sẽ phải báo đáp hiền muộn như thế nào mới được!
Kim Tố Liên khúc khích cười :
- Để tiểu muội nói cho Kiệt ca biết nhé. Cách báo đáp tốt hơn hết là

Kiệt ca đừng mày chau mặt ủ nữa.
Do Nhân Kiệt cười gượng gạo, lẹ làng ngoảnh nhìn ra ngoài xe. Mãi khi xe ngựa đến Tân trang dừng lại ăn uống, hai người không ai nói gì thêm nữa.
Ăn uống xong, lên xe tiếp tục lên đường. Đi được một quãng, Kim Tố Liên lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng :
- Kiệt ca khi nãy đã bảo trong lòng không còn ray rứt nữa, có thật vậy chăng?
Do Nhân Kiệt thoáng đỏ mặt, đoạn bặm môi cúi đầu, như có điều gì muốn nói nhưng lại khó thể mở lời.
Kim Tố Liên chau mày :
- Kiệt ca định nói gì nhưng sợ tiểu muội không chịu nổi phải không?
Do Nhân Kiệt ngẩng đầu lên nói :
- Có thể nói như vậy, nhưng ngu huynh lòng đã quyết, xin Liên muội hãy chấp nhận cho.
Kim Tố Liên bực mình :
- Không nói ra một lần được hay sao?
Do Nhân Kiệt nghiêm giọng :
- Ngu huynh tin là Liên muội nhất định sẽ thông cảm cho, đó là ngu huynh định phen này chỉ đưa hiền muội đến Ba Đông chứ không ở lại với hiền muội...
Kim Tố Liên như đã đoán biết trước nên không lấy làm ngạc nhiên, chỉ chơm chớm mắt nói :
- Kiệt ca không yên tâm về gia gia chứ gì?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng, với chút thành tựu hiện nay, có lẽ ngu huynh cũng chẳng giúp được gì. Nhưng dù sao biết được tin tức thì cũng cảm thấy phần nào an ủi...
- Nếu gia gia biết được thì sao?
Do Nhân Kiệt áo não cười lắc đầu :
- Ngu huynh không nghĩ xa đến vậy, đồng thời cũng không vì bất kỳ điều e ngại gì mà đổi thay ý định. Quốc có quốc pháp, gia có gia qui. Rồi đây khi nào lão nhân gia hay biết, bất luận trách phạt thế nào thì ngu huynh cũng cam lòng chấp nhận.
Kim Tố Liên thoáng ngẫm nghĩ :
- Như vậy có ảnh hưởng đến sự tập luyện của Kiệt ca không?
Do Nhân Kiệt trầm ngâm đáp :
- Không ảnh hưởng nhiều lắm đâu, bởi ngu huynh đã thuộc chiêu thức, chỉ kém về hỏa hầu thôi. Trong khoảng thời gian ấy, dĩ nhiên ngu huynh không bỏ qua cơ hội ôn tập đâu.

Kim Tố Liên mím môi, sau cùng gật đầu nói :
- Thôi được, thế thì quyết định như vậy đi!
* * * * *
Giới võ lâm cho đến nay chưa hiểu rõ về Thiên Ma giáo, một giáo phái đã quật khởi sau khi Thiên Long phủ ngộ nạn, chỉ còn lại hai điều nữa thôi, đó là Tổng đàn đặt tại đâu và Giáo chủ là ai?
Vào một buổi sáng đầu mùa đông, bầu trời ảm đạm, gió lạnh cắt da, trên đường cái quan từ Giăng Lăng bắt lên Kinh Môn, một con tuấn mã màu đỏ sậm phóng đi như bay, trên lưng ngựa là một người áo đen, bởi vì đội mũ che tai nên không phân biệt được là nam hay nữ và tuổi tác bao nhiêu. Chỉ biết người này kỵ thuật rất điêu luyện, chỉ thấy y hai tay cầm cương, người nằm mọp về phía trước, nhịp nhàng lên xuống theo tuấn mã, trông hết sức ngoạn mục.
Sau khi kỵ mã mất dạng nơi cuối đường không bao lâu, phía sau lại xuất hiện một đại hán võ phục xám, tuổi trạc tam tuần, hiển nhiên là đang đuổi theo kỵ mã kia.
Một người dù khinh công cao siêu đến mấy dĩ nhiên cũng chẳng dễ gì thắng nổi một con tuấn mã, song đại hán ấy thân pháp chẳng phải tầm thường, chỉ thấy y phóng đi nhanh như tên bắn, chẳng kém con tuấn mã vừa rồi.
Nếu như hai người cùng lúc cất bước tại Giang Lăng, đến đây cũng gần sáu mươi dặm đường, vậy mà vẫn giữ được khoảng cách ngắn thế này, thì khinh công của gã đại hán quả là kinh người.
Nửa giờ sau, kỵ mã phía trước đã vượt qua trạm ngựa Kiến Dương, dừng lại trước một trang viện nhỏ có tường đất bao quanh, nằm ngoài Dương Gia tập.
Qua việc người áo đen không hề ngoái nhìn ra sau, và giờ đây lại xuống ngựa một cách ung dung thế này, đủ thấy y không hề hay biết đã có người đuổi theo phía sau.
Trang viện mà người áo đen dắt ngựa đi vào cũng giống như tất cả những gia đình có chút của cải ở nông thôn, không có gì khác lạ cả.
Tòa nhà ba gian quay mặt về hướng nam, bên ngoài bờ tường đất trước nhà có một hồ nước to dành cho trâu ngâm mình vào những ngày hè, xung quanh tre và cây cối mọc um tùm, hình thành một cánh rừng tạp thiên nhiên.
Bên trong bờ tường là một bãi đất trống rất rộng và bằng phẳng, một phần là sân phơi lúa. Chỉ duy một điều không hài hòa, đó là trong sân trống lúc này đang có một cỗ xe ngựa sang trọng lộng lẫy.
Người áo đen đi vào sân, vừa buộc xong ngựa thì từ trong gian nhà phía tây bước ra một thiếu nữ áo xanh tuổi chừng mười bốn, mười

lăm, gương mặt bầu bĩnh với đôi mắt to đen và hai hàng mi cong dài, trông rất xinh đẹp mặn mà.
Thiếu nữ áo xanh cười nói :
- Công Tôn đại hiệp đã vất vả quá!
Người áo đen hết sức cung kính nói :
- Không dám! Chỉ chút ít đường, lại có con ngựa khỏe này đâu có gì là đáng kể!
Thiếu nữ áo xanh đảo tròn mắt, đoạn hỏi :
- Kết quả thăm dò ra sao?
Người áo đen tiến tới một bước, thấp giọng nói :
- Không sai chút nào cả. Quả đúng là Thích đại công tử, nghe đâu đối phương tuổi mới mười bảy, hết sức xinh đẹp...
Thiếu nữ áo xanh khẽ hắng giọng :
- Thôi, khỏi diễn tả!
Người áo đen vội đổi giọng :
- Vâng, vâng! Nếu các vị cô nương đi ngay bây giờ, rất có thể là hai người hãy chưa thức dậy, vậy là sẽ bắt quả tang cả đôi...
Thiếu nữ áo xanh chau mày ra chiều căm ghét, vừa định quay vào thì từ trong nhà bỗng vang lên tiếng nữ nhân lạnh lùng nói :
- Phải Minh Châu đó không? Bảo Vưu Đại thắng xe ngay!
Thiếu nữ áo xanh có tên Minh Châu liền cung kính đáp :
- Thưa vâng!
Rồi liền đi sang gian nhà phía đông, lớn tiếng nói :
- Vưu Đại có trong ấy không? Thắng xe!
Trong nhà liền bước ra một đại hán vạm vỡ, đi thẳng đến chuồng ngựa, vào trong dắt ra hai con ngựa màu vàng sậm, hết sức thành thạo thắng xong xe ngựa một cách nhanh chóng.
Trong khi ấy một giai nhân tuyệt sắc nhưng vẻ mặt nghiêm lạnh từ trong gian nhà phía tây bước ra với sự dìu đỡ của hai thiếu nữ áo xanh khác.
Người áo đen vội tiến tới ôm quyền thi lễ và cười nói :
- Xin chào Vưu cô nương!
Thiếu nữ tuyệt sắc ấy tuổi chừng đôi mươi, toàn thân y phục tím, nghe hỏi liền chững bước, gật đầu đáp lễ, nhẹ vung tay ném ra một vật màu trắng và nói :
- Ba hôm sau hãy đến Phân đàn Tương Dương, các hạ thích ở nơi nào trong bổn giáo, cứ nói rõ với vị Tổng đàn hộ pháp ấy được rồi.
Người áo đen đưa tay đón lấy, hắng giọng rồi nói :
- Dám hỏi cô nương, vị hộ pháp ấy...
Thiếu nữ áo tím vừa đi về phía xe ngựa vừa nói :

- Thiên Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang!
Người áo đen sửng sốt, song liền khom mình nói :
- Đa tạ cô nương đã tài bồi cho!
Rèm xe buông xuống Vưu Đại dắt xe ngựa ra ngoài sân rồi phóng lên chỗ ngồi, theo một con đường đất dẫn đến đường cái quan. Thiếu nữ tên Minh Châu cưỡi con ngựa màu đỏ sẫm theo sát phía sau xe.
Ngay khi xe ngựa vừa rẽ sang đường cái quan thì đại hán áo xám xuất hiện, song người trên xe ngựa không hề bận tâm đến y. Trong tiếng quát tháo, chiếc xe ngựa chạy sát qua người đại hán áo xám, thậm chí ngay cả người đánh xe là Vưu Đại cũng chẳng thèm nhìn ngó đến y.
Bên này, người áo đen dõi mắt trông theo chiếc xe ngựa rẽ sang đường cái quan, đoạn cúi xuống nhìn cái gói lụa trắng nhỏ trong tay, nhếch môi cười mãn nguyện.
Ngay khi người áo đen ngẩng lên định cất bước bỏ đi, trước mặt cách chừng bảy tám bước, chẳng rõ tự lúc nào đã xuất hiện một đại hán áo xám xa lạ.
Người áo đen thoáng kinh ngạc, mắt rực tinh quang, trầm giọng lạnh lùng hỏi :
- Tôn giá là ai?
Đại hán áo xám mặt lộ vẻ do dự, môi mấp máy nhưng không phát ra tiếng nói.
Người áo đen thấy vậy liền cảm thấy nhẹ người, bèn tiến tới một bước, trầm giọng nói tiếp :
- Sao tôn giá không lên tiếng?
Đại hán áo xám bất giác lùi sau một bước, mắt vẫn lộ vẻ do dự như muốn nói gì đó.
Người áo đen lại tiến thêm bước nữa, gằn giọng nói :
- Tôn giá có nghe thấy không?
Đại hán áo xám liên tiếp lùi sau hai bước, vẻ khó khăn nói :
- Tại hạ... là Bình... Dịch Chi!
Người áo đen cười hăng hắc, mắt đảo tròn nói :
- Có lẽ tôn giá rất ít khi đi ra ngoài lắm phải không? Hắc hắc... Bình bằng hữu có muốn biết tại hạ là ai không?
Đại hán áo xám miễn cưỡng ôm quyền nói :
- Tại hạ cũng đang định thỉnh giáo!
Người áo đen chầm chậm tiến tới và nói :
- Ác Quân Bình Công Tôn Tiết chính là tại hạ, tốt hơn hết bằng hữu hãy mau nói ra mục đích đã đột ngột có mặt tại đây, bằng không...

hắc hắc, có lẽ bằng hữu còn chưa biết Công Tôn mỗ trước nay đã tiếp đãi những người gặp gỡ lần đầu mà động cơ bất minh như thế nào phải không?
Đại hán áo xám như giật mình kinh hãi, trố mắt nói :
- Thì ra... các hạ... các hạ... chính là Công Tôn đại hiệp ư?
Ác Quân Bình đanh mặt lạnh lùng nói :
- Hãy nói về việc chính!
Đại hán áo xám thoái lui liên hồi, vẻ mặt hoảng sợ nói :
- Xin Công Tôn đại hiệp hãy nguôi giận, đây chỉ là một sự hiểu lầm, Bình mỗ xinh nhận lỗi với Công Tôn đại hiệp.
Ác Quân Bình từng bước tiến tới, trừng mắt nói :
- Hiểu lầm thế nào?
Đại hán áo xám lúng túng :
- Bình mỗ tưởng tại đây có người của Thiên Ma giáo, không ngờ lại gặp Công Tôn đại hiệp, xin Công Tôn đại hiệp hãy tin... đây... đây... quả tình... chỉ là một sự trùng hợp...
- À, các hạ định tìm người của Thiên Ma giáo, vì việc gì vậy?
Đại hán áo xám bỗng lộ vẻ kiên quyết :
- Một việc vô cùng quan trọng, nhưng xin Công Tôn đại hiệp lượng thứ cho, việc này bình mỗ chỉ có thể nói với môn đồ của Thiên Ma giáo mà thôi.
Ác Quân Bình gật đầu :
- Tốt lắm, nói đi.
Đại hán áo xám thoáng ngạc nhiên :
- Ý của Công Tôn đại hiệp muốn nói, đại hiệp cũng là người trong giáo ư?
Ác Quân Bình giọng buông thỏng :
- Khi nãy còn chưa phải!
Đại hán áo xám ngơ ngác :
- Vậy có nghĩa là đại hiệp bây giờ... xin thứ cho Bình mỗ mạo muội... Công Tôn đại hiệp có thể nói rõ hơn chăng?
Ác Quân Bình từ trong lòng lấy ra một lá cờ tam giác nhỏ bằng lụa vàng, giơ lên cao phất nhẹ, ngạo nghễ nói :
- Bằng hữu có biết đây là lá cờ gì không?
Đó là một lá cờ vàng có thêu hình bát quái và cán bằng ngà, hết sức sặc sỡ và tinh vi.
Đại hán áo xám lắc đầu nói :
- Tại hạ quả tình không biết.
Ác Quân Bình cười đắc ý :
- Đây là Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh, một trong ba đại tín vậy của

Thiên Ma giáo!
Công Tôn mỗ hiện chưa tiện giải thích cặn kẻ với bằng hữu, rồi đây không bao lâu nữa bằng hữu ắt sẽ rõ. Bằng vào Thái Cực lệnh này, có thể đi khắp thiên hạ, nếu nói rõ ràng hơn, Công Tôn mỗ hiện nay chưa phải là người trong giáo, nhưng ba ngày sau, khi Công Tôn mỗ đến Phân đàn Tương Dương gặp một vị hộ pháp Tổng đàn, lúc ấy giờ rất có thể Công Tôn mỗ sẽ trở thành một Phân đàn chủ, nói vậy bằng hữu đã hiểu chưa?
Đại hán áo xám gật đầu :
- Tại hạ hiểu rồi.
Đoạn ngẩng lên nói tiếp :
- Nghe đâu quý giáo có treo một giải trọng thưởng, đang tìm bắt một thiếu niên họ Do, có đúng vậy không?
Ác Quân Bình mừng đến cơ hồ nhảy cẫng lên, bỗng cảm thấy con người một khi thời vận đến, thật chẳng thể nào tưởng tượng nổi. Vừa mới được một ngọn Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh, chẳng ngờ, bỗng dưng một tên hết thời lại mò đến, mang theo một tin mừng thắp đuốc cũng chẳng thể nào tìm được.
Thế là trong lòng liền nảy sinh ý định chỉ cần chờ cho đối phương tiết lộ tin tức là hạ thủ diệt khẩu ngay, song ngoài mặt, y lại ra vẻ rất nghiêm túc gật đầu nói :
- Đúng vậy, giá thưởng là một vạn lạng bạc nén!
Đại hán áo xám không hề biết đại họa sắp giáng lên đầu, ánh mắt lộ vẻ tham muốn hỏi :
- Món tiền thưởng ấy sẽ được lãnh tại đâu vậy?
Ác Quân Bình vờ ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn mới đáp :
- Thế này được chăng? Bằng hữu hãy nói ra nơi tên tiểu tử họ Do đang ẩn náu trước, sau đó hai ta cùng đến đó bắt lấy hắn rồi đem đến Phân đàn Tương Dương lãnh thưởng, như vậy bằng hữu sẽ nhận được ngay món tiền thưởng ấy, và Công Tôn mỗ cũng nhân cơ hội này hiến chút công lao, có thể nói là nhất cử lưỡng đắc...
Đại hán áo xám gật đầu :
- Vậy cũng được!
Ác Quân Bình liền thừa cơ nói tiếp :
- Không nên chậm trễ kẻo sinh biến, theo như bằng hữu biết, tên tiểu tử ấy hiện đang ở đâu?
Đại hán áo xám bỗng ngẩn lên nói :
- Vị hộ pháp mà Công Tôn đại hiệp sẽ hội kiến tại Phân đàn Tương Dương đó danh tánh là gì vậy?
- Ngũ Đài Thiên Yếm Tẩu!

- Công Tôn đại hiệp từng gặp vị Thiên Yếm Tẩu ấy bao giờ chưa?
Ác Quân Bình lắc đầu :
- Chưa!
- Vậy Phân đàn ấy ở chỗ nào trong thành Tương Dương?
- Đại Quan viên ở thành bắc!
Ác Quân Bình bỗng trố mắt hỏi :
- Bằng hữu hỏi những điều ấy chi vậy?
Đại hán áo xám gật gù không đáp, thò tay vào trong áo lấy ra một cây sáo, cầm trong tay quơ quơ và nói :
- Công Tôn đại hiệp có biết đây là món binh khí gì không?
Ác Quân Bình quét mắt nhìn, sửng sốt kêu lên :
- Thần tiên vô địch, phải không?
Đại hán áo xám gật đầu :
- Công Tôn đại hiệp quả là tinh mắt.
- Theo như Công Tôn mỗ được biết, tên tiểu tử ấy chính là hậu duệ của Địch Tẩu Do Nhã Duy trong Lục tào, ngọn Thần Tiên địch này, Bình bằng hữu đã lấy của tên tiểu tử ấy phải không?
Đại hán áo xám lắc đầu :
- Không phải!
Ác Quân Bình ngơ ngẩn :
- Vậy chứ...
Đại hán áo xám bỗng tiến tới một bước, lạnh lùng nói :
- Ngọn địch này rất ít khi rời khỏi người tiểu tử ấy, hiện y đang đứng trước mặt Công Tôn đại hiệp đây!
Ác Quân Bình ngớ người, và lập tức cười to nói :
- Đã đúng là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại mò vào!
Nào, nào, để thành toàn cho nỗi mơ ước nhất cử thành danh của ngươi, Công Tôn đại thúc đây nhất định sẽ cố gắng hầu tiếp ngươi vài chiêu để cho ngươi được mãn nguyện.
Do Nhân Kiệt đưa ngang trường địch, trầm giọng nói :
- Hãy tuốt khí giới ra đi!
Ác Quân Bình nhếch môi khinh bỉ :
- Hai người đối địch, một người có khí giới còn chưa đủ hay sao?
Do Nhân Kiệt hai tay ôm địch, thoáng vòng tay nói :
- Vậy thì xin mạn phép!
Đoạn trường địch vung ra, chỉ thấy bóng địch loang loáng, từ ngực quét ngang ra.
Ác Quân Bình bất giác lùi ra sau mấy bước, ngạc nhiên trố mắt nói :
- Ủa, ngươi đã thi triển Thần Tiên thập bát tản thủ đó ư?

Do Nhân Kiệt vụt thu địch, giọng buông thỏng :
- Xin nhắc lại, hãy tuốt khí giới ra đi!
Ác Quân Bình mắt chớp liên hồi, cười hăng hắc nói :
- Ngươi tưởng là bổn đại gia sợ ngươi ư? Chẳng qua bổn đại gia hiếu kỳ đó thôi!
Ngươi đã học được môn địch pháp này của ai vậy?
Do Nhân Kiệt bình thản nói :
- Các hạ biết nhiều hiểu rộng, lo gì không nhận ra được? Các hạ hãy nhìn cho kỹ đây!
Đoạn chàng liền vung tay, trước khi xuất chiêu, trường địch khẽ rung động, tạo nên vô số hoa địch, từ ngang ngực đưa thẳng ra.
Ác Quân Bình lần này đã trông thấy rất rõ, bất giác giật mình kinh hãi.
Thì ra Do Nhân Kiệt trường địch hai lần xuất thủ, tư thế tuy gần giống nhau, song chàng đã sử dụng hai thế nối tiếp nhưng không giống nhau trong Kim Bút thất thập nhị thức.
Hai thế ấy có điểm khác nhau là thế thứ nhất nhẹ nhàng khinh động, có thực có hư, thế thứ nhì vận tụ chân kình, có thể phát ra uy lực thạch phá thiên kinh bất kỳ lúc nào.
Thế nhưng, Ác Quân Bình tuy đã nhận ra điểm khác nhau giữa hai thế địch ấy, và biết rõ đó không phải là Thần Tiên thập bát tản thủ, song y chưa nhận ra được hai thế ấy chính là kỳ học Thiên Long quán tuyệt một thời.
Do đó, cũng như chính y đã nói, quả thật y chỉ là hiếu kỳ chứ không phải khiếp sợ.
Chỉ thấy y buông tiếng cười dài, xoay người nhanh như gió lốc, thoáng cái đã vòng ra sau lưng Do Nhân Kiệt, song chỉ nhanh như chớp điểm vào tử huyệt sau ót Do Nhân Kiệt.
Do Nhân Kiệt ung dung xoay người, trường địch trong tay vẫn giữ nguyên chiêu thức, vung ngang ra.
Do bởi đôi bên đã hoán chuyển vị trí, nên Do Nhân Kiệt không cần hóa giải thì thế công của đối phương cũng tự động vô hiệu.
Giờ đây hai ngón tay của Ác Quân Bình điểm vào khoảng giữa cổ và bả vai chàng, còn trường địch của chàng thì vẫn điểm vào yếu huyệt dưới bụng đối phương.
Ác Quân Bình quả không hổ là một cao thủ bậc nhất trong giới hắc đạo, tuy mới ra tay y đã bị áp đảo, song y chẳng mảy may nao núng, chẳng những không lui mà còn sấn tới một bước, xoay tay hóa chỉ thành chưởng, bổ thẳng xuống cổ vai Do Nhân Kiệt.
Đây là một lối đánh thí mạng, kết quả đa phần là lưỡng bại câu

thương, nếu bổ trúng Do Nhân Kiệt thì y ắt cũng thủng bụng.
Ác Quân Bình xuất thủ như vậy là thật sự muốn cùng chết với Do Nhân Kiệt ư?
Không bao giờ!
Thì ra tên ác ma này rất giàu kinh nghiệm chiến đấu, y nghĩ Do Nhân Kiệt tuổi hãy còn trẻ, dù võ công cao thâm đến mấy, một khi đứng trước tình trạng sinh tử thế này, nhất định không đủ cam đảm thí mạng.
Nói cách khác, lúc này chỉ cần Do Nhân Kiệt nao núng một chút thì bị rơi vào sự toan tính của Ác Quân Bình.
Thế nhưng, có một điều Ác Quân Bình không thể nào ngờ tới là Thiên Long kỳ học trong tình thế này không nhất định phải thí mạng mới được.
Do Nhân Kiệt thấy Ác Quân Bình một chưởng bổ xuống, chàng chẳng những không tránh mà còn cất người lên đón lấy, đồng thời ngọn trường địch trong tay cũng từ nơi bụng chuyển lên yết hầu.
Như vậy, tuy chàng vẫn phải chịu đựng một chưởng của đối phương, song nhờ cất người lên nên trúng chưởng sớm hơn, lúc ấy chưởng lực phát ra chưa trọn vẹn, mức độ thọ thương không đáng kể.
Ác Quân Bình thấy vậy bất giác kinh hãi quát :
- Tên tiểu tử thối tha...
Song chỉ nói được bấy nhiêu thì đã nghe “phụp” một tiếng khô khan, cổ họng đã bị trường địch xuyên thủng, vĩnh viễn không bao giờ nói được nữa, thế là rồi đời một tên ác ma xảo quyệt.

KIM BÚT THẦN HIỆP

Hồi 5
Gia nhập hổ huyệt

Ba hôm sau, trước Đại Quán viên nằm tại phía Bắc thành Tương Dương bỗng xuất hiện một hán tử trung niên áo đen mặt mày trơ lạnh.
Trên thực tế, Đại Quán viên này giờ đây đã trở thành một khu vườn hoang phế. Hán tử áo đen xem kỹ xung quanh không người, bèn tung mình nhẹ nhàng lướt qua bờ tường vào trong.
Ngay khi hán tử áo đen hai chân vừa chạm đất, chưa kịp cất bước, bỗng sau lưng vang lên tiếng sắc lạnh nói :

- Bằng hữu cần tìm ai?
Hán tử áo đen chầm chậm quay người, quét mắt nhìn, lạnh lùng hỏi ngược lại :
- Vậy chứ các hạ là ai?
Thì ra người lên tiếng sau lưng là một lão nhân lưng gù tuổi trạc ngũ tuần, y phục cũ kỹ, gương mặt to dài như mặt ngựa, đôi mày chữ bát, tướng mạo xấu xí và quái dị đến gớm ghiếc.
Lão đưa mắt ngắm nhìn hán tử áo đen, nhếch môi cười nói :
- Có lẽ bằng hữu chẳng thể không biết đây là đâu chứ?
Hán tử áo đen gật đầu :
- Vâng, biết rất rõ ràng! Bây giờ chỉ còn một điều chưa rõ ràng nữa thôi!
- Điều gì?
- Thân phận của các hạ!
Lão nhân mặt ngựa thò tay vào lòng lấy ra một lá cờ tam giác nhỏ màu đen, giơ lên phất nhẹ, lá cờ xòe ra tung bay theo gió, chú mục nhìn hán tử áo đen nói :
- Bằng hữu có điều chi chỉ giáo?
Hán tử áo đen giọng ơ hờ :
- Không dám!
Đoạn phất nhẹ tay áo, trong tay đã có thêm một lá cờ tam giác nhỏ, điểm khác nhau là lá cờ này màu vàng và thêu hình Hỗn Nguyên Thái Cực, ngũ sắc sặc sỡ, còn lá cờ của lão nhân mặt ngựa màu đen, thêu hình một đầu lâu người và bên dưới là hai khúc xương gác chéo nhau.
Lão nhân mặt ngựa liền trố to mắt sửng sốt, thất thanh kêu lên :
- Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh!
Hán tử áo đen thoáng sầm mặt :
- Đoan Mộc hộ pháp ở Tổng đàn đã đến chưa?
Lão nhân mặt ngựa vội đáp :
- Ồ, lẽ ra là hôm nay đến, tối qua đã nhận được truyền thư của Phân đàn Đồng Bách, bảo là bên ấy việc chưa xong, có lẽ phải trễ nãi hai ba hôm...
Hán tử áo đen chau mày :
- Đàn chủ các ngươi có đây không?
Lão nhân mặt ngựa cung kính đáp :
- Ngô phó phân đàn chủ đã được triệu về Huyết Chưởng đường Tổng đàn hồi nửa tháng trước, chỗ trống chưa có người thay thế. Còn Tô đàn chủ thì hai hôm nay không được khỏe, nhưng không hề gì! Xin mời thượng sai vào trong dùng trà, ti thuộc sẽ thông báo

ngay, chúng thuộc hạ đều biết Thái Cực lệnh của Vu hộ pháp xưa nay chẳng hề truyền ra...
Hán tử áo đen gật gù, ra hiệu bảo lão nhân mặt ngựa đi trước dẫn đường.
Bước trên con đường mòn phủ đầy lá khô, đi qua hai cửa cổng điêu tàn, sau cùng đến trước một ngôi lầu các nhỏ. Lão nhân mặt ngựa vỗ tay gọi đến hai gã giáo đồ áo xám rồi xin phép hán tử áo đen bỏ đi.
Hán tử áo đen ngồi trong ngôi lầu các uống trà, chờ chừng một khắc sau mới nghe bên ngoài có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Hán tử áo đen đang lấy làm lạ thì đã thấy một nữ lang tuyệt sắc bước vào.
Nữ lang này tuổi chừng hăm bốn, hăm lăm, toàn thân y phục màu tím nhạt, thân hình yểu điệu mảnh mai và gương mặt trái xoan, quả là một tuyệt đại giai nhân.
Sao? Phân đàn chủ ở đây là nữ nhân ư?
Hán tử áo đen sững sờ, bất giác đứng bật dậy.
Nữ lang áo tím nhẹ khoát tay ra hiệu cho hai nữ tỳ đứng lại ngoài cửa. Sau đó mới tha thướt bước vào, chấp tay thoáng khom mình thi lễ, đoạn cất giọng trong trẻo nói :
- Tô Kim Phụng xin tham kiến thượng sai!
Hán tử áo đen vội đáp lễ nói :
- Đã phải làm phiền Đàn chủ!
Đoạn chìa tay mời ngồi xuống, hai gã giáo đồ phục dịch lại mang đến trà thơm và trái cây khác.
Sau vài câu chào hỏi xã giao, nữ nhân Đàn chủ Tô Kim Phụng với giọng dịu dàng nói :
- Dám hỏi thượng sai quý tánh tôn danh?
Hán tử áo đen khom mình đáp :
- Tại hạ là Công Tôn Tiết, từ nay những xin Tô phân đàn chủ chỉ giáo nhiều cho!
Tô Kim Phụng nghe nói đối phương chính là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết một nhân vật lừng danh trong giới võ lâm, dường như giật mình kinh hãi, vội nói :
- Thì ra là Công Tôn đại hiệp, thật hết sức thất kính!
Hán tử áo đen dĩ nhiên không phải Ác Quân Bình thật, mà chính là Do Nhân Kiệt đã giả mạo.
Do Nhân Kiệt phen này đến Phân đàn Tương Dương của Thiên Ma giáo như một người mù đi đêm, muốn giữ không bị bại lộ phải nói rất là khó khăn, bởi chàng biết quá ít về nhân sự cũng như về quy lệ của giáo phái này.
Cho đến lúc này, những gì chàng biết được là chủ nhân của Hỗn

Nguyên Thái Cực lệnh là một thiếu nữ trẻ họ Vưu, với chức vụ là hộ giáo, một địa vị khá cao trong giáo. Bằng vào Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh, chàng có thể hội kiến với hộ pháp Tổng đàn Thiên Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang, yêu cầu sắp xếp cho một chức vị tương đối trong giáo...
Còn về việc vì sao Ác Quân Bình đã có được Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh thì chàng không sao biết được, do đó chàng đã giữ chắc một tôn chỉ là phải thận trọng từng bước, bất luận gặp ai, nếu đối phương không hé môi thì chàng cũng tuyệt đối không chủ động lên tiếng.
Tô Kim Phụng ngưng chốc lát, lại hỏi :
- Công Tôn đại hiệp phen này hạ cố tệ Phân đàn, có gì kiến giáo vậy?
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng :
- Chẳng hay Đoan Mộc hộ pháp...
Tô Kim Phụng vội tiếp lời :
- Vâng, lão nhân gia ấy vốn định đến đây hôm nay, song vì bên Đồng Bách có chút việc, có lẽ phải trì hoãn vài hôm. Chẳng hay Công Tôn đại hiệp đợi được chăng?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Cũng không có gì gấp, tại hạ ở đây đợi được rồi!
Tô Kim Phụng cười nói :
- Công Tôn đại hiệp đã gặp Vưu cô nương tại Giang Lăng phải không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không, tại phụ cận Dương Gia tập!
- À, vậy là họ hai người chưa chạm mặt nhau chớ gì?
Điều khó khăn thứ nhất đã bắt đầu xuất hiện, họ hai người đây là ai? Chàng chẳng thể lên tiếng hỏi, cũng không thể trả lời là không biết, bởi Ác Quân Bình sở dĩ có được Thái Cực lệnh, rất có thể là có liên quan đến vấn đề này.
Do Nhân Kiệt đành gật đầu ỡm ờ nói :
- Vâng!
Tô Kim Phụng buông tiếng thở dài :
- Họ hai người thật là một đôi oan gia, nữ thì quá là ghen tuông, còn nam thì lại cứ thích trêu hoa đùa nguyệt...
Do Nhân Kiệt nghe vậy bất giác động tâm, phen này chàng đã gặp Ác Quân Bình tại Giang Lăng, ở cửa sau một tòa trang viện rộng lớn. Lúc bấy giờ chàng thấy Ác Quân Bình có hành động khác lạ, định tìm hiểu sự thật nên chàng đã đuổi theo, sau cùng chàng đã diệt trừ được tên ác ma ấy và lấy được Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh, đó hoàn

toàn là một sự ngẫu nhiên.
Giờ đây qua giọng điệu của Tô Kim Phụng, chàng có thể đoán biết ngọn Thái Cực lệnh này có lẽ là do Ác Quân Bình đã dọ thám điều bí mật riêng tư của ai đó mà được thù lao.
Chàng nghĩ tiếp :
- "Người nam nhân thích trêu hoa đùa nguyệt có thể nào chính là Hoa Hoa công tử Thích Ngọc Lang chăng?"
Ngay khi ấy, bỗng thấy ba người từ ngoài lao nhanh vào như gió cuốn.
Trong số đó có một người chính là lão nhân mặt ngựa áo lam, ngoài ra là hai đại hán tuổi trạc tam tuần, hai người đều mặt mày xám ngắt và toàn thân bê bết máu, chẳng rõ đã thọ thương chỗ nào, song thương thế xem ra chẳng nhẹ.
Hai đại hán vừa vào đến nơi, vốn định quỳ xuống bẩm báo, chẳng ngờ chưa kịp nói tiếng nào đã cùng ngã lăn ra đất bất tỉnh.
Tô Kim Phụng ngẩng lên đanh mặt nói :
- Lại thọ thương dưới tay họ Vu kia nữa hả?
Lão nhân mặt ngựa buông thỏng hai tay đáp :
- Vâng! Lúc khiêng hai người vào cửa, họ đã nói là hai ba hôm nay, bất luận trong hay ngoài thành, phàm là hiệu buôn do bổn giáo bảo hộ thảy đều ngày một ê ẩm.
Hai người quá tức giận, định tìm tên họ Vu trách cứ, nào ngờ khi đi đến gần kho lương thực thì gặp hai tên thủ hạ của gã họ Vu, đôi bên sau một hồi lời qua tiếng lại đã động thủ giao chiến. Về sau, đối phương kéo đến thêm bảy tám người nữa, bởi thế cô bất địch nên đã thọ thương trầm trọng.
Tô Kim Phụng khoát tay :
- Hãy khiêng họ vào trong trước, chờ Đoan Mộc lão hộ pháp đến rồi hẵng liệu!
Chờ khiêng hai đại hán kia đi khỏi, Do Nhân Kiệt mới hỏi :
- Họ Vu ấy là ai vậy?
Tô Kim Phụng buông tiếng thở dài thậm thượt :
- Người này họ Vu, tên Vĩnh Xương, võ công hắn chẳng qua chỉ là hạng tầm thường trên chốn giang hồ...
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Vậy mà cũng dám đối địch với quý giáo ư?
Tô Kim Phụng ngẩng lên :
- Công Tôn đại hiệp có từng nghe nói đến Vu Khê lão quái không?
Đây là lần đầu tiên Do Nhân Kiệt mới nghe nói đến cái tên Vu Khê lão quái ấy.

Song hiện nay thân phận của chàng là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết, có rất nhiều điều chàng không biết cũng phải biết.
Do đó chàng liền gật đầu và hỏi ngược lại :
- Chả lẽ gã họ Vu ấy có mối quan hệ gì với Vu Khê lão quái ư?
Tô Kim Phụng gật đầu, lại thở dài nói :
- Lão quái ấy hành tung phiêu hốt bất định, hết sức khó trêu, hiện nay bổn giáo đang tìm cách lôi kéo, mà gã họ Vu lại chính là cháu họ của lão quái ấy. Bổn giáo vì đại cuộc nên bắt buộc phải nhẫn nhịn, chẳng ngờ gã họ Vu này lại không biết trời cao đất dầy, ngày càng thêm lộng hành...
Do Nhân Kiệt vờ bực tức :
- Nếu cứ tiếp tục như vậy thì đâu thể được!
Tô Kim Phụng lắc đầu ngán ngẫm :
- Đúng vậy rồi! Nhưng phải chờ Đoan Mộc lão hộ pháp đến đây, xem lão nhân gia ấy quyết định thế nào. Nghe đâu lão nhân gia ấy trước đây có giao tình rất mật thiết với Vu Khê lão quái, việc trưng dụng phen này cũng chính là do ý kiến của lão nhân gia ấy. Trước khi lão nhân gia ấy đến đây, đành phải nhẫn nhịn thôi!
Thấm thoát hai ngày đã qua đi, trong thời gian ấy Do Nhân Kiệt ngoài việc ăn và ngủ, chẳng làm gì cả.
Trong hai ngày ấy, người bầu bạn với chàng chính là lão nhân mặt ngựa, lão họ Tiêu, tên Huê Tướng, ngoại hiệu là Bát Bộ Đàn Thối, là một hộ đàn hắc kỳ.
Lão Bát Bộ Đàn Thối này hết sức lấy lòng chàng, do đó đã vô ý thổ lộ rất nhiều bí mật về nội bộ Thiên Ma giáo.
Trước tiên chàng biết Phân đàn chủ Tô Kim Phụng này có ngoại hiệu là Hóa Cốt mỹ nhân, một thân “công phu” rất là xuất sắc, là một trong số các “vưu vật” trứ danh trong giáo.
Nghe đâu từ khi Phân đàn Tương Dương này được thành lập, trong ba năm qua đã thay đổi tổng cộng sáu Phó phân đàn chủ. Lúc đầu ai cũng trăm phương ngàn kế mưu cầu chức vị ấy, nhưng chưa đầy nửa năm sau thì lại tha thiết khẩn cầu từ chức, và khi đến thì khỏe mạnh sung sức, lúc ra đi thì gầy guộc quắc queo.
Vị Ngô phó phân đàn chủ mới vừa đây, tệ hại đến mức phải dùng kiệu khiêng đi.
Tuy vậy, Phân đàn Tương Dương này vẫn là nơi mà người trong Tổng đàn siêng đến và ở lâu nhất, đến một lần rồi còn muốn đến lần nữa.
Ngoài ra, qua Bát Bộ Đàn Thối, Do Nhân Kiệt còn biết thêm Thiên Ma giáo ngoại trừ Tổng đàn có ba hương đường và khắp nơi có rất

nhiều Phân đàn, các chức vụ cao cấp gồm có hộ giáo, hộ pháp và hộ đàn. Trong ba cấp ấy còn chia ra Huỳnh kỳ, Bạch kỳ và Hắc kỳ. Trong giáo ngoài Giáo chủ và ba Đường chủ tam đường, địa vị cao nhất là Huỳnh kỳ hộ giáo, thấp nhất là Hắc kỳ hộ đàn, còn tất cả mọi giáo đồ đều xưng là huynh đệ hoặc tỉ muội.
Còn về Thiên Ma giáo chủ cùng ba Đường chủ là ai thì Bát Bộ Đàn Thối không hề đề cập đến. Do Nhân Kiệt nghĩ, rất có thể là ngay cả chính bản thân lão ta cũng chẳng biết.
Về danh xưng của ba hương đường, hôm đầu tiên mới đến đây, Do Nhân Kiệt có nghe nói đến một trong số là Huyết Chưởng đường và chàng suy đoán, Đường chủ Huyết Chưởng đường rất có thể chính là Kim Hoa Ma mà Tiêu Dao thư sinh đã từng nói đến.
Tuy Bát Bộ Đàn Thối hết sức chiều lòng Do Nhân Kiệt, song chàng lại vô cùng khinh ghét lão ta, bởi trong giới võ lâm bất kể hắc bạch đều chú trọng đạo nghĩa. Kẻ ở trước mặt bề trên thì cung kính khép nép, xiểm nịnh hết sức mình, song quay lưng đi thì lại nói xấu bề trên thậm tệ đến mức chẳng đáng một chữ, hạng người như vậy quả là đê tiện nhất trong giới võ lâm.
Hôm thứ ba, Thiên Yếm Tẩu quả nhiên đã đến đúng hẹn, lão ta tuổi đã ngoài sáu mươi, tuy chỉ còn lại một cánh tay, song tinh thần quắc thước, bước đi nhanh nhẹn, luôn tỏ vẻ hết sức ngang tàng và hung hãn.
Sau khi đã kiểm tra kỹ Thái Cực lệnh của Do Nhân Kiệt, Thiên Yếm Tẩu liền ra chiều hòa nhã nói :
- Vưu cô nương có điều chi dặn bảo chăng?
Do Nhân Kiệt khiên tốn đáp :
- Vưu cô nương muốn nhờ Đoan Mộc lão hộ pháp sắp xếp cho Công Tôn mỗ một vị trí trong giáo để được sống nhàn rỗi thôi!
Thiên Yếm Tẩu khoái trá cười to :
- Thật không ngờ Vưu cô nương lại xem trọng lão phu đến vậy! Được thôi, lão đệ cũng là một nhân vật đáng kể trong võ lâm, nay đầu nhập bổn giáo thật đôi bên đều có lợi. Vậy lão đệ thích Phân đàn nào của bổn giáo, chỉ cần nói một tiếng là xong!
Hỗn Nguyên Thái Cực lệnh này lọt vào tay Do Nhân Kiệt có ý nghĩa khác hẳn với Ác Quân Bình. Ác Quân Bình vì muốn được mặc sức tung hoành, thỏa mãn dục vọng cá nhân, với chức vị Phân đàn chủ chẳng khác nào chúa tể một vùng, tất nhiên là rất hợp ý hắn ta. Song mục đích của Do Nhân Kiệt lại là muốn xâm nhập vào nội bộ Thiên Ma giáo để thăm dò hư thực hầu tìm cách diệt trừ, lẽ dĩ nhiên là muốn được giữ một chức vụ gì đó trong Tổng đàn, nên liền khom

mình nói :
- Công Tôn mỗ chưa có được chút công lao gì, đâu dám vọng tưởng một bước lên trời, song nếu được theo lão hộ pháp làm một tên hầu là đủ mãn nguyện rồi!
Thiên Yếm Tẩu đảo tròn mắt :
- Vậy thì khuất tất lão đệ một chút, hãy tạm ở đây chia sẽ nhọc nhằn với Tô phân đàn chủ, thế nào?
Do Nhân Kiệt bỗng nhớ đến những lời mô tả của Bát Bộ Đàn Thối về vị Hóa Cốt mỹ nhân này, bất giác rùng mình kinh hãi.
Chàng vừa định lên tiếng từ chối thì Thiên Yếm Tẩu đã cười ha hả nói tiếp :
- Trong Tổng đàn hiện nay cũng đang thiếu một Hắc kỳ hộ pháp, phen này trở về lão phu nhất định sẽ hết sức bảo cử, nhưng có điều đến lúc ấy lão đệ có chịu rời khỏi Phân đàn này hay không cũng chưa biết chắc... Ha ha...
Do Nhân Kiệt biết là sự việc đã định, nói nhiều cũng vô ích, cũng may là thời gian không lâu lắm, vẫn còn có cơ hội, bèn vội nói :
- Đa tạ lão hộ pháp đã chiếu cố cho!
Thiên Yếm Tẩu quay sang Hóa Cốt mỹ nhân Tô Kim Phụng, tủm tỉm cười nói :
- Lão phu quyết định như vậy, Tô phân đàn chủ có ý kiến gì không?
Tô Kim Phụng thoáng đỏ mặt, nhẹ gật đầu nói :
- Bổn Phân đàn đang lúc có nhiều việc rắc rối, có được một nhân tài như Công Tôn đại hiệp giúp sức thì còn gì bằng, song những ngày gần đây gã họ Vu mỗi lúc càng thêm lộng hành, hôm kia lại đả thương hai vị huynh đệ bổn đàn, thật khó mà nhẫn nhịn được, những mong lão hộ pháp hãy chỉ thị biện pháp ứng phó!
Thiên Yếm Tẩu đưa tay chỉ Do Nhân Kiệt nói :
- Có Công Tôn lão đệ đây thì còn lo gì nữa? Hãy hỏi vị lão đệ ấy xem có ứng phó nổi hay không!
Tô Kim Phụng ngoảnh sang liền nháy mắt, ra ý bảo Do Nhân Kiệt chớ mắc mưu lão hồ ly này, đừng vì nhất thời muốn lập công mà chấp thuận một cách thiếu suy xét.
Nào ngờ Do Nhân Kiệt lại vờ như không trông thấy, cúi mình nói :
- Ti chức tự tin có thể ứng phó được!
Thiên Yếm Tẩu ra chiều đắc ý nói :
- Lão phu nói thế nào? Ha ha ha ha...
Tô Kim Phụng nguýt mắt đầy vẻ u oán, lẳng lặng cúi đầu.
Thiên Yếm Tẩu cười một hồi, bỗng đứng lên nói :
- Nghe đâu lão quái ấy mới hôm trước đã xuất hiện tại Vân Mộng,

việc ở đây đã có Công Tôn lão đệ là đủ yên tâm rồi, lão phu phải đuổi theo lão quái ấy ngay bây giờ mới được.
Đoạn chỉ thấy thân hình nhấp nhoáng, người đã lướt nhanh ra cửa, khi Do Nhân Kiệt và Tô Kim Phụng theo ra đến nơi thì lão ma đã mất dạng.
Do Nhân Kiệt thấy lão ma ấy chỉ còn một tay mà khinh công vẫn cao siêu đến vậy, lòng không khỏi hết sức kinh hãi.
Tô Kim Phụng quay lại, thấy Do Nhân Kiệt đứng thừ ra như đang suy nghĩ gì đó, tưởng là vừa rồi chàng đã buông lời quá tự phụ nên giờ đây đang lo rầu, bèn buông tiếng thở dài nói :
- Đã bảo đừng chấp thuận, Công Tôn đại hiệp lại chẳng chịu nghe!
Do Nhân Kiệt liền định thần, cười giả lả nói :
- Chút việc vặt vãnh ấy, không hề gì đâu! Bắt đầu ngày mai để ti chức đứng ra lo liệu được rồi!
Tô Kim Phụng chơm chớp mắt :
- Công Tôn đại hiệp định thế nào?
Do Nhân Kiệt cười cười :
- Đối phó với những người xảo quyệt là phải có biện pháp khác, Phân đàn chủ xin chỉ thị của lão, nếu lão bảo Phân đàn chủ liệu bề ứng phó thì kết quả cũng như nhau thôi!
- Nhưng dẫu sao cũng vẫn hơn là chúng ta chấp thuận!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Chấp thuận thì cũng đâu có sao! Chúng ta chỉ e ngại mỗi mình gã họ Vu, còn bọn tay sai của hắn, chả lẽ chúng ta cũng không động chạm được hay sao?
Tô Kim Phụng gật đầu :
- Phải rồi, huynh đệ bổn đàn trước sau đã bị thương bảy tám người, sự việc rành rành ra đó, nếu chúng ta báo phục thì về tình hay về lý đều không có gì sai trái cả, sách lược ấy có thể thực thi được đấy!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Vả lại, mục đích của chúng ta chỉ là tranh giành địa bàn, muốn đạt được mục đích, có rất nhiều phương thức và thủ đoạn, không nhất thiết phải giết người, chỉ cần không gây thương tổn đến một sợi tóc của hắn thì Vu Khê lão quái cũng chẳng thể chỉ trích chúng ta được! Chỉ trích Thiên Ma giáo chúng ta không nên tranh giành địa bàn với cháu họ của lão ư? Thiết nghĩ lão quái ấy da mặt có dày đến mấy thì cũng chẳng mở miệng nói ra được.
Tô Kim Phụng nghe xong liền nhoẽn miệng cười, liếc mắt tình tứ nói :
- Có một vị phó Đàn chủ như thế này, thật là phúc đức cho nô gia...
Do Nhân Kiệt vội thu tâm định thần, vòng tay nói :

- Xin Phân đàn chủ hãy nghỉ ngơi cho khỏe, bảo Tiêu hộ đàn triệu tập chúng huynh đệ để bàn bạc kế hoạch sắp tới.
Tô Kim Phụng bụm miệng cười nói :
- Phó phân đàn chủ khỏi phải nhọc lòng, Tiêu hộ đàn đã lo chuẩn bị yến tiệc rồi!
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Chuẩn bị yến tiệc gì vậy?
Tô Kim Phụng khúc khích cười :
- Để mừng họ vừa có được một vị phó Đàn chủ tài ba tháo vác!
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Đều là người nhà cả, hà tất phải như vậy!
Tô Kim Phụng nguýt mắt :
- Nếu không phải là người nhà thì ai lại như vậy? Nô gia thử hỏi, Phó phân đàn chủ bảo là tất cả đều đã là người một nhà, vậy chứ ngoài nô gia và Tiêu hộ đàn, Phó phân đàn chủ còn biết ai nữa? Phó phân đàn chủ biết "nhà này" tổng cộng có "bao nhiêu người" chăng?
Do Nhân Kiệt đuối lý, đành nói :
- Tốt hơn hết là đừng phô trương quá!
Tô Kim Phụng thấy xung quanh không người, bỗng ngoảnh mặt đi truyền âm nói :
- Tối nay xin hãy đến chỗ nô gia một chút, nô gia có điều cần nói, chỗ ở của nô gia là một ngôi lầu đỏ tại góc đông bắc...
Đoạn không chờ Do Nhân Kiệt có phản ứng gì, ngoảnh lại nhoẽn miệng cười, cất bước tha thướt bỏ đi.
Đêm hôm ấy, Do Nhân Kiệt đã gặp tất cả mọi giáo đồ tại buổi tiệc rượu. Phân đàn Tương Dương này ngoài chính Phó phân đàn chủ, còn có một Huỳnh kỳ hộ đàn, một Bạch kỳ hộ đàn và một Hắc kỳ hộ đàn. Mười hai nam giáo đồ, bốn nữ giáo đồ, kể cả hai a hoàn tổng cộng là hai mươi ba người.
Huỳnh kỳ hộ đàn là một thư sinh trung niên tên là Giản Biện Phác, ngoại hiệu Âm Dương Tiêu.
Bạch kỳ hộ đàn là một thanh niên tuổi chưa đầy ba mươi tên Vân Thu Ngô, ngoại hiệu là Vô Tình Đao.
Hắc kỳ hộ đàn chính là lão mặt ngựa lưng gù Bát Bộ Đàn Thối Tiêu Huê Tướng.
Luận về thân phận thì ngoài chính Phó phân đàn chủ ra, vị Huỳnh kỳ hộ đàn Âm Dương Tiêu Giản Giện Phác là có địa vị cao nhất, song Do Nhân Kiệt lại thầm lưu ý đến Bạch kỳ hộ đàn Vân Thu Ngô.
Chàng nhận thấy Vô Tình Đao Văn Thu Ngô này là người vô cùng thâm hiểm, rất khó đối phó. Đồng thời, điều khiến chàng thắc mắc là

Vân Thu Ngô võ công hiển nhiên cao hơn Giản Biện Phác, vậy mà chẳng hiểu tại sao Giản Biện Phác lại là Huỳnh kỳ hộ đàn, địa vị cao hơn Vân Thu Ngô.
Tối hôm ấy, Do Nhân Kiệt ai mời cũng chẳng từ chối, sau cùng chàng đã uống đến say khướt.
Do Nhân Kiệt quả thật cao hứng đến vậy ư? Không phải, đó chẳng qua là vì cái hẹn sau buổi tiệc, chàng đã vắt óc suy nghĩ mà vẫn không sao tìm ra được kế sách, cực chẳng đã mới phải chọn lấy hạ sách như vậy.
Hôm nay, chàng tìm đến ngôi lầu để gặp Tô Kim Phụng xin lỗi và nhân tiện xin chỉ thị.
Tô Kim Phụng cũng ngỡ là chàng vì nhất thời cao hứng không kềm chế được, chứ không phải cố ý lẫn tránh, nên nàng ta cũng chẳng thắc mắc gì, chỉ khoát tay nói :
- Hãy lo việc chính trước đã, còn về vấn đề kia... để sau này hẵng tính!
Do Nhân Kiệt rời khỏi ngôi lầu đỏ, chẳng tìm ai khác, chỉ tìm Vô Tình Đao Vân Thu Ngô.
Chàng nhìn đối phương ôn tồn nói :
- Chúng ta đi ra ngoài xem sao, được chứ?
Vân Thu Ngô cung kính khom mình đáp :
- Xin tùy Phó phân đàn chủ sai bảo!
Thế là hai người khinh trang gọn gàng theo một con đường bí mật ra khỏi Đại Quán viên, đi thẳng về phía bên sông ngoài cửa bắc thành.
Lúc này đã là giữa đông, bầu trời u ám như báo hiệu tuyết sắp rơi, song vì đã gần tết, khách luôn đi lại nhiều hơn ngày thường.
Tương Dương nhờ có địa lý và hoàn cảnh ưu việt, đường bộ và đường sông đều tiện lợi, việc buôn bán rất phồn thịnh, Thiên Ma giáo đã chú trọng và thiết lập Phân đàn tại đây, đó là điều tất nhiên.
Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ những chiếc thuyền buôn và thuyền khách tấp nập trên sông Hán Thủy hỏi :
- Bổn giáo đã tranh giành những chiếc thuyền buôn ấy phải không?
Vân Thu Ngô thấp giọng đáp :
- Vâng! Hiện nay những hiệu buôn trong thành Tương Dương được chia làm hai cánh, một cánh do bổn giáo bảo hộ, một cánh thuộc Vu Vĩnh Xương. Trong nửa năm qua đôi bên hãy còn giữ được hòa khí với nhau, chỉ mấy ngày gần đây tình hình đã xấu đi dần, thuyền hàng và khách vừa cặp bến, hầu hết đều tìm đến...
Do Nhân Kiệt tiếp lời :
- Có tìm ra nguyên nhân không?

- Theo sự điều tra, nguyên nhân chính là do Vu Vĩnh Xương đã phá bĩnh, hắn đã cho người hằng ngày canh chừng trên bến, phàm thấy thuyền buôn mới đến là lập tức lên thuyền hỏi khách và chủ hàng, theo hàng nghiệp mà đối phương cần liên lạc, chỉ định cho đối phương một hiệu buôn, bắt buộc đối phương phải tuân theo...
- Bổn giáo không làm như vậy ư?
- Phó phân đàn chủ hẳn đã rõ về lai lịch của Vu Vĩnh Xương rồi, thượng cấp đã bảo chúng ta phải hết sức tránh xung đột, vậy thì còn cách gì hơn nữa?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn kiên quyết nói :
- Được rồi, bắt đầu ngày mai chúng ta cũng phái vài người đến đây, phàm gặp thuyền mới hãy đứng bên mà chờ,khi nào đối phương đã thỏa thuận xong điều kiện xuống thuyền, lập tức mời họ xuống sông tắm một phen cho khỏe, sau đó lên thuyền cho các chủ hàng biết một hiệu buôn khác của chúng ta, khi nào gã họ Vu nổi điên lên sẽ có bổn tọa đối phó.
Vân Thu Ngô lộ vẻ hết sức phấn khởi đáp :
- Thưa vâng!
Liên tiếp ba ngày sau, bọn bộ hạ của Cửu Đầu Quỷ Ưng Vu Vĩnh Xương tổng cộng bị xô xuống sông Hán Thủy đến mười ba lần dưới thời tiết lạnh buốt xương và đồng thời những hiệu buôn dưới sự bảo hộ của Phân đàn Tương Dương cũng nhờ vậy mà có thêm mười ba vụ buôn bán.
Trong ba hôm ấy, có hai điều đã khiến Do Nhân Kiệt hết sức bất ngờ. Điều thứ nhất là đối với các biến cố liên tiếp kể trên, phía Vu Vĩnh Xương hoàn toàn không có phản ứng.
Về điều này, theo sự suy luận của Do Nhân Kiệt thì Vu Vĩnh Xương sở dĩ án binh bất động rất có thể đó chính là sự lợi hại của hắn, có lẽ hắn trước hết muốn điều tra rõ nguyên nhân vì sao Thiên Ma giáo đột nhiên lại dám hành động như vậy, rồi sau đó mới có kế hoạch hành động, nhất cử lấy lại sỉ diện. Tuy nhiên, Do Nhân Kiệt không hề bận tâm.
Thiên Ma giáo cố nhiên là một tà phái nguy hại, mà Vu Vĩnh Xương cũng chẳng phải là kẻ tốt lành gì, một khi xảy ra xung đột thì chàng có thể trừ đi một tai họa cho bách tánh Tương Dương.
Điều thứ nhì là từ hôm chàng giả vờ uống rượu say, Tô Kim Phụng không còn quấy rầy đến chàng nữa.
Vị Hóa Cốt mỹ nhân ấy đã biết khó nên rút lui ư? Chàng chẳng dám tin là như vậy. Nếu như đối phương biết chàng là môn hạ của Tiêu Dao thư sinh thì rất có thể, nhưng thân phận chàng hiện nay là Ác

Quân Bình Công Tôn Tiết, mà Ác Quân Bình đâu phải là một chính nhân quân tử không say mê sắc đẹp trong giới võ lâm.
Chàng nghĩ bên trong hẳn là có nguyên do khác, nên trong ba ngày qua tuy mọi sự đều suông sẽ, song chàng vẫn như đứng trước vực thẳm, luôn đề cao cảnh giác, đề phòng bất trắc.
Thấm thoát lại năm ngày nữa trôi qua, cuối cùng hai giả thuyết của Do Nhân Kiệt đều đã được chứng thực.
Trước tiên là Cửu Đầu Quỷ Ưng Vu Vĩnh Xương đã phái người mang chiến thư đến, hẹn sẽ "hầu giáo" tại trước Thất Tinh Nhai trên núi Long Trung vào hai hôm sau.
Trong chiến thư đặc biệt nêu rõ, đối tượng cuộc hẹn chủ yếu là Công Tôn phó phân đàn chủ Phân đàn Tương Dương của Thiên Ma giáo.
Ngay đêm hôm ấy vừa qua canh hai, một nữ tỳ đến chỗ chàng trú ngụ nói :
- Tô phân đàn chủ cho mời!
Do Nhân Kiệt liền nghĩ nhanh, lập tức có quyết định, bèn nói :
- Bổn tọa mặc xong y phục sẽ đến ngay, ngươi hãy đến báo với Giản, Vân, Tiêu ba vị hộ đàn một tiếng, bảo đó là ý của bổn tọa mời ba người cùng đến đó luôn.
- Nhưng ý của Tô phân đàn chủ chỉ mời mỗi một mình Phó phân đàn chủ thôi!
Do Nhân Kiệt bèn gật đầu nói :
- Thôi được, ngươi hãy về trước đi!
Nào ngờ ả nữ tỳ vẫn đứng yên nói :
- Tô phân đàn chủ bảo là Phó phân đàn chủ không quen đường thuộc lối, ngoài kia trời lại tối, bảo tiểu tỳ phải chong đèn dẫn đường cho Phó phân đàn chủ.
Do Nhân Kiệt thấy chủ tớ họ đối với mình như thể áp giải phạm nhân, bất giác vừa bực tức vừa buồn cười, song chàng cũng chẳng chấp nhất, bèn không nói gì nữa, mặc xong quần áo liền theo ả nữ tỳ đi ra.
Vào đến trong tiểu lầu, Do Nhân Kiệt thấy Tô Kim Phụng y phục đoan chỉnh, vẻ mặt hết sức trang trọng, chàng mới cảm thấy có phần yên tâm.
Chàng liền rào đón trước nói :
- Ti chức đã nói rồi, đối phó với hạng tầm thường ấy đâu cần Đàn chủ phải nhọc tâm, vả lại sức khỏe của Phân đàn chủ vừa mới...
Tô Kim Phụng lắc đầu ngắt lời :
- Không phải vì vấn đề ấy!
Do Nhân Kiệt cố trấn tĩnh hỏi :

- Vậy chứ Phân đàn chủ cho gọi vì việc chi?
Tô Kim Phụng đưa tay chỉ ghế nói :
- Hãy ngồi xuống trước đã!
Do Nhân Kiệt ngồi xuống xong, Tô Kim Phụng bỗng hỏi :
- Công Tôn phó phân đàn chủ quê quán ở đâu vậy?
Do Nhân Kiệt giật mình, không ổn rồi, đối phương hỏi như vậy chẳng phải là vô cớ, chả lẽ chàng đã bị bại lộ thân phận rồi ư?
Bèn đành cười nói :
- Vì sao Phân đàn chủ lại hỏi về điều ấy?
Đồng thời chàng thầm nhủ :
- "Mình đến đây đã mười mấy hôm rồi, sao bỗng dưng lại xảy ra rắc rối thế này? Đã lộ ra sơ hở về mặt lời nói và cử chỉ ư?"
Song chàng nhận thấy mỗi lời nói và hành động của mình đều hết sức thận trọng, chẳng thể nào lộ ra sơ hở được, vậy thì vấn đề trục trặc ở đâu?
Chỉ nghe Tô Kim Phụng nhạt giọng nói :
- Đương nhiên là phải có nguyên nhân rồi!
Do Nhân Kiệt định thần, cười nói :
- Vậy thì lạ thật, trong giới giang hồ bất kỳ ai quen biết với Công Tôn mỗ, ai mà không rõ Ác Quân Bình này là người vùng Tứ Xuyên?
- Xuyên Đông hay Xuyên Tây?
- Cả hai!
- Vậy là sao?
- Bởi lẽ Công Tôn mỗ tuy nguyên quán là Xuyên Tây, song lại lớn lên ở Xuyên Đông, sau đó quanh năm suốt tháng đi khắp đó đây, hôm nay đông, ngày mai tây, song đa phần là trong phạm vi lưỡng Xuyên...
Do Nhân Kiệt nhận thấy mình trả lời như vậy khiến đối phương khó mà nắm bắt được, giả sử trong lời nói có sự trục trặc hoặc là đối phương vẫn tiếp tục vạch lá tìm sâu, vượt quá khả năng trả lời của chàng, vậy thì bắt buộc chàng phải tiên hạ thủ vi cường, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn.
Chàng nói rất chậm rãi và cố giữ cho giọng nói được tự nhiên, đồng thời lưu ý vẻ mặt của đối phương, sẵn sàng đột khởi hành động khi cần thiết.
Tô Kim Phụng vừa nghe vừa gật đầu, lại hỏi tiếp :
- Công Tôn phó phân đàn chủ đã lớn lên ở Xuyên Đông thuộc vùng nào?
- Lương Sơn!
Ác Quân Bình có phải đã lớn lên ở Lương Sơn hay không, chỉ có trời

mới biết, song Do Nhân Kiệt đã trả lời hết sức mau mắn.
Bởi việc đã đến nước này, đúng hay không chẳng còn quan trọng nữa, chàng chỉ hy vọng một điều duy nhất là chính bản thân vị Hóa Cốt mỹ nhân này cũng chẳng biết về việc ấy.
Còn như bị bại lộ cũng chả sao, ngay khi chàng trả lời là đã vận đầy đủ chân lực rồi.
Song Tô Kim Phụng lại gật đầu, ngẩng lên hỏi tiếp :
- Vậy Phó phân đàn chủ có biết là trong Phân đàn có một người đồng hương không?
Do Nhân Kiệt chới với, chàng nằm mơ cũng chẳng ngờ trên đời lại có một việc trùng hợp như vậy.
- Ồ, thật vậy ư?
Chàng mỉm cười, ra chiều ung dung, nhưng con tim thì cơ hồ vọt ra khỏi lồng ngực.
Tuy nhiên, chàng vẫn chưa vội khinh cử vọng động, bởi tuy lời lẽ đối phương rất dồn ép, nhưng giọng nói lại như không mang địch ý.
Đồng thời, hiện tại chàng cũng không muốn bỏ qua cái chức vị Phó phân đàn chủ có thể bước vào Tổng đàn Thiên Ma giáo trong một ngày gần đây.
Tô Kim Phụng chậm rãi nói :
- Bổn tọa không rõ các hạ là người của địa phương nào, mà cũng chẳng cần thiết phải rõ, bổn tọa chỉ lấy làm lạ là hai người gặp mặt nhau mà chớ hề nói với nhau một lời, chẳng khác nào người xa lạ...
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Vậy cũng chẳng có gì lạ, một người xa nhà lâu năm, đôi khi thân như cha mẹ anh em mà khi gặp nhau còn làm ngơ, có gì...
Tô Kim Phụng lắc đầu :
- Không, người đồng hương của Phó phân đàn chủ đã nói là từ nào đến giờ tướng mạo y không hề thay đổi, chính hồi hơn ba năm trước đây, hai người còn gặp nhau tại Đồng Quan nữa.
Do Nhân Kiệt hắng giọng :
- Vậy thì lạ thật!
- Cho nên y không nhận ra Phó phân đàn chủ thì chẳng có gì lạ, bởi Phó phân đàn chủ thuật dịch dung cao minh, là người có nhiều khuôn mặt trong giới võ lâm, nhưng còn Phó phân đàn chủ chẳng lý nào là không nhận ra y!
Do Nhân Kiệt mỗi lúc càng thêm bồn chồn, cố gượng cười nói :
- Người đó là ai vậy?
Tô Kim Phụng giọng bình thản :
- Chính là Bạch kỳ hộ đàn Vân Thu Ngô, người đã luôn cận kề bên

Phó phân đàn chủ trong mấy ngày qua!
Do Nhân Kiệt mắng thầm :
- “May cho tên tiểu tử thâm hiểm.”
Song chàng vẫn cố chống chế :
- À, à... phải rồi... thảo nào... mấy hôm nay Công Tôn mỗ đã cố suy nghĩ... Ôi!
Mình rõ thật là hồ đồ...
Tô Kim Phụng bình thản nói tiếp :
- Không, chính bổn tọa mới là hồ đồ. Tôn giá thật ra là ai? Hôm nay nên cho biết mặt thật được rồi chứ?
Do Nhân Kiệt bàng hoàng, một hồi thật lâu mới ngẩng lên nói :
- Phân đàn chủ định xử lý thế nào về việc này?
Tô Kim Phụng mặt trơ lạnh :
- Bây giờ nói về vấn đề ấy thì còn sớm quá, trước tiên bổn tọa muốn biết là thân phận thật sự của tôn giá. Và trà trộn vào đây với mục đích gì?
Do Nhân Kiệt giờ đây đã không còn sự lựa chọn nào khác, đành nghiêm mặt nói :
- Môn hạ của Tiêu Dao thư sinh, hậu duệ của Địch Tẩu, họ Do tên Nhân Kiệt, và mục đích vào đây là để tiến thêm một bước trà trộn vào Tổng đàn Thiên Ma giáo để điều tra hung thủ chính đã tàn sát và thiêu hủy Thiên Long phủ cùng Trung Nghĩa nhị trang!
Tô Kim Phụng thoáng biến sắc :
- Các hạ quả là to gan!
Do Nhân Kiệt thấy đối phương chưa có hành động thù địch, không khỏi hết sức thắc mắc, đành chỉ biết thầm phòng bị và ung dung nói :
- Giả sử như đó là Phân đàn chủ...
Tô Kim Phụng chớp mắt ngắt lời :
- Ác Quân Bình đã chết bởi tay các hạ phải không?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Phải!
- Việc ấy có kẻ thứ ba biết hay không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không!
Tô Kim Phụng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng ngẩng lên hỏi :
- Các hạ đã giết được Ác Quân Bình hẳn là võ công cao hơn bổn tọa. Vậy sao vừa rồi không hạ thủ giết bổn tọa diệt khẩu?
Do Nhân Kiệt thẳng thắn nói :
- Không sai, tại hạ quả là có ý nghĩ như vậy. Thế nhưng, sau đó tại hạ đã nghĩ lại.

Biết bí mật này có đến hai người, trừ đi một chưa giải quyết được vấn đề. Đồng thời thái độ không có địch ý của Phân đàn chủ cũng là một nguyên nhân đã khiến tại hạ không hạ thủ được!
Tô Kim Phụng gật gù :
- Bổn tọa đã có chuẩn bị một vật nhỏ mọn, bây giờ tặng cho các hạ, kể như là để báo đáp ơn không giết của các hạ!
Do Nhân Kiệt ngớ người :
- Phân đàn chủ...
Tô Kim Phụng tảng lờ, ngoảnh ra sau cất tiếng nói :
- Tiểu Thanh, hãy mang chiếc hộp ấy ra đây!
Một nữ tỳ bước ra ngay sau tiếng đáp, hết sức cẩn thận đặt một chiếc hộp vuông vức lên giữa bàn.
Tô Kim Phụng khoát tay nói :
- Mở ra!
Nữ tỳ có tên Tiểu Thanh thoáng khom mình, đoạn y lời mở nắp hộp ra.
Do Nhân Kiệt chú mắt nhìn, bất giác lại ngớ người.
Thì ra trong hộp là một đầu người máu hãy còn chưa khô, dưới ánh nến soi rọi, loáng thoáng có thể nhận ra đó chính là Vô Tình Đao Vân Thu Ngô.
Tô Kim Phụng thản nhiên nói :
- Hai kẻ đã mất một, muốn giết bổn tọa, bây giờ đã đến lúc rồi chứ?
Do Nhân Kiệt như đang trong mơ, nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải!
Tô Kim Phụng bỗng nghiêm mặt, khẽ thở dài nói :
- Đêm hôm trước sở dĩ nô gia bảo các hạ đến đây chính là vì việc này, bởi lúc ấy nô gia cũng nhận thấy Ác Quân Bình các hạ về ngôn hành và khí độ không giống những lời đồn đại trên giang hồ, rất muốn nhân cơ hội này giáp mặt khảo nghiệm một phen, nhưng không ngờ các hạ lại bị ảnh hưởng bởi những lời dèm pha của lão quỷ Tiêu Huê Tướng, xem nô gia như thể rắn rết, lại tự hành hạ mình bằng cách uống rượu đến say mềm.
Do Nhân Kiệt sửng sốt :
- Sao Phân đàn chủ lại...
Tô Kim Phụng phớt cười tiếp lời :
- Trong Phân đàn này chỉ có bấy nhiêu người, nếu không hiểu rõ được từng người thì nô gia làm thế nào giữ được cái chức Phân đàn chủ kia chứ?
Đoạn Tô Kim Phụng khoát tay bảo Tiểu Thanh mang chiếc hộp gỗ đi, và nói tiếp :

- Do thiếu hiệp trong lúc sinh tử, tử vong mà còn thành thật như vậy, Tô Kim Phụng này cũng xin thố lộ vài lời thật lòng với thiếu hiệp, đó là việc diệt trừ Vân Thu Ngô, nô gia quả tình là có nỗi khổ bất đắc dĩ khác, chứ không phải hoàn toàn Do thiếu hiệp.
Do Nhân Kiệt kinh ngạc :
- Ý Phân đàn chủ là...
- Hừ, hắn cậy mình là người do Tổng đàn cử đến, luôn viện lý do quấy rầy, tưởng nô gia là người lẳng lơ, có thể ngủ với bất kỳ nam nhân nào, hắc hắc. Hắn đâu biết là...
Do Nhân Kiệt lấy làm lạ, thầm nhủ :
- "Chả lẽ thị còn là một thiếu nữ băng thanh ngọc khiết hay sao?"
Tô Kim Phụng đảo tròn mắt, bỗng đứng lên nói :
- Xin Do thiếu hiệp hãy đợi một lát, nô gia vào trong mặc thêm chiếc áo.
Do Nhân Kiệt khom mình :
- Xin Phân đàn chủ tự tiện!
Tô Kim Phụng mỉm cười, quay người đi vào phòng trong.
Chừng thời gian sau một tuần trà nóng, chỉ thấy Tô Kim Phụng đã khoác thêm trên vai một chiếc áo màu bạc, từ trong phòng tha thướt bước ra, mặt càng thêm tươi thắm.
Do Nhân Kiệt chợt hiểu, thì ra nàng ta đã viện cớ mặc thêm áo, kỳ thực là vào trong trang điểm lại.
Ôi, nữ nhân! Do Nhân Kiệt đang ngơ ngẩn, bỗng một làn gió thơm ập đến, Tô Kim Phụng đã bước đến, ngồi xuống sát cạnh chàng.
Do Nhân Kiệt giật mình kinh hãi :
- Phân đàn chủ...
Tô Kim Phụng nguýt mắt, ném cho chàng một nụ cười mê hồn lạc phách, tay phải vòng qua ôm ngang lưng chàng, kề sát mặt với giọng dịu ngọt hỏi :
- Thiếu hiệp có lạnh không?
Do Nhân Kiệt vội đưa tay xô ra, luống cuống nói :
- Không, tại hạ không sao cả!
Tô Kim Phụng nhích người sát hơn :
- Thời tiết thế này, không khéo bị cảm lạnh thì khốn, có cần uống chút rượu không?
Do Nhân Kiệt vùng mạnh đứng lên, nghiêm mặt nói :
- Cho dù lão Tiêu Huê Tướng đã nói rất nhiều điều xấu xa với Do mỗ, nhưng Do mỗ chưa hề có ý nghĩ bất kính đối với Tô phân đàn chủ, xin Phân đàn chủ hãy tự trọng là hơn!
Tô Kim Phụng ngồi lại ngay ngắn, đưa tay vén làn tóc rối nơi góc

trán, chậm rãi ngẩng lên nói :
- Thiếu hiệp không thể chiều nô gia một lần được sao?
Do Nhân Kiệt hay tay ôm quyền, nghiêm nghị và thành khẩn nói :
- Ý của tại hạ vốn định chờ thêm hai hôm nữa, sau cuộc hẹn tại Thất Tinh nhai sẽ âm thầm rời khỏi đây, khi ấy món nợ của Vân Thu Ngô có thể thừa cơ hội đổ trút lên đầu tại hạ. Bây giờ, Phân đàn chủ một khắc cũng không dung được, vậy thì Do mỗ xin cáo từ!
Đoạn quay người, cất bước đi về phía thang lầu.
Sau lưng vang lên giọng đầy áo não nói :
- Thiếu hiệp bỏ đi như vậy thật ư?
Do Nhân Kiệt quay lại, giọng nặng nề nói :
- Vâng, tại hạ bắt buộc phải bỏ đi thôi! Xin Phân đàn chủ hãy lượng thứ cho!
Thế nhưng, tại hạ tuy không thông nhân tình thế cố, nhưng không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, sau này nếu có cơ hội, tại hạ nhất định không quên ơn đức của Phân đàn chủ phen này.
Tô Kim Phụng vừa định nói tiếp, từ sau bức màn gấm trong phòng ngủ bỗng có người khẽ cười nói :
- Thôi, đủ rồi, nha đầu!
Do Nhân Kiệt liền đưa mắt nhìn về phía ấy, bất giác thừ ra tại chỗ.
Hai Hóa Cốt mỹ nhân về y trang, dung mạo và thân hình hoàn toàn giống như nhau, chỉ khác là một người ngồi trong khách sảnh, còn một người thì đứng nơi cửa phòng cười tủm tỉm.
Do Nhân Kiệt hai mắt trố to, đưa tay chỉ hai người, lắp bắp nói :
- Hai người... thật ra...
Tô Kim Phụng đứng nơi cửa phòng mỉm cười tiếp lời :
- Ai là Hóa Cốt mỹ nhân thật phải không?
Đoạn đưa tay chỉ Tô Kim Phụng ngồi trong khách sảnh nói tiếp :
- Chính người đó!
Do Nhân Kiệt ngơ ngẩn :
- Vậy chứ...
Tô Kim Phụng đứng nơi cửa phòng nhoẽn cười :
- Nô gia là Tô Kim Phụng!
- Ồ, thì ra... đó là... thế thân của Phân đàn chủ ư?
Tô Kim Phụng cười gật đầu :
- Đúng vậy!
Do Nhân Kiệt định thần :
- Vậy chứ vị này là ai?
Tô Kim Phụng hỏi ngược lại :
- Theo thiếu hiệp thì là ai nào?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, chợt hiểu thất thanh nói :
- Tại hạ biết rồi, là Tiểu Thanh!
Tô Kim Phụng quay sang người kia cười nhạt :
- Còn thừ ra đó chi nữa? Vào thay y phục mau!
Chờ cho Tiểu Thanh vào trong phòng ngủ, Tô Kim Phụng bỗng từ trong tay áo rút ra một ngọn trủy thủ sắc bén, "soạt" một tiếng đâm vào bắp tay trái.
Do Nhân Kiệt hoảng kinh la lên :
- Cô nương làm gì vậy?
Tô Kim Phụng mỉm cười :
- Như vậy có thể thay cho ngàn vạn lời nói!
Mũi trủy thủ rạch toác lớp áo, trên bắp tay trắng muốt lộ rõ một nốt "thủ cung sa" cỡ hạt đậu màu đỏ chói.
Do Nhân Kiệt buột miệng :
- Thì ra cô nương...
Tô Kim Phụng cúi đầu, đỏ mặt nói :
- Như vậy mạnh hơn bất kỳ lời giải thích nào phải không?
Do Nhân Kiệt chau chặt mày, muốn nói lại thôi.
Tô Kim Phụng quét mắt nhìn chàng, nói tiếp :
- Thiếu hiệp làm sao vậy?
Do Nhân Kiệt hắng giọng :
- Tại hạ thấy cô nương thủ thân như ngọc, gần bùn mà không bị vấy bùn, đành rằng rất đáng khâm phục, nhưng do vậy mà lại làm tan nát cuộc đời một nữ tỳ thì cũng quá là tàn nhẫn.
- Thiếu hiệp có biết đó là do nàng đã tự nguyện không?
Do Nhân Kiệt quả quyết lắc đầu :
- Tại hạ không tin!
Tô Kim Phụng thở dài thậm thượt :
- Điều ấy quả là khó tin, nhưng sự thật quả đúng là vậy. Thân thế của Tiểu Thanh cũng rất là bi thảm, khi nào được sự đồng ý của Tiểu Thanh, nô gia sẽ kể cho thiếu hiệp nghe. Bây giờ tin hay không cũng đành tùy ở thiếu hiệp thôi!
Ngay khi ấy ả nữ tỳ tên là Tiểu Vân bỗng thò đầu vào báo :
- Bẩm cô nương, tuyết đã rơi rồi!
Tô Kim Phụng ngẩng lên mỉm cười nói :
- Thế nào? Bây giờ nô gia mời thiếu hiệp uống rượu, có thể chấp nhận được rồi chứ?
* * * * *
Vô Tình Đao Vân Thu Ngô hai đêm không trở về Tổng đàn, sau khi phái người tìm kiếm khắp nơi, kết quả đã tìm gặp thi thể trong một

đống tuyết ở ngoài thành, nhưng chẳng thấy thủ cấp đâu cả.
Mọi giáo đồ trong Phân đàn cùng một nhận định, cho rằng chắc chắn đó chính là độc thủ của Cửu Đầu Quỷ Vu Vĩnh Xương.
Do đó, hôm ấy khi Do Nhân Kiệt đang chuẩn bị với thân phận Phó phân đàn chủ đi phó hẹn tại Thất Tình nhai trên núi Long Trung, tất cả giáo đồ trong Phân đàn thảy đều hăm hở đòi theo.
Bọn giáo đồ sở dĩ phẫn khích như vậy chẳng phải có tình cảm riêng tư gì với Vô Tình Đao, mà là trong thời gian qua đã nhẫn nhịn Cửu Đầu Quỷ Vu Vĩnh Xương quá nhiều rồi, muốn nhân cơ hội này để phát tiết mà thôi!
Thế nhưng, Do Nhân Kiệt thầm suy nghĩ, những cuộc hẹn như vậy khó dàn xếp một cách hòa bình, một khi động thủ chàng ắt phải sử dụng đến Thần Tiên Thập Bát Thủ hoặc Kim Bút thất thập nhị thức, khi ấy nếu lỡ có người nhận biết thì chàng sẽ bại lộ thân phận ngay.
Do đó, chàng bắt buộc phải ra oai Phó phân đàn chủ, đanh mặt nghiêm giọng nói :
- Chỉ một Cửu Đầu Quỷ Ưng, chả lẽ bổn tọa không đối phó nổi hay sao? Mọi người cứ đòi đi theo như vậy để làm gì? Để cổ vũ hay là giúp vui? Tất cả ở lại hết, không người nào được theo cả.
Bọn giáo đồ thấy chàng hung tợn như vậy, không ai dám lên tiếng nữa.
Do Nhân Kiệt chuẩn bị xong, lại đến lầu hồng từ giả.
Tô Kim Phụng ngắm nhìn chàng một hồi, đoạn quan tâm hỏi :
- Do thiếu hiệp dẫn theo bao nhiêu người?
Do Nhân Kiệt cười cười :
- Không dẫn theo người nào cả!
Tô Kim Phụng nhíu mày :
- Thiếu hiệp có nghĩ đến vấn đề trong cuộc hẹn này không?
Do Nhân Kiệt nhướng mày :
- Vấn đề gì?
- Hôm nay nếu đối phương chỉ có Vu Vĩnh Xương cùng bọn lâu la thì không hề gì, nhưng thiếu hiệp phải biết, gã họ Vu này tuy võ công tầm thường nhưng quỷ kế đa đoan.
Thiếu hiệp thử nghĩ xem, không thế thì hắn đâu có ngoại hiệu là Cửu Đầu Quỷ Ưng.
Phen này hắn đã biết rõ thiếu hiệp chính là Ác Quân Bình đại danh lừng lẫy trong giới võ lâm, vậy mà vẫn dám khiêu chiến với thiếu hiệp, thử nghĩ có đáng khả nghi không chứ?
- Khả nghi ở điểm nào?
- Thiếu hiệp không cho là hắn đã chán sống chứ?

Do Nhân Kiệt cười :
- Tục ngữ có câu “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, dù hắn có mời thêm trợ thủ, cũng chẳng đến đâu, Tô cô nương cứ yên tâm mà chờ tin lành được rồi!
Đoạn vẫy tay chào, mỉm cười quay người, sải bước đi ra ngoài.
Ngoài sân, ngựa đã chuẩn bị sẵn, Do Nhân Kiệt đón lấy dây cương, tung mình lên ngựa, hai chân kẹp mạnh, giục ngựa phóng đi về phía cửa thành tây.
Núi Long Trung cách thành chỉ hơn hai mươi dặm, thời gian hẹn đúng chính ngọ, lúc này chỉ mới là giờ tị, nên Do Nhân Kiệt cho ngựa phóng đi thong dong để ngắm cảnh tuyết hai bên đường và nghiền ngẫm về một số vấn đề thắc mắc.
Trong số những điều thắc mắc ấy, khiến chàng khó hiểu nhất là Tô Kim Phụng, một người con gái thật lạ lùng, đồng lõa với bọn Ma giáo mà lại không xấu xa, vì lẽ gì nàng lại trà trộn vào trong Thiên Ma giáo? Và vì sao nàng lại phải chứng tỏ với chàng là mình hãy còn trong trắng?
Và nữa, nàng đã bảo là nhất định sẽ giúp chàng bước chân vào Tổng đàn Thiên Ma giáo, nàng quả có khả năng như vậy ư? Vì sao nàng lại cam nguyện làm vậy?
Còn một điều nữa là, nàng đã có khả năng giúp chàng vào được Thiên Ma giáo, đồng thời nàng là một vị Phân đàn chủ, tuy không cao nhưng cũng chẳng phải thấp, vì sao nàng lại biết rất ít về Tổng đàn, thậm chí không biết Tổng đàn đặt tại đâu và Giáo chủ là ai?
Ôi! Tất cả đều là bí mật chẳng thể giải thích được!
Do Nhân Kiệt bất giác buông tiếng thở dài, ngẩng lên nhìn thì đã đến khu núi, chàng liền xua hết mọi tạp niệm, theo một con suối kết băng thong thả giục ngựa lên núi.
Trước Thất Tịnh nhai, người của Cửu Đầu Quỷ Ưng đã có mặt từ lâu.
Trên đất tuyết, bảy tám đại hán áo xám đang châu đầu vào nhau xầm xì gì đó, thấy Do Nhân Kiệt một người một ngựa đến, lập tức nhanh chóng đứng thành một hàng ngang, và trong ánh mắt thảy đều lộ vẻ kinh ngạc, dường như rất lấy làm lạ vì sao Do Nhân Kiệt lại chỉ một mình đến phó hẹn.
Do Nhân Kiệt ung dung cho ngựa đi thẳng đến trước mặt bọn đại hán kia, cách chừng bảy tám bước mới tung mình xuống đất.
Chàng quét mắt nhìn bọn đại hán lạnh lùng hỏi :
- Vị nào là Vu lão đại?
Một hán tử dáng người mảnh khảnh tiến tới một bước, ôm quyền nói

:
- Vu lão đại...
Sống mắt hắn rực lên, đưa tay chỉ ra sau lưng Do Nhân Kiệt reo lên :
- Đến rồi! Đến rồi!
Do Nhân Kiệt ngoảnh lại nhìn, quả thấy một kỵ mã phóng đến như bay.
Chỉ thấy Cửu Đầu Quỷ Ưng này tuổi trạc tứ tuần, người thấp lùn như một quả cầu thịt. Chẳng rõ vì quá béo mập hay đi đường vội vã, thời tiết lạnh thế này y chẳng những thở hào hển mà trên trán còn lấm tấm mồ hôi.
Do Nhân Kiệt sau khi xem xét rõ Cửu Đầu Quỷ Ưng, lòng cảnh giác liền lên cao.
Tô Kim Phụng nói không sai, gã này xem ra võ công hết sức tầm thường, vậy mà lại dám công khai khiêu chiến với Ác Quân Bình danh lừng võ lâm, há chẳng đúng như lời mai mỉa của Tô Kim Phụng, y đã chán sống rồi ư? Không, bên trong nhất định phải có vấn đề!
Tuy nhiên, điều khiến Do Nhân Kiệt khó hiểu là, sau khi đã xem xét kỹ lưỡng, trong số đại hán áo xám dường như không có một nhân vật xuất sắc nào cả.
Đồng thời, bãi đất trống trước mắt rộng thênh và không hề có cây cỏ, trong tầm mắt chỉ là một màu trắng xóa, hiển nhiên là không hề có mai phục.
Vậy thì Cửu Đầu Quỷ Ưng sở cậy gì đây?
Cửu Đầu Quỷ Ưng trao ngựa cho gã hán tử mảnh khảnh, quay người đưa tay lau mồ hôi trán, hai tay ôm quyền nói :
- Công Tôn đại hiệp đã chờ lâu rồi phải không?
Do Nhân Kiệt lạnh lùng đáp :
- Không hề gì!
Cửu Đầu Quỷ Ưng hắng giọng :
- Chỉ một mình Công Tôn đại hiệp thôi ư?
Do Nhân Kiệt vênh mặt :
- Đúng vậy!
Cửu Đầu Quỷ Ưng gật đầu :
- Công Tôn đại hiệp quả là danh bất hư truyền. Vu mỗ hết sức bội phục!
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Hừ, quả là một tên xảo trá!”
Cửu Đầu Quỷ Ưng chớp mắt nói tiếp :
- Vì sao Vu mỗ lại có cuộc hẹn hôm nay, có lẽ Công Tôn đại hiệp

chưa rõ phải không?
Do Nhân Kiệt trầm giọng :
- Đang định thỉnh giáo đây!
Cửu Đầu Quỷ Ưng bỗng buông tiếng thở dài :
- Vu mỗ cũng chẳng biết nên nói thế nào... Ý của Vu mỗ là địa bàn Tương Dương không phải nhỏ, nếu Công Tôn đại hiệp chịu bỏ qua cho phen này, Vu mỗ bằng lòng tự động nhượng bộ, vẫn duy trì cục diện như trước đây...
Do Nhân Kiệt thoáng ngẩn người ngạc nhiên nhưng không nói gì.
Cửu Đầu Quỷ Ưng tha thiết nói tiếp :
- Ý Công Tôn đại hiệp thế nào?
Do Nhân Kiệt chợt động tâm thầm nhủ :
- "Phải rồi, qua vẻ hối hả vừa rồi và thái độ mềm mỏng bây giờ của y, hẳn là vì trợ thủ bận việc chưa đến kịp, Tô Kim Phụng nói quả không sai, tên này quả là xảo quyệt hết sức."
Cửu Đầu Quỷ Ưng hắng giọng, nói tiếp :
- Thế nào? Tùy ý Công Tôn đại hiệp nói một tiếng, Vu mỗ sẵn sàng tuân hành!
Do Nhân Kiệt thầm cười khẩy nghĩ :
- "Vì lẽ Thiên Ma giáo không muốn xúc phạm đến Vu Khê lão quái, nếu hôm nay là Ác Quân Bình thật, vì giữ gìn chức vị của mình, rất có thể y chấp nhận điều kiện của đối phương, song giờ đây lại là Do Nhân Kiệt, hắc hắc, đâu có dễ dàng vậy được!"
Thế là chàng bèn chầm chậm từ trong áo lấy ra ngọn Thần Tiên địch đã được cãi trang, giọng bình thản nói :
- Vu lão đại đã lo giữ gìn đại cục như vậy, tệ giáo lẽ dĩ nhiên hết sức tán thành.
Tuy nhiên, về mặt công vụ Công Tôn mỗ hãy còn một điều muốn thỉnh giáo!
Cửu Đầu Quỷ Ưng vội tiếp lời :
- Công Tôn đại hiệp còn điều chi dạy bảo?
Do Nhân Kiệt cười lạnh lùng :
- Đã lâu ngưỡng mộ Vu lão đại là bá chủ một vùng, võ công đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, định nhân cơ hội này thọ giáo vài chiêu!
Cửu Đầu Quỷ Ưng xanh mặt, liền thoái lui mấy bước nói :
- Hà tất phải vậy...
Do Nhân Kiệt tiến tới một bước, lạnh lùng nói :
- Vu lão đại chẳng thể trách tại hạ được. Hôm nay nếu Công Tôn mỗ là Vu lão đại, thì bởi trợ thủ chưa kịp đến, thà thất tín chớ không bao

giờ đến đây, qua đó đủ thấy Vu lão đại tuy nhiều mưu mẹo song hãy còn thiếu trình độ lắm!
Cửu Đầu Quỷ Ưng như bị hàm oan lớn tiếng nói :
- Đâu có việc như vậy!
Do Nhân Kiệt trỏ trường địch, đanh mặt gằn giọng nói :
- Bất kể có hay không cũng xin tuốt binh khí ra, không thì trớ trách Công Tôn mỗ thủ đoạn tàn ác chẳng vị tình.
Cửu Đầu Quỷ Ưng biết sự thể đã bại lộ, không còn màng đến thể diện nữa, bèn tung mình lui ra sau hơn trượng, vừa đưa tay rút đao vừa ngoảnh sang quát :
- Còn thừ ra đó nhìn gì nữa hả? Xông lên!
Bọn đại hán áo xám giật mình bừng tỉnh , vội rút đại đao ra, trong tiếng quát vang xông đến bao vây.
Do Nhân Kiệt không muốn phí nhiều thời gian, vận đầy đủ chân lực, tung mình lên không, trường địch quét ra với chiêu “Lữ Tiên Hí Hạc” trong Thập Bát tản thủ nhanh như sấm chớp, liên tiếp vượt qua ba gã đại hán, lao đuổi theo Cửu Đầu Quỷ Ưng đang chạy về phía con ngựa của y, từ trên cao vung địch điểm xuống.
Cửu Đầu Quỷ Ưng luống cuống quay người lại, nhất thời định cậy vào cương đao sắc bén, bổ vào trường địch trong tay Do Nhân Kiệt. Chẳng ngờ Do Nhân Kiệt đã phòng trước, lẹ làng đảo trường địch một vòng, tránh khỏi lưỡi đao, giáng vào sống đao “choang” một tiếng, ngọn cương đao liền vuột tay rơi xuống đất, Cửu Đầu Quỷ Ưng hồn phi phách tán, giờ đây y muốn tránh thoát trường địch đối phương chỉ còn cách duy nhất là mình lăn xuống đất, ngoài ra chẳng còn cách nào khác.
Cũng may y vốn là kẻ mặt dày, bèn chẳng chút đắn đo, nhào xuống đất lao đi lăng lốc, ra xa bảy tám thước.
Do Nhân Kiệt chân vừa chạm đất đã lướt nhanh đến, buông tiếng cười lạnh lùng nói :
- Chỉ vậy mà cũng dám làm oai làm phúc!
Cửu Đầu Quỷ Ưng sợ hãi bò dưới đất dập đầu van vỉ :
- Xin hãy vị tình gia thúc...
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Hừ, các hạ sở dĩ hôm nay ra nông nỗi này chính là vì có một vị thúc thúc quý hóa đấy!
Cửu Đầu Quỷ Ưng vừa sợ vừa giận :
- Cam đoan các hạ rồi đây sẽ hối hận...
Do Nhân Kiệt lạnh lùng :
- Đó là việc của Công Tôn mỗ, không cần các hạ phải nhọc tâm!

Vừa dứt lời trường địch đã nhanh như chớp điểm ra, Cửu Đầu Quỷ Ưng hự lên một tiếng rồi ngất xỉu.
Do Nhân Kiệt thu địch về, quay phắt lại, quét mắt nhìn bọn đại hán, trầm giọng nói :
- Ai mà vọng động thì sẽ coi gương lão đại các ngươi. Bây giờ hãy khiêng y về, nếu biết cách cứu chữa thì còn có thể giữ được tính mạng, nhưng kể từ nay đừng mong hà hiếp dân lành được nữa.
Do Nhân Kiệt nói xong, bỗng cảm thấy không ổn, đó đâu phải giọng điệu của Ác Quân Bình? Cũng may bọn đại hán lúc này đều giống chim sợ cung, chẳng còn lòng dạ nào mà để ý đến điều ấy.
Do Nhân Kiệt thấy việc đã xong, bèn tung mình lên ngựa, thanh thản đi vào thành, ước tính chỉ mất không đến một giờ.
Do Nhân Kiệt về đến trước Đại Quán viên, chưa kịp xuống ngựa thì Bát Bộ Đàn Thối Tiêu Huê Tướng đã vội vã chạy đến nói :
- Phó phân đàn chủ về đến thật đúng lúc!
Do Nhân Kiệt thoáng ngạc nhiên :
- Việc gì vậy?
- Tô phân đàn chủ đang chờ tại Nghị Sự đường, dặn khi nào Phó phân đàn chủ về đến, xin hãy đến đó ngay!
Do Nhân Kiệt trố mắt hỏi :
- Còn có ai nữa không?
- Không! Mới vừa rồi Tổng đàn có một vị chuyên sai đến đây, nhưng chốc lát đã rời khỏi, chẳng rõ có phải liên quan đến việc vị chuyên sai ấy đến đây hay không.
Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm la, bèn giao ngựa cho Tiêu Huê Tướng, đi nhanh đến Nghị Sự đường nằm trong hậu viện.
Nghị Sự đường ấy kỳ thực chỉ là một căn phòng nhỏ, Tô Kim Phụng ngồi trong phòng lật xem một quyển sách họa, dáng vẻ hết sức an nhàn.
Do Nhân Kiệt thấy thế liền thở phào nhẹ người.
Tô Kim Phụng ngẩng lên nhoẽn cười nói :
- Không gây ra tai họa chứ?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Tại hạ sống được trở về đây còn chưa đủ chứng minh sao? Hiện tại chỉ còn xem Vu Khê lão quái thương yêu người cháu quý báu kia đến mức độ nào thôi.
- Có giết chết y không?
- Chỉ điểm đứt một kinh mạch thôi!
- Kinh mạch nào vậy?
- Phụng hoàng nhập động!

- Phế bỏ võ công của y ư?
Do Nhân Kiệt gật đầu, đoạn bèn thuật lại mọi sự đã qua.
Tô Kim Phụng thở dài nói :
- Trừ phi dẹp bỏ Phân đàn Tương Dương này, thật chẳng còn phương sách lưỡng toàn nào khác, cũng như thiếu hiệp đã nói, bây giờ chỉ còn xem Vu Khê lão quái có tìm đến đây hay không nữa thôi!
Do Nhân Kiệt bỗng hỏi :
- Tổng đàn đã có người đến đây phải không?
Tô Kim Phụng đưa mắt nhìn quanh, hạ giọng thật thấp nói :
- Báo với thiếu hiệp một tin vui, nếu nô gia tính không lầm, cam đoan nội trong hai tháng thiếu hiệp sẽ được điều về Tổng đàn!
Do Nhân Kiệt phấn khởi :
- Chính Tô cô nương đã tán dương tại hạ với vị chuyên sai của Tổng đàn phải không?
Tô Kim Phụng cười nhẹ :
- Không phải tán dương mà là tố cáo!
Do Nhân Kiệt ngớ người :
- Tội gì?
Tô Kim Phụng khúc khích cười khẽ :
- Chuyên quyền độc đoán!
Do Nhân Kiệt chớp mắt :
- Về sự việc hôm nay ư?
Tô Kim Phụng gật đầu :
- Phải! Như vậy cấp trên sẽ cho là thiếu hiệp không thích nghi với Phân đàn này, sẽ điều thiếu hiệp về Tổng đàn xem xét, một thời gian sau sẽ phái giữ chức mới!
Do Nhân Kiệt có ý bông đùa, vờ thở dài nói :
- Đúng là giáo trước mặt dễ tránh, tên sau lưng khó phòng!
Tô Kim Phụng lườm mắt, nghiêng mặt dàu dàu nói :
- Vậy có cần nô gia...
Do Nhân Kiệt cúi gập người :
- Vâng, từ nay nếu có cơ hội, xin Phân đàn chủ hãy buông thêm vài mũi tên lén như vậy nữa!
Tô Kim Phụng bỗng hối hả truyền âm nói :
- Mau làm ra vẻ như đang tìm kiếm gì đó!
Do Nhân Kiệt mau mắn tiếp lời :
- Một nén bạc nặng thế này rơi dưới đất, vậy mà không ai trông thấy!
Vừa đứng thẳng lên thì một người đã sải bước đi vào, chính là Huỳnh kỳ hộ đàn Âm Dương Tiêu, vừa vào đến gã đã nghiêng mình nói :

- Ti chức xin kính cẩn chờ lệnh!
Tô Kim Phụng thoáng trầm ngâm, đoạn khoát tay nói :
- Công Tôn phó phân đàn chủ đã về đến, hãy tạm lui!
- Thưa vâng!
Âm Dương Tiêu đáp xong liền quan người lui ra.
Do Nhân Kiệt ngẩng lên nói :
- Tô cô nương đã truyền triệu y đến ư?
Tô Kim Phụng gật đầu :
- Vâng! Lúc ấy thiếu hiệp chưa về và cũng chẳng rõ bao giờ mới về đến... thậm chí không sao khẳng định được... nên đành phải gọi y đến.
- Có việc cần giải quyết phải không?
- Vâng, nhưng chẳng rõ thiếu hiệp có hứng thú hay không?
- Việc gì vậy?
- Mua tin về hành tung của lệnh sư Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa!
Do Nhân Kiệt sửng sốt :
- Sao? Thiên Sơn tam nghĩa hãy còn trên nhân thế ư?
Tô Kim Phụng mỉm cười :
- Thiên Sơn tam nghĩa chẳng qua đều tuổi ngoài sáu mươi, trong khi lệnh sư đã gần tám mươi, chả lẽ lại lạ lùng hơn việc lệnh sư hãy còn mạnh khỏe hay sao?
- Hãy khoan!
- Sao?
- Tô cô nương mới vừa bảo là mua tin ư?
- Vâng, mua với giá là ba trăm lạng vàng đúng!
Đoạn Tô Kim Phụng đưa tay vén lấy một mảnh lụa vàng nơi cạnh bàn lên, lộ ra hai thỏi vàng có đóng dấu hẳn hoi.
Do Nhân Kiệt trợn to mắt lẩm bẩm :
- Mua ở đâu vậy?
Tô Kim Phụng lắc đầu :
- Cũng may là ở đây không có người, không thì Ác Quân Bình mà không biết chốn giang hồ có chỗ mua tin bí mật thì thật là một điều lạ đời!
Do Nhân Kiệt không bận tâm đến những lời nói của Tô Kim Phụng, nóng ruột hỏi :
- Thật ra là như thế nào? Cô nương hãy nói thẳng ra đi!
- Thiếu hiệp có nghe nói đến danh hiệu võ lâm song tuyệt bao giờ chưa?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :

- Chưa, song tuyệt nào vậy?
- Một là Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu!
- Còn hai là ai?
- Hai là Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tự Quảng.
- Về con người của Tụ Thủ Thần Y, tại hạ có biết chút ít, còn về Đỗ Môn tú sĩ nào đó thì tại hạ mới chỉ được nghe lần đầu, người này võ công ra sao?
- Có thể rất cao mà cũng có thể không biết võ công, cho đến nay, chuyện đó vẫn còn là một bí mật chưa người nào trong giới võ lâm được rõ, bởi người này tuy cùng xưng Song Tuyệt với Tụ Thủ Thần Y, nhưng lại thần bí hơn Tụ Thủ Thần Y nhiều. Có lẽ vì nghề nghiệp nên bắt buộc phải vậy cũng nên. Tuy nhiên, điều ấy không quan trọng, chúng ta không cần biết đến, chỉ có mấy điều này là thiếu hiệp cần phải nhớ thật kỹ.
- Mấy điều gì?
- Thứ nhất, khi nhận được tin tức hãy quay về ngay, không cần thắc mắc đó là thật hay giả.
- Tuyệt đối đáng tin cậy ư?
- Phải! Đối phương đã chịu nhận vàng thì đó chính là một sự hào phóng, trong võ lâm ai cũng biết, lời nói của Đỗ Môn tú sĩ tuyệt đối đáng tin cậy.
- Còn điều thứ hai?
- Thứ hai là không được nóng nảy, tin tức của y có lúc có sẵn, có lúc bây giờ mới bắt tay vào điều tra. Nếu như y hẹn mười hôm nửa tháng thì thiếu hiệp hãy kiên nhẫn chờ đợi, vàng thì có thể giao trước, vạn nhất cuộc giao dịch bất thành, đó là điều rất hiếm có, y chẳng những sẽ hoàn cả số vàng đã nhận mà còn bồi thường phí tổn trong thời gian chờ đợi.
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Thật là chuyện lạ đời!
Tô Kim Phụng nói tiếp :
- Thứ ba, đấy là điều quan trọng hơn hết, khi đến nơi, tuyệt đối không nên yêu cầu hội kiến bản thân y, bằng không dù có bao nhiêu vàng thì y cũng không bao giờ giao dịch.
Do Nhân Kiệt kinh ngạc hỏi :
- Vì sao vậy?
- Vì rất có thể y hoài nghi thiếu hiệp gây điều bất lợi cho y!
Do Nhân Kiệt thắc mắc :
- Nếu không gặp chủ nhân thì làm sao khẳng định được tin tức là do chính Đỗ Môn tú sĩ tiết lộ?

- Người thay mặt sẽ đưa ra một tín phù trước!
- Tín phù ấy ra sao?
- Một cánh tay bằng ngọc trong dùng để gãi lưng!
- Vậy là bổn giáo đã giao dịch với y đây không phải chỉ lần đầu?
Tô Kim Phụng gật đầu, khẽ buông tiếng thở dài, định nói gì đó, nhưng lại thôi!
Do Nhân Kiệt mắt thoáng rực lên, bỗng hỏi :
- Phải chăng vụ việc Thiên Long phủ cũng có liên quan đến Đỗ Môn tú sĩ?
(mất 4 trang, tập 3 h trang 81-84)
- Ngay cả đối với người trong giáo ư?
Tô Kim Phụng gật đầu :
- Vâng!
Do Nhân Kiệt thắc mắc :
- Lý do vì sao?
Tô Kim Phụng cười áo não :
- Hãy còn rất nhiều điều Kim Phụng chưa có thời gian nói cho thiếu hiệp biết, thiếu hiệp còn nhớ danh xưng của ba đường trong Tổng đàn không?
Do Nhân Kiệt nheo mắt :
- Kim Bút đường, Huyết Chưởng đường, Nga My Đao đường, tại hạ nhớ không lầm chớ?
Tô Kim Phụng gật đầu :
- Không!
- Đó có liên quan gì đến việc này?
- Điều liên quan là Thái Cực lệnh có uy quyền tối cao trong giáo, nhưng trong ba đường có sự tranh giành quyền lực cho nên Thái Cực lệnh không còn được tôn trọng bởi một số người như trước nữa, nếu chẳng may gặp phải bọn người trong số ấy, không khéo lại chuốc họa vào thân.
- Những người ấy thuộc đường nào?
- Nga My Đao đường!
- Họ dám công nhiên chống đối Thái Cực lệnh ư?
- Tuy không đến đỗi công nhiên chống đối, nhưng khó khỏi gây rắc rối cho mình, tránh đi vẫn hơn!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vậy thì tại hạ vạn nhất gặp phải người trong giáo, trước khi chưa rõ thân phận đối phương thì tại hạ không bao giờ đưa lệnh kỳ ấy ra.
Tô Kim Phụng chau mày :
- Việc này thật ra cũng không gấp lắm, trời gió tuyết lạnh lẽo thế này,

lại đã tối rồi, chờ sáng mai hãy lên đường không được sao?
Do Nhân Kiệt đưa mắt nhìn bầu trời u ám, gật đầu nói :
- Vâng, đành phải vậy thôi!

Hồi 6
Vân Mộng ma đàn hội ân sư

Hôm sau, Do Nhân Kiệt một mình một ngựa băng mình trong gió tuyết rời khỏi Tương Dương, mang theo ba trăm lạng vàng lên đường đi về phía Do Nam, đến Tứ Phương bảo gặp Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tự Quảng để mua lấy tin tức về hành tung hiện nay của ân sư Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa.
Qua khỏi Hán Thủy, ra đến đường cái quan đã gần giữa trưa, không bao lâu thì đến một cánh rừng già.
Do Nhân Kiệt đưa tay vuốt đi lớp bụi tuyết bám trên mặt, bụng than thầm vì giá rét. Bỗng hai đại hán y phục mỏng cũ từ trong rừng phóng ra, khiến ngựa chàng hốt hoảng đứng thẳng lên và cất tiếng hí vang, làm cho Do Nhân Kiệt suýt nữa đã rơi xuống đất.
Hai đại hán ấy mặt mày vàng bệch, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, mỗi người tay cầm một cây đòn gánh, dáng vẻ tuy xơ xác tiều tụy, nhưng cố ý trừng to đôi mắt làm ra vẻ hung tợn.
Do Nhân Kiệt đưa mắt nhìn, hiểu ngay mục đích của đối phương, bèn ghìm cương dừng lại, mỉm cười hỏi :
- Hai vị định làm gì vậy?
Một trong hai người run lẩy bẩy vì lạnh, cây đòn gánh trong tay như muốn vuột khỏi bất kỳ lúc nào.
Người kia thì vung vẩy cây đòn gánh trong tay, cất giọng ồ ề nói :
- Bằng hữu nên biết điều là hơn!
Do Nhân Kiệt từ trong lòng móc ra một nắm bạc vụn, đồng thời từ dưới lớp áo rút ra ngọn Thần Tiên địch, chẳng nói chẳng rằng vung mạnh về phía một ngọn cây, chỉ nghe “ầm” một tiếng vang rền, ngọn cây to bằng miệng bát đã gãy làm hai.
Hai gã đại hán biến sắc mặt, quay người toan bỏ chạy.
Do Nhân Kiệt trầm giọng quát :
- Đứng lại!
Liền theo đó tay trái vung lên, ném nắm bạc vụn rơi xuống trước mặt

hai đại hán ấy, song hai người đứng thừ ra tại chỗ, không dám tiến tới nhặt lấy.
Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ, dịu mặt nghiêm giọng nói :
- Mấy lạng bạc này đủ cho hai ngươi sống qua mùa đông, nhưng hãy nhớ lấy, khỏe mạnh thế này làm gì chẳng được, không nên mạo hiểm như vậy, nếu như hai ngươi có chút lòng cảm kích thì hãy lập tức ăn năn hối cải, đừng bao giờ có hành động như ngày hôm nay nữa.
Đoạn hai chân kẹp mạnh, giục ngựa tiếp tục lên đường.
Giữa trưa thì đã đến Song Cầu trấn, gió tuyết mỗi lúc mỗi to hơn, Do Nhân Kiệt thấy ngựa ra chiều uể oải và không ngừng ngẩng đầu cất tiếng hí não nề, chàng đành dừng ngựa nghỉ lại tại thị trấn.
Thị trấn này tất cả chỉ chừng năm mươi hộ dân cư, nhà nào nhà nấy đều đóng chặt cửa, nhất thời cũng khó phân biệt được đâu là quán xá đâu là nhà ở, chàng đành dắt ngựa đi đến một ngôi nhà ở đầu thị trấn.
Gõ cửa một hồi thật lâu, chẳng nghe có tiếng trả lời. Do Nhân Kiệt khẽ chau mày, đành đi sang nhà khác.
Nhà thứ nhì cũng giống như vậy, song cửa lại không cài then, chàng chỉ đẩy nhẹ là cánh cửa đã mở.
Do Nhân Kiệt chẳng bận tâm nhiều, vội vàng buộc ngựa rồi cắm cúi đi vào nhà, quay lại đóng cửa rồi mới quét mắt nhìn. Gần góc nhà có một chiếc lò lửa cũ, lửa trong lò đã tắt, một đôi phu phụ già đang nằm mọp cạnh lò sưởi, dường như đang ngủ.
Do Nhân Kiệt đi đến gần, khẽ buông tiếng đằng hắng, giọng áy náy nói :
- Nhị vị lão nhân gia, thật rất là có lỗi...
Bỗng ngưng lời, thì ra chàng phát hiện đầu của hai phu phụ già này không phải gối trên cánh tay, mà là ngoẹo vào trong lò sưởi.
Do Nhân Kiệt đến gần đưa tay thăm dò, quả như đã nghĩ, hai lão nhân đã tắt thở từ lâu. Chàng đảo mắt nhìn cảnh vật tiêu điều xung quanh, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, hai lão nhân này chắc chắn đã chết vì đói rét.
Cứ thế, chàng đi hết nhà này đến nhà khác, gần cuối trấn mới gặp được một quán rượu. Trong mười mấy ngôi nhà vừa đi qua, Do Nhân Kiệt đã trông thấy tổng cộng tám tử thi, còn lại dù còn sống thì cũng đang thoi thóp và quằn quại trong tay tử thần.
Chủ quán rượu dáng vẻ cũng rất nghèo nàn, hiển nhiên y không ngờ thời tiết giá rét thế này mà lại có khách đến chiếu cố, bèn cười gượng nói :

- Khách quan nếu chỉ cần chút rượu thì...
Do Nhân Kiệt ngắt lời :
- Thị trấn này tổng cộng có bao nhiêu tiệm quán? Bán những gì? Có đầy đủ gạo, dầu, muối, củi, áo, mền, rượu, thịt hay không?
Gã chủ quán thoáng ngẩn người, đoạn mới nói :
- Tất cả đều có đủ, nhưng e là không nhiều...
Do Nhân Kiệt lấy túi bạc ra, trút hết lên bàn, chừng khoảng ba mươi lạng, chỉ vào đống bạc khoát tay nói :
- Đi mau, có gì cứ mua hết, giá cả không quan trọng, nếu bạc không đủ thì còn vàng, xong việc sẽ có thưởng, càng nhanh càng tốt!
Chưa đầy một giờ sau, cái thị trấn nhỏ ngập đầy chết chóc đã đổi khác, khắp nơi tràn trề sinh khí. Gã chủ quán nói chẳng sai, những thứ Do Nhân Kiệt đòi hỏi đều có đủ, chỉ không được nhiều mà thôi.
Sau khi kết toán, chỉ tiêu đi hai mươi lạng bạc, mười mấy lạng còn lại Do Nhân Kiệt giao hết cho một vị trưởng giả họ Triệu, nhờ ông an táng những người đã chết.
Sau đó chàng nhờ ba tráng hán gánh các vật dụng đi phân phát cho dân, nhưng sau cùng nghĩ kỹ, chàng thấy như vậy cũng chưa phải là ổn, bèn mượn một chiếc búa rìu, lấy một thỏi vàng ra, chẻ thành nhiều mảnh nhỏ, lấy ra mười lạng, lại cho mời các nhà buôn đến, nhờ họ lập tức phái người đến Phàn Thành mua hàng hóa và phân phát cho dân nghèo, trích ra hai lạng trả thù lao cho họ.
Giờ đây, trước khi rời khỏi thị trấn, chàng chỉ còn một việc phải làm là bằng cách nào để giữ cho sự việc này không lan truyền rộng ra.
Chàng bèn thăm dò các nhà buôn :
- Chư vị có biết phen này tại hạ đã phụng mệnh của ai không?
Mọi người thảy đều lắc đầu, Do Nhân Kiệt đang khó xử thì vị trưởng giả họ Triệu bỗng trố to mắt nói :
- Có phải Tôn viên ngoại ở Phàn Thành không?
Do Nhân Kiệt mỉm cười gật đầu :
- Đúng rồi!
Đoạn chàng nghiêm mặt nói tiếp :
- Hẳn là chư vị rất rõ về con người của Tôn viên ngoại, để không phụ thành ý của lão nhân gia ấy, mong mọi người tuyệt đối đừng nhắc đến việc này nữa.
Ba hôm sau, Do Nhân Kiệt lại đến một thị trấn khác, đó là Sa Hà Điếm, nằm giữa Toại Bình và Tâm Dương.
Cuộc sống của dân cư trong thị trấn này xem ra còn tồi tệ hơn Song Câu trấn. Do Nhân Kiệt sớm đã quyết định, cứu người như cứu hỏa, làm được bao nhiêu hay bất nhiêu, bất chấp hậu quả ra sao, tiêu hết

vàng rồi hẵng liệu.
Lần này chàng không tốn công như trước nữa, sau khi ước lượng số hộ cần cứu giúp, chàng tìm đến một lão trượng họ Thái được dân chúng tin kính nhất, lấy ra hai mươi mấy lạng vàng và nói :
- Xin phiền lão nhân gia, đây là một chút lòng thành của Tôn viên ngoại...
Vị lão trượng họ Thái quả nhiên không cần chàng phải nói nhiều, hiểu ngay "chút lòng thành" của chàng, ngoài việc thay mặt mọi người cảm tạ, lập tức nhận lời thực thi ngay.
Cứ thế, chàng tiếp tục phân phát, khi đến Thượng Thái, một thỏi vàng nặng một trăm năm mươi lạng chỉ còn lại được vài mảnh vụn không đầy một lạng, tạm đủ tiêu vặt, lúc này chàng có nên đến Tứ Phương bảo nữa hay không?
Nếu không đi, làm sao phục mệnh? Còn như đi, vàng đâu để mua tin tức? Một nguồn tin quan trọng thế kia, lẽ nào Đỗ Môn tú sĩ lại chịu phá lệ bán với giá một trăm năm mươi lạng? Tất nhiên là không bao giờ có.
Do Nhân Kiệt nằm trong khách điếm suy ngẫm suốt cả đêm. Sáng hôm sau, chàng quyết định cứ đến, nguyên nhân thúc đẩy một là phải có sự phúc đáp với Thiên Ma giáo, hai là chàng cũng muốn tìm gặp lại ân sư.
Sau khi hỏi thăm, biết Tứ Phương bảo nằm ở ngoài thành bắc, cách chừng bốn dặm gần cầu Đông Hồng.
Để tránh tai mắt, Do Nhân Kiệt quyết định bỏ ngựa bộ hành. Ra khỏi cửa thành bắc, theo đường cái quan đi được chừng nửa giờ, qua khỏi một chiếc cầu đá, rẽ sang hướng tây, vượt qua một ngọn đồi cao, chàng tìm gặp Tứ Phương bảo, trông hệt như một thành trì nhỏ nằm trong một cánh rừng cây cao ngút.
Do Nhân Kiệt dừng lại trên khoảng đất trống trước cổng bảo, phủi sạch tuyết tám trên mình, xem xét kỹ xung quanh, vừa định cất bước đến gần thì hai cánh cửa sắt đen xì bỗng mở ra.
Từ trong bước ra là một người đàn ông trung niên áo xám với vẻ mặt đanh lạnh, Do Nhân Kiệt vội tiến tới, sau đó hai người dừng bước, cách nhau một khoảng, cùng đưa mắt nhìn nhau.
Rất hiển nhiên, hai người đều cùng một ý nghĩ là chờ đối phương lên tiếng trước.
Một hồi rất lâu, người trung niên mới gật đầu, đưa chiếc như ý (cánh tay bằng ngọc để gãi ngứa) trong tay lên.
Do Nhân Kiệt tiến tới một bước, đưa thỏi vàng ra trước mặt.
Trung niên áo xám ngẩng lên hỏi :

- Nặng bao nhiêu?
- Một trăm năm mươi lạng!
Trung niên áo xám lại hỏi :
- Có điều chi kiến giáo?
- Muốn rõ về hành tung hiện nay của Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa!
- Thật đáng tiếc, tệ chủ nhân đã đi vắng!
Trung niên áo xám nhẹ vung tay, thỏi vàng từ từ bay về phía Do Nhân Kiệt.
Do Nhân Kiệt ngầm vận chân khí vung tay gạt ngang, thỏi vàng lại từ từ bay trở lại, đồng thời nói :
- Dưới thỏi vàng còn có vật khác nữa!
Trung niên áo xám thoáng ngẩn người, đưa tay đón lấy thỏi vàng, mở gói vải ra, từ trong lấy ra một quyển tập nhỏ, xem xong ngẩng lên hỏi :
- Tôn giá xưng hô thế nào?
- Ác Quân Bình Công Tôn Tiết!
- Tôn giá đã viết là bằng lòng với giá bán tin tức tuyệt học Thiên Long, Kim Bút thất thập nhị thức, vậy là sao?
- Đã viết rất rõ ràng rồi!
- Tôn giá định bán giá bao nhiêu?
- Một trăm năm mươi lạng đúng!
- Để bù vào số thiếu ư?
- Đúng vậy!
- Ở đâu tôn giá có tuyệt học đó?
- Bốn năm tháng trước, một thiếu niên họ Do đã dùng để đổi lấy sự khôi phục công lực cho Kim Bút đại hiệp nơi Tụ Thủ Thần Y.
- Nửa tháng sau sẽ nghe hồi âm.
- Phải chăng quý bảo hiện chưa biết chút manh mối gì về hành tung của Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa?
- Nếu vậy thì tại hạ đâu có nhận thỏi vàng nầy của tôn giá!
- Vậy tại sao phải chờ lâu đến thế?
- Nói ra xin tôn giá chớ trách.
- Cứ nói!
- Đó là bởi tệ bảo có quy định rõ ràng, phải tuyệt đối giữ uy tín, bất luận “mua vào” hay “bán ra” đều phải là hàng thật và giá cả nhất định, dù quen hay lạ cũng vậy!
Hàm ý trong câu nói rất rõ ràng, chẳng phải họ không biết gì về tin tức của Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa, mà là sợ việc quyển Tung Hoành Phổ nằm trong tay Tụ Thủ Thần Y không đúng sự

thật.
Do Nhân Kiệt nghĩ kỹ, bất giác phì cười, đúng rồi, chàng dựa vào đâu mà buộc đối phương tin lời mình kia chứ?
Trung niên áo xám ném cho chàng một chiếc thẻ bài bằng đồng và nói :
- Tôn giá hãy trọ tại khách điếm Duyệt Lai, bắt đầu từ ngày hôm nay hoàn toàn miễn phí.
Do Nhân Kiệt trở về khách điếm Duyệt Lai trong thành, chàng vốn đang ở trọ tại đó, trao chiếc thẻ bài bóng nhẵn kia cho chủ điếm. Chủ điếm lập tức thay đổi thái độ, sốt sắng mang nước thêm trà, hết sức ân cần chu đáo.
Chàng vào phòng, trong phòng đã có sẵn một chậu lửa to, bên trên có một gát sắt trên giá là một ấm rượu vàng, mùi rượu thơm nồng lan tỏa khắp phòng.
Do Nhân Kiệt đóng cửa lại, nằm lên giường, bắt đầu ngẫm nghĩ về mấy vấn đề.
Giờ này chàng ít ra đã hiểu rõ hai điều, một là nếu nguồn tin đúng sự thật và đáng giá, Đỗ Môn tú sĩ chẳng những “bán ra” mà còn “mua vào”, sau đó mưu lợi ở trung gian.
Điều thứ hai là, Đỗ Môn tú sĩ bất luận bản thân có võ công hay không, và trình độ thế nào, trong Tứ Phương bảo hẳn là có một nhóm kỳ tài dị sĩ. Chẳng kể ai khác, chỉ người trung niên áo xám khi nãy, nhất định là một cao thủ nội gia, một thỏi vàng nặng đến thế mà có thể làm cho bay đi như một mảnh giấy, không hề dao động. Một nhân vật võ lâm thường sao có thể thực hiện được? Một gia nhân thân tín mà còn có thân thủ như vậy, những người khác không cần nói cũng đủ rõ.
Hiện điều chàng lo lắng là, Đỗ Môn tú sĩ bằng cách nào để chứng thực được quyển Tung Hoành Phổ đang ở trong tay Tụ Thủ Thần Y? Tụ Thủ Thần Y cũng phẳng phải hạng tầm thường, dễ gì lão chịu tiết lộ cho kẻ khác biết, nếu không chứng thực được thì sẽ ra sao?
Và còn nữa, đây cũng là một vấn đề khá rắc rối, chàng phải ở đây chờ đến nửa tháng dài, thời gian ấy chàng phải giải quyết bằng cách nào?
Đêm hôm ấy, bởi trong lòng buồn bực nên chàng đã uống khá nhiều rượu, đang khi mơ màng ngủ, phòng bên bỗng vang lên tiếng cãi vã nhau từ nhỏ đến to.
Hai người cãi vã nhau dường như đều có hơi men, chỉ nghe một người giọng ồ ề lặp đi lặp lại :
- Tốt hơn là Dương huynh nên suy nghĩ cho kỹ...

Người giọng ồ ề khẽ nói :
- Dương huynh thử nghĩ, một trăm lạng vàng mà chỉ đổi lấy một câu nói vớ vẩn, thật là không đáng, nếu chúng ta chịu khó động não tìm một biện pháp biến thông...
- Biện pháp biến thông gì?
- Ôi, ôi, Dương huynh thật là, không phải vờ vĩnh đó chứ?
- Tiểu đệ quả thật không hiểu ý Tân huynh!
- Thật đơn giản, cái mà trang chủ chúng ta cần chỉ là một câu trả lời, do Đỗ Môn tú sĩ nói ra cũng vậy, chúng ta nói ra cũng vậy, hoàn toàn không có bằng cớ...
- Tiểu đệ hiểu rồi, ý của Tân huynh muốn chúng ta bịa ra một câu trả lời nào đó phải không?
- Đúng rồi! Dương huynh thử nghĩ, nếu như vậy thì một trăm lạng vàng chẳng phải thuộc về hai chúng ta hay sao? Đây là vàng chứ đâu phải bạc, một trăm lạng đúng!
- Đương nhiên là không phải ít!
- Đúng vậy! Dương huynh thử nghĩ kỹ xem, lương tháng của chúng ta hiện nay là tám lạng bảy, kể ra tuy cũng khá ưu hậu, nhưng so với năm mươi lạng vàng thì có đáng là bao? Một tháng tám lạng bảy, một năm chỉ hơn trăm lạng, trừ đi ăn mặc vui chơi, có ai còn dư không? Cho dù làm đến đời con đời cháu thì cũng chẳng mong dành dụm được bấy nhiêu. Còn bây giờ, chúng ta chỉ cần... hắc hắc... Dương huynh hãy nghĩ kỹ lại đi!
- Vậy Tân huynh định bịa ra câu trả lời như thế nào?
- Thật dễ dàng, cứ nói là... phải rồi, cứ nói là Thiên Sơn tam nghĩa đã chết từ lâu rồi! Vậy là xong, thật là gọn!
Do Nhân Kiệt nghe vậy bất giác giật mình, ai lại thăm tin tức về Thiên Sơn tam nghĩa nữa đây? Lập tức, cơn buồn ngủ của chàng liền biến mất.
Chỉ nghe người họ Dương nói tiếp :
- Nếu Tam Nghĩa vẫn còn sống thì sao?
Người họ Tân ấp úng :
- Vậy thì... đến lúc ấy hẵng tùy cơ ứng biến, ý kiến là do con người nghĩ ra, cùng lắm... bỏ trốn là xong!
- Hừ, giàu nghèo là do số mệnh, Tân huynh nên từ bỏ ý nghĩ đó đi là hơn!
Người họ Tân buông tiếng thở dài thậm thượt, hiển nhiên đã từ bỏ ý định chiếm đoạt một trăm lạng vàng. Lát sau, tiếng ngáy ngủ đều đặn vang lên.
Do Nhân Kiệt hết sức thất vọng, bởi chàng chưa nghe ra được lai

lịch của hai người này.
Sáng hôm sau, chàng thức dậy rất sớm, chắp tay sau lưng đứng nơi cửa phòng, vờ ra vẻ ngắm tuyết rơi, chờ đợi hai người kia đi ra.
Sau cùng, hai hán tử bước ra, người nào cũng ăn mặc gọn gàng, một người mập lùn có đôi mày chữ bát, một người vóc dáng trung bình, sống mũi nhô cao và ánh mắt rất sắc bén.
Qua tướng mạo của họ, Do Nhân Kiệt đoán họ Dương có lẽ là người mập lùn, người mũi cao họ Tân. Quả nhiên chàng đã đoán trúng, hai người sau khi ra khỏi phòng, người mũi cao vòng tay nói :
- Vậy thì làm nhọc Dương huynh quá!
Sau khi người họ Dương rời khỏi, Do Nhân Kiệt vốn định đến gần bắt chuyện nhưng nghĩ lại thấy không ổn, trông gã họ Tân gian xảo đa nghi thế kia, nếu ứng đáp không khéo càng gây thêm rắc rối, đằng nào thì họ cũng chưa rời khỏi đây, chi bằng thư thả mà chờ cơ hội.
Hai giờ sau, người họ Dương đã trở về. Do Nhân Kiệt thừa lúc người họ Tân tiến tới đón và hỏi chuyện, lặng lẽ quay trở vào phòng, lên giường nằm chờ đợi.
Quả đúng như dự tính của chàng, hai người kia cũng trở vào phòng, người họ Dương không ngớt thở dài, còn người họ Tân thì làu bàu :
- Mẹ kiếp, thật là quá đáng!
Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm lạ, chả lẽ cuộc giao dịch của họ đã bất thành hay sao?
Lát sau, người họ Tân bỗng hỏi :
- Y dựa vào đâu mà đòi tăng giá hả?
- Y bảo là tin tức của Thiên Sơn tam nghĩa lẽ ra chỉ được liệt vào hạng thứ ba, điều ấy quả không sai, nhưng tình hình hiện nay đã khác, thân giá của Thiên Sơn tam nghĩa đã được nâng cao, còn về việc họ chia ra ở đâu, khi nào chúng ta đưa ra hai trăm lạng vàng thì y sẽ giải thích...
Do Nhân Kiệt nghe vậy không khỏi vừa tức vừa nực cười, Đỗ Môn tú sĩ quả là gian xảo, lý do nâng cao thứ bậc rõ ràng là vì Thiên Sơn tam nghĩa đang đi cùng với Tiêu Dao thư sinh.
Rất tiếc là chàng không thể làm gì được, đồng thời cũng không sao tạo được niềm tin đối với hai người này, bằng không chàng thật muốn bảo họ chờ đợi nửa tháng, chàng sẽ bán lại cho họ để lấy một trăm lạng vàng, cứu sống thêm một số người nữa.
Chỉ nghe gã họ Tân với giọng ồ ề nói tiếp :
- Vậy thì bây giờ tính sao đây?
Gã họ Dương thở dài :
- Đành trở về thôi, còn gì mà tính nữa?

Gã họ Tân lặng thinh một hồi, bỗng nói :
- Tiểu đệ nghĩ thế này, trang chúa chúng ta quyết tìm biết về hành tung của Thiên Sơn tam nghĩa, dù thêm hai trăm lạng vàng nhất định cũng đưa ra. Nếu hai người cùng trở về thì phải tốn kém nhiều, chi bằng một người về, một người ở lại, Dương huynh nghĩ sao?
Do Nhân Kiệt nghe vậy, biết ngay gã này đang động não, để xem mưu đồ của gã ra sao?
Gã họ Dương lưỡng lự một chút mới nói :
- Vậy ai trở về?
Gã họ Tân hắng giọng :
- Đúng lẽ là tiểu đệ phải về, nhưng Dương huynh biết đó, tiểu đệ xưa nay nói năng vụng về, trang chủ lại nóng tính, lỡ nói không được rõ ràng thì...
Gã họ Dương thở dài tiếp lời :
- Vậy thì tiểu đệ về được rồi!
Gã họ Tân vờ ra vẻ áy náy :
- Tiểu đệ thật...
Gã họ Dương trang trọng ngắt lời :
- Xin Tân huynh hiểu cho, tiểu đệ phải mang theo vàng trở về, kẻo trang chủ nghi ngờ chúng ta giở trò.
Hay lắm, kẻ tám lạng, người nửa cân!
Do Nhân Kiệt đưa tay bụm miệng, suýt nữa đã cười thành tiếng.
Chỉ nghe gã họ Tân vội nói :
- Tất nhiên! Tất nhiên! Tiểu đệ tính hay sơ xuất, món tiền to lớn thế kia, lỡ có bề gì thì khốn!
Do Nhân Kiệt thầm gật đầu, gã này thật khôn khéo, vừa gặp gió là xoay chiều ngay.
Hai người kia sau khi đã đồng ý, đôi bên đều rất vui vẻ, lớn tiếng gọi phổ ky đến, chọn lấy rất nhiều thức ăn và rượu, như chuẩn bị ăn uống một bữa thỏa thích.
Do Nhân Kiệt thừa lúc ấy trở ra ngoài đại sảnh.
Sau hai ngày chờ đợi, Do Nhân Kiệt cảm thấy quá buồn tẻ, lại uống hết vài ly rượu, bởi trời giá rét, chẳng nơi nào để đi, chàng uống rượu xong liền lên giường nghỉ, ngủ đến nửa đêm, chàng bỗng giật mình tỉnh giấc bởi một tiếng “hự” khô khan.
Chàng lập tức nhận ra tiếng hự ấy đã phát ra từ phòng bên, liền tung mình xuống giường. Vì tranh thủ thời gian, chàng vung chưởng bổ thẳng vào vách ván.
“Ầm” một tiếng, trên vách lập tức thủng một lỗ to. Khi trông thấy cảnh tượng bên kia, chàng bất giác ngớ người.

Gã họ Dương đang nằm sóng soài trên giường, hiển nhiên đã hồn lìa khỏi xác, gã họ Tân đang tay cầm một ngọn trủy thủ sắc bén, khom mình xuống tấn thủ thế, mắt hung tợn nhìn ra cửa phòng, một người (mất 2 trang, tập 3 trang 111-112)
Khách điếm Duyệt Lai này là một chi nhánh kinh doanh của Tứ Phương bảo, nếu đúng như vậy thì chàng không cần phải lo cho vị chủ điếm này nữa.
Chỉ thấy Độc Mã Phong Tân Lập Kỳ sau một thoáng ngạc nhiên, bỗng tung mình lao nhanh ra cửa, ngọn trủy thủ trong tay đâm thẳng vào yết hầu chủ điếm, nhưng khi đến gần, đột nhiên xoay tay, đổi sang nhắm vào giữa mắt và mũi đối phương chém ngang tới.
Bởi y ra tay chớp nhoáng, kẻ bị công chẳng dễ gì ung dung tránh né, dù võ công cao đến mấy cũng chỉ có hai con đường để chọn, một là nhảy lùi ra sau, hai là ngã người sang trái hoặc phải.
Nếu chủ điếm nhảy lùi ra sau, hắn sẽ thừa cơ thoát thân ra cửa, còn như chủ điếm ngông cuồng tự phụ, chọn cách ứng biến thứ hai thì sẽ bị ngọn trủy thủ rạch nát mặt, mặc dù tránh sang trái hay phải.
Thế nhưng, chủ điếm không tung mình thoái lui, cũng chẳng ngã người sang trái hay phải, mà lại vung tay chộp tới, hệt như giọng kềm giữ chặt lấy cổ tay Tân Lập Kỳ.
Tuy vậy, Tân Lập Kỳ vẫn ương ngạnh nói :
- Ngươi định làm gì lão tử hả?
Chủ điếm với giọng bình tĩnh đáp :
- Xử trí các hạ thế nào, đó là việc của Thái đại trang chủ, bổn điếm chỉ cần không bị các vị bằng hữu giang hồ hiểu lầm là một hắc điếm là được rồi!
Đoạn siết mạnh tay hơn, Tân Lập Kỳ rú lên đau đớn, ngọn trủy thủ rơi xuống đất, rồi thì toàn thân mềm nhũn ngã ra một đống.
Chủ điếm lại điểm thêm mấy huyệt đạo của Tân Lập Kỳ, quay sang Do Nhân Kiệt vòng tay nói :
- Đã làm kinh động đến khách quan, thật hết sức có lỗi, để tiểu nhân đi gọi phổ ky thức dậy, đổi một gian phòng thanh tĩnh khác cho khách quan.
Nằm trong gian phòng mới đổi, Do Nhân Kiệt hồi lâu cũng không sao ngủ được.
Giờ đây chàng đã rõ kẻ muốn biết tin tức của Thiên Sơn tam nghĩa thì ra là Thái trang chủ nào đó của Đại Thiên sơn trang ở Thương Nam. Còn giữa đôi bên có ân oán thế nào, e rằng chỉ bản thân Thiên Sơn tam nghĩa mới biết được thôi.
Ngoài ra, chàng cần phải đề cao cảnh giác hơn nữa, bởi trong võ lâm

song tuyệt Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng hiển nhiên còn ghê gớm hơn Tụ Thủ Thần Y nhiều.
Hôm sau, gió tuyết đã ngưng, thời tiết khá hơn phần nào.
Do Nhân Kiệt vừa định đi dạo chơi trong thành, bỗng thấy viên quản sự của Tứ Phương bảo với nụ cười hiếm có trên môi từ phía trước đi tới.
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên thầm nhủ :
- "Hôm nay mới ngày thứ ba, y đến đây làm gì thế này?"
Viên quản sự đi vào phòng, ôm quyền thi lễ, tươi cười nói :
- Không sai, vật ấy quả đúng là đang ở nơi lão quái vật họ Thi, tại hạ xin thay mặt tệ chủ nhân hết sức xin lỗi Công Tôn đại hiệp.
Do Nhân Kiệt ngẩn người, cơ hồ không sao tin được, trố to mắt nói :
- Đã dò ra... nhanh đến vậy ư?
Không phải sao? Chẳng kể bí mật của Tụ Thủ Thần Y chẳng dễ gì dọ thám được, chỉ tính về lộ trình thì cũng chẳng thể nào thực hiện được.
Từ đây đến Nam Dương không dưới ba trăm dặm đường, dù ngựa tốt đến mấy và đi cả ngày lẫn đêm, khứ hồi cũng phải mất bốn hôm, vậy chẳng phải quá là ly kỳ ư?
Viên quản sự lại cười nói :
- Lẽ ra thì cũng không thể nhanh đến vậy, chẳng qua là do may mắn đó thôi...
Công Tôn đại hiệp ở đây đầy đủ cả chứ?
Do Nhân Kiệt cười thầm, không muốn nói chuyện bâng quơ, bèn nghiêm mặt nói :
- Vậy việc tại hạ nhờ thám thính, có thể cho biết được rồi chứ?
Viên quản sự gật đầu thấp giọng :
- Hồ Gia trại ở Vân Mộng!
Hồ Gia trại ở Vân Mộng? Do Nhân Kiệt tuy chỉ mới nghe địa danh ấy lần đầu, nhưng chàng không hỏi gì thêm nữa. Sau khi viên quản sự kia rời khỏi, chàng lập tức thu xếp hành lý, giục ngựa ra khỏi cửa thành tây.
Ngay khi chàng rẽ sang đường cái quan, đầu óc chàng bỗng lóe lên một nghi vấn.
Sau này nếu có người đến hỏi Đỗ Môn tú sĩ, vào ngày tháng năm nọ, có một vị Ác Quân Bình sau khi rời khỏi Thượng Thái đã đi qua những nơi nào và gặp những ai? Đã nói về những việc gì? Đỗ Môn tú sĩ có trả lời trọn vẹn được chăng?
Nếu như trả lời được một cách chắc chắn, vậy thì tin tức nhờ ở đâu mà có?

Vì thế, Do Nhân Kiệt lập tức đưa ra một câu trả lời, đó là hiện tại ở phía sau chàng nhất định có người theo dõi.
Nhưng chàng không hề ngoảnh lại nhìn, tiếp tục tiến bước, một mặt lòng thầm toan tính bằng cách nào để thoát khỏi kẻ theo dõi đây?
Trưa hôm ấy, chàng đến Toại Bình, vẫn chưa nghĩ ra được một biện pháp hay.
Sau trưa, chàng tiếp tục lên đường, đi được chưa bao lâu thì thời tiết lại trở xấu, chàng vốn có thể đi thẳng đến Sa Hà điếm nghỉ chân, nhưng nghĩ lại thì thấy không ổn. Vạn nhất người trong trấn nhận ra chàng, lại mang hành động bố thí hôm trước của chàng nói lại với kẻ theo dõi, vấn đề sẽ càng thêm nghiêm trọng.
Thử nghĩ, Ác Quân Bình Công Tôn Tiết trong giới võ lâm ai cũng biết là một tên hiểm độc, nay lại đại phát từ tâm, không đáng nghi ngờ sao được?
Do Nhân Kiệt quyết định tìm một thôn làng nhỏ nghỉ lại. Thế là chàng lại đi tiếp, chẳng bao lâu đã trông thấy bên phải cách đường cái quan không xa lắm có một thôn xóm chừng năm sáu hộ dân.
Chàng dừng ngựa lại, ngước lên nhìn trời, vờ ra vẻ phân vân do dự. Một lúc sau mới giật cương cho ngựa rẽ vào thôn nhỏ kia.
Chàng đoán chẳng sai. Ngay khi chàng rẽ vào thôn nhỏ kia, phía sau liền lập tức xuất hiện một bóng người như quỷ mị.
Người này mặc y phục xám nhạt, rất khó nhận ra khi đi trên tuyết, vác trên vai một chiếc túi vải cùng màu áo, thân thủ rất nhanh nhẹn, đôi mắt sáng quắc nhưng vẻ mặt đanh lạnh, chính là viên quản sự trung niên trong Tứ Phương bảo.
Chỉ thấy y quét mắt nhìn quanh, đoạn nhanh nhẹn đến nấp vào sau một cây to bên lề đường, chậm rãi đặt chiếc túi vải xuống, từ trong lấy ra một chiếc áo gió đặc chế, trùm kín cả đầu lẫn mặt, ngồi bệt xuống đất, dường như y đã rất quen với cái lối ngủ ngoài trời như vậy.
Chẳng bao lâu sau, tuyết rơi đã liên kết người với cây thành một hình thể phì nộn.
Trời tối dần, gió tuyết cũng mỗi lúc mỗi to hơn, sau cùng màn đêm đã hoàn toàn phủ kín vạn vật.
Mặt đất đã yên ngủ, thôn nhỏ kia cũng đã yên ngủ, chỉ ở sau ngọn cây to bên lề đường, viên quản sự vẫn mở to mắt nhìn vào thôn, rất ư là tỉnh táo.
Canh ba qua đi không lâu, bỗng tiếng vó ngựa hối hả vang lên, phá tan màn đêm tĩnh mịch, từ bên kia thôn chạy về phía đường cái quan ở hướng tây.

Viên quản sự đứng phắt dậy, thảng thốt nói :
- Chết rồi! Tên này quả là danh bất hư truyền, thật tinh ranh hết sức, định trốn chạy hả?
Y chẳng màng cất lấy chiếc áo gió quý giá, vội tung mình đuổi theo nhanh như gió cuốn.
Thân thủ của vị quản sự này quả nhiên bất phàm, nhưng có một điều y không ngờ đến. Khi y đuổi kịp người cưỡi ngựa và chận lại gạn hỏi, thì ra đó là một gã nông phu trẻ.
Gã nông phu thở hổn hển nói :
- Đại gia... hỏi về vị đại gia... cưỡi con ngựa này phải không? Tiểu nhân... đâu biết danh tánh... của vị đại gia ấy là gì? Chỉ biết... tính tình của vị đại gia ấy... rất là quái lạ...
- Quái lạ như thế nào?
- Ngủ đến nửa đêm, vị đại gia ấy đã lay tỉnh tiểu nhân, hỏi tiểu nhân có biết cưỡi ngựa hay không? Tiểu nhân trả lời là biết, vị đại gia ấy lại hỏi có cưỡi được nhanh hay không? Tiểu nhân hỏi sao mới gọi là nhanh. Vị đại gia ấy bảo nếu tiểu nhân đến được Sa Hà điếm trước khi trời sáng thì...
- Thì sao?
- Thì sẽ tặng con ngựa này cho tiểu nhân!
Vị quản sự tức tối giậm mạnh chân, quay phắt người, theo đường đến phóng đi như bay.
Gã nông phu mỉm miệng cười, nhẹ nhàng tung mình lên lưng ngựa, tiếp tục ra roi phóng đi về phía Tâm Dương. Thì ra đó chính là Do Nhân Kiệt, chàng đã quyết định đến Tâm Dương nên mới thay đổi diện mạo và một con ngựa khác.
* * * * *
Năm hôm sau, Do Nhân Kiệt vòng qua khu núi Đồng Bách, đã đến An Lục, cách Vân Mộng không còn bao xa nữa.
Chàng nghỉ lại trong thành, định thăm dò xem Hồ Gia trại là một chốn như thế nào?
Chàng gọi phổ ky đến hỏi :
- Đây đến Vân Mộng còn bao xa nữa?
Gã phổ ky đáp ngay không cần suy nghĩ :
- Không đến sáu mươi dặm.
- Đến Hồ Gia trại thì sao?
Gã phổ ky biến sắc :
- Khách quan... định đến Hồ Gia trại ư?
Do Nhân Kiệt thoáng ngạc nhiên :
- Đến không được ư?

Gã phổ ky ấp úng :
- Nếu khách quan nhất định muốn đến thì cũng được thôi!
Do Nhân Kiệt biết gã phổ ky không dám nói rõ nhất định là vì chưa biết rõ thân phận của chàng, bèn vờ chau mày nói :
- Cũng chẳng nhất thiết phải đến đó, bổn hiệu nghe đâu hai món thuốc và trà hiện nay rất có giá, nên mới mang một ít đến đây. Người buôn bán lấy vốn kiếm lời, lời nhiều hay ít là một việc. Điều quan trọng nhất là phải vững chắc. Nếu nơi ấy đã không đến được, chỉ cần giá cả chênh lệch không nhiều thì bán tại đây cũng chẳng sao.
- Hàng hóa của đương gia ở đâu?
- Sắp đến nơi rồi.
- Có bao nhiêu?
- Không nhiều, hai thứ cộng lại chừng ba mươi gánh thôi.
Gã phổ ky giật mình :
- Ôi trời, đương gia khẩu khí thật là to, ba mươi gánh hàng mà bảo là không nhiều ư? Theo tiểu nhân thì khách quan nên bán tại đây là hơn.
Do Nhân Kiệt thừa cơ hỏi :
- Bên đó dạo này không được yên ổn phải không?
Gã phổ ky quay đi, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa phòng, đoạn hạ thấp giọng nói :
- Có một Thiên Ma giáo gì đó, chẳng hay khách quan có nghe nói bao giờ chưa?
- Vâng! Sao nào?
Gã phổ ky đưa tay bụm miệng nói nhỏ :
- Chính người của Thiên Ma giáo đang ở Hồ Gia trại, người buôn bán như khách quan, thử nghĩ làm sao đến đó được?
Do Nhân Kiệt gật đầu lia lịa :
- Thật bổn hiệu không nghĩ đến điều ấy, may là được huynh đài cho biết. Nếu vậy thì hai hôm nữa hàng đến, phải cân nhắc thật kỹ mới được.
Nói đoạn chàng móc ra một mảnh vàng vụn nói tiếp :
- Phiền huynh đài hãy mang đổi giùm, nhân tiện cho ít rượu và thức ăn. À, phải rồi, bổn hiệu đã quên hỏi, Hồ Gia trại cách Vân Mộng bao xa?
- Ở phía đông nam Vân Mộng, gần Kỳ Giao Loan, cách Vân Mộng chừng hơn mười dặm.
Sau khi gã phổ ky rời khỏi, Do Nhân Kiệt cảm thấy thật hết sức thắc mắc, lời nói của gã phổ ky nhất định không phải giả dối, mà phía Đỗ Môn tú sĩ cũng không có lẽ bán tin sai sự thật, vậy thì quá mâu thuẫn

còn gì?
Sáng hôm sau, vì muốn tìm hiểu thêm về Hồ Gia trại, chàng đã đến một tửu lầu danh tiếng nhất trong thành. Kết quả chứng thực lời nói của gã phổ ky hoàn toàn đáng tin cậy. Hiện nay Hồ Gia trại quả nhiên không còn là một nơi lương thiện. Điếm tiểu nhị nghe chàng hỏi đến Hồ Gia trại thảy đều tái mặt ấp úng.
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- "Vậy là đóa hoa vàng, nay đã cần dùng đến rồi."
Ngày thứ ba, chàng viện lý do đi đón hàng, thanh toán tiền nong, rồi rời khỏi khách điếm, đến một nơi vắng vẻ, hồi phục lại diện mạo Ác Quân Bình, sau đó tiến về phía Vân Mộng.
Đến Vân Mộng, chàng không hỏi thăm ai nữa, tiến thẳng về hướng Đông nam.
Đi được chừng hơn mười dặm, trông thấy một khu rừng rậm rạp, bên trong loáng thoáng có một ngôi miếu cổ.
Chàng nghĩ, người xuất gia không bao giờ nói dối, hỏi thăm hòa thượng chắc chắn hơn. Thật không ngờ, ra mở cửa lại là một đại hán võ phục mày rậm mắt to.
Do Nhân Kiệt đã dự tính trước, nếu Thiên Ma giáo có đặt Phân đàn tại Hồ Gia trại, nhất định chính là đây.
Do đó, không chờ gã đại hán lên tiếng, chàng đã xòe tay đưa đóa hoa vàng ra, chăm mắt nhìn đối phương, lạnh lùng hỏi :
(mất 2 trang, tập 3 trang 127-128)
Do Nhân Kiệt đã có dự định, phen này bất luận có dò la được tung tích của ân sư với Thiên Sơn tam nghĩa hay không, cũng phải tiêu diệt Phân đàn Hồ Gia trại này.
Bởi trong võ lâm chỉ có một Ác Quân Bình hiện đã là Phó phân đàn chủ Phân đàn Tương Dương, không nên tự ý đến một Phân đàn khác trên đường từ Thượng Thái trở về.
Thiên Ma giáo tin tức rất linh thông, nếu chàng không giải quyết được Phân đàn này thì chỉ còn một con đường để đi, từ bỏ ý nguyện đã xây dựng bấy lâu, rút khỏi Phân đàn Tương Dương.
Chàng có thể làm vậy chăng? Tất nhiên là không!
Do đó, để biết người biết ta, điều cần làm trước tiên là tìm hiểu rõ thực lực đối phương. Thế là chàng khẽ buông tiếng đằng hắng để ám thị cho đối phương biết về tính nghiêm trọng phen này đến đây của chàng, đoạn ngẩng lên chậm rãi nói :
- Hiện Phân đàn nay có bao nhiêu nhân sự?
Cừu Hân Bình sửng sốt :
- Ý của thượng sai là...

Do Nhân Kiệt ngắt lời :
- Phải nói là ý của Thích hộ pháp mới đúng.
Cừu Hân Bình vội nói :
- Vâng! Bởi bổn Phân đàn thành lập chưa được bao lâu, phạm vi quản hạt cũng hẹp hơn các Phân đàn khác, nên nhân sự vẫn chưa đủ số. Hiện có một Bạch kỳ hộ đàn, một Hắc kỳ hộ đàn, sáu nam giáo đồ và hai nữ giáo đồ. Ngoài lão hán ra còn thiếu một Phó phân đàn chủ và một Huỳnh kỳ hộ đàn. Hôm trước, Đoan Mộc lão hộ pháp có ghé ngang qua đây, nghe đâu chừng một hai tháng nữa sẽ ủy phái đến.
Do Nhân Kiệt lại buông tiếng đằng hắng :
- Những người vừa kể hiện có mặt trong đàn cả chứ?
Cừu Hân Bình thoáng biến sắc, chẳng rõ là vì không hiểu ý vị thượng sai này, hay còn có nguyên nhân mờ ám nào khác, dường như có vẻ bối rối, giọng không được tự nhiên nói :
- Việc ấy ti chức phải kiểm tra lại mới được!
Do Nhân Kiệt khoát tay :
- Kiểm tra xong hãy đến báo cáo ngay!
Cừu Hân Bình đứng lên nói :
- Vâng! Ti chức sẽ quay lại ngay, xin thượng sai hãy ngồi chờ chốc lát!
Do Nhân Kiệt đưa mắt nhìn theo Cừu Hân Bình bước vội vã ra khỏi phòng, lòng hết sức thắc mắc, người trong Phân đàn có đủ mặt hay không đâu có gì là quan trọng, vì sao lão lại có vẻ hốt hoảng thế này? Lão có ngoại hiệu là Hổ đởm, lại là chủ một Phân đàn, nếu không có sự việc trọng đại thì đâu cuống lên thế kia, chả lẽ lão đã làm điều gì mờ ám hay sao?
Do Nhân Kiệt đang băn khoăn thì Cừu Hân Bình đã quay lại với nụ cười hớn hở trên mặt, như tâm sự đã được giải tỏa, vòng tay nói :
- Ti chức đã kiểm tra rõ, ngoài hai vị hộ đàn ra, tất cả đều có mặt. Hai vị Hoàng, Triệu đã đến Kỳ Gia loan, chiều mai mới trở về. Thượng sai có cần gọi họ đến điểm danh không?
Do Nhân Kiệt vô cùng hối hận đã để cho lão ta một mình ra ngoài thật là thất sách. Bởi trong Phân đàn này, ngoài Cừu Hân Bình ra, nhân vật trọng yếu nhất là hai tên hộ đàn. Nếu lão ta nghi ngờ về thân phận của chàng thì đâu có ra vẻ hoan hỉ như vậy khi hay hai tên hộ đàn đi vắng?
Qua đó đủ biết vừa rồi lão ta ra ngoài hẳn đã giở trò gì đó. Thế nhưng, mặc lão ta, giờ đây trong Phân đàn này chỉ còn mỗi mình lão, chỉ cần chàng hành động nhanh gọn, dù lão có quỷ kế gì cũng chẳng

kịp giở ra.
Chàng lắc đầu tỏ vẻ không cần thiết, sau đó ra hiệu cho Cừu Hân Bình ngồi xuống.
Chờ cho lão yên vị, chàng quay mặt lại, đột ngột hỏi :
- Trong khu vực quản hạt của bổn đàn vẫn bình yên chứ?
Cừu Hân Bình thoáng khom mình đáp :
- Nhờ hồng phúc của Giáo chủ, vẫn bình yên!
Do Nhân Kiệt chú mục hỏi tiếp :
- Trong vùng quản hạt, ngoài bổn Phân đàn, có còn nhân vật võ lâm nào khác không?
Cừu Hân Bình lắc đầu :
- Không!
Do Nhân Kiệt lừ mắt lạnh lùng :
- Thật chăng?
Cừu Hân Bình sửng sốt :
- Thượng sai phen này đến đây... chả lẽ... đã nghe được tin gì hay sao?
Do Nhân Kiệt nhìn thẳng vào mặt Cừu Hân Bình, rắn giọng :
- Tiêu Dao thư sinh với Thiên Sơn tam nghĩa, theo Cừu Phân đàn thì có kể là nhân vật võ lâm chăng?
Cừu Hân Bình ngớ người :
- Sao? Ý của thượng sai phải chăng là... Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa đã... có mặt tại Hồ Gia trại này?
Do Nhân Kiệt lách người, đứng án ngự nơi cửa, đanh mặt lạnh lùng nói :
- Không sai! Bổn sai phen này đến đây chính là để trị cái tội thiếu trách nhiệm của ngươi.
Cừu Hân Bình đảo nhanh mắt, bỗng ngửa mặt cười vang.
Do Nhân Kiệt quát :
- Có gì đáng cười hả?
- Cười Ác Quân Bình ngươi đã chết đến nơi rồi mà không biết!
Do Nhân Kiệt gằn giọng :
- Ngươi dám công nhiên phản giáo ư?
- Bắt buộc phải vậy thôi! Họ Cừu này vốn rất muốn tận trung với Thiên Ma giáo, nhưng rất tiếc là có người không dung cho!
- Người đó là ai?
Cừu Hân Bình chỉ tay ra cửa sau lưng chàng, trầm giọng :
- Người phản đối quyết liệt nhất đang ở sau lưng các hạ đấy!
Do Nhân Kiệt đề phòng có sự dối trá, bước ngang sang bên năm thước, mới quay đầu nhìn ra ngoài.

Quả như lời Cừu Hân Bình, ngoài cửa đúng là đang có một lão nhân râu tóc bạc phơ, tinh thần quắc thước, chính là ân sư Tiêu Dao thư sinh.
Do Nhân Kiệt mừng rỡ reo lên :
- Sư phụ quả nhiên ở đây?
Tiêu Dao thư sinh thoáng ngẩn người :
- Ngươi là Nhân Kiệt ư?
Do Nhân Kiệt quỳ sụp xuống lạy :
- Kiệt nhi đã không giữ trọn kỳ hạn nửa năm, xin nhận chịu trách phạt
Cừu Hân Bình ngơ ngác hỏi :
- Vậy là sao thế này?
Tiêu Dao thư sinh thở dài :
- Đây chính là Nhân Kiệt mà lão phu đã từng đề cập đến. Lớn thế này mà chẳng chịu vâng lời chút nào cả, thật khiến lão phu nhức đầu hết sức.
Cừu Hân Bình vỡ lẽ :
- À, ra lão Do lão đệ. Hãy đứng lên mau, Cừu mỗ đây chỉ tiếp đãi gia tân quý khách, chứ không phải là nơi giáo huấn đồ đệ.
Tiêu Dao thư sinh tiếp lời :
- Ngươi đã ra ngoài bao lâu rồi?
Do Nhân Kiệt cúi đầu đáp :
- Kiệt nhi đưa Liên muội đến Ba Đông liền bỏ đi ngay.
- Sao ngươi lại tìm được đến đây?
Do Nhân Kiệt bèn kể lại từ việc theo dõi Ác Quân Bình tại Giang Lăng, đến khi phụng mệnh đi tìm Đỗ Môn tú sĩ.
Cừu Hân Bình cả kinh nói :
- Lão họ Ôn quả là thần thông quảng đại đến vậy thật ư?
Tiêu Dao thư sinh chau mày nói :
- Muốn diệt Thiên Ma giáo phải trừ Ôn Tư Quảng trước, ba anh em họ Triệu cũng có ý như vậy. Hiện tại rắc rối nhất chỉ là tai mắt của lão ta quá rộng. Vạn nhất hành động bất cẩn, bí mật bị tiết lộ, rất có thể sẽ chuốc lấy hậu quả nghiêm trọng.
Cừu Hân Bình trố mắt :
- Hậu quả nghiêm trọng gì?
Tiêu Dao thư sinh thở dài :
- Ôn Tư Quảng cũng giống như Tụ Thủ Thần Y và Vu Khê lão quái, hiện tại đều giữ lấy lập trường riêng. Nếu bị dồn vào chân tường, có thể sẽ đầu nhập Thiên Ma giáo, lúc ấy chẳng phải hổ thêm cánh ư?
Cừu Hân Bình gật đầu không nói gì, Do Nhân Kiệt biết ba anh em họ Triệu mà ân sư đã nhắc đến chính là Thiên Sơn tam nghĩa, bèn hỏi :

- Ba vị tiền bối Thiên Sơn tam nghĩa hiện có ở đây không?
Cừu Hân Bình đáp thay :
- Đã có việc đến Hiếu Cảm rồi.
Do Nhân Kiệt lại hỏi :
- Sư phụ có biết Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang gì đó ở Thương Nam là người thế nào không?
Tiêu Dao thư sinh trố mắt :
- Y thế nào?
- Trong lúc Kiệt nhi chờ hồi âm tại khách điếm Duyệt Lai, Thái trang chủ cũng có phái hai người đến, mang theo một trăm lạng vàng để mua tin tức về ba vị Triệu tiền bối.
Tiêu Dao thư sinh vội hỏi :
- Rồi họ có mua được tin không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không!
- Vì sao vậy?
Do Nhân Kiệt bèn kể lại tự sự về hai người họ Dương và họ Tân, và việc Đỗ Môn tú sĩ đã nâng cao hạng tin.
Tiêu Dao thư sinh gật gù :
- Đây quả là một món lễ vật quý giá mà ngươi đã mang cho ba lão ấy!
Do Nhân Kiệt vốn định hỏi xem Tam Nghĩa với Thái trang chủ thật ra có ân oán gì, nhưng thấy ân sư chỉ nói vậy rồi lặng thinh, biết có hỏi cũng vô ích, nên không hỏi nữa.
Cừu Hân Bình quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Lão đệ có đói không?
Do Nhân Kiệt cười cười nói :
- Không đói lắm. Nếu tiền bối không trách, vãn bối muốn hỏi một điều trước.
Cừu Hân Bình nheo mắt :
- Lão đệ có điều chi kiến giáo?
Do Nhân Kiệt đưa mắt nhìn Tiêu Dao thư sinh, thấy ân sư không hề có vẻ trách cứ, mới cười nói :
- Vãn bối không sao hiểu nổi, khi nãy vãn bối với thân phận Ác Quân Bình tra hỏi tiền bối về nhân số của Phân đàn, vì sao tiền bối lại có vẻ...
Cừu Hân Bình cười ha hả tiếp lời :
- Có gì mà khó hiểu? Lão hán có tật nên giật mình, tưởng đâu vị thượng sai này đã khám phá ra trong Phân đàn có chứa người ngoài. Lúc ấy lão hán không biết lệnh sư đã từ Kỳ Gia loan về đến

hay chưa, với thân thủ như Cừu mỗ mà chọi với Ác Quân Bình không lo sợ sao được.
Rõ là thẳng thắng bộc trực, không chút che đậy, đúng là bản sắc anh hùng.
Lúc bấy giờ, Tiêu Dao thư sinh thoáng chau mày, như đang suy ngẫm điều gì đó, lắc đầu nguầy nguậy khẽ lẩm bẩm :
- Lạ thật, lão Ôn Tư Quảng thật là khó hiểu...
Do Nhân Kiệt thấy ngoài trời tối om, trên đại điện đã thắp đèn, chợt động tâm lớn tiếng nói :
- Đêm nay sẽ có một vị khách bất ngờ đến đây, xin Cừu Đàn chủ hãy chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn.
Tiêu Dao thư sinh và Cừu Hân Bình đều sửng sốt, đồng thanh hỏi :
- Ai vậy?
Do Nhân Kiệt nháy mắt ra hiệu và nói :
- Vị khách này tính nết rất quái lạ. Đã dặn vãn bối trước khi vị ấy đến đây, tuyệt đối không được tiết lộ danh tánh.
Đêm hôm ấy vào lúc canh ba, quả nhiên im lìm xuất hiện một bóng người.
Người ấy qua khi hiện thân liền quét mắt nhìn quanh, như hết sức quen thuộc nơi này, tung mình xuống giữa sân, sau đó bước nhanh về phía một gian phòng có ánh đèn hắt ra nằm ở hướng tây.
Tiêu Dao thư sinh cùng Do Nhân Kiệt đã ở trong phòng chờ sẵn từ lâu, người ấy chưa kịp vào đến, hai người đã đứng lên bước ra đón, nôn nóng thấp giọng hỏi :
- Có phát hiện gì không?
Người ấy gật đầu mỉm cười, khẽ đáp :
- Đúng như dự đoán của vãn bối, chính là người đã quét dọn sân vườn lúc chiều nay.
Vậy người khách bất ngờ ấy là ai đã rõ, thì ra lúc Tiêu Dao thư sinh băn khoăn thắc mắc về việc Đỗ Môn tú sĩ vì sao tin tức lại linh thông đến vậy, Do Nhân Kiệt tình cờ nhìn ra sân, trông thấy một giáo đồ đang cầm một chiếc xuỗng xúc tuyết thì bất giác sinh lòng ngờ vực, đã chiều thế này mà còn dọn dẹp sân vườn, vị nhân huynh này há chẳng siêng năng quá mức ư?
Thế là chàng bèn tìm cách để thử tên giáo đồ ấy, và cuối cùng, tên giáo đồ ấy quả nhiên đã mắc bẫy.
Cừu Hân Bình đanh mặt tức giận nói :
- Quân khốn kiếp, bây giờ hắn đang ở đâu?
Do Nhân Kiệt đảo quanh mắt, truyền âm đáp :
- Vừa rồi hắn đã nấp sau ngọn cây to trước cửa miếu, có lẽ chưa

trông thấy rõ ràng. Nếu thính lực của vãn bối không lầm, bây giờ có lẽ đã đến đây rồi.
Tiêu Dao thư sinh gật đầu, truyền âm nói :
- Đúng vậy, hắn đang ở bên cửa sổ, hãy bắt hắn mang vào đây!
Do Nhân Kiệt gật đầu cười, lách người ra khỏi phòng. Lát sau đã cắp lấy một hán tử mặt mày tái mét, cười hề hề bước vào.
Cừu Hân Bình giận run, thở mạnh một hồi mới trỏ tay giận dữ quát :
- Cừu mỗ đã không phải với ngươi ở chỗ nào? Ngươi nói đi!
Gã hán tử ấy không nói được lời nào, nằm mọp dưới đất dập đầu lia lịa.
Tiêu Dao thư sinh khoát tay, chậm rãi nói :
- Hãy để cho lão phu!
Đoạn quay sang gã hán tử, dịu giọng nói :
- Lưu Tam, có lão phu đây chỉ cần ngươi chịu thú nhận, lão phu có thể bảo đảm cho ngươi không chết. Vì lão phu biết ngươi chẳng có quan hệ gì với Đỗ Môn tú sĩ.
Trong khi ngươi theo chủ nhân của ngươi đã mười năm dài, theo lão phu nghĩ đó chỉ là ngươi nhất thời hồ đồ...
Gã hán tử dập đầu nói :
- Lão nhân gia thật sáng suốt như thần thánh...
Tiêu Dao thư sinh tiếp lời :
- Ngươi đừng sợ, hãy thư thả kể rõ từ đầu. Trước đây làm thế nào ngươi đã tiếp xúc với người của Tứ Phương bảo?
Gã hán tử lại dập đầu lạy :
- Vào mùa xuân năm nay, tiểu nhân đã bài bạc với một nhóm du thủ du thực tại Kỳ Gia loan. Kết quả... kết quả... tiểu nhân thật đáng chết...
- Kết quả ngươi đã thua to, và ngay khi ấy đã có người hết sức khẳng khái cho ngươi mượn một số tiền phải không?
- Vâng!
- Sau đó hai người đã kết bạn phải không?
- Vâng!
- Sau đó hai người đã thường xuyên đi chung nhau, ăn uống vui chơi hết sức thân thiết, tiền bạc đều do hắn chi trả phải không?
- Vâng!
- Để đền đáp ân tình của hắn, ngươi đã tiết lộ với hắn mọi sự, kể cả việc lão phu với Tam Nghĩa đã có mặt tại đây phải không?
- Tiểu nhân thật đáng chết...
- Cả thảy ngươi đã dùng hết bao nhiêu tiền của hắn?
- Chừng năm mươi lạng bạc.

- Thật tội nghiệp cho ngươi. Ngươi có biết là chỉ cái tin của lão phu với Tam Nghĩa đã có mặt tại Hồ Gia trại, người ta đã bán với giá ba trăm lạng vàng hay không?
Lưu Tam giật nẩy mình, dập đầu lạy lia lịa, ra chiều vừa hổ thẹn lại vừa căm tức, và cũng hết sức khiếp hãi.
Tiêu Dao thư sinh buông tiếng thở dài, khoát tay nói :
- Thôi được rồi, ngươi hãy lui ra!
Chờ cho Lưu Tam rối rít cảm tạ với gương mặt bê bết máu rời khỏi, Cừu Hân Bình quay sang Tiêu Dao thư sinh hậm hực nói :
- Chả lẽ như vậy là...
Tiêu Dao thư sinh lắc đầu ngắt lời :
- Bản chất của y không xấu, hãy tha thứ cho y, sau này còn cần dùng đến y rất nhiều. Lão phu xem tướng không bao giờ sai. Cừu lão đệ hãy chờ xem!
Hôm sau, Tiêu Dao thư sinh gọi Do Nhân Kiệt đến nói :
- Ngươi có thể đi được rồi!
Do Nhân Kiệt sững sờ :
- Ý của sư phụ...
Tiêu Dao thư sinh gật đầu tiếp lời :
- Phải, vẫn với thân phận như vậy trở về Phân đàn Tương Dương!
Do Nhân Kiệt thoáng do dự :
- Vậy thì về hành tung của sư phụ và ba vị tiền bối Thiên Sơn, Kiệt nhi trả lời với họ thế nào?
- Cứ nói thật!
- Không chút giấu giếm ư?
- Ngươi cần giấu giếm gì kia chứ? Tin tức mà ngươi mua được vốn chỉ có Hồ Gia trại ở Vân Mộng, không phải sao?
- Cứ trả lời y vậy ư?
- Chả lẽ ngươi còn muốn cho họ biết là ngươi đã đến đây hay sao?
- Nếu Tổng đàn được tin này, phái người đến điều tra thì sao?
- Hừ, đằng nào thì nơi đây cũng không còn náu thân được nữa, nếu có người đến, sẵn tiện diệt luôn một thể rồi di chuyển đi nơi khác.
- Sư phụ định di chuyển đến đâu?
Tiêu Dao thư sinh lắc đầu :
- Hiện tại chưa quyết định!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi :
- Tổng đàn của Thiên Ma giáo đặt tại đâu?
Tiêu Dao thư sinh chau mày :
- Đó chính là nguyên nhân mà lão phu bảo ngươi trở về Phân đàn Tương Dương, bây giờ chỉ xem ngươi khi về đến đó, có thám thính

ra hay không thôi!
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Cừu tiền bối cũng không biết ư?
Tiêu Dao thư sinh lắc đầu thở dài :
- Còn rất nhiều điều không biết lắm!
- Chính phó Đàn chủ ở các Phân đàn đa số là do Tổng đàn ủy phái, qua những người ấy cũng không dò la được chút tin tức gì sao?
Tiêu Dao thư sinh cười chua chát :
- Dò la ở ai? Ngoài Đường chủ với ba hộ pháp, bất kỳ ai ra vào Tổng đàn đều phải bịt mắt, hiện chỉ biết có lẽ ở trong khu vực Cửu Cung sơn, nhưng Cửu Cung sơn rộng mấy mươi dặm, biết tìm đâu ra?
Do Nhân Kiệt lại hỏi :
- Ba vị tiền bối Thiên Sơn bao giờ thì về?
Tiêu Dao thư sinh cười nói :
- Tạm thời chưa về đâu, ba lão ấy tùy hứng bay nhảy, mới vừa nhờ người mang tin về, bảo là lại đến Phân đàn Thiên Môn, hỏi lão phu có hứng thú tham gia hay không. Ba lão ấy nhiều năm xa cách, thật không ngờ vẫn còn sung sức đến thế, phải chi có thêm vài người như vậy thì khí số của Thiên Ma giáo ắt sẽ tận trong một thời gian ngắn.
Do Nhân Kiệt cười :
- Nếu không còn việc gì khác, Kiệt nhi xin cáo từ, nhờ sư phụ gởi lời thăm hỏi đến ba vị Triệu tiền bối, và chúc ba vị lão nhân gia ấy chuyến đi đến Thiên Môn thuận buồm xuôi gió.
Bảy hôm sau, Do Nhân Kiệt về đến Phân đàn Tương Dương.
Trong Phân đàn, tất cả vẫn như trước, sau khi nghe chàng báo lại nội dung tin tức, Tô Kim Phụng liền cho bồ câu mang tin đi ngay.
Tối hôm ấy, sau khi mọi người giải tán, Tô Kim Phụng rón rén hỏi :
- Đã liên lạc được với lệnh sư chưa?
Do Nhân Kiệt gật đầu, bèn lược thuật về chuyến đi đến Hồ Gia trại.
Tô Kim Phụng im lặng một hồi, bỗng thở dài nói :
- Bây giờ đến lượt nô gia chúc mừng cho Do thiếu hiệp!
- Tổng đàn đã có hồi âm rồi ư?
- Y mới rời khỏi ngày hôm qua!
- Chức vị gì vậy?
- Hắc kỳ hộ pháp!
Do Nhân Kiệt nheo mắt :
- Đại tỷ không có gì khó chịu chứ?
Tô Kim Phụng ngớ người :
- Đâu có!

- Nếu đại tỷ cũng cho đó là một tin vui thì... đại tỷ sao lại thở dài?
- Thiếu hiệp có biết mình được điều đến đường nào không?
- Đường nào vậy?
- Nga Mi Đao đường!
- Nga Mi Đao đường thì có gì là không tốt?
- Hừ, đương nhiên là rất tốt!
Do Nhân Kiệt lẩm bẩm lặp đi lặp lại bốn tiếng "Nga Mi Đao đường", bỗng vỡ lẽ :
- Đúng rồi, nếu Nga Mi Đao đường có vấn đề, nhất định là ở hai chữ "Nga Mi"!
Đoạn ngẩng lên nói :
- Có phải không ổn về mặt nhân sự không?
- Do thiếu hiệp có từng nghe nói về Thủy Hỏa song cơ ở Dương Châu bao giờ chưa?
- Có! Thế nào?
- Hai tỷ muội đó chính là cấp trên trực tiếp của thiếu hiệp sắp tới đây!
Do Nhân Kiệt ngẩn người, bỗng phì cười :
- Điều ấy đại tỷ hãy yên tâm!
Tô Kim Phụng đỏ mặt :
- Thiếu hiệp nói nghe lạ quá, đó đâu phải là việc của nô gia, có gì mà không yên tâm kia chứ.
Do Nhân Kiệt biết mình lỡ lời, vội đánh trống lảng :
- Đại tỷ hãy nghe Nhân Kiệt kể một câu chuyện là sẽ rõ ngay.
Chàng bèn kể lại việc Ác Quân Bình đã theo đuổi Song cơ khi xưa, rồi bị Song cơ cho bốn thị tỳ bỡn cợt.
Nghe xong, Tô Kim Phụng tuy không nói gì, nhưng thần sắc đã khá hơn nhiều.
Do Nhân Kiệt lại cười nói tiếp :
- Đại tỷ hãy chờ xem, Ác Quân Bình này nếu trong ba tháng mà không bị đuổi ra khỏi Nga Mi Đao đường, thua gì cũng chịu!
Tô Kim Phụng nguýt mắt :
- Thời thế đã khác, biết đâu Song cơ chẳng thương hại thiếu hiệp một dạ si tình mà hồi tâm chuyển ý?
Nói đoạn nàng bèn đứng lên đi vào phòng lấy ra một lá cờ sao và một chiếc lệnh bài thông hành, nghiêm túc nói :
- Ngày mai lên đường ngay, trước hết đến phân đà Gia Ngư trình diện, chờ sự sắp xếp tiếp theo. Trước khi vào Tổng đàn, hãy cất giấu hết những vật tùy thân có thể tiết lộ thân phận, nhất là ngọn Thần Tiên địch.
- Phải qua kiểm tra ư?

- Kiểm tra hết sức nghiêm ngặt!
- Mang theo Kim Hoa lệnh và Thái Cực lệnh có sao không?
- Vật của bổn giáo, đương nhiên là không sao!
Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ một cuộn giấy nhủ nói :
- Còn đây là gì vậy?
- Sau khi phái đến các đường, việc đầu tiên là trắc nghiệm võ công vốn có của nhân viên mới, tiếp đến là truyền thụ võ công đặc biệt của đường ấy, xin hỏi Ác Quân Bình đây môn võ công nào sở trường nhất?
Do Nhân Kiệt ngớ người :
- Nhân Kiệt... suýt nữa đã quên mất, chỉ biết... vũ khí của Ác Quân Bình...
dường như là một đôi Tam Lăng thích... vậy biết làm sao đây?
- Không sai, vũ khí của Ác Quân Bình sử dụng đúng là một đôi Tam Lăng thích, đây chính là toàn bộ chiêu thức của Tam Lăng thích. Từ đây đến Phân đàn Gia Ngư phải mất nửa tháng, với thời gian ấy học tập một môn võ công mới, có lẽ không quá khó chứ?
Do Nhân Kiệt thấy Tô Kim Phụng lo cho mình chu đáo đến vậy, hết sức cảm động, nhất thời không biết phải bày tỏ niềm cảm kích ấy như thế nào.
Tô Kim Phụng lại nói tiếp :
- Đôi Tam Lăng thích thì Kim Phụng đã cho người đến Phàn Thành rèn xong rồi, sẽ mang đến nội trong sáng mai. Thiếu hiệp hãy cất lấy những món vật này trước, bao giờ nhớ thuộc chiêu thức thì xé bỏ cuộn giấy này ngay.
- Sao đại tỷ biết...
Tô Kim Phụng nhếch môi cười :
- Sao biết võ công của Ác Quân Bình chứ gì? Đó chỉ là một thôi, ngoài ra còn một số điều có lẽ càng khiến thiếu hiệp kinh ngạc hơn nữa.
Do Nhân Kiệt trố mắt :
- Vậy có thể cho Nhân Kiệt kinh ngạc ngay bây giờ chăng?
Tô Kim Phụng lừ mắt :
- Thiếu hiệp có nhã hứng như vậy thật ư?
Do Nhân Kiệt nghĩ thấy mình quả là trẻ con, bèn cười nói :
- Vậy thì đổi sang đề tài khác, nói về việc nghiêm túc. Tên Cửu đầu quỷ ưng gần đây có động tĩnh gì không?
Tô Kim Phụng lắc đầu :
- Rất an phận, không có động tĩnh nào cả!
Do Nhân Kiệt cười :

- Cố nhân nói không sai, kẻ ác phải cần kẻ ác trị, hắn chẳng qua chỉ là hạng chồn đội lốt hổ, có lẽ Vu Khê lão quái vốn chẳng hề quan tâm đến gã cháu quỷ này cũng nên.
Tô Kim Phụng đưa mắt nhìn ra ngoài trời, hạ lệnh đuổi khách :
- Thôi, ngày mai còn phải lên đường và tham ngộ võ công mới, mau về phòng nghỉ dưỡng thần đi!
Trưa hôm sau, Do Nhân Kiệt từ Tương Dương xuất phát. Trên đường đi bình an vô sự, ngày thứ ba thì đã đến Ứng Thành.
Trong ba ngày qua, chàng đã nhớ thuộc hết chiêu thức của môn Tam Lăng thích, có điều chưa rõ khi mang ra ứng dụng thì uy lực ra sao. Tuy nhiên, điều ấy không quan trọng, đôi Tam Lăng thích này có chiều dài và trọng lượng gần tương đương với ngọn Thần Tiên địch, khi cần chàng có thể xen và Thần Tiên địch bát tản thủ hay Kim Bút thất thập nhị thức, chỉ cần chàng đủ kiên nhẫn, vẫn có thể không bị bại lộ!
Ngày thứ tư, Do Nhân Kiệt từ Ứng Thành xuất phát thì gặp chuyện rắc rối. Trưa hôm ấy, chàng đi đến một khu rừng nằm giữa Tân Câu và Thái Điền, bỗng nghe từ trong rừng có tiếng quát tháo vọng ra, biết ngay là bên trong có người đang giao chiến, đang phân vân do dự thì từ trong rừng bỗng phóng ra một hán tử áo đen.
Gã hán tử áo đen đứng cản đường và khoát tay quát :
- Hãy tránh xa ra!
Do Nhân Kiệt tức giận, lạnh lùng nói :
- Con đường này là của riêng của bằng hữu ư?
Gã áo đen cả giận :
- Cứ kể là phải thì sao?
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Cứ kể là phải với thật sự phải, đâu có như nhau, bổn đại gia sắp tiến tới đây, khuyên bằng hữu hãy tránh xa ra là hơn!
Nói đoạn chàng kẹp mạnh bụng ngựa xông tới.
Gã áo đen quát to :
- Cút về ngay!
Trong tiếng quát đã lách sang bên, vung chưởng nhắm cổ ngựa bổ xuống như chớp.
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Võ công cũng tạm đấy, nhưng rất tiếc là hỏa hầu còn kém quá!
Đồng thời chỉ nhẹ chân, đã đá gã áo đen văng ra xa hơn trượng, sau đó giật mạnh giây cương, theo tiếng quát tháo xông vào rừng.
Chẳng phải chàng có ý sinh sự, mà là nhận thấy một bên đương sự có đồng bọn ngang tàng như vậy, nhất định không phải là hạng

lương thiện, chàng đã gặp thì lẽ nào lại ngoảnh mặt làm ngơ? Nhưng chàng thật không ngờ, hai người động thủ trong rừng lại là bên tám lạng, người nửa cân, xem ra đều chẳng phải hạng tốt lành gì.
Đó là một đầu đà tóc dài và một văn sĩ trung niên. Tên đầu đà ấy thân hình cao to, mặt đầy thịt, thoáng trông cũng biết là một kẻ tửu sắc lưỡng toàn. Con văn sĩ trung niên thì ngoài bộ y phục nho sinh ra, không chút hơi hớm sách vỡ. Một gương mặt trắng xanh, đôi mắt u ám, hệt như một cương thi vừa từ trong mộ chui ra.
Điều khiến cho Do Nhân Kiệt bất ngờ nhất, là tên đầu đà lại với giọng hết sức thân mật hướng về chàng nói :
- Công Tôn thí chủ đó ư? Hay quá! Hãy mau giúp Sái gia một tay, tên này mấy năm không gặp, lợi hại hơn trước nhiều quá!
Do Nhân Kiệt hoảng kinh, hai người này chàng đều không quen biết, mà một trong số lại là bạn của Ác Quân Bình, nếu chàng từ chối lời thỉnh cầu của tên đầu đà, rất có thể y sẽ sinh nghi, còn như chàng thật sự ra tay giúp sức, lại không rõ lai lịch của văn sĩ trung niên kia. Tục ngữ có câu “không nên xét người qua tướng mạo”, nếu lỡ giết lầm người tốt thì sao?
Văn sĩ trung niên cũng liền tiếp lời :
- Công Tôn huynh vẫn khỏe chứ? Còn nhớ việc mà tiểu đệ đã đề cập đến lúc ở Đồng Quan không? Đôi Thủy Hỏa Tích Tà Châu kia hiện chính là đang ở trong tay tên giặc trọc này đây!
Tên đầu đà như có vẻ hoảng hốt, tung ra một quyền hung mãnh và toát miệng mắng :
- Mẹ kiếp, ngươi nói láo!
Do Nhân Kiệt chợt nảy ý, Ác Quân Bình vốn là kẻ giảo quyệt tham lam, hôm nay mình nhân cơ hội này lộng giả thành chân một phen thì càng tốt chớ sao?
Thế là chàng khẽ buông tiếng đằng hắng, cười điêu ngoa, nói :
- Hai vị đều là người quen của tiểu đệ, và cũng có thể nói đều là bạn thân, tiểu đệ có lý do khoanh tay đứng nhìn. Tuy nhiên, khi nào cần tiểu đệ ra tay, giúp một trong hai vị, cũng chẳng phải là không thể được, đó là tùy ở hai vị thôi.
Văn sĩ trung niên vội nói :
- Khi lấy được đôi Thủy Hỏa Châu, tiểu đệ bằng lòng chia nhau với Công Tôn huynh!
Do Nhân Kiệt chậm rãi quay sang tên đầu đà hỏi :
- Phật huynh nghĩ sao?
Tên đầu đà tức tối gầm lên :

- Đôi Thủy Hỏa Châu đâu có ở trong mình sái gia, mục đích của hắn chỉ là vì ả thanh lâu trong Ứng thành thôi, Công Tôn thí chủ chớ mắc lừa hắn.
Nhận xét của Do Nhân Kiệt quả không sai, hai tên này đều đáng chết. Trước mắt, điều chàng cần làm là kéo dài thời gian để xem xét cho rõ đường lối võ công của họ, hầu quyết định ra tay với tên nào trước.
Văn sĩ trung niên thấy Do Nhân Kiệt ánh mắt chuyển động, trầm ngâm không nói, tưởng lầm là chàng đã tin lời mình, hoài nghi những lời biện hộ của gã đầu đà, thế là càng đổ thêm dầu vào lửa, lớn tiếng nói :
- Hòa thượng đừng chối nữa, tục ngữ có câu “vàng thật không sợ lửa”, nếu trên mình ngươi không có đôi bảo châu thì hãy cởi hết y phục toàn thân ở trước mặt Công Tôn huynh đây để lục soát xem sao?
Tên này quả là đáo để, trời lạnh thế này bảo người ta cởi bỏ y phục, chẳng kể đối phương võ công không kém gì y, mà dù kém xa đi nữa thì cũng chẳng thể nào chấp nhận. Còn như tên đầu đà cự tuyệt, vậy thì mưu kế của y kể như thành công.
Lúc này, Do Nhân Kiệt bèn quyết định, phải diệt trừ Văn sĩ trung niên này trước.
Thế là chàng liền rút đôi Tam Lăng thích ra, tunh mình xuống ngựa.
Hai người kia thấy vậy đều hết sức hồi hộp, cùng lùi sau hơn trượng, đồng thanh nói :
- Công Tôn huynh giúp bên nào?
Do Nhân Kiệt đi về phía Văn sĩ trung niên, tủm tỉm cười nói :
- Giúp huynh!
Văn sĩ trung niên mừng rỡ :
- Hay quá!
Do Nhân Kiệt chậm rãi tiếp lời :
- Giúp ngươi sớm về miền cực lạc!
Văn sĩ trung niên sững sờ, nghiến răng nói :
- Lảo tử biết ngươi là một kẻ xấu xa mà, trước đây kể như La mỗ mù quáng, đã xem ngươi là bạn bè.
Tên đầu đà phấn chấn tinh thần, bỗng tung mình lao tới, tung ra một quyền vô cùng hung mãnh tấn công Văn sĩ trung niên, đồng thời cười ha hả nói :
- Hãy chịu chết đi thôi!
Văn sĩ trung niên vốn chẳng xem tên đầu đà vào đâu, lách người tránh khỏi thế quyền của tên đầu đà, thừa thế tung chân đá vào hông

Do Nhân Kiệt.
Do Nhân Kiệt vốn định nhân cơ hội này rèn luyện môn Tam Lăng thích, nhưng thấy hai người thân thủ đều khá lợi hại, một là sợ khi thi triển để lộ sơ hở, hai là chân lực tiêu hao quá nhiều lát nữa khó hạ nổi tên đầu đà, nên bèn đổi ý, quyết định tốc chiến tốc thắng.
Lúc này tầm nhìn của tên đầu đà đang bị thân người của Văn sĩ trung niên che cản, chàng thấy thời cơ hiếm có, ngọn Tam Lăng thích bên tay phải vung lên, với chiêu "Nhất Bút Điêu Long" chớp nhoáng đâm vào huyệt Dũng Tuyền nơi gót chân Văn sĩ trung niên.
Văn sĩ trung niên không ngờ đối phương lại sủ dụng Kim Bút chiêu thức tấn công nên liền bị Tam Lăng thích đâm trúng, thân người lập tức mất thăng bằng, ngay khi ấy tên đầu đà từ phía sau sấn tới, Văn sĩ trung niên không kịp tránh né, bị quyền thứ nhì của tên đầu đá đánh trúng, "bình" một tiếng, cả người bay bỗng ra xa rần hai trượng, rơi mạnh xuống đất.
Tên đầu đà thu quyền, quay sang Do Nhân Kiệt giơ ngón tay cái lên nói :
- Công Tôn thí chủ khá lắm!
Do Nhân Kiệt nhất thời sơ ý, buột miệng hỏi :
- Y là ai vậy?
Tên đầu đà kinh ngạc :
- Sao? Công Tôn thí chủ lại... không biết... hắn chính là Ngũ Độc tú sĩ, La Duy Phương trong Quan Ngoại tam hung ư?
Do Nhân Kiệt hắng giọng, chậm rãi nói :
- Không phải, ý của tại hạ là... lần trước gặp nhau tại Đồng Quan, thân thủ y đâu khá đến vậy, hôm nay thật như biến thành một người khác, há chẳng quái lạ ư?
Gã đầu đà vốn là người thô lỗ, nghe vậy liền nói :
- Sái gia đã nói rồi kia mà! Hồi bốn năm năm trước, cả ba tên Tam Hung cùng xáp vào một lúc, sái gia chưa chắc đã ngán, không ngờ chỉ mấy năm không gặp, tên này lại... à phải, đúng như Công Tôn thí chủ đã nói, hệt như đã biến thành một người khác, mẹ kiếp, thật là quái lạ!
Do Nhân Kiệt chầm chậm tiến tới gần và nói :
- Phật huynh dạo này đã đắc ý ở đâu vậy?
Gã đầu đà lập tức mặt mày rạng rỡ, vẻ đắc ý nói :
- Chẳng giấu gì Công Tôn thí chủ, hòa thượng mỗ hiện nay kể như cuộc đời sáng lạn rồi... Công Tôn thí chủ hẳn không lạ về Thiên Ma giáo chứ?
Do Nhân Kiệt thoáng ngạc nhiên, thầm nhủ :

- “Tên giặc trọc này đã đầu nhập Thiên Ma giáo ư? Nếu thật vậy thì mình phải hết sức thận trọng mới được!”
Chàng liền dừng bước hỏi :
- Phật huynh đã gia nhập Thiên Ma giáo ư?
Gã đầu đà toét miệng cười :
- Để báo đáp ơn viện thủ của Công Tôn thí chủ hôm nay, nếu thí chủ muốn, chỉ cần thí chủ một câu nói, mọi sự sài gia lo liệu...
- Phật huynh đã nhập giáo được bao lâu rồi?
- Gần ba năm!
- Nay giữ chức vị gì?
- Phó phân đàn chủ!
- Phân đàn nào?
- Phân đàn Gia Ngư!
Do Nhân Kiệt mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một lá cờ đen nhỏ, vung tay phất nhẹ, nói :
- Phật huynh có biết đây là lá cờ gì không?
Gã đầu đà sững người, trố mắt lắp bắp nói :
- Thì ra... thí chủ là... Hắc kỳ hộ pháp của bổn giáo!
Do Nhân Kiệt cất lệnh kỳ vào người, cười nói :
- Nhưng luận về tư cách và lịch duyệt thì đâu bằng Phật huynh!
Gã đầu đà mặt đầy hổ thẹn, thái độ huênh hoang vừa rồi hoàn toàn biến mất, bởi một Phó phân đàn chủ chỉ là cấp dưới của Hắc kỳ hộ pháp.
Nhưng Do Nhân Kiệt lại nghĩ khác, vì Phân đàn Gia Ngư là một cửa ngõ trọng yếu của Tổng đàn Thiên Ma giáo, được Tổng đàn chọn phái đến Phân đàn này hiển nhiên chẳng phải dễ. Chàng tin chắc tên đầu đà này tuy không phải là một nhân vật trọng yếu đối với toàn thể Ma giáo, song nhất định là có mối quan hệ thâm sâu với một số đầu não đương quyền trong Thiên Ma giáo.
Nếu chàng nắm giữ được mối quan hệ hôm nay và biết lợi dụng, chẳng phải là một điều quá tốt ư?
Nghĩ xong, chàng bèn thân thiết hỏi :
- Khi nãy bổn tọa có gặp một gã áo đen ở ngoài rừng, có phải là huynh đệ của bổn giáo không vậy?
Gã đầu đã lắc đầu :
- Không phải!
Do Nhân Kiệt vờ kinh ngạc :
- Phó phân đàn chủ chỉ có một mình ư?
Gã đầu đà cười gượng :
- Sái gia có việc... từ Ứng thành trở về... Không ngờ lại gặp tên ấy ở

đây, nếu không nhờ Công Tôn hộ pháp đến kịp lúc thì hậu quả thật tệ hại!
Do Nhân Kiệt lấy chiếc lệnh bài thông hành ra nói :
- Phó phân đàn chủ có biết vậy này không?
- Ồ! Thì ra Công Tôn hộ pháp được điều về Tổng đàn! Hay quá, vậy là cùng đường về... Hộ pháp huynh có biết là phải sang đường nào không?
- Nga Mi Đao đường!
- Nga Mi Đao đường? Tốt lắm! Tốt lắm!
- Tốt ở chỗ nào?
Gã đầu đà đỏ mặt :
- Hiện trong ba đường, Nga Mi Đao đường là được Tam giáo chủ trọng nhất, hộ pháp huynh được phái sang phân đường ấy, thật hết sức đáng mừng!
Quả chàng đoán không lầm, tên giặc trọc này quả nhiên biết nhiều hơn kẻ khác.
Thì ra Thiên Ma giáo có đến ba Giáo chủ. Nhưng đúng ý ra thứ nhất phải cao hơn thứ nhì, thứ nhì phải cao hơn thứ ba, vậy mà nghe giọng điệu của tên đầu đà này, dường như muốn được Tam giáo chủ quý trọng còn khó hơn là được Đại và Nhị giáo chủ quý trọng, vậy nghĩa là sao?
Do Nhân Kiệt mừng thầm, rất may là mình chưa hạ thủ tên đầu đà này. Giờ đây điều cần thiết nhất là phải tìm hiểu rõ tên đầu đà này là người như thế nào!
Qua lần lỡ lời khi nãy, chàng biết tên đầu đà này chẳng khó đối phó, bèn mạnh dạn hỏi :
- Phật huynh từ khi đầu nhập bổn giáo, sự xưng hô đối với ngoài giang hồ có thay đổi không?
Gã đầu đà quả nhiên mắc bẫy, cười ha hả nói :
- Tửu Nhục hòa thượng trời sinh bộ dạng thế này, đi đến đâu bằng hữu giang hồ cũng dễ dàng nhận ra, sự xưng hô có thay đổi hay không thì cũng đâu có gì khác biệt?
Do Nhân Kiệt yên tâm, cái ngoại hiệu Tửu Nhục hòa thượng tuy không xa lạ, nhưng so với Ác Quân Bình Công Tôn Tiết thì chẳng khác vầng trăng với đom đóm.
Một nhân vật chỉ đáng kể được là hạng hai trong giới hắc đạo mà lại được sự ưu ái của bọn đầu sỏ Thiên Ma giáo, quả là một điều khó thể tưởng tượng. Do đó chàng quyết định, phải khai thác tối đa tên đầu đà này trước khi đến Gia Ngư. Nếu có thể lợi dụng lâu dài thì tha mạng cho y, còn không thì khứ đi.

Đêm hôm ấy, hai người nghỉ lại tại Thái Điền. Để tỏ lòng kính trọng vị Hắc kỳ hộ pháp này, Tửu Nhục hòa thượng đã gọi lấy rất nhiều thức ăn và rượu. Do Nhân Kiệt bắt buộc phải cùng y đối ẩm.
Chàng bởi đã theo nhị vị gia gia Tửu Tẩu và Kiếm Tẩu từ thuở bé, nên tửu lượng rất khá. Còn gã Tửu Nhục hòa thượng bởi quá cao hứng, chưa hết ba cân rượu Trần Thiêu thì đã ngà say, mỗi lúc càng nói nhiều hơn.
Tửu Nhục hòa thượng vỗ ngực nói :
- Công Tôn huynh chớ mà xem thường Phó phân đàn chủ này, chẳng phải Sái gia mượn rượu nói càn, tiền đồ của Công Tôn huynh trong tương lai, chỉ cần Sái gia động não một chút, cam đoan sẽ từ Hắc kỳ lên Bạch kỳ, rồi Huỳnh kỳ, thăng tiến nhanh chóng, thậm chí lên đến chức hộ giáo cũng không chừng.
- Công Tôn hộ pháp bảo là tại sao Sái gia không tự lo cho bản thân mình chứ gì?
Ha ha ha, cái ngữ như hòa thượng này mà được thăng làm hộ pháp thì giống gì kia chứ?
Dù kẻ khác không gièm pha thì bản thân mình cũng thấy khó chịu. Công Tôn huynh biết không, lúc Sái gia mới nhập giáo chỉ là một Hắc kỳ hộ đàn thôi! Ha ha ha ha!
- Muốn biết lý do hả? Hãy uống cạn ly này trước đã... Hay lắm! Hãy nghe Sái gia nói đây... Sao? Sái gia đã say ư? Không bao giờ...
- Công Tôn huynh bảo sái gia đã say hả? Vậy thì uống thêm ly nữa! Công Tôn huynh không uống thì Sái gia không rót, rất là đơn giản!
- Ha ha, vậy là không dám bảo Sái gia đã say nữa phải không? Thật ra... chỉ cần tóm gọn một câu thôi... Tửu Nhục hòa thượng này... chính là công thần của Thiên Ma giáo.
- Giải thích thế nào ư? Dĩ nhiên là Sái gia sẽ giải thích rõ ràng thôi! Công Tôn huynh có biết là ngọn lửa đầu tiên tại Thiên Long phủ là do ai đã đốt không? Chẳng phải ai khác, chính là hòa thượng này đây!
- Giờ Công Tôn huynh đệ đã rõ rồi chứ? Hòa thượng này được có ngày hôm nay chẳng chút gọi là may mắn, hoàn toàn là do liều mạng mà nên. Công Tôn huynh thử nghĩ xem, các Giáo chủ không tin ở hòa thượng này thì còn tin vào ai nữa?
- Cho nên trong tương lai chỉ cần hòa thượng này nói với các vị Giáo chủ...
- Công Tôn huynh hỏi là Giáo chủ có mấy vị ư? Cho Công Tôn huynh hay, có ba vị! Còn về lai lịch của ba vị Giáo chủ thì... xin thân hình lượng thứ cho... Công Tôn huynh muốn đổi sang chuyện khác ư? Được thôi!

- Còn về Tam đường thì theo Sái gia được biết, vị Đường chủ Kim Bút đường là một người rất tốt, Đường chủ Huyết Chưởng đường thì có phần tự cao hống hách, đều không được các vị Giáo chủ ưa thích. Chỉ có Nga Mi Đao đường mà Công Tôn huynh sắp vào mới là người được ưu ái nhất trong giáo hiện nay. Còn về nguyên nhân thì nhiều lắm, tất nhiên làm việc tận lực là một. Công Tôn huynh hỏi tại sao Tam giáo chủ lại quý trọng hai vị nữ Đường chủ phải không? Điều ấy không cần phải hỏi, khi nào Công Tôn huynh vào đến ắt sẽ rõ.
- Vâng, Sái gia cũng buồn ngủ rồi. Vậy thì ngày mai hẵng nói tiếp!
Do Nhân Kiệt đã quyết định không để cho tên hòa thượng này sống về đến Phân đàn Gia Ngư, nhưng lại không muốn hạ thủ lúc đối phương đang say rượu, mà muốn hòa thượng này phải chết một cách minh bạch, và trước khi chết phải hiểu về nhân quả tuần hoàn, nợ máu phải trả bằng máu.
Hôm sau, hai người tiếp tục lên đường, đi được mười mấy dặm, đến một khoảng đất trống, Do Nhân Kiệt nhìn quanh, thấy không có người, chàng bèn thả chậm bước, ngoảnh lại nói :
- Phật huynh, tại hạ muốn hỏi điều này!
Tửu Nhục hòa thượng cũng chậm bước lại, ngẩng lên nói :
- Hộ pháp huynh có điều chi kiến giáo?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Phật huynh đã tỉnh rượu rồi chứ?
Tửu Nhục hòa thượng trợn mắt :
- Bậy, ai say bao giờ? Tối nay đến Đặng Gia Khẩu chúng ta hãy đấu lại lần nữa, để xem ai hơn ai!
Do Nhân Kiệt nhủ thầm :
- "Hừ, kiếp này ngươi không đến được Đặng Gia Khẩu đâu!"
Chàng chậm rãi nói :
- Vậy thì tại hạ xin hỏi Phật huynh điều này, trước khi đầu nhập Thiên Ma giáo, Phật huynh với Kim Bút đại hiệp có oán thù gì không?
Tửu Nhục hòa thượng kinh ngạc :
- Hộ pháp huynh... nói vậy... nghĩa là sao?
Do Nhân Kiệt cười nhạt :
- Chỉ hỏi chơi thôi!
Tửu Nhục hòa thượng lắc đầu :
- Chẳng oán thù gì cả!
Do Nhân Kiệt thản nhiên nói :
- Vậy tại sao Phật huynh nhẫn tâm phóng hỏa Thiên Long phủ?
Tửu Nhục hòa thượng ha hả cười to :
- Hộ pháp huynh hỏi thật kỳ lạ!

- Kỳ lạ ở chỗ nào?
- Vậy chứ xưa nay Công Tôn huynh đã làm những gì? Ha ha... Công Tôn huynh hỏi như vậy không phải kỳ lạ hay sao? Ha ha!
- Theo Công Tôn mỗ thì mỗi khi làm điều gì trái lương tâm, luôn cảm thấy bức rứt.
Phật huynh có cảm thấy như vậy chăng?
Tửu Nhục hòa thượng cười vang :
- Có chứ! Nhưng đó là khi nào quá lâu không có đàn bà!
Do Nhân Kiệt cố dằn nén, lại hỏi :
- Phật huynh có đề cập đến việc ấy với người khác không?
Tửu Nhục hòa thượng dương dương đắc ý nói :
- Có gì phải giấu giếm chứ?
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng :
- Phật huynh cũng thiếu thận trọng đấy, nếu việc ấy lan truyền ra, không sợ dòng dõi Thiên Long báo thù ư?
Tửu Nhục hòa thượng lại cười ha hả :
- Còn ai báo thù nữa chứ? Thiên Long phủ một ngọn lửa, Trung Nghĩa hai trang cũng một ngọn lửa, sạch sẽ không còn một mảnh ngói, còn ai báo thù nữa? Tửu Nhục hòa thượng này cả thần phật còn chẳng ngán, chả lẽ lại sợ hồn ma đòi mạng hay sao?
Ha ha ha ha!
Do Nhân Kiệt lạnh lùng tiếp lời :
- Phật huynh đã quên Tiêu Dao thư sinh rồi ư?
Tửu Nhục hòa thượng đang khi cao hứng chỉ lo cười, không hề chú ý đến thái độ của Do Nhân Kiệt, ngạo nghễ nói :
- Một cây làm chẳng nên non, mỗi mình Tiêu Dao thư sinh thì làm được gì kia chứ?
Do Nhân Kiệt thầm nghiến răng, trầm giọng nói :
- Thật đáng khâm phục, nhiều năm không gặp thật chẳng ngờ Phật huynh hào tình vẫn như xưa, ngay cả Tiêu Dao thư sinh mà cũng chẳng xem ra gì!
Tửu Nhục hòa thượng giờ mới nhận thấy có điều không ổn, vội phân bua :
- Ý của Sái gia không phải vây!
Do Nhân Kiệt đưa tay ra sau lưng rút đôi Tam Lăng thích và hỏi :
- Vậy chứ ý của Phật huynh là sao?
Tửu Nhục hòa thượng lúc này tuy đã nhận thấy giọng nói của Do Nhân Kiệt có vẻ khác lạ, nhưng không có thời gian suy nghĩ bèn lo lắng nói :
- Ý của Sái gia là Tiêu Dao thư sinh chỉ có một mình, dẫu làm gì thì

cũng bắt tay từ chỗ cao to, chứ đâu tìm một tiểu nhân vật như Tửu Nhục hòa thượng này, bên trên còn có Giáo chủ, hộ giáo và Đường chủ, bao giờ mới đến lượt sái gia...
Do Nhân Kiệt trầm giọng ngắt lời :
- Chưa hẳn vậy!
Tửu Nhục hòa thượng giật nảy mình :
- Hộ pháp huynh... nói vậy nghĩa là sao?
Do Nhân Kiệt lách người cản đường, cười lạnh lùng nói :
- Phật huynh nói chẳng sai, Tiêu Dao thư sinh sẽ bắt tay từ chỗ cao to, nhưng theo tại hạ biết thì Tiêu Dao thư sinh có một môn nhân, tác phong hoàn toàn trái ngược.
Tửu Nhục hòa thượng kinh hãi, thoái lui :
- Thì ra ngươi... ngươi...
Do Nhân Kiệt sấn tới một bước :
- Không sai, môn nhân ấy chính là tại hạ!
- Ngươi thật to gan!
- Hừ, nếu không to gan thì đâu dám xâm nhập vào Tổng đàn, bằng hữu nên giữ sức để cầu may là hơn!
Tửu Nhục hòa thượng đảo quanh mắt, bỗng gầm lên một tiếng quái dị, vung chưởng lao tới như điên cuồng.
Do Nhân Kiệt chỉ lấy ra một ngọn Tam Lăng thích, bởi tên hòa thượng này là một hung thủ chủ yếu đã hỏa thiêu Thiên Long phủ và Trung Nghĩa nhị trang, sớm đã hận y thấu xương, quyết định dùng chiêu thức Kim Bút nhanh chóng diệt trừ.
Lúc này thấy hòa thượng liều mạng lao tới, biết y sức mạnh kinh người, tuyệt đối không nên khinh xuất, bèn chờ chưởng phong đến gần, mũi thích điểm nhẹ, lách người sang bên bốn năm bước, đoạn với chiêu “Vạn Ngô Ỷ Mã”, Tam Lăng thích vung lên, chỉ thấy sao bạc rợp trời, phủ trùm lấy Tửu Nhục hòa thượng.
Có lẽ hòa thượng lần đầu tiên trong đời mới gặp một môn kỳ học như vậy, nhất thời vô cùng luống cuống, Do Nhân Kiệt liền nắm lấy cơ hội, hai chiêu Kim Hoa hoành cẩm và Vương bản tấn châu liên tiếp tung ra.
Hai tuyệt chiêu ấy cho dù là nhân vật cỡ hộ pháp trong Ma giáo chưa chắc đã chống đỡ nổi, huống hồ là tên hòa thượng rượu thịt này, dĩ nhiên lão trúng thích ngã gục ngay.
Ngay khi Do Nhân Kiệt giắt ngọn Tam Lăng thích vào lưng, vừa định bỏ đi, bỗng thấy hai hán tử áo xanh chạy đến.
Do Nhân Kiệt chau mày, đành dừng chân lại.
Hai hán tử đến gần, khi trông thấy rõ liền lập tức tái mặt, thảng thốt

kêu lên :
- Thì ra là Phó phân đàn chủ!
Hai hán tử áo xanh này chính là giáo đồ của Phân đàn Gia Ngư. Do Nhân Kiệt cảm thấy hết sức khó xử, bởi theo như chàng biết, những giáo đồ thường trong các Phân đàn không phải người nào cũng biết võ công và là hạng cùng hung cực ác, có kẻ vì hoàn cảnh bắt buộc hoặc vì sinh kế mới đầu nhập Ma giáo.
Lúc này chàng muốn hạ sát hai hán tử này thật dễ như trở bàn tay, nhưng chàng thấy sự lạm sát không phải là hành vi chính nghĩa, giết chóc càng ít càng tốt, nên tạm thời chàng không lên tiếng, lặng chờ phản ứng của hai tên hán tử ấy, nếu qua được thì tha mạng cho họ.
Một hán tử đưa mắt nhìn chàng, với giọng hoài nghi hỏi :
- Tôn giá đây là...
Do Nhân Kiệt ung dung đáp :
- Bí nhân cũng mới vừa đến thôi! Nhị vị vừa rồi nói sao? Người này là Phân đàn chủ của nhị vị ư?
Hán tử ấy vẻ đề phòng nói :
- Tôn giá xưng hô thế nào?
Do Nhân Kiệt lấy lệnh kỳ hộ pháp ra, vung tay phất nhẹ nói :
- Xưng hô đây! Nhị vị còn hỏi gì nữa không?
Hai gã hán tử sửng sốt, vội quỳ sụp xuống, sợ hãi nói :
- Chúng tiểu nhân có mắt không ngươi, xin hộ pháp thứ tội!
Do Nhân Kiệt biết vấn đề đã được giải quyết, bèn cất lệnh kỳ, ôn tồn nói :
- Hai ngươi thuộc Phân đàn nào? Danh tánh là gì?
Hai gã hán tử một tên Trần Kim Hổ, một tên Thái Trí Chương, đều là thuộc hạ của Phân đàn Gia Ngư.
Sau đó Do Nhân Kiệt cho họ biết, chàng nguyên là Phó phân đàn chủ Phân đàn Tương Dương, mới được điều thăng Hắc kỳ hộ pháp thuộc Nga Mi Đao đường, trước kia cũng là bạn thân của Phó phân đàn chủ của chúng. Chàng cũng như hai người, đã đến muộn một bước, nên không trông thấy vị Phó phân đàn chủ này đã chết bởi tay ai.
Sau cùng, Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài nói :
- Thôi, hai ngươi hãy khiêng y đi chôn đi!
Hai gã hán tử cung kính vâng lệnh, lát sau đã dọn dẹp sạch hiện trường.
Để bảo đảm an toàn, Do Nhân Kiệt quyết định mang hai người đi cùng. Trên đường đi, qua lời họ, Do Nhân Kiệt biết Phân đàn Thiên Môn đã bị ân sư và Tam Nghĩa san thành bình địa, chàng hết sức vui

mừng. Trong mấy ngày sau đó, không hề xảy ra sự kiện gì khác. Khi đến Phân đàn Gia Ngư đã là đêm hai mươi bốn tháng chạp, thủ tục quả như Tô Kim Phụng đã nói, kiểm tra nghiêm ngặt đến mức một mũi kim cũng không mang qua lọt.
Tuy nhiên, sự kiểm tra như vậy chẳng hại gì đối với chàng, hai tên Huỳnh kỳ hộ đàn phụ trách kiểm tra thấy trên người chàng có cả Kim Hoa lệnh và Thái Cực lệnh, lập tức thay đổi thái độ. Kiểm tra xong, hai người rối rít xin lỗi, đều thấp giọng xin chàng giúp đỡ về sau.
Tối hôm ấy, chàng bị bịt kín hai mắt, do một bên Bạch kỳ hộ đàn đưa đi. Rời khỏi Phân đàn không lâu thì lên thuyền đến sáng rời thuyền lên xe ngựa, rẽ trái ngoặt phải, lúc cao lúc thấp tiến tới.
Do Nhân Kiệt chỉ cảm thấy xe ngựa đang đi trên một đường nhỏ gồ ghế chứ không sao phân biệt được phương hướng. Lúc đầu chàng còn định bằng vào trí nhớ khắc ghi số lần rẽ ngoặt và khoảng cách chuyển hướng, nhưng sau cùng đành từ bỏ ý định ấy.
Xe ngựa đi đúng một ngày một đêm, sau cùng đã đến Tổng đàn. Dường như xe ngựa dừng lại ở trước cổng một thành bảo, chỉ nghe bên trên có người lớn tiếng quát hỏi :
- Ai trong xe đó?
Tên Bạch kỳ hộ đàn cung kính đáp :
- Nga Mi Đao đường, Hắc kỳ hộ pháp Ác Quân Bình Công Tôn Tiết phụng lệnh trình diện!
Bên trên im lặng một hồi, như đang kiểm tra, đoạn lạnh lùng nói :
- Hãy đánh xe sang bên chờ kiến phong!
Thì ra bịt trên mắt ngoài một mảnh vải đen còn có mấy miếng giấy dài dán nơi mày, trán và sau cổ, người bịt mắt chỉ cần động đến mảnh vải đen là mấy miếng giấy dán biến dạng ngay.
Do Nhân Kiệt bởi không hề động đến mảnh vải đen nên lòng rất bình thản, nhưng tên Bạch kỳ hộ đàn khi nghe nói đòi kiến phong, dường như có vẻ hốt hoảng, kề tai Do Nhân Kiệt hơ hải nói :
- Huynh đài có mang theo tiền bạc không?
Do Nhân Kiệt kinh ngạc đáp :
- Có lẽ còn mười mấy lạng bạc, chi vậy?
- Thế là nguy rồi!
- Thật ra là việc gì, huynh đài nói rõ hơn được chăng?
- Tên này đòi kiến phong, thật ra đó chỉ là viện lý do thôi, mười mấy lạng bạc thì đâu thể đưa ra được. Ôi thôi, vậy là nguy tai!
- Ai đến Tổng đàn trình diện đều vậy cả ư?
- Không hẳn, còn tùy theo người!
- Tại hạ có chỗ nào khác?

- Vì huynh đài đến từ Phân đàn Tương Dương có tiếng béo bở, hơn nữa, huynh đài lại nổi tiếng hào phóng xưa nay, dựa vào hai nguyên nhân ấy, y đâu chịu cho qua.
- Nếu không hối lộ thì y làm gì được?
- Hai ta thảy đều hết đời!
- Y có thân phận thế nào trong Tổng đàn?
- Luận thân phận thì chỉ là một tên Hắc kỳ hộ đàn, so với ti chức còn thấp hơn một bậc, nhưng quyền lực thì to ghê gớm...
- Phong điều của chúng ta không hề biến dạng, y viện lý do gì để gây khó khăn chứ?
- Y có thể làm cho phong điều biến dạng!
- Y dám làm vậy thật ư?
- Sao lại không dám? Ai làm chứng cho chúng ta phong điều biến dạng là do y đã gây ra nào?
- Nếu phong điều biến dạng thì bị xử phạt thế nào?
- Xử tử ngay tại chỗ!
- Còn huynh đài thì sao?
- Giáng cho làm giáo đồ thường, suốt đời phục dịch Tổng đàn, vĩnh viễn không được ra ngoài.
- Vậy sao nãy giờ không thấy y đến đây?
- Y chờ chúng ta bàn bạc về số tiền biếu kính!
Do Nhân Kiệt nghĩ kỹ, thấy sự thể quả là nghiêm trọng, bất giác chau mày nói :
- Vậy biết tính sao đây? Bổn tọa chỉ mang theo có bấy nhiêu bạc, huynh đài biết rõ hơn ai hết, vậy chẳng phải chết chắc còn gì?
Tên Bạch kỳ hộ đàn tần ngần :
- Ti chức có điều này... không biết... nên nói hay không?
- Đến nước này cứu mạng là trên hết, còn gì nên nói hay không nữa chứ?
- Chiếc Kim Hoa lệnh của hộ pháp hẳn là có thể giải vây.
- Thái Cực lệnh không được ư?
- Không được!
- Sao vậy?
- Vì Thái Cực lệnh chỉ có thể sử dụng đối với bổn giáo, còn Kim Hoa lệnh thì có thể đổi lấy số lượng vàng bạc không hạn chế tại ngân hiệu Thích Ký các nơi bất kỳ lúc nào!
- Y dám nhận lấy Kim Hoa lệnh ư?
- Y ngại gì mà không dám?
- Chả lẽ y không sợ bổn tọa se báo cáo với thượng cấp ư?
- Theo ti chức thì hộ pháp nhất định sẽ không làm vậy!

- Vậy chứ bổn tọa ngại gì mà không dám làm?
- Bởi đến lúc ấy y có thể quả quyết, không sai, đúng là y có nhận lấy một chiếc Kim Hoa lệnh của hộ pháp, nhưng nếu hộ pháp không có bí mật gì mờ ám nằm trong tay y thì sao lại phải hối lộ. Thử hỏi hộ pháp sẽ biện giải như thế nào? Bổn giáo luôn với tôn chỉ giết oan hơn tha lầm đối với kẻ khả nghi trong nội bộ. Như vậy, nếu hộ pháp muốn cùng thác với y, đó thì lại khác!
Do Nhân Kiệt thở dài :
- Thôi thì cầm lấy đi!
Chàng nghĩ, thân phận của mình hiện nay là Ác Quân Bình chứ không phải Do Nhân Kiệt, mang theo chiếc Kim Hoa lệnh trên người, sớm muộn gì cũng là phiền phức, nhân cơ hội này tống khứ cho rồi!
Tên Bạch kỳ hộ đàn đón lấy chiếc Kim Hoa lệnh, như vừa trút được gánh nặng hớn hở xuống xe bỏ đi.
Lát sau, tiếng bước chân từ xa đến gần, tên Hắc kỳ hộ pháp chức bé quyền to đi đến, làm bộ làm tịch xem xét qua loa, thế là kể như đã hoàn tất thủ tục kiến phong.
Sau đó, tên Bạch kỳ hộ đàn cởi bỏ khăn che mắt cho Do Nhân Kiệt, thừa lúc tên Bạch kỳ hộ đàn quay người đi hỏi lấy hồi đên nơi tên Hắc kỳ hộ đàn, Do Nhân Kiệt liền đưa mắt quan sát ngoại mạo của Tổng đàn Thiên Ma giáo này.
Chỉ thấy nơi đây hiển nhiên đã được kiến tạo dựa vào địa hình thiên nhiên của một sơn cốc, cửa ra vào ở phía trước hệt như một quan ải, trên cổng cách mặt đất hơn ba trượng có bốn chữ to “Thiên Ma Tổng đàn”!
Trên hai bên vách đá có khắc đôi liễn rồng bay phượng múa :
“Thiên lý, quốc pháp, nhân tình, đáo thử chi thử (đến đây là dứt)!
Ma quỷ, đạo tặc, kiêu gian, hữu dung nãi đại (có chỗ dung thân)!”
Do Nhân Kiệt đang đảo mắt nhìn, bỗng nghe một giọng lạnh lùng nói :
- Mời hộ pháp hãy theo ti chức!
Thì ra tên Bạch kỳ hộ đàn đã lấy hồi đơn đánh xe ra đi rồi.
Do Nhân Kiệt vội theo sau tên Hắc kỳ hộ đàn đi vào sơn cốc, đến dưới cổng, tên Hắc kỳ hộ đàn trông còn khá trẻ ngước nhìn về một tên giáo đồ đang dáo dác, với giọng đầy quyền uy, khoát tay lạnh lùng nói :
- Hãy đưa vị Hắc kỳ hộ pháp này đến Nga Mi Đao đường trình diện!
Trên đường đi, Do Nhân Kiệt ngầm lưu ý, chàng quyết định không bỏ sót bất kỳ sự vật gì đã trông thấy.
Cốc đạo dài chừng hơn trăm bước, đi hết là đến một khoảng đất

bằng rộng hằng mấy mươi mẫu, trên đó có ba tòa nhà hệt như cung điện nằm theo hình tam giác, sau đó không xa là một tòa lâu đài đồ sộ nguy nga.
Do Nhân Kiệt thầm đoán, ba tòa nhà nằm theo hình tam giác có lẽ là trụ sở tam đường, còn tòa lâu đài đồ sộ kia có lẽ là nơi trú của các Giáo chủ và hộ giáo.
Chàng quả đoán không lầm, tòa nhà đầu tiên trong số ấy chính là Nga Mi Đao đường.
Lúc này trên khoảng đất đóng tuyết trước Nga Mi Đao đường có bốn thiếu nữ áo xanh đang đuổi nhau vui đùa, vo tuyết ném qua ném lại và cười hỉ hả.
Bốn thiếu nữ áo xanh này chẳng phải ai khác, chính là bốn thị nữ có tiếng của Thủy Hỏa song cơ, đó là Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư, Độc Tỳ Sở Tân Nga, Dâm Tỳ Đao Bách Hợp và Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh.
Do Nhân Kiệt chỉ nghe danh chứ chưa gặp mặt Tứ tỳ bao giờ, nhưng ngoài Xú Tỳ ra, chàng không sao nhận ra được Tam Tỳ ai là ai cả.
Do đó, khi đến gần, chàng không khỏi nơm nớp lo âu. Chàng không biết Ác Quân Bình khi xưa gặp Tứ tỳ, thái độ của y là như thế nào? Bốn thị tỳ này đều rất tinh khôn, vạn nhất lộ ra sơ hở thì biết giải quyết thế nào?
Đồng thời, chàng cũng biết vấn đề của Tứ tỳ chỉ là một, ở trong Tổng đàn Ma giáo đầy phường gian ác này, nhất định có rất nhiều người quen biết với Ác Quân Bình, lỡ gặp họ biết phải ứng phó ra sao?
Gã giáo đồ dẫn đường rất e sợ Tứ tỳ, thấy gã rụt rè đi tới, ho khan mấy tiếng mới khom mình nói :
- Bẩm bốn vị cô nương, vị này là tân hộ pháp của quý đường, xin cho phép dẫn kiến!
Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư liếc mắt nhìn, bỗng vỗ tay cười reo :
- Ồ, mọi người hãy xem ai đến kia!
Dâm Tỳ Đào Bách Hợp ỏng ẹp cười nói :
- Khách quý! Khách quý!
Độc Tỳ Sở Tân Nga tiến tới, cười u ám nói :
- Công Tôn đại hiệp! Ồ, không, bây giờ phải gọi là Công Tôn hộ pháp mới đúng!
Mấy chiêu mà hộ pháp đã dạy cho trước kia, tỳ nữ đã quên mất rồi, xin đại hộ pháp dạy lại lần nữa được chăng?
Do Nhân Kiệt đứng thừ ra, không biết nên ứng xử thế nào, may thay Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh đã lên tiếng nói :
- Sở nha đầu, thôi đừng đùa nữa, hiện người ta đã là một vị hộ pháp chính thức trong giáo, ủy phái đến bổn đường, nói năng bừa bãi thế

này đâu phải là lễ đãi khách!
Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh kể ra cũng chẳng phải là người tốt lành gì trong số Tứ tỳ, vậy thì tại sao y thị lại bênh vực cho Do Nhân Kiệt?
Thì ra lúc trước ở Trường An, Do Nhân Kiệt giả mạo Tiêu Dao thư sinh dọa lui Ác Quân Bình tại khách điếm. Sau đó Ác Quân Bình đã đánh lừa Tham Tỳ, nói dối là đối tượng treo thưởng của Thượng Thư phủ hiện đang có mặt trong khách điếm, ai ngờ khi Tham Tỳ đến nơi, Do Nhân Kiệt đã thay vào gã phổ ky Nhị Xuyến Tử, còn chàng thì đến Long Uy tiêu cục, thế là Tham Tỳ chẳng những không bị mắc lừa, trái lại còn lộng giả thành chân, kiếm được một ngàn lạng bạc. Tham Tỳ lúc này sở dĩ đứng ra giải vây cho chàng, chính là để báo đáp lần ân huệ ấy.
Do Nhân Kiệt dĩ nhiên là không rõ sự lắc léo trong ấy, chàng còn nghi là lời đồn đại của người đời chưa hẳn là đúng, trong số Tứ tỳ cũng có kẻ tốt người xấu, và còn nhớ kỹ diện mạo của Tham Tỳ, định tìm cơ hội ngỏ lời cảm tạ. Dâm Độc Xú tam tỳ sau khi nghe Tham Tỳ nói vậy, quả nhiên không trêu cợt nữa. Lúc này do Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh dẫn đường, đưa Do Nhân Kiệt vào một đại sảnh nghị sự rộng thênh thang, có sức chứa hằng trăm người, bên trong chẳng rõ còn bao nhiêu nhà cửa nữa.
Tham Tỳ vào trong một hồi, trở ra nói :
- Thật không may, hai vị Đường chủ thảy đều đến Thiên Ma cung ở sau kia rồi.
Mẫn hộ pháp của bổn đường có bảo, lão nhân gia ấy đã rất quen với chiêu pháp Tam Lăng thích của Công Tôn hộ pháp, không cần thử nữa. Đây là Nga Mi Đao đường của bổn đường, gồm có bảy chiêu bốn mươi chín thức, Công Tôn hộ pháp luyện thuộc rồi thì sẽ không bao giờ thất bại.
Do Nhân Kiệt nghe vậy vừa mừng vừa lo, khỏi thử võ công dĩ nhiên là điều đáng mừng, nhưng vị Mãn hộ pháp nào đó thật đáng lo ngại, y đã quen thuộc võ công của Ác Quân Bình, đương nhiên đối với con người của Ác Quân Bình cũng không ngoại lệ.
Nay hai người ở cùng một đường, chàng biết trả lời sao đây?
Do Nhân Kiệt đang lo âu, chỉ nghe Tham Tỳ nói tiếp :
- Công Tôn hộ pháp đi đường hẳn đã mệt mỏi, nơi ở của hộ pháp đã thu dọn xong rồi, tỳ nữ đưa hộ pháp đi nghỉ ngơi trước đã!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Đa tạ cô nương!
Chàng tưởng Tham Tỳ đưa mình ra hậu viện, không ngờ y thị vừa nói xong, lại dẫn đi ra ngoài đại sảnh.

Do Nhân Kiệt kinh ngạc thầm nhủ :
- “Ngoài kia chỉ có ba đường một cung, ngoài ra nào thấy có nhà cửa chi đâu?”
Sau cùng, mãi đến khi Tham Tỳ đến trước một nơi vách cốc, Do Nhân Kiệt mới vỡ lẽ.
Thì ra trên vách cốc mấy dặm vuông, cứ cách bảy tám thước lại có một cánh cửa, trên mỗi cánh cửa đều có ký hiệu riêng. Gian thạch động mà Tham Tỳ chỉ cho chàng bên trên có một lá cờ đen.
Theo chàng ước tính, trên vách đá quanh sơn cốc, nếu cứ bảy tám bước có một thạch động thì tổng số ít ra cũng cả ngàn.
Tham Tỳ tiến tới đẩy mở cửa đá, quay lại cười nói :
- Vào xem thử có vừa ý hay không?
Chàng bước vào thạch động đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy gian thạch động này sâu chừng năm trượng, được chia làm ba gian nhỏ và đầy đủ thiết bị, ngoài các vật gia dụng hằng ngày, còn có cả kệ sách, tủ áo quần và lò sưởi nằm trong vách. Trong lò lửa cháy rừng rực, trong tủ áo quần có đủ cả giày vớ, trên kệ sách xếp đầy sách vở từ cổ chí kim, chất lượng các vật gia dụng đều thuộc loại thượng hạng.
Ba gian thạch thất, gian thứ nhất là phòng khách, gian thứ nhì là phòng ngủ, gian thứ ba trống không, hẳn là dành để hành công luyện võ.
Tham Tỳ đứng ngoài mỉm cười lớn tiếng nói :
- Vừa ý chứ? Nếu còn thiếu gì xin cứ dặn bảo, bây giờ tỳ nữ đi gọi người hầu của hộ pháp đến đây!
Do Nhân Kiệt vừa định từ chối thì Tham Tỳ đã quay người bỏ đi.
Do Nhân Kiệt chau mày, lại đảo mắt nhìn quanh, bất giác sinh lòng cảm khái, một vị hộ pháp mà có mức hưởng thụ thế này, vậy thì trên cao nữa càng khỏi phải nói.
Nếu Tổng đàn Ma giáo này có một ngàn người, vậy thì sự tiêu tốn một năm là bao nhiêu?
Tiền bạc do đâu mà có?
Do Nhân Kiệt đang lúc thừ ra suy nghĩ, bỗng nghe “kẹt” một tiếng khẽ vang lên từ vách đá sau lưng, khiến chàng giật nảy mình, quay phắt lại nhìn.
Thì ra trên vách đá sau lưng đã hiện ra một lỗ nhỏ chừng năm tấc vuông, bên kia là một gương mặt xấu ác râu ria xồm xoàm. Giờ chàng mới biết, thì ra những gian thạch thất này có thể thông tin với nhau.
Chỉ thấy gương mặt xấu ác kia cười quái dị, với giọng ồ ồ nói :
- Vị huynh đài này mới đến phải không?

Do Nhân Kiệt loáng thoáng nhớ là bên trên gian thạch động này là một lá cờ trắng, bên dưới là một lá cờ vàng, vậy thì người này ắt là Bạch kỳ hộ pháp, bèn nói :
- Vâng! Tại hạ là Công Tôn Tiết, ngoại hiệu là Ác Quân Bình, từ nay những mong hộ pháp giúp đỡ nhiều!
Người ấy lộ vẻ vui mừng nói :
- À, ra các hạ là Ác Quân Bình! Thật hân hạnh. Bổn tọa là Hồ Chính Chi, trước kia bạn bè đều gọi bổn tọa là Đa Thích Diêm La!
- Thì ra là Hồ tiền bối, hôm nay được gặp thật là vinh hạnh! Hồ hộ pháp gia nhập bổn giáo đã lâu rồi phải không?
Đa Thích Diêm La nghe chàng gọi là tiền bối, hiển nhiên hết sức khoái chí, toét miệng cười nói :
- Đúng vậy, đã hơn ba năm...
Do Nhân Kiệt qua thời gian trùng hợp, bất giác liên tưởng đến Tửu Nhục hòa thượng, rất có thể Đa Thích Diêm La này cũng là một hung thủ đã nhúng tay vào vụ hỏa thiêu Thiên Long phủ khi xưa.
Nhưng ngặt vì hoàn cảnh, chàng chỉ đành tạm ghi món nợ này vào lòng, chờ sau này có cơ hội hẵng tính.
Chàng lại hỏi tiếp :
- Hồ huynh hiện ở đường nào?
- Đó còn phải hỏi? Đương nhiên là Nga Mi Đao đường rồi! Góc bên này toàn là người của bổn đường, hiện nay trong Tổng đàn chỉ Nga Mi Đao đường là...
Đa Thích Diêm La nói đến đó, nơi cửa động chợt tối, một thiếu nữ áo lam tuổi chừng mười bảy, mười tám, nhan sắc cũng khá bước vào.
Thiếu nữ áo lam khúm núm thi lễ nói :
- Tỳ nữ Như Ý, phụng mệnh đến hầu thị Công Tôn hộ pháp!
Đa Thích Diêm La cười ha hả :
- Hay quá, giai nhân của Công Tôn huynh đã đến, hãy hưởng thụ một phen cho thỏa, nếu không quấy rầy, hôm khác sẽ nói tiếp. Ha ha ha ha!
Rồi thì “kẹt” một tiếng, lỗ nhỏ đã đóng kín.
Do Nhân Kiệt đỏ mặt ấp úng :
- Hồ huynh thật khéo nói đùa!
Nào ngờ nàng thiếu nữ tên Như Ý lại thấp giọng tiếp lời :
- Ông ấy không nói đùa đâu, tỳ nữ phụng mệnh đến đây vốn là... để hầu hạ lão gia, trừ phi lão gia không vừa ý, tỳ nữ lui ra ngay... đổi người khác đến...
Do Nhân Kiệt thầm mắng :
- “Rõ là láo toét!”

Chàng vốn định nghiêm chỉnh rầy la một phen, nhưng nghĩ lại Ác Quân Bình đâu phải là hạng người không mê nữ sắc, làm như vậy thật không ổn.
Đồng thời, sự sắp đặt này của Ma giáo ngoài việc ràng buộc nhân tâm, có lẽ còn có dụng ý khác, nếu chàng tỏ vẻ đàng hoàng đứng đắn, rất có thể khiến bọn họ nghi ngờ, chỉ cần chàng không làm điều gì sai quấy trong phòng tối thì hà tất bận tâm đến những việc vặt vãnh ấy làm gì?
Do Nhân Kiệt nghĩ vậy, bèn hắng giọng nói :
- Cô nương chớ nghĩ quá nhiều, ý của bổn tọa không phải là vậy... À, phải rồi...
có gì ăn hãy mang một ít đến đây trước đã!
Như Ý vội đáp :
- Dưới nhà bếp lúc nào cũng có sẵn thức ăn, tỳ nữ sẽ mang đến ngay!
Sau khi Như Ý lui ra, trên vách lại "kẹt" một tiếng, gương mặt xấu ác của Đa Thích Diêm La lại xuất hiện nơi lỗ nhỏ.
Y làm mặt xấu với Do Nhân Kiệt, đoạn cười nhăn nhở khẽ nói :
- Nghe đâu ả nha đầu Như Ý này đã mua từ Tô Châu mang đến, công phu trên giường tuyệt diệu vô cùng, Công Tôn huynh sao không thưởng thức trước?
Do Nhân Kiệt tạm không muốn xúc phạm đến y, gượng cười nói :
- Thời gian còn dài, gấp gáp làm gì?
Chàng sợ đối phương cứ nói mãi về vấn đề này, bèn đưa tay chỉ gian thạch động bên cạnh hỏi :
- Ai ở bên phòng kia vậy?
- Hừ! Ai hả? Người được sủng ái nhất của bổn đường, Mẫn đại hộ pháp!
Do Nhân Kiệt sửng sốt :
- Mẫn hộ pháp ư?
- Hừ! Chính là người mà Công Tôn huynh đã trình diện ngày hôm qua, y là hộ pháp trực đường trong tháng này, mấy ngày nay đều ở bên đó, Công Tôn huynh thấy điệu bộ của y oai phong đấy chứ?
Rất hiển nhiên, giữa Đa Thích Diêm La với Mẫn hộ pháp nhất định là có điều xích mích chi đó. Đối với Do Nhân Kiệt, đó dĩ nhiên là một cơ hội hiếm có, bèn xu hướng tiếp lời :
- À, lão ta thì tại hạ đã quen biết từ lâu rồi, thật không ngờ vẫn như trước, mắt bao giờ cũng mọc trên trán!
Đa Thích Diêm La thấy Do Nhân Kiệt cũng nói theo mình, liền như gặp tri kỷ, châu mặt tới khẽ nói :

- Công Tôn huynh phải hết sức cẩn thận mới được, y thủ đoạn tàn bạo lắm, tưởng hai người là bạn lâu năm.
Do Nhân Kiệt lặng người, vừa định dọ hỏi tiếp thì ngay lúc ấy Như Ý bước vào, cuộc đối thoại đành tạm ngưng.
Đêm hôm ấy, Như Ý lên giường trước, dụng ý đương nhiên là để sưởi ấm chăn nệm trước, nhưng Do Nhân Kiệt thì không sao hưởng thụ được, bèn viện lý do là phải tranh thủ thời gian luyện tập Nga Mi đao pháp, một mình đi sang gian phòng trống, chờ mãi đến nửa khuya, khi Như Ý đã ngủ say, chàng mới lấy một tấm chăn đắp lên người, cứ thế cho đến sáng.
Lúc nửa đêm đầu, Do Nhân Kiệt cũng có giở quyển Nga Mi đao pháp ra xem, thấy pho đao pháp này rất quỷ trá hiểm độc, quả cao thâm hơn các đao pháp khác.
Thế là chàng bất giác nảy sinh một ý nghĩ, trong thời gian trà trộn trong ma huyệt, giá chàng được luân phiên điều khắp ba đường thì hay biết mấy. Nhất là đối với Kim Bút đường, chàng rất muốn hiểu rõ môn bút chiêu ấy của Ma giáo, phải chăng đã thật sự có được từ nơi Thiên Long phủ?
Hôm sau vào giờ Thìn, Song cơ bỗng cho người truyền lệnh triệu kiến, địa điểm là Phù Dung sảnh. Khi Do Nhân Kiệt theo người truyền lệnh đến nơi thì Song cơ đã chờ sẵn từ bao giờ.
Bên cạnh Song cơ ngoại trừ Tứ tỳ, còn có một lão nhân áo đen tuổi trạc ngũ tuần, mặt như táo khô và rất lạnh lùng.

KIM BÚT THẦN HIỆP

Hồi 7
Nạn nữ lấy chết báo thâm thù

Do Nhân Kiệt thầm đoán, lão nhân áo đen này là Mẫn hộ pháp, mặc dù chàng mới gặp Thủy Hỏa song cơ lần đầu, nhưng sớm đã biết hai người một ưa mặc áo lục và một ưa mặc áo đỏ, nên giờ đây chàng nhận ra ngay ai là Thủy Cơ Tam Nguyên Nương, ai là Hỏa Cơ Giải Y Lôi.
Nếu so về nhan sắc thì Hỏa Cơ Giải Y Lôi hơn hẳn Thủy Cơ Tam Nguyên Nương, song về mặt phong tình thì Hỏa Cơ Giải Y Lôi lại không bì kịp Thủy Cơ.
Hỏa Cơ toàn thân y phục màu đỏ, mày cong mắt sáng, mũi thẳng má

đầy, đôi môi như hoa lựu tháng năm, trông hết sức rực rỡ. Còn Thủy Cơ thì có đôi mắt mê hồn, mỗi khi liếc ngang nguýt dọc đều khiến người phiêu hồn lạc phách.
Do Nhân Kiệt tiến tới, thoáng khom mình nói :
- Ti chức Công Tôn Tiết xin tham kiến nhị vị Đường chủ!
Thủy Cơ Tam Nguyên Nương dịu dàng hỏi :
- Chỗ ở có được không?
Do Nhân Kiệt buông thỏng hai tay cung kính đáp :
- Hết sức rộng rãi thoải mái!
Hỏa Cơ Giải Y Lôi xen lời :
- Lúc ở Phân đàn Tương Dương, người đi thăm dò tin tức của Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa ở nơi Đỗ Môn tú sĩ có phải là Công Tôn hộ pháp không?
Do Nhân Kiệt khom mình đáp :
- Chính ti chức!
Hỏa Cơ lại hỏi tiếp :
- Người tiếp kiến Công Tôn hộ pháp phải chăng chính bản thân Đỗ Môn tú sĩ?
- Ti chức không dám chắc, bởi ti chức chưa từng gặp Đỗ Môn tú sĩ bao giờ, nhưng nghe khẩu khí của đối phương, dường như chỉ là một tên quản sự.
Lão nhân áo đen đứng sau Song cơ bỗng hắng giọng nói :
- Chuyến đi Thượng Thái, Công Tôn huynh có nghe và thấy gì khác nữa không?
Do Nhân Kiệt thoáng giật mình, liền đề cao cảnh giác, bởi câu hỏi của lão này rất mập mờ, chẳng hiểu có dụng tâm gì khác nữa, bèn dè dặt đáp :
- Trong thời gian chờ đợi, ti chức ở suốt trong khách điếm Duyệt Lai do đối phương chỉ định, vì sợ bại lộ thân phận nên không hề bước chân ra ngoài, chẳng hay ý Mẫn hộ pháp muốn nói về phương diện nào?
Lão nhân áo đen lại hắng giọng :
- Công Tôn huynh đã ở tại khách điếm ấy bao lâu?
- Chừng hai mươi ngày!
Kỳ thực chàng chỉ ở tại khách điếm Duyệt Lai ba đêm, sở dĩ chàng trả lời như vậy là kể cả thời gian đến Hồ Gia trại. Thế nhưng, tuy chàng trả lời mau mắn, song lòng lại có cảm giác không ổn, bởi lão quỷ này hỏi như vậy chẳng phải là vô cớ, nếu như lão đã biết chàng chỉ ở ba hôm tại khách điếm Duyệt Lai, chàng trả lời như vậy thì kể như đã bại lộ.

Do Nhân Kiệt lúc này tuy ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng hết sức lo âu, như một tội phạm chờ tuyên án, sẵn sàng ra tay liều mạng.
Nhưng lạ thay, lão nhân áo đen không hỏi gì thêm nữa, lúc này đang chau chặt mày, như suy tư điều gì đó.
Thủy Cơ Tam Nguyên Nương lại hỏi :
- Lúc tiếp xúc với tên quản sự kia, Công Tôn hộ pháp có tỏ rõ địa vị của mình không?
Do Nhân Kiệt định thần, khom mình nói :
- Ti chức đã nói rồi, chính vì sợ bại lộ thân phận nên ti chức trong thời gian chờ đợi phải thận trọng thế kia. Thế nhưng, Đỗ Môn tú sĩ thần thông quảng đại, nếu muốn điều tra lai lịch ti chức thì cũng chẳng khó.
Hỏa Cơ Giải Y Lôi lại xen lời :
- Thời gian lưu lại Thượng Thái không .....
(mất 2 trang, tập 4 trang 10-11)
Tổng đàn này đã không còn là bí mật nữa. Vậy thì tin tức do ai đã tiết lộ?
Giờ đây qua sự kích động của chàng, hai nữ ma đầu lãnh đạo Nga Mi Đao đường này đã quả quyết chính do Đỗ Môn tú sĩ đã giở trò.
Do Nhân Kiệt nghĩ đến ân sư đã có ý trừ khử Đỗ Môn tú sĩ, bèn thừa cơ nói :
- Nếu Đỗ Môn tú sĩ cả gan dám gây khó khăn cho bổn giáo, ti chức không tự lượng sức mình, xin được nhận lãnh đến Thượng Thái một chuyến để báo đền ơn tài bồi của nhị vị Đường chủ.
Lão nhân áo đen gật đầu :
- Công Tôn huynh mưu trí hơn người, so về nhân lực thật chẳng ai hơn được nữa.
Thủy Cơ lắc đầu :
- Việc ấy phải xin chỉ thị của các vị Giáo chủ rồi mới quyết định được, nghe khẩu khí của Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ, dường như đều có ý muốn thu dụng mấy người đó.
Do Nhân Kiệt nghe vậy không khỏi lo âu, hiện các ma đầu Đỗ Môn tú sĩ, Tụ Thủ Thần Y và Vu Khê lão quái thảy đều đứng độc lập, nếu một ngày nào đó thật sự đồng lõa với Thiên Ma giáo thì chốn giang hồ ắt sẽ đầy gió tanh mưa máu.
Hiện tuy chỉ có mỗi mình chàng ở trong Tổng đàn Ma giáo, luận địa vị cũng chỉ là một Hắc kỳ hộ pháp thấp bé, song chàng vẫn muốn bằng hết khả năng mình ngăn cản không cho việc ấy thành hiện thực.
Do Nhân Kiệt đang suy tính, bỗng nghe tiếng chuông nhịp nhàng một

dài hai ngắn từ phía ma cung vọng đến, tổng cộng hai mươi mốt tiếng.
Thủy Cơ quay sang Hỏa Cơ nói :
- Tín hiệu truyền triệu của Đại giáo chủ, Lôi muội hãy qua xem thử!
Đoạn lại quay sang Do Nhân Kiệt nói tiếp :
- Nơi đây tạm thời không còn việc của Công Tôn hộ pháp nữa!
Do Nhân Kiệt trở về nơi trú, vừa mới cầm quyển Nga Mi đao quyết lên, bỗng Đa Thích Diêm La lại mở cửa vách, châu mặt sang thấp giọng nói :
- Đường chủ triệu kiến về việc gì vậy?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Hồ huynh thử đoán xem!
(mất 2 trang, tập 4 trang 13-14)
chẳng có thiện cảm gì đối với lão tặc Đoan Mộc, cũng như Mẫn hộ pháp.
Chàng hờ hững đáp :
- Chỉ sẵn dịp hỏi chơi vậy thôi!
Đa Thích Diêm La bỗng đảo quanh mắt nói :
- Cô bé của Công Tôn huynh đâu?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không biết, có lẽ đi giặt áo quần rồi!
Đa Thích Diêm La cười khẽ :
- Giặt áo quần cho ai? Chưa chắc đâu!
Do Nhân Kiệt vội đánh trống lảng :
- Hồ huynh đừng trêu chọc nữa! À, phải rồi, tại hạ suýt nữa đã quên thỉnh giáo Hồ huynh một điều. Hồ huynh có quen với vị Hắc kỳ hộ đàn phụ trách kiểm tra vào ở ngoài cốc không?
- Có phải phò mã gia không?
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Ai là phò mã gia?
Tiêu Dao thư sinh cười nói :
- Thì Long lão đệ phụ trách kiểm tra sự ra vào chứ ai? Công Tôn huynh không phải hỏi y sao?
- Sao lại gọi là phò mã gia?
- Thật đơn giản, y với ả họ Đào trong Tứ tỳ... còn hai vị Đường chủ thì với tam...
Lão bỗng im bặt, mặt mày biến sắc. Do Nhân Kiệt quay phắt lại nhìn ra ngoài, thì ra nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Người xô cửa vào chính là Dâm Tỳ Đào Bách Hợp.
Dâm Tỳ bước vào thạch thất, tươi cười nói :

- Đường chủ cho mời!
Do Nhân Kiệt buông quyển đao quyết xuống, đứng lên đi theo ra khỏi thạch thất, ra đến bên ngoài, Dâm Tỳ bỗng ngoảnh lại cười nói :
- Ả nha đầu Như Ý không vừa ý hộ pháp ở chỗ nào vậy?
Do Nhân Kiệt ngớ người :
- Đâu... có gì... À, cô nương hỏi vậy... nghĩa là sao?
Dâm Tỳ bụm miệng cười :
- Vậy chứ sao đêm qua mỗi người ngủ một nơi?
Do Nhân Kiệt vờ thản nhiên cười nói :
- Nếu mai này bảy chiêu đao pháp của ti chức không đạt, cô nương có chịu trách nhiệm không?
Dâm Tỳ cười ngặt nghẽo :
- Ôi, thật là đáng tiếc quá!
Do Nhân Kiệt ngơ ngác :
- Gì mà đáng tiếc?
- Nói ra hộ pháp chớ hối hận, pho đao pháp của hộ pháp được miễn khảo nghiệm trong một thời gian, chưa biết hoãn đến ngày nào, như vậy... đêm qua... hai người... có đáng tiếc không chứ?
Do Nhân Kiệt nhếch môi cười :
- Ti chức đâu có biết!
Nghĩ lại thấy không đúng, liền nói tiếp :
- Đã có quy định thì phải cùng giữ, tại sao một mình ti chức lại ngoại lệ?
Dâm Tỳ chỉ tay về phía cửa Phù Dung Sảnh, cười nói :
- Hãy vào đó mà hỏi Đường chủ!
Lần này chỉ có Thủy Cơ Tam Nguyên Nương cùng Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh chờ trong sảnh đường, thấy Do Nhân Kiệt bước vào, Thủy Cơ Tam Nguyên Nương nhoẽn cười nói :
- Hôm sau đã là Trừ tịch, mà còn phải làm nhọc đến hộ pháp, thật hết sức đáng tiếc!
Do Nhân Kiệt mừng rỡ, vội khom mình đáp :
- Đường chủ đã quá lời!
Thủy Cơ tắt nụ cười, khẽ buông tiếng thở dài nói :
- Việc là thế này... Hàng năm vào lúc này, các Phân đàn đều phải mang nộp cho Tổng đàn tám phần mười thu nhập trong năm, chẳng ngờ năm nay có vài nơi đã xảy ra biến cố, theo tin vừa nhận được, bốn Phân đàn gồm Ba Đông, Giang Lăng, Hoàng Cương và Tương Dương đều bị chận cướp xe bạc giữa đường. Nghe đâu bọn cướp thảy đều mặc áo đen và khăn đen che mặt, hành động nhanh chóng và thủ đoạn tàn bạo, người nào võ công cũng cao thâm khôn lường,

nhân viên áp tải không một ai sống sót.
Do Nhân Kiệt sửng sốt :
- Đều bị cướp cùng một lúc ư?
Thủy Cơ gật đầu :
- Phải, đều xảy ra cách đây ba hôm.
- Có biết lai lịch đối phương không?
- Không chút manh mối!
- Bây giờ có cần ti chức đến Thượng Thái một chuyến nữa không?
- Hứ, đến đó làm gì? Ba vị Giáo chủ đều nhất quyết cho rằng kẻ đáng nghi ngờ nhất chính là Đỗ Môn tú sĩ!
Do Nhân Kiệt thầm thở phào, tạ ơn trời đất, vậy là mấy đại nha đầu kia không còn khả năng hòa nhập với Thiên Ma giáo nữa rồi!
Chàng bèn gật đầu tiếp lời :
- Quả là rất có thể, nếu là kẻ khác không thể nào đắc thủ dễ dàng vậy được.
- Bây giờ quyết định mỗi đường phái ra một hộ pháp tháo vát, do tổng cung Thích hộ giáo suất lĩnh, đêm nay khởi hành, trước tiên đến Hoàng Cương, rồi sang Giang Lăng, Ba Đông và Tương Dương, lần lượt tra hỏi về tình hình biến cố và số bạc tổn thất.
Theo lời Mẫn hộ pháp, trong số hơn hai mươi vị hộ pháp của bổn đường, tuy về mặt võ công thành tựu khác nhau nên mỗi người có sở trường riêng, nhưng nếu xét về năng lực thì Công Tôn hộ pháp trội hơn hẳn, mong là Công Tôn hộ pháp hãy cố gắng, nếu phen này điều tra ra manh mối, chức vị khác thì bổn đường không dám đảm bảo, một vị Bạch kỳ hộ pháp thì bổn đường kể như đã hứa chắc.
Do Nhân Kiệt vội khom mình ra chiều cảm kích :
- Mọi sự đều nhờ Đường chủ giúp cho!
Canh ba đêm ấy, bốn người bắt đầu khởi hành.
Thích hộ giáo mà Thủy Cơ đã nói là Hoa Hoa công tử Thích Ngọc Lang, người do Kim Bút đường chọn là một Huỳnh kỳ hộ pháp tên Tiền Xung Ngô, ngoại hiệu Đoạt Hồn Kim Tiêu, Huyết Chưởng đường là một Bạch kỳ hộ pháp, tên là Hạ Thủ Đạo, ngoại hiệu Tam Mục Thần Ưng, điều đáng mừng là hai người này đều chưa từng gặp Ác Quân Bình bao giờ.
Đồng thời, chẳng rõ do ảnh hưởng của Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang, hay là cấp trên cho là ba người đều đáng tin cậy, lần này đi ra chẳng những không qua thủ tục kiểm tra mà cũng chẳng bị bịt mắt.
Nhưng vì trời quá tối và đường núi khó đi, dù Do Nhân Kiệt đã vận dụng hết tâm thần cũng chỉ đại khái nhớ được phương hướng mà thôi.

Lúc trời sáng thì đã ra khỏi khu vực núi, đến một tiểu trấn có tên là Tân Đàn Phố.
Hoa Hoa công tử Thích Ngọc Lang hình như không vui về nhiệm vụ của chuyến đi này, trên đường cứ chau mặt mày không nói một lời. Khi đến tiểu trấn, vội vã tìm quán nghỉ chân, gọi nhiều rượu thịt ăn uống hả hê, như thể đã đến địa điểm rồi.
Do Nhân Kiệt thấy vậy không khỏi cười thầm, hạng người như vậy mà Thiên Ma giáo lại phái ra hành sự, thật chẳng hiểu ra làm sao cả.
Gần hai giờ sau, bốn người mới tiếp tục lên đường, khoảng giờ mùi thì qua khỏi Tam Khê khẩu, một tiểu trấn khác đã hiện ra trong tầm mắt, xem điệu vẻ của Thích đại hộ giáo, dường như lại có ý nghỉ chân nữa.
Chỉ thấy y ngoảnh lại nhìn Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô hỏi :
- Phía trước có phải Bạch Sa phố không?
Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô đáp :
- Vâng!
Hoa Hoa công tử mặt tươi tỉnh :
- Nghe đâu phong kê của Bạch Sa phố rất ngon, có đúng vậy không?
Đoạt Hồn Kim Tiêu gật đầu :
- Dường như có nghe nói!
Thế là một bữa ăn phong kê tại Bạch Sa phố lại tốn hết hơn một giờ. Sau đó trời đã tối, theo ý của Hoa Hoa công tử thì chuyến đi này của họ là điều tra vụ án cướp chứ không phải đi cứu hỏa, không cần thiết phải vất vả đi đêm. Vị đại hộ giáo này sau khi ngước lên nhìn trời, dứt khoát quyết định nghỉ đêm tại Bạch Sa phố.
Hôm sau rời khỏi Bạch Sa phố, chiều tối thì đến Thạch Khôi Diêu, lộ trình không đầy sáu mươi dặm, vậy mà lại đi suốt một ngày trời. Thạch Khôi Diêu cách Hoàng Cương chừng tám mươi dặm, với cước trình của họ, nếu đi một cách đàng hoàng thì chỉ hơn một giờ là đến, nhưng Hoa Hoa công tử lại cho là không cần thiết, theo y thì thời gian đến tốt hơn hết là vào lúc hoàng hôn, bấy giờ trong Phân đàn ắt đã xong mọi sự, bày sẵn tiệc rượu chờ họ đến hưởng dụng.
Trưa hôm ấy đến Ngạc Thành, ăn uống nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục lên đường. Ngạc Thành chỉ cách Hoàng Cương bởi một con sông Hán Thủy, qua sông không lâu thì thành Hoàng Cương đã hiện ra trong tầm mắt.
Bốn người vừa đi vừa cười nói, bỗng thấy một kỵ mã phóng đến như bay trên đường cái quan phía trước, trên ngựa là một hán tử võ phục lam, chẳng rõ có điều chi khẩn cấp, gã hán tử ấy chỉ lo cúi đầu giục ngựa phi nhanh, hoàn toàn chẳng màng đến trên đường có kẻ khác

hay không.
Hoa Hoa công tử chau mày :
- Tên này...
Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô bỗng lách người đứng cản giữa đường, vung tay lớn tiếng nói :
- Có phải Tỉnh hộ đàn không? Dừng lại đã!
Con ngựa sợ hãi hí vang và đứng thẳng lên, suýt nữa đã hất gã hán tử áo lam xuống đất.
Đoạt Hồn Kim Tiêu tiến tới hỏi :
- Tỉnh hộ pháp hớt ha hớt hải thế này, Phân đàn đã xảy ra việc gì phải không?
Hán tử áo lam phóng xuống ngựa, thở hào hển nói :
- Báo cáo hộ pháp, nguy to rồi...
Đoạt Hồn Kim Tiêu sầm mặt, khẽ quát :
- Việc gì từ từ mà nói.
- Vâng! Việc là thế này... đêm qua bỗng có người... đưa đến một bức thư cảnh cáo bảo bổn... bổn Phân đàn nếu không... làm đúng theo lời trong thư thì...
Đoạt Hồn Kim Tiêu nôn nóng ngắt lời :
- Người đó ra sao?
- Trong tối không trông thấy rõ.
- Thân thủ thế nào?
- Trong Phân đàn không ai sánh kịp!
- Bức thư ấy đâu?
- Tiểu nhân có mang theo đây!
Hán tử áo lam từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy vàng, hai tay run run đưa ra.
Đoạt Hồn Kim Tiêu đón lấy, đoạn đưa tay chỉ Hoa Hoa công tử nói :
- Ra mắt Thích hộ giáo chưa?
Hán tử áo lam vội đến gần khom mình nói :
- Ti chức Tỉnh Đăng Nguyên xin khấu kiến hộ giáo!
Đoạt Hồn Kim Tiêu lại đưa tay chỉ hai người nói tiếp :
- Hai vị này là Hạ hộ pháp ở Huyết Chưởng đường và Công Tôn hộ pháp ở Nga Mi Đao đường.
Hán tử áo đen lại khom mình thi lễ :
- Tham kiến nhị vị hộ pháp!
Hoa Hoa công tử lấy mảnh giấy vàng trên tay Đoạt Hồn Kim Tiêu. Hạ Thủ Đạo và Do Nhân Kiệt cũng xúm lại xem, chỉ thấy trên giấy viết :
“Gởi Phó phân đàn chủ Phân đàn Hoàng Cương Thiên Ma giáo, hôm trước chặn lấy xe bạc chỉ là một cảnh cáo nhỏ, kể từ nay Phân đàn

phải đổi lại là Thiên Đạo giáo và chờ lệnh mới, nếu cả gan dám chống lại, giết hết không tha một mạng! Thiên Đạo giáo chủ Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong cẩn bạch."
Hoa Hoa công tử và Tiền Hạ hai người khi xem đến cuối thư, tựa hồ đều giật mình kinh hãi.
Do Nhân Kiệt tin chắc bức thư này nhất định là do người khác mạo danh, quyết chẳng phải thủ bút của ân sư. Bởi Tiêu Dao thư sinh cả đời đạm bạc danh lợi, nếu muốn tiêu diệt Ma giáo, thiếu gì phương cách, hà tất sử dụng hạ sách thế này.
Hoa Hoa công tử quay sang Tỉnh Đăng Nguyên hỏi :
- Ngươi giữ chức vụ gì trong Phân đàn Hoàng Cương?
Đoạt Hồn Kim Tiêu đáp thay :
- Bạch kỳ hộ đàn!
Hoa Hoa công tử hỏi tiếp :
- Ngươi định mang bức thư này đến đâu?
Tỉnh Đăng Nguyên đáp :
- Mang đến Phân đàn Võ Ninh, chuyên trình Tổng đàn xin chỉ thị ứng phó!
Hoa Hoa công tử gật đầu, trao trả thư và nói :
- Vậy thì hãy đi nhanh, khi chuyển trình chớ nói là bổn tọa đã xem qua bức thư này rồi!
Khi Tỉnh Đăng Nguyên đi khỏi, Hoa Hoa công tử buông tiếng thở dài, quay sang ba người nói :
- Chúng ta đi thôi!
Trong Phân đàn Hoàng Cương tràn ngập mây sầu, chủ trì Phân đàn này là hai huynh đệ, ngoại hiệu trên chốn giang hồ trước kia là Huê Dung song bảo, lão đại là Đàm Lập Ngôn, ngoại hiệu Muội Hồ Lô, lão nhị Đàm Lập Đức, ngoại hiệu Vô Bất Vị.
Hai huynh đệ này có sức mạnh kinh người, một ngón tay có thể nhấc bổng ba trăm cân nặng. Hai người đã có ngoại hiệu là Song bảo, tất nhiên tâm kế trí lực phải hơn người.
Hai huynh đệ đang đứng ngồi không yên bởi bức thư cảnh cáo, giờ thấy hộ giáo Tổng đàn đến nơi, vui mừng khôn xiết, lập tức giết gà mỗ dê chiêu đãi.
Hoa Hoa công tử vốn trong lòng không vui, nhưng thấy hai anh em họ Đàm đều có phụ nhân đẹp như hoa, lập tức mặt mày rạng rỡ.
Y hớn hở nói :
- Nào, nào, tất cả mọi người hãy ngồi vào bàn, bữa cơm cuối năm phải cùng ăn chung mới vui, rất hiếm khi có cơ hội như thế này. Nào, còn hai vị đại tẩu nữa, cũng xin mời chung bàn, đều là người nhà cả,

không cần phải câu nệ, ăn tết chứ không phải làm việc công, đừng phân biệt cao thấp to nhỏ gì cả...
Lệnh của Huỳnh kỳ đại hộ pháp, thử hỏi ai dám chống lại?
Hai huynh đệ họ Đàm cho gọi phu nhân đến, cùng ngồi vào bàn, còn hai hộ đàn cùng sáu bảy tên giáo đồ thì ngồi một bàn khác.
Phu nhân của hai huynh đệ họ Đàm đều còn rất trẻ.
Tính nết của hai người cũng khác hẳn nhau. Đàm nhị nương tử khá lịch thiệp, y thị chẳng những nói cười vui vẻ mà còn chủ động mời rượu Hoa Hoa công tử một lần.
Còn Đàm đại nương tử thì hết sức e thẹn, luôn nép sát vào trượng phu, cúi đầu lặng thinh không nói một lời.
Rượu qua ba tuần, đôi mắt hiếu sắc của Hoa Hoa công tử có vẻ không an phận, luôn liếc nhìn về phía Đàm đại nương tử. Tuy nhiên, y đã không hoàn toàn quên mất thân phận mình, cho đến khi tan tiệc không hề có thêm cử chỉ sàm sở nào khác.
Hôm sau, Hoa Hoa công tử triệu tập ba hộ pháp lại, bắt đầu nghiên cứu về vụ cướp bạc hôm trước, và bức thư cảnh cáo là kiệt tác của ai, cần phải ứng phó ra sao?
Đang khi thảo luận, bỗng tên Huỳnh kỳ hộ đàn hớt hải chạy vào nói :
- Báo cáo hộ giáo, Phân đàn chủ đã... đã...
Hoa Hoa công tử biến sắc mặt, đứng phắt lên hỏi :
- Đã sao hả?
- Đã chết rồi!
- Từ bao giờ? Chính hay Phó phân đàn chủ?
Do Nhân Kiệt chợt động tâm, chàng đoán kẻ chết nhất định là lão đại Đàm Lập Ngôn, nếu chàng đoán không sai, Đàm đại nương tử hẳn cũng đã ra đi theo chồng rồi.
Sự thật chứng minh, chàng đã hoàn toàn đoán đúng.
Tên Huỳnh kỳ hộ đàn giọng đứt quảng nói :
- Dường như đã xảy ra tối qua sau khi tan tiệc, người chết là đại Phân đàn chủ và... đại phu nhân cũng... đã bị sát hại.
Hoa Hoa công tử đập tay lên bàn quát :
- Tặc tử thật là to gan, biết rõ bổn tọa đang có mặt tại đây mà còn dám lộng hành như vậy, chẳng phải tạo phản là gì?
Do Nhân Kiệt thầm cười khẩy, tục ngữ có câu “Thỏ không ăn cỏ bên hang”, vậy mà đại hộ giáo ngươi ngay cả thuộc hạ mình cũng chẳng buông tha, và còn ra tay tàn độc đến vậy, có khác gì tạo phản đâu!
Hoa Hoa công tử giận dữ nói tiếp :
- Còn phát hiện gì khác nữa không?
Tên Huỳnh kỳ hộ đàn lắc đầu :

- Không! Không thấy thương tích trên tử thi, chỉ biết dường như đã chết bởi một thứ chưởng lực nội gia khá thâm hậu...
Hoa Hoa công tử quay sang ba hộ pháp hỏi :
- Các vị nhận thấy sao?
Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô khom mình đáp :
- Theo ti chức thì đây rõ ràng là một hành động tạo uy tín của Thiên Đạo giáo, bởi có lẽ họ đã phát hiện Phân đàn này sau khi nhận được thư cảnh cáo, đã không chấp hành theo chỉ thị của họ.
Hoa Hoa công tử gật đầu :
- Nhận xét đúng vô cùng!
Đoạn lại quay sang Tam Mục Thần Ưng Hạ Thủ Đạo hỏi :
- Hạ hộ pháp nhận thấy sao?
Tam Mục Thần Ưng cung kính đáp :
- Theo ti chức thì ở lâu nơi đây vô ích, việc xảy ra tại đây Phân đàn có thể tự tường trình với Tổng đàn và chờ chỉ thị. Hiện tại việc cần kíp nhất là chúng ta hãy tức khắc đến các Phân đàn Giang Lăng, Ba Đông và Tương Dương, xem tình hình ra sao rồi liệu cách ứng phó thích đáng.
Hoa Hoa công tử gật đầu, lại quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Công Tôn hộ pháp còn ý kiến gì nữa không?
Do Nhân Kiệt nghe xong những lời của Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo, biết hai người cũng có ý nghĩ như mình về vụ huyết án đêm qua, bởi một người thì "hóa giải", một người thì "kiến nghị" rõ ràng đều có ý bênh vực cho vị đại hộ giáo này. Hai người đều khôn khéo xiểm nịnh y, chả lẽ chàng lại thua kém họ hay sao?
Bèn thoáng khom mình nói :
- Ti chức thấy Hạ hộ pháp nói rất phải, không nên chậm trễ, chúng ta hãy tức khắc lên đường là hơn!
Hoa Hoa công tử hết sức hài lòng, quay sang tên Huỳnh kỳ hộ đàn nghiêm nghị nói :
- Đã nghe rõ chưa? Hãy lập tức phi báo Tổng đàn, chức Phân đàn chủ do Đàm lão nhị thăng nhậm, Phó phân đàn chủ do ngươi tiếp nhiệm, giờ đây hãy đi chuẩn bị bốn ngựa cho bổn tọa.
Phân đàn Giang Lăng cũng gặp tình trạng giống hệt như Phân đàn Hoàng Cương, sau khi tiền bạc bị cướp, cũng nhận được một bức thư cảnh cáo với nội dung y như Phân đàn Hoàng Cương, không khác một chữ.
Đến Ba Đông thì cũng y như vậy.
Giờ đây vấn đề quả là nghiêm trọng, chẳng kể Thiên Đạo giáo chủ là ai, sự hiện hữu của Thiên Đạo giáo đã quá rõ ràng.

Hoa Hoa công tử lúc này không còn chủ trương gì nữa, còn Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo đúng là hai tên nô tài cao cấp, mọi sự đều ỷ lại vào Hoa Hoa công tử, không có chủ kiến gì.
Về vị Thiên Đạo giáo chủ kia, mặc dù Do Nhân Kiệt có nghĩ đến một người, nhưng lẽ nào chàng lại tận tâm đối với Thiên Ma giáo?
Giờ đây, bốn người lên đường đến Tương Dương. Trên đường Hoa Hoa công tử bỗng thụt lại một bước, đi sóng vai với Do Nhân Kiệt, truyền âm hỏi :
- Nghe đâu Tô phân đàn chủ Tương Dương rất là... tuyệt diệu, có đúng vậy không?
Do Nhân Kiệt cũng truyền âm đáp :
- Ti chức không rõ lắm!
Hoa Hoa công tử kinh ngạc :
- Công Tôn hộ pháp chẳng phải từng là Phó phân đàn chủ Tương Dương một thời gian ư?
Do Nhân Kiệt cố nhẫn nhịn :
- Vâng, nhưng ti chức với Hóa Cốt mỹ nhân không hợp nhau, nếu không thì ti chức đâu bị điều về Tổng đàn.
Hoa Hoa công tử ra chiều cụt hứng, bèn không nói gì thêm nữa.
Hôm ấy, bốn người nghỉ lại tại thành Quy Châu.
Quy Châu là một thành thị lớn, trong thành có phân điếm Thích Ký Ngân hiệu, nên đêm hôm ấy bốn người không vào trọ khách điếm. Thiếu chủ nhân giá lâm, đương nhiên là sự tiếp đãi hết sức chu đáo.
Hôm sau, Hoa Hoa công tử báo chưởng quầy lấy đến năm trăm lạng bạc, thưởng cho mỗi hộ pháp một trăm, còn lại hai trăm để tiêu dùng trên đường.
Do Nhân Kiệt nhận lấy một trăm lạng bạc, thầm cười mai mỉa nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân đã khiến nhiều người thích xiểm nịnh quyền quý.
Rời khỏi Quy Châu đi về hướng bắc, bởi trên đường không có thị trấn lớn, không chỗ ăn chơi nên bốn ngày sau đã đến Tương Dương, khi vào thành thì trời đã hoàng hôn.
Trên đường đến Đại Quan Viên ở bắc thành, thấy người đi đường chỉ chỏ xầm xì và nhìn bốn người với ánh mắt sợ sệt.
Do Nhân Kiệt chợt động tâm, vội quay sang Hoa Hoa công tử nói :
- Có lẽ Đại Quan viên đã xảy chuyện rồi, chúng ta hãy đi nhanh đến xem thử.
Hoa Hoa công tử kinh ngạc :
- Sao Công Tôn hộ pháp lại biết?
- Ti chức đã ở đây một thời gian, biết dân ở đây rất sợ dính líu đến

chuyện thị phi, nếu không xảy ra sự kiện trọng đại, không bao giờ lại có vẻ như vậy.
Hoa Hoa công tử gật đầu :
- Vậy thì hãy đi nhanh lên!
Bốn con tuấn mã lao đi như bay.
Quả đúng như dự đoán của Do Nhân Kiệt, khi bốn người còn cách cổng Đại Quan viên hơn trăm bước, đã nghe tiếng quát tháo ầm ĩ từ trong vọng ra.
Bốn người cùng phi thân xuống ngựa, lao nhanh vào Đại Quan viên.
Ngoài cửa, khắp nơi đầy máu, một lão nhân áo đen sóng sượt nằm ngửa, mặt trắng bệch và hơi thở thoi thóp, chính là Bát Bộ Đàn Thối Tiêu Huê Tướng.
Hoa Hoa công tử chỉ tay nói :
- Người này là ai?
Đoạt Hồn Kim Tiêu đáp :
- Một Hắc kỳ hộ đàn của Phân đàn này!
Đoạn quay sang hỏi :
- Bọn nào đang ở trong kia vậy?
Bát Bộ Đàn Thối trợn mắt, cất giọng yếu ớt nói :
- Vu Khê lão quái... các vị mau... lão quái ấy... quả danh bất hư truyền... hết sức lợi hại...
Nói đến đó, thở hắt ra một hơi dài, mắt nhắm lại, hồn lìa khỏi xác.
Hoa Hoa công tử sửng sốt nói :
- Vu Khê lão quái ư?
Do Nhân Kiệt rút đôi Tam Lăng thích ra, hối hả nói :
- Lão quái ấy hẳn đến đâm tìm ti chức, vì lúc ti chức ở đây, có đả thương một đường điệt của lão ấy bởi tranh chấp thương vụ...
Hoa Hoa công tử lưỡng lự :
- Lão quái ấy một thân Khảm ly huyền công, cương nhu tùy ý, hỏa hầu tinh thâm, Công Tôn hộ pháp ứng phó nổi chăng?
Do Nhân Kiệt lạnh lùng đáp :
- Nếu là phúc thì chẳng phải họa, đã là họa thì có tránh cũng không khỏi. Lão quái ấy đã tìm Công Tôn mỗ, đương nhiên Công Tôn mỗ đành phải liều mạng hầu tiếp.
Nói đoạn chàng phi thân dẫn trước lao vào. Sở dĩ Do Nhân Kiệt liều lĩnh như vậy thật ra là vì lo cho Tô Kim Phụng, chàng nghĩ nếu chờ đến khi Hoa Hoa công tử quyết định, e rằng mấy người trong Phân đàn thảy đều táng mạng rồi.
Lúc này, trên khoảng đất trống cạnh hồ sen ở hậu viện đang có năm người rượt đuổi nhau, xung quanh ngổn ngang tử thi, đa số là giáo

đồ trong Phân đàn.
Huỳnh kỳ hộ đàn Âm Dương Tiêu Giản Biện Phác hai mắt đỏ quạch, toàn thân bê bết máu, đang giao chiến với hai thiếu niên áo lam sử dụng đao.
Hai thiếu niên áo lam hiển nhiên là đệ tử của Vu Khê lão quái, thân thủ cả hai đều bất phàm. Âm Dương Tiêu thủ nhiều công ít, tình thế hết sức nguy cập.
Đằng kia, Tô Kim Phụng tóc tai rối bời, mặt hoa tái nhợt đang bị một lão nhân áo xám cao gầy như ngọn trúc, mặt mày kiêu lạnh, năm ngón tay dài như vuốt chim, dồn đến không lối thoát, tình thế còn nguy cấp hơn cả Âm Dương Tiêu.
Do Nhân Kiệt đến thật kịp lúc, chàng quát như sấm rền :
- Tô phân đàn chủ chớ sợ, Công Tôn mỗ đã đến rồi đây!
Rồi thì hai tay vung động Tam Lăng thích, tung mình lao tới, tay trái Tam Lăng thích bảo vệ trước ngực, tay phải Tam Lăng thích nhắm huyệt Tích Tâm nằm giữa xương sống lão quái đâm tới.
Dụng ý của chàng chỉ nhằm giải vây cho Tô Kim Phụng, với thành tựu như Vu Khê lão quái, đương nhiên chàng không có hy vọng đắc thủ.
Vu Khê lão quái quả nhiên danh bất hư truyền, tuy biết có người ám toán sau lưng, nhưng không hề có vẻ nao núng tránh né, đến khi mũi thích sắp chạm đến áo mới ung dung lách người và quay lại.
Hành động trước tiên của lão là nhìn thật kỹ Do Nhân Kiệt từ đầu đến chân, đoạn him híp mắt nhàn nhã nói :
- Lão đệ mới vừa nói lão đệ là ai?
Do Nhân Kiệt trầm giọng :
- Chính là kẻ mà lão quái đang tìm, Ác Quân Bình Công Tôn Tiết!
Vu Khê lão quái chơm chớp mắt vẻ chưa tin :
- Theo lời đồn thì Ác Quân Bình dường như đâu có thẳng thắn như vậy, có lẽ lão đệ đã bị người dối gạt, đứng ra chịu tội cho kẻ khác không phải?
Do Nhân Kiệt thấy Hoa Hoa công tử đã cùng Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo vào đến, nghe lão quái nói vậy bất giác giật mình kinh hãi, nếu ba người kia mà nghe được thì nguy to. Bởi trong giới võ lâm mọi người đều biết Ác Quân Bình là kẻ hiểm trá nhất, có lợi thì xáp vào, gặp hung thì lẫn tránh, chưa bao giờ biết đến lương tâm đạo nghĩa là gì. Thử nghĩ một kẻ vô liêm sĩ như vậy mà hôm nay lại tỏ vẻ lỗi lạc hào sảng ở trước mặt Vu Khê lão quái thế này, chẳng quá là khác thường hay sao?
Chàng liền giả vờ buông tiếng đằng hắng, với giọng sắc lạnh nói :

- Lão quái nói chẳng sai. Công Tôn mỗ là người hết sức thận trọng, không bao giờ mạo hiểm. Thế nhưng, hắc hắc, đó là trong quá khứ, còn hôm nay thì... hắc hắc... hắc hắc... lão quái hãy mở to mắt ra mà nhìn, xem ai đã đến kia!
Vu Khê lão quái liếc mắt nhìn, thản nhiên hỏi :
- Ba tên tiểu tử kia là ai vậy?
Do Nhân Kiệt ha hả cười vang :
- Ba tên tiểu tử ư? Ha ha, lão quái khẩu khí to thật, để Công Tôn mỗ giới thiệu cho. Người đi sau bên trái là Hạ hộ pháp Bạch kỳ, thuộc Huyết Chưởng đường của bổn giáo. Bên phải là Tiền hộ pháp Huỳnh kỳ thuộc Kim Bút đường, còn người đi đầu là Hoa Hoa công tử Thích thiếu hiệp, Huỳnh kỳ thủ tọa đại hộ giáo trong Tổng đàn.
Ba người kia lúc này đã đến gần, dĩ nhiên đã nghe hết những lời của Do Nhân Kiệt.
Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo thì không có gì, còn Hoa Hoa công tử được chàng tôn làm thủ tọa đại hộ giáo, liền ra chiều dương dương đắc ý.
Vu Khê lão quái lại liếc nhìn ba người vẻ mặt vẫn trơ lạnh nói :
- Họ là hộ giáo cũng được, hộ pháp cũng được, chẳng can gì đến lão phu. Lão phu chỉ hỏi lão đệ một điều, lão đệ có thật là Ác Quân Bình không?
Do Nhân Kiệt tức tối thầm mắng :
- Lão tặc thật là khốn khiếp!
Nhưng ngoài mặt thì cười khan nói :
- Nếu bây giờ Công Tôn mỗ bảo là không phải, tôn giá tin hay không?
Lão quái tiến tới một bước, gằn giọng :
- Nếu vậy thì lão phu bắt buộc phải tin rồi! Ngươi hãy chuẩn bị lên đường đi thôi!
Do Nhân Kiệt lùi ra sau một bước, nắm chặt đôi Tam Lăng thích, toàn thân giới bị, đồng thời đầu óc xoay nhanh tìm cách phá địch!
Hoa Hoa công tử bỗng tiến tới, giơ tay lớn tiếng nói :
- Tiền bối hãy khoan!
Lão quái ngoảnh lại lạnh lùng hỏi :
- Tiểu tử có điều chi?
Hoa Hoa công tử cười giả lả :
- Vu tiền bối là sao Bắc Đẩu trong giới võ lâm, đức cao vọng trọng, hai giới hắc bạch đều kính ngưỡng, Huỳnh kỳ Đoan Mộc hộ pháp của bổn giáo vẫn thường đề cập đến lão tiền bối.
Lão quái trợn mắt, lạnh lùng ngắt lời :

- Lão quỷ một tay ấy đã nói sao?
- Đoan Mộc hộ pháp bảo là bổn giáo tuy có đến hàng ngàn cao thủ gồm tam kỳ và bốn mươi tám Phân đàn, nhưng thiếu mất một vị Vu lão, thật là một khiếm khuyết to tát, nên bổn giáo đã có ý đón nhận Vu lão từ lâu, ngặt vì tiền bối tung tích vô định, nên đến hôm nay vẫn chưa đạt được ước nguyện.
- Hắn nói nghe cũng hay đấy chứ!
Hoa Hoa công tử nghiêm giọng :
- Thích mỗ tuy bất tài, nhưng cũng là một hộ giáo, dám xin Vu tiền bối hãy tin lời nói của Thích mỗ hoàn toàn là sự thật.
Lão quái nheo mắt :
- Nếu lão phu đồng ý nhập giáo, sẽ cho lão phu danh nghĩa gì nào?
Hoa Hoa công tử khẳng định :
- Hộ giáo!
- Hộ giáo với hộ pháp có gì khác biệt?
- Hộ pháp thuộc tam đường, còn hộ giáo thì được ngồi ngang hàng với Giáo chủ!
Lão quái trầm ngâm, dường như đã có chút động lòng.
Hoa Hoa công tử lại nói tiếp :
- Tại hạ được ba vị Giáo chủ tài bồi, phong chức hộ giáo, cũng có thể chủ trương ít nhiều về mọi sự trong giáo, nếu Vu lão bằng lòng, chỉ cần gật đầu là xong.
Lão quái bỗng ngẩng lên hỏi :
- Ba vị Giáo chủ của quí giáo phải chăng chính là Cửu Cung Tam Hồ khi xưa?
Hoa Hoa công tử thoáng biến sắc mặt :
- Tại hạ tuổi hãy còn trẻ, biết rất ít về các bậc tiền bối trong võ lâm khi xưa. Về xuất thân của ba vị Giáo chủ bổn giáo, tại hạ giới hạn bởi danh phận, chưa có dịp thỉnh giáo, phải hay không, xin thứ cho khó thể phụng cáo, mong Vu lão thông cảm cho!
Lão quái lại lưỡng lự một hồi, sau cùng gật đầu kiên quyết nói :
- Vậy thì lão phu kể như đã nhập giáo, cũng chẳng tiện đòi hỏi gì nhiều, hãy bảo vị Công Tôn lão đệ tự hủy võ công...
Hoa Hoa công tử sững sờ :
- Việc ấy...
Lão quái quắc mắt giận dữ :
- Không thể được chứ gì?
Hoa Hoa công tử như còn muốn phân bua gì đó, Đoạt Hồn Kim Tiêu đứng cạnh đã vội truyền âm nói :
- Lão ma đầu này rất khó thương lượng, một khi đã nói ra là không

bao giờ thay đổi, hộ giáo chẳng cần phải tranh cãi với lão ta. Hơn nữa, mất một hộ pháp đổi lấy một hộ giáo thì cũng chẳng lợi gì cho bổn giáo, xin hộ giáo hãy suy nghĩ cặn kẻ!
Hoa Hoa công tử ra chiều hết sức khó xử, nhất thời không sao quyết định được.
Do Nhân Kiệt tuy không nghe Đoạt Hồn Kim Tiêu nói gì, nhưng quan dáng vẻ ngượng ngùng của Hoa Hoa công tử, chàng hiểu ngay tình thế trước mặt.
Thế là chàng vung mạnh tay trái, ngọn Tam Lăng thích nhắm ngay một cây dương to cách ngoài mười trượng bay vút đi.
Hành động quái dị của Do Nhân Kiệt đã khiến mọi người hiện diện thảy đều ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả.
Vu Khê lão quái chơm chớp mắt, thoáng vẻ tức giận hỏi :
- Lão đệ làm vậy là nghĩa gì?
Do Nhân Kiệt mỉm cười ung dung đáp :
- Trước đây trên chốn giang hồ có rất nhiều người chỉ mang hư danh mà không có thực học, họ đều có một điểm giống nhau là khi lâm sự thường hay huênh hoang hù dọa, chứ không dám thật sự động thủ, đối phó với hạng người ấy, Công Tôn mỗ có lệ là chỉ dùng một ngọn Tam Lăng thích thôi!
Vu Khê lão quái cả giận quát :
- Tiểu tử ngươi muốn chết!
Chẳng thấy lão di động đôi chân, năm ngón tay như móc sắt đã từ ngoài xa, lăng không chộp tới, xuất thủ nhanh đến hoa mắt.
Do Nhân Kiệt đã tính toán sẵn, lẹ làng ngửa người tung ngược ra sau hơn bốn trượng, lộn nhào một vòng trên không, hai chân vừa chạm đất lại tung vọt lên, phóng đi như bay về phía hậu viện.
Hoa Hoa công tử quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu và Tam Mục Thần Ưng gật đầu nói :
- Chúng ta đi theo xem sao!
Tô Kim Phụng bỗng đi đến ngăn cản :
- Không được đâu!
Hoa Hoa công tử ngạc nhiên :
- Vì sao?
- Công Tôn hộ pháp hành động bí ẩn, tâm kế hơn người, dẫn dụ lão quái ra hậu viện hẳn là có dụng ý phi thường, nếu hộ giáo dẫn người đi theo, không chừng có thể làm hỏng kế hoạch ấy...
Hoa Hoa công tử ngỡ hai người chưa hết hiềm khích, Tô Kim Phụng cản ngăn chẳng qua là muốn cho Do Nhân Kiệt táng mạng, nên cũng không nói gì, đồng thời thừa cơ hội ngắn nhìn nàng Hóa Cốt mỹ

nhân này một phen thỏa thích.
Hai thiếu niên áo lam lúc này đã ngưng chiến với Âm Dương Tiêu, thấy sư phụ đã rời khỏi hiện trường, sợ người của Thiên Ma giáo trả thù, nên thừa lúc mọi người không chú ý, vội phi thân bỏ đi.
Tô Kim Phụng mời Hoa Hoa công tử cùng Tiền Xung Ngô và Hạ Thủ Đạo vào Noãn các và gọi hai nữ tỳ lo trà nước mang đến, sau đó bảo Âm Dương Tiêu thu dọn tử thi.
Phân đàn Tương Dương giờ đây chỉ còn lại bốn người. Tô Kim Phụng, Âm Dương Tiêu và hai nữ tỳ.
Hoa Hoa công tử chẳng hề bận tâm đến sự thương vong thảm trạng của Phân đàn, sau khi yên vị, y quay sang Tô Kim Phụng hỏi :
- Phân đàn này trong mấy ngày nay có nhận được một bức thư cảnh cáo không?
Tô Kim Phụng kinh ngạc :
- Hộ giáo sao lại biết?
- Thư cảnh cáo ấy không phải chỉ một nơi nhận được, bổn tọa phen này xuất ngoại chính là để tra cứu việc ấy, hãy mang bức thư ấy ra đây cho bổn tọa xem thử!
Tô Kim Phụng lấy bức thư cảnh cáo ra, nội dung vẫn giống như ở ba nơi Giang Lăng, Hoàng Cương và Ba Đông, thậm chí bút tích, loại giấy và kích cỡ cũng chẳng chút khác biệt.
Tô Kim Phụng hỏi :
- Thích hộ giáo cùng nhị vị hộ pháp đã điều tra được chút manh mối gì về Thiên Đạo giáo này chưa?
Hoa Hoa công tử hắng giọng :
- Cũng điều tra được chút ít, nhưng... nếu khẳng định trong lúc này thì hãy còn quá sớm!
Tam Mục Thần Ưng bỗng xen lời :
- Đã lâu quá rồi mà hai người chưa thấy ai quay về, chúng ta nên phái người đi xem thử thì tốt hơn.
Vừa lúc ấy, Âm Dương Tiêu Giản Biện Phác bước vào.
Tô Kim Phụng liền khoát tay nói :
- Giản hộ đàn hãy ra sau xem thử, phải hết sức thận trọng, không nên xúc phạm lão quỷ ấy, đi mau về mau nhé!
Âm Dương Tiêu nhận lệnh lui ra, chừng một tuần trà sau, Âm Dương Tiêu trở vào báo cáo :
- Hậu viện chẳng có gì cả!
Tô Kim Phụng sững sờ :
- Giản hộ đàn đã tìm đến đâu?
- Ti chức từ đây tìm suốt đến ngoài sông hộ thành, chẳng thấy một

bóng người mà cũng không một tiếng động...
Hoa Hoa công tử xen lời :
- Có phát hiện vết máu, áo vụn, binh khí gì không?
Âm Dương Tiêu lắc đầu :
- Không có gì cả!
Hoa Hoa công tử quay sang Tiền Hạ hai người nói :
- Nhị vị thấy có quái lạ không?
Đoạt Hồn Kim Tiêu trầm ngâm chốc lát mới nói :
- Như Tô phân đàn chủ đã nói, Công Tôn hộ pháp tâm kế hơn người, dẫn dụ lão quái rời khỏi hiện trường có lẽ là dựa vào địa lợi thoát thân cũng nên.
Tam Mục Thần Ưng không đồng ý :
- Khinh công của lão quái ngoài Thiên Sơn tam nghĩa, họ Thái ở Đại Thiên sơn trang, chỉ Lưu Tinh Cản Nguyệt trong Tứ hữu là có thể sánh kịp. Lúc ở tại đây, hai người khởi bộ trước sau chỉ trong khoảng khắc, ti chức không tin Công Tôn hộ pháp có khả năng thoát khỏi tay lão quái ấy.
Hoa Hoa công tử gật gù, nhưng lại nói :
- Thân thủ hai người khá chênh lệch, nếu như sống chết đã phân, sao vẫn chưa thấy lão quái trở lại đây?
Tam Mục Thần Ưng tiếp lời :
- Theo ti chức suy đoán, Công Tôn hộ pháp cũng chẳng phải tay vừa, rất có thể trong khi nguy cấp liều mạng, đã khiến lão quái thọ thương, lão quái vốn tâm cao khí ngạo, nên ngại không trở lại đây nữa.
Hoa Hoa công tử gật gù :
- Rất có thể lắm!
Trời tối dần, Do Nhân Kiệt với Vu Khê lão quái vẫn chẳng có tin tức gì cả.
Âm Dương Tiêu thắp bốn ngọn nến to trên bốn vách Noãn các, mọi người đàm luận một hồi, Tô Kim Phụng đứng lên nói :
- Giản hộ đàn hãy ở đây tiếp ba vị thượng sai, bổn tọa cùng hai nha đầu vào trong chuẩn bị thức ăn.
Ra khỏi Noãn các, ả nha đầu Tiểu Thanh bỗng run giọng khẽ gọi :
- Đại biểu tỷ...
Tô Kim Phụng gật đầu, thấp giọng nói :
- Được rồi, ngươi đi đi!
Ả nữ tỳ Tiểu Thanh với Tô Kim Phụng từ quan hệ chủ tớ đã trở thành biểu tỷ muội, sau khi Tiểu Thanh bỏ đi, còn lại ả nữ tỳ Tiểu Bình theo sau Tô Kim Phụng đi tiếp về phía nhà bếp.

Trên đường, Tiểu Bình đảo mắt nhìn quanh, đoạn khẽ hỏi :
- Do thiếu hiệp không gặp nguy hiểm chứ?
Tô Kim Phụng lắc đầu, khẽ buông tiếng thở dài, không nói gì cả.
Trong Noãn các, nhóm Hoa Hoa công tử ba người đang tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, bỗng ngoài cửa bóng người nhấp nhoáng, Do Nhân Kiệt bước vào.
Dưới ánh nến, Do Nhân Kiệt lúc này trông thật thảm não, chiếc áo dài lam trên mình rách tơi tả, bên má trái bị rạch toác một đường, máu tươi hãy còn rỉ ra, bước chân chệnh choạng ra chiều hết sức mỏi mệt, song đôi mắt vẫn sáng ngời, lộ rõ nỗi mừng vui trong lòng.
Bốn người trong các sau khi nhìn rõ, đều kinh ngạc đến tột cùng.
Hoa Hoa công tử ấp úng hỏi :
- Công Tôn hộ pháp...
Nhưng chỉ nói được bấy nhiêu, không thể nào nói tiếp được nữa.
Đoạt Hồn Kim Tiêu bình tĩnh hơn, bèn tiếp lời :
- Công Tôn hộ pháp đã bị lão quái đuổi đến đâu vậy?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Dưới chân núi Long Trung!
Hoa Hoa công tử vội hỏi :
- Vậy lão quái có biết Công Tôn hộ pháp trở lại đây không?
Do Nhân Kiệt vẫn mỉm cười :
- Có lẽ không!
Hoa Hoa công tử ngạc nhiên :
- Biết là biết, không là không, sao lại có lẽ?
Do Nhân Kiệt cười nói :
- Vì ti chức xưa nay không tin lắm về thuyết quỷ thần, nên mới đoán như vậy, còn như người đã chết mà có thể biến thành ma quỷ thật, đó thì lại khác.
Hoa Hoa công tử sững sờ :
- Công Tôn hộ pháp ý muốn nói... à...
Do Nhân Kiệt giơ ngọn Tam Lăng thích trong tay lên cười nói :
- Đây toàn là máu của lão quái ấy, mặc dù rất là tanh bẩn, nhưng ti chức không muốn lau đi.
Tam Mục Thần Ưng với vẻ hoài nghi và ganh tị nói :
- Công Tôn huynh không đùa đó chứ?
Do Nhân Kiệt lại cười :
- Nếu biết trước Hạ huynh nói như vậy, có lẽ tiểu đệ đã kéo tử thi của lão quái về đây, nhưng rất tiếc sau một phen khổ chiến, tiểu đệ thật không còn đủ sức...
Hoa Hoa công tử nôn nóng ngắt lời :

- Hãy mau thuật lại nghe xem!
Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn quanh, khom mình đáp :
- Để ti chức đi gặp Tô phân đàn chủ xin chút thuốc kim sang rồi hãy trở lại đây thư thả báo cáo với hộ giáo.
Dứt lời, không chờ phản ứng của Hoa Hoa công tử, quay người bước nhanh ra khỏi Noãn các.
Giờ đây trong Phân đàn này, người thật sự quan tâm đến chàng chỉ có một mình Tô Kim Phụng, lẽ đương nhiên chàng phải cho Tô Kim Phụng biết trước là chàng đã bình an trở về.
Tìm đến trong nhà bếp, vừa trông thấy chàng, Tô Kim Phụng sững sờ đứng thừ ra tại chỗ, chàng ôm quyền cười nói :
- Phân đàn chủ cho xin chút thuốc kim sang!
Tô Kim Phụng một lúc sau mới định thần lại, quay sang nữ tỳ Tiểu Bình nói :
- Hãy đi lấy thuốc mang đến đây!
Sau khi Tiểu Bình đi khỏi, Do Nhân Kiệt mỉm cười nói :
- Đại tỷ ngạc nhiên lắm phải không?
Tô Kim Phụng lắc đầu :
- Không! Khi Do thiếu hiệp ném ra ngọn Tam Lăng thích là Kim Phụng đã biết thiếu hiệp định dùng Kim Bút chiêu pháp đối phó với lão quái, nên khi bọn họ định đi theo, Kim Phụng đã cản lại.
Đoạn khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp :
- Tuy vậy, thiếu hiệp đi lâu thế này, thật khiến chẳng thể nào không lo lắng, lão quái ấy kết quả thế nào?
Do Nhân Kiệt khẽ cười :
- Kết quả chứng minh pho kỳ học võ lâm ấy cũng khá hữu dụng, và sự luyện tập cực khổ trong một năm qua của tiểu đệ không chút hoài phí.
Tô Kim Phụng chau mày :
- Thiếu hiệp đã đến bên kia chưa?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Rồi! Việc xin thuốc chính là lý do để tiểu đệ đến đây, ngoài việc cho biết bình an vô sự, tiểu đệ còn muốn cho đại tỷ biết một điều, tên tiểu tử họ Thích rất là hiếu sắc và thủ đoạn tàn độc. Lúc ở Phân đàn Hoàng Cương, vì thỏa mãn thú dục, hắn đã nhẫn tâm hạ sát phu thê Đàm đại Phân đàn chủ, nay có mặt tại đây e rằng...
Tô Kim Phụng gật đầu tiếp lời :
- Kim Phụng đã nhận thấy rồi!
Do Nhân Kiệt nghiêm giọng :
- Cho dù đúng như đại tỷ đã nói, Tiểu Thanh có thân thế đau buồn,

đại tỷ cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, tiểu đệ vẫn phản đối thái độ tiêu cực trước nay của đại tỷ. Hôm nay trừ được Vu Khê lão quái, tiểu đệ đã có niềm tin về võ công của mình, nếu đại tỷ không phản đối, nhân cơ hội này tiểu đệ muốn phân cao thấp với tên tiểu sắc ma ấy.
Tô Kim Phụng ngẩng lên, bỗng nói :
- Thuốc đã mang đến rồi!
Do Nhân Kiệt biết giữa chủ tớ họ không cần phải giữ bí mật, bèn nói tiếp :
- Ý đại tỷ thế nào?
Tô Kim Phụng vừa bó thuốc cho chàng vừa nói :
- Lát nữa tại tiệc rượu, Kim Phụng sẽ tìm cách trao cho thiếu hiệp một phong thư, nhưng phải đến sáng hôm sau mới được mở xem một mình, nhớ là tuyệt đối không được sớm hơn.
- Tiểu đệ nhất định giữ lời, nhưng đó là một việc khác, còn về lời đề nghị của tiểu đệ, xin đại tỷ hãy trả lời cho biết.
- Tất cả đều được trả lời trong phong thư ấy.
Do Nhân Kiệt sửng sốt :
- Vậy từ nay...
Tô Kim Phụng đẩy chàng một cái :
- Bỏ thuốc xong rồi, hãy đi mau, kẻo gây cho họ nghi ngờ thì phiền phức lắm!
Do Nhân Kiệt về đến Noãn các, Hoa Hoa công tử đã chờ đến sốt ruột, vừa thấy chàng đi vào, chưa mời ngồi đã giục :
- Nói mau! Nói mau!
Do Nhân Kiệt ung dung mỉm cười nói :
- Kể ra thật là đơn giản, lão quái võ công tuy cao, nhưng hàm dưỡng thì chẳng ra gì cả, ti chức thắng được phen này chỉ nhờ vào mưu kế thôi!
Hoa Hoa công tử thắc mắc hỏi :
- Mưu kế gì mà hiệu nghiệm vậy?
- Diệu kế của ti chức gồm có ba phần theo thứ tự là khích tướng, làm mỏi mệt, gây hoang mang rồi hạ sát.
Hoa Hoa công tử nheo mắt hỏi :
- Khích tướng và làm mỏi mệt thì dễ hiểu, lão quái tính nóng như lửa và trước đó đã phí sức khá nhiều, hộ pháp cố ý ném bỏ một ngọn Tam Lăng thích, lại chọc giận lão đuổi theo, quả đúng là khiến cho lão hao sức hơn nữa, nhưng còn gây hoang mang rồi hạ sát thì bổn tọa không sao hiểu nổi, vậy là thế nào?
Do Nhân Kiệt đáp :
- Trên đường chạy đến núi Long Trung, ti chức không ngừng quay

đầu nhìn tứ phía. Khi đến chân núi, ti chức lại chạy bừa một vòng, sau đó làm ra vẻ sợ hãi và với thái độ mềm mỏng van vỉ lão quái. Ti chức sở dĩ làm như vậy chẳng qua muốn cho lão quái tin là ti chức vốn có hẹn trợ thủ ở dưới chân núi này, nhưng rốt cuộc trợ thủ đã thất hẹn không đến.
Hoa Hoa công tử lại hỏi thêm :
- Vậy thái độ của lão quái thế nào?
- Lão quái nghe xong giận càng thêm giận, mắng ti chức lòng dạ quá hiểm ác, định lừa lão vào bẫy, giờ âm mưu thất bại, lại còn mặt dạn mày dày van xin lão tha mạng thật là đê hèn vô sỉ, nhất định phải xé xác ti chức làm muôn mảnh mới hả dạ...
- Công Tôn hộ pháp chống nổi môn Khảm Ly bách biến chưởng của lão quái ư?
- Đương nhiên là không, nếu chống nổi thì đâu cần dùng đến mưu kế!
- Vậy thì...
- Ngay khi lão quái vung ngũ chỉ chộp tới, ti chức thình lình chỉ tay ra sau lưng lão quát: “nhanh lên, Long lão tam, bổ vào sau ót”. Lão quái lập tức rụt cổ, lách sang bên và quay người, vung chưởng bổ ra sau... Hề hề, tiếp theo dù ti chức không kể thì mọi người cũng rõ, kết quả lão quái một chưởng đánh vào khoảng không, và ngọn Tam Lăng thích này đã xuyên thủng sau ngực lão quái.
Hoa Hoa công tử vỗ tay :
- Hay, hay, quả là diệu kế, hôm nào về đến Tổng đàn, bổn tọa bẩm rõ với Giáo chủ, nhất định sẽ thưởng cho Công Tôn hộ pháp một lá Bạch kỳ!
Do Nhân Kiệt khom mình :
- Đa tạ hộ giáo!
Trong khi ấy, Tô Kim Phụng và Tiểu Bình đã mang thức ăn vào, bởi tất cả chỉ có sáu người, bèn ngồi chung một bàn.
Tam Mục Thần Ưng vốn tính kỹ lưỡng, thấy chỉ có một nữ tỳ bèn hỏi :
- Vị Tiểu Thanh cô nương kia đâu?
Tô Kim Phụng đáp :
- Có lẽ vì quá kinh hoàng nên đã lên cơn sốt, nô gia bảo thị đi ngủ trước rồi!
Sau đó nàng lần lượt rót rượu mời bốn vị thượng sai.
Hoa Hoa công tử ra chiều rất cao hứng, mời ly nào cạn ly ấy, không từ chối một ai.
Rượu đến nửa chừng, Hoa Hoa công tử him híp mắt nhìn Tô Kim

Phụng nói :
- Về việc xe bạc bị cướp, ba vị Giáo chủ đều hết sức quan tâm, nhất là đối với Phân đàn Tương Dương, lát nữa Tô phân đàn chủ có thể bỏ ra chút thời giờ kể rõ với bổn tọa chăng?
Tô Kim Phụng nhoẽn cười nói :
- Vâng, mai này ở trước mặt các vị Giáo chủ, những mong hộ giáo giúp đỡ nhiều cho. Kim Phụng luôn vui lòng đón tiếp hộ giáo hạ cố đến thăm...
Đoạt Hồn Kim Tiêu và Tam Mục Thần Ưng đều hết sức biết điều, không chờ tan tiệc đã lấy cớ mỏi mệt cần nghỉ ngơi sớm, lần lượt cáo lui rời khỏi. Do Nhân Kiệt cũng không ngoại lệ, đành theo sau lui ra.
Sau khi rời khỏi bàn tiệc, Đoạt Hồn Kim Tiêu và Tam Mục Thần Ưng cùng nháy mắt nhau và ngáp liên hồi, giục Âm Dương Tiêu đưa đến chỗ nghỉ.
Bốn người vừa ra khỏi Noãn các, Tiểu Bình bỗng từ sau đuổi theo đến, nhét một gói giấy nhỏ vào tay Do Nhân Kiệt và nói :
- Thuốc kim sang của Công Tôn hộ pháp đây!
Do Nhân Kiệt cầm lấy bóp nhẹ, biết không phải là thuốc kim sang, bèn cảm tạ và tiện tay nhét vào lòng.
Đoạt Hồn Kim Tiêu và Tam Mục Thần Ưng được đưa vào phòng ngủ của hai vị hắc bạch hộ đàn trước đây, còn Do Nhân Kiệt thì vẫn là chỗ ở cũ trước đây.
Đóng cửa phòng một mình ngồi trước đèn, Do Nhân Kiệt nghe lòng trĩu nặng vô cùng, chàng không hiểu nổi vì sao Tô Kim Phụng lại làm như vậy, nếu ngày mai mà Tô Kim Phụng không giải thích được thỏa đáng trong thư, chàng quyết định từ nay không bao giờ màng đến chủ tớ nàng nữa, thà làm một kẻ vong ân phụ nghĩa còn hơn.
Chàng chẳng rõ mình đã ngủ đi từ lúc nào, khi mở mắt thì ngoài song cửa trời đã hừng sáng, việc làm trước tiên của chàng là lấy phong thư trong lòng ra.
“Nhân Kiệt hiền đệ! Hiền đệ rất muốn biết về thân thế của Tiểu Thanh chứ gì?
Sau đây chính là tóm lược về thân thế của Tiểu Thanh, nha đầu vốn họ Phùng, tên Tố Lan. Ba tuổi mất cha, chỉ sống nhờ mẹ. Lúc bảy tuổi, mẹ bị cưỡng dâm rồi giết chết.
Tố Lan bơ vơ không nơi nương tựa, bị bọn vô lại bán thân vào thanh lâu. Biết kẻ đã cưỡng dâm và hạ sát mẹ Tố Lan là ai chăng? Hắn chính là Đường chủ Huyết Chưởng đường ngày nay trong Tổng đàn Thiên Ma giáo. Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ!

Giờ thì hiền đệ đã hiểu rồi chứ? Tố Lan với Kim Phụng không phải là chủ tớ, mà là tỷ muội cô di, Kim Phụng luyện võ chính là định báo mối huyết hải thâm thù cho vị tiểu muội yếu đuối này.
Thế nhưng, Kim Phụng tuy đã tập thành võ nghệ mà vẫn không sao hoàn thành tâm nguyện, nên chọn hạ sách đầu thân vào Ma giáo hy sinh thân sắc, mong khêu gợi được sự thèm thuồng của lão sắc ma ấy. Chẳng ngờ sự việc lại không đúng như ý muốn, lão ma ngặt vì thân phận nên chưa có động tĩnh gì. Duy lão ma có một nam tử tàn ác chẳng kém gì cha, hôm nay tiểu sắc ma đã đến Phân đàn, thôi thì cũng tạm an ủi phần nào.
Khi hiền đệ xem thư này, vị tiểu muội đáng thương của Kim Phụng hẳn đã phơi xác trên giường, và Kim Phụng cũng đã đi xa rồi! Hiền đệ tài trí hơn người, mai kia bình ma, chỉ đệ mới đủ khả năng, xin hãy bảo trọng tấm thân hữu dụng hầu tạo phúc cho võ lâm sau này. Nếu như hữu duyên, có thể sẽ còn gặp lại nhau. Giấy bút hạn chế, chẳng thể cạn lời, Tô Kim Phụng bách bái!”
Do Nhân Kiệt thừ ra hồi lâu bất động. Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân vang lên. Do Nhân Kiệt vội vã vo tròn lá thư bỏ vào lòng.
- Công Tôn huynh đã thức chưa?
- Mới vừa thức, Hạ huynh đó ư?
- Thật quái lạ, trời đã sáng lâu rồi, chẳng hiểu tại sao chưa thấy mang trà nước đến nhỉ?
Đẩy cửa bước vào, chính là Bạch kỳ hộ pháp Tam Mục Thần Ưng Hạ Thủ Đạo.
Do Nhân Kiệt buột miệng hỏi :
- Tiền huynh đâu?
- Đang luyện võ trong cánh rừng phía trước!
Do Nhân Kiệt vừa định hỏi Đoạt Hồn Kim Tiêu phải chăng đang luyện tập bảy mươi hai thức kim bút tuyệt học Thiên Long. Bỗng thấy Âm Dương Tiêu Giản Biện Phác hơ hải chạy vào, thở hào hển nói :
- Nhị vị hộ pháp, hãy mau... qua xem... bên Hồng Lâu dường như... như đã có chuyện gì xảy ra rồi.
Tam Mục Thần Ưng vẻ hoài nghi hỏi :
- Sao biết đã xảy ra chuyện gì rồi?
Âm Dương Tiêu rụt rè đáp :
- Mỗi sáng, hai vị đại tỷ hầu hạ Phân đàn chủ đều đến nhà bếp trước tiên, hôm nào cũng vậy, chỉ hôm nay...
- Chỉ hôm nay là chưa thấy đến phải không?
- Vâng! Bởi trong Phân đàn hiện đã không còn người sai bảo nên ti chức không chờ trời sáng đã nấu nước pha trà xong, nhưng đợi

mãi...
- Giản hộ đàn có sang bên ấy xem qua chưa?
- Rồi! Chính vì vậy ti chức mới... thấy dường như... có điều gì không ổn.
- Không ổn như thế nào?
- Trên lầu dưới nhà đều im lìm không một tiếng động, ti chức cất tiếng gọi nhưng không ai trả lời, chỉ loáng thoáng nghe như trên lầu có tiếng rên rỉ rất khẽ, ti chức ngặt vì chức phận, không dám lên lầu nên mới đến đây.
- Ai rên rỉ vậy?
- Rất giống tiếng của Thích hộ giáo!
Do Nhân Kiệt khoát tay nói :
- Đi! Chúng ta qua đó xem thử!
Hai người ra khỏi phòng thì gặp Đoạt Hồn Kim Tiêu.
Tam Mục Thần Ưng hối hả nói :
- Tiền huynh hãy đi theo mau, dường như hậu viện có chuyện xảy ra!
Đoạt Hồn Kim Tiêu bước nhanh theo nói :
- Xảy ra chuyện gì vậy?
- Cũng chưa rõ, chỉ biết dường như Thích hộ giáo đã thụ thương, đang nằm trên lầu rên rỉ, còn mấy ả nha đầu thì chẳng rõ đã đi đâu mất.
Đến dưới Hồng Lầu ở hậu viện, Tiền Hạ hai người chẳng chút do dự, cùng phi thân lên, vung chưởng bổ mở cửa sổ rồi phóng nhanh vào.
Do Nhân Kiệt dù không muốn nhưng sợ hai người sinh lòng ngờ vực, đành miễn cưỡng theo vào.
Trong gian phòng trên lầu, Hoa Hoa công tử hai mắt đờ đẫn, mặt mày vàng sậm, trông hệt như người chết. Ở góc kia, người xả thân báo thân thù là Phụng Tố Lan đã chết từ bao giờ.
Đoạt Hồn Kim Tiêu vội đến bên giường hỏi :
- Hộ pháp sao thế này?
Hoa Hoa công tử giọng căm hờn uể oải nói :
- Ả tiện tỳ này... quả là ghê gớm... chẳng rõ ả ta... có dụng tâm khác...
Tam Mục Thần Ưng ngắt lời :
- Hộ giáo nên dưỡng thần là hơn, đừng nói gì nữa! Để ti chức đi nấu một chén sâm mang đến, chỉ cần giữ vững chân khí, đừng để can dương hư thoát, không đáng ngại lắm đâu!
- E không xong đâu... hãy mau... chuẩn bị một cỗ xe... trở về Tổng đàn... nếu gặp được... hai vị Nga Mi Đao đường chủ... hy vọng còn... có cách cứu chữa... mau thu xếp đi!

Đoạt Hồn Kim Tiêu thấp giọng :
- Về Tổng đàn, lỡ đến tai Vưu cô nương thì sao?
- Mặc thôi!
Đoạt Hồn Kim Tiêu ngoảnh lại nói :
- Công Tôn huynh chuẩn bị xe mau!
Do Nhân Kiệt đang nóng lòng sớm được rời khỏi, liền quay người phóng bước xuống lầu.
Lát sau, mọi sự đã thu xếp xong, bốn người cùng chung một xe, bắt đầu lên đường trở về Tổng đàn.
Chuyến đi này của họ gồm một hộ giáo Huỳnh kỳ và ba hộ pháp, rời khỏi Tổng đàn lúc trước tết, bôn ba hơn một tháng trời, cuối cùng tổng kết lại có hai đại thu hoạch.
Một là Thích hộ giáo chính tay diệt trừ hai Phân đàn chủ, hai là Thích hộ giáo đang trong tình trạng hấp hối.
Trên đường về rất thuận lợi, năm ngày sau đã đến Phân đàn Gia Ngư. Kể cũng lạ, trong năm ngày qua tình trạng của Hoa Hoa công tử tuy không khá hơn, song cũng chẳng thấy tệ hại hơn.
Tiền Hạ hai người đều cho đó là nhờ vị đại hộ giáo này công lực thâm hậu, còn Do Nhân Kiệt thì nghi rất có thể là do Phùng Tố Lan đã định tâm sắp đặt bởi xét về hoàn cảnh lúc bấy giờ, nếu nàng muốn lấy mạng Hoa Hoa công tử, có thể nói chỉ cần cất tay là xong, thế mà nàng lại không làm như vậy. Có lẽ nàng nghĩ chỉ dở sống dở chết như thế này mới có thể khiến cho hai cha con dâm ma thấm thía cái gọi là nhân quả báo ứng.
Sau khi nghỉ ngơi tại Phân đàn Gia Ngư, ngay đêm ấy lại tiếp tục lên đường, sang sông đi vào núi. Lần này thì Do Nhân Kiệt đã nhớ được chừng bảy tám phần mười đường lối.
Sang sông lên bờ, chừng hơn mươi dặm đường là đã đến Tổng đàn. Trước kia là cố tình đi lòng vòng, mới có cảm giác xa xôi. Phen này vì Thích đại hộ giáo, nên chẳng ai còn lo ngại gì nữa, chừng canh hai thì Tổng đàn đã hiện ra trong tầm mắt.
Bởi trước khi rời khỏi Phân đàn Gia Ngư đã có cho bồ câu đưa tin, nên họ vừa đến cửa cốc thì đã có vô số đuốc lửa chờ sẵn.
Người đứng trước đám đông là một lão nhân y phục sang trọng, thân hình vạm vỡ, qua thần thái nôn nóng của lão ta, đủ biết lão ta chính là Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ.
Đứng sóng vai với Kim Hoa lão ma là một lão nhân đầu báo, tướng mạo rất hung ác, tay cầm một chiếc ống điếu to cỡ cánh tay trẻ con, hiển nhiên đó là một món binh khí ngoại môn bằng thép ròng.
Cạnh lão nhân đầu báo không xa là chủ tớ Thủy Hỏa song cơ. Phía

sau, ngoài những giáo đồ cầm đuốc soi sáng, còn có mười mấy người gồm cả nam nữ lão thiếu đều rất lạ mặt, có lẽ toàn là hộ pháp và hộ đàn thuộc Huyết Chưởng đường của lão ma.
Chỉ nghe Hoa Hoa công tử ở trong xe thấp giọng nói :
- Phía trước là những ai vậy?
Đoạt Hồn Kim Tiêu khẽ đáp :
- Là lệnh tôn và Hạ Hầu lão hộ giáo, cùng hai vị Nga Mi Đao đường chủ, các vị hộ pháp Tôn, Trương, Triệu, Chư trong Huyết Chưởng đường!
Hoa Hoa công tử lại hỏi :
- Còn Vưu cô nương đâu?
Đoạt Hồn Kim Tiêu lắc đầu :
- Không thấy!
Hoa Hoa công tử thở phào :
- May quá... Tạ ơn trời Phật!
Xe ngựa từ từ dừng lại, Tiền Hạ Do ba người lần lượt từ trên xe phóng ra, thỏng tay lui sang một bên.
Do Nhân Kiệt bắt trước điệu vẻ của hai người kia, cũng ra chiều lo âu sợ sệt.
Kim Hoa Ma bước nhanh đến gần xe, đanh mặt trầm giọng nói :
- Việc gì thế này hả?
Hoa Hoa công tử run giọng lí nhí đáp :
- Hài nhi nhất thời hồ đồ...
Kim Hoa Ma cầm lấy một ngọn đuốc trên tay một tên giáo đồ, soi vào trong và nghiêm giọng nói :
- Nam nhi đại trượng phu vui chơi chốc lát chẳng phải là không được, nhưng ta đã cảnh cáo ngươi rất nhiều lần, nữ nhi đều là mầm họa, nhất là lũ hồ ly đã thành tinh trong võ lâm, càng phải tuyệt đối tránh xa, bây giờ xem tên súc sanh ngươi ăn nói thế nào với Vưu cô nương đây!
Do Nhân Kiệt bỗng cảm thấy nơi vai có người bấm nhẹ, quay phắt lại nhìn, thì ra là Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư.
Xú Tỳ thấp giọng nói :
- Nhị vị Đường chủ bảo hộ pháp sang kia một lát!
Do Nhân Kiệt đến trước Thủy Hỏa song cơ, khom mình nói :
- Kính chào nhị vị Đường chủ!
Hỏa Cơ Giải Y Lôi tranh trước hỏi :
- Trong thư không được tận tường, chỉ nói là đã thọ thương bởi tay ân nhân, kẻ đó là ai vậy?
- Chính là Tô phân đàn chủ Phân đàn Tương Dương của bổn giáo!

Thủy Cơ thảng thốt :
- Thì ra...
Cùng trong lúc ấy, một tiếng thét kinh hãi vang lên từ phía xe ngựa, đó chính là Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ.
Chỉ nghe lão ma hốt hoảng gọi :
- Hạ Hầu huynh, hãy đến đây mau!
Lão nhân đầu báo đến gần hỏi :
- Thích lão, việc gì mà hốt hoảng lên thế?
Kim Hoa lão ma hối hả nói :
- Chẳng rõ có phải là do lão phu quá nóng nảy hay không, xin Hạ Hầu huynh...
hãy mau thăm mạch cho hắn... tên súc sinh này dường như...
Lão nhân đầu báo gật đầu, giắt ống điếu vào bên lưng và đưa ra năm ngón tay thô ngắn, cúi người thò vào trong xe, nhắm mắt ngưng thần xem xét nhịp mạch.
Kim Hoa lão ma đứng bên ra chiều hết sức bồn chồn, trong đêm xuân giá rét thế này mà trên trán lão ướt đẫm mồ hôi.
Một hồi lâu sau, Hạ Hầu hộ giáo mới từ từ mở mắt ra, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị.
Kim Hoa lão ma đưa tay lau mồ hôi trán và hỏi :
- Thế nào?
Hạ Hầu hộ giáo quay người quát :
- Ngoài Tang, Giải nhị vị Đường chủ, tất cả lui khỏi đây ngay!
Do Nhân Kiệt và Tiền, Hạ hai người đang định theo mọi người bỏ đi, Hạ Hầu hộ giáo quét mắt nhìn, đoạn hướng về ba người gật đầu nói :
- Ba người này ở lại đây!
Ba người tuân mệnh ở lại, đón lấy ba ngọn đuốc của bọn giáo đồ, tạm giữ nhiệm vụ soi sáng.
Hạ Hầu hộ giáo chờ mọi người đi xa mới quay sang Kim Hoa lão ma gật đầu và thở dài nói :
- Bây giờ chỉ còn trông vào Tang cô nương và Giả cô nương nữa thôi!
Kim Hoa lão ma quay nhìn Thủy Hỏa song cơ, mặt lộ vẻ hết sức ngượng ngùng, môi mấy máy muốn nói lại thôi.
Thủy Cơ Tam Nguyên Nương chầm chậm đi tới, nắm lấy cổ tay Hoa Hoa công tử thăm mạch một hồi, đoạn lại xem mắt, lưỡi và khí sắc, ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng vung chỉ điểm vào trong xe, chỉ nghe hự một tiếng khẽ, Hoa Hoa công tử liền tức thì ngất đi.
Kim Hoa lão ma giật mình kinh hãi nói :
- Tang cô nương...

Hạ Hầu hộ giáo bình tĩnh nói :
- Ý của Tang cô nương hẳn là có một số điều không nên để cho Ngọc Lang lão đệ nghe biết!
Thủy Cơ gật đầu :
- Hạ Hầu hộ giáo nói không sai, tiện thiếp quả là có ý như vậy. Đồng thời, đi đường mệt nhọc, cũng nên nghỉ ngơi chốc lát.
Kim Hoa lão ma gật đầu :
- Chẳng hay Tang cô nương có cách giải cứu không vậy?
Thủy Cơ đưa mắt nhìn Hỏa Cơ, đoạn chậm rãi nói :
- Vừa rồi tiện thiếp với xá muội đã có bàn qua, muốn cho bệnh nhân chuyển nguy thành an, nghiêm túc mà nói chẳng phải là khó, chỉ cần theo tố nữ kinh...
Kim Hoa lão ma vội ôm quyền nói :
- Lão phu chỉ có mỗi một đứa con này, xin nhị vị cô nương cố gắng giúp cho!
Thủy Cơ chậm rãi nói tiếp :
- Tuy nhiên, tiện thiếp cần phải nói rõ trước điều này, đó là võ công của bệnh nhân rất có thể sẽ tiêu tan từ đó, đồng thời...
Kim Hoa lão ma sững sờ :
- Đồng thời thế nào?
Thủy Cơ đáp :
- Vấn đề nòi giống e rằng cũng bị ảnh hưởng.
Kim Hoa lão ma tái mặt :
- Vậy là phế nhân còn gì?
Thủy Cơ khẽ thở dài :
- Do đó tiện thiếp với xá muội đều cho rằng, chúng ta không nên vội trong nhất thời mà làm, tốt hơn hết Thích lão nên bình tâm suy nghĩ cặn kẽ rồi hãy quyết định.
Nghe Thủy Cơ nói vậy, không một ai lên tiếng nữa, trong thoáng chốc hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có gió đêm thổi tạt, đuốc lửa phát ra tiếng phần phật gây cảm giác rờn rợn.
Do Nhân Kiệt bỗng đi đến trước mặt Kim Hoa lão ma, khom mình nói :
- Ti chức có một ý kiến, chưa rõ đúng hay sai? Nếu Đường chủ không trách ti chức mạo muội, xin hãy suy xét thử xem!
Kim Hoa lão ma quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu hỏi :
- Vị huynh đệ này là ai?
Đoạt Hồn Kim Tiêu cung kính đáp :
- Đây là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết! Công Tôn đại hiệp hiện là Hắc kỳ hộ pháp trong Nga Mi Đao đường và cũng là một trong ba hộ

pháp đã chọn từ Tam đường theo cùng chuyến đi.
- Vết sẹo trên mặt Công Tôn hộ pháp sao lại có vậy?
- Đó là do đã động thủ với Vu Khê lão quái mà ra! Nhân tiện xin báo cáo với Đường chủ, Vu Khê lão quái đã bị Công Tôn hộ pháp diệt trừ rồi!
Kim Hoa lão ma, chủ tớ Song cơ và Hạ Hầu hộ giáo nghe vậy thảy đều sững sờ.
Kim Hoa lão ma như chưa nghe rõ trố mắt nói :
- Ngươi nói sao? Vu Khê lão quái đã bị... hắc kỳ Công Tôn hộ pháp diệt trừ rồi ư?
- Vâng, đúng vậy!
Đoạt Hồn Kim Tiêu bèn lược thuật về sự việc do Do Nhân Kiệt đã kể lại.
Nghe xong, Kim Hoa lão ma không ngừng liếc mắt nhìn Do Nhân Kiệt, hiển nhiên đã đánh giá cao về Do Nhân Kiệt, đoạn ôn tồn hỏi :
- Công Tôn hộ pháp có cao kiến gì?
Do Nhân Kiệt lại khom mình nói :
- Đường chủ đã quá lời, có một người chắc Đường chủ sớm muộn gì cũng nghĩ đến, theo ti chức nghĩ, Tụ Thủ Thần Y ở Nam Dương Thái Bình trang rất có thể chữa khỏi bệnh cho Thích hộ giáo.
Kim Hoa lão ma vỗ tay mừng reo lên :
- Xem đó, tất cả chúng ta thật là hồ đồ, một vị thần tiên sống sẵn đó mà chúng ta lại chẳng ai nghĩ đến. Hay lắm, Công Tôn hộ pháp, chỉ việc nêu lên ý kiến này thôi, tình nghĩa giữa chúng ta cũng không bao giờ dứt được!
Đoạn khoát tay hớn hở nói tiếp :
- Nào, nào đi, vào đi, mọi sự để sáng hãy tính!
Hôm sau, trời sáng không lâu, trong Thiên Ma cung bỗng ban ra một mệnh lệnh, mệnh lệnh này đã khiến cho Tổng đàn Ma giáo từ trong chí ngoài, từ trên xuống dưới thảy đều chấn động.
Đó là một mệnh lệnh điều chuyển nhân sự, chỉ vắn tắt một câu như sau :
“Điều Hắc kỳ hộ pháp Ác Quân Bình Công Tôn Tiết thuộc Nga Mi Đao đường vào nội cung giữ chức Hắc kỳ hộ giáo”.
Thử nghĩ xem, từ một Hắc kỳ hộ pháp thăng đến Hắc kỳ hộ giáo, đã vượt qua bao nhiêu cấp trung gian? Trong nội bộ Ma giáo, điều khó khăn nhất chính là vấn đề thăng chức, vậy thử hỏi, các Hộ pháp trong Tam kỳ không ganh tị sao được?
Tuy nhiên, sau khi tin tức truyền ra, mặc dù có rất nhiều người không bằng lòng, nhưng mọi người đều biết bên trong ắt là có nguyên nhân,

nên rất ít ai lên tiếng bất bình.
Sau cùng, mọi người đều đã hiểu rõ, sở dĩ Ác Quân Bình Công Tôn Tiết phen này được đặc thăng là vì đã trừ diệt được Vu Khê lão quái, thế là mọi người đều hết sức khâm phục. Các vị hộ pháp đều không khỏi tự hỏi, nếu như có một Vu Khê lão quái nữa, mình diệt trừ được chăng?
Mệnh lệnh ấy từ Ma cung đưa đến Nga Mi Đao đường, rồi lại do Tham Tỳ và Dâm Tỳ đưa đến gian thạch thất, trong khi ấy Do Nhân Kiệt đang ngủ say sưa.
Hai thị tỳ gọi chàng thức giấc, sau đó hết sức cung kính trao cho chàng hai chiếc hộp gấm.
Do Nhân Kiệt chưa từng trông thấy thái độ lễ phép như vậy của hai nàng này, chàng thắc mắc ngồi bật dậy, đưa tay dụi mắt rồi chỉ hai chiếc hộp gấm hỏi :
- Cái gì trong ấy vậy?
Tham Tỳ khom mình đáp :
- Xin hộ giáo hãy tự mở ra xem!
Do Nhân Kiệt nghe lầm "hộ giáo" là "hộ pháp" nên cũng chẳng lưu ý, tiện tay cầm lấy một chiếc hộp gấm, mở nắp ra xem, liền lập tức sững sờ cả ra. Thì ra trong hộp là bốn hạt minh châu to cỡ trứng chim bồ câu.
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên hỏi :
- Đây là cho ai thế này?
Dâm Tỳ mỉm cười :
- Hộ giáo hãy lo thu xếp vào cung tạ ơn là hơn!
Tham Tỳ tiếp lời :
- Hộ giáo nếu có vậy gì quý trọng, tốt hơn hãy mang theo bên mình, có lẽ hộ giáo sẽ không bao giờ quay trở lại gian thạch thất này nữa đâu.
Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ hộp minh châu nói :
- Mấy viên minh châu này bổn tọa mang theo cũng là một sự vướng bận, nếu bốn vị đại tỷ không chê ít ỏi, xin tặng cho bốn vị đại tỷ để làm kỷ niệm được chăng?
Hai thị tỳ nghe vậy vui mừng khôn siết, vội co gối cảm tạ rối rít. Đây là lần đầu Do Nhân Kiệt mới trông thấy nhóm Tứ tỳ hành đại lễ như vậy, chẳng rõ vì hộp minh châu hay là vì chức vị hộ giáo mới được phong của chàng?
Ngoài ra còn một việc đáng nực cười nữa là vì Bạch kỳ hộ pháp Ba Thích Diêm La Hồ Chính Chi, đêm qua Do Nhân Kiệt buồn ngủ hết mức mà y cứ lải nhải hỏi mãi, vậy mà sáng nay lại im lặng đến lạ

thường, không hề xuất hiện nơi lỗ nhỏ.
Trên đường vào Thiên Ma cung, Do Nhân Kiệt đã có thời gian suy nghĩ, chàng biết sự thăng chức lần này của mình chắc chắn là nhờ ở sức mạnh của Kim Hoa lão ma, nếu là luận công hành thưởng, chàng trừ đi một Vu Khê lão quái, cùng lắm cũng chỉ được thăng làm Bạch kỳ hộ pháp, thăng liền ba cấp như thế này hiển nhiên là do lời kiến nghị của tối qua.
Qua đó, chứng tỏ ba vị Đường chủ Tam đường mới thật sự là người có quyền hành trong Tổng đàn Ma giáo. Đồng thời chàng cũng dự liệu, mặc dù lần đầu này chàng được thăng làm Hắc kỳ hộ giáo, song trên thực tế không có nghĩa là chàng đã trở thành nhân vật cốt lỏi trong Thiên Ma giáo.
Chàng còn suy đoán, một Hắc kỳ hộ giáo mới được phong như chàng, nay vào Ma cung rất có thể ngay cả một vị Giáo chủ cũng chẳng gặp được.
Vì sao? Vì đây chỉ là quyền lưuc cá nhân của Kim Hoa lão ma nhằm đền ơn cho chàng, còn đối với vị Giáo chủ thì chớ hề có chút ấn tượng về chàng.
Quả nhiên chàng đã đoán đúng, chàng vừa đặt chân vào đến nội cung, trông hệt như hoàng thành của Thiên Ma giáo, đã thấy Kim Hoa lão ma cùng ba vị hộ pháp đang chờ sẵn.
Kim Hoa lão ma tiến tới, ôm quyền lên cười nói :
- Chúc mừng Công Tôn huynh...
Do Nhân Kiệt vội đáp lễ :
- Công Tôn mỗ đã hiểu rõ, đây hoàn toàn là do Thích lão đã tài bồi!
Lão ma quay lại chỉ ba hộ pháp nói :
- Đây là Tôn hộ pháp, Trương hộ pháp và Triệu hộ pháp trong Huyết Chưởng đường của lão phu!
Do Nhân Kiệt vòng tay thi lễ :
- Tối qua đã hân hạnh được gặp rồi!
Tôn, Trương, Triệu ba người cùng đến gần, hành lễ tham kiến hộ giáo.
Kim Hoa lão ma chờ đôi bên hành lễ xong, hắng giọng rồi nói :
- Ba vị Giáo chủ đang bận họp bàn về việc thư cảnh cáo, nhất thời không thể phân thân, đã đặc phái lão phu đại diện chuyển đạt ý đến Công Tôn huynh. Từ nay Công Tôn huynh ở trong hộ giáo đoàn, chuyển trách đối ngoại và chinh thảo. Hộ pháp và hộ đàn trong Tam Đường cùng Phân đàn các nơi, nếu Công Tôn huynh thấy cần thiết, có thể điều độ bất kỳ lúc nào, sau đó chỉ cần nói rõ nguyên nhân với ba vị Đường chủ Tam đường hoặc Huỳnh kỳ hộ giáo đương trực là

xong!
- Đa tạ Thích lão đã chỉ điểm cho!
- Nếu Công Tôn huynh không thấy mệt nhọc, lão phu có việc này định phiền Công Tôn huynh một phen.
Do Nhân Kiệt sốt sắng đáp :
- Công Tôn mỗ rất sẵn lòng!
Lão ma lấy ra một cuộn giấy nhỏ nói :
- Đây là bức tranh Đường Nhân sơn thủy, nhờ Công Tôn huynh hãy đến Nam Dương, gặp Tụ Thủ Thần Y đổi lấy một gói thuốc cho tiểu nhi mang về!
- Có cần mời y đến đây chăng?
Kim Hoa lão ma lắc đầu :
- Nếu mời được thì quá tốt, nhưng chỉ e không phải dễ, đổi được một gói thuốc của y là tốt lắm rồi!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một lúc, lại hỏi :
- Đúng như Thích lão đã nói, Tụ Thủ Thần Y tính rất quái đản, nếu vạn nhất gặp trở ngại, Công Tôn mỗ có thể tùy nghi hành sự chăng?
Lão ma mỉm cười :
- Đó chính là nguyên nhân chủ yếu mà lão phu sẽ phải nhờ đến Công Tôn huynh, lão phu chỉ có một mục đích, ngoài ra Công Tôn huynh cứ liệu mà hành động.
Thoáng ngưng một chút, đoạn lão lại thấp giọng nói tiếp :
- Lão phu đã bẩm rõ với ba vị Giáo chủ và ba vị ấy đã chấp thuận, bằng lòng với toàn bộ lực lượng bổn giáo hậu thuẩn cho hai cha con lão phu.
- Vậy thì Công Tôn mỗ thu xếp lên đường ngay, cầu mong không phụ kỳ vọng của Thích lão.
Lão ma đưa tay chỉ Tôn, Trương, Triệu ba người nói :
- Ba người họ thân thủ đều tương đối. Công Tôn huynh hãy cho theo cùng để sai bảo khi cần, lão phu trông chờ tin lành, mong Công Tôn huynh sớm trở về.
Do Nhân Kiệt dẫn theo ba hộ pháp Huyết Chưởng đường khởi hành đến Nam Dương Thái Bình trang, mặc dù hai lần đều đến cùng một nơi, nhưng tâm trạng thì lại hoàn toàn khác biệt.
Bức tranh Đường Nhân sơn thủy là một vật báu vô giá, Tụ Thủ Thần Y lẽ nào chẳng động lòng? Nhưng chàng đâu mong muốn lấy được linh dược từ nơi Tụ Thủ Thần Y, bởi nếu Hoa Hoa công tử nhờ đó bình phục khang kiện, lương tâm chàng sao không khỏi ray rức đối với Phùng Tố Lan ở nơi chín suối?
Chàng cùng ba hộ pháp ngựa không dừng vó, ngoài mặt tuy ra chiều

vội vã, song nội tâm thì hết sức lo âu, chàng thật mong Thái Bình trang bỗng dưng biến mất trên cõi đời này.
Phen này đối với chàng có thể nói như là tên đã lắp sẵn trên cung, chẳng thể không bắn đi. Bởi cho dù chàng không chấp thuận thì lão ma cũng phái người khác, còn như chàng cự tuyệt lão ma, số phận chàng trong Ma giáo kể như chấm dứt.
Vì thế chàng đã chấp thuận một cách sốt sắng, như vậy ít ra chàng cũng có thể vẫn nắm trong tay việc này, đường đến Nam Dương chẳng phải ngắn, chàng có thể lợi dụng khoảng thời gian ấy thư thả suy nghĩ, bằng cách nào mới có thể khiến cho tên hiếu sắc ma kia không bao giờ hãm hại được phụ nữ nữa, đồng thời vẫn không ảnh hưởng đến việc tiềm nhập của chàng?
Ngày thứ ba, bốn người đã đến huyện Thiên Môn, họ vào đến huyện thành chỉ mới là giờ thân, Do Nhân Kiệt ngồi trên lưng ngựa quét mắt nhìn quanh, bỗng quay sang Tôn hộ pháp lớn tiếng hỏi :
- Trong huyện thành này có nơi nào lý thú không?
Tôn hộ pháp nheo mắt :
- Ý hộ giáo là...
Do Nhân Kiệt nháy mắt ra hiệu, lớn tiếng nói tiếp :
- Đương nhiên là chỉ nơi có ăn có uống, có thể khiến tinh thần sảng khoái rồi!
Trong số ba người, Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy là trung hậu hơn hết, bởi y là Huỳnh kỳ hộ pháp nên Do Nhân Kiệt mỗi khi hữu sự đều bàn bạc với y trước, nhưng vị Thần Lực Thái Bảo này lại có một khuyết điểm, đó là đầu óc không được sáng suốt nhạy bén. Do Nhân Kiệt lúc này hỏi y vốn là có ngụ ý, song y lại lầm tưởng là chàng muốn tìm chỗ ăn uống.
Thế là y bèn đưa tay chỉ và nói :
- Quán ăn kia cũng khá lắm, trước đây ti chức có ghé vài lần, đến đó được chăng?
Do Nhân Kiệt không tiện giải thích, đành gật đầu nói :
- Được, hãy đến đó vậy!
Bốn người vào trong quán ăn, chọn một bàn gần cửa, mỗi người tùy khẩu vị gọi lấy thức ăn, chờ gã phổ ky đi khỏi, Do Nhân Kiệt nhìn ba người hỏi :
- Vùng này vị nào quen thuộc nhất?
Tử Mẫu Kim Thoa chỉ Hắc Tâm Lỗ Ban nói :
- Triệu huynh đây!
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Chứ không phải Tôn hộ pháp sao?

Tử Mẫu Kim Thoa cười nói :
- Tôn huynh chỉ là đi ngang qua, còn Triệu huynh đây thì đã từng là Phân đàn chủ tại đây một thời gian khá lâu.
Do Nhân Kiệt quay sang Hắc Tâm Lỗ Ban hỏi :
- Triệu hộ pháp biết trong huyện thành này có tất cả bao nhiêu khách điếm chăng?
Hắc Tâm Lỗ Ban ngẫm nghĩ một lát, đoạn đáp :
- Lớn nhỏ dường như là năm...
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Bây giờ xin phiền Triệu hộ pháp hãy chịu cực một phen, đến năm khách điếm hỏi xem mỗi nơi còn lại bao nhiêu phòng trống.
Hắc Tâm Lỗ Ban y lời đứng lên.
Do Nhân Kiệt thấp giọng nói tiếp :
- Hãy đi ngã sau, đừng để kẻ khác nhìn thấy!
Chừng nửa giờ sau, Hắc Tâm Lỗ Ban trở lại báo cáo :
- Ba khách điếm Đại An, Thái Bình và Đệ Nhất đều còn rất nhiều phòng trống, Nhật Tân thì còn ba gian, chỉ Đông Lai là đông khách nhất, chỉ còn lại một gian thượng phòng.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Thôi được rồi!
Thần Lực Thái Bảo thấp giọng hỏi :
- Hộ giáo hỏi dò việc ấy phải chăng có dụng ý đặc biệt?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Ba vị hãy từ từ đoán thử xem!
Ba người lắc đầu không đoán ra nổi và Do Nhân Kiệt cũng không nói cho họ biết ngay tại sao chàng lại làm như vậy!
Bốn người rời khỏi quán ăn thì trời đã tối, Hắc Tâm Lỗ Ban bỗng hỏi :
- Hộ giáo định trọ ở khách điếm nào?
Do Nhân Kiệt không suy nghĩ đáp :
- Đông Lai!
Hắc Tâm Lỗ Ban ngạc nhiên :
- Đông Lai chỉ còn lại một gian thượng phòng, tại sao không đến Đại An, Thái Bình hoặc Đệ Nhất?
Do Nhân Kiệt cười cười :
- Một gian thượng phòng luôn đại sảnh, bốn người trọ chẳng phải quá đủ ư?
Bốn người đến khách điếm Đông Lai, gian thượng phòng ấy chưa có ai thuê, nhưng lúc bốn người vừa vào đến hậu viện thì đã nghe tiếng gã chưởng quầy xin lỗi khách đến sau vì khách điếm đã hết phòng trọ.

Đêm hôm ấy, Do Nhân Kiệt gọi ba người đến gần hỏi :
- Từ đây đến Nam Dương, đi qua ngoài Tương Dương, còn có Phân đàn nào của bổn giáo nữa không?
Thần Lực Thái Bảo đáp :
- Chỉ còn một Phân đàn nữa thôi.
- Ở đâu?
- Chung Tường!
- Phân đàn chủ võ công thế nào?
- Rất khá!
- Danh tánh là gì và xuất thân ra sao?
- Y là Dương Đại Niên, ngoại hiệu Tái Chư Cát, nguyên là đệ tử tục gia phái Võ Đang, pho Đại La Thần chưởng hỏa hầu khá tinh thâm...
Do Nhân Kiệt gật đầu, lần lượt nhìn ba người nói :
- Bây giờ ba vị hãy chú ý nghe đây, sáng sớm ngày mai, bổn tọa với Triệu hộ pháp sẽ thay đổi y phục và diện mạo của nhau, bổn tọa đầu tiên rời khỏi khách điếm, sau đó cứ cách nửa giờ, ba vị tuần tự rời khỏi, theo thứ tự là Trương hộ pháp, rồi đến Tôn hộ pháp, sau cùng là Triệu hộ pháp giả làm bổn tọa.
Thần Lực Thái Bảo thắc mắc nói :
- Hộ giáo...
Do Nhân Kiệt lắc đầu ngắt lời :
- Đừng hỏi nguyên nhân trước, địa điểm gặp lại nhau là Phân đàn Chung Tường!
Sau khi rời khỏi khách điếm tuyệt đối không được ngoái lại nhìn, khi nào đến Chung Tường mọi người sẽ rõ.
Hôm sau khi trời vừa ửng sáng, Do Nhân Kiệt đã với bộ dạng của Hắc Tâm Lỗ Ban Triệu Quang Hùng đầu tiên rời khỏi khách điếm Đông Lai, chàng giục ngựa ra khỏi thành, theo đường cái quan phóng đi như bay về hướng Chung Tường.
Sau đó, cách nửa giờ mọi người lần lượt rời khỏi theo đúng lời dặn của Do Nhân Kiệt.
Trước là Tử Mẫu Kim Thoa Trương Kính Đình, rồi đến Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy, sau cùng là Hắc Tâm Lỗ Ban Triệu Quang Hùng hóa trang thành Ác Quân Bình.
Trương Kính Đình và Tôn Tong Uy ra đi đều rất thuận lợi, nhưng khi đến lượt Hắc Tâm Lỗ Ban rời khỏi thì bị gã phổ ky trong khách điếm đưa tay ngăn lại.
Hắc Tâm Lỗ Ban bực tức nói :
- Làm gì vậy? Tiền bạc đã thanh toán trước rồi kia mà?
Gã phổ ky cười giả lả :

- Xin đại gia chớ hiểu lầm...
Hắc Tâm Lỗ Ban đưa tay xô ra và gằn giọng nói :
- Đừng lôi thôi, lão tử phải đi ngay. Không có thời giờ nói chuyện bao đồng với ngươi!
Gã phổ ky vội từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy xếp lại, đưa ra nói :
- Xin đại gia hãy xem cái này!
Hắc Tâm Lỗ Ban ngạc nhiên trố mắt hỏi :
- Ai đã trao cho ngươi vậy?
Gã phổ ky vội đáp :
- Vị đại gia đã rời khỏi đây trước tiên vào lúc sáng sớm, có dặn tiểu nhân là phải trao tận tay đại gia, không được để người khác trông thấy.
Hắc Tâm Lỗ Ban ngớ người, vội đưa tay đón lấy, vội vã mở ra xem, đoạn liền thoáng biến sắc mặt, quay người quét mắt nhìn quanh, thấy không có ai, mới khẽ nói :
- Việc này không được cho ai biết, rõ chưa?
Gã phổ ky gật đầu lia lịa, ra chiều đã hiểu.
Hắc Tâm Lỗ Ban định thần lại, mới dắt ngựa vội vã ra khỏi khách điếm.
Từ Thiên Môn đến Chung Tường, đường cái quan được chia làm ba tại giữa Tôn Kiều và Phú Kiều, phía trái dẫn đến Trịnh Gia tập, phía phải dẫn đến Tam Dương điếm, đi thẳng mới là đến Chung Tường.
Trước đây không lâu, Tử Mẫu Kim Thoa và Thần Lực Thái Bảo đều đi theo con đường giữa, nhưng khi Hắc Tâm Lỗ Ban đi đến đây lại rẽ sang trái, đi về hướng Tam Dương điếm, chừng hơn nửa dặm là một khu rừng rậm rạp.
Ngay sau khi người và ngựa Hắc Tâm Lỗ Ban mất dạng trong rừng không bao lâu, nơi ngã ba đường liền có ba kỵ mã khác phóng như bay đến. Ba hán tử trên ngựa đều tuổi chừng trên bốn mươi, thảy đều mặc võ phục màu xanh, hông đeo túi tiêu, lưng giắt đơn đao, huyệt Thái Dương nhô cao, hiển nhiên võ công khá thâm hậu.
Ba kỵ mã đến ngã ba đường thì chậm lại, hán tử đi giữa ngồi trên lưng ngựa cười ha hả nói :
- Mỗ nói thế nào? Ác Quân Bình lừa được kẻ khác chứ đâu thể lừa được Khoái Đao Thái Tuế này, nếu theo hai người thì đã mắc lừa rồi còn gì?
Hán tử bên trái hỏi :
- Theo Cao huynh thì hắn thật sự định đến đâu?
- Đương nhiên là Đại Hồng Sơn rồi!
Hán tử bên trái thoáng ngạc nhiên :

- Đến gặp Đại Hồng song quái ư?
Khoái Đao Thái Tuế gật đầu :
- Rất có thể!
Hán tử bên phải xen lời :
- Lúc gần đây vẫn thường nghe thủ lĩnh chúng ta nhắc đến hai lão quái vật ấy.
Cao huynh có biết họ thật sự là người như thế nào không?
Khoái Đao Thái Tuế chậm rãi nói :
- Hai lão quái vật ấy vốn là hai anh em khác họ, nhưng họ tên là gì thì không rõ.
Từ khi ẩn dật trong Đại Hồng Sơn, hai người đã chia nhau một ở Bạch Long Trì nằm phía nam và một ở Hắc Long Trì nằm phía bắc đỉnh núi, do đó mọi người đã gọi họ là Bạch Long lão nhân và Hắc Long lão nhân. Còn về nguyên nhân để khiến mọi người xem họ như quái vật, nghe đâu là vì ở giữa Hắc Long Trì và Bạch Long Trì có một khoảng đất bằng có tên là Đầu Long Nhai. Lúc bình thường, hai người tuy tương thân tương ái, nhưng hằng năm vào ngày mười lăm tháng tám thì lại giở hết sở học giao đấu nhau tại Đầu Long Nhai, đến khi sức cùng lực kiệt mới chịu thôi.
Hán tử bên phải ngơ ngẩn :
- Vậy là nghĩa lý gì thế nhỉ?
Khoái Đao Thái Tuế mỉm cười :
- Rèn luyện võ công chứ còn gì nữa? Nếu không vậy thì một thân võ học của họ thoái phế còn gì?
- Nếu lỡ thất thủ thì sao?
- Hai người sống bên nhau đã ngót mấy mươi năm, dĩ nhiên là hiểu nhau sâu sắc.
Tuy nhiên, trong mấy mươi năm qua, nghe đâu hai người đều thương tích đầy mình.
Hán tử bên phải lắc đầu :
- Quả đúng là hai lão quái vật!
Hán tử bên trái bỗng quát :
- Chúng ta đi được rồi chứ?
Khoái Đao Thái Tuế gật đầu :
- Ừ! Đoạn đường này tuy không có ngã rẽ, nhưng gã này quỷ kế đa đoan, phải phòng xa mới được.
Thế là ba người liền giục ngựa phóng vút đi, khi sắp đến khu rừng, hán tử bên trái bỗng lớn tiếng nói :
- Cao huynh, gặp rừng chớ vào, chúng ta nên...
Khoái Đao Thái Tuế ha hả cười vang :

- Lão Hàn, ngoại hiệu Xuyên Đông Nhất Báo của ngươi nên đổi lại là Xuyên Đông Nhất Thử thì đúng hơn! Ha ha ha...
Xuyên Đông Nhất Báo ấp úng :
- Tiểu đệ chỉ...
Khoái Đao Thái Tuế cười tiếp lời :
- Chỉ sao? Họ có bốn người, ta chỉ có ba, nếu họ muốn thẳng thắn xung đột thì hà tất tách ba người kia ra? Lão Hàn, đầu óc của con người cũng như ngọn đao, càng mài càng bén, để lâu không dùng ắt bị hoen rỉ, ngươi cần phải dùng đến bộ óc nhiều hơn mới được.
Đoạn trong tiếng cười ha hả, hai đùi kẹp mạnh, dẫn trước xông vào rừng.
Xuyên Đông Nhất Báo cùng hán tử kia vừa định giục ngựa theo sau, bỗng nghe một tiếng kêu sửng sốt từ trong rừng vọng ra, tiếp theo chỉ nghe Khoái Đao Thái Tuế lớn tiếng nói :
- Hai người vào đây mau, quả nhiên đã có vấn đề!
Xuyên Đông Nhất Báo cùng hán tử kia vội vã phi ngựa vào rừng, chỉ thấy Khoái Đao Thái Tuế đã xuống ngựa, đang đứng thừ ra trước một gốc cây to.
Hai người phóng xuống ngựa, bước nhanh đến gần Khoái Đao Thái Tuế, Xuyên Đông Nhất Báo vừa đi vừa hỏi :
- Việc gì vậy?
Khoái Đao Thái Tuế đưa tay chỉ vào thân cây nói :
- Hãy xem, gã này khẩu khí to thật.
Xuyên Đông Nhất Báo ngước lên nhìn chỉ thấy trên thân cây có người dùng chỉ lực viết như sau :
“Gởi các vị, hãy báo ra động cơ theo dõi và do ai sai khiến, có thể miễn chết.
Bằng không đừng mong sống rời khỏi đây. Đã rõ người, không cần đề danh”.
Xuyên Đông Nhất Báo bất giác quay người nhìn dáo dác và nói :
(mất hai trang, tập 4 trang 97-98)
Xuyên Đông Nhất Báo trầm giọng :
- Đến nước này đôi bên cũng chẳng cần phải khách sáo nữa. Hiện tại ngươi có bao nhiêu phục binh trong khu rừng này, tốt hơn ngươi hãy gọi hết ra để các vị đại gia đây khỏi phải phiền phức.
Ác Quân Bình nghiêm mặt liếc mắt nói :
- Không thể thương lượng được nữa ư?
Xuyên Đông Nhất Báo cười hăng hắc :
- Thương lượng cái gì?
Ác Quân Bình đưa tay chỉ ngọn cây trước mặt :

- Khi nãy ba vị chẳng đã xem rồi là gì?
Khoái Đao Thái Tuế tiến tới xen lời :
- Ngươi tưởng chúng lão tử đây là ai?
Ác Quân Bình hắng giọng :
- Cướp xe bạc, gửi thư cảnh cáo, hẳn đều là kiệt tác của các vị chứ gì? Theo lẽ thì các vị là người của Thiên Đạo giáo, nhưng đáng tiếc là các vị không nên đưa Tiêu Dao thư sinh ra làm Giáo chủ.
Khoái Đao Thái Tuế lạnh lùng hỏi :
- Tại sao?
Ác Quân Bình mỉm cười :
- Vàng và thau đâu thể giống nhau được! Theo Công Tôn mỗ biết thì hạng như ba vị nếu đầu nhập vào tệ giáo thì còn có thể, nhưng phải biết nếu Giáo chủ của quý giáo mà đúng thật là Tiêu Dao thư sinh, Công Tôn mỗ dám đánh cuộc, một ngày các vị cũng chẳng thể sống nổi.
Khoái Đao Thái Tuế tái mặt :
- Vậy chứ theo ngươi thì Giáo chủ của chúng lão tử là ai?
Ác Quân Bình nhếch môi cười :
- Theo Công Tôn mỗ thì chắc chắn không hề có Thiên Đạo giáo nào cả!
Xuyên Đông Nhất Báo tức giận quát :
- Cao huynh khỏi lôi thôi với hắn...
Khoái Đao Thái Tuế khoát tay ngắt lời :
- Cứ để hắn nói tiếp!
Đoạn quay lại Ác Quân Bình nói tiếp :
- Thôi được, cứ kể là ngươi đã đoán đúng, quả là không hề có Thiên Đạo giáo nào cả. Như vậy, theo ngươi thì bọn ta từ đâu đến nào?
Ác Quân Bình ngẩng mặt :
- Công Tôn mỗ muốn các vị tự động nói ra!
Khoái Đao Thái Tuế cười khẩy :
- Ác Quân Bình, ngươi có những gì, bọn ta hết sức hiểu rõ. Tục ngữ có câu: “không phải mãnh long chẳng qua sông”, nếu bọn ta ba người mà không gánh vác nổi việc này thì đầu lĩnh bọn ta đâu bao giờ bảo bọn ta đến đây. Hôm nay nếu bọn ta không nói thì ngươi định thế nào?
Ác Quân Bình khoát tay :
- Vậy thì tuốt đao ra đi!
Khoái Đao Thái Tuế quay lại, hướng về hán tử đứng xa phất tay nói :
- Lão Liêu hãy đến đây hầu tiếp Công Tôn cao nhân và chiêu trước đi!

Hán tử họ Liêu hiển nhiên đã có chuẩn bị từ trước, liền quay người bước nhanh đến ngựa của mình, từ trên lưng ngựa cởi xuống một cái bao vải màu lam, lấy ra một món binh khí kỳ môn.
Ác Quân Bình đưa mắt nhìn, thì ra là một ngọn Lang nha bổng, một môn binh khí rất hiếm thấy.
Hán tử họ Liêu tay cầm Lang nha bổng sải bước đi tới, ôm quyền cao giọng nói :
- Xin bằng hữu ban chiêu!
Ác Quân Bình thản nhiên đưa tay chỉ ra sau lưng hán tử họ Liêu, mỉm cười nói :
- Người chuẩn bị tiếp chiêu kia kìa!
Hán tử họ Liêu ngoảnh lại nhìn, bất giác ngớ người, thì ra trên khoảng đất trống bên tây nam, chẳng rõ tự bao giờ lại xuất hiện một Ác Quân Bình khác nữa.
Hai Ác Quân Bình này diện mạo và y phục hoàn toàn như nhau, nhưng theo nhóm Khoái Đao Thái Tuế thì vị Ác Quân Bình vừa xuất hiện hiển nhiên mới là Ác Quân Bình thật sự.
Bởi vị Ác Quân Bình mới vừa xuất hiện này sau lưng có giắt một đôi Tam Lăng thích, còn vị Ác Quân Bình xuất hiện trước mặt hoàn toàn không có binh khí.
Do đó, hán tử họ Liêu lập tức chạy về phía Ác Quân Bình kia, vung Lang nha bổng lên, cười hăng hắc nói :
- Đừng giở trò quái quỷ nữa, không giải quyết được vấn đề đâu, nàng dâu xấu xí sớm muộn gì cũng phải ra mắt cha mẹ chồng...
Ác Quân Bình mới xuất hiện gật đầu cười nói :
- Đúng vậy, nàng dâu xấu xí sớm muộn cũng phải ra mắt cha mẹ chồng thôi!
Đoạn phất nhẹ tay áo, trong tay đã có thêm một ngọn roi đen nhánh và mềm mại dài hơn tám thước.
Hán tử họ Liêu kinh ngạc nói :
- Binh khí của các hạ...
Ác Quân Bình xuất hiện sau tủm tỉm cười nói :
- Binh khí này có tên là Thái cực tiên, bằng hữu mới thấy lần đầu phải không?
- Sao các hạ không sử dụng Tam Lăng thích?
- Cũng giống như bằng hữu đã không sử dụng đơn đao vậy thôi! Nếu như bằng hữu đổi dùng đơn đao, Công Tôn mỗ sẽ đổi dùng Tam Lăng thích ngay!
Hán tử họ Liêu ngớ người, ngọn đơn đao giắt trên lưng y chẳng qua chỉ là để làm cảnh, ngọn Lang nha bổng mới chính là vũ khí chuyên

môn của y. Sở dĩ đầu lĩnh phen này đã phái y đi cùng chính là vì ngọn Lang nha bổng có thể khắc chế Tam Lăng thích của đối phương, chẳng ngờ lúc này đối phương lại đưa ra Thái cực tiên, khắc tinh của Lang nha bổng.
Giờ đây đối phương buông lời chế nhạo, bảo y đổi dùng đơn đao, làm sao y thực hành được?
Hán tử họ Liêu hết sức phân vân, nhất thời không biết quyết định ra sao, bèn quay lại nháy mắt ra hiệu với Khoái Đao Thái Tuế và lớn tiếng nói :
- Cao huynh thấy có lạ lùng không? Ác Quân Bình thành danh là nhờ ở Tam Lăng thích, vậy mà nay lại sử dụng Thái cực tiên, nhất định là phải có vấn đề, hai người tự xưng Ác Quân Bình này không chừng đều là giả mạo, theo Cao huynh thì chúng ta có nên...
Thì ra giữa ba người đã có thỏa thuận từ trước, nếu gặp tình thế gây cấn, ba người sẽ liên thủ giáp công. Giờ đây hán tử họ Liêu nói như vậy chính là định xin ý kiến của Khoái Đao Thái Tuế.
Thế nhưng, hán tử họ Liêu đã quên là lúc này đang có đến hai Ác Quân Bình, họ chỉ hơn đối phương có một người, vậy thì việc liên thủ giáp công sao có thể đạt được hiệu quả?
Khoái Đao Thái Tuế liền lắc đầu nói :
- Chẳng kể thật hay giả, bây giờ người ta đã nể mặt thí giáo, thôi thì hãy nhân cơ hội này thọ giáo vài chiêu cũng tốt.
Hán tử họ Liêu biết Khoái Đao Thái Tuế phản đối việc áp dụng sách lược hỗn chiến, đành bấm bụng quay sang Ác Quân Bình đang cầm roi chờ đợi, cười hăng hắc nói :
- Các hạ đã nghe rõ rồi chứ?
Ác Quân Bình mỉm cười gật đầu :
- Hết sức rõ, giờ chỉ chờ bằng hữu xuất thủ nữa thôi!
Hán tử họ Liêu khẽ hắng giọng, bỗng bất thần lướt tới, ngọn Lang nha bổng như tia chớp xuyên mây nhắm ngay ngực Ác Quân Bình xông tới.
Hán tử họ Liêu này quả là khôn ngoan, muốn cứu vãn sự thua thiệt về binh khí, chỉ có mỗi cách là xáp gần đối thủ và ra tay cực nhanh, không để đối thủ có cơ hội thi triển Thái cực tiên.
Thế nhưng, Ác Quân Bình sớm đã phòng bị, vừa thấy đối phương xuất chiêu như vậy, biết ngay hán tử họ Liêu đã có ý khiếp sợ, bèn lách người sang bên bảy tám thước.
Thái cực tiên vung lên, nhắm ngọn Lang nha bổng trong tay đối phương quăng tới.
Hán tử họ Liêu dĩ nhiên đâu để binh khí bị quấn giữ, người xoay

nhanh như chong chóng, rụt Lang nha bổng về, ngũ chỉ vươn ra, định chộp lấy ngọn Thái cực tiên của đối phương.
Kể ra cũng là dị số, Ác Quân Bình chẳng rõ chân bị vướng phải vật gì, người bổng lảo đảo, ngọn Thái cực tiên trong tay chậm lại, liền bị hán tử họ Liêu chộp trúng.
Hán tử họ Liêu ha hả cười vang :
- Các hạ sử dụng ngọn roi này gượng gạo quá!
Trong tiếng cười, tay nắm đầu roi giật mạnh, người thừa thế sấn tới, đương nhiên y chẳng phải có ý định đoạt lấy ngọn Thái cực tiên, mà chỉ muốn xáp gần đối phương, rút Lang nha bổng tấn công bất ngờ.
Khoái Đao Thái Tuế hét to :
- Lão Liêu, buông tay mau!
Song đã muộn, hán tử họ Liêu nằm mơ cũng chẳng ngờ tới, đó chính là định tâm của đối thủ, y vừa giơ ngọn Lang nha bổng lên thì Tam Lăng thích của đối phương đã xuyên vào yết hầu của y.
Khoái Đao Thái Tuế nghiến răng, vừa định tung mình lao ra thì Xuyên Đông Nhất Báo đã tranh trước một bước.
Xuyên Đông Nhất Báo không giở trò về binh khí, chỉ sử dụng ngọn đơn đao vốn giắt trên lưng. Ác Quân Bình vừa thấy Xuyên Đông Nhất Báo vung đao lao tới, bỏ cả Thái Cực tiên và Tam Lăng thích, tiện tay nhặt lấy ngọn Lang nha bổng của hán tử họ Liêu, cầm trong tay nhấc thử, mỉm miệng cười chờ đợi, ra chiều khá hài lòng về kích thước và trọng lượng của ngọn Lang nha bổng.
Xuyên Đông Nhất Báo thấy vậy không khỏi kinh ngạc lẫn tức giận, đứng lại trỏ đao toét miệng mắng :
- Mẹ kiếp, ngươi có sỉ diện không chứ?
- Sỉ diện chỉ là phụ, tính mạng là trên hết! Nếu bằng hữu biết điều, ngay lúc này cũng chưa phải muộn, chỉ cần báo ra danh tánh chủ nhân của các vị và động cơ theo dõi hôm nay, thì giữa chúng ta có thể bỏ qua nợ cũ và tiền đồ của các vị kể từ nay chúng tôi cũng có thể sắp xếp cho!
Xuyên Đông Nhất Báo giận dữ gầm to :
- Láo, mẹ kiếp!
Đoạn tung mình vung đao lao tới.

KIM BÚT THẦN HIỆP

Hồi 8
Trong hang hùm bày kế ly gián

Xuyên Đông Nhất Báo này hiển nhiên thân thủ cao hơn hán tử họ Liêu, qua tư thế khởi bộ của đối phương, Ác Quân Bình biết ngay Xuyên Đông Nhất Báo là kẻ đáng gờm, bèn vung lang nha bổng với chiêu "Bạt Vân Kiến Nguyệt" từ dưới lên đón lấy đơn đao, định tiếp một chiêu hầu thăm dò sự biến hóa về đao pháp của đối phương.
Xuyên Đông Nhất Báo tuy xuất thủ trong cơn tức giận, song thân pháp không hề rối loạn, thấy đối phương không chịu tiếp, liền đưa chếch đơn đao sang bên, trượt qua thân lang nha bổng, hóa hư thành thực, bất chấp sự nguy hiểm cho bản thân, chém vào cườm tay Ác Quân Bình.
Ác Quân Bình chính là Hắc Tâm Lỗ Ban Triệu Quang Hùng đã giả dạng, nếu luận thân thủ, vị Huỳnh kỳ hộ pháp Huyết Chưởng đường này với Xuyên Đông Nhất Báo có thể là nửa cân tám lạng. Tuy nhiên, Hắc Tâm Lỗ Ban chiếm lợi thế hơn, y đã từng là Huỳnh kỳ hộ đàn trong Nga Mi Đao đường một thời gian, rất am tường về đao pháp, hiện ngọn lang nha bổng trong tay lại là khắc tinh của các loại vũ khí như đao, kiếm, thương, côn... do đó giao chiến với Xuyên Đông Nhất Báo hết sức ung dung.
Tuy vậy, Xuyên Đông Nhất Báo lúc này xuất chiêu hết sức hung mãnh, nếu y muốn thuận thế quét lang nha bổng ra đả thương địch thủ, điều ấy hết sức dễ dàng, nhưng cánh tay trái của y nhất định sẽ bị tàn phế, lẽ nào y lại chịu như vậy?
Hắc Tâm Lỗ Ban suy nghĩ thật nhanh, biết hồi cứu đã không còn kịp nữa, đành hạ thấp cổ tay, toàn thân ngửa ra sau, đồng thời tung chân đá vào thân đao đối phương.
Xuyên Đông Nhất Báo sử dụng là đao pháp chính tông của nhà họ Giải ở Sơn Tây, có sở trường là biến hóa liên hoàn và mỗi chiêu đều tiến công, không bao giờ triệt hồi.
Hắc Tâm Lỗ Ban mất tiên cơ, lúc này tuy đã thoát được cánh tay phải khỏi bị chém trúng, nhưng toàn thân vẫn còn bị ánh đao phủ trùm, chưa thoát khỏi vòng nguy hiểm.
Xuyên Đông Nhất Báo thấy Hắc Tâm Lỗ Ban ngã người toan dùng công phu Thiết Bản Kiều tung ngược ra sau, bất giác buông tiếng cười khẩy, sấn tới như bóng theo hình, đơn đao theo sau quét ra.
Hắc Tâm Lỗ Ban tung chân đá ra vốn là một chiêu tự cứu tuyệt diệu, nhưng rất tiếc là y đã không nhận ra đao pháp của đối phương, rõ ràng là y đá vào thân đao, nhưng Xuyên Đông Nhất Báo đã xoay cổ tay, khi đá trúng thì thân đao lại trở thành lưỡi đao.
Hắc Tâm Lỗ Ban chỉ cảm thấy chân trái nhẹ hẫng, biết ngay việc gì

đã xảy ra, vị Hắc kỳ hộ pháp Thiên Ma giáo này bình thường tuy không đủ tàn bạo, nhưng tự biết mình không còn sống được bao lâu nữa thì lại khác hẳn.
Xuyên Đông Nhất Báo một đao chém trúng chân trái đối phương, trông thấy máu tươi phún ra, vừa cảm thấy vui sướng thì bỗng thấy một vật đen ngòm bay thẳng vào mặt.
Y định giơ đao lên đỡ, song khốn nỗi ngọn đơn đao hãy còn dính trong xương đùi đối phương, nhất thời rút ra không kịp, kết quả đã bị ngọn lang nha bổng trúng thẳng vào mặt, y theo lang nha bổng ngã xuống, trời xui đất khiến lại đè lên ngực Hắc Tâm Lỗ Ban. Hắc Tâm Lỗ Ban càng thêm đau đớn, rú lên một tiếng rồi lập tức hồn lìa khỏi xác.
Ác Quân Bình kia chính là Do Nhân Kiệt và Khoái Đao Thái Tuế cùng lúc lao tới, hai người song chưởng tề phát, cùng trao đổi một chưởng rồi lại thoái lui, bởi hai người đều thấy rõ, đồng bọn của mình đã vô phương cứu chữa, giờ đây đã đến lượt họ động thủ với nhau rồi.
Do Nhân Kiệt nhanh tay lẹ mắt, lúc thoái lui mũi chân hất nhẹ, một ngọn Tam Lăng thích đã cầm trong tay. Theo chàng, một ngọn Tam Lăng thích là quá đủ rồi.
Khoái Đao Thái Tuế chẳng nói chẳng rằng, “soạt” một tiếng, đơn đao đã ra khỏi vỏ, đồng thời trỏ tay quát :
- Nói mau, người nào mới thật sự là Ác Quân Bình?
Do Nhân Kiệt tiến tới một bước, mỉm cười nói :
- Ai thật sự là Ác Quân Bình thì cũng đâu có gì khác đối với tôn giá. Trong năm người đã chết ba, nếu tôn giá thấy không cần thiết phải chết thêm một người nữa, bây giờ hãy còn kịp.
Khoái Đao Thái Tuế cười sắc lạnh :
- Phải chết thêm một người nữa, đó là điều chắc chắn rồi, có điều chưa biết sẽ là người nào trong hai ta mà thôi!
Do Nhân Kiệt nhún vai :
- Vậy thì đành phải làm rõ rồi hãy tính!
Khoái Đao Thái Tuế khẽ buông tiếng cười khẩy, không nói gì thêm nữa, ngọn đơn đao trong tay vung ngang, chân bắt đầu tiến tới, mũi đao rung động liên hồi, mỗi bước đi đều hiện rõ dấu chân rất sâu.
Do Nhân Kiệt ngọn Tam Lăng thích trong tay vốn đưa ngang trước ngực, lúc này đổi thành song song với cườm tay, nếu như chàng đoán đúng, chiêu đao thứ nhất của đối phương sẽ tung ra khi còn cách chàng chừng năm bước.
Nếu chàng không muốn theo gương Hắc Tâm Lỗ Ban, chiêu đầu tiên xuất thủ chàng phải từ “Ngọc Bản Tán Châu” đổi sang “Nhất Bút Điêu

Long”, nhanh và hung hiểm hơn đối thủ, một chiêu là phải phân sinh tử, bất chấp thắng bại.
Bước chân của Khoái Đao Thái Tuế mỗi lúc càng thêm nặng nề, dấu chân in trên mặt đất cũng mỗi lúc càng thêm sâu hơn...
Theo khoảng cách rút ngắn giữa đôi bên, giờ khắc không thể tránh khỏi sau cùng đã đến. Chỉ thấy ánh đao lấp loáng, hai bóng người nhập vào rồi tách ra ngay, không có tiếng binh khí va chạm, không có tiếng quát la, chỉ có một sự thay đổi duy nhất là cơ hồ hai người đã đổi vị trí với nhau.
Sắc mặt hai người đều tái nhợt, song đôi mắt sắc lạnh cùng nhìn nhau không chớp, tựa hồ đều muốn xuyên thủng mặt đối phương.
Sau cùng, một người cất bước tiến tới, song lần này là Do Nhân Kiệt.
Cũng giống như Khoái Đao Thái Tuế, mỗi bước đi của chàng đều hiện rõ dấu chân trên mặt đất.
Chỉ khác nhau là Do Nhân Kiệt đã để lại dấu máu, chứ không phải lún sâu như của Khoái Đao Thái Tuế.
Do Nhân Kiệt lúc này dường như không hề biết mình đã thọ thương, bước chân hết sức nhanh nhẹ. Ngược lại, Khoái Đao Thái Tuế từng bước thoái lui.
Khi đôi bên còn cách nhau chừng năm bước, Do Nhân Kiệt bỗng tung mình lao tới, vung tay ra chộp. Lần này đôi bên đều không sử dụng vũ khí.
Khoái Đao Thái Tuế rên rỉ quát :
- Có giỏi ngươi hãy thưởng cho lão tử...
- Không sai, bổn đại gia quả là muốn thưởng cho ngươi một vật, nhưng không phải tam lang thích, mà là một viên Thập Toàn đoạn tục đơn.
* * * * *
Khi Do Nhân Kiệt đi đến Phân đàn Chung Tường thì đã quá canh ba.
Thần Lực Thái Bảo, Tử Mẫu Kim Thoa cùng Phân đàn chủ Phân đàn Chung Tường là Tái Chư Cát Dương Đại Niên đều đang chờ trong Phân đàn, không dám đi ngủ.
Ba người thấy chàng mình mang thương tích và áp giải một người theo, liền biết ngay kẻ bị bắt là một nhân vật trọng yếu. Còn về cái chết của Hắc Tâm Lỗ Ban thì hoàn toàn không ai bận tâm đến.
Do Nhân Kiệt thâu đêm viết một bức thư, ra lệnh cho Tái Chư Cát Dương Đại Niên đích thân áp giải Khoái Đao Thái Tuế về Tổng đàn.
Trong thư báo cáo của chàng ngoài việc kể rõ quá trình bắt giữ Khoái Đao Thái Tuế, còn đề nghị với Kim Hoa lão ma xin Tổng đàn bí mật điều tra từ trong đến ngoài.

Bởi họ bốn người vừa ra đến bên ngoài đã bị theo dõi, đủ thấy đối phương hiển nhiên đã nấp sẵn trong Cửu Cung sơn. Qua đó suy luận rất có thể kẻ địch hãy còn đồng bọn tiềm phục quanh Tổng đàn. Đồng thời qua sự sắp xếp về binh khí của ba kẻ theo dõi, có thể trong nội bộ Tổng đàn cũng có kẻ gian trà trộn.
Lý do là phen này xuất ngoại, tính đến nay mới chỉ nửa tháng, nếu trong nội bộ không có kẻ tiết lộ tin tức thì phía giặc đâu chu đáo đến mức mang theo lang nha bổng chuyên đối phó với Tam Lăng thích của chàng.
Sau cùng, chàng mới nói đến việc Hắc Tâm Lỗ Ban đã táng mạng bởi tay địch và chàng cũng bị thương nặng. Vì tranh thủ thời gian, chàng chưa tra khảo Khoái Đao Thái Tuế để lấy khẩu cung.
Hôm sau vì sợ vết thương làm độc, Do Nhân Kiệt quyết định tạm ở lại trong Phân đàn nghỉ ngơi vài hôm rồi sẽ tiếp tục lên đường.
Thấm thoát ba ngày đã trôi qua. Do Nhân Kiệt thấy vết thương đã khép miệng, tuy chưa thể cỡi ngựa, song đi đứng đã không còn trở ngại, bèn lấy một chiếc xe ngựa, giao cho Tôn Tong Uy và Trương Kính Đình thay phiên nhau đánh xe, tiến về hướng Nam Dương.
Ngồi trong xe, Do Nhân Kiệt nhân cơ hội nhắm mắt dưỡng thân, không ngừng suy nghĩ về đơn dược của Tụ Thủ Thần Y. Chàng nghĩ mãi vẫn không sao tìm ra được biện pháp nào hoàn hảo. Tụ Thủ Thần Y chỉ biết mưu cầu lợi ích, miễn là một món vật quý giá chẳng cần biết người cần chữa trị là ai. Chàng không sao cản trở được quyết định của Tụ Thủ Thần Y, lại không muốn dùng thủ đoạn thiếu quang minh giở trò trong đơn dược nhận được. Ngoại trừ như vậy, chàng còn phương pháp gì để ngăn cản Hoa Hoa công tử hồi phục sức khỏe?
Hôm ấy, xe đã đi đến khu vực Trình Gia Hà, cách Tân Dã không xa, Tử Mẫu Kim Thoa Trương Kính Đình ngồi trước đánh xe bỗng khom người với giọng hối hả khẽ nói :
- Báo cáo hộ giáo, phía sau có một chiếc xe ngựa rất khả nghi.
Thần Lực Thái Bảo vụt đứng lên nói :
- Còn cách bao xa?
Do Nhân Kiệt chau mày, đanh mặt nói :
- Tôn hộ pháp, bổn tọa đã nói nhiều lần rồi. Trên đường đến Nam Dương, bất luận xảy ra việc gì đều phải do bổn tọa quyết định.
Thần Lực Thái Bảo vội ngồi xuống, sợ sệt nói :
- Ti chức thật đáng chết!
Do Nhân Kiệt không màng đến y, quay ra ngoài xe hỏi :
- Theo Trương hộ pháp thì chiếc xe ngựa phía sau có điểm gì khả

nghi?
Tử Mẫu Kim Thoa lại liếc nhìn ra sau, đoạn đáp :
- Lúc chúng ta khởi hành đâu thấy có xe cộ ở phía sau, chiếc xe ngựa này chẳng rõ đã từ đâu rẽ ra...
- Chiếc xe cũ mới to nhỏ ra sao?
- Là một chiếc xe khách cũ có mui thông thường.
- Người đánh xe như thế nào?
- Một lão già râu bạc.
- Chạy nhanh không?
- Không nhanh lắm!
- Giống như xe của chúng ta phải không?
- Vâng! Đó chính là điểm đã khiến ti chức thấy khả nghi. Bởi nếu chiếc xe từ phía sau đến, tất nhiên phải nhanh hơn xe chúng ta. Nhưng ti chức lưu ý, trước sau chiếc xe ấy vẫn cứ giữ một khoảng cách tương đương, cứ như là đi cùng đường với chúng ta vậy.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Được rồi, hãy cho xe đi nhanh hơn để xem phản ứng của họ ra sao?
Tử Mẫu Kim Thoa vâng lời ra roi giục ngựa, tốc độ xe lập tức tăng nhanh.
Chừng một khắc sau, Do Nhân Kiệt cất tiếng hỏi :
- Thế nào? Họ có đuổi theo chăng?
Tử Mẫu Kim Thoa ngoái lại nhìn, bất giác sửng sốt kêu lên :
- Ủa, quái lạ thật!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Không còn thấy nữa chứ gì?
Tử Mẫu Kim Thoa ngơ ngẩn :
- Vâng! Chả lẽ lão già ấy thấy chúng ta bỗng nhiên tăng gia tốc độ, biết hành tung đã bại lộ nên đâm ra cảnh giác hay sao?
Do Nhân Kiệt lắc đầu, ngẫm nghĩ một hồi, đoạn khoát tay nói :
- Có lẽ đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên thôi, đừng bận tâm đến nữa. Chúng ta hãy lo đi đường của chúng ta là hơn.
Lát sau, Tân Dã đã hiện ra trong tầm mắt, chiếc xe ngựa theo sau không còn thấy xuất hiện nữa.
Vào đến trong thành thì trời đã tối, ba người chọn một khách điếm gần cổng thành nghỉ trọ. Ăn tối xong, Do Nhân Kiệt đóng cửa phòng lại, vặn đèn dầu sáng hơn, từ trong gói hành lý lấy ra một quyển Tôn Tử binh pháp, ngồi xuống mới vừa giở được hai trang, bỗng nghe có tiếng gõ cửa hối hả.
Do Nhân Kiệt ngẩng lên hỏi :

- Ai đó?
- Ti chức đây!
Do Nhân Kiệt nhận ra là tiếng của Tử Mẫu Kim Thoa, bèn hỏi :
- Việc gì vậy?
- Chiếc xe ngựa kia mới vừa vào thành, hiện đang nghỉ trọ ở phía đối diện, theo hộ giáo thì có cần qua đó dò xét không?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói :
- Chuyến đi Thái Bình trang của chúng ta chẳng có gì là bí mật, mặc họ đi thôi!
Tử Mẫu Kim Thoa về đến phòng bên, Thần Lực Thái Bảo liền hỏi :
- Hộ giáo đã nói sao?
Tử Mẫu Kim Thoa so vai :
- Hộ giáo bảo là mặc họ!
Thần Lực Thái Bảo chau mày :
- Vị hộ giáo này của chúng ta rõ là lạ lùng hết sức, khi thì thận trọng tỉ mỉ, lúc thì lại thản nhiên bất cần, thật là khó hiểu.
Tử Mẫu Kim Thoa thở dài :
- Đúng vậy! Thành thật mà nói, lão già kia thật khiến chúng ta khó thể yên tâm.
Thần Lực Thái Bảo ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói :
- Hay là vậy, chúng ta đêm nay hãy chịu khó một chút, Tôn mỗ canh gác nửa đêm sau, đừng đem tính mạng ra mà làm trò đùa.
Tử Mẫu Kim Thoa gật đầu :
- Tiểu đệ cũng nghĩ như thế. Vậy thì Tôn huynh hãy ngủ trước đi.
Kết quả một đêm bình an vô sự. Trương Kính Đình và Tôn Tong Uy kể như đã hoài công hy sinh mất nửa đêm ngủ. Điều khiến hai người hổ thẹn hơn hết là, trời vừa hừng sáng lão nhân kia đã đánh xe đi khỏi, hai người như kẻ ngậm bồ hòn, đành nhìn nhau cười đau khổ.
Do Nhân Kiệt nghe nói lão nhân kia đã ra khỏi thành trước, chẳng chút lấy làm ngạc nhiên, mỉm cười nói :
- Đêm qua nhị vị đã phải vất vả quá...
Tôn, Trương hai người hết sức kinh ngạc lẫn bội phục. Hành động của họ đêm qua ngỡ đã quá thận trọng, chẳng ngờ vẫn không thoát khỏi tai mắt của vị đại hộ giáo này.
Thần Lực Thái Bảo đỏ mặt ấp úng nói :
- Hộ giáo sao biết lão già ấy...
Do Nhân Kiệt nhếch môi cười :
- Sự hoài nghi của nhị vị không ngoài hai điều. Một là lão già ấy rất có thể là cùng mục đích như bọn Khoái Đao Thái Tuế, hai là lão già ấy cũng có thể là đồng đảng của bọn Khoái Đao Thái Tuế. Còn theo

bổn tọa thì hai khả năng ấy đều không có, cho nên chớ hề bận tâm.
Tử Mẫu Kim Thoa thắc mắc hỏi :
- Hộ giáo dựa vào đâu mà kết luận như vậy?
Do Nhân Kiệt cười cười :
- Điểm thứ nhất, nếu lão già ấy có cùng mục đích như bọn Khoái Đao Thái Tuế, muốn biết rõ chúng ta đi đâu, thử hỏi đối phương với từng tuổi ấy, lẽ nào lại ấu trỉ đến độ hôm qua chúng ta đã biểu lộ cảnh giác qua hành động, vậy mà còn bám theo sau, thậm chí ngủ trọ ngay đối diện với chúng ta hay sao? Điểm thứ nhì, nếu lão già ấy là đồng bọn của nhóm Khoái Đao Thái Tuế, theo dõi chúng ta, hiển nhiên là đã biết bọn Khoái Đao Thái Tuế đã gặp nạn. Vậy thì nhất định cũng phải biết một trong ba người đã bị sanh cầm. Nếu là nhị vị, nhị vị cho rằng nên tiếp tục theo dõi hay là giải cứu đồng bọn để khỏi bại lộ thân phận, việc nào cần thiết hơn?
Tôn Tong Uy và Trương Kính Đình nghe xong, thảy đều hết sức thán phục.
Do Nhân Kiệt mỉm cười, đứng lên nói tiếp :
- Thôi, chúng ta lên đường!
Hôm ấy ba người đi đến trấn Ngõa Điếm và nghỉ trọ tại đó.
Trấn Ngõa Điếm nằm giữa Tân Dã và Nam Dương, khoảng cách tương đương nhau.
Ba người dự tính sáng sớm mai lên đường, lúc xế chiều là có thể đến Thái Bình trang, nếu mọi sự thuận lợi, ngày mốt là có thể quay trở về.
Tuy nhiên, đó chỉ là sự suy nghĩ của Tôn Tong Uy và Trương Kính Đình, còn Do Nhân Kiệt thì khác, chàng đã quyết định khi nào đến Thái Bình trang thì sẽ tìm lý do cho Tôn Tong Uy và Trương Kính Đình đứng xa một chút, để một mình chàng đến gần tiếp xúc.
Sau đó, chàng sẽ kẹp một bức thư ngắn vào trong bức tranh Đường Nhân sơn thủy như sau :
“Kính gửi Tụ Thủ Thần Y, bổn giáo có một hộ giáo chẳng may mắc phải nghi ban trọng chứng, chẩn trị nhiều nơi vô hiệu, bắt buộc phải nhờ đến tôn giá, xin thù lao với một bức tranh Đường Nhân sơn thủy, mong hãy lập tức di giá đến tệ đàn để lâm sàng trị liệu. Vị hộ giáo này có địa vị trọng yếu trong bổn giáo, nếu chỉ ban cho hoàn tán đơn dược thì phải có bảo chứng, kẻo vạn nhất xảy ra chuyện bất trắc sẽ tổn thương đến hòa khí đôi bên. Đến đây cạn lời , xin hãy nghĩ kỹ. Thiên Ma giáo chủ bách bái”.
Chàng tin rằng Tụ Thủ Thần Y chỉ cần còn chút lòng tự ái, khi xem xong bức thư này nhất định sẽ tức điên lên. Lúc bấy giờ Trương, Tôn

hai người sẽ là nhân chứng tốt nhất, nhất định họ sẽ giúp chàng diễn tả lại thái độ thiếu lễ phép của đối phương, chàng khỏi phải đơm đặt thêm. Kim Hoa lão ma cũng chẳng phải người dễ đối phó, nhất định sẽ phái người đến hỏi tội Thái Bình trang.
Sáng hôm sau, ba người từ trấn Ngõa Điếm xuất phát, trên đường không hề ngưng nghỉ, đến giờ thân thì đã có mặt tại Nam Dương. Ba người dừng lại ăn uống trong một quán ở ngoài thành, nhân lúc mặt trời chưa lặn, đi tiếp đến Thái Bình trang.
Khi sắp đến nơi, Thần Lực Thái Bảo ngồi trước đánh xe bỗng kinh hoàng kêu lên thảng thốt :
- Hộ giáo mau xem, Thái Bình trang bốc cháy kìa...
Do Nhân Kiệt sửng sốt, vội cùng Tử Mẫu Kim Thoa thò đầu ra nhìn. Chỉ thấy Thái Bình trang khói bốc mịt mù, đồng thời văng vẳng nghe có tiếng sát phạt nhau.
Do Nhân Kiệt hết sức kinh ngạc, đồng thời cũng thầm vui mừng. Ngọn lửa này cháy thật đúng lúc, chẳng còn gì tốt hơn nữa.
Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy ghìm cương, ngoái lại tần ngần nói :
- Bây giờ chúng ta...
Do Nhân Kiệt hất mạnh đầu :
- Hãy mau đến đó xem thử!
Thần Lực Thái Bảo liền cho xe chạy đến và dừng lại bên ven khoảng đất trống trước Thái Bình trang, ba người bắt đầu lặng lẽ theo dõi.
Lúc này trên khoảng đất trống trước trang có ba người đang giao chiến kịch liệt trong khói mù. Xung quanh là mấy mươi tránh đinh tay cầm vũ khí các loại reo hò trợ oai.
Do Nhân Kiệt đã trông thấy rõ, một người trong số đó có thân hình cao to, với binh khí trong tay là một ngọn kim bút, chính là chủ nhân Thái Bình trang Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu.
Hai người kia là hai lão nhân, một bạch bào và một hắc bào, đều giao chiến với hay tay không. Qua màu áo và tuổi tác, Do Nhân Kiệt chợt nghĩ đến hai người. Đó là Đại Hồng Sơn, Bạch Long lão nhân và Hắc Long lão nhân mà Khoái Đao Thái Tuế đã đề cập đến hôm trước.
Nhưng điều khiến người khó hiểu là lưỡng quái thân thủ nhanh nhẹn, chẳng có chút bệnh hoạn, cớ sao lại tìm đến Thái Bình trang này?
Tụ Thủ Thần Y kể ra tuy tuổi đã ngoài năm mươi, nhưng so với Song quái cũng chỉ đáng là một hậu bối. Song quái lui ra khỏi chốn giang hồ ít ra cũng trên ba mươi năm, lúc bấy giờ chưa chắc Tụ Thủ Thần Y đã xuất đạo võ lâm. Như vậy thì giữa đôi bên đâu có oán thù gì,

thế chẳng quái lạ hay sao?
Thần Lực Thái Bảo lẩm bẩm :
- Lạ thật, lúc Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền còn sống, chưa từng nghe nói có lai vãng với họ Thi này, vậy thì y đã học được Kim Bút chiêu pháp ở đâu?
Nghe Thần Lực Thái Bảo nói vậy, Do Nhân Kiệt mới nghĩ đến vấn đề võ công của đôi bên. Tụ Thủ Thần Y với một ngọn Kim Bút giao chiến với hai quái kiệt lừng danh võ lâm, đủ biết trong mấy tháng qua, y đã đạt được thành tựu và tự tin rất khá trên quyển Tung Hoành Phổ.
Theo lời ân sư, quyển Tung Hoành Phổ này không phải là một bí kíp hoàn hảo, vì để khảo nghiệm trí tuệ của kẻ có được sau này, nên khi ghi chép đã cố ý để lại chỗ thiếu sót trong mấy chiêu sau cùng. Ân sư còn nói, nếu Tụ Thủ Thần Y sau này thật sự dùng pho bút này ứng địch, nhất định sẽ nguy khốn.
Nay cơ hội hiếm có chàng phải xem thử Tụ Thủ Thần Y đã thấu triệt sự huyền diệu trong mấy chiêu sau cùng hay chưa?
Ngay khi ấy, Tử Mẫu Kim Thoa bỗng kéo tay áo chàng, khẽ nói :
- Sự suy luận của hộ giáo hôm trước quả không sai, lão già đánh xe chính là lão già áo đen kia...
Do Nhân Kiệt nhẹ gật đầu, tiếp tục chăm chú theo dõi trận chiến.
Hai lão quái quả danh bất hư truyền, công lực hùng hậu kinh người. Mỗi chưởng phát ra, kình khí như lốc xoáy, uy lực mạnh đến đỗi khiến bọn tráng đinh đứng ngoài xa bảy tám trượng cũng bị đứng chân không vững, bắt buộc phải lùi xa hơn.
Tuy nhiên, về mặt khí thế lúc này dường như Tụ Thủ Thần Y vẫn chiếm thượng phong một chút. Mặc dù thủ nhiều công ít dưới sự giáp công của Song quái, nhưng không mảy may có vẻ nao núng. Thế nhưng, mặc dù Tụ Thủ Thần Y chiếm giữ ưu thế, song chẳng thể tiến thêm bước nữa, hạ sát Song quái tại đương trường.
Ngọn kim bút trong tay Tụ Thủ Thần Y nếu không phải điểm sai phương vị, thì cũng là công không đúng lúc, luôn để cho Song quái thoát chết dưới đòn trí mạng.
Do Nhân Kiệt thầm gật đầu, ân sư nói quả không sai. Tụ Thủ Thần Y đúng là chưa thấu triệt được sự huyền diệu trong mấy chiêu sau cùng.
Thần Lực Thái Bảo bỗng chau mày lại gần khẽ nói :
- Pho bút pháp của họ Thi dường như chưa đủ hỏa hầu, nếu kéo dài cuộc chiến e sẽ dữ nhiều lành ít, hộ giáo thấy chúng ta có nên ra tay giúp y chăng?

Do Nhân Kiệt hỏi ngược lại :
- Nhị vị biết hai lão già kia là ai không?
Thần Lực Thái Bảo ngạc nhiên :
- Là ai vậy?
- Nếu bổn tọa không nhìn lầm, hai lão già này có lẽ ngay cả Giáo chủ chúng ta cũng không dám đắc tội.
Thần Lực Thái Bảo trố to mắt :
- Hộ giáo muốn nói...
Tử Mẫu Kim Thoa như chợt nhớ ra, khẽ nói :
- Ồ! Đúng rồi! Tôn huynh, hộ giáo nói không sai. Tuyệt đối không được mạo muội, hai lão già kia nhất định là Đại Hồng song quái.
Thần Lực Thái Bảo sững sờ :
- Đại Hồng song quái ư?
Tử Mẫu Kim Thoa bỗng hốt hoảng kêu lên :
- Nguy rồi, họ Thi đã bị trúng chưởng, xem ra bại chắc rồi!
Do Nhân Kiệt bởi hai mắt không hề rời khỏi đấu trường, nên việc Tụ Thủ Thần Y trúng chưởng, chàng hiểu rõ hơn ai hết.
Thì ra khi Song quái công tới với thế gọng kềm, Tụ Thủ Thần Y đã thi triển chiêu “Thiên Ngôn Ỷ Mã”, kim bút vung ra hằng vạn đốm vàng lóa mắt, công về phía Bạch Long lão nhân. Song Do Nhân Kiệt biết rõ đó chỉ là một chiêu hư trương thanh thế, thật ra mục đích chính lại là Hắc Long lão nhân phía bên phải.
Bởi trong tình huống với một địch hai, khi hai kẻ địch cùng lúc công tới, dù ai ngu xuẩn đến mấy cũng không bao giờ chỉ nghênh chiến giữa một trong hai người.
Quả nhiên, ngay khi Bạch Long lão nhân vừa định vung chưởng bổ vào ngọn kim bút, Tụ Thủ Thần Y bỗng thu bút thật nhanh, xoay người đổi sang chiêu “Nhất Bút Điêu Long” nhanh như chớp điểm vào giữa ngực Hắc Long lão nhân.
Về mặc chiến lược, Tụ Thủ Thần Y không hề phạm sai lầm. Điều sai lầm là chiếu “Nhất Bút Điêu Long” trong Kim Bút chiêu pháp không phải xuất thủ như vậy.
Theo đúng Kim Bút bút pháp thì chiêu “Nhất Bút Điêu Long” gồm có ba thức liên hoàn, thức thứ nhất là điểm vào trán đối thủ, tiếp đến là quét sang trái rồi sang phải, vị trí là yết hầu đối phương. Ngay khi đối phương toàn lực hóa giải hai thức ấy, thức sau cùng mới với tư thế như hồi bút triệt chiêu đâm vào bụng đối phương.
Chứ đâm vào giữa ngực đối phương như Tụ Thủ Thần Y lúc này, trừ phi đối phương là người gỗ, bằng không chẳng thể nào trúng đích được.

Kết quả, Tụ Thủ Thần Y một bút điểm tới, Hắc Long lão nhân chỉ một cái lách người, đã nhẹ nhàng tránh khỏi một chiêu "Nhất Bút Điêu Long" danh thực bất phù.
Tụ Thủ Thần Y một chiêu hụt hẫng, người chồm tới trước. Hắc Long lão nhân ngay khi lách người, tả chưởng quơ ngang khiến địch phân thần, hữu chưởng chớp nhoáng bổ ra.
Tụ Thủ Thần Y có lẽ đã quá tin tưởng vào Kim Bút chiêu pháp trong Tung Hoành Phổ, lúc này thấy tuyệt học vô hiệu, bất giác bộ pháp rối loạn.
Mặc dù y bằng vào võ công sẵn có của mình, với thế "Thoát Bào Nhượng Vị" tránh khỏi một chưởng của Hắc Long lão nhân, nhưng trong lúc cấp bách y đã quên mất phía sau hãy còn một Bạch Long lão nhân.
Ngay khi y xoay người toan rút lui, Bạch Long lão nhân một chưởng vừa bổ tới đúng lúc...
Tụ Thủ Thần Y bị trúng một chưởng, biết không sao đương cự tiếp được nữa, gắng gượng vung kim bút quét ngang, rồi thì tung mình lên không, phóng nhanh về phía sau trang.
Bọn tráng đinh thấy chủ nhân đã bỏ chạy, liền nhốn nháo và la ó ầm ĩ, đổ xô lui vào trong trang.
Lúc này trong trang tuy vẫn còn khói mù khắp nơi, nhưng lửa đã không còn dữ dội như trước nữa.
Đại Hồng song quái chỉ đưa mắt nhìn Tụ Thủ Thần Y và bọn tráng đinh bỏ đi không hề đuổi theo hoặc ngăn cản, hai người sóng vai nhau đứng thừ ra tại chỗ như phỗng đá.
Sau một hồi rất lâu, Song quái bỗng cùng lúc quay người, hai gương mặt đầy nếp nhăn hằn vẻ đau thương, nước mắt ràn rụa, cùng nhìn nhau một hồi, sau cùng ôm đầu khóc nức nở...
Thần Lực Thái Bảo kinh ngạc nói :
- Vậy là sao thế này?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Thôi đừng thắc mắc chuyện thiên hạ, đã không còn sớm nữa, chúng ta trở vào thành đi.
Tử Mẫu Kim Thoa khẽ nói :
- Việc này tính sao đây?
Do Nhân Kiệt thở phào :
- Đành phải chờ ngày mai hẵng tính thôi!
Trên đường không ai nói với ai nửa lời, ba người đều hồi tưởng lại cảnh tượng vừa qua, nhất là hành động sau cùng của Song quái thật là khó hiểu. Họ đã chẳng phải đến vì cầu y hay tầm thù, vậy mà lại

khiến cho Thái Bình trang trời long đất lở, sau cùng Tụ Thủ Thần Y thọ thương đào tẩu. Họ không đuổi theo mà lại ở tại chỗ khóc lóc thảm thiết. Nếu không phải chính mắt trông thấy, thật khó thể tin được.
Vào đến trong thành thì nhà cửa đã lên đèn, Tử Mẫu Kim Thoa bỗng kinh ngạc kêu lên :
- Ủa, hộ giáo hãy xem chiếc xe kia mau!
Thì ra có ba bốn chiếc xe ngựa đầy bụi đất đang đỗ trước cửa một khách điếm nhỏ, Tử Mẫu Kim Thoa nói là một chiếc trong số ấy.
Do Nhân Kiệt ngoảnh lại hỏi :
- Chiếc xe ấy thế nào?
Tử Mẫu Kim Thoa thấp giọng :
- Đó chính là chiếc xe của Song quái, rất có thể họ đang nghỉ trọ trong khách điếm này.
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn gật đầu nói :
- Trương hộ pháp hãy xuống xe dò xét thử, bổn tọa với Tôn hộ pháp sẽ chờ ở khách điếm phía đối diện. Nhưng không nên quá lâu, kẻo hai lão quái ấy về đến bắt gặp.
Tử Mẫu Kim Thoa phóng xuống xe, xe ngựa tiếp tục tiến về phía khách điếm nằm chếch đối diện.
Lát sau, Tử Mẫu Kim Thoa trở về, Do Nhân Kiệt hỏi :
- Tình hình thế nào?
Tử Mẫu Kim Thoa đáp :
- Trong khách điếm chỉ để lại một thiếu niên lâm bệnh tuổi chừng mười bảy mười tám, mặt mày vàng ệch, hai mắt sâu hoắm, dường như không còn nói được nữa. Theo lời gã phổ ky trong khách kiếm thì thiếu niên ấy là do hai lão già nghèo khổ đưa đến, hai lão già rất thương yêu thiếu niên này, sáng sớm rời khỏi bảo là đi mời đại phu. Chẳng ngờ đi lâu thế này mà vẫn chưa thấy trở về. Theo ti chức nhận thấy, thiếu niên ấy rất có thể là đệ tử chung của Song quái.
Thần Lực Thái Bảo xen lời :
- Có lẽ do Song quái nóng lòng truyền thụ võ công, đến đỗi khiến ái đồ bị tẩu hỏa nhập ma cũng nên.
Do Nhân Kiệt gật đầu tán đồng, từ khi rời khỏi Tổng đàn đến nay, đây là lần đầu tiên Thần Lực Thái Bảo mới tỏ ra thông minh như vậy.
Hôm sau, ba người lại đến Thái Bình trang. Khi đến nơi, trước trang im lìm không một tiếng động. Do Nhân Kiệt bất giác nghe tim đập dữ dội, chàng hy vọng sự suy đoán của mình đã không sai lầm.
Thần Lực Thái Bảo quét mắt nhìn quanh, đoạn nói :
- Lạ quá! Với tài lực của Tụ Thủ Thần Y, sau khi trang viện bị hỏa

hoạn, lẽ ra phải lập tức tu sửa mới đúng, sao bên trong lại chẳng chút động tĩnh thế này?
Do Nhân Kiệt tiếp lời :
- Hãy vào xem thử!
Thần Lực Thái Bảo phóng xuống xe, bước nhanh vượt qua quảng trường, tiến về phía hai cánh cửa cổng đang khép kín.
Bên này, Tử Mẫu Kim Thoa lẩm bẩm nói :
- Cầu mong y đã không đang đêm dọn đi nơi khác!
Do Nhân Kiệt lặng thinh, chỉ chăm chú theo dõi Thần Lực Thái Bảo lúc này đang lay động tay nắm cửa và cất tiếng gọi to. Sau cùng có lẽ quá sốt ruột, y lùi sau mấy bước, tung mình vượt qua bờ tường vào trong.
Lát sau, Thần Lực Thái Bảo trở ra thở hổn hển nói :
- Hỏng bét rồi, chẳng có một bóng ma nào cả!
Tử Mẫu Kim Thoa vội hỏi :
- Tôn huynh đã đi hết khắp nơi rồi hả?
Thần Lực Thái Bảo gật đầu :
- Vâng, không sót một chỗ nào, chỉ có một lão bộc câm điếc thôi.
Do Nhân Kiệt thoáng động tâm nói :
- Nhị vị hãy đợi ở đây, để bổn tọa vào trong xem thử!
Do Nhân Kiệt vào trong trang, đi hết khắp nơi một vòng. Quả nhiên không thấy một bóng người, chàng đặc biệt chú ý đến một gian thư phòng ở hậu viện, trên vách không còn một bức tranh nào. Qua đó đủ hiểu Tụ Thủ Thần Y sẽ không bao giờ quay trở về đây nữa.
Sau cùng chàng đã tìm gặp lão bộc câm điếc trong nhà bếp. Lão bộc này tuổi trạc thất tuần, râu tóc bạc phơ. Lúc Do Nhân Kiệt vào đến, lão bộc một tay cầm nắp chảo, một tay cầm thuổng đang lo nấu nướng.
Do Nhân Kiệt đưa tay vỗ lên vai lão lớn tiếng nói :
- Lão trượng, tại hạ cần hỏi vài điều!
Lão bộc bỏ dụng cụ trong tay xuống, chầm chậm ngước gương mặt thờ thẫn lên, đưa tay chỉ miệng và tai, đoạn lắc đầu tỏ ý không nói và nghe được.
Do Nhân Kiệt gật đầu, dùng tay ra hiệu bảo lão bộc đến ngồi trên một chiếc ghế gỗ, rồi chàng cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác.
Sau đó, Do Nhân Kiệt mỉm cười, với giọng ôn tồn chậm rãi nói :
- Lão trượng hãy nghe đây, tại hạ ngoại hiệu là Ác Quân Bình, hiện giữ chức hộ giáo của Thiên Ma giáo, phen này đến đây là phụng mệnh Giáo chủ để gặp quý chủ nhân nhờ chữa trị cho một hộ giáo khác, chẳng ngờ Thái Bình trang lại gặp tai biến...

Lão bộc ngơ ngác, ánh mắt lộ vẻ dò hỏi như không biết Do Nhân Kiệt đã nói những gì.
Do Nhân Kiệt lại cười nói tiếp :
- Có một điều hẳn là lão trượng cũng biết rất rõ, đó là phi hiệu của Công Tôn mỗ có được chẳng phải dễ dàng. Nếu Công Tôn mỗ đoán không lầm thì lão trượng chẳng những không câm điếc mà cũng không phải là người của Thái Bình trang này.
Lão bộc ngồi thờ thẫn, vẫn không tỏ vẻ gì.
Do Nhân Kiệt không sờn lòng, mỉm cười nói tiếp :
- Còn về lai lịch của lão trượng, Công Tôn mỗ hết rức rõ. Bây giờ, Công Tôn mỗ xin cho lão trượng biết hai việc. Một là vào cuối năm rồi, tại hạ từng với một kế nhỏ đã dễ dàng bỏ rơi một vị quản sự của Tứ Phương bảo. Hai là trước đây không lâu, tại hạ từng với một ngọn Tam Lăng thích đã đưa Vu Khê lão quái về thế giới cực lạc. Vu Khê lão quái là người như thế nào, có lẽ chẳng cần Công Tôn mỗ giới thiệu phải không?
Lão bộc chớp mắt, vẫn không tỏ vẻ gì cả.
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng, nói tiếp :
- Công Tôn mỗ chẳng quản hao hơi tốn tiếng nói cho lão trượng biết, những điều ấy chính là muốn lão trượng hiểu. Nếu lão trượng thấy thân thủ của mình không bằng Vu Khê lão quái thì chớ nên có ý định liều mạng, lão trượng cũng là đến từ Tứ Phương bảo, đúng không nào?
Lão bộc dường như không yên tâm về thức ăn trong chảo, bất giác đưa mắt nhìn về phía ấy.
Do Nhân Kiệt lại hắng giọng, nói tiếp :
- Giờ đã nói rõ hết rồi, dám xin lão trượng cho biết một điều. Họ Thi phải chăng đã dọn đến Tứ Phương bảo? Lão trượng hãy an tâm. Hôm nay lão trượng nói ra vào tai Công Tôn mỗ, tuyệt đối không đến tai kẻ thứ ba. Bởi đây chẳng qua là do Công Tôn mỗ nhất thời hiếu kỳ, chứ việc họ Thi đã đi đâu, không hề nằm trong phạm vi chuyến đi này của Công Tôn mỗ, song nếu lão trượng không chịu nể mặt thì thật khó nói. Thế nào, họ Thi phải chăng đã dọn đến Tứ Phương bảo?
Lão bộc cúi thấp đầu, lưỡng lực một hồi, bỗng quì sụp xuống run giọng nói :
- Tệ Bảo chủ hết sức nghiêm khắc, ai tiết lộ bí mật chắc chắn sẽ phải chết, xin Công Tôn đại hiệp rủ lòng thương xót, đại hiệp đã... đoán đúng hoàn toàn.
Do Nhân Kiệt gật đầu :

- Lão trượng yên tâm di!
Nói xong chàng bỏ đi, khi ra đến xe ngựa bên ngoài, Trương Kính Đình và Tôn Tong Uy đồng thanh hỏi :
- Hộ giáo có phát hiện gì khác nữa không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Ngoài lão bộc câm điếc, quả nhiên chẳng có một bóng ma nào cả.
Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy chau mày rầu rĩ nói :
- Vậy biết làm sao bây giờ?
Do Nhân Kiệt cười áo não :
- Làm sao ư? Đây đâu phải là lỗi ở chúng ta, ai mà ngờ thần y của chúng ta lại kém cỏi đến vậy!
Thần Lực Thái Bảo thở dài :
- Tối qua phải chi...
Có lẽ y muốn nói tối qua phải chi nghe theo lời y, ra tay giúp Tụ Thủ Thần Y đánh đuổi Song quái, không chừng đã lấy được linh dược ngay lúc ấy rồi.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng, đó có thể nói là lỗi ở bổn tọa đã thận trọng quá mức. Khi về đến Tổng đàn, bổn tọa sẽ tự xin xét xử để chuộc tội...
Khàng lại khẽ hắng giọng, nói tiếp :
- Còn về phần nhị vị, trước nay đã được Thích lão đường chủ quý trọng, vậy mà vừa nghe nói đến tên Song quái đã lập tức sinh lòng khiếp sợ. Do đó chưa thể xả thân tận trung, vậy cũng chẳng phải là vô tội. Theo bổn tọa thì nhị vị cũng nên chuẩn bị lời lẽ để tự biện hộ mới được.
Trương Tôn hai người nghe xong đều kinh hoàng thất sắc.
Tử Mẫu Kim Thoa quay sang Thần Lực Thái Bảo càu nhàu :
- Việc đã qua rồi, Tôn huynh còn nhắc lại làm gì kia chứ?
Thần Lực Thái Bảo lo lắng xoa hai tay vào nhau, lúng túng nói :
- Tiểu đệ cũng chỉ buột miệng nói vậy thôi, đây cũng đâu có người ngoài. Tính khí của Lão đường chủ chúng ta, chả lẽ tiểu đệ không rõ hay sao?
* * * * *
Bảy hôm sau, ba người đã về đến Tổng đàn.
Kim Hoa Ma nghe xong báo cáo của ba người, tức tối đến giậm chân lia lịa và mắng chửi Song quái không ngớt.
Do Nhân Kiệt ung dung nói :
- Chỉ cần Thích hộ giáo giữ được trạng huống như hiện nay, bổn tọa còn một biện pháp nữa.
Kim Hoa Ma vội hỏi :

- Còn biện pháp gì nữa?
Do Nhân Kiệt hạ thấp giọng :
- Chuẩn bị ba trăm lạng vàng, phái người đến Tứ Phương bảo một chuyến nữa.
Kim Hoa Ma cơ hồ nhảy dựng lên :
- Đúng! Đúng! Suýt nữa lão phu đã quên mất. Bây đâu, đi lấy ba trăm lạng vàng mang đến đây cho lão phu mau!
Ngay khi ấy, một hán tử trung niên từ ngoài bước vào, hướng về Kim Hoa Ma khom mình nói :
- Kim Bút Âu Dương đường chủ có lời mời Công Tôn hộ giáo qua bên ấy chốc lát.
Do Nhân Kiệt thăm dò :
- Ý của Thích lão là...
- Hứ! Y cho mời Công Tôn huynh đâu có việc tốt lành gì. Theo giáo qui của bổn giáo, chức trách của Tam đường là Kim Bút đường quản lý về sự thưởng phạt, thăng chuyển của các Phân đàn. Huyết Chưởng đường đảm nhiệm việc chinh thảo bên ngoài.
Nga Mi Đao đường phụ trách việc thu chi tài vụ, chỉnh lý và tiến hành các nhiệm vụ đặc biệt có tính lâm thời. Phen này bốn nơi Phân đàn nhận được thư cảnh cáo của Thiên Đạo giáo, trực tiếp ảnh hưởng đến sự tồn tại của các Phân đàn. Theo trức trách của Kim Bút đường, lẽ ra phải lập tức tiến hành điều tra rõ nhân vật chủ não của đối phương, cùng Tổng đàn hợp bàn kế hoạch rồi giao cho bổn đường xử lý. Nhưng kể từ khi xảy ra sự biến đến nay, Kim Bút đường chớ hề đưa ra được đôi sách nào, giờ đây mời Công Tôn huynh sang đó, còn gì khác hơn là muốn thọ giáo phương pháp hành động ở nơi Công Tôn huynh?
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Vậy chứ Khoái Đao Thái Tuế đâu? Chả lẽ hắn không khai ra chút gì cả ư?
- Lúc đưa về đến Tổng đàn thì hắn đã trở thành một tử thi, Phân đàn chủ Chung Tường thậm chí không hề hay biết đã bị người hạ thủ tại đâu.
- Vậy thư báo cáo của bổn tọa, Thích lão có nhận được không?
- Nhận được rồi!
- Thích lão có cho người lục soát chưa?
- Rồi! Tuy không bắt được một kẻ khả nghi nào, nhưng sự thật đã chứng minh, phán đoán của Công Tôn huynh chẳng sai, đã phát hiện dấu vết có người ẩn nấp ở nơi sau núi.
- Còn nội bộ thì sao?

Kim Hoa Ma thở dài :
- Về nội bộ thì lão phu đành chịu bó tay. Trong Tổng đàn có đến hàng ngàn người, nhìn bề ngoài cơ hồ chẳng một ai là không trung thành với bổn giáo. Nếu không thể thu hẹp phạm vi chỉ còn lại vài người, lão phu thật chẳng biết bắt tay từ đâu. Thư báo cáo của Công Tôn huynh thì ba vị Giáo chủ đều đã xem qua, ý của ba vị ấy hoàn toàn giống như nhận xét của lão phu. Hiện tại đành tạm thời giữ bí mật và chỉ phái ba hộ giáo âm thầm tiến hành khảo sát, khi nào có manh mối sẽ bàn tính sau. Ngoài ra, chỉ còn trông cậy vào Công Tôn huynh có đưa ra được biện phái khả thi gì nữa thôi.
Do Nhân Kiệt trầm ngâm gật đầu :
- Quả là một vấn đề nan giải...
Chàng thầm nghĩ, thiếu gia trước tiên hạ con cờ tại đây, khi nào thời cơ chín mùi, nhất định sẽ khiến cho Tổng đàn này rối ren như tơ vò.
Kim Hoa Ma đưa mắt nhìn trời nói :
- Việc của chúng ta để ngày mai hãy nói tiếp, Công Tôn huynh hãy sang bên lão Âu Dương trước đi.
Trong Kim Bút đường, hộ pháp trực nhật hôm ấy chính là Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô, nhớ chuyến đi cùng Hoa Hoa công tử năm rồi, lúc bấy giờ Tiền Xung Ngô đã tự thị thân phận luôn xem thường chàng, bây giờ trông thấy chàng đến, chẳng khác nào tổ tông lâm môn, tất cung tất kính ra đón tận cửa đại sảnh, khom mình cúi đầu nói :
- Không biết hộ giáo giá lâm, chẳng kịp ra đón tận xa.
- Tiền huynh khách sáo quá! Âu Dương đường chủ có đấy không?
Sau bức bình phong trong sảnh có người tiếp lời :
- Công Tôn hộ giáo đó ư? Xin mời vào, mời vào!
Tiếp theo sau, một lão nhân mập lùn mặt mày hồng hào từ sau bình phong bước ra. Do Nhân Kiệt vừa tiếp xúc với ánh mắt sâu sắc của đối phương, liền biết ngay vị Kim Bút đường chủ này chẳng phải chỉ là một hảo hảo tiên sinh như lời đồn đại.
Do Nhân Kiệt tuy chẳng phải công thần trong giáo, nhưng luận về thân phận hiện nay tuy không có thực quyền như ba Đường chủ, song chức vị cao hơn, nên chàng chỉ thoáng vòng tay đáp lễ rồi dưới sự mời nhường của đối phương, chàng dẫn trước đi ra phía sau bình phong.
Trong gian phòng nhỏ trang trí sang trọng ở phía sau bình phong đã bày sẵn một bàn tiệc thịnh soạn, và hai thị nữ trẻ đẹp đang chờ với ấm rượu trên tay.
Sau khi yên vị, trải qua những lời lẽ giao tế không sao tránh khỏi, Kim

Bút đường chủ bày tỏ ngay mục đích cho mời. Đúng như Kim Hoa Ma đã nói, y báo quả thật chẳng có chút biện pháp gì để đối phó với Thiên Đạo giáo nào đó, thỉnh giáo Do Nhân Kiệt xem có lương sách gì tiến hành điều tra hay không?
Do Nhân Kiệt đã có dự tính, bèn giả vờ ngưng ly suy nghĩ một hồi rồi mới chầm chậm ngẩng lên nhìn đối phương hỏi :
- Có thể xin Âu Dương đường chủ trả lời một câu hỏi của bổn tọa trước chăng?
- Câu hỏi gì?
Do Nhân Kiệt mỉm cười nói :
- Đường chủ có tin Thiên Đạo giáo chủ thật sự là Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong hay không?
Kim Bút đường chủ lắc đầu nguầy nguậy :
- Tuyệt đối không thể như vậy được!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Chỉ cần Đường chủ có nhận định như vậy, thì sự việc dễ dàng hơn nhiều. Bây giờ chúng ta hãy tiếp tục suy luận, đối phương mạo nhận danh nghĩa của Tiêu Dao thư sinh là có dụng ý gì?
Kim Bút đường chủ ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói :
- Theo bổn đường thì đó hiển nhiên là kế một mũi tên bắn hai chim của đối phương, lợi dụng danh nghĩa của Tiêu Dao thư sinh chuyên gây khó khăn cho bổn giáo, có lẽ là muốn mượn sức bổn giáo trừ khử Tiêu Dao thư sinh, thế là ngư ông đắc lợi.
- Đường chủ đã nghĩ đến điều ấy, vậy thì Đường chủ có thể nào tiến thêm bước nữa. Thử đoán xem vì lẽ gì Thiên Đạo giáo chủ không tìm người khác, mà lại chỉ tìm Tiêu Dao thư sinh?
- Dĩ nhiên là vì vấn đề ân oán!
- Vậy Đường chủ có biết kẻ thù của Tiêu Dao thư sinh là những ai không?
Kim Bút đường chủ chau mày :
- Điều ấy khó quá. Tiêu Dao thư sinh xưa nay không tranh chấp với đời, mấy mươi năm qua không hề có kẻ thù, gần đây chống đối bổn giáo là do bởi Thiên Long phủ bị thiêu hủy. Nghiêm khắc mà nói, Tiêu Dao thư sinh nếu có kẻ thù thì chỉ một bổn giáo mà thôi.
- Đường chủ có thừa nhận Tiêu Dao thư sinh là một người thông minh chăng?
- Bổn đường thừa nhận.
- Đã là người thông minh thì không bao giờ lại làm điều ngu xuẩn. Cho nên theo bổn tọa thì Thiên Đạo giáo chủ với Tiêu Dao thư sinh chẳng có ân oán gì cả.

Kim Bút đường chủ trố to mắt :
- Vậy thì...
Do Nhân Kiệt nhấn mạnh từng tiếng :
- Nếu Thiên Đạo giáo chủ quả đúng là có mối hiềm khích với Tiêu Dao thư sinh định mượn tay bổn giáo trừ diệt, không bao giờ lại sử dụng một phương pháp ấu trĩ đến vậy.
Kim Bút đường chủ sốt ruột hỏi :
- Vậy chứ hộ giáo nhận thấy sao? Phải chăng hộ giáo đã đoán ra được Thiên Đạo giáo chủ là ai rồi?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng, nếu bổn tọa đoán không lầm, Thiên Đạo giáo chủ rất có thể là Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang ở Thương Nam.
- Lão họ Thái ở Đại Thiên sơn trang ư?
- Theo lời của Mẫn hộ pháp ở Nga Mi Đao đường, trước đây họ Thái có ý đầu thuận bổn giáo, nhưng dường như là chưa được bổn giáo chấp thuận.
- Quả đúng là như vậy, đó là bởi vấn đề danh nghĩa rất khó sắp xếp...
Do Nhân Kiệt mỉm cười, bỗng hỏi :
- Đường chủ có biết vì lẽ gì Thái trang chủ bỗng dưng muốn đầu thuận bổn giáo không?
Kim Bút đường chủ chau mày :
- Đó chính là điều không sao hiểu nổi, bởi họ Thái có rất nhiều điền sản ở vùng Thương Nam, thừa sức tự túc. Hơn nữa, họ Thái cũng rất ít dính dáng đến chuyện giang hồ, có thể nói hoàn toàn không có lý do phải đầu thuận bổn giáo...
- Lý do chỉ có một, đó là Thiên Sơn tam nghĩa chẳng những còn sống trên cõi đời, mà đã vào đến Trung Nguyên rồi!
- Ồ, thì ra là vậy!
- Còn về giữa Thái trang chủ với Thiên Sơn tam nghĩa thật ra có ân oán gì, bổn tọa cũng chẳng rõ lắm. Tuy nhiên, Thái trang chủ định lợi dụng việc bổn giáo đối địch với Tiêu Dao thư sinh mà nhân tiện trừ khử luôn tam nghĩa, dụng tâm ấy hết sức rõ ràng.
Kim Bút đường chủ ngẫm nghĩ một hồi, bỗng ngẩng lên hỏi :
- Mấy ngày tới đây hộ giáo có bận việc gì không?
Do Nhân Kiệt đương nhiên rất hiểu dụng ý của đối phương, mục đích chẳng ngoài việc muốn nhờ chàng dẫn người đến Thương Nam điều tra một chuyến.
Tuy nhiên, nếu chàng có thể lựa chọn, thà chàng đi đến Đại Thiên sơn trang ở Thương Nam còn hơn là đến Tứ Phương bảo. Bởi Tụ

Thủ Thần Y với Đỗ Môn tú sĩ vì sự lợi hại nay đã đồng lõa với nhau. Sở dĩ chàng kiến nghị Kim Hoa Ma phái người đến Tứ Phương bảo chẳng qua là muốn tạo thêm niềm tin của lão ma đối với chàng, hầu tiện việc hành động sau này. Còn như chàng mà thật sự mang theo ba trăm lạng vàng đến Tứ Phương bảo dọ hỏi về tung tích của Tụ Thủ Thần Y, với sự biểu hiện thiếu thân thiện của chàng lần trước, nhất định sẽ chẳng đạt được kết quả gì, không chừng còn chuốc họa vào thân là khác.
Còn về việc dẫn người đến Đại Thiên sơn trang thì lại khác. Vị Thái trang chủ kia hiển nhiên cũng không phải là hạng lương thiện, chàng có thể nhân cơ hội này dẫn theo vài hộ giáo và hộ pháp, để cho hai bên cấu xé lẫn nhau. Chém giết nhau một phen cho thỏa thích, đôi bên thương vong càng thảm trọng thì càng hữu ích cho giới võ lâm. Đương nhiên, đó chỉ là ý nghĩ của chàng, chẳng rõ trong hai Đường chủ, người nào có sức ảnh hưởng với cấp trên hơn, nay khả năng của chàng chỉ là châm lửa, dù không được như ý muốn thì cũng có thể khiến cho hai vị Đường chủ xung đột lẫn nhau.
Do Nhân Kiệt nghĩ đoạn, vờ ra vẻ thờ ơ nói :
- Cũng chẳng có việc gì quan trọng, nhưng trong một hai hôm tới đây, có lẽ còn phải đến Tứ Phương bảo một chuyến nữa.
Kim Bút đường chủ hết sức ngạc nhiên :
- Lại đến Tứ Phương bảo chi vậy?
- Dò la tông tích của Tụ Thủ Thần Y.
- Sao? Tụ Thủ Thần Y chẳng phải đang ở Thái Bình trang ư?
- Bổn tọa mới vừa đến đó, nhưng đã chậm mất một bước. Thái Bình trang đã bị Hắc Bạch song quái ở Đại Hồng Sơn phóng hỏa thiêu hủy, hiện Thái Bình trang chẳng còn một ai cả.
Kim Bút đường chủ chau mày :
- Việc ấy ai đi chẳng được, tại sao nhất định phải là hộ giáo?
Do Nhân Kiệt cười thiểu não :
- Đó là ý của Thích lão, biết làm sao hơn?
Kim Bút đường chủ khẽ buông tiếng hừ hậm hực, không nói gì cả.
Do Nhân Kiệt thấy vậy, biết những lời lẽ của mình đã có hiệu quả. Còn như ngày mai chàng đi Thương Nam hay Thượng Thái thì phải xem hai vị Đại đường chủ này ai có đạo hành thâm hậu hơn.
Hai thị tỳ hầu rượu một tên Phi Yến và một tên Quỳnh Dao, nhan sắc cũng rất khá. Kim Bút đường chủ hiển nhiên có dụng ý riêng, sau khi đã bàn xong việc chính, y một mặt ân cần mời rượu, một mặt không ngớt thăm dò khẩu khí của Do Nhân Kiệt, muốn chàng phê bình về nhan sắc của hai nàng.

Rất hiển nhiên, chỉ cần Do Nhân Kiệt khen người nào, người ấy nhất định sẽ thuộc về chàng. Khốn nỗi chàng hiện là Ác Quân Bình, không dám đón nhận mà cũng chẳng tiện từ chối, đành viện lý do là thương thế của mình chưa lành, chẳng thể đón nhận thịnh tình của giai nhân.
Khi rời khỏi Kim Bút đường thì trời đã tối, tổng cung phái người Hắc kỳ hộ đàn đưa chàng đến chỗ ở mới trong Thiên ma cung gồm ba gian, hai sáng một tối, trang trí rất sang trọng.
Ngoài hai Hắc kỳ hộ đàn ra, còn có một thị cơ, một nữ tỳ và một lão phụ dành riêng cho chàng sai bảo.
Điều khiến chàng kinh ngạc là trên giá sách trong phòng ngủ có ba quyển bí kíp võ học, gồm Kim Bút bút pháp, Kim Hoa Huyết Chưởng và Nga Mi Đao pháp.
Do Nhân Kiệt viện cớ đã uống rượu quá lượng, bảo mọi người lui ra rồi đóng cửa phòng lại. Từ trên giá sách lấy quyển Kim Bút bút pháp xuống. Chàng giở một mạch xem hết quyển sách mỏng ấy, đoạn thở phào như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.
Trước đây, chàng đã đoán không lầm, quyển Kim Bút bút pháp này quả đúng là đã cướp được từ Thiên Long phủ, trong đó có vài chỗ khác hẳn với nguyên thức, hiển nhiên là nguyên bổn đã bị lửa cháy. Sau đó bọn ma giáo đã phỏng đoán thêm vào, đành rằng cũng chẳng phải hoàn toàn vô lý, song so với nguyên thức thì thấp kém hơn rất nhiều.
Do Nhân Kiệt bởi đã giải tỏa được niềm tâm sự, nên lại uống thêm vài ly rượu nữa, đêm ấy chàng đã ngủ rất say giấc.
Hôm sau ăn sáng xong, khi Do Nhân Kiệt đang đi loanh quanh trong khách sảnh, bỗng Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ hầm hầm bước vào lớn tiếng nói :
- Vậy là sao thể hả?
Do Nhân Kiệt hiểu ngay việc gì đã xảy ra, bèn vờ ra chiều kinh ngạc hỏi :
- Việc gì vậy Thích lão?
Kim Hoa Ma quắc mắt hỏi :
- Hôm qua lão Âu Dương gọi Công Tôn lão đệ sang đó đã nói những gì vậy?
- À! Như Thích lão đã nói, y hỏi bổn tọa về tổ chức Thiên Đạo giáo, khả năng đặt căn cứ tại đâu? Giáo chủ có thể là ai? Bổn tọa nói là những điều ấy khó mà suy đoán ra được, tốt hơn hết là nên phái người ra ngoài thu thập tin tức rồi tổng hợp nghiên cứu, như vậy mới không bị lầm lạc.
- Lão ấy nói sao?

- Lão ta chẳng tỏ vẻ gì cả, không biết là tán thành hay phản đối, lời đồn bảo là Âu Dương đường chủ hành sự cao thâm khôn lường, xem ra quả đúng là như vậy.
- Hứ, gì mà cao thâm khôn lường, phải nói là nham hiểm thì đúng hơn!
Do Nhân Kiệt vờ Nhân Kiệt :
- Sao vậy?
- Công Tôn lão đệ thấy có đáng bực tức không chứ? Lão phu đang định phiền lão đệ đến Tứ Phương bảo một chuyến nữa, chẳng ngờ lão quỷ ấy lại cản đầu, xin với trên chuẩn cho lão đệ tạm thời điều sang Kim Bút đường.
- Vậy cũng đâu có sao? Đi một chuyến Tứ Phương bảo bất quá chỉ hơn một tháng, khi nào trở về hẵng sang Kim Bút đường cũng được thôi!
- Nếu được như vậy thì còn nói gì nữa? Lão phu khuyên y tốt hơn đừng có mà luôn chống đối với lão phu, nếu y tưởng lão phu dễ hiếp đáp, hắc hắc... hãy đợi mà xem!
Dứt lời, cũng như lúc vào, hầm hầm quay người khỏi khách sảnh.
Lát sau, Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô bước vào, y cung kính ôm quyền thi lễ nói :
- Âu Dương đường chủ có lời mời!
Khi Do Nhân Kiệt đến Kim Bút đường, thấy Kim Bút đường chủ đã chờ sẵn ở trước cửa đại sảnh.
Trong đại sảnh đông nghịt người, hiển nhien Kim Bút đường đã tập trung toàn bộ tinh anh ở đó.
Do Nhân Kiệt thấy Thiên Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang cũng có mặt, bất giác thầm cười khẩy, tự nhủ :
- Lão quỷ một tay phen này gặp phải tay thiếu gia, có lẽ đã sắp đến ngày tận số rồi!
Kim Bút đường chủ mời chàng vào trong một gian phòng khách nhỏ sau đại sảnh mỉm cười nói :
- Lão muốn bàn với hộ giáo một việc...
Do Nhân Kiệt gật đầu ngắt lời :
- Bổn tọa đã biết rồi!
Kim Bút đường chủ thoáng ngạc nhiên :
- Việc này chưa ai được biết, chẳng hay hộ giáo đã nghe được từ đâu vậy?
Do Nhân Kiệt cười méo xệch :
- Còn ai ngoài Thích lão nữa? Lão ta mới vừa đến chỗ bổn tọa, hậm hà hậm hực bảo là bổn tọa đã biết rõ lão ta định nhờ bổn tọa đến Tứ

Phương bảo, lẽ ra không nên chấp nhận lời thỉnh cầu của Âu Dương đường chủ...
- Ủa, hộ giáo có thể nói với lão ta là hộ giáo không hề biết trước việc này kia mà?
Do Nhân Kiệt so vai :
- Lão ta khăng khăng không chịu tin, biết làm sao hơn?
Kim Bút đường chủ bực tức :
- Hai cha con lão ấy thật là quá đáng, bổn đường giành lấy hộ giáo hoàn toàn là vì công sự. Còn hai cha con họ thì sao? Hừ hừ, rõ là xấu hổ!
Do Nhân Kiệt thở dài :
- Việc đã qua hãy bỏ đi thôi, chúng ta nên bàn việc nghiêm chỉnh là hơn. Về chuyến đi Đại Thiên sơn trang phen này, Âu Dương đường chủ định hành động ra sao?
Kim Bút đường chủ vội thay đổi thái độ, cười giả lả nói :
- Lão không có ý kiến, xin hoàn toàn trông cậy vào hộ giáo quyết định!
Do Nhân Kiệt trầm ngâm một hồi, đoạn chậm rãi nói :
- Căn cứ theo giáo chương, quý đường chỉ cần điều tra ra lai lịch và căn cứ địa của Thiên Đạo giáo là có thể chuyển giao cho Huyết Chưởng đường xử lý, nhưng trong lúc tiến hành điều tra, nếu cần thiết có thể tùng sự thanh trừ, như vậy có vượt quyền hay không?
- Vượt quyền ư? Ôi, ôi, hộ giáo quả là khéo đùa, nếu thật sự làm được như vậy, đó chính là một kỳ công, sao lại gọi là vượt quyền được chứ?
Do Nhân Kiệt nhẹ gật đầu :
- Vậy về mặt nhân thủ...
Kim Bút đường chủ vội tiếp lời :
- Vấn đề nhân thủ thì xin hộ giáo yên tâm! Hộ giáo không thấy lão đã triệu tập toàn bộ thuộc hạ bổn đường rồi đó sao?
- Hiện tổng cộng có bao nhiêu người?
Kim Bút đường chủ tính nhẩm rồi đáp :
- Khoảng hai trăm! Biên chế của bổn đường là ba mươi Huỳnh kỳ hộ pháp, năm mươi Bạch kỳ hộ pháp và Hắc kỳ hộ pháp. Tam kỳ hộ đàn đâu khoảng một trăm người, bởi bổn Đường chủ quán về việc thưởng phạt và thăng quyền nhân viên các Phân đàn nên phải thường xuyên có người tuần thị bên ngoài, hiện chỉ còn chừng nửa số có mặt trong Tổng đàn. Hộ giáo phen này ra đi định mang theo bao nhieu người?
- Chừng bốn năm mươi người là đủ!

Kim Bút đường chủ thở phào :
- Vậy thì quá đơn giản, nếu chỉ cần chừng bốn năm mươi người thì cứ chọn trong số Hộ pháp Tam kỳ, không cần đến Hộ đàn Tam kỳ...
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không phải vậy, những người khác trong lần hành động này chẳng những không thể nhàn rỗi, để bảo đảm an toàn còn phải điền thêm khoảng trăm người bên Huyết Chưởng đường hoặc Nga Mi Đao đường nữa.
Kim Bút đường chủ ngạc nhiên :
- Hộ giáo chẳng phải bảo...
- Việc có gian tế ẩn nấp trong Cửu Cung sơn, chắc Đường chủ đã có nghe nói rồi chứ?
Kim Bút đường chủ ngơ ngác :
- Vậy thì có liên quan gì đến việc hộ giáo dẫn người đi Đại Thiên sơn trang?
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng :
- Đường chủ có muốn chúng ta vừa mới xuất phát là kẻ địch đã hay tin không?
- Ý hộ giáo là...
Do Nhân Kiệt nghiêm giọng :
- Ý bổn tọa là trước khi xuất phát, Tổng đàn ít nhất cũng phải cho mười toán người đi trước để phân tách tai mắt kẻ địch, mỗi toán đều phải trên ba mươi người, chỉ vậy mới bảo đảm khi bổn tọa xuất phát không bị theo dõi.
Kim Bút đường chủ vô cùng thán phục gật đầu lia lịa nói :
- Công Tôn hộ giáo quả là cẩn mật khó ai bì kịp!
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Lão hồ ly chớ xiểm nịnh, giữa hai ta đều hiểu rất rõ, nếu lão mà không lo nghĩ đến điều ấy thì hôm nay tập trung nhiều người như vậy để làm gì?”
Sách lược đã được quyết định, Kim Bút đường chủ có biệt hiệu là Tiếu Diện Di Đà lập tức xin ba vị Giáo chủ chuẩn cho mượn lấy Huyết Chưởng và Nga Mi mỗi đường năm mươi hộ pháp. Bắt đầu từ lúc gần giữa ngọ, cách một giờ là có một toán hơn ba mươi người rầm rộ rời khỏi Tổng đàn.
Những hộ pháp phụng lệnh ra đi mà không biết mục đích, chuyến đi này, mỗi toán đều có một hộ giáo suất lĩnh, hướng đi có cả đông nam tây bắc, ngay cả các hộ giáo suất lĩnh cũng chỉ nhận được mệnh lệnh là :
“Ra khỏi cứ thẳng đường mà đi, không được nhìn quanh, chừng trăm

dặm lập tức quay về!”
Như vậy, mãi đến trưa hôm sau đội ngũ nghi binh mới xuất phát hết, tổng cộng có mười hai toán, gồm khoảng bốn trăm người.
Đến chiều, Do Nhân Kiệt bắt đầu xuất phát, đội ngũ của chàng tổng cộng ba mươi hai người, kể luôn cả chàng. Gồm bảy Huỳnh kỳ hộ pháp, mười hai Bạch kỳ hộ pháp và mười hai Hắc kỳ hộ pháp.
Điều kiện chọn lựa của chàng chỉ có hai, một là nhập giáo trên ba năm và có tham dự chiến dịch Thiên Long phủ, hai là có mối quan hệ sâu xa với Giáo chủ, hộ giáo hoặc ba Đường chủ.
Chàng với lời lẽ giải thích là: Tuyệt đối đáng tin cậy!
Tiếu Diện Di Đà đã giơ ngón tay cái lên khen luôn miệng, bảo là chàng làm vậy hoàn toàn phù hợp với tôn chỉ dùng người của Thiên Ma giáo.
Tuyến đường của Do Nhân Kiệt là theo Cửu Cung sơn đi về hướng tây, từ Hồ Kỳ Triết vào Hồng Hồ, theo đường thủy ngược giòng lên Hán Thủy.
Sở dĩ chàng chọn đường thủy là bởi đi chung thuyền có thể quan sát tỉ mỉ hơn về bọn hộ pháp Kim Bút đường. Trong số bảy Huỳnh kỳ hộ pháp, đúng như dự tính của chàng, gồm có Thiên Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang và Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô.
Đồng thời, Do Nhân Kiệt cũng biết là trong số ba mươi mốt hộ pháp trên thuyền, nhất định có thân tín của Kim Bút đường chủ ngầm theo dõi nhất cử nhất động của chàng.
Do đó, điều cần làm trước mắt của chàng là phải tìm cách nhận ra kẻ nguy hiểm ấy.
Nửa tháng sau thuyền đến Lão Hắc khẩu.
Do Nhân Kiệt bắt đầu triệu tập hội nghị lần thứ nhất, chàng tuyên bố mục đích của chuyến đi này là Đại Thiên sơn trang ở phương nam, bởi nơi đó rất có thể là Tổng đàn của Thiên Đạo giáo.
Trong số bảy Huỳnh kỳ hộ pháp, Thiên Yếm Tẩu có tư cách cao nhất, Đoạt Hồn Kim Tiêu đứng vào hàng thứ tư, hai người kế tiếp Thiên Yếm Tẩu, một là Song Chùy Lôi Công Tần Hùng Phi, một là Hoa Diện Nhân Đồ Lữ Công Kiện. Ba người khác là một nữ hai nam, hai nam một họ Ngô và một họ Khâu, nữ là Dương Hoa Điền, ngoại hiệu Độc Châm Tam Nương.
Do Nhân Kiệt trước tiên quay sang Thiên Yếm Tẩu hỏi :
- Đoan Mộc hộ pháp có cao kiến gì không?
Thiên Yếm Tẩu nguyên là người đã tiến cử Do Nhân Kiệt vào Tổng đàn Thiên Ma giáo. Do Nhân Kiệt từ Hắc kỳ hộ pháp thăng lên Hắc kỳ hộ giáo. Mọi người khác sau một thời gian kinh ngạc đều đã quen

dần, duy có Thiên Yếm Tẩu là không mấy tôn kính địa vị hộ giáo của Do Nhân Kiệt.
Lúc này nghe Do Nhân Kiệt hỏi, lão nghênh ngang nói :
- Chẳng gì phải bàn thảo cả, một Đại Thiên sơn trang nhỏ bé, dẫu có vài cao thủ thì võ công cũng giới hạn, cứ tấn công vào là xong. Lão phu không tin họ Thái kia lại khó đối phó hơn Kim Bút Lệnh Hồ Huyền.
Do Nhân Kiệt gật đầu, quay sang Song Chùy Lôi Công hỏi :
- Tần hộ pháp có ý kiến gì không?
Song Chùy Lôi Công giọng sang sảng đáp :
- Bổn tọa hoàn toàn tán đồng chủ trương của Đoan Mộc lão hộ pháp, cứ công thẳng vào chính diện, gặp người nào giết người nấy, giết sạch là thiên hạ sẽ thái bình ngay.
Do Nhân Kiệt lại quay sang Hoa Diện Nhân Đồ Lữ Công Kiện hỏi :
- Ý kiến Lữ hộ pháp thế nào?
Hoa Diện Nhân Đồ khẽ hắng giọng :
- Bổn tọa thấy Tần hộ pháp nói rất đúng, Thiên Long phủ khi xưa chính là một ví dụ cụ thể, chỉ cần không để một tên sống sót...
Do Nhân Kiệt lại quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu hỏi :
- Tiền hộ pháp có ý kiến gì không?
Đoạt Hồn Kim Tiêu chau mày :
- Theo bổn tọa thì ý kiến của ba vị hộ pháp nghe ra cũng hữu lý, nhưng thực tế chưa phải là cách có thể giải quyết vấn đề...
Thiên Yếm Tẩu quắc mắt ngắt lời :
- Vậy chứ các hạ có biện pháp gì tốt hơn?
Đoạt Hồn Kim Tiêu ung dung tiếp lời :
- Với thực lực hiện có của bổn giáo, muốn tiêu diệt Đại Thiên sơn trang hiển nhiên hết sức dễ dàng. Tuy nhiên, tất cả chúng ta đều biết mục đích chuyến đi này của chúng ta là để chứng thực Đại Thiên sơn trang có liên quan với Thiên Đạo giáo hay không, chứ chẳng phải là tiêu diệt sơn trang này. Nếu như sau khi chúng ta giết sạch và thiêu rụi sơn trang ấy mà Thiên Đạo giáo vẫn còn tồn tại, thử hỏi lúc bấy giờ chúng ta sẽ trả lời với bề trên như thế nào?
Do Nhân Kiệt thầm gật đầu, xét ra chỉ Đoạt Hồn Kim Tiêu này là có chút đầu óc thôi.
Tiếp theo chàng lại hỏi ý kiến của họ Ngô và họ Khâu, hai người đều bảo là không có ý kiến, tùy hộ giáo quyết định hành sự. Do Nhân Kiệt thấy hai người không phải có tướng mạo trung hậu mà lại biểu hiện thái độ ngoan ngoãn thế này, không khỏi sinh lòng đề cao cảnh giác đối với họ.

Sau cùng, chàng quay sang Độc Châu Tam Nương hỏi :
- Dương hộ pháp ý kiến thế nào?
Độc Châu Tam Nương ném cho Đoạt Hồn Kim Tiêu một cái nhìn, đoạn đáp :
- Bổn tọa thấy điều lo ngại của Tiền hộ pháp rất đúng, bổn đường khác với Huyết Chưởng đường, trước khi chưa phân định rõ sự thật, không nên tùy tiện ra tay tàn sát...
Thiên Yếm Tẩu càng thêm tức giận, quay sang gạn hỏi :
- Thế Tam Nương định phân rõ sự thật bằng cách nào?
Độc Châu Tam Nương khẽ buông tiếng cười khẩy nói :
- Bổn tọa mong là mọi người đừng quên sự hiện diện hôm nay còn có một vị Hắc kỳ hộ giáo, lão nương khôn lớn nhờ sửa chứ không phải nhờ hù dọa đâu!
Thiên Yếm Tẩu cả giận :
- Rõ là khốn kiếp!
Độc Châu Tam Nương quay phắt lại :
- Dám lặp lại lần nữa thì lão quỷ một tay ngươi mới có gan.
Thiên Yếm Tẩu trợn mắt :
- Lập lại lần nữa thì sao?
Do Nhân Kiệt vội quát ngăn :
- Đoan Mộc hộ pháp không được nói nữa!
Thiên Yếm Tẩu tuy ngông cuồng, song dẫu sao cũng là người già cả trong giáo, hiểu rõ tội phạm thượng chẳng phải nhẹ.
Lúc này thấy Do Nhân Kiệt tỏ vẻ gay gắt, liền cúi thấp đầu, mặt hầm hầm không nói gì nữa.
Sau đó, Do Nhân Kiệt quay sang Song Chùy Lôi Công nói :
- Tần huynhh hãy cùng Đoan Mộc lão hộ pháp ra sau khoang uống chung trà, nghỉ ngơi chốc lát!
Song Chùy Lôi Công kéo Thiên Yếm Tẩu lui ra xong.
Do Nhân Kiệt bèn lựa lời khuyên lơn Độc Châu Tam Nương, sau đó quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu hỏi tiếp :
- Theo ý Tiền hộ pháp thì chúng ta phải làm sao mới thỏa đáng?
Đoạt Hồn Kim Tiêu ngẫm nghĩ một hồi mới đáp :
- Theo bổn tọa thì tốt hơn hết khi chúng ta đến nơi, trước tiên phái người vào trang thăm dò phản ứng hư thật của họ Thái. Cứ bảo là bổn giáo sau khi thận trọng suy xét đã quyết định giao cho y chức Huỳnh kỳ hộ giáo. Nếu y quả có lòng ám muội, chín phần mười là không dám đón nhận, chỉ cần y tỏ thái độ như vậy, sau đó cứ theo chủ trương của ba vị hộ pháp khi nãy có lẽ cũng chẳng sai lầm lắm đâu.

Do Nhân Kiệt gật đầu lia lịa :
- Hay lắm! Hay lắm!
Ba hôm sau, thuyền đã đến Thương Nam. Do Nhân Kiệt bảo mọi người ở lại trên thuyền, chàng dẫn theo Thiên Yếm Tẩu, Đoạt Hồn Kim Tiêu và sai Hắc kỳ hộ pháp lên bờ đi đến Đại Thiên sơn trang.
Đến trước Đại Thiên sơn trang như một tòa cổ bảo, Do Nhân Kiệt bảo Đoạt Hồn Kim Tiêu đến gần hỏi chuyện.
Đoạt Hồn Kim Tiêu sải bước tiến tới, ngước lên lầu trang cao giọng nói :
- Thái trang chủ có trong trang không?
Một đại hán mặt méo thò đầu ra hỏi :
- Bằng hữu có việc chi vậy?
- Tại hạ là Tiền Xung Ngô đến từ Cửu Cung sơn, phụng mệnh tệ Giáo chủ đến gặp Thái trang chủ bàn chút việc, dám phiền bẩm báo giùm cho!
- Thật không may, tệ Trang chủ đã đi Lạc Dương hôm kia rồi!
- Khi nào mới về đến?
- Không nghe lão nhân gia nói.
- Tổng quản quý trang là vị nào, xin mời ra gặp được chăng?
- Tệ tổng quản đang lâm trọng bệnh, không gặp khách được.
- Vậy quý trang hiện do ai chủ trì?
- Một vị sư gia!
- Vậy xin mời vị sư gia ấy ra đây nói chuyện được chăng?
- Bằng hữu có biết ra dấu tay không?
Đoạt Hồn Kim Tiêu ngớ người :
- Ra dấu tay là sao?
Đại hán mặt méo cười gian xảo :
- Bởi vị sư gia này bẩm sinh câm điếc, diễn đạt ý nghĩ chỉ toàn bằng hai tay mười ngón. Nếu bằng hữu biết trò ấy thì tại hạ sẽ mời ra ngay.
Đoạt Hồn Kim Tiêu giờ mới biết đối phương đã bỡn cợt mình, rõ ràng là hắn đã bịa đặt, song cũng cố nhẫn nhịn, gật đầu nói :
- Vâng, hãy mời ra đây!
Đại hán mặt méo vẫn đứng yên, lại cười nói :
- Vị sư gia này tính rất nóng nảy, nếu không hiểu ý bằng hữu rất có thể sẽ làm cho bằng hữu bể mặt. Để tránh trường hợp đáng tiếc xảy ra, bằng hữu hãy diễn tả thử xem sao?
- Vậy ra lão đại cũng rành về cái trò ấy quá nhỉ?
Đại hán mặt méo gật đầu cười :
- Cũng tàm tạm!

Đoạt Hồn Kim Tiêu buông tiếng cười khẩy :
- Vậy lão đại có biết đây là dấu tay gì không?
Đoạn vung tay, một ngọn đoạt hồn tiêu bay vút ra nhanh như chớp. Đại hán mặt máo sững sờ, tiếng kêu kinh hãi chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì ngọn đoạt hồn tiêu đã cắm vào vai trái.
Đoạt Hồn Kim Tiêu kể ra cũng đã nương tay, không thì hắn đã toi mạng rồi.
Hán tử mặt méo lảo đảo, suýt nữa đã ngã ngửa ra. Hắn gắng gượng đứng vững lại, đưa tay bụm lấy vết thương và nghiến răng mắng :
- Mẹ kiếp! Nếu ngươi có gan thì...
Đoạt Hồn Kim Tiêu lạnh lùng tiếp lời :
- Ý của dấu tay đó chính là phiền lão ca hãy chuyển cáo với Thái trang chủ, từ nay đón tiếp khách nên tốt hơn và không nên dùng những người như lão ca. Và ngày mai, khi bọn này lại đến, tốt hơn hết là Trang chủ đã từ Lạc Dương trở về.
Dứt lời, quay người sải bước quay trở về.
Do Nhân Kiệt đón lấy gật đầu nói :
- Tiền hộ pháp đã dạy cho hắn một bài học thật đích đáng, bây giờ chúng ta hãy tạm quay về, ngày mai hãy đến.
Về đến trên thuyền, Do Nhân Kiệt lại triệu tập toàn thể hộ pháp, kể lại sự việc đã đến Đại Thiên sơn trang và trưng cầu ý kiến mọi người.
Song Chùy Lôi Công tranh trước nói :
- Vậy thì còn gì phải bàn nữa? Ngày mai chúng ta hãy kéo hết đến đó, trước tiên phong tỏa hết các đường, sau đó hễ gặp ai giết nấy...
Độc Châu Tam Nương tiếp lời :
- Theo bổn tọa thì việc Thái Công Minh dám công nhiên đối địch với bổn giáo, nội tình dường như không phải đơn thuần như vậy, đêm nay chúng ta hãy cho người nhập trang dọ thám trước, như vậy có lẽ ổn thỏa hơn.
Do Nhân Kiệt quét mắt tiếp lời :
- Trong chư vị đây ai có khinh công cao minh hơn cả?
Hoa Diện Nhân Đồ đưa tay chỉ và nói :
- Nói về khinh công thì đương nhiên phải là Thường huynh đây!
Do Nhân Kiệt nhìn theo hướng chỉ của Hoa Diện Nhân Đồ, thì ra đó là một hán tử đầu lác, chàng chỉ biết người này họ Thường, tên Tuyệt Văn, ngoại hiệu Mãn Thiên Tinh Đẩu, là một Bạch kỳ hộ pháp, chứ không biết vị này lại còn có một thân khinh công thượng thừa.
Do Nhân Kiệt gật đầu, lại hỏi :
- Còn ai nữa?
Song Chùy Lôi Công tiếp lời :

- Tiếp đến là phải kể Mã lão đại và Mã lão nhị.
Đó là hai Hắc kỳ hộ pháp, lão đại Mã Trung Anh, lão nhị Mã Trung Hào, ngoại hiệu hai người hợp xưng là Quang Đông Mã Thị song hùng.
Do Nhân Kiệt lần lượt đưa mắt nhìn ba người nói :
- Đêm nay xin phiền ba vị vất vả một phen được chăng?
Mãn Thiên Tinh Đẩu khom mình đáp :
- Sẵn sàng tuân theo lời dặn bảo của hộ giáo.
Sau khi trời tối, ba người cùng thay áo dạ hành và mang theo binh khí lên bờ ra đi.
Do Nhân Kiệt lại chọn ra tám người trong số hắc bạch kỳ hộ pháp, dặn bảo bốn người chia làm hai nhóm, chờ ở giữa đường tiếp ứng cho Mãn Thiên Tinh Đẩu và hai huynh đệ họ Mã. Còn lại bốn người chia làm bốn canh, bắt đầu từ canh hai phụ trách canh phòng.
Còn lại các hộ pháp khác, Do Nhân Kiệt hạ lệnh tất cả ngủ sớm dưỡng sức hầu ứng phó chuyến đi đến Đại Thiên sơn trang vào ngày mai. Bản thân Do Nhân Kiệt cũng không ngoại lệ. Sau khi sắp đặt xong mọi sự, chàng liền mặc nguyên quần áo ngủ say.
Vào khoảng canh ba, Do Nhân Kiệt tỉnh giấc, nghe tiếng chuyện trò khe khẽ của Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ ở bên cạnh, chàng bèn quay sang khẽ hỏi :
- Ba vị hộ pháp kia đã trở về chưa?
Song Chùy Lôi Công đáp :
- Chưa!
- Bây giờ là lúc nào rồi?
- Còn sớm lắm, mới vừa qua canh ba thôi.
Do Nhân Kiệt ngưng chốc lát, lại hỏi :
- Thường hộ pháp và hai vị Mã hộ pháp xuất thân như thế nào?
- Họ Thường là đệ tử phái Trường Bạch, còn hai huynh đệ họ Mã thì là môn hạ Nam Hải.
- Khinh công của họ rất giỏi thật ư?
Hoa Diện Nhân Đồ cười xen lời :
- Hộ giáo yên tâm. Đó là môn sở trường nhất của họ, khi xưa Thiên Long phủ còn vào ra dễ dàng, sá gì Đại Thiên sơn trang!
- À, vậy thì có lẽ không thành vấn đề!
Kết quả, sự thật đã chứng minh. Đại Thiên sơn trang không thể nào đem so sánh với Thiên Long phủ khi xưa.
Sau khi trời sáng, bốn hộ pháp chịu trách nhiệm tiếp ứng đã lần lượt trở về thuyền, còn Mãn Thiên Tinh Đẩu và hai huynh đệ họ Mã thì vẫn chưa thấy tăm hơi chi cả.

Thiên Yếm Tẩu nóng lòng giục :
- Cho dù họ ba người đều đã bị giết thì cũng chẳng gì là quan trọng, chúng ta kéo hết đến đó là sẽ rõ ngay. Đi, đi mau!
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- "Lão quỷ muốn chết, đâu có gì là khó!"
Chàng bảo tám người có nhiệm vụ tối qua ở lại trông thuyền, sau đó chia số còn lại ra làm hai nhóm, giao cho Đoạt Hồn Kim Tiêu cầm đầu mười ba hắc bạch kỳ hộ pháp đi sau tiếp viện, phòng khi xảy ra hỗn chiến, xuất kỳ binh giành lấy phần thắng.
Riêng chàng thì xuất lĩnh Thiên Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang, Song Chùy Lôi Công Tần Hùng Phi, Hoa Diện Nhân Đồ Lữ Công Kiện, Độc Châu Tam Nương Dương Hoa Điền, Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Như Ý Côn Khâu Bá Thường. Tất cả sáu Huỳnh kỳ hộ pháp đi trước.
Sau khi lên bờ, Thiên Yếm Tẩu cùng Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ bởi tâm đầu ý hợp nên đi chung nhau. Ba người đi trước cười nói huyên thuyên, như không bận tâm về chuyện đi đến Đại Thiên sơn trang.
Do Nhân Kiệt bởi có dạ đề phòng Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Như Ý Côn Khâu Bá Thường, hoài nghi hai người này là thân tín của Kim Bút đường chủ, nên nhân cơ hội thuận tiện này dò xét khẩu khí của họ.
Lúc này chàng thấy nhóm Thiên Yếm Tẩu ba người đã đi cách xa ngoài mười trượng, bèn lên tiếng hỏi :
- Trong hai vị trước đây có ai từng gặp qua Thái Công Minh chưa?
Thất Tinh Kiếm lắc đầu :
- Chưa!
Do Nhân Kiệt quay sang Như Ý Côn hỏi :
- Khâu hộ pháp thì sao?
Như Ý Côn cũng lắc đầu :
- Bổn tọa cũng chỉ nghe danh chứ chưa từng gặp mặt bao giờ, trong số ba vị Đường chủ của bổn giáo, người đã gặp qua Thái Công Minh e rằng chỉ có mỗi mình Đường chủ chúng ta...
Do Nhân Kiệt bất giác thầm nghiến răng về Tiếu Diện Di Đà, hay cho lão hồ ly, quả là hiểm độc. Đối với Trang chủ Đại Thiên sơn trang này lão hiểu biết hơn ai hết, vậy mà trước khi xuất phát, lão tuyệt nhiên không nói một lời.
Dụng tâm của lão hồ ly ấy rõ ràng là sợ chàng biết tận tường về lai lịch của Thái Công Minh có thể sẽ không đủ can đảm dẫn người đến đấy.

Tuy nhiên, điều đáng an ủi đối với chàng là đã hiểu rõ được hai việc. Một là Thái Công Minh bất luận về phương diện nào cũng đều tỏ ra là một người khó đối phó, hai là trong số hai Huỳnh kỳ hộ pháp này tạm không kể Thất Tinh Kiếm, còn Như Ý Côn thì chắc chắn là thân tín của lão hồ ly ấy rồi.
Do Nhân Kiệt vừa ngẫm nghĩ vừa nói :
- Vậy Khâu hộ pháp có từng nghe Âu Dương đường chủ đề cập đến thủ hạ của Thái Công Minh có nhân vật nào đáng gờm không?
Như Ý Côn Khâu Bá Thường thấy Do Nhân Kiệt không hỏi về bản thân Thái Công Minh, mà lại hỏi về thủ hạ, có lẽ y nghĩ đó không có gì là bí mật, bèn mau mắn đáp :
- Nghe đâu nhân vật đáng gờm gồm có bốn người, họ tự xưng là Đại Thiên tứ khách. Về xuất thân của họ không ai được rõ, chỉ biết ngoại hiệu là Kim Đao Vô Địch, Nhất Kiếm Phong Quan, Thiết Chưởng Khai Sơn và Lưu Tinh Song Quyền.
Độc Châu Tam Nương bỗng xen lời :
- Lạ thật...
Ý dường như muốn nói là sao y thị không nghe Đường chủ đề cập đến những điều ấy nhỉ?
Do Nhân Kiệt sợ y thị lắm mồm hỏng việc, bèn vội ngắt lời :
- Đó cũng chẳng có gì lạ, Đại Thiên sơn trang nhiều sản nghiệp thế kia, dĩ nhiên là đâu thể thiếu các thân thủ đắc lực.
Độc Châu Tam Nương vội nói :
- Ý bổn tọa không phải là vậy!
Do Nhân Kiệt bất giác mắng thầm :
- “Thật là đáng ghét!”
Chàng biết nếu thẳng thắn ngăn cản thì khó có hiệu quả, bèn thay đổi sách lược, vờ như chợt nhớ ra, quay mặt đi nói :
- Chết rồi, bổn tọa quên mất...
Độc Châu Tam Nương quả nhiên phân thần, ngẩng lên hỏi :
- Hộ giáo đã quên mất gì vậy?
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Bổn tọa đã quên căn dặn Tiền hộ pháp là trước khi tình thế chưa gay cấn, tuyệt đối không nên dẫn người tiến quá gần kẻo gây ra tình huống đường cùng liều mạng.
Dám phiền Dương hộ pháp vất vả một chuyến, tức khắc quay về báo cho Tiền hộ pháp biết được chăng?
Độc Châu Tam Nương tuy tuổi đã ngoài bốn mươi, song thân hình và diện mạo vẫn còn khá đẹp, trông chỉ như thiếu phụ ngoài hai mươi. Trong các hộ pháp Kim Bút đường, y thị có cảm tình với Đoạt

Hồn Kim Tiêu hơn hết. Lúc này nghe Do Nhân Kiệt nói vậy, y thị chẳng nói thêm một lời, vui vẻ quay người bỏ đi ngay.
Sau khi Độc Châu Tam Nương rời khỏi, Do Nhân Kiệt cùng Ngô Văn Khâm và Khâu Bá Thường tiếp tục tiến bước, chàng hỏi tiếp :
- Bốn người mà Khâu hộ pháp đã nói đó thân thủ ra sao?
Như Ý Côn Khâu Bá Thường đáp :
- Âu Dương đường chủ chỉ nói là bốn người thân thủ rất khá, còn như cao minh đến mức độ nào thì chưa nghe đề cập đến.
Do Nhân Kiệt gật đầu không nói gì, đi được một quãng, bỗng ngẩng lên nhìn bóng sau lưng nhóm Thiên Yếm Tẩu đi trước, buông tiếng thở dài thậm thượt, lẩm bẩm :
- Bổn tọa được các bị Giáo chủ biệt đãi, vô công thọ lộc, cất nhắc lên chức hộ giáo. Cứ ngỡ là phàm việc gì chẳng quản an nguy, hoặc giả có thể báo đền muôn một.
Chẳng ngờ thực tế lại quá khó khăn, mấy vị hộ pháp của quý đường lại khó cư xử như vậy. Như ba vị đi trước kia, họ chỉ biết cậy tài cậy sức, nên biết Đại Thiên sơn trang cũng đâu phải là hạng giấy hồ cỏ bó, cuộc chiến hôm nay nếu vạn nhất thương vong thảm trọng, bổn tọa thật chẳng biết mai này trở về phải trả lời ra sao với Âu Dương đường chủ?
Thất Tinh Kiếm khẽ buông tiếng cười khẩy :
- Đó chỉ là lòng từ bi của hộ pháp thôi, nếu là Ngô mỗ thì chẳng thèm lo cho bọn không biết sống chết ấy đâu!
Do Nhân Kiệt thầm nhủ :
- “Ý nghĩ của ngươi hẳn cũng chính là y nghĩ của lão hồ ly kia, điều bổn tọa muốn biết chính là vậy, ngươi cứ nói thêm đi!”
Tuy chàng nghĩ vậy, song không dám để lộ ra mặt, chỉ ơ hờ nói :
- Nhưng dù sao thì cũng là do bổn tọa suất lĩnh!
Thất Tinh Kiếm lại buông tiếng cười khẩy :
- Cái hạng thành sự thì ít, bại sự thì nhiều đó, bổn giáo có thiếu gì. Chỉ cần chứng thực được Đại Thiên sơn trang chính là Tổng đàn của Thiên Đạo giáo, bổn tọa tin là cuối cùng dù chỉ còn lại một mình hộ giáo trở về thì lão Đường chủ cũng chẳng bao giờ trách cứ.
- Ngô hộ pháp rõ là khéo đùa, người khác thì bổn tọa có thể không màng đến, chứ như nhị vị đây tài trí hơn người, có thể nói là rường cột hiếm có trong giáo, chả lẽ bổn toạ lại vì một Đại Thiên sơn trang tầm thường mà hy sinh nhị vị hay sao?
Ngô Văn Khâm và Khâu Bá Thương lộ vẻ cảm động, đồng thanh nói :
- Hội giáo quá khen, bổn tọa thật hết sức hổ thẹn. Từ nay những

mong hộ giáo giúp đỡ nhiều cho!
Do Nhân Kiệt thấy Đại Thiên sơn trang đã hiện ra từ xa, chợt thoáng động tâm, bỗng thả chậm bước và thấp giọng nói :
- Bổn tọa có một ý kiến, chẳng hay nhị vị nghĩ sao?
Hai người đồng thanh nói :
- Xin nghe cao kiến của hộ giáo.
- Bổn tọa vốn có ý định tiên lễ hậu binh, giờ nghe nhị vị nói vậy thấy là ý định ấy rõ là thừa thãi, chẳng thể không thay đổi kế hoạch...
Hai người cùng gật đầu lặng thinh. Do Nhân Kiệt lại thấp giọng nói tiếp :
- Bây giờ nhị hãy mau quay về, dặn Tiền hộ pháp đưa hết bảy Bạch kỳ hộ pháp đến đây, còn Dương hộ pháp thì dẫn theo sáu Hắc kỳ hộ pháp vào trong khu rừng gần đó để làm nghi binh, như vậy, Đại Thiên sơn trang thấy phía ta người nhiều thế mạnh, nhất định sẽ dồn hết toàn lực ứng phó. Khi nào toàn bộ cao thủ của đối phương ra đến ngoài trang, nhị vị sẽ vòng ra sau trang xâm nhập vào trong lục tìm vật chứng. Khi nào đắc thủ thì tức khắc rút lui. Việc ở đây nhị vị không cần bận tâm, hãy trở về thuyền chờ hội họp.
Hai người biết Do Nhân Kiệt sắp đặt như vậy hiển nhiên là có ý tách họ ra khỏi vòng nguy hiểm mà lại có thể lập được kỳ công bất ngờ, dĩ nhiên vô cùng cảm kích, bèn hết lời cảm tạ rồi quay người phóng đi như bay.
Sau đó, Do Nhân Kiệt nhanh bước đuổi theo ba người đi trước.
Thiên Yếm Tẩu quay lại, bất giác ngạc nhiên kêu lên :
- Ủa, lão Ngô và lão Khâu hai người đâu rồi?
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng :
- Bổn tọa đã thay đổi ý định, bảo họ quay về gọi Tiền hộ pháp dẫn bảy Bạch kỳ hộ pháp đến đây, chỉ dành lại sáu Hắc kỳ hộ pháp làm sinh lực quân khi cần thiết.
Thiên Yếm Tẩu cười khẩy :
- Hộ giáo đã quan trọng hóa cái sơn trang Đại Thiên nhỏ bé này quá!
Do Nhân Kiệt nhếch môi cười, không nói gì cả.
Song Chùy Lôi Công bỗng thảng thốt la lên :
- Mọi người hãy xem, gì thế kia?
Ba người liền phóng mắt nhìn, bất giác đều sững sờ. Chỉ thấy trên lầu trang trước mặt có treo một bức vải màu vàng, dài hơn trượng và từ trên cao buông thỏng xuống, trên đó có một dòng chữ to màu đỏ tươi là “Cung nghinh Công Tôn đại hộ giáo cùng phái đoàn Thiên Ma giáo hạ cố bổn trang.”
Trên đầu bức vải có một cây chĩa ba đặt ngang, trên mũi chĩa có treo

ba đầu người máu me đầm đìa, đó chính là thủ cấp của Mãn Thiên Tinh Đẩu và Mã Thị song hùng.
Ngoài ra, trên quảng trường bên dưới đông tây hai phía đều có bốn chiếc bàn vuông, trên bàn đầy đủ vật dụng ăn uống, nhưng không có một người nào cả.
Thiên Yếm Tẩu tức giận nói :
- Hay cho Thái Công Minh...
Chưa dứt lời đã nghe "kẹt" một tiếng, hai cánh cử cổng kiên cố chầm chậm mở ra.
(mất 2 trang, tập 4 trang 189-190)
và Đại Thiên tứ khách tài giỏi thế nào, phía Thiên Ma giáo vẫn chiếm phần ưu thế. Có nghĩa là cuộc xung đột hôm nay chẳng những chàng có thể đạt được mục đích khiến cho Thiên Ma giáo thương binh tổn tướng mà còn có thể với tư cách của kẻ chiến thắng suất lĩnh tàn binh bình an rút lui.
Thế nhưng, nay chẳng ngờ lại có thêm hai lão quái vật này, cục diện hoàn toàn đổi khác. Lát nữa đây chẳng những Thiên Yếm Tẩu, Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ khó tránh khỏi kiếp số, mà ngay chính chàng cùng Đoạt Hồn Kim Tiêu, Độc Châu Tam Nương và mười ba hắc bạch kỳ hộ pháp cũng khó thể yên lành rời khỏi Đại Thiên sơn trang.
Ngoài ra, còn một điều cũng khiến chàng hết sức thắc mắc, đó là nhóm Thiên Yếm Tẩu ba người dường như đều không biết Hắc Bạch song quái, họ chỉ chú ý đến Đại Thiên tứ khách và bảy võ sư tráng niên, không hề bận tâm đến sự hiện diện của Song quái.
Tuy nhiên, đối với chàng điều ấy chẳng có gì hại. Bởi nếu ba người mà biết hai lão nhân khòm lưng kia chính là Hắc Bạch song quái ở Đại Hồng Sơn, rất có thể họ sẽ khiếp sợ mà làm hỏng mất kế hoạch của chàng.
Lúc này chỉ thấy Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang ngước mắt lên nhìn, ra chiều hết sức ngạc nhiên nói :
- Sao chỉ có bốn vị thế này?
Do Nhân Kiệt vừa định trả lời, Thái trang chủ bỗng lại nói tiếp :
- Ồ, còn phía bên kia nữa... thì ra chẳng phải đi cùng một nhóm.
Đoạt Hồn Kim Tiêu dẫn theo bảy Bạch kỳ hộ pháp vừa kịp đến nơi.
Thái Công Minh chờ cho nhóm Đoạt Hồn Kim Tiêu chào hỏi Do Nhân Kiệt xong, khoát tay cao giọng nói :
- Nào, xin mời đến đây, có gì thư thả hãy nói, trước hết hãy để cho Thái mỗ tròn bổn phận địa chủ, rượu nhạt món thường không đủ tỏ lòng kính quý. Xin mời, xin mời!

Chúng bây có nghe rõ chưa? Hãy mau hầu tiếp khách quý!
Do Nhân Kiệt không khách sáo, quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu gật đầu nói :
- Tiền hộ pháp hãy sang đây ngồi!
Đoạn dẫn trước đi đến chiếc bàn đầu tiên, ngồi xuống phía sau.
Thiên Yếm Tẩu, Song Chùy Lôi Công, Hoa Diện Nhân Đồ và bảy hộ pháp Bạch kỳ không chờ dặn bảo, cũng chia nhau đến ngồi bên ba chiếc bàn khác.
Mấy gã tráng đinh phụ trách hầu tiếp liền lẹ làng xé mở giấy nắp hủ rượu, mỗi người lấy một cái chén không, trước tiên rót đầy một chén, bưng lên uống cạn một hơi.
Dê quay cũng vậy, cắt lấy một miếng ăn trước, sau đó mới đặt khay gỗ xuống giữa bàn.
Đó chính là một trong các luật lệ trên chốn giang hồ, chứng tỏ là rượu và thức ăn không có chất độc.
Đoạt Hồn Kim Tiêu thừa lúc bọn tráng đinh đang lo rót rượu cắt thịt, hướng về Do Nhân Kiệt truyền âm nói :
- Ngô Khâu nhị huynh bảo bổn tọa báo cáo với giang hồ, khi nào đắc thủ sẽ nổi lửa làm hiệu, đến lúc ấy nếu phía ta tình huống bất lợi, khi thấy trong trang bốc lửa thì hãy nhanh chóng rút lui...
Do Nhân Kiệt gật đầu, truyền âm tiếp lời :
- Bảy hộ pháp Bạch kỳ của quý đường có đảm đương nổi một mặt chăng?
- Hộ giáo an tâm, được bổn giáo giao chức Bạch kỳ hộ pháp chẳng phải dễ dàng, bổn tọa dám bảo đảm họ quyết không kém hơn bảy tên võ sư đặc cấp của đối phương đâu!
- Lát nữa bằng cách nào liên lạc với nhóm Dương hộ pháp?
- Nhóm Dương hộ pháp hiện đang ở trong khu rừng trước mặt kia, lát nữa chỉ cần phóng một quả pháo hiệu, y thị sẽ dẫn người đến trợ trận ngay. Ngoài ra, đề phòng vạn nhất, bổn tọa đã căn dặn tám vị ở lại trên thuyền phải hết sức thận trọng và lưu ý tiếp ứng, cho nên ở đây hộ giáo cứ việc phóng tay hành động...
Do Nhân Kiệt quét mắt, đoạn lại hỏi :
- Tiền hộ pháp có nhận ra hai lão già Hắc và Bạch bào ngồi ở bàn thứ nhì phía đối diện kia là ai không?
Đoạt Hồn Kim Tiêu chăm chú nhìn một hồi, đoạn chầm chậm lắc đầu nói :
- Trông xa lạ lắm...
Do Nhân Kiệt thầm nghĩ, vậy là bọn hộ pháp Thiên Ma có lẽ chẳng một ai biết hai lão quái vật kia là ai rồi!

Một bữa tiệc bá vương như lúc này chẳng qua chỉ là một thứ nghi thức nhằm biểu hiện khí phái của chủ nhân, chứ thật ra trong bầu không khí căng thẳng thế nầy, cho dù sơn trân hải vị đầy bàn thì cũng không ai thật sự ăn uống cho nổi.
Thế nên, lúc này bên bàn đối diện, vị Trang chủ Đại Thiên sơn trang chỉ cầm chén rượu trên tay cho có vẻ, rồi lại cất tiếng nói :
- Công Tôn hộ giáo phen này đến tệ trang có điều chi chỉ giáo vậy?
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng nói :
- Chỉ giáo thì không dám, Công Tôn mỗ chức trách giới hạn, chỉ có thể nói là phụng mệnh hành sự thôi.
Thái Công Minh vội tiếp lời :
- Vậy thì quý Giáo chủ có điều chi dạy bảo?
Do Nhân Kiệt chậm rãi nói rõ từng tiếng :
- Xin mời Thái đại trang chủ gia nhập tệ giáo, cùng mưu đồ bá nghiệp!
Thái Công Minh bỗng quay đi, đưa tay chỉ ba đầu người trên lầu trang, giọng u ám nói :
- Ba vị bằng hữu trên kia phải chăng cũng là sứ giả theo cùng?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng! Hôm qua lúc Công Tôn mỗ đến đây cầu kiến, người gác cổng của quý trang trước tiên bảo là Đại trang chủ đã đi Lạc Dương, rồi lại bảo tổng quản lâm bệnh không tiếp khách. Sau cùng còn bỡn cợt bảo là trong trang chỉ còn một vị sư gia câm điếc. Ba người ấy nghe vậy không tin, nhất quyết vào trang thăm dò để rõ sự thật. Giờ đây, họ đã được Đại trang chủ xử trị, đối với bổn giáo, đó chính là một điều răn cho những kẻ không chịu ước thúc mình. Thái đại trang chủ hành động như vậy thật đúng, đã giúp cho bổn giáo trừng trị bọn ngông cuồng, Công Tôn mỗ vô vàng cảm kích!
Thái Công Minh dường như không ngờ Do Nhân Kiệt lại nói như vậy, ngớ ra một hồi mới cất giọng sắc lạnh nói :
- Nếu Thái mỗ đồng ý gia nhập quý giáo thì quý giáo định giao cho Thái mỗ danh nghĩa gì?
- Hắc kỳ hộ đàn!
Do Nhân Kiệt vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sững sờ, chẳng những Đại Thiên tứ khách và bảy võ sư tráng niên lộ vẻ tức giận, mà ngay cả các hộ pháp phía này cũng hết sức ngạc nhiên.
Duy chỉ có ba người là ngoại lệ, đó là Thiên Yếm Tẩu, Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ.
Ba người cùng đưa nhanh mắt nhìn nhau, gật đầu liên hồi, ra chiều hết sức khoái trá và hài lòng về chiêu sát thủ đột xuất của Do Nhân

Kiệt.
Thái Công Minh mặt mày tái ngắt, chớp mắt, bỗng ngửa mặt cười như điên như dại, lập tức bầu không khí trở nên căng thẳng, âm u như dông tố sắp ập đến.
Do Nhân Kiệt chờ cho đối phương ngưng cười, bình thản hỏi :
- Đại trang chủ cớ sao lại cười?
Thái Công Minh nghiêng mắt, giọng mai mỉa nói :
- Một Hắc kỳ hộ đàn danh nghĩa có cao quá không?
- Trong chín cấp Tam kỳ của bổn giáo, Hắc kỳ hộ đàn tuy chỉ là một đẳng cấp khởi đầu, nhưng với tài trí như Thái đại trang chủ thì chỉ cần cố gắng một thời gian, nhất định tiền đồ vô hạn. Chẳng kể chi xa, như Công Tôn mỗ đây chính là một điển hình. Khi mới nhập giáo, Công Tôn mỗ cũng chỉ là một phó Phân đàn chủ tương đương như một Huỳnh kỳ hộ pháp mà thôi!
Thái Công Minh buông tiếng đằng hắng :
- Nếu như Thái mỗ không có ý trèo cao thì sao?
Do Nhân Kiệt trầm giọng lạnh lùng nhấn mạnh từng tiếng :
- Vậy thì xin Thái đại trang chủ tức khắc trao ra bốn xe bạc đã cướp được của bổn giáo hồi cuối năm rồi, đồng thời tuyên bố giải tán tổ chức Thiên Đạo giáo!
Thái Công Minh thoáng biến sắc :
- Đại hộ giáo nói vậy, xin hỏi có bằng chứng gì?
Do Nhân Kiệt quay người đưa tay chỉ lên lầu trang :
- Ba thủ cấp trên kia chính là một bằng chứng hùng hồn!
- Giải thích thế nào?
- Bởi Công Tôn mỗ không nghĩ ra được lý do gì, một người từng cầu xin bổn giáo bảo hộ vì việc Tam nghĩa tái xuất giang hồ, mà lại dám công nhiên đối địch với bổn giáo. Trừ phi người ấy đã hiểu thấu đạo lý câu “Nhờ người chi bằng nhờ bản thân”, tìm được một diệu ký mượn đao giết người, hoặc đã tìm được một chỗ dựa vững chắc khác.
Thiên Yếm Tẩu cùng Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ lại đưa mắt nhìn nhau, đồng thời không ngớt gật đầu và mặt lộ vẻ khen ngợi.
Thái Công Minh quét mắt nhìn quanh, bỗng dịu giọng nói :
- Công Tôn đại hộ giáo, chúng ta hãy nói về vấn đề khác được chăng?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Công Tôn mỗ cũng nhận thấy là đã đến lúc nên đổi sang vấn đề khác, nếu Đại trang chủ muốn nhanh chóng thì Công Tôn mỗ cũng

không phản đối.
Thái Công Minh buông tiếng thở dài :
- Đại hộ giáo đã dạy bảo, Thái mỗ thân là chủ, dĩ nhiên là chẳng tiện chối từ. Ôi, cung kính chi bằng tòng mệnh, đành vậy thôi... Bên hộ giáo vị nào ra trận trước nào?
Thiên Yếm Tẩu tranh bước đứng lên, lớn tiếng nói :
- Nào, họ Thái kia, để cho ngươi chiếm phần lợi thế, bên các ngươi cứ việc liệu mà chọn lựa, còn bên này người ra trước chính là lão phu đây!
Do Nhân Kiệt trầm giọng quát :
- Đoan Mộc hộ pháp hãy ngồi xuống!
Thiên Yếm Tẩu ngạc nhiên quay người :
- Hộ giáo vậy là sao?
Do Nhân Kiệt truyền âm nói :
- Đoan Mộc hộ pháp đừng quên mình là đệ nhất chủ tướng bên ta, khi nào đến lượt hộ pháp, bổn tọa sẽ báo cho biết!
Thiên Yếm Tẩu làu bàu ngồi trở xuống, ngoài mặt ra chiều phật ý, nhưng trong lòng thì hết sức thích thú.
Do Nhân Kiệt quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu nói :
- Hãy chọn một Bạch kỳ hộ pháp linh lợi nhất ra trận, khiêu chiến với bảy võ sư kia!
Đoạt Hồn Kim Tiêu quay người đưa mắt nhìn, đoạn nói :
- Lương Tông Nghiêu hộ pháp được chăng?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Được!
Đoạt Hồn Kim Tiêu bèn hướng về một hán tử cao gầy có vết sẹo đao trên màng tang, khoát tay nói :
- Xin Lương hộ pháp ra trận trước, thọ giáo vài chiêu với bảy vị bằng hữu sử dụng nhuyễn tiên kia!
Vị Bạch kỳ hộ pháp tên Lương Tông Nghiêu ấy có ngoại hiệu là Kỳ Liên Tiên Viên, chuyên sử dụng một đôi Ngũ độc quỷ trảo, thân thủ khá xuất sắc trong số năm mươi hộ pháp bạch kỳ thuộc Kim Bút đường, khi được lệnh xuất chiêu, liền hăm hở đứng lên, sải bước đi ra giữa quảng trường.
Bảy võ sư sử dụng nhuyễn tiên phía bên kia sớm đã chọn người ra ứng chiến, nên khi Kỳ Liên Tiên Viên vừa ra đến giữa sân, tên võ sư tráng niên ngồi giữa cũng đồng thời phi thân ra đến.
Hai người cùng ôm quyền thi lễ và đồng thanh nói :
- Xin chỉ giáo!
Rồi thì cùng tuốt binh khí ra, triển khai một trận ác đấu kinh tâm động

phách.
Mọi người đều im phăng phắc, tập trung ánh mắt vào hai bóng người bay nhảy lao lách trong quảng trường.
Đôi Ngũ độc quỷ trảo của Kỳ Liên Tiên Viên sử dụng là một món binh khí ngoại môn rất hiếm thấy, hình dạng hệt như năm ngón tay người, dài chừng năm thước, cầm trong tay cũng như một người có cánh tay dài cả thước.
Điểm lợi nhất của món binh khí này là có thể chẳng chút e ngại đoạt lấy binh khí của kẻ địch bất cứ lúc nào, chỉ cần kẻ địch sử dụng không phải bảo đao hay bảo kiếm chém sắt như chém bùn, ngoài ra bất kỳ món binh khí nào cũng bị kém thế. Hơn nữa, đôi quỷ trảo của Kỳ Liên Tiên Viên đều có tẩm kịch độc trên năm ngón, đối thủ chỉ cần bị cào toát da một chút, chất độc liền lan ra toàn thân, khó thể cứu chữa.
Thế nhưng, gã võ sư tráng niên do phía Đại Thiên sơn trang phái xuất trận hiển nhiên cũng chẳng phải kém cỏi, võ công chẳng những không thấp hơn Kỳ Liên Tiên Viên, mà về mặt lịch duyệt giang hồ cũng tỏ ra là một tay lão luyện.
Y vừa thấy Kỳ Liên Tiên Viên đưa ra đôi Ngũ độc quỷ trảo, liền hiểu ngay sự lợi hại của món binh khí này. Do đó, sau khi giao thủ y đã vung động ngọn trường tiên trong tay bao bọc khắp người, không chừa một khoảng hở và luôn giữ một khoảng cách nhất định, chuyên dùng đầu roi đối địch chứ không phát huy một sở trường khác là quấn lấy binh khí của Kỳ Liên Tiên Viên.
Thoáng chốc đã qua ba mươi hiệp, đôi bên vẫn giữ thế quân bình, bất phân thắng bại.
Thiên Yếm Tẩu chau mặt mày lẩm bẩm :
- Như vậy biết kéo dài đến bao giờ...
Hoa Diện Nhân Đồ quét mắt nhìn, mỉm cười tiếp lời :
- Đừng lo, sắp có trò vui rồi!
Thì ra ngay khi ấy, ở bàn thứ ba bên kia lại có một võ sư tráng niên bước ra quảng trường.
Đoạt Hồn Kim Tiêu thấy vậy, vội quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Giờ đưa ai ra đây?
Do Nhân Kiệt đưa mắt quan sát, chẳng chút suy nghĩ nói :
- Hãy phái một người sở trường về cước, tên kia tuy trông linh lợi, nhưng hạ bàn có vẻ không vững, dễ đối phó hơn tên đầu nhiều.
Đoạt Hồn Kim Tiêu liền quay người, hướng về một Bạch kỳ hộ pháp có thân hình ngũ đoản, lớn tiếng nói :
- Đào hộ pháp hãy ra tiếp trận thứ nhì!

Tên Bạch kỳ hộ pháp họ Đào toét miệng cười, ung dung đứng lên, với vóc người không đầy năm thước, như một con vịt béo ngoe nguẩy bước ra quảng trường.
Vị Trang chủ Đại Thiên sơn trang nhìn rõ người nghênh chiến trận thứ nhì của phía đối phương, bất giác thoáng chau mày, quay sang Kim Đao Vô Địch trong Tứ Khách ngồi bên, chẳng rõ nói khẽ những gì, Kim Đao Vô Địch liền đi đến bàn thứ ba, chụm đầu bàn tính với năm võ sư tráng niên.
Đoạt Hồn Kim Tiêu thấp giọng nói :
- Bọn họ làm cái quái quỷ gì thế nhỉ?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Hắn chọn người xuất chiến trận thứ ba đó thôi!
Đoạt Hồn Kim Tiêu nheo mắt :
- Hộ giáo dám quả quyết...
Do Nhân Kiệt gật đầu tiếp lời :
- Phải, bổn tọa dám quả quyết trận thứ nhì không có vấn đề, thắng lợi chắc chắn thuộc về phía ta. Tuy nhiên, đó cũng chẳng phải hiện tượng gì tốt lành, đối phương đã có cảnh giác về mặt chiến lược, trận thứ ba và thứ tư tiếp theo rất có thể sẽ gặp rắc rối!
Quả đúng như dự đoán, Do Nhân Kiệt vừa dứt lời, trận thứ nhì trong sân đã phân thắng bại, trước sau chưa đến ba hiệp.
Tên võ sư ra trận thứ nhì thấy tướng mạo xấu xí của Đào hộ pháp, liền sinh lòng khinh miệt, đồng thời thấy đối phương không mang theo vũ khí, càng thêm đánh giá thấp địch thủ, liền vung trường tiên trong tay với chiêu Vũ sậu phong cuồng nhắm đầu và mặt quét tới, chớ hề nói lấy một lời lịch sự.
Đào hộ pháp mặt vẫn tươi cười, miệng la lớn :
- Hay cho tiểu tử, ngươi chưa nói tiếng nào đã động thủ hả?
Đoạn lẹ làng rụt cổ, hai tay bụm lấy sau ót, lộn nhào xuống đất, hệt như chiếc bông vụ lăn vào trong bóng roi.
Tên võ sư thấy vậy hoảng kinh, vội thu roi tung mình thoái lui. Song y không biết sự độc đáo của đối phương chính là ở cái nhào lộn này, y thoái lui một hơi xa hơn ba trượng, tưởng là đã an toàn, chẳng ngờ khi cúi xuống nhìn, kẻ địch vẫn ở trước chân, y giật mình kinh hãi, vừa định lùi tiếp thì đã quá muộn. Chỉ thấy Đào hộ pháp vung tay quét ngang, tên võ sư hự lên một tiếng khô khan, hai chân gãy ngang đến gối.
Thiên Yếm Tẩu vỗ bàn lớn tiếng khen :
- Lão Đào, khá lắm!
Đào hộ pháp một chiêu đắc thủ, vốn định trở về chỗ ngồi, nghe tiếng

khen liền phấn chấn tinh thần, quay lại cười hề hề hướng về phía bên kia bàn lớn tiếng nói :
- Nào, rèn sắt là phải thừa lúc nóng đỏ, còn vị bằng hữu nào có hứng thú nữa không?
Năm võ sư Đại Thiên sơn trang thấy đồng bọn thất thủ tán mạng, thảy đều mặt mày tái ngắt, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Đào hộ pháp. Giờ nghe đối phương thách thức, một võ sư mặt rỗ liền đứng ngay dậy, cầm trường tiên tung mình phóng ra giữa sân, cũng chẳng nói chẳng rằng, vung roi với chiêu Vũ sậu phong cuồng quét tới.
Đào hộ pháp ha hả cười to :
- Thích quá! Thích quá!
Rồi thì thụp người như trước, lại nhào lăn xuống đất, lao vào trong bóng roi của đối phương.
Do Nhân Kiệt thấy vậy lắc đầu nguầy nguậy, Đoạt Hồn Kim Tiêu khẽ hỏi :
- Hộ giáo thấy chỗ nào không ổn? Phải chăng Đào hộ pháp đã dùng sai chiêu thức?
Do Nhân Kiệt cười áo não :
- Hãy xem tiếp đi!
Trong sân tất cả đều như trước, tên võ sư mặt rỗ vừa thấy Đào hộ pháp nhào tới, lập tức thu roi tung mình thoái lui, chỉ có điều khác là tên võ sư trước là vì bắt buộc, ngoại trừ thoái lui, không còn sự lựa chọn nào khác. Còn tên võ sư mặt rỗ thì đã có sự chuẩn bị, chỉ thấy y hết sức ung dung lui ra chừng một trượng, bỗng tung mình lên cao. Đào hộ pháp nhất thời thu thế không kịp, bị tên võ sư mặt rỗ vòng ra sau lưng và vung roi giáng xuống đỉnh đầu. Đào hộ pháp kinh hoàng bối rối, kết quả không kịp hự lên một tiếng thì đã bị trường tiên của đối phương đánh trúng sọ não, gục ngã xuống đất chết ngay tại chỗ.
Phen này đến lượt phía bên kia reo mừng ầm ĩ.
Thiên Yếm Tẩu nghiến răng mắng :
- Mẹ kiếp, chỉ biết khư khư một kiểu, toàn là đồ vô dụng.
Đồng thời hai tay chỏi trên mặt bàn, ra chiều muốn xuất chiêu ngay.
Hoa Diện Nhân Đồ bỗng đưa tay cản nói :
- Đoan Mộc huynh hãy khoan!
Thì ra ngay khi Thiên Yếm Tẩu nổi giận, nhóm đầu tiên đã phân thắng bại. Kỳ Liên Tiên Viên trước thấy Đào hộ pháp hạ gục một võ sư Đại Thiên sơn trang, trong lòng vui mừng nên tâm thần thoáng phân, suýt nữa đã bị trúng roi đối thủ.
Sau đó, Đào hộ pháp bị táng mạng dưới trường tiên, bất giác lửa

giận phừng lên, bèn đánh liều chịu trước một roi, buông tiếng thét giận dữ, liều mạng lao nhanh tới.
Tên võ sư Đại Thiên sơn trang ấy không ngờ Kỳ Liên Tiên Viên luôn trong tình trạng kém thế, bỗng dưng lại thay đổi lối đánh, nhất thời trở tay không kịp, mặc dù đánh trúng đối thủ một roi, nhưng đáng tiếc không phải là nơi yếu hại, đến khi phát giác không ổn thì đối thủ đã xâm nhập vào đến sát mình.

Hồi 9
Trong đầm rồng mây mưa vần vũ

Kỳ Liên Tiên Viên một trảo vung tới, tên võ sư tránh né không kịp, bị chộp trúng bả vai, chỉ lùi sau nửa bước liền ngã lăn ra đất.
Kỳ Liên Tiên Viên sau khi đắc thủ, chẳng thèm đếm xỉa đến đối phương, xoay người một vòng, liền đuổi theo tên võ sư mặt rỗ đang định quay về chỗ ngồi.
Tên võ sư mặt rỗ dĩ nhiên đâu chịu tỏ ra hèn kém, quay người vung roi, giao chiến với Kỳ Liên Tiên Viên.
Hai gã tráng đinh chạy nhanh vào sân nhanh chóng kéo hai tử thi ra ngoài.
Phía bên kia bàn, Kim Đao Vô Địch chẳng rõ đã nói những gì với bọn võ sư Đại Thiên, chỉ thấy họ gật gật đầu, bèn có hai người đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, sóng vai đi vào trong sân.
Đoạt Hồn Kim Tiêu vội quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Hộ giáo có chỉ thị gì chăng?
Do Nhân Kiệt ánh mắt chớp động, ngẫm nghĩ chốc lát mới nói :
- Không có gì, hãy chọn lấy hai người thân nhau là được!
Đoạt Hồn Kim Tiêu liền quay lại lớn tiếng nói :
- Trịnh hộ pháp và Tiền hộ pháp hãy xuất trận!
Hai Bạch kỳ hộ pháp ấy là biểu huynh đệ, một sử dụng côn tam khúc và một sử dụng quỷ đầu đao, nghe lệnh liền hăm hở đứng lên bước ra sân.
Do Nhân Kiệt đôi mắt trông theo hai Bạch kỳ hộ pháp ra sân, ngoài mặt tuy rất bình thản, nhưng trong lòng bắt đầu cảm thấy lo lắng.
Chàng biết đối phương một lần phát xuất hai võ sư, dụng ý chẳng ngoài cậy vào ưu thế nhân lực, định với phương cách một chọi một

lần nữa tiêu diệt các hộ pháp bên chàng.
Sự thật trước mắt hiển nhiên, kết quả đối kháng giữa bảy Bạch kỳ hộ pháp với bảy võ sư Đại Thiên, tất nhiên sẽ là lưỡng bại câu thương, không bên nào có người bình an vô sự.
Và sau đó, kẻ tiếp tục xuất chiêu nhất định sẽ là Đại Thiên Tứ Khách với bốn Huỳnh kỳ hộ pháp của bên chàng.
Trong số Đại Thiên Tứ Khách có hai người dùng binh khí và hai người dùng quyền chưởng. Còn bốn Huỳnh kỳ hộ pháp bên chàng, nếu Thiên Yếm Tẩu không khinh địch, đối phó với Thiết Chưởng Khai Sơn hoặc Lưu Tinh Song Quyền thì không thành vấn đề, Đoạt Hồn Kim Tiêu thì hôm qua đã có thi thố một thủ pháp phóng tiêu, quả nhiên chẳng phải tầm thường, bất luận gặp Thiết Chưởng Khai Sơn hay Lưu Tinh Song Quyền thì cũng không đến đỗi bại.
Điều chàng lo nhất là Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ, mặc dù hai người cũng sử dụng binh khí, nhưng liệu có đương cự nổi với Kim Đao Vô Địch và Nhất Kiếm Phong Quan hay không? Tính tới tính lui, rốt cuộc chỉ có Hắc Bạch hai lão quái là không sao thu xếp được.
Lúc hai lão quái ấy song chiến Tụ Thủ Thần Y, chàng đã nhận thấy hết sức rõ ràng, muốn hàng phục được họ, phóng mắt nhìn ra võ lâm đương kim, có lẽ chỉ một người làm được, đó chính là ân sư Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong.
Hôm ấy, hiển nhiên là lưỡng quái có việc cần nhờ nên đã không dám thẳng tay với Tụ Thủ Thần Y, bằng không Tụ Thủ Thần Y sớm đã táng mạng đương trường rồi.
Bây giờ biết giải quyết thế nào về sự hiện diện của Song quái đây?
Do Nhân Kiệt bất giác liếc mắt nhìn vào trong trang, nhưng trong ấy chẳng chút động tĩnh, hiển nhiên Ngô Văn Khâm và Khâu Bá Thường vẫn chưa xâm nhập được vào trang.
Ngay khi ấy, trong sân bỗng vang lên một tiếng rú thảm thiết, tiếp đến là tiếng cười vang của Thiên Yếm Tẩu, các Bạch kỳ hộ pháp cũng reo mừng inh ỏi.
Do Nhân Kiệt liền quay nhìn vào trong sân, thì ra Kỳ Liên Tiên Viên lại đắc thủ lần nữa, đã một trảo hạ sát tên võ sư mặt rỗ.
Do Nhân Kiệt chẳng hiểu sao, bỗng sinh lòng thương tiếc Kỳ Liên Tiên Viên, bèn quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu nói :
- Hãy mau phái người thay thế Lương hộ pháp!
Đoạt Hồn Kim Tiêu chẳng dám chậm trễ, lập tức quay người khoát tay nói :
- Ung hộ pháp hãy ra thay thế Lương hộ pháp mau!

Chẳng ngờ hai tên võ sư còn lại phía bên kia vừa thấy tên võ sư mặt rỗ táng mạng, không chờ lệnh ban đã cùng cầm roi phóng ra. Rốt cuộc vị Bạch kỳ hộ pháp họ Ung tuy đã ra sân, nhưng Kỳ Liên Tiên Viên Lương Tông Nghiêu vẫn chưa thể thoát thân.
Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng thở dài, đành phó mặc cho định số an bài.
Giờ đây trong sân, đôi bên đã tăng lên đến bốn nhóm tám người, tất cả đều sử dụng binh khí, cương nhu dài ngắn đủ cả, nhất thời binh khí loang loáng, bóng người ngang dọc, tiếng quát tháo liên hồi, khiến người xem hoa cả mắt.
Thiên Yếm Tẩu, Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ bởi đối phương đã tổn thất ba võ sư mà bên mình chỉ mất có một Hắc kỳ hộ pháp, càng lúc càng thêm phấn khởi, la ó liên hồi cổ vũ cho đồng bọn.
Chỉ có Do Nhân Kiệt cõi lòng mỗi lúc càng thêm trĩu nặng, bởi chàng hiểu rõ, khi nào cuộc chiến giữa bảy Bạch kỳ hộ pháp với bảy võ sư Đại Thiên kết thúc, bấy giờ nhất định vận rủi sẽ bắt đầu đến với phía bên này.
Đúng như sự tiên liệu của Do Nhân Kiệt, hai tên võ sư Đại Thiên ra sân trước tiên, quả nhiên dưới sự chỉ dẫn của Kim Đao Vô Địch, đã giở ra chiến thuật mới.
Lúc giao đấu tuy là một đối một, song thừa lúc di chuyển đột nhiên bỏ đối thủ chính, bất ngờ tấn công một kẻ địch khác từ phía sau.
Thế nhưng, bên này qua sự sắp xếp đơn giản của Do Nhân Kiệt, chiến thuật mới của hai tên võ sư Đại Thiên chưa thể thu đạt hiệu quả.
Bởi hai hộ pháp họ Trịnh và họ Tiền là biểu huynh đệ, trong khi giao chiến vẫn luôn quan tâm cho nhau, có mấy lần hai tên võ sư Đại Thiên giở chiến thuật ấy, suýt nữa còn bị họ thừa cơ đả thương. Hai tên võ sư Đại Thiên thấy mưu kế bất thành, nhuệ khí liền sút giảm rất nhiều, do đó phía Thiên Ma giáo lại dần dần chiếm thế thượng phong.
Về phía nhóm của Ưng hộ pháp, bên nào cũng nửa cân tám lạng, cục diện như trận chiến đầu tiên, nhất thời bất phân thắng bại.
Kỳ Liên Tiên Viên bởi liên tục giao chiến hai trận, chân lực tiêu hao quá nhiều, lúc này đã dần dần núng thế.
Ngay khi ấy, Kim Đao Vô Địch chẳng rõ lại nghĩ ra ý kiến gì mới, bỗng quay sang Nhất Kiếm Phong Quan ngồi bên kề tai nói khẽ, chỉ thấy Nhất Kiếm Phong Quân gật đầu lia lịa, ra chiều hết sức tán thành.

Do Nhân Kiệt chợt động tâm, không kịp chờ Đoạt Hồn Kim Tiêu truyền đạt, vội quay sang Hoa Diện Nhân Đồ nói :
- Lữ hộ pháp hãy lưu ý cái tên đeo đao kia, chuẩn bị ứng chiến!
Thế nhưng, cho dù Do Nhân Kiệt luôn giành lấy tiên cơ, song phen này đã bị Kim Đao Vô Địch đi trước một bước.
Hoa Diện Nhân Đồ đang tập trung hết sức chú ý vào trong đấu trường, bỗng nhận được lệnh chuẩn bị ứng chiến, quá mừng rỡ nhất thời chưa nghe rõ hết lời nói của Do Nhân Kiệt, đến khi chàng lặp lại một lần nữa thì Kim Đao Vô Địch đã phi thân ra sân đấu.
Kim Đao Vô Địch quả là xảo quyệt, vừa hạ chân xuống đấu trường đã lớn tiếng nói :
- Cam sư phụ và Ôn sư phụ hãy tạm lui, để Từ mỗ tiếp hai vị đại hộ pháp Thiên Ma này cho!
Ngay khi đang nói, ngọn kim đao trong tay đã vung lên, chỉ thấy ánh vàng lấp loáng, nhanh như chớp quét về phía Trịnh Tiền hai người.
Hai biểu huynh đệ này đang chiếm phần thượng phong và sắp giành được phần thắng, nằm mơ cũng chẳng ngờ vị cao thủ Đại Thiên sơn trang này lại đột ngột ra tay như vậy, vừa định quay lại chống đỡ thì lưỡi đao đã đến gần, chỉ thấy ánh đỏ lóe lên, hai luồng suối máu đã phún ra, hai mảnh xương đầu của họ đã bị chém bay đi.
Nhóm Thiên Ma giáo thấy vậy liền tức thì nhốn nháo cả lên, hòa với tiếng la hét giận dữ là tiếng bàn đổ ghế ngả, mắt thấy một trận hỗn chiến đã sắp xảy ra.
Song Do Nhân Kiệt biết rõ đó chính là gian kế của đối phương, một khi cuộc hỗn chiến diễn ra, nhất định Song quái sẽ tham dự, vậy thì hậu quả về phía mình chắc chắn sẽ vô cùng thảm hại.
Do đó, chàng bắt buộc phải cố giữ bình tĩnh, kịp thời gắt giọng quát :
- Lữ hộ pháp ra trận, tất cả ngồi xuống ngay!
Trong khi ấy, Đoạt Hồn Kim Tiêu vẫn ngồi yên bất động. Chàng quát xong, hai Bạch kỳ hộ pháp ở bàn thứ ba sửa lại ghế ngồi xuống trước tiên, Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng lẳng lặng ngồi xuống.
Thật ra ngay khi mọi người ồn ào nhốn nháo, Hoa Diện Nhân Đồ Lữ Công Kiện đã cầm đao phi thân ra sân đấu. Y quả không hổ với cái tên "nhân đồ", có lẽ nhận thấy hai Bạch kỳ hộ pháp có thể nói là đã chết bởi tay mình, nên khi ra sâu đấu, bề ngoài là nhắm vào Kim Đao Vô Địch, nhưng khi sắp đến gần, đột ngột lướt sang bên, lao nhanh về phía hai võ sư Đại Thiên đang quay người toan trở về chỗ ngồi.
Chỉ nghe "vút vút" hai tiếng, ngọn phong đao chớp nhoáng quét ra, hai đầu người đã rơi xuống đất.

Kim Đao Vô Địch tức giận mắng :
- Khốn kiếp, thật là đê hèn...
Hoa Diện Nhân Đồ cười hăng hắc :
- Quá khen, kẻ này thật hổ thẹn, chẳng dám nhận đâu, đó gọi là có quá có lại thôi!
Thiên Yếm Tẩu khoái chí cười to :
- Thú vị quá, thú vị quá! Lão Lữ chúng ta tuyệt thật!
Đoạn cùng Song Chùy Lôi Công cười vang, tựa hồ đã quên mất cái chết của Trịnh Tiền hai người.
Cùng trong lúc ấy, Kỳ Liên Tiên Viên bởi quá kiệt sức, bị roi của một tên võ sư quét trúng mắt trái, quá đau đớn, Kỳ Liên Tiên Viên chững người, lại bị võ sư ấy bồi thêm một roi vào lưng khá mạnh, Kỳ Liên Tiên Viên lảo đảo chúi tới, há miệng phún ra một ngụm to máu tươi. Tên võ sư ấy chẳng chịu buông tha, lại vung roi lao tới lần thứ ba.
Kỳ Liên Tiên Viên nghe tiếng gió rít sau lưng, vội ném bỏ một ngọn quỷ trảo, đưa tay bụm lấy tròng mắt trái bị lòi ra ngoài, dốc hết tàn lực, thân trên cong xuống, một chân chỏi đất quay phắt ra sau, tay phải vận hết sức ném bừa ra ngọn quỷ trảo còn lại.
Tên võ sư vung roi lên gạt, ngọn quỷ trảo bay trượt qua vai, làm rách một chút da nơi cổ, tên võ sư bởi không cảm thấy đau nên chẳng chú ý, lại vung roi quét tới. Kỳ Liên Tiên Viên rú lên một tiếng thảm thiết, ngã úp xuống mặt đất.
Tên võ sư ấy thu roi quay người, vừa đi được mấy bước, bỗng cảm thấy xây xẩm mặt mày, rồi cũng buông roi ngã lăn ra đất.
Bạch kỳ hộ pháp họ Ưng cùng một tên võ sư Đại Thiên khác rượt đuổi nhau, lúc này đã ra xa đến một góc quảng đường. Đây là trận cuối cùng giữa bảy Bạch kỳ hộ pháp với bảy võ sư Đại Thiên, nhưng vì sự xuất trận của Kim Đao Vô Địch và Hoa Diện Nhân Đồ, nên không còn ai chú ý đến họ nữa.
Giờ đây, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào Kim Đao Vô Địch với Hoa Diện Nhân Đồ. Lúc này trong đấu trường, Kim Đao Vô Địch đưa mắt ngắm nhìn Hoa Diện Nhân Đồ, sau cùng ánh mắt dừng lại trên gương mặt rỗ chằng rỗ chịt của đối phương, trố mắt hỏi :
- Vị này phải chăng là Nhân Đồ Lữ bằng hữu, đại danh lừng lẫy vùng Hàm Đan trước kia?
Hoa Diện Nhân Đồ quắc mắt :
- Phải thì sao?
Kim Đao Vô Địch gật đầu :
- Rất hân hạnh! Được gặp đối thủ như Lữ bằng hữu đâu phải dễ dàng.

Hoa Diện Nhân Đồ liền bước tới một bước :
- Những lời vớ vẩn đã nói hết chưa?
Kim Đao Vô Địch lẹ làng lùi sau một bước, mắt vẫn chằm chặp nhìn vào mặt Hoa Diện Nhân Đồ.
Hoa Diện Nhân Đồ cũng chỉ tiến tới một bước rồi đứng yên, hai người lúc mới ra sân ngang tàn thế kia, giờ đây đối mặt với kình địch vẫn chẳng dám mảy may khinh suất.
Lúc này cả quảng trường im phăng phắc, chỉ nơi góc tây bắc là thỉnh thoảng vang lên tiếng quát tháo của Ưng hộ pháp và tên võ sư kia, và ngay cả Thiên Yếm Tẩu lúc này cũng ra chiều hồi hộp căng thẳng.
Kim Đao Vô Địch và Hoa Diện Nhân Đồ lúc này đều cầm đao bên tay phải, tay trái bấm quyết và thoáng khom lưng, thân trên ngã ra trước, mũi đao và chỉ quyết trỏ sang hai bên mặt đất, mắt trừng trừng nhìn vào mặt đối phương.
Giờ đây, chân hai người bắt đầu di động...
Kim Đao Vô Địch tiến một bước thăm dò sang trái, Hoa Diện Nhân Đồ liền tiến một bước sang phải, thế là khoảng cách giữa hai người chừng hai trượng vẫn không thay đổi.
Hai người cứ thế lại đứng gườm nhau một hồi. Kim Đao Vô Địch lại tiến thêm một bước ngắn thăm dò, đồng thời ngọn kim đao trong tay nhẹ vung một cái.
Lần này Hoa Diện Nhân Đồ không có phản ứng gì, chỉ ánh mắt hung tợn vẫn nhìn chằm chặm vào đối phương và nhếch môi cười khinh miệt.
Kim Đao Vô Địch dường như trong một thoáng ấy đã nắm được huyền cơ chế địch, buông tiếng quát vang, vung đao lao tới như cơn gió lốc.
Chỉ nghe “vút vút” hai tiếng đao xé gió, hai bóng người nhập vào rồi tách ra ngay, nơi đứng trước của Hoa Diện Nhân Đồ hiện ra một vũng máu tươi, nhất thời chẳng rõ là của ai. Tuy nhiên, hai người đều không bị ảnh hưởng mảy may bởi thương tích ấy.
Hai người vừa tách nhau ra, liền nhanh chóng quay lại, cùng buông ra một tiếng quát vang, lại lao vào nhau lần nữa.
Ánh đao lấp loáng, hai bóng người lại nhập vào nhau... nhưng điều khác lạ trước là không tách ra nữa. Chỉ thấy hai người ôm chặt lấy nhau như thế bạn thân lâu ngày gặp lại, nhưng sau lưng họ đều ló ra một phần mũi đao nhuốm máu và hãy còn nhè nhẹ rung động.
Dưới chân hai người, máu tươi hệt như hai con rắn đỏ trườn ngược chiều nhau, ngoằn ngoèo dài ra dần...
Sau đó, trong hai người chẳng rõ ai đã buông ra một tiếng rên rỉ như

thở dài, rồi thì cùng lúc ngã xuống vũng máu.
Mọi người lúc này mới thở hắt ra một hơi dài, như chợt tỉnh trong cơn mơ.
Phía bên kia, Thiết Chưởng Khai Sơn và Lưu Tinh Song Quyền không chờ bọn tráng đinh thu dọn chiến trường, tung mình lên không như hai con hạc xám, cùng hạ người xuống giữa sân.
Do Nhân Kiệt vốn định giao cho Thiên Yếm Tẩu và Đoạt Hồn Kim Tiêu đối phó với hai người này, để lại Song Chùy Lôi Công về sau đối phó với Nhất Kiếm Phong Quan. Nhưng ngay khi ấy tình thế bỗng có chuyển biến mới, chàng tình cờ quay đi, phát hiện trong trang đang có một luồng khói bốc lên, theo lời ước hẹn, nhất định là Thất Tinh Kiếm và Như Ý Côn đã đắc thủ rồi. Vậy thì trong lúc này, giữ lại Đoạt Hồn Kim Tiêu dĩ nhiên là tốt hơn Song Chùy Lôi Công nhiều.
Do Nhân Kiệt liền thay đổi ý định, khoát tay quát :
- Đoan Mộc hộ pháp với Tần hộ pháp hãy ra tiếp chiêu!
Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công sớm đã háo hức xuất trận, nên Do Nhân Kiệt chưa dứt lời, hai người đã tranh nhau phi thân vào quảng trường.
Thiên Yếm Tẩu nhanh chân hơn một chút nên đón lấy Thiết Chưởng Khai Sơn đi trước, Song Chùy Lôi Công chẳng còn sự lựa chọn nào khác, đành giao chiến với Lưu Tinh Song Quyền.
Giờ đây chẳng kể bọn tráng đinh đôi bên chỉ còn lại bốn người, phía bên kia là Thái Công Minh Trang chủ, Nhất Kiếm Phong Quan và Hắc Bạch song quái. Phía bên này Do Nhân Kiệt, Đoạt Hồn Kim Tiêu và hai Bạch kỳ hộ pháp.
Còn về Ưng hộ pháp và tên võ sư Đại Thiên lúc này chẳng rõ đã đi đâu mất tăm.
Giờ đây nhân số đôi bên tuy bằng nhau, nhưng thực lực thì chênh lệnh nhau rất nhiều, nếu tiếp tục với phương thức một đấu một, lúc khởi đầu bên phía Do Nhân Kiệt rất có thể may mắn thắng được hai trận, nhưng đến khi Hắc Bạch song quái giải quyết xong hai Bạch kỳ hộ pháp, có lẽ tất cả mười hai người bên phía chàng sẽ cùng chung số phận.
Đoạt Hồn Kim Tiêu bỗng hơ hải thấp giọng nói :
- Hộ giáo mau xem trong trang kìa...
Do Nhân Kiệt cúi đầu khẽ tiếp lời :
- Bổn tọa trông thấy rồi, đó chính là do Ngô Khâu nhị vị hộ pháp đã phóng hỏa.
Tiền hộ pháp hãy chuẩn bị sẵn pháo hiệu để báo với nhóm Dương hộ pháp đến đây yểm trợ chúng ta rút lui, hai lão già phía bên kia võ

công cao thâm khôn lường, hai ta không đương cự nổi đâu.
- Hai lão ấy là ai vậy?
- Hắc Bạch song quái ở Đại Hồng Sơn!
Đoạt Hồn Kim Tiêu sửng sốt, ngay khi ấy hai gã tráng đinh hơ hải từ trong trang loạng choạng xông ra, chạy như bay về phía quảng trường.
Thái Công Minh nghe xong báo cáo của hai gã tráng đinh, mặt liền dâng đầy sát khí. Nhất Kiếm Phong Quan ngồi cạnh không chờ sai bảo, đứng phắt dậy, cùng hai gã tráng đinh báo tin vội vã chạy vào trong trang.
Đoạt Hồn Kim Tiêu quét mắt nhìn thế lửa mỗi lúc mỗi dữ dội trong trang, thoáng lộ vẻ lo lắng thấp giọng hỏi :
- Hộ giáo, phóng tín hiệu được chưa?
Do Nhân Kiệt mắt chăm chú nhìn trận đấu, chầm chậm lắc đầu :
- Khoan, chờ lát đã!
Bởi chàng biết nếu phóng pháo hiệu lúc này rất đúng thời cơ, nhưng như vậy thì kế hoạch của chàng ắt sẽ thất bại. Phen này chàng dẫn người đến Đại Thiên sơn trang mục đích chủ yếu là thừa cơ hội tiêu diệt một phần thực lực của Thiên Ma giáo. Giờ đây tuy đã chết tất cả tám hắc bạch kỳ hộ pháp, nhưng linh hồn của Ma giáo là Huỳnh kỳ hộ pháp thì chỉ mới trừ được một Hoa Diện Nhân Đồ, nhất là Thiên Yến Tẩu và Song Chùy Lôi Công hiện đang giao chiến đều là hung thủ trọng yếu trong vụ án Thiên Long phủ, càng chẳng thể dung thứ được. Nếu phóng pháo hiệu lúc này, chẳng khác nào mở ra một con đường sống cho hai ma đầu ấy, thà rằng chàng mạo hiểm còn hơn.
Lúc này ở phía bên kia, sau khi Nhất Kiếm Phong Quan bỏ đi, Thái Công Minh quay sang chẳng rõ nói gì với Hắc Bạch song quái, hai lão quát vật nghe xong gật đầu liên hồi, đoạn đứng lên chậm rãi bước vào trong quảng trường.
Đoạt Hồn Kim Tiêu vừa thấy Hắc Bạch song quái bước ra, hồi hộp nói :
- Nguy rồi, hai lão già ấy đã ra khiêu chiến, hãy để cho Cố hộ pháp và Diêu hộ pháp ra đương cự trước được chăng?
Do Nhân Kiệt xua tay trầm giọng nói :
- Đừng sợ, hãy lo chú ý theo dõi lão Thái Công Minh, đừng cho lão ta giở trò mới, còn về hai lão già kia, bổn tọa tự có cách ứng phó!
Đoạn đưa tay ra sau lưng rút lấy đôi Tam Lăng thích và chầm chậm đứng lên.
Đoạt Hồn Kim Tiêu kinh hãi nói :
- Hộ giáo định...

Do Nhân Kiệt gật đầu bình tĩnh tiếp lời :
- Phải, bổn tọa định đích thân ra giao đấu với hai lão già ấy, mọi người khỏi lo cho bổn tọa, chỉ cần luôn chú ý theo dõi Đoan Mộc hộ pháp với Tân hộ pháp, nếu hai người mà bị thua bại, hãy tức khắc phóng pháo hiệu ngay!
Đoạn nương chân đạp ghế, sải bước ra đón Song quái.
Hắc Bạch song quái dừng lại cách bàn chừng bốn trượng, gương mặt trơ lạnh không lộ chút vẻ gì, hệt như hai pho tượng đá.
(mất 2 trang, tập 5 trang 27-28)
bỗng vang lên vài tiếng rú thảm thiết, dường như Độc Châu Tam Nương và sáu Hắc kỳ hộ pháp đang gặp một sức tấn công chẳng thể kháng cự.
Do Nhân Kiệt tuy chẳng bận tâm đến sự sống chết của họ, nhưng bởi biến cố xảy ra quá bất ngờ, nhất thời chưa rõ họa hay phúc, vẫn không khỏi giật mình kinh hãi.
Tiếng rú thảm vang lên không lâu, đã thấy hai nam một nữ từ trong rừng lần lượt phóng ra, vẻ rất hốt hoảng chạy về phía quảng trường này.
Người chạy trước tiên chính là Độc Châu Tam Nương Dương Hoa Điền, theo sau là hai Hắc kỳ hộ pháp máu me đầy mình.
Khi ba người sắp đến gần quảng trường, trong rừng lại phóng ra ba bóng người mảnh khảnh, đó là ba lão nhân áo xám thân pháp nhanh khôn tả, sau khi ra khỏi rừng, chỉ ba bốn cái tung mình đã đuổi theo kịp hai Hắc kỳ hộ pháp.
Chỉ thấy lão nhân áo xám đi đầu phất nhẹ tay áo, hai Hắc kỳ hộ pháp liền tức thì ngã lăn ra đất.
Ở phía bên kia, vị Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang thoáng biến sắc mặt, đột nhiên lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, hai tay dang ra vỗ nhẹ, người đã vọt lên không, hệt như một luồng khói nhẹ bay vào trong trang.
Trong quảng trường, Thiết Chưởng Khai Sơn và Lưu Tinh Song Quyền thấy chủ nhân bỗng lặng lẽ bỏ đi, biết ngay là có điều không ổn, bèn cùng cất lên một tiếng huýt dài, giả vờ tấn công dồn dập, sau đó vụt xoay người, cũng tung mình như bay vào trong trang.
Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công bởi không dám phân tâm, nên chưa hay biết về sự xuất hiện của ba lão nhân áo xám, lúc này thấy hai đối thủ chưa bại đã rút chạy, ngơ ngác đứng tại chỗ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời chẳng biết làm sao cho phải.
Ba lão nhân áo xám đuổi theo đến quảng trường, hai lão nhân đi trước còn định tiếp tục đuổi theo Độc Châu Tam Nương, nhưng lão

nhân đi sau cùng quét mắt nhìn quanh, bỗng lớn tiếng nói :
- Này, lão đại, thôi hãy mặc ả ta đi!
Hai lão nhân áo xám đi sau đưa tay chỉ Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công, ha hả cười vang nói :
- Lão đại và lão tam có nhận ra hai người này không?
Hai lão nhân được gọi là lão đại và lão tam sau khi nhìn rõ tướng mạo của Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công, hai người đều lộ vẻ vui mừng, bèn chẳng nói chẳng rằng, quay người lao về phía hai lão ma đầu ấy.
Do Nhân Kiệt chợt nhớ ra, vội hướng về Song quái truyền âm nói :
- Báo cáo nhị vị lão tiền bối, ba người ấy chính là Thiên Sơn tam nghĩa rất được giới võ lâm kính ngưỡng trước kia, hôm nay đến đây chủ yếu là tìm Thái Công Minh, họ Thái đã bỏ trốn rồi, nhị vị còn ở đây bán mạng cho y nữa sao?
Song quái ngớ người, ngoảnh nhìn ra sau quả thấy Thái Công Minh đã biến mất, bất giác đều lộ vẻ bối rối lẫn tức giận. Có lẽ chợt nhớ ra ái đồ hãy còn trong trang, Song quái chẳng thèm đếm xỉa đến Thiên Sơn tam nghĩa, phi thân như bay vào trang.
Lão nhị trong Tam nghĩa lại quét mắt nhìn quanh, sau đó đi về phía Do Nhân Kiệt.
Qua lời kể của ân sư, Do Nhân Kiệt được biết Tam nghĩa lão đại là Triệu Bưu, ngoại hiệu là Kim La Hán. Lão nhị Viên Trung Hòa, ngoại hiệu Kỳ Chính Thủ. Lão tam Ngôn Cập Nghĩa, ngoại hiệu Bách Biến Chưởng. Lúc này người đang đi về phía chàng là lão nhị, tất nhiên chính là Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa.
Đồng thời chàng đã biết là qua ân sư, Tam nghĩa cũng biết hết về chàng. Do đó, lúc này Kỳ Chính Thủ đang đi về phía chàng, chàng không lo sẽ cùng chung số phận với Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công, muốn cho đối phương hiểu được mình là ai, chỉ cần một câu nói là đủ.
Kỳ Chính Thủ dừng lại cách chàng chừng bảy tám bước, ngẩng lên lạnh lùng hỏi :
- Tôn giá phải chăng cũng là đại hộ pháp của Thiên Ma giáo?
Do Nhân Kiệt thấy Đoạt Hồn Kim Tiêu và Độc Châu Tam Nương đang lo lắng nhìn về phía này, biết chẳng thể nói nhiều, đành đưa đôi Tam Lăng thích lên chập lại trước ngực, ngạo nghễ đáp :
- Tại hạ Công Tôn Tiết, ngoại hiệu...
Kỳ Chính Thủ mắt bỗng rực lên, tiếp lời :
- Ác Quân Bình chớ gì?
- Không sai, Ác Quân Bình chính là tại hạ, lão bằng hữu kể ra cũng

còn có được chút hiểu biết!
Kỳ Chính Thủ chẳng những không chút tức giận bởi những lời lẽ xấc xược của Do Nhân Kiệt, trái lại còn nhếch môi cười, đồng thời lại ngắm nhìn chàng từ đầu đến chân một lần nữa.
Do Nhân Kiệt sợ vị kỳ nhân tiền bối này nhất thời quên mất hoàn cảnh hiện tại, bèn giả vờ sấn tới một bước, với giọng sắc lạnh nói tiếp :
- Lão bằng hữu xưng hô thế nào, có thể cho biết chăng?
Kỳ Chính Thủ như cũng chợt nhớ ra điều ấy, khẽ buông tiếng cười khẩy, vung tay áo phất ra một luồng kình phong cương nhưng không mạnh, lạnh lùng nói :
- Cỡ hạng tầm thường như ngươi chưa xứng đâu!
Đoạn tung mình lên không, lao nhanh vào trong trang.
Kỳ Chính Thủ vừa bỏ đi, Đoạt Hồn Kim Tiêu và Độc Châu Tam Nương liền bước nhanh đến trước mặt Do Nhân Kiệt.
Đoạt Hồn Kim Tiêu mặt mày tái mét thấp giọng nói :
- Thật may cho hộ giáo!
Do Nhân Kiệt vờ không hiểu nói :
- Gì mà may?
- Hộ giáo không biết ba lão già ấy là ai thật ư?
- Họ là ai vậy?
Đoạt Hồn Kim Tiêu hạ giọng thật thấp :
- Ba lão già ấy chính là Thiên Sơn tam nghĩa đã phá tan mười mấy Phân đàn bổn giáo, theo ti chức thấy, hôm nay chúng ta chẳng dễ gì...
Do Nhân Kiệt biết hai người đã có ý rút lui, đó cũng chính là điều chàng mong muốn, mặc dù Thiên Yếm Tẩu và Song Chùy Lôi Công vẫn còn đang gắng gượng cầm cự với Song Nghĩa, song chàng cũng chẳng cần bận tâm đến, số phận của hai lão ma đã được định đoạt, mang theo hai người này chính là một bằng chứng sống, lúc này không bỏ đi thì còn chờ đến bao giờ?
Thế là, chàng bèn giả vờ trách :
- Vậy sao không chịu nói sớm?
Đoạt Hồn Kim Tiêu ngượng ngùng cúi thấp đầu, dường như rất lấy làm hổ thẹn bởi thái độ của mình.
Do Nhân Kiệt thầm nghĩ, chỉ cần Đoạt Hồn Kim Tiêu ngươi hiểu là chuyến đi Đại Thiên sơn trang này công chẳng bù tội, chả sợ ngươi không bênh vực cho Do Nhân Kiệt này.
Độc Châu Tam Nương thấp giọng giục :
- Nếu muốn rút thì hãy nhanh lên!

Thế là Do Nhân Kiệt quay sang hai Bạch kỳ hộ pháp khoát tay, rồi thì năm bóng người lần lượt tung lên, nhanh như sao xẹt rời khỏi quảng trường.
Khi ngang qua khu rừng trước mặt, bốn Hắc kỳ hộ pháp thọ thương dưới tay Tam nghĩa khi này hãy còn hai người chưa chết hẳn, đang nằm đó quằn quại rên rỉ, trông thật thảm thiết.
Do Nhân Kiệt dừng lại, vừa định quay sang hỏi Đoạt Hồn Kim Tiêu nên xử lý thế nào về hai người này, Độc Châu Tam Nương từ sau đến nơi, chẳng chút do dự giơ chân lên, nhắm ngay ngực hai người bồi thêm mỗi người một cước, giải quyết vấn đề một cách hết sức gọn gàng.
Về đến nơi đổ thuyền, lại một cảnh tượng thê thảm đập vào mắt.
Tám hắc bạch kỳ hộ pháp phụng mệnh lưu lại giữ thuyền, kẻ bên đông, người bên tây, thảy đều gãy cổ nằm chết trên bờ gần thuyền.
Rất hiển nhiên, Thiên Sơn tam nghĩa có lẽ cũng đi thuyền đến và ngẫu nhiên cùng từ đây lên bờ, cho nên tám tên hộ pháp hết thời này tuy không tham dự vào chuyến đến Đại Thiên sơn trang, song vẫn không thoát khỏi cái chết thê thảm.
Mọi người đang xem xét, Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Như Ý Côn Khâu Bá Thường bỗng từ một con đường nhỏ ở xa, thở hào hển chạy đến.
Do Nhân Kiệt đón lấy hỏi :
- Nhị vị thu hoạch thế nào?
Hai người gật đầu từ trong lòng lấy ra một bao vải nhỏ, hai tay trao ra.
Do Nhân Kiệt đón lấy, cũng chẳng mở ra xem, quay lại ra lệnh :
- Mọi người lên thuyền, cho thuyền chạy rồi hẵng tính!
Tổng kết thành tích của họ trong chuyến đi này là mười hai Bạch kỳ hộ pháp còn lại hai, về phần Huỳnh kỳ hộ pháp thì khá hơn, trong số bảy người chỉ mất ba. Tuy nhiên, đối với Do Nhân Kiệt, có thể nhất cử trừ đi hai mươi lăm Hộ pháp Tam kỳ, cũng đáng kể được là một thành tích xuất sắc lắm rồi!
Thuyền đi hơn mười ngày, hôm ấy đã đến vùng Miện Dương.
Do Nhân Kiệt trong lúc nhàn rỗi, chợt nhớ đến hai cái gói vải do Thất Tinh Kiếm và Như Ý Côn đã lấy được từ Đại Thiên sơn trang đến nay vẫn chưa mở ra xem, chàng vừa định lấy ra xem thử thì bỗng thấy Đoạt Hồn Kim Tiêu, Độc Châu Tam Nương, Thất Tinh Kiếm và Như Ý Côn bốn Huỳnh kỳ hộ pháp khom người chui vào khoang.
Do Nhân Kiệt thấy bốn người có vẻ khác thường, bất giác thoáng kinh ngạc, vội ngồi thẳng lên hỏi :

- Bốn vị...
Nhưng chưa kịp dứt lời, bốn người đã cùng quỳ sụp xuống trước mặt chàng.
Do Nhân Kiệt sửng sốt hỏi :
- Bốn vị làm gì thế này?
Bốn người cúi gầm mặt, không ai chịu lên tiếng trước.
Mãi khi Do Nhân Kiệt hỏi đến lần thứ tư, Đoạt Hồn Kim Tiêu mới lúng túng nói :
- Xin hộ giáo rộng lòng từ bi!
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Bốn vị không chịu nói ra việc gì, bổn tọa biết đâu mà trả lời?
Đoạt Hồn Kim Tiêu ngập ngừng một lúc mới ấp úng nói :
- Hộ giáo biết đó, phen này đến Đại Thiên sơn trang, phía ta cả thảy chết mất hai mươi lăm người, tổn thất chẳng phải nhẹ, nay nhờ sự che chở của hộ giáo, chúng ti chức đã được bảo toàn sinh mạng và không hề thương tổn mảy may...
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên hỏi :
- Vậy thì các vị còn yêu cầu gì nữa?
Đoạt Hồn Kim Tiêu đáp :
- Hiện tại, điều chúng ti chức lo lắng là việc này nếu để cho các vị Giáo chủ và Đường chủ hay biết, có lẽ sẽ không cảm thông và hoài nghi đã không dám xả thân liều mình nên mới...
- Trong tình huống gay go thế kia, đương nhiên là khó tránh khỏi tử vong, nhưng thực lực đôi bên không quá chênh lệch, dĩ nhiên là phải có người sống kẻ chết, các vị được bình an vô sự hoàn toàn là nhờ vào sự may mắn, rồi đây bổn tọa sẽ chịu trách nhiệm tường trình mọi sự, các vị hà tất phải lo lắng.
Đoạt Hồn Kim Tiêu vẻ bất an nói :
- Đành rằng là vậy, nhưng...
- Vậy chứ các vị định thế nào?
- Chúng ti chức định tạo ra chút thương tích trên người, và xin hộ giáo hãy nói thêm cho...
Do Nhân Kiệt suýt nữa đã bật cười, thật là một chuyện hi hữu. Thế nhưng, đây không phải là một điều xấu đối với chàng, kể từ nay trong Tổng đàn Thiên Ma giáo, bốn ma đầu này đã nằm trong bàn tay của chàng.
Năm hôm sau, mọi người đã về đến Tổng đàn Thiên Ma giáo.
Trước tiên, Do Nhân Kiệt trao cho Kim Bút đường chủ ba món vật chứng, đó là một lệnh phù bằng đồng có khắc chữ Thiên Đạo giáo, một nén bạc có in ký hiệu Phân đàn Tương Dương, và một bức thư

cảnh cáo với giọng điệu hệt như đã gởi cho các Phân đàn trước đây. Sau đó mới tường thuật lại mọi sự trong chuyến đi vừa qua.
Tiếu Diện Di Đà mân mê ba món vật chứng trong tay như vật chí bảo, hoàn toàn không bận tâm đến bao nhiêu người tử vong và sự xuất hiện của Thiên Sơn tam nghĩa theo lời kể của Do Nhân Kiệt.
Y kiên nhẫn chờ cho Do Nhân Kiệt dứt lời, lập tức cười híp mắt nói :
- Hay lắm! Hay lắm! Hộ giáo đi đường vất vả, xin hãy tạm về phòng nghỉ ngơi, chờ bổn đường báo cáo với ba vị Giáo chủ trước đã!
Hôm sau, Thiên Ma cung ban ra một đạo thượng dụ :
"Hắc kỳ hộ giáo Công Tôn Tiết thù công đáng thưởng, nay vinh thăng làm Bạch kỳ hộ giáo. Bốn Huỳnh kỳ hộ pháp Tiền Xung Ngô, Ngô Văn Khâm, Khâu Bá Thường và Dương Hoa Điền thuộc Kim Bút đường, mỗi người được ghi đại công một lần. Hai Bạch kỳ hộ pháp Cố Miễn Chi và Diêu Nhân Phụng, mỗi người được thưởng một trăm lạng bạc."
Liền sau đó Do Nhân Kiệt đã nhận được thiệp mừng của ba Đường chủ Tam đường và chín đại hộ giáo, ngoài ra Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ, Đường chủ Huyết Chưởng đường còn kèm theo một lá thiệp mời, vào giờ ngọ ngày hôm ấy thiết yến tại đại sảnh Huyết Chưởng đường tẩy trần cho chàng.
Do Nhân Kiệt không dám lơ là với vị đại Đường chủ Huyết Chưởng đường này, chưa đến giờ ngọ chàng đã có mặt tại Huyết Chưởng đường.
Kim Hoa Ma gặp chàng, dĩ nhiên không tránh khỏi một phen khen ngợi và chúc mừng, Do Nhân Kiệt đành phải thuật lại một lần nữa. Tuy nhiên, chàng biết mục đích chính của lão ma thiết yến khoản đãi chàng hôm nay không phải là về chuyến đi Đại Thiên sơn trang, nên khi kể xong, chàng bèn với giọng quan tâm hỏi :
- Người đến Tứ Phương bảo đã trở về chưa?
Kim Hoa Ma gật đầu, giọng nặng nề đáp :
- Rồi!
- Đỗ Môn tú sĩ bảo Tụ Thủ Thần Y hiện ở đâu?
Kim Hoa Ma sầm mặt, khẽ thở dài nói :
- Thôi đừng nhắc đến nữa!
Do Nhân Kiệt vờ kinh ngạc :
- Sao? Chả lẽ cả Đỗ Môn tú sĩ cũng không biết tông tích của Tụ Thủ Thần Y hay sao?
Kim Hoa Ma lại buông tiếng thở dài :
- Chẳng rõ có phải người của chúng ta đã nói năng xúc phạm đến Đỗ Môn tú sĩ hay không, tóm lại quả đúng như lão đệ đã suy đoán, Đỗ

Môn tú sĩ đã trả lời dứt khoát là không hề biết tông tích của Tụ Thủ Thần Y, và bảo hiện nay bởi thiếu nhân lực nên Tứ Phương bảo không còn muốn tiếp tục kinh doanh ngành này nữa, mong từ nay các vị bằng hữu trên chốn giang hồ đừng đến quấy rầy y nữa!
- Vị nào đã được phái đến Tứ Phương bảo vậy?
- Một Huỳnh kỳ hộ pháp họ Trang của bổn đường!
- Năng lực của người ấy ra sao?
- Khá tháo vác! Trong tất cả Hộ pháp Tam kỳ thuộc bổn đường, y đáng kể được là một người xuất sắc nhất!
- Vậy Thích lão có tin là Đỗ Môn tú sĩ không biết tông tích của Tụ Thủ Thần Y thật chăng?
- Đương nhiên là không!
Do Nhân Kiệt cúi đầu trầm ngâm một hồi, mới ngẩng lên nói :
- Vậy theo Thích lão, vì lẽ gì Đỗ Môn tú sĩ đã từ chối tiết lộ tông tích của Tụ Thủ Thần Y?
Kim Hoa Ma chau chặt mày :
- Đó chính là điểm khó thể lý giải, Đỗ Môn tú sĩ hành nghề này xưa nay, không có cấm kỵ, nếu y thật sự không biết tông tích của Tụ Thủ Thần Y, lão phu cũng chẳng hiểu nổi lý do...
- Giả sử Thích lão ở vào địa vị của Đỗ Môn tú sĩ, sự thật Tụ Thủ Thần Y hiện đang ở trong Tứ Phương bảo, Thích lão có chịu báo bí mật ấy cho kẻ khác chăng?
Kim Hoa Ma bất giác ngớ người, hồi lâu mới bừng tỉnh, vỗ bàn mừng rỡ nói :
- Ồ, đúng, đúng rồi!
Đoạn ngoảnh đi vỗ tay lớn tiếng gọi :
- Bây đâu, hãy mang rượu ra đây!
Lập tức, bốn giai nhân tuyệt sắc từ sau khách sảnh tha thướt bước ra.
Qua thu hoạch tại Đại Thiên sơn trang, Do Nhân Kiệt quyết định không giữ bí mật ấy nữa. Chàng biết chắc nếu vị Trang chủ Đại Thiên sơn trang mà thoát khỏi tay Tam nghĩa, ắt cũng sẽ như Tụ Thủ Thần Y, đến đầu nhập Tứ Phương bảo, a tòng với Đỗ Môn tú sĩ.
Tứ Phương bảo vốn là một nơi thần bí đáng sợ hơn Đại Thiên sơn trang, và Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng bất kỳ về phương diện nào cũng có chỗ hơn người, nếu được sự tiếp tay của Tụ Thủ Thần Y và Trang chủ Đại Thiên sơn trang, ắt sẽ có đủ lực lượng tranh hùng với Thiên Ma giáo trong chốn võ lâm.
Tục ngữ có câu “Nhất Sơn nan dung nhị hổ”, vì vấn đề lợi hại, đôi bên rồi đây nhất định sẽ xảy ra một cuộc đại chiến. Như vậy, sư đồ

chàng với Thiên Sơn tam nghĩa tuy nhân số ít hơn nhiều so với bọn tà ma, song lại chiếm tình thế có lợi, chỉ cần biết vận dụng mưu kế, chẳng lo gì giới võ lâm không có ngày yên ổn thanh bình.
Rốt cuộc bữa tiệc rượu chủ khách đều ăn uống một cách hết sức vui vẻ, Kim Hoa Ma như cho rằng chỉ cần biết được tông tích của Tụ Thủ Thần Y là đứa con trai yêu quý của lão ắt sẽ bình phục, không hề bận tâm đến Thiên Ma giáo phải hy sinh bao nhiêu mạng người.
Tiệc xong, để thù đáp Do Nhân Kiệt đã vạch cho con đường sáng, Kim Hoa Ma đã lệnh cho người mang đến một trăm lạng vàng, một hộp minh châu và mười xấp lụa quý, ngoài ra còn kiên quyết bảo Do Nhân Kiệt phải chọn lấy hai giai nhân tiếp rượu dành để hầu hạ riêng.
Về minh châu, vàng và lụa là, Do Nhân Kiệt đều nhận lấy, duy việc chọn giai nhân thì chàng từ chối khéo với lý do là :
- Thịnh tình của Thích lão, lẽ ra Công Tôn mỗ phải bái lĩnh, song ngặt vì ả hầu do các vị Giáo chủ ban cho có máu ghen ghê gớm, vạn nhất không thuận tình thì thật rắc rối...
Thật ra cho đến nay chàng cũng chưa biết ả hầu của chàng họ tên là gì. Song Kim Hoa Ma như hiểu ý, bèn cười rồi bỏ qua.
Ngày thứ ba, Kim Bút đường và Nga Mi Đao đường cùng mang đến một lá thiệp mời, Do Nhân Kiệt nhất thời hết sức khó xử, nhưng sau cùng chàng cũng nghĩ ra được cách giải quyết.
Trước hết chàng bảo Đoạt Hồn Kim Tiêu chuyển cáo với Tiếu Diện Di Đà là nhất định sẽ có mặt đúng hẹn, sau đó mời Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư vào ngồi trong khách sảnh, đoạn lấy ra hai xấp lụa tặng cho Xú Tỳ và nói :
- Hãy nhận lấy dùng để thưởng cho các nha đầu hầu cận!
Xú Tỳ xưa nay rất chú trọng đến việc ăn diện, giờ lại được Do Nhân Kiệt nâng cao thân phận, tất nhiên là vui sướng khôn cùng.
Do Nhân Kiệt bèn nhờ y thị giải thích hộ với hai vị Đường chủ, bảo là Kim Bút đường đã có hẹn miệng từ trước, ngày mai nhất định sẽ bái viếng hai vị Đường chủ. Xú Tỳ đã vui vẻ bảo là không hề gì và bỏ ra về.
Sở dĩ Do Nhân Kiệt có sự lựa chọn như vậy là bởi chàng đã khá hiểu biết về tình hình nội bộ của Kim Bút đường, còn về Nga Mi Đao đường thì chàng chưa hiểu biết là bao, nhất là lão Huỳnh kỳ hộ pháp họ Mẫn, y đã tự xưng là cố giao lâu năm với Ác Quân Bình, nhất định sẽ là người tiếp khách chủ yếu trong buổi tiệc chiêu đãi, chàng muốn khỏi bị bại lộ, tất nhiên phải có sự chuẩn bị trước. Do đó, chàng cần phải nhận lời mời của Kim Bút đường trước, hầu lợi dụng trong tiệc

rượu mà thăm dò lai lịch của lão họ Mẫn.
Kết quả đúng như mong muốn, họ Mẫn ngoại hiệu Bách Bộ Xích Luyện, nguyên là tăng nhân Thiếu Lâm, sau vì phạm giới bị đuổi khỏi cửa chùa, đổi sang đầu nhập môn hạ Mi Sơn Quỷ Vương, luyện thành một pho Hỏa Diệm Chưởng uy lực kinh người và chiêu thức kỳ lạ, từng là một sát thủ khét tiếng giới hắc đạo vùng Tứ Xuyên.
Sau cuộc chiến tại Tân Dã, bởi Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền bao phen phái xuất Kim Bút Tứ Hữu đến Tứ Xuyên truy nã, Mẫn Công Hầu mới đầu nhập Thiên Ma giáo, lúc giáo phái ấy vẫn còn đang tổ chức trong vòng bí mật.
Do bởi Bách Bộ Xích Luyện từng ngang dọc trong giới hắc đạo Tứ Xuyên gần hai mươi năm và xuất thân cũng như Ác Quân Bình, vậy mà Do Nhân Kiệt lại không biết chút gì về nhân vật này, điều đó không khỏi khiến cho Tiếu Diện Di Đà sinh lòng ngờ vực.
Về điểm ấy, Do Nhân Kiệt giải thích :
- Qua sự nhắc nhở của Đường chủ, bổn tọa đã biết y là ai rồi! Khi bổn tọa bước vào Nga Mi Đao đường lần đầu tiên là đã cảm thấy y rất quen, nhưng thái độ kiêu căng tự phụ của y đã khiến cho bổn tọa lung lay niềm tin, mãi đến mới vừa rồi đây, bổn tọa tưởng đâu hôm ấy đã nhìn lầm người rồi đấychứ!
Tiếu Diện Di Đà ha hả cười to :
- Thì ra là vậy, thảo nào!
Do Nhân Kiệt vờ chau mày :
- Giữa hai người kể ra cũng là bạn bè lâu năm, chẳng ngờ chỉ cách biệt có mấy năm mà thái độ của y lại thay đổi đến vậy...
Tiếu Diện Di Đà lại cười ha hả :
- Hộ giáo ngạc nhiên lắm phải không? Không sao, rồi đây hộ giáo sẽ không còn lấy làm lạ nữa đâu, ha ha ha ha!
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Đường chủ nói vậy nghĩa là sao?
Tiếu Diện Di Đà kính một ly rượu trước, rồi mới cười nói :
- Hôm nay trong Tổng đàn này có lẽ chỉ mỗi mình hộ giáo là không hiểu những lời nói của bổn đường thôi, có nghĩa là thái độ kiêu căng của Mẫn lão nhi không phải chỉ nhằm vào một mình hộ giáo, mà đó là một căn bịnh mới của lão ta trong một hai năm gần đây, căn bệnh ấy chẳng những không có thuốc cứu chữa mà mỗi ngày lại càng nghiêm trọng hơn!
- Tự cao tự đại ư?
Tiếu Diện Di Đà vỗ tay nói :
- Đúng hoàn toàn!

Do Nhân Kiệt chau mày :
- Kiêu căng hống hách thì cũng phải tùy người chứ, bạn bè đã từng đồng cam cộng khổ như bổn tọa với y mà còn làm ra vẻ như vậy thì thật quá đáng.
Tiếu Diện Di Đà tắt nụ cười, khẽ buông tiếng thở dài, giọng có phần cảm khái nói :
- Nếu chỉ luận về công thì Mẫn lão nhi chẳng những đứng đầu trong Nga Mi Đao đường, mà còn là một nhân vật hạng nhất nhì trong cách Huỳnh kỳ hộ pháp Tam đường, kết quả chính là do thái độ tự cao tự đại đã làm hại lão ta. Lúc mới gia nhập bổn giáo, lão ta vốn là một Huỳnh kỳ hộ đàn, trong ba bốn năm qua đã thăng lên Huỳnh kỳ hộ pháp, ân ngộ chẳng phải không hậu, song Mẫn đại hộ pháp của chúng ta vẫn cho là hết sức khuất tất, nghĩ mình phải là một hộ giáo mới đúng.
Sau cùng, Tiếu Diện Di Đà lại thở dài nói :
- Sự đời đôi khi thật trớ trêu, nếu Mẫn hộ pháp mà không có ý nghĩ như vậy, không chừng nay đã là một hộ giáo rồi!
Nghe xong những lời phê bình của Tiếu Diện Di Đà, Do Nhân Kiệt như trút được gánh nặng, nên hôm sau lúc đi đến Nga Mi Đao đường, cõi lòng hết sức nhẹ nhõm, bởi chàng không còn lo lắng gì về Bách Bộ Xích Luyện Mẫn Công Hầu nữa.
Chờ đón chàng trong đại sảnh Nga Mi Đao đường ngoài Thủy Hỏa song cơ, Xú, Độc, Dâm, Tham tứ tỳ và Bách Bộ Xích Luyện, còn có hai người đàn ông trung niên mặc áo dài rất lạ mặt nữa.
Qua giới thiệu mới biết đó là hai Huỳnh kỳ hộ pháp, một họ Ứng và một họ Tuyên. Xem ra địa vị của họ trong Đường chỉ kém hơn mỗi Bách Bộ Xích Luyện và cũng là phần tử tinh anh trong số Hộ pháp Tam kỳ.
Sau ba tuần rượu, Thủy Cơ Tam Nguyên Nương bỗng cười nói :
- Công Tôn hộ giáo đã mang đến sự phiền phức cho bổn đường phen này tuy không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, xin Công Tôn hộ giáo hãy nghĩ cách giúp bổn đường mới được...
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên trố mắt hỏi :
- Tang đường chủ có thể...
Hỏa Cơ Giải Y Lôi tiếp lời :
- Công Tôn hộ giáo đã bao lần bảo là trong Tổng đàn có gian tế, đó chính là trách nhiệm của bổn đường, từ khi phụng mật dụ của Giáo chủ đến nay, sau hơn một tháng điều tra vẫn chưa phát hiện được gì, đó chẳng phải là một vấn đề nan giải hay sao?
Do Nhân Kiệt cười nói :

- À, vậy ư? Đành rằng đó là một vấn đề nan giải, nhưng theo bổn tọa thì cho đến nay vẫn chưa có được chút manh mối gì, việc này hai vị Đường chủ phải gánh lấy hầu hết trách nhiệm.
Thủy Hỏa song cơ nghe nói đều tái mặt, song ngại vì người lên tiếng là Bạch kỳ hộ giáo, dù lòng không vui cũng chẳng biết làm sao hơn.
Thủy Cơ gượng cười nói :
- Ý hộ giáo muốn nói năng lực của hai tỷ muội chúng tôi có vấn đề hay là việc điều tra tiến hành không được nghiêm túc?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Cả hai đều không phải, bổn tọa nói vậy chỉ là suy đoán thôi. Có lẽ khi tiến hành điều tra, về mặt nhân sự hai vị Đường chủ đã sắp xếp chưa được thỏa đáng.
Hỏa Cơ nghiêm mặt tiếp lời :
- Về mặt nhân sự sắp xếp chưa được thỏa đáng nghĩa là sao?
Do Nhân Kiệt nghiêng người đưa tay chỉ Bách Bộ Xích Luyện từ khi nhập tiệc đến giờ chưa hề lên tiếng, nói :
- Công việc phải bắt tay như thế nào, hai vị Đường chủ có thỉnh giáo Mẫn lão này của chúng ta hay không?
Bách Bộ Xích Luyện thấy Do Nhân Kiệt bỗng hướng câu chuyện sang mình, dường như rất ngạc nhiên. Song y cũng chỉ nhẹ chớp mắt, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, ra chiều rất xem thường vị khách quý này.
Thủy Cơ chau mày nói :
- Lúc Giáo chủ ban mật dụ, ngay khi Mẫn lão hộ pháp có việc đến Kim Lăng, nhưng theo bổn đường thấy, việc này chính là...
Do Nhân Kiệt khoát tay, mỉm cười ngắt lời :
- Thôi đủ rồi, chỉ bằng vào hai câu cuối của Tang đường chủ là đủ rõ hai vị Đường chủ không hiểu hết khả năng của từng người. Về vị Mẫn lão này đây, Công Tôn mỗ chỉ muốn đề nghị với hai vị Đường chủ, việc này bắt đầu kể từ hôm nay hãy thứ giao cho Mẫn lão xử lý, nếu trong vòng một tháng mà chưa tìm ra được gian tế, Công Tôn mỗ xin chịu trách nhiệm với chiếc đầu trên cổ.
Chàng nói xong, tất cả mọi người hiện diện đều sững sờ, ngay cả Bách Bộ Xích Luyện cũng không dằn được lộ vẻ kinh ngạc.
Do Nhân Kiệt như không trông thấy, quay sang Song cơ mỉm cười nói :
- Hai vị Đường chủ ý thế nào?
Thủy Cơ tần ngần ngước lên nhìn Bách Bộ Xích Luyện, ái ngại nói :
- Mẫn hộ pháp với Công Tôn hộ giáo là cố giao lâu năm, Công Tôn hộ giáo đã đề nghị như vậy hẳn chẳng phải vô cớ, Mẫn lão có ý kiến

gì không?
Thử nghĩ một người kiêu căng tự phụ như Bách Bộ Xích Luyện, ở vào tình huống như vậy ngoại trừ cắn răng chấp nhận, còn sự lựa chọn nào khác hơn nữa?
Rốt cuộc bữa tiệc rượu này còn vui vẻ hơn so với Kim Bút đường và Huyết Chưởng đường. Song cơ bởi vừa trút được một gánh nặng, lòng quá cảm kích nên luôn liếc mắt đưa tình với Do Nhân Kiệt, như chỉ cần chàng muốn, hai tỷ muội sẵn sàng ban cho một lần "ân huệ".
Vì phải phù hợp với thân phận của Ác Quân Bình, Do Nhân Kiệt cũng đành tỏ chút cử chỉ sàm sỡ, hai Huỳnh kỳ hộ pháp họ Ứng và họ Tuyên khá biết điều, không đợi tiệc tan đã viện lý do ra về. Chỉ Bách Bộ Xích Luyện bởi có tâm sự, không để ý đến xung quanh, vẫn ngồi yên tại chỗ, nhờ vậy đã giải vây cho Do Nhân Kiệt.
Tan tiệc, Do Nhân Kiệt không để hai chị em Song cơ ra hiệu ngầm tiến thêm bước nữa, chàng giả vờ ngáp dài, quay sang Bách Bộ Xích Luyện cười nói :
- Mẫn huynh có thể nể tình sang bên tiểu đệ chơi chăng?
Cái tiếng "tiểu đệ" nếu mà xưng hô hồi mấy tháng trước, lúc với thân phận Hắc kỳ hộ pháp mới bước chân vào Nga Mi Đao đường, đối phương nhất định đã đáp lại bằng thái độ khinh miệt, nhưng nay đã khác trước, đây là tiếng nói của một Bạch kỳ hộ giáo, Bách Bộ Xích Luyện đương nhiên là vui vẻ chấp nhận ngay.
Hai người đến nơi trú của Do Nhân Kiệt trong Thiên Ma Cung.
Bách Bộ Xích Luyện vừa ngồi xuống đã trừng mắt nói :
- Lão đệ vừa rồi đã quá chén phải không?
Do Nhân Kiệt cười không đáp, trước hết bảo ả hầu mang đến hai ấm trà đặc, sau đó mới ung dung nói :
- Tiểu đệ muốn thỉnh giáo Mẫn huynh điều này trước, về việc có gian tế trong Tổng đàn, Mẫn huynh có thừa nhận đó là sự thật không?
Bách Bộ Xích Luyện lại trừng mắt nói :
- Nếu thừa nhận phải chăng là có thể tìm ra được gian tế?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng, đúng vậy! Chỉ cần Mẫn huynh khẳng định trong Tổng đàn có gian tế là tiểu đệ có cách tìm ra được!
- Cách gì?
- Tục ngữ có câu "Ngắm hoa không nên cưỡi ngựa", muốn tìm ra gian tế trong hằng ngàn người ngay lập tức dĩ nhiên là không dễ, nhưng...
(mất 2 trang, tập 5 trang 61-62)
- Ngươi dám bỡn cợt lão phu...

Do Nhân Kiệt khoát tay cười :
- Mẫn huynh hãy khoan nổi nóng, để cho tiểu đệ nói rõ trước đã, việc hôm nay thật ra tiểu đệ đã tiên liệu rồi, bây giờ Mẫn huynh chuẩn bị bắt người là xong!
- Bắt ai?
- Bắt tên gian tế phản giáo thông địch, tội đáng muôn thác!
Bách Bộ Xích Luyện ngớ người :
- Tên gian tế đó ở đâu?
- Hãy đi hỏi vị hộ giáo trực đàn trong tháng này, người nào phụ trách canh gác cổng ngoại cung trong mấy ngày qua, người ấy chính là gian tế.
Bách Bộ Xích Luyện há hốc miệng, đôi ngươi như đậu đen đảo tròn một hồi, bỗng lẳng lặng đứng phắt dậy, phóng bước ra khỏi phòng.
Vị Huỳnh kỳ hộ pháp đầu óc không quá ngu xuẩn này hiển nhiên đã hiểu ra mọi sự. Còn gì nữa? Ngoại trừ kẻ canh phòng cửa ngõ chính yếu ở ngoài cung, còn ai có thể cung cấp tin tức trong Tổng đàn cho kẻ địch một cách dễ dàng như vậy nữa?
Do Nhân Kiệt đuổi theo ra, lớn tiếng cười nói :
- Vị huynh đệ đã được phái giữ một trọng trách như vậy hẳn phải có hậu thuẫn vững mạnh. Mẫn huynh cần tốn chút sức lực mới được...
Kết quả, tên gian tế mà Bách Bộ Xích Luyện bắt được chẳng phải ai khác, chính là tên tiểu tử họ Long từng buộc lấy của Do Nhân Kiệt một chiếc Kim Hoa lệnh, địa vị chỉ là một tên Hắc kỳ hộ đàn thuộc Nga Mi Đao đường, bởi có dan díu với Dâm Tỳ Đào Bách Hợp nên đã bị Đa Thích Diêm La gọi đùa là phò mã trong giáo.
Chẳng rõ có phải đã có sẵn thành kiến với hắn hay không, hay là ảnh hưởng bởi lời dặn của Do Nhân Kiệt, Bách Bộ Xích Luyện vừa gặp mặt đã thưởng cho hắn một trận đòn nhừ tử. Cuối cùng gã họ Long tự biết khó khỏi tội chết, ngoan ngoãn khai ra hết toàn bộ sự thật.
Bách Bộ Xích Luyện lập được đại công to, liền được thăng làm Hắc kỳ hộ giáo, sau khi tạ ơn Giáo chủ, y lập tức đến viếng Do Nhân Kiệt.
Giờ đây, vị Bách Bộ Xích Luyện ở trước mặt Do Nhân Kiệt không còn là Bách Bộ Xích Luyện trước kia nữa. Thái độ của Do Nhân Kiệt thì vẫn vậy, sau khi chúc mừng Bách Bộ Xích Luyện, chàng vờ ra chiều cảm khái nói :
- Với tài cán và thân thủ như Mẫn huynh, lẽ ra đã phải là một hộ giáo từ lâu rồi.
Tiểu đệ từ khi được thăng tiến đến nay, lòng vẫn luôn áy náy không yên. Nay may nhờ hoàng thiên phò trợ, bạn bè thân thiết khi xưa giờ đây đã có thể tương trợ lẫn nhau...

Thế là càng khiến cho Bách Bộ Xích Luyện bồi hồi cảm kích.
Thấm thoát bảy tám ngày lại trôi qua, trong thời gian ấy, Do Nhân Kiệt lòng luôn thắc mắt một điều. Đó là Kim Hoa Ma đã biết được tông tích của Tụ Thủ Thần Y, cớ sao vẫn chưa thấy có hành động gì cả?
Chàng hết sức hy vọng sẽ được thống sư xuất chinh như chuyến Đại Thiên sơn trang một lần nữa, nhưng mỗi lần gặp Kim Hoa Ma, lão ta toàn nói những chuyện vu vơ, tuyệt nhiên không đề cập đến việc ấy nữa.
Về sau Do Nhân Kiệt mới biết, chẳng phải Kim Hoa Ma không nóng lòng, mà là ba vị Giáo chủ cho rằng Tứ Phương bảo không bằng Đại Thiên sơn trang nên đã không chấp thuận ngay. Theo ý của ba vị Giáo chủ là phen này phái người đi, cần phải triệu tập một hội nghị hộ giáo trước, mọi hành động đều do hội nghị hộ giáo quyết định.
Thật không may, lúc bấy giờ trong mười vị hộ giáo đã có bốn người hữu sự đến Lạc Dương và Trường An, và trong số bốn người ấy lại có hai người là Hắc kỳ hộ giáo.
Do đó, Kim Hoa Ma đành phải kiên nhẫn đợi chờ.
Giờ đây bốn hộ giáo đã từ Lạc Dương và Trường An về đến. Hôm ấy vào lúc chiều tối, Do Nhân Kiệt nhận được một tờ thông tri, trên ấy không hề nói rõ nguyên do, chỉ bảo phải có mặt tại đại sảnh Thiên Ma Cung vào ngày mai trước giờ thìn.
Sau khi nhận được thông tri, Do Nhân Kiệt lập tức ra lệnh bày tiệc rồi phái người đi mời Bách Bộ Xích Luyện.
Chàng cho mời Bách Bộ Xích Luyện đương nhiên là để dò la về lai lịch của các hộ giáo khác, bởi cho đến nay, chàng chẳng những chưa từng gặp mặt mà ngay cả danh tánh của họ, chàng cũng chưa được biết.
Chàng chỉ biết trước khi Bách Bộ Xích Luyện được thăng làm hộ giáo, Hộ giáo Tam kỳ gồm có chín người, trong đó có năm Huỳnh kỳ hộ giáo, hai Bạch kỳ hộ giáo và hai Hắc kỳ hộ giáo. Hiện nay thêm chàng với Bách Bộ Xích Luyện, hắc bạch lưỡng kỳ mỗi bên thêm một người, còn Huỳnh kỳ hộ giáo thì vẫn là năm.
Trong số năm Huỳnh kỳ hộ giáo, chàng chỉ từng được gặp ba người. Đó là lão già đầu báo họ Hạ Hầu, Hoa Hoa công tử Thích Ngọc Lang và thiếu nữ họ Vưu đã đính hôn với Hoa Hoa công tử.
Còn lại sáu hộ giáo khác là người như thế nào, chàng hoàn toàn mù tịt.
Bách Bộ Xích Luyện vừa đến đã hỏi ngay :
- Lão đệ đã nhận được thông tri triệu tập hội nghị hộ giáo chưa?

Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Rồi! Chính vì việc ấy mới phải làm phiền đến lão đại ca.
Bách Bộ Xích Luyện ngạc nhiên :
- Sao nào?
- Bởi những vị có mặt trong buổi hội nghị ngày mai đa số tiểu đệ chưa từng gặp, nên định thỉnh giáo lão đại ca trước. Các vị kia lai lịch ra sao? Kẻo ngày mai gặp nhau không biết chào hỏi thế nào thì thật là xấu hổ.
Bách Bộ Xích Luyện như chợt nhớ ra nói :
- À, phải rồi! Dù lão đệ không cho mời thì lão phu cũng định sang đây, ngày mai trên bàn hội nghị, tốt hơn lão đệ hãy cẩn thận đối với Huyết Kiếm Phiêu Hoa...
Do Nhân Kiệt vừa định hỏi, nhưng tính cảnh giác bấy lâu nay đã thành thói quen, bỗng nhiên chàng có cảm giác không ổn, nên vội nén lại những lời định nói. Chỉ nhìn Bách Bộ Xích Luyện với ánh mắt dò hỏi.
Bách Bộ Xích Luyện không lưu ý đến sự thay đổi thoáng chốc trên nét mặt của Do Nhân Kiệt, bèn nói tiếp :
- Vụ án giữa hai người khi xưa lão phu cũng không rõ lắm, chỉ biết là họ Tiêu kia nhất định vẫn chưa quên mối hận xưa. Ngay sau hôm lão đệ bước vào Nga Mi Đao đường, y đã đến gặp lão phu hỏi về việc lão đệ đầu nhập bổn giáo là do ai dẫn dắt.
Sau cùng lão phu đã cho y biết, người dẫn dắt lão đệ chính là Vưu cô nương, y mới tạm từ bỏ ý định báo phục, hậm hực bỏ ra về.
Do Nhân Kiệt nghe xong, bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh, thật đúng với câu “điếc không sợ sấm”. Nếu trước kia mà chàng biết Ác Quân Bình có một kẻ đại thù quyền thế ở trong Tổng đàn Thiên Ma giáo thì chàng đâu dám trà trộn vào như thế này.
Còn nữa, vừa rồi nếu như chàng thiếu thận trọng hỏi.
“Huyết Kiếm Phiêu Hoa là ai?” Thì giờ đây sẽ ra sao? Chàng không tin Bách Bộ Xích Luyện lại vì chút ân huệ của chàng mà bỏ qua cơ hội thăng chức tiến thân.
Bách Bộ Xích Luyện uống một hớp trà, bỗng ngẩng lên hỏi :
- Giữa hai vị, khi xưa thật ra là thế nào vậy?
Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài thậm thượt, cười áo não nói :
- Chuyện xưa tích cũ đừng nhắc lại là hơn... Nói tóm lại nếu họ Tiêu không chịu bỏ qua, Ác Quân Bình này sẵn sàng chờ hầu tiếp!
Bách Bộ Xích Luyện chau mày :
- Khi xưa lão phu chỉ nghe nói lão đệ chỉ vì một vụ mua bán đã xảy chuyện tranh chấp, kết cuộc đã cắt đứt gân chân của y. Thế là từ đó

hai người đã kết mối thâm thù.
Tuy nhiên, theo lão phu thì cũng chẳng thể chỉ trách một bên nào cả, đao kiếm đâu có mắt, một khi đã động thủ thì hậu quả khó thể lường trước được. Khi xưa nếu người bị tổn thương là lão đệ thì sao?
Do Nhân Kiệt vờ ra chiều hết sức cảm kích nói :
- Mẫn đại ca một lời thật đáng ngàn vàng...
Bách Bộ Xích Luyện hứng chí vỗ ngực nói :
- Lão đệ hãy an tâm. Tên tiểu tử ấy hiện cũng chỉ là một Bạch kỳ hộ giáo, thân phận không cao hơn lão đệ. Cho dù ở trước mặt các vị Giáo chủ thì cũng chẳng được thế hơn lão đệ. Từ nay trong hội nghị hộ giáo, nếu có xảy ra xung đột, lão phu nhất định sẽ đứng về phía lão đệ.
Do Nhân Kiệt vội cảm tạ lia lịa.
Ngay khi ấy, hai hộ đàn mang rượu và thức ăn lên đến.
Sau vài ly rượu, Bách Bộ Xích Luyện bắt đầu tỉ mỉ giới thiệu về năm hộ giáo khác, Do Nhân Kiệt lần lượt nhớ kỹ trong lòng.
Bởi các hộ giáo có địa vị rất quan trọng trong giáo và có thể kể được là phần tử tinh hoa trong toàn tổ chức Thiên Ma giáo. Nếu nhất cử trừ diệt được họ, cả Thiên Ma giáo kể như sụp đổ một nữa.
Bởi ba hộ giáo khác danh tánh và ngoại hiệu đều rất xa lạ, tuy Do Nhân Kiệt đã nhớ, song khó có được ấn tượng sâu sắc. Duy có một người là chàng luôn canh cánh bên lòng, đó là Huyết Kiếm Phiêu Hoa.
Hôm sau, khi Do Nhân Kiệt đến trước cửa đại sảnh Thiên Ma Cung thì thấy đã có mấy người đứng đó chuyện trò bâng quơ, trong số ấy chàng chỉ biết mỗi mình lão già đầu báo Hạ Hầu Uy, ngoài ra tất cả đều rất lạ mặt.
Đứng gần Hạ Hầu Uy nhất là một văn sĩ trung niên tuổi gần bốn mươi, mặc chiếc áo dài màu thiên thanh và mặt mày trắng nhợt. Do Nhân Kiệt tuy chưa từng gặp người này, song qua thái độ đột nhiên thay đổi của y, đang cười nói bỗng dưng đanh mặt và liếc mắt lạnh lùng nhìn chàng, Do Nhân Kiệt liền hiểu ngay, có lẽ y chính là Huyết Kiếm Phiêu Hoa mà Bách Bộ Xích Luyện đã đề cập đến.
Do Nhân Kiệt thầm nhắc nhở mình, đừng quên mình hôm nay cũng là một Bạch kỳ hộ giáo, bèn lấy lại tinh thần, sải bước đi tới, hướng về lão già đầu báu có ngoại hiệu là Vô Tình Kim Cang mỉm cười nói :
- Hạ Hầu tiền bối vẫn khỏe...
Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy gật đầu, đưa tay chỉ Huyết Kiếm Phiêu Hoa, hai lão nhân khác và một tráng hán tuổi trạc tứ tuần nói :
- Công Tôn hộ giáo chưa từng gặp các vị này phải không?

Đoạn theo thứ tự lần lượt giới thiệu :
- Vị này là Tiêu hộ giáo, vị này là Tăng hộ giáo, vị này là Triệu hộ giáo, còn vị này là Kiều hộ giáo!
Rất rõ ràng, Vô Tình Kim Cang dường như không hề hay biết giữa Ác Quân Bình với Huyết Kiếm Phiêu Hoa có hiềm khích với nhau.
Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm lạ, chàng vốn tưởng gã tráng hán là một Hắc kỳ hộ giáo, còn hai lão nhân như Nam Bắc Tiên Ông là Huỳnh kỳ hộ giáo, chẳng ngờ lại trái ngược hẳn, hai lão nhân thật ra chỉ là Hắc kỳ hộ giáo, còn gã tráng hán tướng mạo tầm thường kia lại mà một Huỳnh kỳ hộ giáo thực thụ.
Giới thiệu xong, Bách Bộ Xích Luyện cũng vừa đến nơi.
Bách Bộ Xích Luyện tuy chỉ là một Hắc kỳ hộ giáo mới được thăng chức, song hiển nhiên đều quen biết với các vị hộ giáo khác, mọi người gặp gỡ chào hỏi nhau hết sức vui vẻ.
Mọi người đang hàn huyên với nhau, lão nhân như Nam Cực Tiên Ông bỗng thấp giọng nói :
- Vưu cô nương đến kìa!
Mọi người lập tức ngưng lặng, cùng quay nhìn ra ngoài. Từ phía cổng cung, người đang bước vào với hai thị nữ theo sau chính là Vưu cô nương, một trong số năm Huỳnh kỳ hộ giáo.
Qua Bách Bộ Xích Luyện, Do Nhân Kiệt đã biết vị Vưu cô nương này phương danh là Thu Huê, ngoại hiệu Lãnh Nguyệt Tiên Tử, nghĩa nữ của Đại giáo chủ, võ công rất cao siêu, nghe đâu đã được toàn bộ chân truyền của Đại giáo chủ, không hề có chút may mắn khi giữ chức Huỳnh kỳ hộ giáo.
Khi Lãnh Nguyệt Tiên Tử đến gần, mọi người tự động tránh ra một lối đi, như đều có phần kính nể và thương hại.
Song Lãnh Nguyệt Tiên Tử chẳng chào hỏi ai cả, đi thẳng vào trong đại sảnh.
Tiếp theo đó, tiếng cười nói rộn rã vọng đến, các Đường chủ Tam đường cùng lúc xuất hiện.
Thủy Hỏa song cơ đi giữa, bên trái là Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ, bên phải là Tiếu Diện Di Đà mặt mày rạng rỡ.
Người phát ra tiếng cười là Hỏa Cơ Giải Y Lôi và Tiếu Diện Di Đà, còn Thủy Cơ Tam Nguyên Nương và Thích Bổn Vũ đều ra chiều rất nghiêm nghị.
Thấy các Đường chủ Tam đường đã có mặt đầy đủ, nhóm hộ giáo liền cất bước đi vào đại sảnh. Do Nhân Kiệt thừa cơ thấp giọng hỏi Bách Bộ Xích Luyện :
- Hội nghị như thế này trước nay do ai chủ trì?

- Nhị giáo chủ hoặc Tam giáo chủ.
- Đại giáo chủ không tham dự bao giờ sao?
- Đại giáo chủ rất ít khi có mặt trong cung, một năm chỉ đến hai ba lần, cho nên hầu hết đều do Nhị giáo chủ và Tam giáo chủ phụ trách.
Do Nhân Kiệt hết sức ngạc nhiên, thì ra sào huyệt của các lão ma đầu này không chỉ có một nơi.
Song chàng chẳng tiện tiếp tục thăm dò, bèn đổi giọng hỏi :
- Mỗi lần hội nghị hộ giáo, các Đường chủ Tam đường phải chăng thảy đều có mặt?
- Không nhất định, phải tùy theo tình hình. Nếu chỉ có một đường triệu tập thì chỉ có một vị có mặt, còn như gặp đại sự liên quan đến toàn giáo thì tất cả những người phụ trách Tam đường đều phải có mặt.
Do Nhân Kiệt nghe có tiếng bước chân phía sau, biết nhóm ma đầu Kim Hoa Ma đã đến gần, bèn không hỏi tiếp nữa.
Bách Bộ Xích Luyện ngoái lại nhìn rồi nói :
- Gần đủ mặt cả rồi, chúng ta vào đi thôi!
Do Nhân Kiệt nghiêng người vòng tay nói :
- Xin mời Mẫn lão ca!
Bách Bộ Xích Luyện không khách sáo, ưỡn ngực dẫn trước đi vào đại sảnh.
Đây là lần đầu tiên Do Nhân Kiệt bước chân vào tòa đại sảnh này, bên trong rộng chừng mười trượng vuông, nhưng không có một cột trụ nào. Nếu dời hết bàn ghế đi, chẳng khác nào một diễn võ trường. Do Nhân Kiệt tin là khi thiết kế, nhất định là có dụng ý ấy.
Nơi giữa đại sảnh, ba hàng ghế được sắp theo hình móng ngựa với ba mầu sơn vàng, trắng, đen khác nhau: đen phải, trắng trái, giữa vàng. Trước ba hàng ghế đều có một chiếc bàn dài cùng màu với ghế.
Cách chỗ khuyết dãy ghế chừng bảy tám thước là ba chiếc ghế dựa lưng cao và bọc da hổ được sắp theo hình tam giác. Ngay khi Do Nhân Kiệt dừng chân đứng nhìn, Thủy Hỏa song cơ, Kim Hoa Ma và Tiếu Diện Di Đà đã chia nhau ngồi xuống bốn chiếc ghế hai bên trái, phải. Chiếc ghế da hổ đặt giữa không cần hỏi cũng biết chính là chỗ ngồi của Giáo chủ.
Do Nhân Kiệt đi về phía dãy ghế trắng, chàng vốn định tìm một chỗ ngồi cách xa Huyết Kiếm Phiêu Hoa, chẳng ngờ đến gần xem, mới biết ghế chỉ có ba chiếc và mỗi chiếc đều có họ tên, chỗ ngồi của chàng là chiếc cuối cùng, trớ trêu thay lại ở ngay cạnh Huyết Kiếm Phiêu Hoa.

Do Nhân Kiệt ngồi xuống xong, thấy chỗ ngồi của Giáo chủ vẫn còn trống và bầu không khí trong đại sảnh cũng không mấy trang nghiêm, bèn lại chầm chậm đưa mắt nhìn.
Các Đường chủ Tam đường đều đã quen biết, chẳng có gì để nhìn. Bên Hắc kỳ hộ giáo phía đối diện, ngoài Bách Bộ Xích Luyện thì là hai lão nhân chàng đã gặp khi nãy ở bên ngoài.
Chàng biết hai lão nhân ấy một tên là Tôn Tùng Ngô, ngoại hiệu Ngân Tu Tẩu, còn một người là Triệu Tử Bân, ngoại hiệu Tý Ngọ Tẩu. Hai người xuất thân không rõ nhưng võ công đều rất cao thâm. Theo lời Bách Bộ Xích Luyện, đó chính là nguyên nhân chủ yếu đã khiến họ không thể thăng lên chức Bạch kỳ hộ giáo.
Phía bên này ngoài chàng với Huyết Kiếm Phiêu Hoa, còn có một Bạch kỳ hộ giáo tên là Duẩn Chấn Vũ, ngoại hiệu là Thần Long Khách, chuyên sử dụng một ngọn nhuyễn tiên bằng hợp kim, là đệ nhất cao thủ sử dụng tiên trong đương kim võ lâm, y vừa mới ngồi vào ghế.
Dãy ghế Huỳnh kỳ hộ pháp chính giữa tính từ phải sang trái, ghế thứ nhất còn trống, có lẽ là chỗ ngồi của Hoa Hoa công tử, kế đến là gã hán tử họ Kiều, tên và ngoại hiệu của người này thì chàng đã quên mất. Tiếp đến là Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy.
Chỗ ngồi của Vô Tình Kim Cang nằm giữa năm chiếc ghế dành cho Huỳnh kỳ hộ pháp, qua đó đủ biết lão ta có thân phận cao nhất trong năm người. Nói cách khác, lão là người đứng đầu trong toàn Thiên Ma giáo, chỉ dưới ba vị Giáo chủ mà thôi.
Tiếp đến nữa là Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Huê. Vị nữ hộ giáo duy nhất này hôm nay có lẽ không vui, mảnh khăn che mặt tự nãy giờ vẫn chưa chịu mở ra. Ánh mắt có vẻ đờ đẫn, trống vắng và ảm đạm, không chút hơi hớm xuân xanh của thiếu nữ vốn có, hệt như một thiếu phụ vừa chịu tang chồng.
Sau cùng là một người đàn ông trung niên nửa tăng nửa đạo, chỉ thấy y trên đầu có hai hàng vết giới, mình lại mặc một chiếc đạo bào thêu hình bát quái, trông hết sức khôi hài và buồn cười.
Thế nhưng, Do Nhân Kiệt không hề có cảm giác ấy, bởi chàng biết người này tên là Âm Bách Biến, ngoại hiệu Ngũ Toàn Sơn Nhân, người đứng đầu trong giới hắc đạo năm tỉnh miền bắc.
Sở dĩ gọi là “ngũ toàn” bởi vì ngoài “tửu sắc tài khí” ra, y còn hết sức “hiểu gái”.
Người này tuy địa vị không cao lắm trong hàng ngũ Huỳnh kỳ hộ pháp, song Do Nhân Kiệt lại đặc biệt chú ý đến y. Bởi Ngũ Toàn Sơn Nhân này xem việc giết người như cơm bữa, tàn ác còn hơn cả Hoa

Diện Nhân Đồ đã chết tại Đại Thiên sơn trang.
Nghe đâu trong đêm hỏa thiêu Thiên Long phủ, gần nửa số người vô tội đã chết dưới tay y.
Có lẽ do vị Giáo chủ chủ trì buổi hội nghị chưa có mặt, những người quen thân nhau lại bắt đầu khe khẽ chuyện trò.
Do Nhân Kiệt vừa định nhân lúc này quay sang nhìn Thần Long Khách, Huyết Kiếm Phiêu Hoa ngồi cạnh bỗng cất giọng lạnh lùng nói :
- Công Tôn hộ giáo hôm nay được ngồi lên chiếc ghế này, thích thú lắm phải không?
Do Nhân Kiệt không ngờ đối phương lại dám lên tiếng khiêu khích trong lúc này, không khỏi phừng lửa giận bèn trả đũa :
- Rất ư là thích thú! Còn Tiêu đại hiệp cảm thấy sao?
Huyết Kiếm Phiêu Hoa vẫn ngước nhìn lên trần nhà, buông tiếng cười khẩy :
- Hứ! Tiêu mỗ cảm thấy hễ ngồi là phải ngồi cho lâu mới có ý nghĩa!
- Vậy là nhất định sẽ khiến Tiêu đại hiệp thất vọng rồi.
- Hứ! Xem ra các hạ cũng còn tự biết về mình đấy.
- Chẳng phải sao? Công Tôn mỗ từ phó Phân đàn chủ thăng lên Hắc kỳ hộ pháp, rồi Hắc kỳ hộ giáo. Đến hôm nay ngồi trên chiếc ghế Bạch kỳ hộ giáo này, cơ hồ không một chức vụ nào giữ được ba tháng. Còn như Tiêu đại hiệp, chỉ chiếc ghế Bạch kỳ hộ giáo mà đã ngồi suốt hơn ba năm. Sự kiên nhẫn ấy thật Công Tôn mỗ chẳng sao bì được.
Huyết Kiếm Phiêu Hoa có lẽ nằm mơ cũng không ngờ Ác Quân Bình xưa nay không bao giờ chính diện đối địch với kẻ thù lợi hại, hôm nay lại thay đổi tác phong dám buông lời mai mỉa y, lửa giận lấn át lý trí, vụt quay người, vỗ bàn gắt giọng quát :
- Công Tôn Tiết, tốt hơn ngươi hãy mở to đôi mắt chó lên...
Trong đại sảnh đang yên lặng, bỗng nổ ra tiếng quát tháo như vậy, không khỏi khiến mọi người giật mình sửng sốt, thảy đều quay sang nhìn.
Vô Tình Kim Cang quắc mắt giận dữ nói :
- Việc gì vậy?
Do Nhân Kiệt chầm chậm đứng lên, ung dung nói :
- Tất cả bằng hữu giang hồ vùng Tứ Xuyên đều biết Công Tôn mỗ không xứng đáng ngồi ngang hàng với Tiêu hộ giáo, để Tiêu hộ giáo nguôi giận, Công Tôn mỗ tình nguyện tự động lui nhường, trở về Tam đường hoặc Phân đàn. Xin nhờ Hạ Hầu huynh...
(mất 2 trang, tập 5 trang 85-86)

Kim Hoa Ma trước tiên thuật lại việc phái người đến Tứ Phương bảo hỏi thăm tin tức của Tụ Thủ Thần Y, kết quả đã bị đóng cửa không tiếp. Sau đó lão với giọng khích động khẳng định, sở dĩ Đỗ Môn tú sĩ từ chối tiết lộ tông tích của Tụ Thủ Thần Y chỉ có một lý do duy nhất, đó là hiện nay Tụ Thủ Thần Y thật ra đang ở trong Tứ Phương bảo.
Lão vừa nói ra, lập tức mọi người nhốn nháo lên, như ra chiều hết sức khâm phục nhận định sáng suốt của Kim Hoa Ma, chỉ Do Nhân Kiệt là ngồi yên cười thầm.
Kim Hoa Ma thấy nhận định của mình được mọi người tán đồng, giọng nói càng thêm khích động, lại đưa ra một nhận định nữa là, nếu như lão đoán không lầm, Thái Công Minh Trang chủ Đại Thiên sơn trang mà thoát khỏi tay Thiên Sơn tam nghĩa, nhất định cũng như Tụ Thủ Thần Y, sẽ đến đầu vào Tứ Phương bảo.
Phen này chẳng những các Hộ giáo Tam kỳ cất tiếng hoan hô, mà ngay cả văn sĩ trung niên cũng nhè nhẹ gật đầu.
Kim Hoa Ma báo cáo xong, đưa tay lau mồ hôi trán rồi ngồi trở xuống ghế.
Văn sĩ trung niên quét mắt nhìn, chậm rãi nói :
- Tam kỳ hộ pháp hiến kế!
Lập tức, mọi người ngưng loạn, cả đại sảnh lại trở nên im phăng phắc.
Chừng một khắc sau, Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến trước tiên ngẩng lên, hắng giọng rồi chậm rãi nói :
- Theo bổn tọa thì...
Văn sĩ trung niên như rất lưu ý tiếng nói của Ngũ Toàn Sơn Nhân, chăm chú hỏi :
- Âm hộ giáo có cao kiến gì?
Ngũ Toàn Sơn Nhân lại hắng giọng :
- Theo bổn tọa thì phen này đối phó với Tứ Phương bảo, chúng ta hãy cứ giải quyết theo như Thiên Long phủ trước kia, xuất kỳ bất kỳ bao vây tiêu diệt!
Văn sĩ trung niên lắc đầu :
- Không ổn!
- Giáo chủ cho là chỗ nào không ổn?
- Đỗ Môn tú sĩ không như Kim Bút Lệnh Hồ Huyền, nhất cử nhất động của bổn giáo chắc đều nằm trong sự theo dõi của đối phương, e chẳng dễ gì thực hiện được hành động xuất kỳ bất ý.
Thần Long Khách Duẫn Chấn Vũ bên Bạch kỳ hộ giáo tiếp lời :
- Nếu Tụ Thủ Thần Y quả đúng hiện đang có mặt trong Tứ Phương bảo, bổn tọa đề nghị trước khi định ra kế hoạch, tốt hơn hãy lo nghĩ

đến vấn đề Thích hộ giáo.
Văn sĩ trung niên gật đầu :
- Đúng vậy! Bổn giáo quan tâm nhất hiện nay chính là điều ấy!
Vô Tình Kim Cang tiếp lời :
- Về vấn đề ấy, Duẫn hộ giáo có kế lưỡng toàn gì không?
Thần Long Khách ngẫm nghĩ chốc lát đoạn nói :
- Theo bổn tọa thì chúng ta trước hết hãy tuyển chọn một toán người với tính cách tiên lễ hậu binh gởi thơ đến Đỗ Môn tú sĩ, bảo cái mà bổn giáo cần chỉ là một phương thuốc, nếu Tụ Thủ Thần Y chịu đứng ra chữa trị cho Thích hộ giáo, đôi bên sẽ thuận hòa vô sự. Bằng không bổn giáo sẽ bất kể giá nào quyết đạt được mục đích, để xem đối phương phản ứng ra sao, rồi sau đó hẵng quyết định.
Vô Tình Kim Cang lưỡng lự :
- Nhưng nếu...
Thần Long Khách cười :
- Nếu vẫn không có kết quả, tất nhiên đành phải dùng đến sức mạnh thôi!
Vô Tình Kim Cang tiếp lời :
- Ý bổn tọa là nếu như Đỗ Môn tú sĩ quả thật khuyên phục Tụ Thủ Thần Y trao ra phương thuốc, rồi sau đó thì sao?
Thần Long Khách như không hiểu ý Vô Tình Kim Cang, trố mắt nói :
- Sau đó thì sao là thế nào?
- Nếu như sau này chứng thực là Thái Công Minh quả đúng đã đầu nhập Tứ Phương bảo, chả lẽ bổn giáo cũng phải tuân giữ lời hứa khi trước, để mặc cho y tự do tự tại hay sao?
Thần Long Khách vỡ lẽ, cười nói :
- À, Hạ Hầu lão cũng thật thà quá! Đó chẳng qua chỉ là một thủ đoạn quyền biến mà thôi, đợi khi nào Thích hộ giáo công lực khôi phục, chúng ta vẫn có thể thích sao làm vậy kia mà!
Vô Tình Kim Cang gật đầu :
- Vậy thì quả là một kế khả thi!
Văn sĩ trung niên lắc đầu :
- Hai vị toan tính như ý quá, nhưng theo bổn Giáo chủ thì làm như vậy hậu quả có lẽ chỉ hại cho Thích hộ giáo chứ không có lợi.
Mọi người nghe vậy thảy đều sững sờ, Vô Tình Kim Cang ngơ ngẩn nói :
- Ý của Giáo chủ là...
Văn sĩ trung niên bình thản tiếp lời :
- Nếu Tứ Phương bảo đúng thật là chứa chấp họ Thi và họ Thái, dụng tâm ra sao thật hết sức rõ ràng, cho dù bổn giáo thật sự muốn

đối xử hòa bình với họ cũng chưa chắc thực hiện được. Qua đó suy luận, nếu Tứ Phương bảo nhất quyết mai kia tranh hùng với bổn giáo trong võ lâm, bây giờ bổn giáo đột nhiên gây áp lực, rất có thể trao ra phương thuốc, nhưng phương thuốc ấy có thật sự chữa hết bệnh hay không, đó thì khó mà biết được.
Do Nhân Kiệt thầm bội phục, đại ma đầu này quả nhiên chẳng phải đơn giản.
Từ lúc Thần Long Khách kiến nghị và được sự tán đồng của Vô Tình Kim Cang, chính chàng cũng đang suy nghĩ về vấn đề ấy, chẳng ngờ đại ma đầu này lại hiểu thấu như vậy.
Bởi ý kiến của hai hộ giáo trước sau đều bị phủ quyết, trong đại sảnh lại trở về với sự yên lặng.
Văn sĩ trung niên quét mắt nhìn khắp đại sảnh, sau cùng nhìn Do Nhân Kiệt mỉm cười ôn tồn nói :
- Công Tôn hộ giáo có cao kiến gì chăng?
Do Nhân Kiệt biết thế nào cũng có câu hỏi ấy, nên chàng đã chuẩn bị trước, bèn ung dung khom mình nói :
- Theo bổn tọa thì muốn cứu vãn công lực cho Thích hộ giáo và giải quyết vấn đề tồn tại của Tứ Phương bảo, trước hết phải dựa vào đại thế của toàn võ lâm hiện nay...
Đó là một đoạn mở đầu khá hấp dẫn. Từ Vô Tình Kim Cang trở xuống thảy đều tập trung tinh thần đưa mắt nhìn chàng. Kim Hoa Ma thấy câu đầu tiên chàng đã đề cập đến vấn đề công lực của con trai mình, bất giác mặt lộ đầy vẻ cảm kích, hồi hộp hơn tất cả mọi người hiện diện, như sợ bỏ sót bất kỳ tiếng nói nào của Do Nhân Kiệt.
Do Nhân Kiệt bắt chước cái lối hắng giọng trước khi mở lời của Ác Quân Bình, nên mới hắng giọng một tiếng lớn rồi bắt đầu nói tiếp :
- Trước tiên, chúng ta cần phải hiểu rõ hoàn cảnh hiện nay giữa Tứ Phương bảo với bổn giáo, đôi bên giống nhau ở một điểm là có cùng một nhóm kẻ địch, đó là Thiên Sơn tam nghĩa và Tiêu Dao thư sinh. Tuy họ ít nhân số, nhưng thực lực chẳng thể xem thường. Hôm nay nếu họ tấn công Tứ Phương bảo trước, theo đạo lý bất di bất dịch trong binh pháp là "Địch của địch tức là bạn của ta", thì đó chính là một đại trợ lực của bổn giáo. Bằng trái lại, phía được lợi sẽ là Tứ Phương bảo. Đạo lý ấy hết sức rõ ràng dễ hiểu, hẳn là mọi người đều thấu đáo.
Tất cả mọi hộ giáo đều gật đầu.
Do Nhân Kiệt lại nói tiếp :
- Tuy nhiên, thật không may là Tam nghĩa và Tiêu Dao thư sinh trước nay toàn chống đối bổn giáo, cho nên việc cần kíp hiện nay của

chúng ta là phải tìm cách xoay chuyển tình thế bất lợi ấy hướng sang Tứ Phương bảo.
Văn sĩ trung niên bỗng cất tiếng hỏi :
- Theo Công Tôn hộ giáo thì phải bằng cách nào?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Theo bổn tọa thì chỉ cần một câu nói là đủ!
Văn sĩ trung niên ngạc nhiên hỏi :
- Chỉ cần một câu nói ư?
Do Nhân Kiệt mỉm cười lặng thinh, chàng biết đó chẳng qua là đối phương nhất thời chưa hiểu ra thôi, kế sách đơn giản này lẽ nào lại không nghĩ ra được?
Quả nhiên, Văn sĩ trung niên sau một thoáng ngạc nhiên, liền tức thì gật đầu nói :
- À, phải rồi, chỉ cần cho người tung tin khắp nơi là Thái Công Minh Trang chủ Đại Thiên sơn trang nay đã đầu sang Tứ Phương bảo... Không sai! Không sai! Quả nhiên là một ý kiến hay!
Đoạn gật đầu ra hiệu cho Do Nhân Kiệt nói tiếp.
- Tiếp đến, theo bổn tọa thì chỉ vậy không cũng chưa đủ, công việc bước thứ hai của chúng ta là phải bằng mọi cách làm suy yếu thực lực của Tứ Phương bảo. Công việc ấy có thể chia làm hai bộ phận tiến hành, một tiêu cực và một tích cực. Hành động tiêu cực là lập tức giảm số lượng Phân đàn, đồng thời tăng cường nhân lực cho các Phân đàn còn lại. Phân đàn sau khi cải tổ, chính phó Phân đàn chủ nhất nhất do các Hộ pháp Tam kỳ đảm nhiệm. Như vậy, chẳng những không ảnh hưởng đến vấn đề trùng tu tiền bạc, mà còn có thể phòng khi Tứ Phương bảo thiết lập chi nhánh ở các nơi.
Còn hành động tích cực là giành lấy Hắc Bạch song quái. Song quái bởi vì ái đồ nên mới ra sức bán mạng cho Thái Công Minh, đó là bất đắc dĩ, nếu phía ta đoạt được ái đồ của Song quái trong tay, hai lão quái ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn đầu phục. Có hai lão quái ấy thì thừa sức khống chế Tiêu Dao thư sinh.
Văn sĩ trung niên gật đầu lia lịa :
- Hai ý kiến đều không dở!
Trong khi ấy chỉ tội nghiệp cho Kim Hoa Ma, bởi Do Nhân Kiệt chỉ đề cập đến lúc đầu, sau đó nói mãi vẫn chưa đưa ra phương pháp có thể giúp con trai yêu quý của lão khôi phục công lực. Nhưng ở trước mặt Giáo chủ và các vị hộ giáo, lão ma không dám tỏ ra quá tha thiết về việc riêng tư cá nhân ấy, nên chỉ biết hướng ánh mắt van cầu về phía Do Nhân Kiệt mà không ngừng lau mồ hôi trán.
Do Nhân Kiệt dĩ nhiên sớm đã trông thấy dáng vẻ nôn nóng của Kim

Hoa Ma, sở dĩ chàng lần lữa chưa đề cập đến việc ấy là vì chủ tâm muốn hành hạ lão ma.
Sau cùng, cũng là do Thần Long Khách Dẫn Chấn Vũ lên tiếng hỏi :
- Về Thích hộ giáo thì...
Do Nhân Kiệt gật đầu ngắt lời :
- Sắp đề cập đến rồi đây!
Đoạn chàng ngẩng lên nghiêm túc nói tiếp :
- Về vấn đề cứu vãn công lực của Thích hộ giáo, bổn tọa nhận thấy biện pháp khi nãy của Duẫn hộ pháp kể ra cũng chẳng phải là sai.
Mọi người nghe nói vậy thảy đều sững sờ, bởi kiến nghị của Thần Long Khách đã bị Giáo chủ phủ quyết. Giờ đây chàng chẳng những nhắc lại mà còn bảo là chẳng phải sai, vậy khác nào phản bác lại lời phủ quyết của Giáo chủ còn gì?
Người cảm thấy lo lắng đầu tiên chính là Thần Long Khách Duẫn Chấn Vũ, y ấp úng nói :
- Giáo chủ đã bào là không thể được...
(mất 2 trang, tập 5 trang 99-100)
xóa bỏ việc nghỉ phép hầu sẵn sàng ứng phó biến cố bất ngờ.
Dứt lời, đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, tuyên bố kết thúc hội nghị.
Do Nhân Kiệt giờ mới thở phào nhẹ người, toàn thân cơ hồ ướt đẫm mồ hôi lạnh.
Chàng không ngờ mấy viên thuốc độc mình đã mang ra hôm nay lại sử dụng hết sạch mà không hề gây ra chút ngờ vực nào, kể ra cũng thật là may mắn.
Thì ra vừa rồi trong hội nghị, chàng đưa ra hầu hết đều là ý kiến xuẩn ngốc và ấu trĩ. Trước hết nói về việc tung tin đồn, đó chẳng qua là lợi dụng nhân lực của Thiên Ma giáo, một mặt để cho Thiên Sơn tam nghĩa biết là Thái Công Minh đã đầu sang Tứ Phương bảo, mặt khác cũng có thể qua đó khiến cho các lão nhân gia ấy chú ý đến một điều, đó là thế lực tà ác trong võ lâm hiện nay ngoài Thiên Ma giáo còn có Tứ Phương bảo nữa.
Nếu bảo Tam nghĩa khi hay tin Thái Công Minh đã đầu sang Tứ Phương bảo, liền chuyển hướng sang Thượng Thái, không màng đến Thiên Ma giáo nữa, đó thật là một ý nghĩ quá ngây thơ.
Còn về việc cải tổ Phân đàn, tăng cường lực lượng, kỳ thực đó chỉ là nhân dịp này muốn cho Thiên Ma giáo bớt đi một số nơi hại người, nếu phạm vi phân bổ Phân đàn thu hẹp, hộ pháp nhất loạt thay cho hộ đàn vốn có, nhất định sẽ giúp cho ân sư và Tam nghĩa tiện lợi hành sự hơn.
Còn về việc giành lấy Hắc Bạch song quái thì lại càng phi lý hơn, nếu

như Song quái đã theo đến Tứ Phương bảo thì làm sao cướp đoạt được ái đồ của Song quái.
Sau cùng là về Hoa Hoa công tử, thử nghĩ xem việc cải tổ Phân đàn thời gian bao lâu? Bao giờ mới giành lấy được Hắc Bạch song quái?
Hai hôm sau, Thiên Ma tổng cung lại ban ra một đạo chỉ dụ bất ngờ là :
“Bạch kỳ hộ giáo Công Tôn Tiết, được thăng nhiệm Huỳnh kỳ hộ giáo.”
Chỉ dụ vừa ban ra, cả Tổng đàn Thiên Ma giáo đều xôn xao bàn tán.
Thật may mắn cho Ác Quân Bình, từ một phó Phân đàn chủ tầm thường thăng đến Huỳnh kỳ hộ giáo trong thời gian chưa bao lâu, đã là một việc hiếm có.
Tuy nhiên, lần này không có sự ganh ghét và bất bình như trước đây, sự biểu hiện trong buổi hội nghị hộ giáo hôm qua đã được mọi người biết đến, giờ đây tất cả đều nhận thấy vị Ác Quân Bình này ngoại trừ võ công, quả rất xứng đáng đảm nhiệm chức Huỳnh kỳ hộ giáo.
Không phải sao? Kể từ khi Ác Quân Bình được điều từ Phân đàn Tương Dương về Tổng đàn, y đã làm được bao nhiêu việc cho bổn giáo? Các hộ giáo khác cộng lại thì làm được bao nhiêu?
Đối với Do Nhân Kiệt, phen này từ Bạch kỳ hộ giáo thăng lên Huỳnh kỳ hộ giáo, ý nghĩa cũng trọng đại hơn so với các lần thăng chức trước. Bởi trong Hộ giáo Tam kỳ, Huỳnh kỳ hộ giáo có nhiều đặc quyền hơn cả.
Một Huỳnh kỳ hộ giáo có lệnh phù riêng, trực tiếp chỉ huy Tam đường và Phân đàn, không cần xin ý kiến của Giáo chủ trước. Về điểm này, hắc bạch hộ giáo không đủ thẩm quyền. Do đó, kể từ nay chàng không còn lo về địa vị của mình trong Thiên Ma giáo nữa.
Không kể Vô Tình Kim Cang, Hoa Hoa công tử và Lãnh Nguyệt Tiên Tử chính là một ví dụ điển hình. Hoa Hoa công tử và Lãnh Nguyệt Tiên Tử, mà người dẫn đầu ấy chính là một Huỳnh kỳ hộ giáo, đúng chăng?
Do đó, một khi đã trở thành Huỳnh kỳ hộ giáo thì không phải lo lắng về nội bộ Thiên Ma giáo nữa, trừ phi ai đó có ý định phạm thượng tán loạn, bằng không chẳng một ai dám xúc phạm đến một Huỳnh kỳ hộ giáo.
Giờ đây, chàng chỉ cần tập trung tinh lực tiến hành một việc, đó là bằng cách nào lợi dụng quyền thế nhanh chóng làm băng hoại Thiên Ma giáo.
Công việc dự định trước tiên của chàng là sai người sang Kim Bút đường lấy một bản danh sách về địa điểm phân bố các Phân đàn

mới, và nhân lực của các Phân đàn sau khi cải tổi. Tiếp đến là đích thân đến Huyết Chưởng đường xem xét việc điều động nhân sự chuẩn bị ứng biến của đường ấy, rồi chàng trở về viết một phần trích yếu.
Giờ đây mọi sự đã chuẩn bị đầy đủ, chàng chỉ còn chờ cơ hội ra ngoài một chuyến, tìm cách trao hai phần mật kiện đến tay ân sư hoặc Tam nghĩa, nhiệm vụ phá hoại phần đầu kể như hoàn thành.
Chẳng bao lâu, cơ hội đã đến. Hôm ấy chàng đang ngồi trong khách sảnh lật xem bí kíp võ công của Tam đường, Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư bỗng tươi cười bước vào hỏi :
- Hộ giáo có rảnh không vậy?
Do Nhân Kiệt ngẩng lên hỏi :
- Việc gì thế?
- Hai vị Đường chủ định mời hộ giáo sang đó một lát!
Do Nhân Kiệt gật đầu, đứng lên theo sau ra cửa, đi đến Nga Mi Đao đường.
Từ khi Bách Bộ Xích Luyện thăng nhiệm hộ giáo, hiện địa vị hộ pháp cao nhất trong Nga Mi Đao đường là người họ Ứng và họ Tuyên, lúc này hai người đều chờ dưới bậc thềm trước sảnh.
Do Nhân Kiệt đến trước mặt hai người hỏi :
- Người phái đi Tứ Phương bảo thế nào rồi?
Ứng Tuyên hai người cùng lắc đầu, vẻ mặt hai người đều hết sức nặng nề.
Do Nhân Kiệt liền có dự cảm xem ra lại có việc cần đến rồi.
Quả đúng như dự liệu, Thủy Hỏa song cơ chờ trong đại sảnh sắc mặt cũng hết sức não nề, thấy chàng bước vào, Thủy Cơ Tam Nguyên Nương gượng cười đứng lên nói :
- Hộ giáo dạo này vẫn khỏe?
Do Nhân Kiệt sau khi đáp lễ, liền thẳng thắn hỏi :
- Người phái đi Tứ Phương bảo đã gặp rắc rối phải không?
Thủy Cơ buông tiếng thở dài thậm thượt :
- Gặp rắc rối to lắm!
Do Nhân Kiệt thoáng ngạc nhiên :
- Rắc rối thế nào?
Thủy Cơ lại thở dài :
- Phen này tổng cộng chia ra ba nhóm, phái đi chín người, chẳng ngờ...
Do Nhân Kiệt chú mắt tiếp lời :
- Biệt vô âm tín cả ư?
Thủy Cơ cười áo não :

- Nếu chỉ biệt vô âm tín thì cũng chẳng sao, vừa rồi có tin tức truyền về, chín người thảy đều phơi xác dưới chân núi Đồng Bách!
- Sao họ lại đi cùng nhau như vậy?
- Ai biết? Tin tức là do Phân đàn Đồng Bách báo về. Theo suy đoán của nô gia, có lẽ họ chia làm ba nhóm, đã gặp nạn tại cùng một địa điểm. Đối phương làm như vậy dụng ý khiến chúng ta hoang mang, không hiểu ra được ai đã hạ thủ mà thôi!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, ngẩng lên hỏi :
- Ý hai vị Đường chủ phải chăng là muốn bổn tọa ra sức, đứng ra điều tra sự kiện này?
Thủy Cơ ra chiều ái ngại, bẽn lẽn nói :
- Việc ấy...
Do Nhân Kiệt đứng lên :
- Hai vị Đường chủ không cần phải ngại, đây là công sự trong giáo, mọi người đều có một phần trách nhiệm. Bổn tọa bằng lòng lo liệu việc ấy.
Thủy Hỏa song cơ vội đứng lên đưa tiễn. Hỏa Cơ Giải Y Lôi hỏi :
- Hộ giáo phen này định dẫn theo bao nhiêu người?
Do Nhân Kiệt cười cười :
- Không dẫn theo một người nào cả!
Hỏa Cơ ngớ người :
- Hộ giáo không đùa đó chứ?
- Không chút nào, bởi bổn tọa sống ra đi, còn muốn sống quay về, không hề có ý định nằm lại dưới chân núi Đồng Bách cho đủ số mười.
Về đến nơi trú, Do Nhân Kiệt thu xếp qua loa, trước hết sang gặp Vô Tình Kim Cang, nói rõ nguyên nhân cần rời cung, sau đó ra đi ngay.
Do Nhân Kiệt vừa ra khỏi cổng Tổng đàn, Tham Tỳ bỗng từ sau đuổi tới lớn tiếng nói :
- Hộ giáo xin dừng bước!
Do Nhân Kiệt dừng bước quay lại hỏi :
- Hai vị Đường chủ phái cô nương đến phải không?
Tham Tỳ thở hổn hển gật đầu :
- Hai vị Đường chủ bảo, về nguyên nhân cái chết của chín hộ pháp, xin hộ giáo khỏi phải bận tâm, người chết không thể sống lại, hãy bỏ qua đi. Chỉ xin hộ giáo điều tra giùm về việc Thái Công Minh và Tụ Thủ Thần Y phải chăng đã thật sự đầu nhập Tứ Phương bảo, vậy thôi. Hai vị nương nương còn bảo, khi nào hộ giáo trở về, hai người nhất định sẽ... đền tạ hộ giáo... một cách xứng đáng, và còn bảo... nhất định hộ giáo hiểu ý...

Hồi 10
Kim Bút Thần Hiệp

Trạm đầu tiên dừng chân của Do Nhân Kiệt chính là Phân đàn Gia Ngư.
Phân đàn này là một trong số bốn cửa ngõ lớn của Thiên Ma giáo, bình thường ngoài việc phụ trách chuyển báo tin tức các nơi và truyền ban mệnh lệnh, còn một nhiệm vụ chủ yếu khác là lo việc tiếp đãi các cấp giáo đồ vào Tổng đàn.
Nay Do Nhân Kiệt với thân phận Huỳnh kỳ hộ giáo đến nơi, dĩ nhiên là một thượng khách mà Phân đàn này rất mong được hầu tiếp.
Thế nhưng, điều khiến Phân đàn này không ngờ đến là Do Nhân Kiệt đã ở lại suốt ba hôm liền, hằng ngày chỉ có ba việc cần làm là ăn, uống và ngủ, chàng đã không cho Phân đàn chủ biết về nhiệm vụ chuyến đi này của mình, mà cũng chẳng nói bao giờ mới rời đi. Bọn giáo đồ trong Phân đàn tuy ngoài mặt vẫn tỏ ra rất kính trọng chàng, nhưng trong lòng đều hết sức thắc mắc.
Sáng hôm thứ tư, ngoài cửa Phân đàn bỗng xuất hiện một hán tử trung niên áo xanh rất thần bí.
Bởi hán tử áo xanh này rất xa lạ, gã giáo đồ canh gác không khỏi sinh lòng hoài nghi, bèn cản lại lạnh lùng hỏi :
- Bằng hữu có việc gì?
Hán tử áo xanh đảo mắt nhìn quanh, đoạn khẽ nói :
- Mau mời Công Tôn hộ giáo ra đây, ta là người do Tam giáo chủ phái đến, có mang theo mệnh lệnh khẩn cấp của Tam giáo chủ, tốt hơn hết không nên kinh động đến một ai khác!
Gã giáo đồ gác cửa lộ vẻ do dự :
- Bằng hữu có tín phù của Tam giáo chủ không?
Hán tử áo xanh gật đầu, lại quét mắt nhìn hai bên, đoạn mới xòa tay ra, hối hả nói :
- Nhanh lên! Ta vào trong khu rừng kia đợi, chỉ được nói với một mình Công Tôn hộ giáo thôi. Khi vào thông báo nhớ là phải thật ung dung, dù là Phân đàn chủ cũng không để cho nhận ra.
Gã giáo đồ trông thấy trong lòng bàn tay đối phương đúng là chiếc Kim Hồ lệnh của Tam giáo chủ, vội buông thõng hai tay, cung kính nói :

- Vâng! Tiểu nhân vào thông báo ngay!
Hán tử áo xanh trông theo gã giáo đồ vội vã đi vào Phân đàn, đoạn tung mình phóng đi về phía khu rừng bên phải.
Lát sau, gã giáo đồ gác cửa lại từ trong vội vã đi ra. Hán tử áo xanh nấp trong rừng thấy chỉ có một mình gã giáo đồ, bất giác thoáng chau mày, không chờ gã giáo đồ đến gần đã nôn nóng tiến ra hỏi :
- Công Tôn hộ giáo nói sao?
Gã giáo đồ lắc đầu cười méo xệch :
- Công Tôn hộ giáo thật là một đại quái nhân!
Hán tử áo xanh ngớ người :
- Vậy là sao?
Gã giáo đồ thở dài :
- Tối qua uống đến khuya lắc khuya lơ mới lên giường, vậy mà bây giờ lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả, ra đi mà cũng chẳng thèm báo lại một tiếng...
- Sao biết đã ra đi rồi?
- Những vật tùy thân không còn để lại, không ra đi rồi thì còn là gì?
- Ngươi có hỏi người khác không?
Gã giáo đồ ngơ ngẩn :
- Tôn giá chẳng đã dặn là không được cho bất kỳ ai biết hay sao?
Hán tử áo xanh gật đầu :
- À, phải rồi, ta có nói như vậy...
Đoạn bất thần vung tay bổ tới, gã giáo đồ hự lên một tiếng, liền lập tức ngã lăn ra đất.
Hán tử áo xanh giải quyết xong gã giáo đồ, lại ném ánh mắt ngập đầy thù hận vào trong Phân đàn, xong hậm hực tung mình bỏ đi.
Cùng trong lúc ấy, trên một chiếc thuyền vừa khởi hành ở cửa thành tây, Do Nhân Kiệt đang trà trộn trong đám thương nhân buôn tơ lụa, nhàn nhã lắng nghe một gã hán tử mặt đỏ huyên thuyên kể một chuyện cười mà chẳng đáng cười chút nào cả.
Bởi hán tử ấy kể quá tẻ nhạt, Do Nhân Kiệt nghe một hồi đã nằm xuống chiếu ngủ thiếp đi.
Nửa tháng sau, thuyền đến Ba Đông, Do Nhân Kiệt lên bờ, tìm một khách điếm nhỏ tắm rửa thay quần áo, khôi phục lại mặt thật, với tâm trạng hưng phấn ra khỏi thành, đi về phía một thôn nhỏ có tên là Mai Gia trang ở hướng đông.
Lúc này vào giữa tháng tư thời tiết khá tốt, trước một ngôi nhà lá có hàng tre vây quanh, một thiếu nữ áo quần vải thô đang cắm cúi rủ sạch một bó cỏ gai, miệng hát khe khẽ.
Do Nhân Kiệt dừng bước, thờ thẫn đứng tại chỗ. Thiếu nữ trước ngôi

nhà lá như đột nhiên biến thành một lão bà đầu tóc bạc phơ.
Dưới hai cây tùng cao to ở một góc sân vườn, một lão nhân râu trắng phủ ngực đang ngồi bên một chiếc bàn gỗ, trên bàn là một ấm rượu, một túi thuốc lá, một quyển Xuân Thu mở ra, bảy tám đứa bé mình mẩy đầy bùn đất đang rượt đuổi nhau vui đùa quanh lão nhân.
Thiếu nữ trước ngôi nhà lá tình cờ ngẩng lên, trước tiên thoáng ngẩn người, rồi lập tức nhảy cẫng lên, thất thanh lớn tiếng nói :
- Ồ, Kiệt ca... Kiệt ca đó phải không?
Chưa nói hết câu, người đã như cánh én mùa xuân lao tới.
Do Nhân Kiệt như chợt tỉnh cơn mơ, vội bước nhanh tới, vui mừng cười nói :
- Liên muội lại cao hơn nữa rồi, những ngày qua có nhớ đến ngu ca không?
Hai người bốn tay nắm chặt nhau hồi lâu. Kim Tố Liên bỗng hai mắt đỏ hoe, ngoảnh đi cúi đầu xuống.
Do Nhân Kiệt lay nhẹ nàng, thấp giọng hỏi :
- Trương đại ma đâu?
Kim Tố Liên không ngẩng lên, cũng chẳng trả lời.
Do Nhân Kiệt vẻ biết lỗi, thấp giọng nói tiếp :
- Liên muội nên hiểu cho, ngu ca đâu phải là không muốn đến thăm muội, thật tình là vì không thể phân thân được, ngay cả lần này...
Kim Tố Liên không nhịn được nữa, ngẩng lên hỏi :
- Lần này thì sao?
Do Nhân Kiệt cười ái ngại :
- Chúng ta hãy vào thăm Trương đại ma trước, vào nhà rồi hãy thư thả nói nhé?
- Không, phải nói tại đây mới được! Lần này Kiệt ca đến đây là vì cái gì? Nếu Kiệt ca không phải thăm tiểu muội thì cũng chẳng phải thăm Trương đại ma. Nếu Kiệt ca không chịu nói rõ, tiểu muội không cho vào nhà!
Do Nhân Kiệt thở dài :
- Thôi được, ngu ca nói đây, nhưng mà Liên muội không được giận đấy! Ngu ca phen này đến đây thật sự là để hỏi thăm hành tung của ân sư lão nhân gia!
- Để làm gì?
- Có hai phần văn kiện cần trao cho lão nhân gia!
- Văn kiện gì?
- Ghi chép về bí mật nội bộ Thiên Ma giáo, khi lão nhân gia nhận được sẽ có thể hợp cùng Thiên Sơn tam nghĩa dựa theo đó mà hành động...

- Sao Kiệt ca biết đến đây là có thể tìm gặp lão nhân gia?
- Ngu ca đã nói là Liên muội không được giận kia mà! Xem đó, Liên muội lại giận nữa rồi!
- Ai bảo tiểu muội giận?
- Thôi được, ngu ca nghĩ là lão nhân gia dù bận đến mấy thì cũng phải thỉnh thoảng đến đây!
- Hắc kỳ đại hộ giáo này quả đáng khâm phục, đúng là liệu sự như thần!
Do Nhân Kiệt kinh ngạc :
- Liên muội...
- Tiểu muội thế nào? Sao không nói tiếp đi?
Do Nhân Kiệt cười giả lả :
- Thôi cho xin đi, Liên muội đừng quanh co nữa, việc này hết sức quan trọng, lão nhân gia ấy hiện đang ở đâu, xin Liên muội hãy mau nói ra đi!
Kim Tố Liên nguýt mắt :
- Nói ra rồi Kiệt ca bỏ đi ngay phải không :
Do Nhân Kiệt vội nói :
- Đương nhiên là không!
Kim Tố Liên lại lườm mắt :
- Vậy thì sao gấp gáp thế này?
Do Nhân Kiệt đành cười cười :
- Được, được, không gấp, không gấp. Vậy bây giờ chúng ta vào thăm Trương đại ma nhé?
Kim Tố Liên lắc đầu :
- Thôi đi!
- Sao vậy?
- Trương đại ma bị cảm lạnh, vừa mới uống thuốc xong đi ngủ rồi! Hơn nữa, Kiệt ca lại không rành về ra dấu tay, không khéo lại báo hại tiểu muội bấn lên cả buổi nữa.
- Vào nhà ngồi chơi chắc là được chứ?
- Chỉ được vào nhà ngang thôi!
Do Nhân Kiệt cười :
- Cũng được, miễn là khỏi phải đứng đây như ăn mày, vào nhà nào cũng được!
Thế là hai người tay nắm tay nhau đi vào ngôi nhà ngang phía tây rất sạch sẽ tươm tất.
Kim Tố Liên vừa rót trà vừa cười hỏi :
- Gia gia bảo hiện nay Kiệt ca đã là hắc kỳ đại hộ giáo trong Thiên Ma giáo, địa vị khá cao phải không?

Do Nhân Kiệt cười :
- Đó là việc hồi hơn một tháng trước rồi!
Kim Tố Liên ngớ người :
- Hiện giờ thì sao?
- Hiện giờ đã là Huỳnh kỳ hộ giáo, cao hơn Hắc kỳ hộ giáo hai cấp!
- Cao hơn Huỳnh kỳ hộ giáo nữa là gì?
- Giáo chủ!
- Kiệt ca... Kiệt ca làm như vậy có nguy hiểm lắm không?
- Ngược lại địa vị rất là chắc chắn, không sợ nguy hiểm hay nghi ngờ gì cả. Nếu hôm nay không phải là Huỳnh kỳ hộ giáo thì đâu có đến đây một cách tự do như thế này được!
Kim Tố Liên gật gù, ngẫm nghĩ một lát lại hỏi :
- Nghe đâu trong giáo toàn là những ma đầu giết người không gớm tay. Kiệt ca ở trong ấy không sợ chút nào thật ư?
Do Nhân Kiệt thầm nghĩ, nếu ta mà nói thật ra, e nàng sẽ sợ đến chết khiếp mất!
Bèn nhếch môi cười nói :
- Lần lần rồi cũng quen thôi!
- Vậy Kiệt ca định khi nào mới thoát ly nơi ấy?
- Cái đó thì phải do ân sư quyết định mới được! À, bây giờ hiền muội có thể cho biết lão nhân gia hiện ở đâu rồi chứ?
Kim Tố Liên khẽ thở dài nói :
- Vì tiểu muội không biết nên chẳng biết nói gì với đại ca đây.
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Hiền muội nói vậy nghĩa là sao?
Kim Tố Liên lại thở dài :
- Chẳng giấu gì Kiệt ca, chuyến đi này của Kiệt ca kể như đã hoài công, lão nhân gia mới vừa ra đi hôm qua rồi!
- Ồ, lại xui rủi đến vậy ư?
- Còn gì nữa? Gia gia đã ở đây đúng ba hôm, bảo nhất định Kiệt ca sẽ đến, rốt cuộc lão nhân gia đã đoán không lầm, Kiệt ca quả đã đến, nhưng lại là sau khi lão nhân gia đã ra đi. Tiểu muội thật không hiểu nổi, tại sao Kiệt ca không chịu đến sớm hơn một ngày?
Do Nhân Kiệt vội tiếp lời :
- Ân sư đã đoán trước là ngu ca sẽ đến, chắc là có việc cần dặn bảo, vậy lão nhân gia có cho biết là đã đi đâu không?
- Gia gia có bảo là định đến hai nơi Võ Đang và Thiếu Lâm, đòi những hòa thượng vào đạo sĩ cũng phải đưa ra một phần lực lượng, một ngày Thiên Ma giáo chưa bị tiêu diệt, thì họ đừng mong được yên ổn...

- Vậy là được rồi, từ đây đến Võ Đang bất quá chỉ năm sáu hôm. Ân sư đến Võ Đang, chưa chắc đã bỏ đi ngay, ngu ca chỉ cần không ngưng nghỉ, không chừng còn có thể đuổi kịp.
Kim Tố Liên lắc đầu :
- Dù Kiệt ca đến Võ Đang, nhưng cơ hội gặp được lão nhân gia cũng mong manh lắm!
- Tại sao vậy?
- Gia gia tuy nói vậy, nhưng không có ý nhất quyết, bởi lão nhân gia còn nói, bọn hòa thượng và đạo sĩ ấy kể từ khi Tân Duyên đại sư và Nhất Trần đạo trưởng tạ thế, nộ khí mỗi lúc càng thêm sâu đậm, ông là sư thúc của Lệnh Hồ Huyền, sau tai biến ở Thiên Long phủ mà đến đề cập việc ấy, rất có thể họ sẽ tưởng lầm ông ta định lợi dụng lực lượng của hai phái để báo phục tư thù cho Thiên Long Môn, do đó lão nhân gia sau cùng lại lắc đầu thở dài và lẩm bẩm lặp đi lặp lại câu “Chỉ hoài công thôi”...
Do Nhân Kiệt chau chặt mày, không nói gì nữa. Bởi chàng rất rõ tính nết của ân sư, lão nhân gia đã biểu lộ như vậy thì không bao giờ đặt chân đến Võ Đang hoặc Thiếu Lâm nữa.
Kim Tố Liên bỗng hỏi :
- Kiệt ca đói rồi chứ? Để tiểu muội đi cắt ít hẹ, chiên hai quả trứng, nấu cơm nóng cho Kiệt ca ăn nhé?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Ngu ca chưa đói, lát nữa cùng ăn cũng được!
Chợt nhớ ra, chàng bỗng hỏi :
- Lão nhân gia có từng đề cập đến Thiên Sơn tam nghĩa hay không?
Kim Tố Liên ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn gật đầu nói :
- Có!
- Lão nhân gia đã nói sao?
- Gia gia bảo hôm trước tại sơn trang gì... à, Đại Thiên sơn trang! Tam nghĩa bởi quá nóng nảy, kết quả tuy đã san bằng sơn trang ấy, nhưng lão đại cũng bị trọng thương, vị lão đại ấy họ tên là gì, tiểu muội không còn nhớ nữa!
- Kim La Hán Triệu Phú!
- À, đúng rồi, Kim La Hán Triệu Phú!
Do Nhân Kiệt thầm nhủ: Kim La Hán đã bị trọng thương thì nhất định phải có chỗ điều dưỡng, vậy thì chỗ điều dưỡng ấy ở đâu?
Kim Tố Liên bỗng buông tiếng hừ tức tối, nói :
- Sư đồ hai người thật là...
Chưa dứt lời hai mắt lại đỏ hoe như muốn khóc.
Do Nhân Kiệt hoảng kinh, vội hỏi :

- Liên muội nói vậy là sao?
Kim Tố Liên tức tưởi :
- Đại ca tưởng lão nhân gia đến đây thăm tiểu muội thật sao?
Do Nhân Kiệt ngớ người :
- Vậy chứ sao nào?
Kim Tố Liên hậm hực :
- Hai người cũng như nhau, chỉ là có việc đi ngang qua thôi!
Do Nhân Kiệt cố nén tò mò an ủi :
- Liên muội rõ là trẻ con, vậy chẳng giống như nhau hay sao? Nếu không vì có hiền muội ở đây, ân sư với ngu ca dù đi ngang qua cũng đâu có đến đây! Mỗi ngày có đến hàng trăm hàng ngàn người đi ngang qua đây, nhưng kẻ khác có ghé thăm hiền muội hay không? Nếu không vì hiền muội, ân sư có ở lại đây ba hôm trong khi đang bận trăm công ngàn việc hay không?
Kim Tố Liên nhớ lại cảnh tượng vui vầy giữa hai ông cháu trong ba ngày qua, nỗi buồn phiền trong lòng lập tức tiêu tan.
Do Nhân Kiệt thấy nàng đã nguôi ngoai, mới nói tiếp :
- Lão nhân gia có nói phen này đã từ đâu đến và định đi đâu không?
- Gia gia bảo đã từ Vu Sơn Thần Nữ Phong đến!
- Vu Sơn thần nữ phong ư?
- Vâng, gia gia bảo là đi tìm một loại dược thảo hiếm có gì đó cho vị... à Kim La Hán!
- Có tìm được không?
- Tìm được nhưng chưa đủ!
- Dược thảo ấy tên là gì?
- Tiểu muội không có hỏi!
- Vậy lão nhân gia ấy có đề cập đến ngoài Vu Sơn Thần Nữ Phong còn nơi nào khác có loại dược thảo ấy nữa không?
- Không nghe nói đến!
Do Nhân Kiệt thở dài, ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi :
- Lão nhân gia cũng không nói đến thương thế của vị Kim La Hán kia trầm trọng đến mức nào và hiện điều dưỡng tại đâu ư?
- Không!
- Thôi, Liên muội hãy đi lo cơm nước đi!
Kim Tố Liên đi được mấy bước, bỗng quay lại hỏi :
- Kiệt ca ăn xong là đi ngay phải không?
Do Nhân Kiệt cười cười :
- Liên muội bằng lòng chăng?
Kim Tố Liên trừng mắt :
- Kiệt ca nghĩ tiểu muội bằng lòng chăng?

Do Nhân Kiệt cười :
- Đi hay ở đã không phải quyền ở ngu cả thì còn hỏi làm gì?
* * * * *
Ba hôm sau, Do Nhân Kiệt để lại hai phần văn kiện bí mật, bịn rịn rời khỏi Mai Gia trang.
Nằm ngang trước mặt chàng vẫn là con đường cũ kia, chàng có cần quay trở về Tổng đàn Thiên Ma giáo nữa chăng?
Chàng khẽ buông tiếng thở dài, đặt chân lên đường cái quan, bắt đầu đi dọc theo bờ sông.
Trưa hôm ấy, chàng đến trấn Sa Khê. Tiểu trấn này tuy chỉ có hơn trăm hộ dân cư, song vì nằm ngay cửa khẩu từ Hoàng Ngưu Hạp vào Tứ Xuyên nên thuyền bè qua lại hầu hết đều đỗ lại nghỉ qua đêm, phố chợ cũng khá sầm uất.
Do Nhân Kiệt vào đến đầu trấn, chàng thả chậm bước đảo mắt nhìn, định tìm chỗ nghỉ trước để suy nghĩ xem có nên trở về Tổng đàn Thiên Ma giáo ngay, hay là tiếp tục dò la tông tích của ân sư và Tam nghĩa?
Chàng thoáng thấy phía trước không xa có một quán rượu, bèn bước nhanh đến.
Quán rượu này rất chật hẹp, tất cả chỉ có ba chiếc bàn, lúc này đã có hai vị tửu khách.
Chiếc bàn bên cạnh là một lão nhân áo lam vóc người nhỏ thó, chiếc áo trên mình rất cũ và bẩn, vá chằng vá đụp, như là một thầy đồ dạy học tư trong thôn.
Bên chiếc bàn kế tiếp là một đại hán mặt vuông vóc người vạm vỡ, khó nhận ra được hành nghề gì, nhưng có một điều có thể khẳng định, đại hán này cho dù không phải là người trong giới võ lâm thì sức mạnh cũng rất đáng kể.
Do Nhân Kiệt không còn sự lựa chọn nào khác, đành đi vào ngồi xuống bên chiếc bàn sau cùng.
Gã tửu bảo vội đi đến cạnh bàn, khom lưng cúi đầu hỏi :
- Tướng công cần rượu và thức ăn gì?
Do Nhân Kiệt quét mắt, thấy trên bàn đại hán mặt vuông là một dĩa ngư hương lỗ tai heo, một dĩa đậu hủ chiên và một dĩa đậu phộng rang mặn, bèn đưa tay chỉ nói :
- Giống như thế kia!
- Vâng, còn rượu?
Do Nhân Kiệt không dám uống nhiều, bèn nói :
- Cho bốn lạng thôi!
Rượu và thức ăn đều có, lát sau gã tửu bảo đã mang đến ba dĩa

thức ăn nhỏ và một vò rượu.
Do Nhân Kiệt cầm vò lên nếm thử một hớp, mới biết trong vò không phải là rượu, liền ngẩng lên lớn tiếng gọi :
- Này, phổ ky, có trà không? Nếu không có trà thì mang rượu đến đây!
Gã tửu bảo ngớ người :
- Tướng công bảo là...
Do Nhân Kiệt quơ quơ vò rượu trong tay :
- Không cần thứ này đâu, nước lã pha với chút rượu, uống vào khó chịu quá!
Gã tửu bảo không ngừng quệt tay vào yếm, ấp úng nói :
- Vậy... vậy...
Đại hán mặt vuông bỗng cười phá lên. Do Nhân Kiệt ngoảnh sang hỏi :
- Vị đại ca này cười gì vậy?
Đại hán mặt vuông đưa tay chỉ, cười ngặt nghẽo nói :
- Lão đệ tưởng mình đang uống gì nào? Nước lã ư? Ha ha! Tuyệt lắm, một sự so sánh rất đúng, nước lã pha với chút rượu...
Do Nhân Kiệt thắc mắt hỏi :
- Vậy chứ đó là gì?
- Đó là rượu Ngũ Phân để tiếp đãi khách tha hương nổi tiếng nhất vùng này.
- Rượu Ngũ Phân ư?
Gã tửu bảo cười giả lả xen lời :
- Vâng! Có một số khách tửu lượng kém, khạc khạc, nếu tướng công... thấy không đã thèm, uống xong bốn lạng này thêm bốn lạng đậm đà hơn vậy!
Do Nhân Kiệt tức giận, phải uống hết mới được đổi ư? Thật là khốn kiếp, đúng là người có mắt không tròng.
Chàng vừa định nổi đóa, chẳng ngờ đại hán mặt vuông đã giận dữ trầm giọng quát :
- Mẹ kiếp, ngươi rõ là mặt dày, lại dám bảo người ta uống hết mới đổi, lão tử thật tức không chịu nổi. Cho ngươi biết, lão tử cũng là người ngoại thương, mẹ kiếp, ngươi mà không ngoan ngoãn đổi mau, lão tử sẽ đập cho một trận ngay.
Gã tửu bảo kinh hãi, vội cười giả lả nói :
- Vâng, vâng! Xin đại gia nguôi giận, tiểu nhân đổi ngay đây!
Do Nhân Kiệt thấy đại hán mặt vuông này thật hào phóng dễ mến, bèn vòng tay vui vẻ hỏi :
- Đại ca phủ thượng ở đâu?

- Khai Phong! Còn lão đệ?
- À, thảo nào khẩu âm quen thế này, thì ra cũng là Khai Phong, đồng hương với tại hạ!
Đại hán mặt vuông ngạc nhiên :
- Lão đệ cũng là người Khai Phong sao khẩu âm Trung Xuyên nặng vậy?
Do Nhân Kiệt đương nhiên đâu thể cho biết vì mình phải đóng vai Ác Quân Bình nên lâu ngày thành quen, bèn cười nói :
- Tại hạ có người thân thích ở Xuyên Đông, tuy sinh tại Khai Phong, nhưng lại trưởng thành ở Xuyên Đông.
- À, ra vậy! Lão đệ hiện định đi đâu?
Do Nhân Kiệt buột miệng đáp :
- Không một nơi đến nhất định, lâu nay rất ngưỡng một thắng cảnh Tam Tương, định đến Động Đình trước để du ngoạn, còn đại ca?
- Chúng ta có thể đi cùng một quãng đường, mỗ đến Huê Dung!
Hai người càng chuyện trò càng tâm đầu ý hợp, sau cùng đã ngồi chung bàn với nhau. Đại hán mặt vuông có lẽ thấy Do Nhân Kiệt áo quần không được mới mẻ, nên y đã giành thanh toán tiền ăn uống.
Ra khỏi quán rượu, đại hán mặt vuông đề nghị :
- Chúng ta đi thuyền nhé?
Do Nhân Kiệt gật đầu cười :
- Tiểu đệ cũng có ý ấy, nhưng lần này thì đại ca đừng giành trả tiền nữa đấy!
Đại hán mặt vuông vội tiếp lời :
- Cái đó thì lão đệ yên tâm, mỗ đâu dám chịu đấm ăn xôi, mấy mươi đồng tiền rượu thì không đáng kể, chứ tiền thuyền thì đến hàng xâu, mỗ gánh không nổi đâu.
Do Nhân Kiệt càng thấy đối phương đáng kết giao hơn, bèn vừa đi vừa hỏi :
- Tiểu đệ đã quên thỉnh giáo, đại ca quý tánh đại danh?
Đại hán mặt vuông đáp :
- Mỗ là Hà Đại Bảo, mọi người đều gọi mỗ là Hà đại nhân, lão đệ cứ gọi vậy được rồi!
Do Nhân Kiệt cười :
- Hà đại nhân với Hà đại ca cũng vậy thôi, gọi là Hà đại ca không hay hơn sao?
Còn tiểu đệ là Do Nhân Kiệt!
Hà Đại Bảo bỗng hỏi :
- Do huynh đệ tuổi còn trẻ thế này sao không chịu khó học hành?
Do Nhân Kiệt không ngờ đối phương bỗng dưng lại hỏi như vậy, nhất

thời không biết trả lời sao cho phải.
Hà Đại Bảo thấy chàng ngậm thinh, buông tiếng thở dài nói :
- Nỗi khó khăn của Do lão đệ, không nói ra mỗ cũng biết, rất tiếc là chuyện đi đến Huê Dung, công việc của mỗ chẳng rõ thành hay bại, bằng không mỗ cũng có thể giúp cho lão đệ một tay.
Do Nhân Kiệt biết đối phương đã hiểu lầm mình, song dẫu sao đó cũng là hảo ý, nên chàng cũng chẳng muốn giải thích, bèn buột miệng hỏi :
- Hà đại ca cần đến Huê Dung lo công việc, cớ sao lại từ Xuyên Trung đến?
Hà Đại Bảo lại buông tiếng thở dài :
- Chuyện dông dài lắm! Do lão đệ cũng là người Khai Phong, vậy có nghe nói đến Thiên Long phủ trước kia ở thành bắc đó không?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Có nghe nói đến...
Trong lòng Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu sao Hà Đại Bảo bỗng dưng lại nhắc đến Thiên Long phủ và y có mối quan hệ gì với Thiên Long phủ?
Hà Đại Bảo chậm rãi nói tiếp :
- Khi xưa mỗ đã từng làm việc trong Thiên Long phủ, vì bất mãn thái độ kiêu căng hống hách của vị Lệnh Hồ đại gia, mỗ đã xin nghỉ việc ra ngoài buôn bán. Mỗ vào phủ lúc mười bốn tuổi, khi ra đã ba mươi, làm được đúng mười sáu năm. Trong thời gian ấy, mỗ chỉ có được một thành quả duy nhất là theo mấy vị tổng quản học được mấy pho quyền cước. Chẳng phải huênh hoang với lão đệ, lão đệ đừng thấy mỗ tướng mạo ngờ nghệch là vậy, nhưng bảy tám người bình thường, mỗ cũng không ngán đâu!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Cái đó thì tiểu đệ đã nhận thấy!
Hà Đại Bảo lại buông tiếng thở dài :
- Nhưng cũng chính vì vậy mà đã báo hại mỗ, mỗ vốn không phải là một loại người làm ăn buôn bán, có một lần say rượu đã đả thương một người khách. Tại đó không dung thân được nữa, đành đến Xuyên Trung tìm bè bạn. Trong mấy năm qua ngoài no bụng ra, chẳng có chút tích sự gì cả. Mãi đến hồi cuối tháng trước mới nghe được một tin lành, bảo là ở Huê Dung có một tiêu cục...
Do Nhân Kiệt kinh ngạc, tiêu cục ư? Từ khi Thiên Ma giáo hoàng hành giang hồ đến nay, chẳng ai còn dám hành nghề ấy nữa, ngay cả mười mấy tiêu cục ở Quang Lạc đều đã lần lượt đóng cửa hồi hai năm trước. Huê Dung ở gần Thiên Ma giáo thế này, làm sao có thể

còn một tiêu cục? Đây nhất định là có vấn đề!
Chàng buột miệng hỏi :
- Tiêu cục ấy tên là gì vậy?
Hà Đại Bảo lắc đầu :
- Chưa biết!
- Vậy thì...
- Việc là thế này, nghe đâu chủ nhân tiêu cục ấy rất có hùng tâm, nếu không làm thì thôi, còn như đã làm thì phải làm cho to tát.
- Ý đại ca muốn nói là tiêu cục ấy còn đang tổ chức phải không?
- Phải! Tiêu cục ấy sau khi thành lập, nghe đâu ngoài tổng cục ở Huê Dung, lại còn đặt phân cục ở các nơi Quang Lạc, Hoài Dương, Sơn Đông và Hà Nam, nên phải còn rất nhiều nhân thủ, lương hướng cũng khá hậu hĩ, chỉ cần được thu nhận, chẳng những không lo việc ăn mặc...
Do Nhân Kiệt vẫn nhận thấy không thể có vậy được, nếu đúng như Hà Đại Bảo đã nói, vị tiêu cục chủ tương lai ấy nhất định là một nhân vật lừng danh trong giới võ lâm. Mà đã là một nhân vật như thế lẽ nào lại làm ngơ trước đại thế của võ lâm hiện nay? Đồng thời, Thiên Ma giáo đang khi hưng thịnh thế này, lẽ nào lại để cho kẻ khác thành lập một tiêu cục?
Nếu quả thật muốn mở tiêu cục thì cũng được, nhưng chủ nhân phải là Thiên Ma giáo chủ! Đây có thể nào chính là một vụ lừa bịp hầu khuếch trương thế lực của Thiên Ma giáo chăng? Theo như sự hiểu biết của chàng thì không thể có vậy được! Bởi một đại sự như vậy theo quy định của Thiên Ma giáo là phải được hội nghị hộ giáo thông qua. Chàng từ Tổng đàn ra đi chưa đầy hai mươi ngày, đâu hề nghe nói đến có một kế hoạch như vậy.
Do Nhân Kiệt nhất thời cũng chưa dám khẳng định là Hà Đại Bảo phải chăng đã nghe lầm lời đồn đại. Tuy nhiên, có một điều là chàng đã quyết định, bất luận sự việc này thật hay giả, chàng cũng phải đến Huê Dung điều tra cho minh bạch, không thể trơ mắt nhìn Hà Đại Bảo vì cuộc sống mà sa vào con đường lầm lạc.
Trước khi rõ sự thật, chàng cũng chẳng nghĩ ra được gì để nói, đành xuôi theo câu chuyện của đối phương hỏi :
- Lương hậu đến mức nào vậy?
Hà Đại Bảo liền phấn khởi đáp :
- Nói ra có lẽ lão đệ cũng chẳng tin...
Do Nhân Kiệt thầm nhủ, sao ta lại không tin chứ? Kẻ này thật muốn cho đại ca biết là thù lao càng cao thì vấn đề càng lớn. Trên cõi đời này không một người buôn bán nào chưa biết lợi nhuận bao nhiêu

mà lại dám bỏ một số tiền to tát trước cả.
Hà Đại Bảo nói tiếp :
- Nghe đâu những tiêu đầu được tiêu cục ấy thu nhận thảy đều gọi là võ sư, và võ sư lại được chia làm ba cấp, cấp thứ nhất là huỳnh y võ sư, thứ nhì là bạch y võ sư và thứ ba là hắc y võ sư. Huỳnh y võ sư lương tháng ba trăm lạng, bạch y võ sư năm mươi lạng và hắc y võ sư hai mươi lạng. Lão đệ thử nghĩ xem, sự hậu hĩ như vậy ở đâu mà có được? Mỗ cũng chẳng có chí lớn gì, chỉ cần được một chức vụ hắc y võ sư là đủ mãn nguyện lắm rồi!
Bây giờ thì Do Nhân Kiệt đã tin hoàn toàn đó là sự thật. Không gọi "tiêu đầu" mà gọi là "võ sư", võ sư lại chia làm ba cấp trùng hợp với ba màu vàng, trắng đen, nếu bảo đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên thì ai tin được?
Phải, việc này không liên quan đến Thiên Ma giáo, nhưng qua việc võ sư được chia làm ba màu sắc vàng trắng đen, thì đủ biết vị tiêu cục chủ này là ai rồi!
Lúc này hai người đã đi đến bờ sông, vừa lúc đó có chiếc thuyền đi đến Nhạc Dương, hai người hỏi giá xong liền lên thuyền ngay.
Hôm sau, Do Nhân Kiệt gọi Hà Đại Bảo ra sau đuôi thuyền, xem rõ chỉ có một người chèo lái, chàng thấp giọng hỏi :
- Hà đại ca, việc đã nói hôm qua, đại ca đã nghe được ở đâu vậy?
- Từ một người bạn của người bạn!
- Hà đại ca sao biết được là việc ấy đáng tin cậy?
- Người bạn ấy không bao giờ nói dối với mỗ, và bạn của y hẳn cũng không lừa dối y, nên mỗ hết sức tin tưởng.
Do Nhân Kiệt gật đầu thầm nghĩ, đạo lý ấy nghe thì đơn giản, nhưng thật ra rất là thâm thúy, ta thành thật với người, người ắt thành thật với ta.
Chàng lại hỏi :
- Tiểu đệ cũng từ Xuyên Trung đến, nhưng chưa hề nghe nói đến việc này, đủ thấy đây hãy còn là một đại bí mật đối với bên ngoài. Hà đại ca khi đến Huê Dung sẽ bắt đầu từ đâu?
- Đến Hoa Gia lầu ở ngoại ô phía sau, tìm một vị Hoa đại quan nhân!
- Chỉ với hai tay không thế này ư?
- Không, khi gặp nhau có một câu ám hiệu, đáp đúng rồi mới được vào cửa.
- Câu ám hiệu đó là gì?
- Một câu đối nghịch! Chẳng hạn như người tiếp lão đệ hỏi "Vừa mới đến ư"?
Lão đệ đáp là "Đã đến lâu lắm rồi". Nói tóm lại, bất luân đối phương

nói gì, câu trả lời của lão đệ phải có nghĩa tương phản.
- Cũng khá thú vị đấy! Vậy là cả tiểu đệ cũng có thể đến đó phải không?
Hà Đại Bảo ngạc nhiên :
- Lão đệ đến đó làm gì?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Chả lẽ Hà đại ca tưởng tiểu đệ là một thư sinh vô dụng thật ư?
Hà Đại Bảo trố to mắt :
- Lão đệ...
Đoạn lắc đầu nói tiếp :
- Mỗ không tin, dù thế nào cũng không tin!
Do Nhân Kiệt cười :
- Làm sao mới khiến cho Hà đại ca tin nào?
Hà Đại Bảo đáp :
- Nếu như lão đệ không nói đùa thì phải thi thố vài chiêu cho mỗ xem trước, lúc ấy mỗ mới tin!
- Tiểu đệ nói thật đấy!
- Mỗ vẫn không tin!
Do Nhân Kiệt cười bông đùa :
- Đại ca chịu tin lời bạn của đại ca mà lại không chịu tin lời tiểu đệ, phải chăng cho là tiểu đệ không đủ tư cách làm bạn của đại ca?
Hà Đại Bảo lắc đầu :
- Lão đệ đừng nói khích, lão đệ càng nói vậy, mỗ càng không tin. Giữa bạn bè với nhau miễn là không quá đáng, nói đùa cho vui đâu phải là không được.
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, cười nói :
- Thế này vậy, tiểu đệ luyện tập binh khí nên chẳng tiện thi thố, bây giờ tiểu đệ xin bêu xấu, biểu diễn khí công được chăng?
Hà Đại Bảo bán tín bán nghi móc ra một đồng tiền xanh nói :
- Cũng được, lão đệ chỉ cần ấn được đồng tiền vào trong mạn thuyền là mỗ tin ngay!
Do Nhân Kiệt đón lấy đồng tiền, cười nói :
- Hà đại ca có làm được như vậy không?
Hà Đại Bảo xem xét chất gỗ của mạn thuyền, đoạn nói :
- Gỗ của chiếc thuyền này rất rắn chắc, tuy không thể ấn vào hết được, nhưng chừng bảy phần thì có thể.
Do Nhân Kiệt cười cười, không nói gì nữa, năm ngón tay chầm chậm nắm lại nhẹ vung tay vỗ vào mạn thuyền, đoạn quay lại cười nói :
- Thế nào?
Hà Đại Bảo thấy chỗ mạn thuyền vẫn bằng phẳng như trước, bật

cười ha hả nói :
- Lão đệ khéo đùa thật!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Hà đại ca nhìn rõ chưa?
Hà Đại Bảo đưa tay chỉ, cười to :
- Rất rõ, đồng tiền hãy còn trong kẻ tay lão đệ!
Do Nhân Kiệt xòe tay ra :
- Ở đâu?
- Vậy là đã ném xuống sông rồi!
- Hà đại ca đã nhìn thấy tiểu đệ ném xuống sông ư?
- Không, nhưng thủ pháp ấy chẳng có gì lạ, những trò xảo thuật ở thành đô cao minh hơn nhiều.
Do Nhân Kiệt tắt nụ cười, cúi đầu ngẫm nghĩ, lát sau ngẩng lên nghiêm chỉnh nói :
- Tiểu đệ có câu này, nói ra xin Hà đại ca chớ trách!
Hà Đại Bảo ngẩn người :
- Lão đệ giận ư?
Do Nhân Kiệt thành khẩn nói :
- Tiểu đệ tuy chưa từng lĩnh giáo thân thủ của Hà đại ca, nhưng qua mục lực của Hà đại ca, tiểu đệ thấy chuyến đi Huê Dung của đại ca có lẽ sẽ hoài công thôi!
Hà Đại Bảo trố mắt :
- Lão đệ muốn nói là...
- Cho dù Hà đại ca chỉ ước được một chức hắc y võ sư, e rằng cũng khó thể toại nguyện!
Hà Đại Bảo không cho đó là đường đột, chỉ chớp mắt thắc mắc hỏi :
- Mục lực của mỗ kém cỏi như thế nào?
Do Nhân Kiệt cúi xuống, dùng ngón tay quạt một cái lên mạn thuyền, đoạn đứng thẳng lên, đưa ngón tay ra trước mặt Hà Đại Bảo nói :
- Hà đại ca hãy xem đây là gì?
Hà Đại Bảo sửng sốt :
- Lão đệ... đã bóp nát đồng tiền ư?
Do Nhân Kiệt biết trong tiếng sóng ầm ì, gã chèo láo không thể nghe được tiếng nói của hai người, bèn nghiêm chỉnh nói :
- Hà đại ca là người bộc trực, tiểu đệ không thể mà cũng không dám nói dối với đại ca. Theo sự suy luận của tiểu đệ, tiêu cục ở Huê Dung hiển nhiên không phải là một nơi tốt lành. Tuy nhiên, chính vì vậy mà tiểu đệ thấy cần phải đến đó một phen.
Hà Đại Bảo chẳng vì Do Nhân Kiệt võ công cao thâm mà thay đổi thái độ, chơm chớp mắt nói :

- Mỗ đã hiểu ý lão đệ rồi, nhưng...
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Nhưng lo tiểu đệ không chắc được thu nhập chứ gì?
- Phải!
- Hà đại ca biết từ đây đến Huê Dung phải cần mấy ngày không?
Hà Đại Bảo thoáng nghĩ rồi đáp :
- Nhanh lắm cũng phải mười một, mười hai ngày!
- Khi đến Huê Dung, nếu bốn năm hôm sau chúng ta mới đến ứng tuyển thì có sao không?
- Đương nhiên là không!
- Vậy thì trong thời gian trên thuyền, Hà đại ca hãy nói ra chiêu thức quyền cước mà đại ca đã học được, để tiểu đệ nghiên cứu, sau đó đến Huê Dung tìm một nơi nào đó luyện tập bốn năm hôm, như vậy Hà đại ca thấy có hữu ích không?
* * * * *
Nửa tháng sau, trước Hoa Gia lầu ở Huê Dung bỗng xuất hiện một đại hán mặt vuông thân hình vạm vỡ và một thanh niên áo lam anh tuấn nho nhã.
Ra mở cửa là một lão bộc lưng gù, sau khi đưa mắt nhìn hai người, lão bộc lưng gù ngẩng lên hỏi :
- Hai vị chưa từng đến đây bao giờ phải không?
Đại hán mặt vuông cười nói :
- Lão quản gia thật chóng quên, chúng tôi đã đến đây nhiều lần lắm rồi!
Lão bộc quay sanh thanh niên áo lam nói :
- Công tử thấy vị này nói thật buồn cười, lão hán chỉ mới lần đầu gặp y, vậy mà y lại bảo đã đến đây nhiều lần rồi!
Thanh niên áo lam mỉm cười :
- Không lâu đâu, chính là nơi đây!
Lão bộc lại đưa mắt nhìn hai người từ đầu đến chân, sau cùng nhún nhún vai, thở dài nói :
- Thôi được, thôi được, vào đi!
Đoạn nghiêng người nhường cho đối phương đi vào rồi cài then cửa lại. Bên trong là một vườn cây được chăm sóc rất ngay ngắn, đi qua một con đường nhỏ lát đá, trước mặt là một đại sảnh tráng lệ.
Lão bộc đưa hai người vào trong đại sảnh, đoạn nói :
- Xin hai vị hãy chờ chốc lát!
Dứt lời liền đi ra sau đại sảnh. Lát sau, trên hành lang sau đại sảnh vọng đến vài tiếng ho, rồi từ sau bình phong chậm rãi bước ra một lão nhân áo xám tay nâng ống điếu.

Lão bộc lưng gù theo sau lão nhân áo xám vội bước nhanh tới giới thiệu :
- Đây là Hầu sư gia!
Lão nhân áo xám xuất hiện, đại hán mặt vuông và thanh niên áo lam đều thoáng ngẩn người. Sau khi nhìn rõ mặt hai người, lão nhân áo xám dường như cũng rất ngạc nhiên, thì ra vị Hầu sư gia này chẳng phải ai xa lạ, chính là lão nhân áo lam rách rưới mà hai người đã gặp trong quán rượu nghèo tại trấn Sa Khê hồi nửa tháng trước.
Lão bộc ngơ ngẩn nói :
- Thì ra mọi người...
Hầu sư gia khoát tay ngắt lời :
- Đây không còn việc của lão nữa, hãy lui ra đi!
Chờ cho lão bộc lưng gù đi khỏi, Hầu sư gia quay sang hai người chìa tay ôn tồn nói :
- Xin mời ngồi!
Hai người ngồi xuống xong, Hầu sư gia mỉm cười hỏi :
- Hai vị đi thuyền đến phải không?
Do Nhân Kiệt khom mình đáp :
- Vâng!
- Trong hai vị, ai là người nghe tin bổn trạch chiêu thỉnh võ sư trước.
Hà Đại Bảo đáp :
- Hà mỗ đây!
- Hà huynh đài tên và ngoại hiệu xưng hô thế nào?
- Hà Đại Bảo, ngoại hiệu là Hà đại nhân!
Hầu sư gia mỉm cười, quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Còn vị lão đệ đây?
- Văn sinh Do Nhân Kiệt, cùng là người Khai Phong với Hồ huynh đây, hôm trước trong quán rượu ở Sa Khê, sư gia đã biết rồi, sau đó hai người bởi tâm đầu ý hợp nên đã rủ nhau đi cùng thuyền. Ở trên thuyền được Hà huynh cho biết là vị đại quan nhân ở đây có ý định thành lập một tiêu cục, đang chiêu mộ võ sư. Văn sinh cũng có học được chút quyền côn, nên chẳng quản mạo muội đến đây ứng tuyển, những mong sư gia nâng đỡ nhiều cho!
- Sư thừa của lão đệ là ai?
- Gia sư là Từ Thích Chi, ngoại hiệu Tửu Tẩu!
- À, thì ra là Tửu Tẩu Từ Thích Chi trong Thiên Long Lục Tào ư?
- Vâng!
Hầu sư gia bỗng buông tiếng thở dài :
- Một tòa Thiên Long phủ đường hoàng khí phái, và Trung Nghĩa nhị trang... Ôi!

Nhắc đến việc ấy thật không khỏi xót xa... Hôm lệnh sư ngộ nạn, lão đệ không có mặt trong trang ư?
Do Nhân Kiệt cúi đầu :
- Không!
- Lão đệ có biết Thiên Long phủ và Trung Nghĩa nhị trang đã bị hủy bởi tay ai không?
- Vãn sinh có nghe nói đại khái, song thân cô thế yếu, lòng có thừa mà sức chẳng đủ, thật hổ thẹn với vong linh của ân sư.
- Lão đệ cũng đừng nên tự trách như vậy, chỉ cần lão đệ có lòng, cố gắng cầu tiến, trong tương lai lẽ nào lại chẳng có cơ hội!
- Đa tạ sư gia đã chỉ dạy cho! Đại quan nhân ở đây trong lúc này lại có đủ nghị lực tổ chức tiêu cục, đó chính là nguyên nhân đã khiến vãn sinh kiên quyết đến đây.
Hầu sư gia trầm ngâm gật đầu :
- Tốt lắm! Vậy hai vị hãy theo lão vào trong gặp hai vị võ sư phụ trách chủ thí tại đây!
Đoạn đứng lên, dẫn ra khỏi đại sảnh, đi qua một khoảng sân vườn, lại gặp một đại sảnh, cứ thế hết khu này đến khu khác, qua khỏi năm sáu khu mới đến một con đường tăm tối, rồi đến một khoảng sân phủ cát, trên có mái che và bốn bề tường cao vây bọc.
Vào đến trong sân liền nghe có tiếng ồn ào, những tráng hán rải rác đứng khắp nơi, không dưới bốn mươi người, kẻ luyện binh khí, người đấu quyền chưởng, cũng có một số đang tán gẫu.
Hầu sư gia dẫn hai người đến một góc, đưa tay chỉ hai người đàn ông trung niên mặc áo dài nói :
- Hai vị kia chính là Mạc võ sư và Đơn võ sư!
Do Nhân Kiệt ngẩng lên nhìn, bất giác ngớ người.
Thì ra hai võ sư ấy chẳng phải ai khác, chính là Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền trong số Đại Thiên Tứ Khách.
Nhất Kiếm Phong Quan mỉm cười nói :
- Vị lão đệ này đã từng gặp Mạc mỗ rồi phải không?
Do Nhân Kiệt không ngờ đối phương ánh mắt lại sắc bén đến vậy, không khỏi giật mình kinh hãi. Bởi chàng tuy đã cất giấu đôi Tam Lăng thích ở nơi khác, song ngọn lệnh kỳ hộ giáo hết sức quan trọng vẫn còn mang theo trên mình, nay nếu lời nói ấp úng, khiến đối phương sinh lòng ngờ vực, soát ra lệnh kỳ thì hậu quả sẽ khó lường. Vì vậy, chàng chẳng còn cách nào hơn, đành cắn răng gật đầu nói :
- Vâng!
- À, ở đâu vậy?
Do Nhân Kiệt chẳng chút đắn đo, đáp ngay :

- Thiên Long phủ!
Nhất Kiếm Phong Quan sửng sốt :
- Lão đệ nói ở đâu? Thiên... Long phủ ư?
Do Nhân Kiệt vốn chỉ là nói bừa, lúc này chợt nảy ý, bèn vờ chớp mắt nói :
- Có một lần tại hạ theo gia sư đến Thiên Long phủ, từng gặp một hiệp sĩ bạch y tại đó, tôn giá chẳng phải vị hiệp sĩ ấy thì còn là ai nữa?
Thì ra chàng sực nhớ đến Hoa Sơn Bạch Y Hiệp trong Kim Bút Tứ Hữu có phần giống Nhất Kiếm Phong Quan này, nên bèn nói quàng như vậy, nhận lầm người hẳn đâu có tội tình gì?
Nhất Kiếm Phong Quan thắc mắc hỏi :
- Đó là lúc nào?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói :
- Cũng khoảng bốn năm năm rồi!
- Bốn... năm... năm ư?
Thế là Do Nhân Kiệt yên tâm, qua thái độ của đối phương, nhất định Nhất Kiếm Phong Quan này đã từng đến Thiên Long phủ, chỉ có điều là không phải hồi bốn năm năm trước mà thôi.
Chàng đưa tay chỉ thanh trường kiếm bên lưng đối phương nói :
- Vâng! Tại hạ còn nhớ, hôm ấy tôn giá cũng đã đeo thanh trường kiếm này đây!
Nhất Kiếm Phong Quan chau mày :
- Lão đệ không nhìn lầm người chứ?
Do Nhân Kiệt chưa kịp đáp thì Lưu Tinh Song Quyền đứng cạnh bỗng cười ha hả nói :
- Lão Mạc rõ thật lẩn thẩn, chả lẽ còn chưa hiểu ra đó là Hoa Sơn Bạch Y Hiệp Nhiếp Văn Vệ hay sao?
Nhất Kiếm Phong Quan bật cười :
- À, mọi người đều bảo Mạc mỗ rất giống Bạch Y Hiệp Nhiếp Văn Vệ, lâu nay Mạc mỗ vẫn không tin, bây giờ xem ra không tin cũng chẳng thể được.
Hầu sư gia nhân cơ hội này giới thiệu :
- Vị này là Hà Đại Bảo, lão đệ này là Do Nhân Kiệt, cao túc của Tửu Tẩu Từ Thích Chi tiền bối, một trong Thiên Long Lục Tào!
Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền nghe nói Do Nhân Kiệt là truyền nhân của Thiên Long Lục Tào, đều khẽ à lên một tiếng, như hết sức ngạc nhiên.
Hầu sư gia giới thiệu xong, lần lượt vòng tay thi lễ với bốn người, đoạn quay người bỏ đi.

Lưu Tinh Song Quyền quay sang Hà Đại Bảo hỏi :
- Hà bằng hữu sư thừa là ai vậy?
Hà Đại Bảo thẳng thắn đáp :
- Mỗ chẳng có sư thừa nào cả!
- Hà bằng hữu ý nói là...
Hà Đại Bảo ưỡn ngực :
- Thú thật mỗ chính là xuất thân từ một kẻ làm công trong Thiên Long phủ, hôm nay mấy pho quyền cước đều do học trộm, ngay cả bản thân mỗ cũng không rõ mình có tài cán là bao, các người cứ chỉ định một hắc y võ sư cùng mỗ tỉ thí vài chiêu, nếu thắng hãy nói đến việc khác, còn như mỗ thua thì chẳng có gì để nói, lập tức vỗ đít bỏ đi ngay.
Lưu Tinh Song Quyền biết y là một kẻ khờ khạo, gật đầu cười nói :
- Được thôi!
Đoạn quét mắt nhìn quanh, sau đó ngoắc tay vời một hán tử đang đứng trước giá để binh khí tán gẫu với người khác, lớn tiếng nói :
- Lương sư phụ, hãy đến đây!
Hán tử họ Lương liền chạy đến, y là một hắc y võ sư tuổi ngoài ba mươi, mình trần trùng trục, hai bắp tay nhô cao rắn chắc, thoáng nhìn cũng biết là một cao thủ quyền cước.
Hắc y võ sư họ Lương đến gần, cung kính nói :
- Đơn sư phụ có điều chi chỉ dạy?
Lưu Tinh Song Quyền đưa tay chỉ Hà Đại Bảo nói :
- Vị Hà bằng hữu này mới đến, Lương sư phụ hãy hầu tiếp vị ấy vài chiêu!
- Vâng!
Lương võ sư quay nhìn Hà Đại Bảo từ đầu đến chân, đoạn sải bước ra sân, ôm quyền cao giọng nói :
- Xin Hà bằng hữu thí giáo!
Đoạn tay phải co vào, tay trái chỉ ra trước, với thế “Phong Vũ Dục Lai” rất thường thấy trong công phu quyền chưởng đón chờ.
Hà Đại Bảo bước ra sân đứng lại, hai mắt chằm chặp nhìn vào Lương võ sư.
Lương võ sư nói :
- Hà bằng hữu xin mời!
Hà Đại Bảo chỉ tay :
- Đó là chiêu thức gì vậy?
Lương võ sư ngớ người, y thật không dám tin một người luyện quyền chưởng mà lại không biết thế khởi thủ này, nhất thời chẳng biết trả lời sao cho phải.

Lưu Tinh Song Quyền đứng cạnh khẽ hắng giọng nói :
- Đó là chiêu “Phong Vũ Dục Lai”, một thế khởi thủ thông thường khi giao đấu!
Hà Đại Bảo ngoảnh sang hỏi :
- Tại sao lại phải làm như vậy?
Các võ sư gần đó nghe nói vậy đều chưng hửng đưa mắt nhìn nhau, những võ sư khác thấy vậy cũng liền tạm ngưng thao diễn, đổ xô đến xúm quanh xem.
Nhất Kiếm Phong Quan quay sang Do Nhân Kiệt thấp giọng hỏi :
- Lão đệ quen với vị Hà bằng hữu ấy bao lâu rồi?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Điều ấy thì Hầu sư gia biết rất rõ, chỉ mới vài tháng thôi! Vị Hà huynh ấy tuy trông có vẻ lờ khờ, nhưng lòng dạ rất là chính trực, có điều chưa biết thân thủ ra sao.
Nhất Kiếm Phong Quan gật đầu, không nói gì nữa.
Thật ra Hà Đại Bảo sở dĩ như vậy chính là do Do Nhân Kiệt đã chỉ điểm, cố ý làm ra. Hai người sau khi bàn bạc, quyết định ngay lúc đầu là nên để lại ấn tượng sâu sắc cho đối phương như vậy sau này mới có khả năng được trọng dụng, bằng không nếu tiến thoái theo mọi người thì sẽ mất đi ý nghĩa trà trộn vào đây.
Lúc này, ngay cả Lưu Tinh Song Quyền cũng không biết trả lời sao cho phải.
Sau cùng Nhất Kiếm Phong Quan đến gần giải thích :
- Ấn chứng có tính hữu nghị khác với đối địch giao chiến, sử dụng thế khởi thủ ấy là có dụng ý để cho đối thủ có thời gian chuẩn bị, đồng thời cũng có thể qua đó cùng nhau hiểu được quyền lộ và hỏa hầu của đối phương, do đó rất nhiều cao thủ võ lâm chỉ cần nhìn tư thế khởi thủ của đối phương, không cần thật sự giao đấu đã chịu thua bại, chính là đại lý ấy.
Hà Đại Bảo sầm mặt :
- Rõ là vớ vẩn!
Nhất Kiếm Phong Quan vội nói :
- Mạc mỗ chẳng qua chỉ ví dụ thôi.
Hà Đại Bảo vênh mặt :
- Mỗ chưa từng chính thức bái sư, chẳng biết gì về những trò ấy. Mỗ chỉ biết một câu “Thắng làm vua, thua làm giặc”, nắm tay người nào cứng thì người ấy là lão đại!
Đoạn quay sang Lương võ sư lớn tiếng nói :
- Lương bằng hữu hãy cẩn thận, hai nắm tay của Hà Đại Bảo này đã từng đánh gục rất nhiều người giống như bằng hữu rồi đấy!

Lương võ sư mỉm cười gật đầu :
- Không sao, bằng hữu cứ việc phóng tay thi thố!
Hà Đại Bảo hữu quyền vung lên, bỗng quát to :
- Chiêu thứ nhất “Hắc Hổ Thâu Tâm”!
Quả nhiên sấn thẳng tới, với chiêu “Hắc Hổ Thâu Tâm” tống thẳng vào ngực Lương võ sư.
Lương võ sư thầm nực cười, chưa xuất chiêu đã nói ra trước, thật chẳng rõ vị sư phụ nào đã dạy cho!
Bèn ung dung lùi sau nửa bước, thoáng thụp người cho vững chân tấn, sau đó tay phải vung lên, với thế “Hoành Giá Kim Lương” đón tiếp.
Hà Đại Bảo không chững người, hữu quyền quơ nhẹ và quát to :
- Chiêu thứ nhì... vẫn là “Hắc Hổ Thâu Tâm”!
“Vù” một tiếng, quyền lộ trở về nguyên trạng, vẫn với tư thế trước đâm thẳng tới.
Lương võ sư cứ tưởng đối phương đổi chiêu thức mới, tay phải vừa rụt về thì quyền phong đã đến gần, rồi thì mắt hoa lên, trước ngực đã bị trúng một quyền.
Những võ sư đứng quanh xem liền cười ồ lên!
Hà Đại Bảo vội đến đỡ Lương võ sư dậy, rốt rít nói :
- Xin lỗi! Xin lỗi! Mỗ vốn định đổi một chiêu khác, nhưng nhất thời không nghĩ ra được chiêu nào có thể sử dụng. Lần này không kể! Lần này không kể, chúng ta hãy làm lại từ đầu.
Lương võ sư lắc đầu :
- Thôi, thua là thua rồi!
Hà Đại Bảo quay người hỏi :
- Vậy có được kể là thắng không?
Nhất Kiếm Phong Quan mỉm cười gật đầu :
- Đương nhiên là được! Sách có câu “Binh bất yếm trá”, cho dù là Hà huynh vô ý, nhưng Hà huynh đã thắng trận này, đó là sự thật!
Hà Đại Bảo quay sang Do Nhân Kiệt cười ngạo nghễ nói :
- Hà Đại Bảo này đã có được một chức hắc y võ sư, bây giờ đến lượt lão đệ!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Tiểu đệ e là không được may phước như Hà huynh đâu!
Phen này ngay cả Lương võ sư cũng phải phì cười, lúc này hầu hết võ sư hiện diện kể cả Lương võ sư đều cho là Hà Đại Bảo thắng được trận vừa qua là do may mắn, nhờ té ngã mà nhặt được vàng, chứ không cho là Lương võ sư tài nghệ kém người.
Chờ cho các võ sư dứt cười, Nhất Kiếm Phong Quan quay sang Do

Nhân Kiệt hỏi :
- Do lão đệ có muốn thử vài chiêu không?
Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ, đoạn ngẩng lên nói :
- Tại hạ luyện là binh khí, một khi xuất thủ e khó lưỡng toàn, nên tại hạ tự một mình bêu xấu thôi, nhờ nhị vị giáo đàn chỉ giáo thêm cho, chẳng hay có được chăng?
Lưu Tinh Song Quyền gật đầu :
- Cũng như nhau thôi!
Do Nhân Kiệt bèn đi đến giá binh khí lấy ra một ngọn phán quan bút, chậm bước đi vào giữa sân.
Trước tiên chàng hướng về Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền ôm bút thi lễ, sau đó xá một vòng với những võ sư vây quanh, đoạn ung dung thi triển pho Thần Tiên Thập Bát Tản Thủ là chính, phối hợp với một phần Kim Bút chiêu pháp.
Một pho bút pháp thi triển xong, toàn thân không dính chút bụi, khí định thần nhàn như trước.
Chúng võ sư thấy chàng thần thái lẩm liệt, khiêm tốn ung dung, vốn đã có sẵn thiện cảm, giờ đây lại thấy bút pháp của chàng hỏa hầu cao thâm, chiêu thức tân kỳ, càng thêm khâm phục vô cùng.
Do đó, bút chiêu của chàng vừa tắt, xung quanh liền vang lên tiếng hoan hô như sấm động.
Nhất Kiếm Phong Quan cùng Lưu Tinh Song Quyền cũng chạy vào trong sân, một nắm tay và một vỗ vai, đều lộ vẻ hết sức vui mừng nói :
- Lão đệ khá lắm! Khá lắm!
Do Nhân Kiệt vòng tay cảm tạ.
Nhất Kiếm Phong Quan mỉm cười hỏi :
- Lão đệ mới vừa thi triển phải chăng là Kim Bút bút pháp của Lệnh Hồ đại hiệp?
Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ :
- Tại hạ cũng không rõ lắm, vì tại hạ chưa từng thấy qua bút pháp của Lệnh Hồ đại hiệp bao giờ. Chỉ theo tiên sư cho biết, võ công của Lục Tào đều từng được Thiên Long lão nhân chỉ điểm, có thể trong đó có thêm vô phần nào nào chiêu thức Kim Bút cũng chưa biết chừng.
Nhất Kiếm Phong Quan ra chiều hài lòng gật đầu nói :
- Mạc mỗ cũng nhận xét như vậy...
Đêm hôm ấy, trong một thư phòng nhỏ ở hậu viện, Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền hỏi Hầu sư gia :
- Theo sư gia thì hai tên tiểu tử họ Hà và họ Do có tin cậy được

chăng?
Hầu sư gia him híp đôi mắt chuột, cười nham hiểm nói :
- Đằng nào cũng là thứ tiên phong đi đầu, tin cậy được hay không thì có gì khác nhau?
Lưu Tinh Song Quyền hỏi :
- Vậy theo sư gia thì nên cho tên Do tiểu tử ấy danh nghĩa là gì?
Hầu sư gia đưa tay nhẹ vuốt bộ râu dê lún phún vàng và cứng, ngẫm nghĩ một hồi mới nói :
- Tuổi trẻ hiếu danh hơn hiếu lợi, chỉ cần nâng lên một chút là chắc chắn sẽ càng ra sức nhiều hơn, cứ cho hắn danh nghĩa huỳnh y võ sư cũng được.
Nhất Kiếm Phong Quan gật đầu :
- Pho bút pháp của tiểu tử ấy khá cao cường, thật ra cũng rất xứng đáng là một huỳnh y võ sư!
Hầu sư gia như sực nhớ ra, ngẩng lên trố mắt hỏi :
- Mạc sư phụ đã trông rõ pho bút pháp của tiểu tử ấy không hoàn toàn giống bút pháp của Lệnh Hồ Huyền chứ?
Nhất Kiếm Phong Quan gật đầu :
- Vâng, Mạc mỗ đã chú ý quan sát, chỉ có bốn năm phần là giống nhau thôi!
Hầu sư gia chầm chậm nói :
- Chỉ cần không phải truyền nhân chính tông của võ học Thiên Long, thu nhận cũng chẳng hề gì. Bằng không, chúng ta chẳng thể không đề phòng lão Tiêu Dao phái người tiềm phục, vậy thì khó mà trả lời được với Thái Phó giáo chủ.
Lưu Tinh Song Quyền tiếp lời :
- Xin hỏi Hầu sư gia, Tổng đàn có cho biết bao giờ mới thành lập tiêu cục này chưa?
Hầu sư gia lắc đầu :
- Chưa! Nhưng có lẽ cũng sắp rồi!
Ba hôm sau, lại có một nhân vật giang hồ đến, người ấy tự xưng là môn hạ Thiên Tài, tên là Bùi Gia Tinh, chuyên sử dụng một pho Xuyên Vân chưởng pháp, công lực khá cao thâm, kết quả được thu nhận là bạch y võ sư.
Do Nhân Kiệt thấy vị Bùi Gia Tinh ấy càng nhìn càng thấy quen, nhưng nhất thời không nhớ ra được đã gặp tại đâu. Cuối cùng, sau khi trải qua một phen lục tìm trí nhớ, chàng đã biết Bùi Gia Tinh ấy chính là Tam Mục Thần Ưng Hạ Thủ Đạo, Bạch kỳ hộ pháp thuộc Huyết Chưởng đường trong Thiên Ma giáo.
Tam Mục Thần Ưng lúc này ngoại mạo có điểm khác, nhất là nốt ruồi

to ở giữa chân mày, chẳng rõ đã được khử bỏ bằng cách nào, lại thêm vào một bộ râu rậm, thoáng nhìn cơ hồ hoàn toàn biến thành một người khác.
Do Nhân Kiệt sau khi khám phá ra thân phận của tên hộ pháp Thiên Ma này, nhất thời hết sức phân vân khó xử.
Chàng hết sức căm ghét Tam Mục Thần Ưng, nhớ hồi ở Phân đàn Tương Dương, lúc Vu Khê lão quái đến vấn tội, y chẳng những không viện thủ mà còn nháy mắt ngăn cản Hoa Hoa công tử can thiệp, đủ rõ y là một kẻ tiểu nhân thâm hiểm.
Thế nhưng, hiện giờ nếu chàng vạch mặt y ra thì giải thích thế nào về việc chàng phát hiện ra được?
Do đó chàng đã tạm thời dằn nén, chàng không khỏi kinh hãi lẫn khâm phục Thiên Ma giáo tin tức linh thông đã cho người trà trộn đúng lúc đến vậy.
Đồng thời, đó cũng khiến chàng liên tưởng đến bản thân. Chàng rời Tổng đàn Thiên Ma giáo đã hơn một tháng, tối đa chỉ còn kéo dài được chừng một tháng nữa thôi, qua khỏi hạn kỳ ấy thì chàng biết tính sao?
Lúc ấy nếu cắt đứt quan hệ với Thiên Ma giáo, phải chăng quả là đáng tiếc?
Còn như một người đóng hai vai, tiếp tục giữ gìn địa vị khó khăn lắm mới có được trong Thiên Ma giáo, đến lúc ấy sẽ dựa vào lý do gì để thoát thân khỏi đây?
Thấm thoát lại năm ngày nữa trôi qua, hôm ấy Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền bỗng cho triệu tập bốn mươi sáu vị võ sư lại.
Nhất Kiếm Phong Quan với giọng nghiêm nghị và phấn khởi tuyên bố :
- Báo cho chư vị sư phụ, tiêu cục của chúng ta ngày mai là khai trương rồi! Hẳn mọi người đều hiểu rất rõ, sau khi tiêu cục của chúng ta khai trương, Thiên Ma giáo nhất định sẽ ra sức quấy nhiễu. Về vấn đề ấy, xin chư vị hãy yên tâm! Mạc mỗ dám cam đoan với chư vị, mỗi người hưởng một phần lương là làm một phần việc, tuyệt đối không để cho chư vị chỉ vì mấy mươi lạng bạc lương tháng mà liều mạng tắm máu với kẻ địch. Tục ngữ có câu “binh đến tướng cản, nước đến đất chắn”. Hoa đại quan nhân của chúng ta sự nghiệp không chỉ ở một nơi, vô luận đối phương phái đến cao thủ thế nào, phía chúng ta cũng có người tương đương ứng phó. Điều này trong tương lai mọi người sẽ được chính mắt chứng kiến, không cần Mạc mỗ phải nói nhiều. Nay Mạc mỗ chỉ yêu cầu chư vị cần phải bình tĩnh và đoàn

kết, mỗi người giữ lấy vị trí của mình, phục tùng sự điều động, không khuất phục trước uy thế, không bị mê hoặc trước lợi lộc, cùng phấn đấu vì phát triển sự nghiệp của bổn cục, cùng phấn đấu vì chính nghĩa võ lâm! Sau cùng, Mạc mỗ xin nói thêm câu nữa. Hoa đại quan nhân quyết không bao giờ ngược đãi chư vị!
Quả là một trang diễn thuyết hùng hồn đanh thép.
Nhất Kiếm Phong Quan vừa dứt lời, tiếng hoan hô vang lên cùng khắp.
Do Nhân Kiệt thầm bội phục, nếu luận về việc khích động sĩ khí, tên này kể như là đã thành công, thật không ngờ y lại còn có tài ăn nói đến vậy.
Tiếp theo, Lưu Tinh Song Quyền theo danh sách điểm danh, phát trước tiền lương tháng sau, ngoài ra không phân biệt đẳng cấp, mỗi người đều được thưởng thêm trăm lạng.
Sự việc ấy lại giành được một hồi tiếng hoan hô như sấm động.
Do Nhân Kiệt liếc nhìn Tam Mục Thần Ưng, chỉ thấy y tuy không có cử chỉ gì, song ánh mắt ngập đầy vẻ lo lắng và hoang mang. Thiên Đạo giáo dưới sự hành đạo của Đỗ Môn tú sĩ lại có nhân lực và tài lực hùng hậu đến vậy, hiển nhiên vị hộ pháp Thiên Ma giáo này không bao giờ ngờ đến.
Hôm sau, Nhất Kiếm Phong Quan chia bốn mươi sáu võ sư làm hai nhóm, một phái làm tiêu đầu, một giả làm khách mừng, chia thành nhiều nhóm nhỏ dẫn vào trong thành.
Tại một đường phố lớn đông đúc nhất, tòa tiêu cục đã được trang hoàng tươm tất, chỉ còn chờ đốt pháo lên bảng hiệu nữa thôi.
Mãi đến khi vào đến trong tiêu cục, Nhất Kiếm Phong Quan mới tuyên bố :
- Tiêu cục này sẽ do huỳnh y võ sư Do Nhân Kiệt chủ trì! Còn về danh nghĩa đối ngoại thì là Kim Bút Thần Hiệp Do tổng tiêu đầu!
Do Nhân Kiệt tuy rất bất ngờ nhưng không từ chối, chàng biết Đỗ Môn tú sĩ chẳng phải người tốt lành gì, lại thêm Thái Công Minh nay đã là Phó giáo chủ, hãy còn nỗi ân oán sinh tử với Thiên Sơn tam nghĩa, nhưng chàng cho rằng đó đều không thành vấn đề, chỉ cần Thiên Đạo giáo này thật sự với tôn chỉ tiêu diệt Thiên Ma giáo, mà bản thân Thiên Đạo giáo không có hành vi tàn ác, chàng cũng chẳng tiếc công mà ra sức.
Tiêu cục được đặt tên là Tứ Hải tiêu cục!
Hôm đầu tiên khai trương bình an vô sự, hiển nhiên Phân đàn Thiên Ma giáo trong thành trước đó chưa được tin, và Tam Mục Thần Ưng cũng chưa có cơ hội tung tin ra được.

Tuy nhiên, thời gian bình yên chẳng được bao lâu. Ngay trong đêm thứ ba sau ngày khai trương, trên đại môn tiêu cục bỗng xuất hiện một hàng chữ mầu máu to lớn :
“Hạn định nội trong ba hôm phải tháo bỏ bảng hiệu đóng cửa!”
Do Nhân Kiệt phát hiện chỉ mỉm cười, không hề bận tâm đến. Chàng biết đó nhất định là kiệt tác của Phân đàn Thiên Ma giáo tại đây, đối phó với một Phân đàn, chàng hãy còn thừa sức nhiều. Do đó, chàng một mặt phái người rửa sạch giòng chữ mầu máu đỏ ấy, đồng thời báo tin đến Hoa trạch, chờ đợi hành động tiếp theo của đối phương.
Song kể cũng lạ, ba ngày sau vẫn chưa thấy Phân đàn Thiên Ma giáo trong thành có động tĩnh gì cả.
Thoạt tiên Do Nhân Kiệt hết sức thắc mắc, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra lý do.
Sở dĩ Phân đàn Thiên Ma giáo trong thành tạm thời án binh bất động, nhất định là đã được Tam Mục Thần Ưng thông tri, cho biết thực lực hiện nay của Tứ Hải tiêu cục, Phân đàn quyết không đủ khả năng đối phó, nên nhẫn nhịn và cấp báo với Tổng đàn xin xử lý.
Nếu chàng đoán không lầm thì một khi Tổng đàn nhận được báo cáo, nhất định sẽ có nhiều hộ pháp kéo đến, và không chừng còn có cả hộ giáo nữa.
Bên này tuy chẳng phải yếu kém, nhưng liệu có điều động kịp chăng? Chàng vốn định tìm cơ hội bày tỏ sự lo nghĩ của mình với Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền, nhưng sau cùng nghĩ lại, chàng lại lặng thinh không đề cập đến.
Đó là bởi hai nguyên nhân, một là chàng không muốn tỏ ra mình nhu nhược, hai là nhân dịp này khảo nghiệm năng lực ứng biến của Thiên Đạo giáo, xem giáo phái này có thật sự đối kháng nổi với Thiên Ma giáo hay không?
Năm hôm nữa lại qua đi nhanh chóng, theo Do Nhân Kiệt ước tính, có lẽ chừng bốn năm hôm nữa là người của Tổng đàn Thiên Ma giáo sẽ đến nơi.
Thế nhưng, ngay chiều hôm ấy lại có khách hàng tìm đến, đó là một người buôn muối họ Từ, muốn đến Xuyên Trung mua hàng, vì sợ đường đi không yên ổn nên đến hỏi thủ tục bảo tiêu.
Bởi Do Nhân Kiệt không ngờ tiêu cục này lại thật sự có khách hàng, nên khi đối phương cho biết ý định, chàng bàng hoàng chới với còn hơn là Thiên Ma giáo kéo đến tấn công. Song chiêu bài đã treo trước cửa, không tiếp đối phương sao được?
Thế là, chàng đành bảo Hà Đại Bảo rót trà mời khách, một mặt phái một võ sư họ Khổng ra ngoài thành xin ý kiến Nhất Kiếm Phong

Quan và Lưu Tinh Song Quyền, vụ làm ăn này nhận hay không? Giá cả thế nào và phái bao nhiêu người?
Ở đây, chàng mời người buôn muối họ Từ vào trong khách sảnh, vờ ra vẻ rất thận trọng hỏi rõ từng chi tiết hầu kéo dài thời gian.
Theo người buôn muối họ Từ cho biết, đối phương cần bảo vệ song trình chứ không phải đơn trình, vào Xuyên Trung gồm có ba chiếc thuyền, chuyến đi chở tám ngàn cân đồng, sau đó với số tiền bán đồng mua muối quay về. Giá tám ngàn cân đồng ước chừng ngàn lạng bạc, nếu đổi là ba thuyền muối ăn quay về thì sẽ trị giá trên một vạn lạng.
Nói quanh nói co một hồi, nửa giờ trôi qua, Hà Đại Bảo từ trong đi ra, khẽ hắng giọng rồi nói :
- Khổng sư phụ có việc cần mời Tổng tiêu đầu vào trong một lát.
Do Nhân Kiệt liền vội đứng lên đi ra hậu viện. Thấy Khổng võ sư đang lau mồ hôi và khẽ chuyện trò với mấy võ sư khác, chàng liền bước nhanh đến hỏi :
- Mạc sư phụ và Đơn sư phụ nói sao?
Khổng võ sư ngẩng lên đáp :
- Mạc sư phụ và Đơn sư phụ đã đi Nhạc Dương chưa về đến.
- Vậy thì...
- Tại hạ có xin ý kiến của Hầu sư gia. Hầu sư gia bảo là việc làm ăn đâu thể không nhận, nhưng bởi đây là vụ giao dịch đầu tiên của bổn cục. Theo ý lão nhân gia ấy, vì thận trọng xin Tổng tiêu đầu đích thân vất vả một chuyến. Giá cả là một phân rưỡi trị giá hàng áp tải, đó là thông lệ, không nhượng bộ được. Còn về mặt nhân thủ, Hầu sư gia bảo đó là tùy Tổng tiêu đầu điều động, lão nhân gia ấy không có ý kiến.
Do Nhân Kiệt trầm ngâm gật đầu nói :
- Được rồi!
Thế là vụ giao dịch này đã được nhận với tiêu ngân là một ngàn sáu trăm năm mươi lạng bạc. Trước khi lên đường thu trước một phần ba. Nếu giữa đường gặp bất trắc, tiêu cục sẽ phải bồi thường bảy phần theo trị giá hàng áp tải.
Vụ giao dịch thỏa thuận xong, tất cả võ sư trong tiêu cục đều hết sức phấn khởi.
Riêng Do Nhân Kiệt tuy bề ngoài cũng tỏ vẻ vui mừng, nhưng trong lòng thì lại có cảm giác nặng nề khó tả.
Có hai điều chàng không sao hiểu nổi, một là chàng hết sức hoài nghi về vị thương buôn họ Từ, y là một phú gia nổi tiếng trong thành Huê Dung, nhất định cũng là đối tượng béo bở của Phân đàn Thiên

Ma giáo tại đây. Khi Thiên Ma giáo tiến hành việc tống tiền, đầu tiên là đe dọa đối tượng không được xin bảo hộ của quan chức và các bang phái khác. Trong tình huống như vậy, họ Tư nếu muốn đến Xuyên Trung buôn bán, sao không nhờ Thiên Ma giáo giúp đỡ mà lại đi giao dịch với một tiêu cục mới thành lập?
Hai là hiện nay chàng là một Tổng tiêu đầu, trong lúc dông bão sắp ập đến thế này, một Tổng tiêu đầu quan trọng đến thế nào, tại sao Hầu sư gia lại vì một vụ giao dịch không đáng kể mà phái chàng đi khỏi tiêu cục? Đó là Hầu sư gia nhất thời hồ đồ hay sao?
Nếu là Nhất Kiếm Phong Quan hoặc Lưu Tinh Song Quyền thì có thể, còn như ai đó cho rằng Hầu sư gia hồ đồ thì người ấy mới thật sự là một kẻ hồ đồ. Theo nhận xét của chàng, Hầu sư gia nếu không phải Đỗ Môn tú sĩ thì cũng là một người thân tín của Đỗ Môn tú sĩ, lẽ nào lại không phân biệt được sự khinh trọng lợi hại? Do đó, chàng sau cùng đã khẳng định, việc nhận vụ giao dịch này và chàng bị phái xuất, bên trong ắt phải có vấn đề.
Tuy nhiên, chàng không muốn mệt óc nhiều vì những nghi vấn ấy, bất kể sẽ xảy ra việc gì, đến thì cứ đến, đằng nào hai bên cũng tương đương nhau, nắm lấy cơ hội tha hồ chém giết một phen cũng tốt.
Tối hôm ấy, thương buôn họ Từ mang đến năm trăm năm mươi lạng bạc và căn dặn :
- Sáng sớm ngày mốt lên đường!
Thế là Do Nhân Kiệt bắt tay vào việc chọn lựa tiêu sư, bởi đây không phải một vụ làm ăn lớn và lại đi đường thủy, nên chàng quyết định chỉ cần ba võ sư không mang theo một phổ ky hay thủ hạ nào.
Ba võ sư thì chàng định trong ba cấp, mỗi cấp chọn lấy một người, hắc y võ sư dĩ nhiên là Hà Đại Bảo, bởi rất có thể sau khi họ rời khỏi, người của Thiên Ma giáo sẽ kéo đến ngay, chàng đâu thể để cho Hà Đại Bảo ở lại chịu chết, đành rằng đi áp tải cũng có nguy hiểm, nhưng có chàng trông nom thì vẫn tốt hơn.
Bạch y võ sư được chọn là Khổng võ sư, người này tên Khổng Nghĩa Dương, ngoại hiệu Bát Thủ Nhân Viên, tuy võ công không đáng kể nhưng rất cơ trí và lão luyện.
Huỳnh y võ sư được chọn là một đệ tử phái Hoa Sơn, tên là Chu Tử Minh ngoại hiệu là Tả Thủ Thần Kiếm. Người này tuy tuổi đã ngoài bốn mươi, nhưng tính ra cũng còn là sư điệt của Bạch Y Hiệp. Sở dĩ y phen này đến đây làm một tiêu sư chính là định nhân cơ hội báo thù cho sư thúc Bạch Y Hiệp. Trong huỳnh y võ sư đa số võ công cao cường, song chàng dĩ nhiên phải chọn một người đáng tin cậy hơn

hết.
Đến ngày lên thuyền, Do Nhân Kiệt sau khi dặn dò một số việc với phó Tổng tiêu đầu họ Duẫn, cũng là một huỳnh y võ sư, chàng liền cùng Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh, Bát Thủ Nhân Viên Khổng Nghĩa Dương và Hà Đại Bảo đi ra bến sông.
Hành lý chàng mang theo ngoài một ngọn phán quan bút, chỉ có một rương quần áo gọn nhẹ nữa thôi. Trong rương ngoài áo quần và ít bạc vụn, chàng còn mang theo đôi Tam Lăng thích để khi cần thiết sẽ với diện mạo Ác Quân Bình xuất hiện.
Lát sau, vị chủ hàng họ Từ cũng đã đến nơi. Đôi bên sau chốc lát thương lượng đã quyết định xong một số chi tiết nhỏ sau khi lên đường. Qua lần trao đổi sau cùng ấy, Do Nhân Kiệt càng thấy có nhiều chỗ khả nghi hơn trong chuyến đi này.
Thuê tiêu sư áp tải hàng hóa thường thì có hai khả năng. Một là chủ hàng đích thân đi theo, hai là chủ hàng phái người đắc lực thay mặt. Song vị thương buôn họ Từ thì cả hai đều không, y bảo là khi đến Xuyên Trung, y phải đứng ra giao thiệp giải quyết vấn đề tiêu thụ số đồng và mua vào muối ăn, bằng không giá cả sẽ rất thiệt thòi. Nhưng sau cùng y lại cho biết là không thể đi theo thuyền hàng với lý do là có chứng say sóng. Vậy có lạ không chứ? Bao nhiêu năm sống nhờ trên mặt nước mà lại có chứng say sóng ư?
Do Nhân Kiệt đã có sự chuẩn bị từ trước nên cũng chẳng bận tâm nhiều. Sau khi họ Từ đi khỏi, chàng bắt đầu sắp xếp nhân lực. Dưới bến sông là ba chiếc thuyền hai khoang rất to và hình dạng giống như nhau, thân thuyền dài hơn ba trượng, qua việc thuyền khẳm khá sâu mà vẫn rất quân bình, đủ thấy chủ nhân của ba chiếc thuyền này ắt là một người lão luyện trong nghề.
Do Nhân Kiệt đi xuống lần lượt xem xét ba chiếc thuyền, sau đó quyết định bốn người chia ra ba thuyền. Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh theo chiếc thứ nhất, Bát Thủ Nhân Viên Khổng Nghĩa Dương theo chiếc thứ nhì, chàng với Hà Đại Bảo theo chiếc thứ ba.
Chàng còn dặn là mỗi thuyền phải tự nấu ăn lấy, và khi đỗ cũng như lúc đi, giữa thuyền này với thuyền kia không được cách nhau quá ba trượng. Bình thường vô sự không được tụ tập cờ bạc hoặc tán gẫu, và cũng không được tùy tiện đi lại. Khi nào đỗ thuyền ở bến lớn thì mới được uống rượu, nhưng không được uống say.
Ngoài ra chàng còn đặc biệt dặn dò Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên nếu như giữa đường gặp biến cố, bất kể kẻ địch bao nhiêu người thì cũng phải cố gắng tránh ra tay trước, mọi sự đều phải nghe theo hiệu lệnh của chàng.

Sắp xếp xong, thuyền nhổ neo khởi hành.
Sau khi thuyền rời bến, Hà Đại Bảo nói :
- Lão đệ dặn này dặn nọ với mọi người, duy đối với Hà Đại Bảo này lại chẳng nói một lời, đó là lý do gì? Chả lẽ lão đệ đã quên mất Hà Đại Bảo này cũng là một hắc y võ sư hay sao?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Là tiêu đầu chứ chẳng phải hắc y võ sư gì cả!
Hà Đại Bảo gật đầu :
- Cũng được! Tiêu đầu thì tiêu đầu, cũng như nhau thôi. Hãy nói mau, Hà Đại Bảo này phải chăng cũng có thể làm được chút việc gì đó chứ?
- Chỉ sợ Hà đại ca không chịu nghe đấy thôi!
- Bậy nào! Kẻ khác nói mỗ có thể không nghe, lời nói của lão đệ mỗ không nghe sao được? Nói mau đi, ngoại trừ bảo mỗ nhảy xuống sông tự tận, lời gì mỗ cũng nghe hết, không nghe thì là cháu chắt của lão đệ!
- Thật chăng?
- Thật!
- Tốt lắm! Vậy thì hãy nằm xuống ngủ đi!
Hà Đại Bảo cơ hồ nhảy dựng lên :
- Sao? Lão đệ... bảo mỗ ngủ ư? Lão đệ... tưởng Hà Đại Bảo này ngoài việc ăn và ngủ, chẳng làm được trò trống gì thật ư?
Do Nhân Kiệt nghiêng mắt mỉm cười :
- Vừa rồi chúng ta đã giao hẹn thế nào nhĩ?
Hà Đại Bảo đành nằm xuống, làu bàu :
- Ban ngày ban mặt thế này mà bảo người ta ngủ, thật phi lý hết sức!
- Hà đại ca tưởng ngủ là xấu ư? Đại ca có biết là bao nhiêu mạng người trên ba chiếc thuyền đều nhờ vào giấc ngủ này của đại ca không?
Hà Đại Bảo ngồi bật dậy, trố mắt ngạc nhiên hỏi :
- Lão đệ nói sao? Hãy lặp lại nghe xem!
- Trên ba chiếc thuyền nếu không có một người chịu ngủ vào ban ngày thì đến đêm sẽ giao cho ai trông coi?
Hà Đại Bảo vỡ lẽ :
- Đúng, đúng! Mỗ ngủ, mỗ ngủ!
Đoạn liền lại nằm trở xuống, gối tay dưới đầu và nhắm mắt lại.
Nhưng lát sau bỗng lại mở mắt ra, đôi ngươi đảo liên hồi, chẳng có vẻ gì muốn ngủ cả.
Do Nhân Kiệt cười hỏi :
- Ngủ không được phải không?

Hà Đại Bảo lắc đầu :
- Không phải!
- Vậy sao không ngủ đi?
- Mỗ muốn hỏi một điều.
- Điều gì?
- Mỗ muốn biết lão đệ chia bốn người trên ba thuyền với dụng ý phải chăng là nếu vạn nhất xảy ra chuyện, không đến đổi bị chết hết cả lũ?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Có thể nói như vậy!
Hà Đại Bảo khoái chí :
- Vậy là Hà Đại Bảo này không ngu chứ?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Ai bảo đại ca ngu bao giờ?
Đêm hôm ấy, thuyền đỗ lại ở Thạch Thủ. Hôm sau, từ Thạch Thủ bắt đầu ngược dòng đi lên. Hằng ngày, Do Nhân Kiệt đều đứng ở đuôi thuyền ngắm cảnh, đồng thời xem xét những chiếc thuyền qua lại có chỗ khả nghi hay không.
Song liên tiếp ba ngày trôi qua, chẳng việc gì xảy ra cả. Do Nhân Kiệt thầm lấy làm lạ, hai hôm nữa đã đến Nghi Đô rồi, chả lẽ Phân đàn Thiên Ma giáo tại đây thiếu người đã thông báo với phân đào Nghi Đô là sẽ do nơi đó động thủ hay sao?
Hai hôm sau, thuyền đến Nghi Đô, các thủy thủ trên ba chiếc thuyền thảy đều đồng ý yêu cầu bãi bỏ qui định cấm rượu, lên bờ mua rượu uống.
Do Nhân Kiệt bởi đã có nói trước, nên đành phải chấp thuận, chỉ dặn bảo phải chia làm hai tốp, một tốp lên bờ và một tốp ở lại trông thuyền, khi nào đến Tỉ Quy hoặc Ba Đông mới đến lượt tốp ở lại trông thuyền lên bờ. Thế nhưng Nghi Đô là một nơi sầm uất, không ai chịu bỏ qua cơ hội, sau cùng chỉ để lại mỗi thuyền một thủy thủ già trông coi.
Do Nhân Kiệt vô phương, đành dặn bảo Tả Thủ Thần Kiếm, Bát Thủ Nhân Viên và Hà Đại Bảo tranh thủ nghỉ ngơi để đến đêm cảnh giác đề phòng.
Kết quả, đêm ấy chàng đã lo lắng hoài công. Chẳng những đêm nghỉ tại Nghi Đô không xảy ra sự việc gì cả mà mãi đến Nghi Xương cũng chẳng việc gì xảy ra.
Tuy nhiên, Do Nhân Kiệt quyết chẳng tin chuyến đi này có thể bình yên đến được Tự Cống, thuận lợi bán được đồng và chở ba thuyền muối ăn quay về. Do đó, cứ một ngày bình lặng qua đi là chàng lại

càng thêm lo lắng, đến đỗi cứ mỗi lần nhìn thấy lá tiêu kỳ màu vàng phất phơ theo gió trên chiếc thuyền thứ nhất là chàng tưởng chừng như đó là một bức phướn chiêu hồn, gây cảm giác ghê rợn chẳng lành.
Hôm thứ mười hai, thuyền đến phụ cận miếu Hoàng Lăng thì trời đã sẫm tối.
Chiếc thuyền đi đầu ra hiệu báo, thuyền lão đại trên thuyền này liền vòng ra khoang sau gặp Do Nhân Kiệt hỏi :
- Tổng tiêu đầu thấy chúng ta neo thuyền nghỉ đêm tại đây được chăng?
Do Nhân Kiệt thò người ra ngoài hỏi :
- Đây là đâu?
Thuyền lão đại đưa tay chỉ :
- Vừa qua khỏi đập Bình Thiện chưa đến miếu Hoàng Lăng, đây chẳng là đâu cả, thổ danh là bãi Nga Chưởng. Nhưng Tổng tiêu đầu có nhìn thấy không? Đằng kia, dưới mỏm núi kia quả là chỗ neo thuyền lý tưởng, ít sóng gió, nước lại sâu, ý của thuyền trưởng là tốt nhất đỗ tại đó, bằng không qua khỏi đây là khó mà tìm được một nơi như vậy nữa.
Do Nhân Kiệt nhìn theo hướng chỉ, bất giác thoáng động tâm thầm nhủ :
- "Đúng vậy! Đây quả là một nơi đỗ thuyền lý tưởng, nhưng cũng có thể là một nơi giết người lý tưởng. Chẳng kể ngươi vô tâm hay cố ý, Do Nhân Kiệt này quyết định chấp nhận thịnh tình này."
Thế là, chàng giả vờ hài lòng gật đầu nói :
- Nơi ấy quả cũng khá tốt...
Thuyền lão đại thấy chàng ưng thuận, ra chiều hết sức vui mừng, vội chạy lên mũi thuyền phát tín hiệu dừng lại với hai chiếc thuyền đi trước.
Hà Đại Bảo thò đầu ra nhìn quanh rồi hỏi :
- Đây là nơi quái quỷ gì vậy?
Do Nhân Kiệt cười thấp giọng hỏi lại :
- Thủy tính của Hà đại ca thế nào?
Hà Đại Bảo ngạc nhiên :
- Hỏi chi vậy?
- Chúng ta đang ở trên sông, không hỏi về thủy tính thì hỏi gì?
- Còn lão đệ thì sao?
Do Nhân Kiệt đáp :
- Nếu là sông nhỏ thì không sao, còn như rơi xuống đại giang thì chết chắc!

Hà Đại Bảo lắc đầu :
- Mỗ còn tệ hơn lão đệ nhiều, dù là con sông nhỏ thì mỗ cũng chịu chết thôi!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vậy thì hãy mau ngủ đi!
Hà Đại Bảo thoáng ngẩn người :
- Đêm nay... sẽ có sự kiện gì xảy ra phải không?
Do Nhân Kiệt nhún vai :
- Cũng chưa biết chừng! Tục ngữ có câu "cẩn tắc vô ưu", đề cao cảnh giác vẫn hơn!
Đêm ấy Do Nhân Kiệt mặc nguyên quần áo nằm xuống, sau một lúc điều tức đã ngủ thiếp đi.
Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, Do Nhân Kiệt bỗng giật mình tỉnh giấc, bởi tiếng hét :
- Tiểu tử, ngươi dám...
Rồi thì "bộp" một tiếng, như có một vật nặng bị chưởng lực đánh rơi xuống sông.
Do Nhân Kiệt lập tức rút lấy ngọn phán quan bút dưới gối, tung mình đứng lên, nhanh như tên bắn lao ra ngoài.
Ra đến boong thuyền, Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn, bất giác ngớ người. Dưới ánh trăng, chỉ thấy Hà Đại Bảo một tay nắm mạn thuyền, tay kia xách lưng quần đang thừ ra nhìn xuống dòng sông.
Chàng đến gần hỏi :
- Việc gì thế?
Hà Đại Bảo lắp bắp :
- Có người ám toán...
Do Nhân Kiệt quay người nhìn quanh, chẳng thấy một bóng người, bất giác chau mày nói :
- Hà đại ca không hoa mắt đấy chứ?
- Mỗ mà nói dối không phải con người!
- Vậy kẻ ám toán như thế nào?
- Không thấy rõ!
- Ý đại ca muốn nói là trông thấy người mà chưa nhìn rõ diện mạo phải không?
Hà Đại Bảo ngớ người, đành thành thật nói :
- Người cũng chẳng trông thấy!
Do Nhân Kiệt bực mình lẫn nực cười, lại hỏi :
- Đã không thấy người thì đại ca dựa vào đâu mà dám quả quyết là có kẻ ám toán?
- Cái đầu của mỗ suýt nữa đã bị ném vỡ, chả lẽ còn giả được hay

sao?
- Ám khí đến từ hướng nào?
- Trên núi!
- Là một hòn đá phải không?
- Không!
- Ám khí bao lớn? Hình dạng ra sao?
- Tròn tròn và to thế này nè!
Hà Đại Bảo định đưa tay ra diễn tả, mới hay một tay hãy còn xách lấy lưng quần, bèn vội cột quần lại, đồng thời nói :
- Giống như một khúc rễ cây, nhưng...
Ngay khi ấy bóng người nhấp nhoáng, Bát Thủ Nhân Viên và Tả Thủ Thần Kiếm lần lượt xuất hiện. Những thủy thủ trên ba chiếc thuyền cũng đều bị kinh động đổ xô thò đầu ra khoang, trố to đôi mắt dáo dác nhìn quanh.
Do Nhân Kiệt khoát tay lớn tiếng nói :
- Không có gì đâu, mọi người yên tâm ngủ đi!
Hà Đại Bảo bỗng thảng thốt kêu lên :
- Mọi người hãy xem!
Đoạn giơ tay phải lên, ba người ngước lên nhìn bất giác thảy đều thừ người.
Máu! Bàn tay phải của Hà Đại Bảo bê bết máu tươi.
Do Nhân Kiệt thoáng đảo mắt, bỗng hỏi :
- Hà đại ca mới vừa nói sao? Ám khí giống như một khúc rễ cây ư?
Hà Đại Bảo định thần đáp :
- Phải, đầy lông lá...
Do Nhân Kiệt ánh mắt ngời lên :
- Có thể nào là một đầu người chăng?
Hà Đại Bảo trợn mắt :
- Không sai! Mỗ đã nhớ ra rồi, chắc chắn là một đầu người. Mỗ tưởng đâu là rễ cây, thì ra là tóc người.
Do Nhân Kiệt vừa định hỏi tiếp đầu người bị đánh rơi xuống chỗ nào, thì Bát Thủ Nhân Viên bỗng tung mình lên, như một cánh chim bay sà xuống sông.
Tả Thủ Thần Kiếm nói :
- Có lẽ Khổng sư phụ đã trông thấy đầu người đó rồi!
Y đoán không lầm, lát sau Bát Thủ Nhân Viên trở lên thuyền, tay xách một đầu người ướt sủng nước.
Do Nhân Kiệt bảo Hà Đại Bảo ở ngoài canh phòng, đoạn cùng Bát Thủ Nhân Viên và Tả Thủ Thần Kiếm xách đầu người đi vào khoang sau.

Chàng đem đầu người đến bên ngọn đèn kỹ lưỡng xem xét, sau đó đưa cho Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên xem qua, đoạn hỏi :
- Chu sư phụ và Khổng sư phụ từng gặp người này bao giờ chưa?
Hai người đều lắc đầu, Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi :
- Hai vị có ý kiến gì về đầu người này không?
Bát Thủ Nhân Viên trầm ngâm nói :
- Người này dường như chỉ mới vừa ngộ hại, nếu như Hà sư phụ ra ngoài sớm hơn một chút, không chừng đã nghe thấy tiếng la hét rồi...
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng, nếu ngộ hại trên nửa giờ là máu đã khô đặc rồi.
Tả Thủ Thần Kiếm nói tiếp :
- Qua vết thương phẳng đều, người này nhất định đã chết bởi loại binh khí đao kiếm và thuộc loại hảo hạng.
Do Nhân Kiệt trầm ngâm :
- Chẳng những là loại binh khí hảo hạng, mà võ công của đối phương cũng cao hơn kẻ ngộ hại rất nhiều.
- Tổng tiêu đầu nói rất đúng, nếu võ công giữa đôi bên mà không chênh lệch nhiều thì vết thương đâu phẳng đều đến vậy. Chu mỗ chỉ không hiểu là tại sao lại xảy ra gần đây thế này?
Bát Thủ Nhân Viên xen lời :
- Đúng rồi! Nếu đối phương với mục đích cướp tiêu hoặc tầm thù thì lẽ nào lại nội bộ tàn sát lẫn nhau trước khi động thủ thế này?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Khổng sư phụ nghĩ họ là người một nhà ư?
Bát Thủ Nhân Viên ngẫn người :
- Nếu không thì...
Tả Thủ Thần Kiếm tiếp lời :
- Điều ấy quả là khó hiểu. Thế nhưng, Chu mỗ còn một nhận xét khác, đó có lẽ chỉ là một sự ngẫu nhiên. Hai bên đã xảy ra xung đột ở nơi khác rồi đuổi nhau đến đây, cuối cùng một bên thua bại mạng vong, và bên thắng khi bỏ đi, không hề biết dưới núi có ba chiếc thuyền.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Không có thể, nhưng cũng mong là vậy!
Hôm sau, trước khi thuyền tiếp tục cuộc hành trình, ba thuyền lão đại trên ba chiếc thuyền cùng kéo đến hỏi thăm đêm qua đã xảy ra việc gì.
Do Nhân Kiệt vừa lựa lời an ủi, vừa lưu ý xem xét thần sắc của ba người. Sau cùng chàng nhận thấy ba người đều hết sức đôn hậu,

không chút gì đáng khả nghi cả, do đó, chàng càng tin là sự suy luận của Tả Thủ Thần Kiếm chẳng phải vô lý, rất có thể đó chỉ là một sự ngẫu hợp. Tuy nhiên, không vì vậy mà chàng giảm thấp lòng cảnh giác. Chàng có một niềm tin bất khả lay chuyển, cho dù sự kiện ấy là ngẫu nhiên hay không, chàng vẫn cho rằng ba chiếc thuyền này quyết không thể bình yên đến nơi.

Ba hôm sau, thuyền đến Ba Đông. Theo sự giao hẹn từ trước, lần này lại đến lúc mọi người lên bờ uống rượu. Song thật bất ngờ, lần này chỉ có hai người lên bờ.

Thì ra do bởi sự kiện xảy ra ở bãi Nga Chưởng hôm trước, ba thuyền lão đại đều có lòng giới bị, họ tự động ước thúc thủ hạ không được tự ý rời khỏi thuyền, chỉ phái hai người lên bờ mua rượu và thức ăn mang về thuyền ăn uống.

Có lẽ vì mấy năm gần đây các tiêu cục đều đã đóng cửa chuyển nghề, nên ba chiếc thuyền đi đến đâu, lá tiêu kỳ trước mũi thuyền cũng đều gây cho mọi người chú ý, phen này thuyền đến Ba Đông lại càng gây xôn xao hơn.

Có người hỏi đây là tiêu cục nào? Đặt tại đâu? Đã khai trương bao lâu? Có người hỏi trên thuyền là hàng hóa gì? Trị giá bao nhiêu và định đến đâu? Có người lại hỏi tiêu sư áp tải danh tánh là gì? Phải chăng là nhân vật lừng danh trên giang hồ trước kia?

Kẻ ăn không ngồi rồi kéo đến từng đám, chỉ chỉ trỏ trỏ và xôn xao bàn tán không ngớt. Nhà thuyền hết sức bực mình, bèn đến xin ý kiến Do Nhân Kiệt, giải quyết thế nào đối với những kẻ đa sự ấy?

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Do Nhân Kiệt nói :

- Họ hỏi sao thì cứ trả lời như vậy, đây là Tứ Hải tiêu cục ở Huê Dung đến Xuyên Trung buôn bán, trên thuyền chở toàn đồng, tiêu sư áp tải là Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh, Bát Thủ Nhân Viên Khổng Nghĩa Dương, Trung Châm Thiết Hán Hà Đại Bảo và Tổng tiêu đầu Kim Bút Thần Hiệp Do Nhân Kiệt.

Chàng thầm nhủ, đây là một chuyến bảo tiêu công khai dù loan truyền ra cũng chẳng hề gì. Nếu có kẻ không biết điều muốn cướp đoạt, sớm kéo đến đây hầu một lần giải quyết xong vấn đề, qua đó tạo lập chút uy tín thì cũng tốt thôi.

Chàng chờ nhà thuyền lui ra, lại cho gọi Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên đến, bảo hai người ở lại trên thuyền cẩn thận đề phòng. Chàng định vào trong thành một chuyến, xem có thể tìm được chút manh mối về sự kiện hôm trước hay không.

Do Nhân Kiệt vào đến trong thành, đảo quanh khắp nơi một vòng, thấy hãy còn sớm, bèn đi đến một tửu lầu ở cổng thành.

Chàng định ăn uống ư? Đúng vậy, nhưng đó không phải là mục đích duy nhất.
(mất 2 trang tập 5 trang 207-208)
với số người gần nửa trăm, khắp lầu ồn ào tiếng cười nói, tiếng gọi rượu và món ăn.
Vị sư gia ngồi ngay quày tính tiền là một lão nhân lưng gù, có lẽ là một Huỳnh kỳ hộ đàn.
Ngay khi chàng đang quan sát lão nhân lưng gù và chú ý lắng nghe các tửu khách khác chuyện trò, nơi cửa thang lầu bỗng xuất hiện một hán tử võ phục nhân tình ngũ đoản.
Hán tử ấy dường như mới vừa trải qua một chặng đường hối hả, trên trán ướt đẫm mồ hôi, ngực hãy còn phập phồng liên hồi.
Vì một bữa ăn có cần gấp gáp đến vậy chăng? Do đó, Do Nhân Kiệt nhìn qua là biết ngay hán tử ấy tuyệt không phải đến đây vì ăn uống.

KIM BÚT THẦN HIỆP

Hồi 11
Nghệ cao đởm tráng tựa thần long

Bởi không muốn khiến đối phương chú ý, chàng liền đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Hán tử ấy quét mắt nhìn quanh thật nhanh, đoạn hướng về gã phổ ky tai to gật đầu ra hiệu, rồi liền quay người trở xuống lầu.
Gã phổ ky tai to tiện tay cầm lấy một chiếc ấm trà không, theo sau đi xuống lầu.
Lát sau, gã phổ ky tai to một mình vội vã trở lên, bước nhanh đến trước quầy tính tiền, kề tai chẳng rõ nói gì với lão nhân lưng gù.
Nghe xong, lão nhân lưng gù liền tức thì biến sắc mặt.
Do Nhân Kiệt thấy vậy, bất giác thầm cười khẩy :
- “Hay lắm! Vậy là các ngươi đã biết thiếu gia đến đây rồi!”
Song chàng đã lầm, lão nhân lưng gù tuy nghe tin mắt đảo liên hồi, nhưng đó chỉ là sự biểu lộ đang nghĩ cách đối phó, chứ không hề liên quan đến một tửu khách nào đang hiện diện trong lúc này. Bởi lão ta lúc này đã bảo gã phổ ky tai to lui ra, một mình thẫn thờ ngồi hút thuốc.
Do Nhân Kiệt không khỏi đâm ra thắc mắc, thật ra là việc gì thế nhỉ?
Ngay khi ấy, một người trung niên áo dài ngồi ở bàn bên bỗng trố to

mắt nhìn chàng reo lên :
- Ồ, vị thiếu hiệp này... chẳng phải là Kim Bút Thần Hiệp, Do Nhân Kiệt thiếu hiệp, Tổng tiêu đầu của Tứ Hải tiêu cục vừa mới đến hôm nay đó ư?
Do Nhân Kiệt hết sức bực tức, song đành thoáng khom mình nói :
- Không dám, chính là Do mỗ đây!
Người trung niên ra chiều rất phấn khởi, nói tiếp :
- Quí cục thật là xuất sắc, hiện nay giới tiêu cục hầu như đã hoàn toàn giải thể. Vậy mà quí cục lại có nghị lực thế này, thật rất đáng khâm phục. Xin hỏi thiếu hiệp, trên đường đến đây có được bình yên chăng?
- Nhờ trời nên vẫn bình yên!
Người trung niên giơ ngón cái lên :
- Đương nhiên rồi! Tục ngữ có câu "không phải Võ nhị lang thì không qua đồi Cánh Dương", một nhân tài như lão đệ ai cũng chẳng khó nhận ra...
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Vị huynh đài này có lẽ không phải người địa phương chứ gì?
Người trung niên hiển nhiên chưa hiểu ra ngụ ý trong câu nói của chàng, vội nói :
- Vâng, vâng! Tại hạ là người phủ Thái Chân Sơn Tây!
- Huynh đài đã ăn uống xong rồi chứ?
Người trung niên ngơ ngẩn :
- Thiếu hiệp nói vậy là sao?
Do Nhân Kiệt tắt nụ cười, chậm rãi nói :
- Nếu huynh đài đã ăn uống xong, tốt hơn hết nên trả tiền rời khỏi đây trước.
Nếu không thì cũng xin đổi một chỗ ngồi khác, ngồi gần đây thế này e chẳng yên lành đâu.
- Lão đệ muốn nói...
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng :
- Tại hạ đề nghị như vậy, nghe hay không đó là tùy huynh đài.
Người trung niên như còn muốn nói gì nữa, nhưng trên thang lầu bỗng vang lên tiếng bước chân như trống vỗ, rồi thì nơi cửa thang lầu xuất hiện năm gã đại hán áo xanh.
Khi ngoảnh lại nhìn người trung niên, y đã chuồn mất tự bao giờ.
Năm đại hán áo xanh bước lên lầu, quét mắt nhìn quanh, đoạn liền sải bước đi về phía bàn Do Nhân Kiệt đang ngồi.
Sự xuất hiện của năm đại hán áo xanh này, Do Nhân Kiệt chẳng chút ngạc nhiên.

Bởi ngay khi người trung niên vừa rồi lên tiếng, chàng đã trông thấy lão nhân lưng gù nháy mắt ra hiệu với một gã phổ ky. Trong tình huống thế này, chàng chỉ còn cách ngồi yên chờ đợi, ngoài ra không còn sự lựa chọn nào khác.
Năm đại hán áo xanh đi đến trước bàn, một hàng dài sóng vai đứng yên, một đại hán cầm đầu ôm quyền nói :
- Vị này phải chăng chính là Do tổng tiêu đầu của Tứ Hải tiêu cục?
Do Nhân Kiệt ung dung ngẩng lên nói :
- Vâng, chư vị có điều chi kiến giáo?
Hán tử ấy nhếch môi cười :
- Ý của các huynh đệ là muốn xin Do đại tiêu đầu ban cho một bữa cơm ăn?
Rất rõ ràng, bọn này tuy muốn gây sự, nhưng lại không muốn để lộ thân phận, nên mới xuất hiện với thái độ của kẻ côn đồ.
Do Nhân Kiệt biết năm tên này cao lắm cũng chỉ là hàng hộ đàn, chàng vốn định thẳng thắn giải quyết vấn đề. Nếu qua đó khiến cho nữ ma đầu kia ra mặt, chàng sẽ nhân cơ hội này triệt để tiêu diệt Phân đàn Ba Đông.
Thế nhưng, chàng nghĩ đến cương vị tiêu sư hiện nay của mình, thấy làm như vậy không khỏi quá đáng. Nhất là trong chuyến đi này, chàng luôn có cảm giác đầy thần bí. Nếu để mặc cho tiếp tục phát triển, rất có thể hãy còn sự phát hiện kinh người hơn nữa, chàng chẳng vì khoái ý nhất thời mà làm ảnh hưởng đến chuyến đi này. Do đó, sau cùng chàng đã quyết định cố sức nhẫn nhịn, cho đến khi nào không nhẫn nhịn được nữa hãy tính.
Thế là chàng vờ như chợt hiểu ra mục đích và thân phận của đối phương, reo lên :
- À, ra vậy... không thành vấn đề, chỉ là việc nhỏ nhặt thôi. Dám xin năm vị bằng hữu cứ đưa ra con số tại đây, thế nào?
Gã đại hán cầm đầu thấy chàng dễ dãi như vậy, nhất thời lại đâm ra bối rối, không biết ứng phó sao cho phải.
Gã đại hán đứng cuối hàng tiếp lời :
- Luật lệ ở đây là hàng hóa theo thời giá, thu lấy một phân!
Khốn kiếp! Thu lấy một phân giá trị hàng hóa thì kẻ khác lấy gì mà sống?
Nhưng Do Nhân Kiệt vẫn bình thản nói :
- Vậy theo năm vị thì tám ngàn cân đồng, thời giá là bao nhiêu?
Đại hán ấy như không thỏa mãn :
- Chỉ là tám ngàn cân đồng ư?
Do Nhân Kiệt gật đầu :

- Vâng, chỉ là tám ngàn cân đồng.
Gã đại hán đầu tiên cười khẩy :
- Láo!
Do Nhân Kiệt hất hàm :
- Sao gọi là láo?
- Lần áp tải này đến ba vị tiêu đầu và một Tổng tiêu đầu mà hàng hóa chỉ là tám ngàn cân đồng, nếu đó là do Tần mỗ nói ra thì các hạ tin hay không?
- Nếu như Do mỗ có ý đồ khác thì không tin.
Đại hán ấy biến sắc :
- Các hạ nói năng nên cẩn thận một chút là hơn.
Do Nhân Kiệt him híp mắt :
- Do mỗ nói năng như vậy là cẩn thận lắm rồi, nếu các vị bằng hữu vẫn cảm thấy trái tai thì Do mỗ cũng chẳng biết sao hơn.
Đại hán đứng cuối nháy mắt, xen lời :
- Ba Đông đây còn một luật lệ nữa, đại tiêu đầu có muốn tham khảo chăng?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Xin sẵn sàng.
Đại hán ấy hắng giọng :
- Đó là nếu hàng hóa không định giá được thì sẽ thu theo số người hộ tiêu, một tiêu sư trăm lạng, Tổng tiêu đầu gấp đôi.
Do Nhân Kiệt ung dung ngẩng lên :
- Tổng cộng năm trăm lạng, đúng chăng?
Tất cả mọi tửu khách hiện diện thảy đều sửng sốt, ngay cả năm đại hán áo xanh cũng lộ vẻ bán tín bán nghi. Chẳng phải sao? Năm trăm lạng bạc cơ hồ phân nửa trị giá của tám ngàn cân đồng. Nếu là một tiêu sư ương hèn nhút nhát thế này thì nhận áp tải làm gì?
Song sự thật rõ ràng ngay trước mắt, họ không tin cũng chẳng thể được. Bởi Do Nhân Kiệt nói xong, liền thò tay vào lòng, lấy ra một chiếc túi da, trút ra một nắm kim châu thản nhiên để lên trên bàn.
Gã đại hán cầm đầu họ Tần mắt liền sáng lên, đưa tay toan hốt lấy.
Do Nhân Kiệt nhanh tay bụm lại nói :
- Hãy khoan!
Đại hán họ Tần lại biến sắc :
- Các hạ đã hối hận ư?
Do Nhân Kiệt nhẹ lắc đầu :
- Điều ấy bằng hữu yên tâm, nếu Do mỗ tiếc số tiền huê hồng này thì đâu có lấy ra và đã lấy ra rồi là không thu về nữa, trừ phi...
- Trừ phi sao?

- Trừ phi các vị bằng hữu không chịu nể mặt.
Đại hán họ Tần cường hăng hắc :
- Đó thì cũng xin các hạ hãy yên tâm.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vậy thì tốt!
Đoạn ngã người dựa vào ghế, bàn tay đặt trên kim châu rụt về, cầm lấy ấm rượu trước mặt, ung dung đưa lên miệng uống một hớp nhỏ.
Đại hán họ Tần cười khẩy đưa tay tới trước, nhưng bỗng biến sắc mặt, cánh tay đưa ra cũng khựng lại khi còn cách mặt bàn chừng ba tấc.
Thì ra năm hạt kim châu vàng lóng lánh đã lún sâu vào mặt bàn, chỉ lộ ra ngoài năm đốm sáng vàng, muốn lấy ra chỉ có hai cách. Nếu không thể bằng vào chân lực nội gia hút lấy thì phải dùng dao búa bổ chiếc bàn ra.
Đại hán họ Tần sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng, rồi từ trắng sang xanh, sau cùng trở thành tái ngắt.
Mọi tửu khách thấy vậy đã quên mất mình đang ở đâu, bất giác lớn tiếng hoan hô vang dội.
Năm đại hán áo xanh tuy thảy đều trong lòng hiểu rất rõ, dù năm người hợp sức cũng chẳng phải là đối thủ của chàng thiếu niên này. Song tình thế đã trèo lên lưng cọp, bắt buộc đành phải liều mạng thôi.
Ngay khi năm gã đại hán cắn răng vừa định xuất thủ, lão nhân lưng gù bỗng bước vội đến nói :
- Chư vị hãy khoan!
Năn đại hán áo xanh vốn trong tình thế bất đắc dĩ, giờ đã có cấp trên đứng ra giải vây, dĩ nhiên vui lòng dừng tay ngay.
Do Nhân Kiệt thì không nén được có chút tức giận, ngoảnh sang nhếch môi cười nói :
- Lão tiên sinh ra mặt thật là đúng lúc!
Lão nhân lưng gù hiển nhiên đã biết vị Tổng tiêu đầu Tứ Hải này chẳng phải tay vừa, không nhịn được cũng phải nhịn, bằng không sẽ tự chuốc nhục vào thân.
Do đó, lão đành tảng lờ trước những lời nói mai mỉa của Do Nhân Kiệt, vòng tay cười giả lả nói :
- Xin khách quan bỏ qua cho, người buôn bán cũng có nỗi khó khăn của người buôn bán, nếu mọi người chỉ động khẩu bất động thủ thì không sao, còn như thật sự động thủ thì tiểu điếm dĩ nhiên chẳng thể bàng quan tọa thị. Cũng may là đôi bên đã nói rõ ràng, sự tranh chấp chỉ có vậy, mặc dù chủ nhân tiểu điếm không có mặt, nhưng lão phu

cũng quyết định được, mọi sự cứ tính hết với tiểu điếm được rồi.
Đoạn giả vờ xô năm đại hán áo xanh đến cửa thang lầu, rồi bảo mấy tên phổ ky làm bộ làm tịch đưa xuống lầu.
Do Nhân Kiệt không yên tâm về ba chiếc thuyền, nên liền thu lại năm hạt kim châu, cũng theo sau trả tiền xuống lầu.
Về đến thuyền thì trời đã tối. Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên liền xúm lại hỏi thăm về tình hình trong thành. Do Nhân Kiệt bèn thuật lại sự việc đã xảy ra trên tửu lầu.
Hà Đại Bảo tranh trước nói :
- Vậy là đêm nay... chắc là sẽ được xem trò vui rồi...
Do Nhân Kiệt lắc đầu trầm ngâm nói :
- Bọn ấy tuy chưa chịu thôi, nhưng không hành động ngay đâu, rất có thể sẽ chờ khi thuyền rời khỏi Ba Đông...
Bát Thủ Nhân Viên tiếp lời :
- Theo tại hạ suy đoán thì bọn ấy sau khi trông thấy Tổng tiêu đầu giở bản lĩnh ra, từ nay nhất định sẽ không dám hành động công khai, nếu có đến cũng chẳng dùng thủ đoạn quang minh chính đại, nên tại hạ nghĩ được một cách ứng phó, có điều chẳng rõ Tổng tiêu đầu có đồng ý hay không?
- Cách gì vậy?
- Tiên hạ thủ vi cường!
- Ý Khổng huynh có phải là không chờ bọn họ tìm đến, đêm nay chúng ta cứ kéo đến tấn công trước chứ gì?
- Đúng vậy, qua lời kể của Tổng tiêu đầu, tửu lầu ấy hẳn chính là sào huyệt của bọn chúng!
Hà Đại Bảo gật đầu xen lời :
- Mỗ cũng có nghe người nói đến, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ ngộ nạn, quả là một ý kiến hay!
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Vậy không được ổn thỏa lắm!
Bát Thủ Nhân Viên thắc mắc hỏi :
- Không ổn thỏa ở chỗ nào?
- Tục ngữ có câu “muốn người không biết, trừ phi đừng làm”. Tin này một khi lan truyền đi thì cái chiêu bài Tứ Hải tiêu cục của chúng ta sẽ...
Tả Thủ Thần Kiếm tiếp lời :
- Tổng tiêu đầu lo nghĩ rất phải, tiêu sư áp tải mà rời khỏi tiêu hàng đi giết người bừa bãi, đành rằng không phải giết người tốt, nhưng đồn đại đi cũng chẳng hay ho gì.
Bát Thủ Nhân Viên chau mày :

- Tục ngữ có câu “minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”, chả lẽ chúng ta lại chờ đón chịu đựng những trò quái quỷ của bọn ấy hay sao?
Do Nhân Kiệt nhẹ lắc đầu :
- Biết làm sao hơn? Nếu miếng cơm của nghề bảo tiêu mà dễ ăn thì những tiêu cục khác đâu có đóng cửa. Cũng may là bọn này khả năng có hạn, chỉ cần chúng ta đề cao cảnh giác, liệu họ cũng chẳng giở ra được trò trống gì đâu.
Tả Thủ Thần Kiếm bỗng hỏi :
- Tổng tiêu đầu mới vừa nói là sau khi lên lầu không lâu đã thấy một người có thân hình ngũ đoản, dường như đã báo cáo tin chẳng lành gì đó đối với lão sư già lưng gù, vậy theo Tổng tiêu đầu thì có liên quan đến chuyến tiêu hàng này của chúng ta chăng?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng, việc ấy cũng đã khiến tiểu đệ hết sức bâng khuâng, có thể có liên quan, mà cũng có thể không liên quan. Nếu như có liên quan thì rất có thể là báo cáo về việc tốp người phái xuất thứ nhất của họ đã gặp nạn tại phụ cận miếu Hoàng Lăng.
Tả Thủ Thần Kiếm thoáng ngạc nhiên :
- Tổng tiêu đầu cho rằng đầu người ở miếu Hoàng Lăng chính là một trong số bọn ấy ư?
- Phải!
- Vậy thì đối phương là ai?
- Đó chính là điều mà tiểu đệ thắc mắc, bởi lẽ nào lại có các vị bằng hữu nào đó đã giúp đỡ bổn cục mà lại không nhận công lao? Điều ấy thật khó có thể hiểu được!
Hà Đại Bảo xen lời :
- Đó cũng chưa hẳn là vì Tứ Hải tiêu cục, biết đâu đối phương chỉ vì có giao tình với một người nào đó trong chúng ta cũng không chừng?
Bát Thủ Nhân Viên và Tả Thủ Thần Kiếm cùng nói :
- Nhận xét của Hà huynh cũng chẳng phải vô lý!
Do Nhân Kiệt gật đầu mỉm cười, ném cho Hà Đại Bảo cái nhìn khen ngợi.
Chàng không ngờ kẻ ngu cũng có lúc sáng suốt thế này, sự suy luận ấy quả là hợp tình hợp lý.
Thế nhưng, đối phương đã hạ thủ là vì người nào trong số họ? Do Nhân Kiệt cho rằng quyết không phải là mình, bởi người có mối quan hệ với chàng chỉ có ân sư và Thiên Sơn tam nghĩa, nhưng bốn người ấy chẳng một ai sử dụng binh khí cả. Đêm nay quả nhiên bình an vô sự. Hôm sau, thuyền rời khỏi Ba Đông, lúc trưa đi ngang qua cửa

Cung Độ, chiều tối thì đến Nam Mộc Viên, đêm ấy neo thuyền nghỉ lại tại đó.
Bởi qua nữa là đến Vu Hạp, nước chảy rút xiết và nhiều đá ngầm, khi đi đêm phải có người hướng dẫn dày dạn kinh nghiệm mới dám vượt qua.
Ăn tối xong, Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên cùng đến bàn bạc kế hoạch.
Bát Thủ Nhân Viên nói trước :
- Khổng mỗ thấy đêm nay nhất định sẽ không được bình yên.
Do Nhân Kiệt gật đầu, quay sang Tả Thủ Thần Kiếm hỏi :
- Theo nhận xét của Chu huynh, nếu kẻ địch đến, có thể sử dụng thủ đoạn gì?
Tả Thủ Thần Kiếm ngẫm nghĩ một hồi mới đáp :
- Theo Chu mỗ suy đoán thì nếu kẻ địch về mặt nhân lực không nắm chắc phần thắng, rất có thể sẽ áp dụng hai cách, một là phóng hỏa, hai là lén đục đáy thuyền.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy!
Hà Đại Bảo hoảng kinh :
- Vậy thì ghê gớm quá! Hà Đại Bảo này không sợ quyền thương đao kiếm, chỉ sợ nước với lửa mà thôi!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Thủy hỏa vô tình, ai mà chả sợ? Sợ thì có giải quyết được vấn đề chăng?
Hà Đại Bảo đảo tròn mắt mấy lượt, bỗng nói :
- Không, mỗ chả sợ nữa!
- Sao vậy?
- Mỗ nhớ lão đệ có nói là lão đệ cũng chỉ bơi qua được một con sông nhỏ, bây giờ mọi người đều ở cả trên thuyền, lão đệ đã không sợ, lẽ nào mỗ lại sợ?
Bát Thủ Nhân Viên bỗng sốt sắng nói :
- Thế này vậy, đêm nay chúng ta hãy phân công hợp tác, việc trên thuyền giao cho ba vị, dưới nước thì Khổng mỗ một mình gánh lấy, bọn ấy nếu không tính đến việc đục thuyền thì thôi, còn không Khổng mỗ dám cam đoan là không một tên nào có thể sống mà rời khỏi.
Do Nhân Kiệt thoáng lưỡng lự :
- Tiểu đệ đã được chứng kiến công phu dưới nước của Khổng huynh rồi, nhưng Khổng huynh một mình liệu ứng phó nổi chăng?
Bát Thủ Nhân Viên cười tiếp lời :
- Tổng tiêu đầu hãy yên tâm!

Thế là mọi người bèn quyết định như vậy. Bát Thủ Nhân Viên chịu trách nhiệm tuần thị dưới nước bắt đầu từ canh hai. Tả Thủ Thần Kiếm và Hà Đại Bảo phụ trách canh ba và canh tư, canh năm nguy hiểm nhất thì do Do Nhân Kiệt đích thân canh phòng.
Phân chia nhiệm vụ xong, mọi người ai về thuyền nấy. Do Nhân Kiệt mặc nguyên áo quần nằm xuống chiếu, lát sau đã ngủ mất. Đến nửa đêm, chàng bỗng giật mình tỉnh giấc bởi một tiếng vang quái lạ, một thứ bản năng tự vệ do lâu ngày thành thói quen đã khiến chàng chưa mở mắt đã rút lấy ngọn phán quan bút từ dưới gối ra, đồng thời tung mình đứng dậy.
Hà Đại Bảo vừa từ ngoài bước vào sửng sốt nói :
- Lão đệ sao thế này?
Do Nhân Kiệt nhìn rõ là Hà Đại Bảo bèn chau mày nói :
- Chưa đến phiên gác của đại ca, đại ca đi đâu vậy?
Hà Đại Bảo cúi gầm mặt nói :
- Mỗ trông to lớn là vậy, nhưng chẳng hiểu sao... lại không được gan dạ, hễ gặp lúc gay cấn là khó mà ngủ được...
Do Nhân Kiệt rất hiểu tâm trạng ấy, lúc chàng mới bước chân vào chốn giang hồ thì cũng vậy thôi! Chàng bèn dịu giọng nói :
- Đó đâu phải là không gan dạ...
Hà Đại Bảo lắc đầu cướp lời :
- Lão đệ khỏi giữ thể diện cho mỗ, mỗ rất hiểu rõ về mình mà!
Do Nhân Kiệt kéo y ngồi xuống, nghiêm chỉnh nói :
- Tiểu đệ nói đây toàn là sự thật, nếu đại ca không hiểu, tiểu đệ xin nêu lên một ví dụ, đại ca từng làm tiêu sư bao giờ chưa?
- Lão đệ cũng vậy thôi, nhưng tại sao lão đệ lại bình tĩnh ung dung thế này?
- Vậy chứ đại ca từng giao chiến sinh tử với kẻ thù bao giờ chưa?
- Đương nhiên là có!
- Vậy lúc bấy giờ đại ca có cảm thấy sợ không?
- Không hề!
- Vậy đại ca phải nên lấy làm lạ, đứng trước cái chết mà còn không sợ, vậy thì tại sao chỉ nghe chút gió động lại sơ sệt đến vậy?
Hà Đại Bảo ngẩn người :
- Ừ nhỉ! Quả là quái lạ, nếu lão đệ không nói, mỗ cũng chẳng nghĩ đến, vậy là nguyên nhân gì?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì kẻ địch trước kia đều đến từ trước mặt, còn phen này thì ngược lại, cho dù người quả cảm đến mấy, nếu có kẻ báo trước sẽ ám toán bất kỳ lúc này, liệu yên tâm

bình thản được chăng? Đại ca giờ đã hiểu rồi chứ?
Hà Đại Bảo trố mắt gật đầu, dường như đã hiểu ra phần nào.
Do Nhân Kiệt lại nói tiếp :
- Do đó, Hà đại ca nên biết đó không phải là vấn đề gan dạ hay hèn nhát, mà là đã quen với cuộc sống như vậy hay chưa? Hà đại ca thử nghĩ, Kim Bút Lệnh Hồ đại hiệp là hạng người nào, vậy mà đại ca lại kiên quyết rời khỏi Thiên Long phủ chỉ vì gai mắt trước tác phong của ông ấy, thử hỏi một người hèn nhát có dám làm như vậy hay không?
Hà Đại Bảo vui mừng :
- Đa tạ lão đệ, giờ thì mỗ đã biết, thì ra Hà Đại Bảo này chẳng phải là một kẻ hèn nhát.
- Đương nhiên rồi! Hà đại ca từ nay chỉ cần nhớ là phàm có ý định ám toán, đại đa số đều là hạng tiểu nhân tầm thường, không đáng bận tâm đến.
Hà Đại Bảo lập tức tinh thần phấn chấn, thò đầu ra ngoài khoang nhìn trời rồi nói :
- Đến phiên gác của mỗ rồi!
- Hãy cẩn thận một chút, hễ có động tĩnh gì là gọi tiểu đệ dậy ngay, không được tự ý hành động hay động thủ với đối phương, biết chưa?
Hà Đại Bảo ra khỏi khoang, Do Nhân Kiệt bắt đầu ngồi xếp bằng điều tức, qua một canh nữa là đến phiên gác của chàng rồi.
Chừng nửa giờ sau, Hà Đại Bảo bỗng đứng nơi cửa khoang thấp giọng hỏi :
- Lão đệ đã ngủ chưa?
Do Nhân Kiệt ngẩng lên hỏi :
- Việc gì vậy?
- Lão đệ ra đây mau, dường như trên bờ có người đang giao đấu!
Do Nhân Kiệt vội cầm phán quan bút tung mình ra ngoài, lúc này vừa qua canh tư chưa lâu, trăng hạ tuần nghiêng treo phía trời tây, từng áng mây chầm chậm trôi qua, ánh trăng thoạt tối thoạt sáng, ở phía đông nam cách bờ không xa vọng đến tiếng quát tháo văng vẳng, dường như số người rất đông giữa hai phái đang diễn ra một cuộc hỗn chiến ác liệt.
Hà Đại Bảo thấp giọng hỏi :
- Phen này hẳn không phải ngẫu nhiên nữa chứ?
Do Nhân Kiệt gật đầu lặng thinh, vẫn ngưng thần lắng nghe.
Hà Đại Bảo lại hỏi :
- Lão đệ, chúng ta có nên lên bờ xem không?
Do Nhân Kiệt khoát tay :
- Hà đại ca hãy đi gọi Chu sư phụ đến đây trước đã!

Lát sau, Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh từ trên chiếc thuyền phía trước cầm kiếm phi thân phóng qua, chưa đứng yên đã cất tiếng hỏi :
- Bọn kia đã đến rồi ư?
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Vâng, nhưng chẳng rõ lại là các vị bằng hữu nào đang trợ giúp chúng ta. Chu huynh hãy nghe tiếng sát phạt kia xem!
Tả Thủ Thần Kiếm lắng nghe một hồi đoạn hỏi :
- Tổng tiêu đầu định thế nào?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, kiên quyết nói :
- Bất luận xảy ra biến cố thế nào, chúng ta cũng không rời khỏi ba chiếc thuyền này.
- Tổng tiêu đầu sợ trúng kế điệu hổ ly sơn của kẻ địch phải không?
- Đó là điều phải thận trọng!
- Trên ba chiếc thuyền chỉ là tám ngàn cân đồng, tổng giá trị chưa đến một ngàn lạng bạc, chả lẽ Tổng tiêu đầu không nhận thấy...
- Đúng như Chu huynh đã nói, số đồng ấy quả chẳng đáng giá là bao, nhưng Chu huynh nên biết là kẻ địch cũng rất rõ điều ấy. Số hàng này đã không có giá trị cướp đoạt, thế sao kẻ địch lại phải hai lần ba lượt kéo đến hạ thủ thế này?
Tả Thủ Thần Kiếm như vỡ lẽ :
- Phải rồi, Chu mỗ nhất thời hồ đồ, cơ hồ quên mất điều ấy!
Do Nhân Kiệt lại nói tiếp :
- Nếu kẻ địch với mục đích muốn phá hủy chiêu bài bổn cục, chúng ta chẳng thể không thận trọng, chẳng những tiêu hàng không thất thoát được, mà ngay cả nhân mạng trên ba chiếc thuyền cũng không thể tổn thất một người. Còn về việc các vị bằng hữu đã mấy phen trợ giúp chúng ta, biết đâu họ chẳng phải chỉ lợi dụng chúng ta làm mồi, để giải quyết ân oán riêng tư của họ? Nếu đúng vậy thì chúng ta hà tất phải nhọc lòng lo cho họ làm gì?
Tả Thủ Thần Kiếm gật đầu liền liền :
- Tổng tiêu đầu nói không sai, những người ấy quả không giống như có ý trợ giúp chúng ta!
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Nếu tiểu đệ không phải đa nghi, ngay cả người trung niên hôm qua trên tửu lầu cũng chẳng tốt lành gì!
Tả Thủ Thần Kiếm ngẩn người :
- Ý Tổng tiêu đầu là...
- Đặt giả thiết là y bởi đã biết rõ tửu lầu ấy là sào huyệt của bọn phỉ, mới cố tâm vạch trần thân phận của tiểu đệ, hầu ngồi hưởng lợi ngư ông, theo Chu huynh thì tiểu đệ có đổ oan cho y hay không?

Tả Thủ Thần Kiếm sực nhớ ra :
- Phải rồi! Lúc bấy giờ nhà thuyền chỉ cho đám đông biết người hộ tiêu gồm những ai, nhưng chúng ta khi ấy đều ở trong khoang thuyền, vậy thì sao y lại biết được Tổng tiêu đầu?
- Rất tiếc lúc ấy tiểu đệ không nghĩ đến, lại còn lo cho sự an toàn của y, không thì đã cho y thưởng thức thủ đoạn của Do Nhân Kiệt này rồi!
Hà Đại Bảo bỗng kinh ngạc kêu lên :
- Ủa, hãy nghe xem, tiếng động đã ngưng rồi!
Do Nhân Kiệt và Tả Thủ Thần Kiếm bèn chú ý lắng nghe một hồi, quả nhiên đã hoàn toàn tĩnh lặng. Ngay khi ấy, Bát Thủ Nhân Viên nhô đầu khỏi mặt nước đổi không khí, Do Nhân Kiệt vội lớn tiếng nói :
- Khổng huynh hãy lên đi, đêm nay vô sự rồi!
Bát Thủ Nhân Viên trèo lên mui thuyền hỏi :
- Sao biết là đã vô sự?
Do Nhân Kiệt bèn thuật lại mọi sự vừa qua. Nghe xong, Bát Thủ Nhân Viên hỏi :
- Chúng ta có cần phái người đi xem thử không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không cần vội, người sống đã bỏ đi hết, kẻ chết không ai mang đi, chờ trời sáng hãy đi cũng vậy thôi!
Hà Đại Bảo bỗng hỏi :
- Bây giờ chưa đến canh năm, bọn ấy có khi nào quay trở lại nữa không nhỉ?
Do Nhân Kiệt cười nói :
- Giờ đến sáng do tiểu đệ phụ trách, mọi người đi ngủ đi!
Khi trời sáng, Do Nhân Kiệt để Hà Đại Bảo ở lại trông thuyền, cùng Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên lên bờ, đến nơi đêm qua đã xảy ra cuộc chiến xem xét.
Nơi xảy ra cuộc chiến gần một khu rừng cách bờ chừng nửa dặm, kết quả thống kê gồm mười một tử thi, trong số có năm đại hán áo xanh, lão nhân lưng gù và gã phổ ky tai to trên tửu lầu Ba Đông.
Bát Thủ Nhân Viên bỗng lật một tử thi lên, thảng thốt nói :
- Có cả nữ nhân nữa!
Do Nhân Kiệt gật đầu, miệng tuy không nói nhưng lòng thì nghĩ, vậy là Thiên Ma giáo phải điều một nhóm người mới bổ khuyết cho Phân đàn Ba Đông rồi.
Tả Thủ Thần Kiếm ở bên kia bỗng lớn tiếng gọi :
- Tổng tiêu đầu đến đây xem mau!

Do Nhân Kiệt vội đi đến gần hỏi :
- Chu huynh phát hiện được gì vậy?
Tả Thủ Thần Kiếm chỉ tay xuống đất nói :
- Tổng tiêu đầu nhận ra đây là ý nghĩa gì chăng?
Do Nhân Kiệt nhìn theo hướng tay chỉ, thì ra đó là một giòng máu đỏ từ một vũng máu chảy dài chừng bốn trượng về phía bờ sông, vào đến một bãi cỏ mới nhạt dần và cách chừng năm sáu bước lại có vài giọt máu rơi vãi.
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốt lát đoạn nói :
- Rất có thể đó là dấu vết do kéo một tử thi đi mà ra!
Tả Thủ Thần Kiếm thắc mắc :
- Bao nhiêu tử thi không động đến, vì lẽ gì lại kéo đi một tử thi?
- Dễ hiểu thôi, Chu huynh không thấy là vết thương của mười một tử thi không hoàn toàn giống nhau hay sao?
Tả Thủ Thần Kiếm gật đầu :
- Đúng vậy, dường như phen này phía kia không chỉ có một người.
- Nhưng cũng không quá ba người.
Tả Thủ Thần Kiếm ngạc nhiên :
- Sao Tổng tiêu đầu biết?
- Bởi mười một tử thi này đa số chết bởi đao kiếm, dường như chỉ có hai là chết bởi chưởng lực, và chín người chết bởi đao kiếm, vết thương đều cùng một bộ vị, đó chẳng phải một bằng chứng rõ ràng là gì? Bằng không thì những người khác chả lẽ đều đứng ngoài, bàng quang hay sao?
- Phải rồi, nếu phía kia mà trên ba người thì đâu chỉ táng mạng có một!
- Bây giờ đến lượt tiểu đệ thỉnh giáo Chu huynh một điều.
- Tổng tiêu đầu có điều chi kiến giáo?
Do Nhân Kiệt đảo mắt nhìn quanh :
- Chu huynh đã xem xét hết mười một tử thi này chưa?
- Rồi!
- Qua vết kiếm của chín tử thi này, Chu huynh có nhận xét thế nào về thân thủ của người sử dụng kiếm ấy?
- Theo Chu mỗ thì người ấy nhất định là một danh gia kiếm thuật hiếm thấy!
- So với Chu huynh thế nào?
- Chu mỗ tự hổ không bằng!
Do Nhân Kiệt gật đầu, không nói tiếp nữa. Sau đó, ba người lại lục soát khắp cả trong và ngoài cùng, nhưng không còn phát hiện gì khác nữa.

Thế là ba người cùng bắt tay đào một cái hố to, chôn hết mười một tử thi vào, rồi mới quay trở về thuyền.
Giờ đây, mỗi lúc càng gần địa điểm đến - thị trấn Tự Cống - và danh tiếng của Tứ Hải tiêu cục cũng mỗi lúc mỗi thêm lừng lẫy.
Tin tức cũng chẳng rõ từ đâu lan truyền ra, sau khi thuyền qua khỏi Vu Hạp, cứ đến một bến sông lớn đều nghe người bàn luận về các sự kiện đã gặp trong chuyến đi này của họ. Trong lời đồn đại, Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh và Trung Châu Tiết Hán Hà Đại Bảo đều trở thành đấng đại anh hùng tài ba lỗi lạc, còn Kim Bút Thần Hiệp Do Nhân Kiệt thì càng được thêu dệt đến mức cơ hồ trở thành một nhân vật trong thần thoại.
Tả Thủ Thần Kiếm, Bát Thủ Nhân Viên và Hà Đại Bảo đều hết sức thắc mắc hỏi Do Nhân Kiệt, nhưng chàng chỉ cười lặng thinh.
Sau cùng ba người nằng nặc hỏi mãi, chàng đành nói :
- Tiểu đệ tuy đã đoán biết phần nào đầu dây mối nhợ, nhưng hiện tại chưa tiện nói ra. Tuy nhiên, tiểu đệ có thể cho biết trước một điều, đó là chuyến đi này xin mọi người cứ yên tâm mà ngủ, bất kể bên ngoài xôn xao thế nào, tiểu đệ cam đoan các vị sẽ bình yên về đến Huê Dung.
Tả Thủ Thần Kiếm như chợt hiểu ra, Bát Thủ Nhân Viên cũng không ngớt gật đầu, chỉ Hà Đại Bảo là vẫn chẳng hiểu ất giáp gì cả.
Do Nhân Kiệt vốn chỉ định giấu giếm mỗi một mình Hà Đại Bảo, bởi chàng sợ một khi y hiểu ra sự thật, có thể sẽ không nén được thố lộ với nhà thuyền, lúc ấy thật sự chuốc lấy phiền phức cũng không chừng.
Mấy hôm sau thuyền đến thị trấn Tự Cống, vị thương buôn họ Từ quả nhiên đúng hẹn chờ sẵn ở ngoài thành.
Việc bán đồng ra và mua muối ăn vào đã mất gần ba hôm. Trong thời gian ấy, theo quy định thì tiêu sư sáp tải có thể tự do đi lại, nhưng Do Nhân Kiệt đã dặn bảo trước, trong ba hôm ấy, Chu, Khổng, Hà ba người không được rời thuyền một bước.
Chàng còn nói, khi nào thuyền khởi hành, họ muốn ăn uống hay vui chơi tùy thích.
Chu, Khổng hai người đều hiểu ý chàng, còn Hà Đại Bảo thì vốn rất vâng lời chàng, dĩ nhiên cũng chẳng phản đối.
Ba hôm nhanh chóng trôi qua. Nay mọi sự đã xong xuôi, chỉ chờ chủ hàng dặn bảo là khởi hành ngay.
Sau trưa, vị thương buôn họ Từ vội vả đến nơi. Do Nhân Kiệt ra đón hỏi :
- Bao giờ thì khởi hành?

- Ngày mai!
- Đã thỏa thuận là trưa chiều hôm nay khởi hành rồi kia mà?
- Vì có chút việc đột xuất, định thương lượng với Tổng tiêu đầu.
- Việc gì?
- Ở đây có mấy vị khách thương, hàng hóa đã lo xong, nhưng vì đường đi không được yên ổn nên đến nay vẫn còn ở lại, khi nãy có đến gặp Từ mỗ, bảo Từ mỗ đến thương lượng với Tổng tiêu đầu xem có thể cho họ tháp tùng theo thuyền của chúng ta hay không, về mặt thù lao không thành vấn đề, tùy Tổng tiêu đầu ra giá.
- Họ tổng cộng có bao nhiêu thuyền?
- Cũng ba chiếc!
- Chủ hàng có mấy người?
- Ba!
- Đều là bạn của đại gia chứ?
- Vâng!
- Ba chiếc thuyền kia chuyên chở hàng hóa gì?
- Một thuyền da thú, một thuyền thuốc lá và một thuyền thuốc nhuộm với dược liệu.
- Thuyền ở đâu?
Thương buôn họ Từ quay lại đưa tay chỉ :
- Đó, mấy chiếc thuyền đó ở kia, hai chiếc giống như thuyền chúng ta, chiếc rộng hơn kia là chở dược liệu và thuốc nhuộm.
- Còn người đâu?
- Đều ở trong thành chờ phúc đáp!
- Để Do mỗ bàn với các vị tiêu sư rồi quyết định được chăng?
- Vâng, đương nhiên là được!
Do Nhân Kiệt liền cho mời Chu Tử Minh, Khổng Nghĩa Dương và Hà Đại Bảo đến hỏi ý kiến. Ba người đều bảo tùy Tổng tiêu đầu quyết định. Do Nhân Kiệt suy nghĩ một hồi, sau cùng quyết định chấp nhận vụ làm ăn này.
Chàng trở ra gặp thương buôn họ Từ nói :
- Xong rồi, nhưng xin ba vị khách ấy trước hết hãy chấp nhận ba điều kiện!
- Ba điều kiện gì?
- Một là phải kiểm tra hàng hóa trước khi khởi hành, xem có thật sự đúng như lời đã nói hay không.
- Đó là lẽ đương nhiên, việc ấy không cần phải nói!
- Hai là chủ hàng phải đi theo thuyền, không được mang theo bộc tùng, thuyền đi hay dừng đều do Do mỗ quyết định.
- Đó cũng không thành vấn đề, ba người họ đều đi một mình, không

có bộc tùng, còn về những chi tiết trong chuyến đi vốn là thuộc quyền các vị tiêu sư, hẳn họ rất hiểu điều ấy! Còn điều kiện thứ ba?
- Ba là nếu giữa đường gặp tai nạn, chỉ riêng thuyền ba người bị tổn thất thì Do mỗ bằng lòng bồi thường bảy phần theo thông lệ, còn như sáu thuyền đều bị cướp và bốn chúng tôi đều bị thương thì chứng tỏ là tiêu sư áp tải đã cố gắng hết sức mình, Do mỗ sẽ không chịu trách nhiệm bồi thường!
- Còn về thù lao?
- Thu phí năm ngàn lạng bạc, họ cứ đi dọ giá các nơi. Sau khi đã quyết định, mỗi người hãy mang đến đây một tấm hóa đơn hàng hóa.
- Được, tối nay sẽ gặp lại, năm ngàn lạng bạc kể ra cũng không cao, có lẽ họ sẽ chấp nhận.
Tối hôm ấy, thương buôn họ Từ đúng hẹn cùng ba khách thương lên thuyền.
Ngoại trừ mang đến một ngàn lạng bạc ứng trước, còn mang đến ba tấm hóa đơn hàng hóa.
Do Nhân Kiệt thấy ba khách thương này quả đều là người buôn bán thật thà, bèn nhận lấy tiền bạc và hóa đơn, lập tức bảo Chu Tử Minh, Khổng Nghĩa Dương và Hà Đại Bảo chia nhau lên ba chiếc thuyền kia kiểm tra hàng hóa.
Mãi đến canh đầu, ba người mới lần lượt về báo, đều bảo hàng hóa hoàn toàn đúng như trên hóa đơn.
Hôm sau, vì tiện việc tiếp ứng lẫn nhau trên đường đi, Do Nhân Kiệt sắp xếp sáu chiếc thuyền theo thứ tự như sau: Tả Thủ Thần Kiếm đi trên chiếc thuyền muối đầu tiên, tiếp đến là thuyền chở da thú của thương nhân họ Tống, rồi đến Bát Thủ Nhân Viên đi trên chiếc thuyền muối thứ hai, tiếp nữa là thuyền thuốc lá của thương nhân họ Thiệu, sau đó là Hà Đại Bảo đi trên chiếc thuyền muối thứ ba, còn chàng và thương nhân họ Đàm thì đi trên chiếc thuyền chở đầy dược liệu và thuốc nhuộm sau cùng.
Sáu chiếc thuyền, mỗi chiếc đều cắm một lá tiêu kỳ nhỏ sặc sỡ, do một lá cờ to dẫn trước làm tiền lộ, trông hùng tráng hơn lúc đến nhiều.
Phen này vị thương buôn họ Từ vẫn như trước, theo đường bộ trở về Huê Dung trước, không vì trị giá hàng lên cao mà thay đổi thói quen của mình.
Sau khi thuyền khởi hành, thương nhân họ Đàm bảo nhà thuyền làm cho mấy món ăn, lấy ra một hủ rượu rất lâu năm, đề nghị đối ẩm với Do Nhân Kiệt.
Do Nhân Kiệt mỉm cười nói :

- Đa tạ Đàm đại gia! Theo quy định của bổn cục, tiêu sư trong khi thi hành nhiệm vụ đều tuyệt đối không được uống rượu, tại hạ xin được uống trà hầu tiếp đại gia!
Thương nhân họ Đàm gật đầu :
- Quy định ấy rất đúng, rất nhiều sự việc đều bị hỏng cũng chỉ vì rượu, nhất là những người đi xa, thật không nên gần gũi với cái thứ ấy...
- Đàm đại gia phủ thượng ở đâu?
- Vân Nam!
- Còn hai vị kia?
- Không rõ lắm! Nghe giọng nói Tống huynh dường như là người bản xứ Xuyên Trung, còn Thiệu huynh thì giọng nói rất đặc biệt, như là người Quảng Tây...
Do Nhân Kiệt hết sức ngạc nhiên, nhưng vẫn thản nhiên hỏi :
- Ba vị đã quen biết với Từ đại gia bao lâu rồi?
- Chúng tôi đều chỉ mới gặp nhau lần đầu, vì đều là người buôn bán, lại trọ cùng một khách điếm, sau vài lần chuyện trò là trở thành người quen. Tuy nhiên, thật tình mà nói, Từ huynh quả là người tử tế, phen này nếu không nhờ Từ huynh giới thiệu, ba chiếc thuyền hàng của chúng tôi chẳng rõ phải trì hoãn đến lúc nào!
Do Nhân Kiệt giờ mới hiểu ra họ Từ đã nói dối, nhưng y làm vậy có ích lợi gì cho bản thân? Câu trả lời là chẳng có ích lợi gì cả!
Chẳng những vậy, trái lại còn có điều hại là, nếu chỉ là ba chiếc thuyền muối, có lẽ chưa thể gây nên niềm hứng của bọn cướp, cộng thêm ba chiếc thuyền đầy hàng hóa quý giá nữa, chỉ càng khiến cho bọn cướp thèm muốn mà thôi.
Chả lẽ thương buôn họ Từ không hiểu cái lẽ đơn giản ấy? Chắc là bên trong phải có vấn đề, song đối với Do Nhân Kiệt trong lúc này thì đã không còn gì thắc mắc nữa.
Nếu như chàng đoán không lầm, trong thành Huê Dung không hề có một thương buôn họ Từ nào cả, còn như có thì vị thương buôn họ Từ thật sự nhất định hiện vẫn đang ngồi ở nhà mình.
Chàng dám quả quyết vị thương buôn họ Từ này chắc chắn là Nhất Kiếm Phong Quan và cũng là người trung niên đã làm bại lộ thân phận của chàng trên tửu lầu Ba Đông hôm trước. Do đó trên đường về, Do Nhân Kiệt tuy ngoài mặt ra vẻ nghiêm túc, mỗi ngày đều sớm tuần tối tra, song thật ra trong lòng hết sức yên định. Chàng biết bốn người chỉ là tiêu sư trên danh nghĩa, thật ra còn có những người khác ngầm đi theo bảo vệ, chàng vốn chẳng cần bận tâm đến sự an nguy của chuyến đi này.

Do Nhân Kiệt hiện chỉ lo về một vấn đề khác, tính đến nay chàng rời khỏi Tổng đàn Thiên Ma giáo đã hơn hai tháng, với địa vị Huỳnh kỳ hộ giáo tôn cao như chàng, trễ nãi vài hôm vốn cũng chẳng hề gì, nhưng ít ra phải có nguyên nhân. Chàng vốn định trong chuyến trở về, ở Phụng Tiết hoặc Ba Đông tìm cơ hội lên bờ một phen, với diện mạo Ác Quân Bình đến Phân đàn, xuất trình lệnh kỳ bảo Phân đàn báo về trên với nội dung là đã phát hiện là Tứ Hải tiêu cục ở Huê Dung rất có thể là do Tứ Phương bảo hậu thuẫn, hiện chàng đang theo dõi điều tra.
Nhưng hiện tại bởi Nhất Kiếm Phong Quan rình rập trong bóng tối, hành động ấy chàng chẳng thể thực hiện được, có lẽ đành phải chờ khi về đến Huê Dung xem có cách gì cứu vãn hay không.
Thuyền vào đại giang, xuôi giòng đi xuống rất nhanh, trên đường quả nhiên không còn xảy ra sự kiện gì nữa. Các Phân đàn Thiên Ma giáo dọc sông dường như đã nhận được mệnh lệnh của Tổng đàn, không có hành động châu chấu cản xe nữa.
Nửa tháng sau, sáu chiếc thuyền bình yên về đến Huê Dung. Do Nhân Kiệt giao nhận rõ ràng với chủ hàng, thu đủ tiền thù lao rồi cùng Chu Tử Minh, Khổng Nghĩa Dương và Hà Đại Bảo vào thành.
Bốn người chưa về đến tiêu cục đã nghe một tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, lúc đầu họ tưởng là nhà nào cử hành hôn lễ, khi đến gần mới biết là tiêu cục đã hay tin, đốt pháo mừng đón bốn người công thành trở về.
Tối hôm ấy, trong mục bày tiệc linh đình để tẩy trần cho bốn người, chẳng những có mặt Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền, mà ngay cả Hầu sư gia cũng đến tham dự.
Mọi người chén tạc chén thù, ăn uống vui vẻ cho đến nửa đêm mới giải tán.
Trong bầu không khí tưng bừng, Do Nhân Kiệt nhận thấy tên Bùi Gia Minh do Tam Mục Thần Ưng cải dạng đã đặc biệt ân cần kính rượu chàng, hiển nhiên là có ý muốn kết thân. Thế là, đúng như lòng mong muốn của Do Nhân Kiệt, chàng bèn vui vẻ chuyện trò, hai người hết sức tâm đầu ý hợp.
Khi tan tiệc, chàng viện cớ mời Tam Mục Thần Ưng đến phòng mình, chong đèn uống trà chuyện trò trong đêm.
Trước tiên, chàng lược thuật về chuyến đi Xuyên Trung, sau đó hỏi :
- Từ khi Do mỗ rời khỏi, tiêu cục có xảy ra việc gì không?
Tam Mục Thần Ưng trước hết đi đến bên cửa sổ, xem rõ bên ngoài không người, mới quay về chỗ ngồi thấp giọng nói :
- Tổng tiêu đầu biết không, sau khi Tổng tiêu đầu rời khỏi, tiêu cục đã

liên tiếp mấy phen xảy ra chuyện...
Do Nhân Kiệt vờ ngạc nhiên :
- Bùi huynh bảo là... đã mấy phen xảy ra chuyện...
Tam Mục Thần Ưng lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ, châu đầu gần hơn nói :
- Đúng vậy! Lần đầu tiên đã xảy ra vào đêm hôm sau ngày Tổng tiêu đầu rời khỏi, đối phương kéo đến trên mười tên, thanh thế quả là kinh khiếp, tiếng huýt gió vang lên cùng khắp, toàn tiêu cục cơ hồ rơi vào vòng bao vây của đối phương...
Do Nhân Kiệt nhận thấy y diễn tả dường như không phải là sự thật, bèn hỏi ngang :
- Đối phương chỉ hư trương thanh thế rồi bỏ đi phải không?
- Hừ, bỏ đi ư?
- Vậy chứ sao không thấy người nào trong tiêu cục thọ thương thế này?
- Đó chính là điều tiểu đệ muốn thỉnh giáo Tổng tiêu đầu. Tổng tiêu đầu có biết vị đồng gia của chúng ta là ai không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không rõ!
- Đã gặp qua chưa?
- Chưa từng!
Tam Mục Thần Ưng buột miệng lẩm bẩm :
- Lạ thật, tiểu đệ rất hoài nghi...
Do Nhân Kiệt cười thầm, nếu kẻ tiềm phục nào cũng nóng nảy và hớ hênh như ngươi thì còn thành được đại sự ư?
Chàng khẽ hắng giọng tiếp lời :
- Bùi huynh bảo đêm ấy... về sau thế nào?
Tam Mục Thần Ưng liền cảnh giác :
- À, về sau hả? Nói ra thật khó thể tin được... Duẫn phó Tổng tiêu đầu của chúng ta bỗng hiện thân bảo mọi người hãy tự thủ trong phòng, không được vọng động.
Do Nhân Kiệt kinh ngạc :
- Xuôi tay chịu chết ư?
- Không phải, lúc đầu thì mọi người cũng đâm ra hoài nghi Duẫn phó Tổng tiêu đầu, tưởng ông ta hèn nhát, về sau mới biết không phải là vậy!
- Vậy chứ là sao?
- Sau khi Duẫn phó Tổng tiêu đầu ban lệnh, đối phương bỗng có người buông tiếng mắng chửi, dường như là vô ý bị trúng phải ám khí. Tiếp theo là tiếng quát tháo và tiếng binh khí chạm nhau vang lên

khắp nơi, đối phương dường như lại bị một nhóm người khác bao vây, chừng nửa giờ sau mới lại yên lặng.
- Kẻ địch đã rút đi hết ư?
- Vâng, và ngay cả nhóm người thần bí đã trợ giúp chúng ta cũng đều bỏ đi hết.
- Đôi bên thương vong thế nào?
- Không rõ lắm, bởi sự hậu đôi bên đều không để lại tử thi nào, nhưng qua những vết máu đã để lại ở ngoài sân và góc đường, cùng vô số đao kiếm mẻ gãy, hiển nhiên không phải con số ít.
- Sau đó Mạc sư phụ và Đơn sư phụ nói sao?
- Mạc sư phụ và Đơn sư phụ đều đã đến Lạc Dương sau khi Tổng tiêu đầu rời khỏi, hai người chỉ mới về đến trước hơn Tổng tiêu đầu một hôm, lúc bấy giờ đều không có mặt!
Do Nhân Kiệt gật gù, chàng quả không đoán lầm, có điều chàng tưởng chỉ có một mình Nhất Kiếm Phong Quan, không ngờ có cả Lưu Tinh Song Quyền nữa. Vậy thì thảo nào bọn giáo đồ Thiên Ma tại Phân đàn Ba Đong đêm ấy đã bị diệt sạch.
- Vậy Duẫn phó Tổng tiêu đầu sau đó có biết là nhóm người nào đã trợ giúp bổn cục không?
- Không!
- Mọi người cũng không hỏi ư?
- Có chứ!
- Ông ấy đã trả lời sao?
- Ông ấy chỉ trả lời ỡm ờ, bảo là ngay cả chính ông ấy cũng chẳng rõ, và bảo mọi người đừng hốt hoảng, đó là lời căn dặn của Tổng tiêu đầu trước lúc ra đi.
Do Nhân Kiệt giờ lại phát hiện ra một bí mật, phó Tổng tiêu đầu Duẫn Đoan Huê nhất định cũng là người trong cuộc.
Tam Mục Thần Ưng như không thu đạt được chút tin tức, chẳng thể trả lời với Thiên Ma giáo, lại hỏi dò :
- Tổng tiêu đầu biết rõ nguồn gốc lai lịch của nhóm người thần bí ấy phải không?
Do Nhân Kiệt vờ ngẫm nghĩ một hồi mới nói :
- Thật ra thì cũng chẳng có gì lạ...
Tam Mục Thần Ưng phấn khởi :
- Sao nào?
- Mạc sư phụ từng nói “Hoa đại quan nhân của chúng ta sự nghiệp không phải chỉ có một nơi, bất luận đối phương phái đến cao thủ thế nào thì phía chúng ta cũng có người tương đương ứng phó”, Bùi huynh đã quên rồi sao?

Tam Mục Thần Ưng thoáng vẻ thất vọng :
- Nhưng mà...
- Nhưng mà sao?
- Nhưng mà tiểu đệ chung quy vẫn không hiểu, cho dù đông gia chúng ta có một nhóm võ sĩ khác, nhưng sao có thể điều động nhanh đến vậy, bên kia kẻ địch vừa đến là bên này cũng liền có mặt, chả lẽ họ đều ở gần đó hay sao?
- Rất có thể!
- Vậy thì họ ở đâu?
Do Nhân Kiệt cười thầm, "Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?". Bèn buột miệng nói :
- Đương nhiên là không xa lắm! À, đúng rồi, Bùi huynh vừa rồi có nói là đã xảy ra đến mấy phen, những lần sau thế nào?
Tam Mục Thần Ưng so vai :
- Vẫn như nhau thôi!
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Vẫn như nhau ư?
Tam Mục Thần Ưng buột miệng :
- Đương nhiên là còn...
Do Nhân Kiệt liền khỏa lấp giùm :
- À, trà đã nguội lạnh rồi. Bùi huynh có cần thêm chút rượu?
Cuộc đối thoại giữa hai người đến đó kết thúc. Hôm sau, Hầu sư gia cho người đến mời. Do Nhân Kiệt đến tòa trang viện ở ngoại ô. Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền đều có mặt, ngoài ra còn có một người trung niên lạ mặt ngồi đối diện với Hầu sư gia. Hầu sư gia giới thiệu người ấy là Cư sư phụ!
Sau một lúc hàn huyên qua loa, Hầu sư gia bỗng hỏi :
- Do tổng tiêu đầu có cảm tưởng gì về chuyến đi vừa qua không?
Do Nhân Kiệt nghĩ thật nhanh, biết là không mạo hiểm một phen cũng chẳng được, bèn ung dung đưa mắt lần lượt nhìn Nhất Kiếm Phong Quan và Lưu Tinh Song Quyền, đồng thời ôm quyền thi lễ với hai người, đoạn mỉm cười nói :
- Cảm tưởng của Do mỗ chỉ có một điều, xin đa tạ Mạc sư phụ và Đơn sư phụ đã trợ giúp trên đường!
Ba người cùng sững sờ, sau đó đều phá lên cười!
Hầu sư gia cười nói :
- Lão phu nói thế nào?
Người trung niên gật đầu :
- Pháp nhãn của sư gia quả nhiên chẳng sai mảy may!
Hầu sư gia quay người nói :

- Lão đệ đã khám phá ra trò chơi phen này rồi thì lão phu cũng chẳng cần giải thích, với thiên phú hơn người của lão đệ, lão đệ có nghĩ đến mục đích chính do ứng vận mà ra của Tứ Hải tiêu cục chúng ta hôm nay chăng?
Do Nhân Kiệt khom mình nghiêm túc nói :
- Hôm trước Do mỗ đã có bày tỏ với sư gia rồi, vì công nghĩa hay tư thù, chỉ cần có dịp được đối nghịch với Thiên Ma giáo, Do mỗ sẵn sàng xả thân theo cùng.
Hầu sư gia vuốt râu gật đầu :
- Hay lắm! Chỉ một câu ấy cũng là ngàn lời rồi!
Người trung niên bỗng hỏi :
- Nếu Hoa đại quan nhân giao cho Do tổng tiêu đầu một nhiệm vụ khác, Do tổng tiêu đầu có bằng lòng chấp nhận chăng?
- Tại hạ muốn biết nội dung nhiệm vụ ấy trước, rồi mới có thể trả lời!
- Hoa đại quan nhân muốn tìm một người trà trộn vào trong Thiên Ma giáo làm nội ứng theo dõi mọi hành động của họ, Hầu sư gia đã đề cử Do tổng tiêu đầu và đã nói “vô luận võ công hay lòng can đảm, Do tổng tiêu đầu đều rất thích hợp để chọn”. Tuy nhiên, việc này không thể nào bắt buộc được. Do tổng tiêu đầu chấp nhận hay không cứ thư thả mà suy nghĩ cho kỹ, bởi hiện nay Do tổng tiêu đầu cũng là một cột trụ quan trọng đối với bổn cục, nếu Do tổng tiêu đầu không bằng lòng, chúng ta vẫn có thể tìm cách khác!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát đoạn nói :
- Phải chăng đã có kế hoạch chu đáo để trà trộn vào?
Người trung niên nói :
- Vấn đề ấy hiện còn đang được nghiên cứu, theo tin tức đã nhận được gần đây, Thiên Ma giáo có một Huỳnh kỳ hộ giáo là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết nghe đâu đã từ Tổng đàn xuất phát, dự định đến Tứ Phương bảo gặp Bảo chủ để...
Do Nhân Kiệt bỗng hỏi :
- Tứ Phương bảo ở đâu? Bảo chủ là ai?
- Tứ Phương bảo ở Thượng Thái Do Nam! Bảo chủ là Ôn Tư Quảng, ngoại hiệu Đỗ Môn tú sĩ, bạn thân của Hoa đại quan nhân chúng ta, và cũng là một trong số tử đối đầu của Thiên Ma giáo!
Do Nhân Kiệt chú ý xem xét, biết đối phương không phải có ý thăm dò, bèn gật đầu nói :
- Đúng rồi, tại hạ dường như từng nghe tiêu sư đề cập đến vị Tứ Phương bảo chủ ấy!
- Một trong kế hoạch của chúng ta chính là định chờ Ác Quân Bình đem thân đến đây, sau đó sẽ do lão đệ cải dạng y trà trộn vào Thiên

Ma giáo!
Do Nhân Kiệt vờ băn khoăn :
- Vậy ổn thỏa chăng?
- Lão đệ thấy chỗ nào không ổn?
- Do mỗ không biết chút gì về Ác Quân Bình ấy, luận về tướng mạo, giọng nói, cử chỉ và thói quen sinh hoạt...
- Điều ấy thì bọn này tự sẽ thu xếp cho lão đệ, xin hãy yên tâm, nếu không tuyệt đối chắc chắn thì bọn này chẳng dễ gì mạo hiểm.
- Khi nào thì mới có thể hành động?
- Chưa biết chừng, bởi chúng ta chưa thể khẳng định là Ác Quân Bình có thật sự dám đến Tứ Phương bảo hay không, trước kia y là một tiểu nhân gian hiểm có tiếng trong võ lâm, tâm khẩu luôn bất nhất, có thể y chỉ huênh hoang, đảo một vòng ở nơi khác rồi trở về bịa chuyện để lập công cũng nên.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Khi nào quyết định xong, chỉ cần báo với Do mỗ một tiếng được rồi!
Hầu sư gia thấy chàng ưng thuận, ra chiều hết sức vui mừng, quay ra ngoài lớn tiếng gọi :
- Hoa Phúc, bày tiệc!
Tối hôm ấy, Do Nhân Kiệt say rượu về đến tiêu cục. Chàng đoán quả không lầm, phó Tổng tiêu đầu Duẫn Đoan Huê thấy chàng từ trang viện ở ngoại ô uống rượu trở về, biết là chàng đã trở thành một phần tử trong cuộc, thái độ liền thay đổi hết sức rõ rệt.
Y mời Do Nhân Kiệt sang phòng mình, đích thân mang đến một tách trà đậm, đoạn thấp giọng nói :
- Tổng tiêu đầu thấy tất cả tiêu sư hiện có trong tiêu cục phải chăng người nào cũng đều trung thành đáng tin cậy?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Do mỗ rất hiểu!
Duẫn Đoan Huê thoáng ngạc nhiên :
- Chả lẽ Tổng tiêu đầu...
Do Nhân Kiệt nhếch môi cười :
- Ngay cả những điều nhỏ nhặt ấy mà cũng không nhận thấy được thì Do mỗ còn giữ cái chức Tổng tiêu đầu này làm gì?
Duẫn Đoan Huê buột miệng khen :
- Tiểu đệ thật bội phục đôi mắt tinh đời của Hầu sư gia, Tổng tiêu đầu quả là tài ba!
Do Nhân Kiệt nghiêm túc tiếp lời :
- Duẫn huynh cần lưu ý một điều là tuyệt đối không được bứt dây động rừng, trong cục có thêm một người như vậy, chỉ có lợi mà vô

hại đối với chúng ta, Duẫn huynh hiểu ý Do mỗ chứ?
- Hiểu, hiểu! Mọi việc trong cục dù lớn hay nhỏ đương nhiên đều do Do huynh quyết định!
- Từ nay Duẫn huynh chẳng những không cần theo dõi y, mà còn có thể tạo điều kiện cho y hành động tự do, y có sự tính toán của y thì ta cũng có sự tính toán của ta!
- Thưa vâng!
Ngay khi ấy, một võ sư họ Hồ vội vã đi vào, thấp giọng nói :
- Lại có nhóm người khác đến nữa!
Duẫn Đoan Huê ngẩng lên hỏi :
- Có bao nhiêu người? Hạng nào?
- Chừng mười người, dường như đều là Hộ pháp Tam kỳ!
- Người cầm đầu ra sao?
- Một lão già áo đen tuổi chừng năm mươi, người nhỏ thó và mặt quá quen, nhưng lại ra vẻ hết sức kiêu căng tự đại!
Do Nhân Kiệt liền nghĩ đến một người, đó là Bách Bộ Xích Luyện Mẫn Công Hầu!
Duẫn Đoan Huê ngẫm nghĩ chốc lát lại hỏi :
- Bọn họ hiện trọ ở đâu?
- Khác điếm Tập Hiền ở cửa nam!
- Vừa mới đến ư?
- Vâng!
Duẫn Đoan Huê gật đầu :
- Được rồi, Hồ sư phụ hãy lui ra!
Hồ tiêu sư đi khỏi, Duẫn Đoan Huê quay sang Do Nhân Kiệt nói :
- Bọn phỉ đồ Thiên Ma giáo ấy ắt là đến gây sự với bổn cục, mấy lần trước đều là hạng tiểu lâu la, giải quyết chẳng mấy nhọc sức. Phen này lão già áo đen có lẽ thân phận không thấp, Tổng tiêu đầu thấy chúng ta có cần cho người báo với phủ trước chăng?
- Theo kinh nghiệm các lần trước, bọn phỉ đồ ấy phải chăng ban ngày đến là đêm ấy động thủ ngay?
- Đúng vậy!
- Các lần trước đã giải quyết như thế nào?
- Các lần trước đều do Hầu sư gia sắp đặt, chưa hề dùng đến người của bổn cục!
- Vậy thì Duẫn huynh hãy đến phủ báo cáo với Hầu sư gia, nhân tiện truyền đạt ý kiến của Do mỗ là chúng ta bất tất lần nào cũng chờ đối phương kéo đến.
Duẫn Đoan Huê trố mắt :
- Ý Tổng tiêu đầu là...

Do Nhân Kiệt gật đầu tiếp lời :
- Vâng, ý Do mỗ chính là vậy! Không muốn luôn cứ ở vào tình thế bị động, phía ta đã có sẵn người điều phái, cho dù phóng tay hành động một phen thì cũng chẳng tổn hại gì đến tín dự của bổn cục. Bây giờ Do mỗ cải dạng đến khách điếm Tập Hiền xem xét trước, nếu Hầu sư gia cho rằng ý kiến ấy làm được, Do mỗ sẽ ở trong khách điếm làm nội ứng.
Duẫn Đoan Huê phấn khởi :
- Hay lắm! Tiểu đệ cũng có nghĩ như vậy nhưng không dám đưa ra, bây giờ Do tổng tiêu đầu quyết định, Hầu sư gia ắt sẽ chấp thuận.
Khi Duẫn Đoan Huê đi khỏi, Do Nhân Kiệt liền lén gọi Hà Đại Bảo vào phòng lấy ra một ngọn Tam Lăng thích bảo Hà Đại Bảo cất kín trong người.
Hà Đại Bảo hết sức thắc mắc hỏi :
- Lão đệ bảo sẽ mang theo món đồ chơi này chi vậy?
Do Nhân Kiệt nghiêm giọng khẽ nói :
- Đêm nay chúng ta sẽ giả dạng làm hai chủ bộc vào trọ tong khách điếm Tập Hiền, trong đêm bất luận xảy ra việc gì, đại ca cũng đừng hoảng sợ, chỉ cần theo sát tiểu đệ, tiểu đệ đi đâu thì đại ca đến đó, bảo làm gì cứ làm vậy hiểu chưa?
Hà Đại Bảo gật đầu :
- Hiểu rồi!
Vào lúc chiều tối, bỗng có hai chủ bộc phục trang nghiêm chỉnh bước vào khách điếm Tập Hiền.
Một gã điếm tiểu nhị hai tay xoa vào nhau, đứng cản trước mặt hai chủ bộc, khom lưng cười giả lả nói :
- Nhị vị khách gia, thật hết sức đáng tiếc...
Chàng công tử thấy vậy ngạc nhiên hỏi :
- Sao nào?
- Gian thượng phòng cuối cùng vừa mới cho thuê rồi!
- Không nhất thiết phải là thượng phòng đâu.
Điếm tiểu nhị lắc đầu :
- Thật hết sức đáng tiếc, phòng thường cũng không còn nữa!
Gã đại hán vạm vỡ tức giận :
- Láo, một khi công tử của mỗ cần phòng, không có cũng phải biến cho ra!
Điếm tiểu nhị hoảng kinh lùi sau hai bước :
- Vị nhị gia này... nói vậy là sao?
Đại hán vạm vỡ xắn tay áo, cười khẩy nói :
- Không hiểu hả?

Chàng công tử quay lại quát :
- A Bảo, không được xấc xược!
Đoạn quay sang gã điếm tiểu nhị nhẹ giọng nói :
- Điếm tiểu ca hãy mặc hắn. Chẳng giấu gì tiểu ca, sở dĩ chúng tôi nhất định phải trọ ở đây là vì bổn nhân có hẹn với một người bạn, sẽ gặp nhau tại quý điếm, không thì sẽ mất liên lạc, dám xin tiểu ca thông cảm cho.
Đoạn tiến tới một bước, lẹ làng nhét một miếng bạc vụn vào trong tay gã tiểu nhị.
Gã tiểu nhị quét mắt nhìn quanh, bỗng ngoắc tay khẽ nói :
- Xin nhị vị hãy theo tiểu nhân vào đây!
Dứt lời liền đưa hai chủ bộc băng qua một lối đi nhỏ hẹp, đến một giang phòng nhỏ nằm ở góc đông bắc nơi hậu viện.
Đại hán vạm vỡ chau mày nói :
- Mẹ kiếp, thế này là...
Chàng công tử vội ngăn cản :
- Tốt lắm! Tốt lắm! Gian phòng này cũng khá thanh tĩnh đấy!
Gã tiểu nhị chỉ tay về phía tiền viện, khẽ nói :
- Bên đó vừa mới vào trọ một số nhân vật giang hồ, họ đã bao hết tất cả phòng bổn điếm, dặn bổn điếm không được cho người khác thuê nữa. Đây là nơi trú của tiểu nhân, xin nhị vị khách gia chịu khó một chút, khi nào những người kia rời khỏi, tiểu nhân sẽ đổi thượng phòng cho nhị vị ngay!
Chàng công tử gật đầu :
- Được rồi, hãy mang trà nước đến đây đi!
Gã tiểu nhị đi được vài bước, bỗng lại quay về nói :
- Tiểu nhân còn quên một điều...
- Điều gì?
- Khi nào nhị vị ra ngoài, nếu có ai hỏi, xin nhị vị hãy trả lời là thân thích của tiểu nhân, tiểu nhân tên là Trương Gia Tường.
- Bổn công tử biết rồi, tiểu ca cứ yên tâm!
Lát sau, gã tiểu nhị mang trà nước đến và hỏi hai chủ bộc có cần ăn chút gì không, chàng công tử lắc đầu, bảo là đã ăn rồi.
Chờ cho gã tiểu nhị lui ra, chàng công tử nháy mắt ra hiệu với gã đại hán vạm vỡ, rồi cùng liền theo sau đi ra. Chờ cho chủ nhân rời khỏi, gã đại hán vạm vỡ lập tức đóng chặt cửa lại.
Lúc này trời đã tối, trong điếm đường phía trước đã thắp lên hai ngọn đèn dầu. Ở một góc, hai hán tử khinh trang đang vừa ngồi uống rượu, vừa thấp giọng chuyện trò.
Chàng công tử khi đi ngang qua điếm đường, do bởi chàng từ trong

đi ra và lại mặc y phục nho sinh, nên hai gã hán tử đã không chú ý đến.
Nhưng chàng công tử Do Nhân Kiệt trái lại, qua cái liếc mắt thật nhanh, đã quan sát rất rõ hai hán tử ấy. Chàng nhận ra họ chính là Tử Mẫu Kim Thoa Trương Kính Đình, Bạch kỳ hộ pháp của Huyết Chưởng đường và Đa Thích Diêm La Hồ Chỉnh Chính, Bạch kỳ hộ pháp của Nga Mi Đao đường.
Do Nhân Kiệt chân không ngừng, tiếp tục đi ra ngoài khách điếm. Bên ngoài đường phố đã lên đèn, Do Nhân Kiệt chắp tay sau lưng ra vẻ nhàn tản đang quay nhìn tứ phía, bỗng sau lưng có người khẽ hỏi :
- Tổng tiêu đầu đó phải không?
Do Nhân Kiệt nhận ra đó là tiếng nói của Duẫn Đoan Huê, bèn vừa chậm bước đi tới vừa truyền âm nói :
- Phải, rẽ qua góc phố phía trước rồi hãy nói!
Sau khi rẽ qua góc phố, Do Nhân Kiệt quay lại hỏi :
- Hầu sư gia nói sao?
Duẫn Đoan Huê phấn khởi khẽ nói :
- Hầu sư gia đã quyết định chấp nhận đề nghị của Tổng tiêu đầu, canh sau lập tức động thủ!
- Do mỗ còn một tin mừng này nữa!
- Ồ, tin mừng gì vậy?
- Người mà chúng ta chờ đợi, phen này cũng đã đến!
- Người nào vậy?
- Ác Quân Bình Công Tôn Tiết, một Huỳnh kỳ hộ giáo của Thiên Ma giáo!
- Lão già áo đen kia ư?
- Không phải, lão già áo đen thân phận kém hơn nhiều! Tiểu đệ đã nghe được qua hai tên phỉ đồ, bọn họ cho lão già áo đen có thân phận thấp hơn ra mặt, hiển nhiên là muốn phân tán lòng cảnh giác của chúng ta. Bọn phỉ đồ đến đây phen này xem ra thân thủ đều chẳng kém, xin các vị và Hầu sư gia thận trọng một chút là hơn!
Duẫn Đoan Huê gật đầu :
- Các vị ấy cũng biết là phen này chẳng phải như trước!
- Mãi đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa nhận ra được diện mạo thật của Ác Quân Bình. Tuy nhiên, Duẫn huynh có thể về nói với các vị ấy là đêm nay lúc động thủ, Ác Quân Bình hãy giao cho tiểu đệ đối phó để tìm hiểu về đường lối võ công của hắn một phen!
- Tại sao?
- Duẫn huynh cứ về nói như vậy là các vị ấy sẽ hiểu ngay!

Duẫn Đoan Huê thấy Do Nhân Kiệt thân cận với bề trên đến vậy, càng sinh lòng kính nể, bèn vội gật đầu nói :
- Thưa vâng!
Do Nhân Kiệt khoát tay :
- Duẫn huynh có thể đi được rồi!
Sau khi Duẫn Đoan Huê vội vã bỏ đi, Do Nhân Kiệt cũng quay trở về khách điếm, nhưng lần này chàng không đi vào theo lối cửa chính, mà lại vòng ra sau khách điếm, vượt qua bờ tường, với ám hiệu đã quy định, gõ cửa, rồi lách người vào trong gian phòng tối om.
Hà Đại Bảo khẽ hỏi :
- Đã quyết định chưa?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Rồi! Bọn kia có động tĩnh gì không?
- Phụ trách canh gác là một tên phỉ đồ cao và gầy, hắn chỉ hời hợt nhìn về phía này, như đã biết đây là phòng của người làm trong khách điếm, gã phổ ky kia cũng chỉ đến đây một lần, mỗ nói là công tử rất mỏi mệt, đã ngủ mất rồi. Mỗ nói vậy không sai chứ?
- Hà đại ca bảo kẻ canh gác là một tên phỉ đồ cao và gầy ư?
- Đúng vậy!
- So với tiểu đệ thế nào?
- Suýt soát nhau! Không, dường như cao hơn lão đệ một chút!
- Chưa thay người khác chứ?
- Có lẽ chưa!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Được rồi, đại ca hãy lấy vải đen phủ lên cửa sổ rồi thắp đèn lên, lấy rương sách ra để sẵn, tiểu đệ ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay!
Lúc này trăng chưa mọc lên, bầu trời đen mịt. Do Nhân Kiệt nép sát người vào bờ tường, thò đầu trố mắt nhìn, tên giáo đồ canh gác quả đúng là một người cao gầy mảnh khảnh.
Do Nhân Kiệt từ dưới vạt áo lấy ngọn Kim Bút ra, đoạn khẽ cất tiếng gọi :
- Khâu hộ pháp, hãy đến đây!
Tên giáo đồ lập tức chững bước quay người, trầm giọng quát :
- Ai?
Do Nhân Kiệt truyền âm nói :
- Khẽ chứ! Công Tôn hộ giáo đây!
Tên giáo đồ thoáng ngẩn người, lập tức bước nhanh đến, hiển nhiên y đã nhận ra người lên tiếng quả đúng là Công Tôn hộ giáo.
Tên giáo đồ đến bên bờ tường thấp giọng hỏi :
- Hộ giáo mới đến ư?

Giờ Do Nhân Kiệt đã đoán đúng tên giáo đồ này chính là Như Ý Côn Khâu Bá Thường, Huỳnh kỳ hộ pháp trong Kim Bút đường. Chàng bèn ngoắc tay nói :
- Hãy đến gần đây!
Như Ý Côn liền nhanh nhẹn vượt qua bờ tường, y chưa kịp đứng vững, Do Nhân Kiệt đã vung bút đâm tới, đời y thế là kết liễu.
Hà Đại Bảo mở cửa phòng, thấy chàng kéo vào một tử thi, bất giác thừ ra tại chỗ.
Do Nhân Kiệt khẽ quát nhỏ :
- Đóng cửa lại mau!
Cửa vừa đóng lại, nơi tiền viện bỗng có người gọi :
- Này, lão Khâu...
Có lẽ vì không ai trả lời, lại lẩm bẩm :
- Lạ thật, mới vừa rồi còn ở đây, sao chỉ nháy mắt đã biến mất thế này?
Bỗng một giọng sắc lạnh từ bên dãy phòng phía tây cất lên hỏi :
- Việc gì thế?
Người ngoài sân liền đáp :
- Báo cáo hộ tọa, Khâu hộ pháp chẳng rõ đã đi đâu mất rồi!
- Hừ, Kim Bút đường toàn bộ đều là lũ vô dụng cả!
- Ti chức...
- Không phục hả?
Người ngoài sân lặng thinh, không nói thêm tiếng nào nữa.
Một người khác uyển chuyển tiếp lời :
- Khâu hộ pháp đâu phải trẻ nít lên ba, nếu có việc gì lẽ nào không lên tiếng, có lẽ là chột bụng thình lình, tìm chỗ nào đó đi ngoài rồi!
Người ngoài sân vội nói :
- Phải rồi, ti chức lập tức đi tìm thử xem!
Người trong dãy phòng phía tây lạnh lùng hạ lệnh :
- Hãy mặc y, mọi người chuẩn bị xuất phát, chẳng thể vì một mình y mà làm lỡ thời gian của mọi người.
Trong phòng, Do Nhân Kiệt vội vàng thay áo quần và dịch dung cho tử thi, lúc này đứng thẳng người lên, lùi sau một bước ngẫm nghĩ một hồi, có lẽ là đã hài lòng, mới quay sang Hà Đại Bảo nói :
- Hà đại ca còn nhớ cây hòe to lớn ở bên bờ sông ngoài thành không?
Hà Đại Bảo gật đầu :
- Nhớ!
Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ :
- Hãy vác ra ngoài thành, ở dưới gốc cây chờ tiểu đệ, đừng để cho

kẻ khác nhìn thấy!
Hà Đại Bảo xắn tay áo lên, vác lấy bỏ chạy đi ngay.
Sau đó, Do Nhân Kiệt cầm lấy Kim Bút, thổi tắt đèn, rón rén đi ra khỏi phòng, nấp trong tối chờ đợi.
Lúc này trong sân tiền viện tốt mịt, chỉ nghe tiếng bước chân chứ không nghe tiếng người, dường như bọn giáo đồ Thiên Ma giáo đã sửa soạn xong xuôi, chỉ chờ lệnh là xuất thủ ngay.
Ngay khi ấy, trên mái dãy nhà phía đông bỗng có người buông tiếng cười sắc lạnh nói :
- Các vị bằng hữu đã chuẩn bị xong rồi chứ?
Người lên tiếng chẳng phải ai khác chính là Hầu sư gia.
Do Nhân Kiệt thoáng kinh ngạc, vội chú mục nhìn tứ phía. Chỉ thấy trên mái hai dãy nhà đông tây và tiền sảnh, bóng người liên tiếp xuất hiện như quỷ mị, gồm không dưới ba mươi người.
Trong tiền viện rải rác vang lên vài tiếng sửng sốt, rồi thì liền lập tức im phăng phắc. Bọn hộ pháp Thiên Ma giáo này dẫu sao cũng là những tay lão luyện giang hồ, mặc dù sự việc xảy ra bất ngờ, song vẫn giữ được bình tĩnh.
Lúc này chỉ nghe Bách Bộ Xích Luyện Mẫn Công Hầu buông tiếng cười khan nói :
- Vậy càng tốt, tự động dẫn xác đến đây, thật là hết sức biết điều. Vị bằng hữu vừa lên tiếng kia, chúng ta một chọi một hay là tất cả cùng xáp vào một lúc?
Hầu sư gia cười khẩy :
- Lão phu chỉ thích người nào lên trước thì hóa kiếp trước!
Bách Bộ Xích Luyện tức giận nói :
- Bằng hữu không sợ hỏng miệng ư?
Chưa nói dứt lời, người đã vọt lên không, nhanh như tên bắn lao về phía Hầu sư gia.
Hầu sư gia lớn tiếng khen :
- Quả không hổ là một người lãnh đạo!
Song lão cũng tự thị thân phận, mặc dù miệng nói dữ dằn, nhưng lại không lợi dụng ưu thế trên cao ra tay trước, khi đối phương người chưa đứng vững.
Bách Bộ Xích Luyện cao giọng nói :
- Đa tạ đã nhường cho!
Hai chân chưa đứng vững trên mái nhà, song chưởng đã vung lên công ra một chiêu trước. Bách Bộ Xích Luyện này quả danh bất hư truyền, cho dù người đang trên không, chân lực không sao vận đủ, vậy mà chưởng lực vẫn rít lên vù vù, kèm theo một uy thế hết sức

hung mãnh.
Hầu sư gia không hoàn thủ ngay, chỉ lách người sang bên hơn trượng, khẽ ngạc nhiên kêu lên :
- À, bằng hữu thì ra là...
Bách Bộ Xích Luyện lạnh lùng tiếp lời :
- Không sai, trước kia là Duyên Tăng, về sau là Bách Bộ Xích Luyện, và bây giờ là Hắc kỳ hộ giáo của Thiên Ma giáo! Có lẽ bằng hữu chính là Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Kinh đại hiệp vùng Hoài Dương chứ gì?
Hầu sư gia thoáng sửng sốt, đoạn liền ha hả cười to :
- Tinh mắt lắm! Tinh mắt lắm!
Bách Bộ Xích Luyện tiến tới một bước, lạnh lùng nói :
- Vậy mà cũng đáng để cười ư?
Vô Ảnh Thần Trảo lắc đầu :
- Các hạ lầm rồi! Lão phu cười việc khác kia!
- Việc gì?
Vô Ảnh Thần Trảo bỗng sầm mặt :
- Lão phu cười là bởi các hạ đã nhận ra lão phu là ai, vậy mà lại còn dám ngông cuồng hống hách!
Bách Bộ Xích Luyện ngửa mặt cười vang, tiếng cười ngập đầy vẻ khinh khi và mai mỉa.
Vô Ảnh Thần Trảo chờ cho đối phương dứt tiếng cười mới hỏi :
- Bằng hữu cảm thấy buồn lòng lắm phải không?
Bách Bộ Xích Luyện lại tiến thêm bước nữa, với giọng sắc lạnh tiếp lời :
- Phen này thì đến lượt các hạ đã lầm. Mẫn mỗ hết sức vui sướng được nghe một kẻ chỉ có chút tiếng tăm trong võ lâm trước kia, hôm nay lại thốt ra một câu trẻ con đến vậy, thế không đáng vui sướng hay sao?
Trong khi nói lại tiến thêm bước nữa, đột nhiên vung chưởng bổ thẳng tới. Lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ còn hơn trượng, với một cao thủ có thể lấy mạng người trong vòng trăm bước, thì khoảng cách ấy thật chẳng đáng kể.
Thế nhưng, Vô Ảnh Thần Trảo vẫn hết sức ung dung, nhẹ phất tay áo, xoay người một vòng hệt như bông vụ. Vòng đến sau lưng Bách Bộ Xích Luyện, năm ngón tay như móc câu chớp nhoáng chộp ra, bộ vị chính là sau ót Bách Bộ Xích Luyện.
Dĩ nhiên Bách Bộ Xích Luyện đâu dễ gì bị chộp trúng, đầu nghiêng sang bên, chẳng thèm ngoảnh lại nhìn, khuỷu tay phải co lại, thúc vào mạn sườn Vô Ảnh Thần Trảo.

Đó là một chiêu rất là hung mãnh, đương nhiên Vô Ảnh Thần Trảo đâu muốn đồng quy ư tận, trong tiếng cười ha hả lách người ra xa.
Bách Bộ Xích Luyện một chiêu giành được ưu thế, lập tức tung mình, song chưởng vung động lại lao bổ tới.
Lúc này trăng vừa mọc lên, cảnh vật xung quanh đã dần hiện tỏ.
Bọn hộ pháp Thiên Ma giáo trong viện vì thế bất lợi nên trước khi Bách Bộ Xích Luyện và Vô Ảnh Thần Trảo chưa phân thắng bại, tạm thời đều giữ thái độ bàng quan, không người nào đứng ra khiêu chiến nữa.
Còn những võ sư bịt mặt trên mái nhà có lẽ chắc chắn đắc thắng, thấy phía Thiên Ma giáo không ai động thủ, nên cũng chỉ đứng ngoài bàng quan, nhất thời bầu không khí trở nên im phăng phắc.
Chỉ có trên mái dãy nhà phía đông bón người tung lướt, tiếng áo bay phần phật và thỉnh thoảng vang lên một vài tiếng quát tháo.
Do Nhân Kiệt thấy vậy không khỏi nóng lòng lo lắng, nếu nhóm hộ pháp Thiên Ma giáo này đêm nay không một người thoát thân, thì lời nói dối của chàng há chẳng bại lộ còn gì?
Do đó, chàng quyết định không chờ nữa, lập tức lấy ra hai ngọn Tam Lăng tiêu, vòng ra sau bờ tường, nhắm ngay hai võ sư vung tay ném ra, rồi liền tung mình trở về chỗ cũ.
Bởi chàng không rõ hai võ sư ấylà ai, không muốn làm tổn thương đến tính mạng họ, nên phi tiêu ném ra đều nhắm vào khoảng trống giữa vai và cổ.
Hai ngọn Tam Lăng tiêu vút qua tai hai võ sư, bay thẳng đến giữa sân, sau cùng trúng vào hòn giả sơn tóe lửa, mới lần lượt rơi xuống hồ nước.
Hai võ sư tưởng đâu bên ngoài có kẻ địch mai phục, sau một thoáng kinh hãi, cả hai đều phừng lửa giận. Thế là cùng buông tiếng hét vang, tung mình phóng ra ngoài bờ tường.
Bọn hộ pháp Thiên Ma giáo cũng ngỡ là có viện binh kéo đến, thảy đều phấn chấn tinh thần, cùng vung động binh khí, hô lên một tiếng, đổ xô tung mình lao đến bờ tường.
Bọn võ sư trên mái nhà dĩ nhiên đâu chịu khoanh tay đứng nhìn, trong thoáng chốc tiếng huýt gió vang lên liên hồi, thảy đều theo sau lao về phía bờ tường.
Thế rồi, cuộc hỗn chiến đã diễn ra trên khoảng đất trống ngoài bờ tường.
Do Nhân Kiệt thấy vậy lập tức theo lối đi hẹp ra ngoài tiền viện, rồi vượt tường ra khỏi khách điếm. Lát sau chàng đã ra khỏi cổng thành, cây hòe to cao kia đã xa xa hiện ra trong tầm mắt.

Do Nhân Kiệt bước vội tới, thấp giọng nói :
- Hà đại ca, tiểu đệ đến rồi đây!
Bỗng nghe Hà Đại Bảo la lớn :
- Lão đệ hãy cẩn thận...
Song liền tức thì hự lên một tiếng rồi im bặt.
Do Nhân Kiệt cả kinh, biết là Hà Đại Bảo đã bị người khống chế, tiếng cảnh cáo vừa rồi ắt là đã liều mạng phát ra.
Chàng quá nóng lòng, không còn màng đến sự nguy hiểm gì nữa, vung kim bút lao nhanh vào trong bóng tối.
Trong bóng tối, một giọng nói rất quen cười khẩy nói :
- Khá khen cho tên ngu đần này!
"Vù" một tiếng, một bóng đen nhanh như chớp bay ra. Do Nhân Kiệt nhất thời không thu thế kịp, đành cắn răng nghiêng đầu sang bên, đưa vai ra hứng lấy. Chỉ nghe "soạt" một tiếng, vật đen đã cắm vào trong vai.
Chàng lập tức nhận ra đó chính là ngọn Tam Lăng thích đã trao cho Hà Đại Bảo, cơn đau như thấu tận tâm phủ, suýt nữa đã khiến chàng ngất xỉu.
Nhưng khi chàng nghĩ đến Hà Đại Bảo hãy còn trong tay kẻ địch, một sức mạnh không thể diễn tả được liền tràn ngập toàn thân. Người chàng từ trên không rơi xuống bởi quá đau đớn, song vẫn có thể lẹ làng ném bỏ kim bút, rút ra ngọn Tam Lăng thích, và đồng thời cũng để làm binh khí, lại tung mình lên, tiếp tục lao vào bóng tối.
Người trong bóng tối sửng sốt kêu lên :
- À, thảo nào tiểu tử ngươi đã giữ chức Tổng tiêu đầu, thì ra cũng khá là ương ngạnh. Hắc hắc, vậy thì bổn tọa đành phải thành toàn cho ngươi thôi!
Rồi thì "vù" một tiếng, một ngọn trường tiên quét ra như gió cuốn.
Do Nhân Kiệt kinh hãi, thì ra đối phương lại là Thần Long Khách Dẫn Chấn Vũ, kẻ đối đầu bất cộng đới thiên với Ác Quân Bình.
Bởi lẽ cho dù chàng không thọ thương thì cũng chưa chắc thắng nổi Thần Long Khách, đừng nói hiện giờ vai trái đã bị trúng một thích, tất nhiên càng chẳng phải là đối thủ.
Thế nhưng, việc đã đến nước này, chàng cũng chẳng còn con đường nào khác hơn. Lúc này chàng chỉ nghĩ đến hai điều, một là nếu số chàng đã định phải chết dưới tay Thần Long Khách, thế thì thà là chết sớm còn hơn chết muộn, càng kéo dài thời gian chỉ thêm đau khổ mà thôi. Hai là nếu chàng chưa tới số chết, chàng không thể để cho Thần Long Khách sống mà rời khỏi đây đêm nay.
Do đó, mặc dù trường tiên của Thần Long Khách quét tới rất hung

mãnh, chàng không tránh mà cũng chẳng đỡ, lao thẳng vào trong bóng roi.
Đón thí mạng ấy thật Thần Long Khách chẳng thể nào ngờ đến. Tuy vậy, y vẫn chẳng bận tâm, nhẹ vung tay, trường tiên cuốn ngược trở về.
Do Nhân Kiệt chỉ cảm thấy ngạt thở, cổ đã bị trường tiên quấn chặt. Chàng chẳng còn sự lựa chọn nào khác nữa, tay phải vung mạnh, ngọn Tam Lăng thích nhắm ngay mặt đối phương ném ra.
Thần Long Khách một chiêu đắc thủ, ha hả cười to nói :
- Tiểu tử ngươi phen này có lẽ đã biết...
Tiếng cười chưa dứt, bỗng khẽ hự lên một tiếng rồi im bặt.
Do Nhân Kiệt nhún mình, người liền cất khỏi mặt đất, mới hay ngọn Tam Lăng thích của mình đã trúng đích, đối phương đã buông bỏ trường tiên trong tay.
Chàng không bỏ lỡ cơ hội, nhặt lấy trường tiên, cắn răng tung mình lao tới lần thứ ba.
Thần Long Khách đang nghiêng người đứng dựa vào thân cây, hai tay uể oải buông thỏng, đầu ngoẹo sang bên, miệng há hốc và mắt trố to đầy vẻ kinh hoàng. Máu tươi từ cán thích hộ ra nơi yết hầu, phún ra như một sợi chỉ đỏ phất phơ theo gió...
Do Nhân Kiệt chững bước, thở hắt ra một hơi dài, toàn thân nhẹ hẫng cơ hồ đứng không vững, mãi đến giờ chàng mới cảm thấy khí lực đã cạn kiệt.
Chàng vội nhắm mắt lại chầm chậm hít sâu vào một hơi không khí, ngưng thần điều tức. Một hồi sau chàng mới đi về phía Hà Đại Bảo đang nằm.
Đưa tay sờ, may quá, thì ra Hà Đại Bảo chỉ bị điểm huyệt, liền vội nắm lấy cổ tay Hà Đại Bảo, thăm mạch tìm ra huyệt đạo bị điểm khóa.
Hà Đại Bảo vừa hồi tỉnh lập tức toét miệng mắng :
- Đồ khốn kiếp...
Đồng thời ngồi bật dậy vung quyền đấm ra.
Do Nhân Kiệt không kịp đề phòng, “bịch” một tiếng, trước ngực hứng trọn một quyền.
Hà Đại Bảo tung mình đứng lên, tiếp theo lại một cước đá ra.
Do Nhân Kiệt lộn người một vòng dưới đất, vội la lên :
- Tiểu đệ đây mà...
- Hừ! Mặc ngươi tiểu đệ với đại đệ... Ồ, không đúng, Do lão đệ đó hả?
Do Nhân Kiệt cười méo xệch lồm cồm ngồi dậy nói :

- Vậy chứ Hà đại ca tưởng là ai?
Hà Đại Bảo trố mắt :
- Thì ra lão đệ chưa chết ư?
Do Nhân Kiệt thở dài :
- Xin đa tạ lễ gặp gỡ này của đại ca. Thôi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa. Hãy mau ngồi xuống đây băng bó vết thương cho tiểu đệ và kể lại việc thất thủ của đại ca.
Hà Đại Bảo y lời ngồi xuống, vừa băng bó vết thương cho Do Nhân Kiệt vừa tức tối nói :
- Mỗ cũng chẳng rõ tên đó đã theo sau từ lúc nào, chỉ biết là khi đến đây, hai chân vừa mới đứng lại thì đã bị hắn từ sau lưng tóm lấy cổ. Mẹ kiếp! Bàn tay của hắn khỏe thật, suýt nữa cổ của mỗ đã bị bẻ gãy...
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Tiểu đệ biết rồi, đó không phải lỗi do đại ca.
Hà Đại Bảo ngẩn người :
- Không phải lỗi do mỗ ư?
- Đúng vậy! Đó là do tiểu đệ đã quá khinh xuất, nhất định là hắn đã nghe được lời nói của chúng ta. Đại ca vừa ra khỏi khách điếm là hắn đã bám theo. Thôi, việc đã qua rồi hãy tạm gác sang bên. Bây giờ tiểu đệ xin hỏi sau khi đã khống chế đại ca, hắn có nói gì không?
- Hắn hỏi mỗ muốn chết hay muốn sống? Mỗ nói ám toán sau lưng không phải là trang hảo hớn, có gan thì hãy buông tay ra, mặt đối mặt đọ sức một phen. Nhưng hắn bóp đau quá, mỗ đành phải ngậm thinh. Hắn lại hỏi, vì sao lại phải cải dạng tử thi thành ra Ác Quân Bình? Mỗ nói là không biết, mà thật sự mỗ quả là không biết.
- Sau đó thế nào?
- Sau đó, mẹ kiếp, hắn đã mắng mỗ là tên ngu đần!
- Láo thật!
- Sau cùng hắn thấy mỗ đã nổi giận, lại dùng lời ngon tiếng ngọt gạ gẫm mỗ, bảo là khi lão đệ đến, chỉ cần bắt được lão đệ là sẽ thả mỗ ngay. Những lời ấu trĩ đó vậy mà hắn lại thốt ra miệng được. Mẹ kiếp! Theo lão đệ thì ai là kẻ ngu đần?
Do Nhân Kiệt mỉm cười gật đầu :
- Tốt lắm, đại ca hãy về đi!
- Về rồi nói thế nào?
- Rời khỏi khách điếm không thay đổi, chỉ cần thêm vào một chút, cứ nói là khi đuổi ra đến ngoài thành thì lại gặp đồng bọn của kẻ địch, tiểu đệ bảo đại ca không giúp được gì, hãy trở về báo tin. Nếu họ hỏi kẻ địch có bao nhiêu người, đại ca cứ trả lời là không rõ và lúc đại ca

rời khỏi thì cuộc chiến vẫn chưa phân thắng bại.
- Được, mỗ đi đây!
Do Nhân Kiệt nhìn theo Hà Đại Bảo đi xa, đoạn gắng gượng đứng lên lấy ra chiếc lệnh kỳ hộ giáo bỏ vào lòng thi thể của Khâu Bá Thường. Sau đó chàng nằm xuống, tay chân duỗi ra cho thoải mái, vừa chờ đợi người của tiêu cục đến, vừa lưu ý động tĩnh xung quanh.
Chừng nửa giờ sau, tiếng bước chân rậm rịch vang lên, rồi thì mấy mươi bóng người lần lượt phóng đến như bay. Do Nhân Kiệt vội tháo bỏ vải băng nơi vết thương.
Chỉ nghe tiếng Duẫn Đoan Huê dẫn đầu vừa phóng đi vừa hỏi :
- Ở chỗ nào đâu?
Tiếp theo là tiếng Hà Đại Bảo hỗn hển đáp :
- Dưới gốc ngọn cây hòe to phía trước kia!
Do Nhân Kiệt bất giác thầm mắng, rõ là ngu ngốc, không biết nói là một ngọn cây to, cứ phải nói là ngọn cây hòe to mới được hả? Nhãn lực của lão ca khá quá nhỉ, trời tối thế này mà chỉ thoáng nhìn đã nhận ra được ngay là cây gì ư?
Rất may là mọi người đang nóng lòng cứu viện, không ai chú ý đến.
Ngay sau đó đã thấy Duẫn Đoan Huê lao đến và hỏi :
- Do tổng tiêu đầu không hề gì chứ?
Do Nhân Kiệt không muốn làm ra vẻ quá đáng, tay ôm lấy vai ngồi dậy nói :
- Chỉ thọ thương xoàng thôi!
Duẫn Đoan Huê thấy chàng còn sống, kinh ngạc lẫn mừng rỡ, chạy vội đến nói :
- Thọ thương ở đâu? Để tiểu đệ xem thử!
- Hãy bảo Hà huynh đến đây băng bó được rồi. Duẫn huynh hãy mau đến soát người kẻ địch, còn tên kia dường như thân phận cũng chẳng thấp...
Duẫn Đoan Huê liền quay ra sau gọi :
- Hà sư phụ, hãy đến đây!
Sau đó, theo lời dặn bảo của Do Nhân Kiệt đi về phía hai tử thi.
Hà Đại Bảo đến gần thấy Do Nhân Kiệt đã tháo bỏ vải băng, máu lại từ vết thương rỉ ra, không dằn được với giọng trách móc nói :
- Lão đệ tại sao lại...
Do Nhân Kiệt vội truyền âm nói :
- Đã quên lời dặn của tiểu đệ rồi hả? Không được nói nữa!
Đằng kia, Duẫn Đoan Huê bỗng kinh ngạc kêu lên :
- Ối chà!

Do Nhân Kiệt ngoảnh qua hỏi :
- Việc gì thế, Duẫn huynh?
Duẫn Đoan Huê hớn hở quơ tay nói :
- Do tổng tiêu đầu tuyệt lắm! Có biết hai tên này là gì không? Ha ha... Một là Huỳnh kỳ hộ giáo và một là Bạch kỳ hộ giáo.
Do Nhân Kiệt trầm giọng :
- Hãy giữ lại binh khí và lệnh kỳ, tức tốc buộc thi thể vào đá bỏ xuống sông ngay.
Duẫn Đoan Huê thoáng ngớ người, song liền hiểu ý, vội nói :
- Vâng...
Do Nhân Kiệt trầm giọng nói tiếp :
- Duẫn huynh hãy đến đây, việc ấy giao cho họ lo liệu.
Duẫn Đoan Huê vội vã đến gần, xoa tay áy náy nói :
- Tiểu đệ thật đáng chết!
Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn quanh, đoạn khẽ hỏi :
- Tiểu tử kia có đến không?
Duẫn Đoan Huê ngồi xổm xuống khẽ đáp :
- Không!
- Hắn không muốn đi theo, hay là hắn muốn đi theo mà Duẫn huynh không cho?
- Cả hai đều không phải.
- Vậy là sao?
- Khi Hà sư phụ vừa vào đến là tiểu đệ biết ngay có điều không ổn, nên Hà sư phụ chưa lên tiếng là tiểu đệ đã viện lý do tách hắn ra trước.
- Bảo hắn ra ngoài canh gác ư?
- Vâng!
- Chỉ phái mỗi mình hắn ư?
- Không, còn có Tôn sư phụ và Mã sư phụ nữa.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Xử lý rất tốt, như vậy tên tiểu tử ấy mới không sinh nghi, những người đến đây thế nào?
- Tiểu đệ đã khảo sát qua, thảy đều rất đáng tin cậy, Tổng tiêu đầu hãy yên tâm.
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn lại nói :
- Bậy bây giờ Duẫn huynh hãy triệu tập họ lại, cứ bảo là lệnh của Do mỗ. Về sự kiện đêm nay, mọi người phải giữ kín, không được tiết lộ dù chỉ một tiếng.
- Về thương thế của Tổng tiêu đầu thì phải giải thích thế nào?
- Chỉ nói là bị kẻ địch phục kích là được rồi.

Hôm sau, Do Nhân Kiệt bảo Duẫn Đoan Huê kín đáo mang binh khí và lệnh kỳ của hai hộ giáo Thiên Ma giáo đến phủ trung ở ngoài thành, một mặt báo cáo về tình hình vừa qua, một mặt xin chỉ thị hành động.
Còn chàng thì giả vờ thọ thương trầm trọng, bảo Hà Đại Bảo canh gác trước cửa phòng, không cho bất kỳ ai vào thăm hỏi, hầu tránh Tam Mục Thần Ưng vào thăm dò tin tức.
Lát sau, một cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa tiêu cục. Duẫn Đoan Huê nói với mọi người là phụng mệnh Hầu sư gia đưa Tổng tiêu đầu đến phủ trung điều dưỡng.
Sau khi lên xe, Do Nhân Kiệt khẽ hỏi :
- Chiến tích đêm qua thế nào?
Duẫn Đoan Huê có vẻ phấn khởi, vẻ thương cảm nói :
- Kẻ địch tuy bị tiêu diệt gần hết nhưng phía ta cũng bị tổn thất một Đơn sư phụ.
Trong Đại Thiên Tứ Khách giờ đây chỉ còn lại một người Nhất Kiếm Phong Quan nữa thôi.
- Hầu sư gia thì sao?
- Cũng đã thọ thương.
Do Nhân Kiệt vờ kinh hãi :
- Sao? Ngay cả Hầu sư gia cũng thọ thương ư? Có nặng lắm không?
- Cũng chẳng rõ!
- Vậy sao Duẫn huynh biết Hầu sư gia đã thọ thương?
- Sao mà không biết được? Đôi mắt của con người dùng để làm gì?
- Vẻ mặt rất khó coi phải không?
- Đúng vậy!
- Còn Mạc sư phụ?
- Mạc sư phụ thì lại mạnh khỏe.
- Vậy lão già áo đen tự xưng Hắc kỳ hộ giáo sau cùng thế nào?
- Lão quỷ ấy quả không hổ là một Hắc kỳ hộ giáo, nghe đâu Hầu sư gia xưa nay chưa từng có địch thủ. Vậy mà phen này lại thọ thương, đủ thấy lão quỷ ấy quả là có bản lĩnh. Đêm qua nếu là người khác, e vị tất đã chống đỡ nổi.
- Lão quỷ ấy sau cùng đã bại dưới tay Hầu sư gia phải không?
- Phải! Khi nãy tiểu đệ vào phủ, thấy Mạc sư phụ đang xem xét lá lệnh kỳ hộ giáo của lão quỷ ấy, và còn đùa với Hầu sư gia, bảo Hầu sư gia phải thết đãi...
- Việc gì lại bảo Hầu sư gia thết đãi?
Duẫn Đoan Huê ngạc nhiên :
- Ủa, chả lẽ Tổng tiêu đầu... À, phải rồi... Thật đáng chết! Tổng tiêu

đầu xem tiểu đệ thật hồ đồ hết sức, hồ đồ hết sức...
- Sao nào?
- Việc là thế này, lúc Tổng tiêu đầu xuất ngoại bảo tiêu hôm trước, không lâu sau phủ trung có mang đến một mật dụ, bởi Tổng tiêu đầu bình an trở về nên tiểu đệ nhất thời mừng quá nên đã quên mất...
- Mật dụ gì vậy?
- Một bản qui định tiền thưởng, phàm diệt được một giáo đồ thường thì thưởng mười lạng bạc; một Hộ đàn Tam kỳ thì thưởng năm mươi lạng bạc; một Hắc kỳ hộ pháp, thưởng hai trăm lạng; một Huỳnh kỳ hộ pháp thưởng ba trăm lạng...
- Còn Hộ giáo Tam kỳ thì sao?
- Mức thưởng cũng như Hộ pháp Tam kỳ, nhưng là vàng chứ không phải bạc.
- À, vậy là Do mỗ đã trở thành một đại phú ông có đến năm trăm lạng vàng rồi còn gì?
- Đúng vậy!
- Được rồi, Do mỗ nhất định sẽ thết đãi một phen.
- Không thết đãi được sao?
- Ha ha ha...
- Ha ha ha...
Hai người vừa cười vừa nói đã đến trước cổng Hoa phủ lúc nào chẳng hay.
Lão bộc nọ mở cửa cổng, xe ngựa chạy thẳng vào trong. Hầu sư gia và Nhất Kiếm Phong Quan từ trong đại sảnh cùng bước ra đón.
Duẫn Đoan Huê dìu Do Nhân Kiệt xuống xe. Nhất Kiếm Phong Quan tiến tới mấy bước, đưa tay ra phụ giúp và nói :
- Xin chúc mừng lão đệ!
Do Nhân Kiệt vội mỉm cười nói :
- Đa tạ Mạc sư phụ, chẳng qua là nhờ may mắn thôi.
Trong đại sảnh đã chuẩn bị sẵn cho chàng một chiếc ghế dựa mềm mại. Sau khi yên vị, Hầu sư gia cười nói :
- Lão đệ có thể kể lại sự việc đêm qua một lần nữa chăng?
Do Nhân Kiệt biết thế nào cũng có câu hỏi này, bèn ung dung nói :
- Lúc sư gia giao thủ với Bách Bộ Xích Luyện thì Do mỗ đang đứng trong bóng tối sau bờ tường, nên trông thấy hết sức rõ ràng, phong độ hào sảng của sư gia thật đáng khâm phục.
Hầu sư gia mỉm cười, năm ngón tay phải như vuốt gà bất giác sờ lên hàm râu dê lưa thưa dưới cằm.
Do Nhân Kiệt nói tiếp :
- Thế nhưng, mãi đến khi ấy Do mỗ cũng chưa phân biệt được trong

số bọn phỉ đồ người nào là Ác Quân Bình...
Nhất Kiếm Phong Quan bỗng xen lời :
- Về sau thế nào?
- Về sau mãi đến khi hai vị sư phụ của chúng ta quay sang phóng vào trong viện, Do mỗ mới phát hiện, thì ra Ác Quân Bình không hề có mặt trong số bọn phỉ đồ trong viện.
- Vậy là đúng rồi, thảo nào Mạc mỗ tìm mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng của Ác Quân Bình. Vậy là hai ngọn phi tiêu chính do hắn đã ném ra phải không?
- Vâng!
- Vậy là kém cỏi quá!
- Sao nào?
- Đường đường là một vị Huỳnh kỳ hộ giáo, trong khoảng cách gần như vậy mà liên tiếp ném ra hai ngọn phi tiêu đều không trúng đích, vậy chẳng kém cỏi là gì?
Do Nhân Kiệt mỉm cười lắc đầu :
- Không phải vậy đâu!
Nhất Kiếm Phong Quan ngớ người :
- Vậy chứ sao? Chả lẽ lão đệ còn cho là thủ pháp của hắn cao minh hay sao?
- Ý tiểu đệ là, kẻ khác có thể cười hắn kém cỏi, nhưng còn chúng ta thì không thể.
- Vì sao?
- Nếu hắn mà không kém cỏi thì Tứ Hải tiêu cục đã phải tìm một Tổng tiêu đầu khác rồi còn gì?
Mọi người nghe vậy thảy đều bật cười.
Hầu sư gia lại hỏi :
- Sau đó thì sao?
Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài :
- Sư gia nói không sai, Ác Quân Bình quả là một tên tiểu nhân gian hiểm. Lúc bấy giờ dường như hắn đã nhận thấy đại thế không ổn, sau khi ném ra phi tiêu, chẳng cần biết kết quả đã quay đầu bỏ chạy. Lúc ấy Do mỗ cũng chưa dám khẳng định hắn chính là Ác Quân Bình, chỉ định bắt lấy hắn khảo tra, xem có moi ra được chút khẩu cung gì không. Nào ngờ hắn vừa ra khỏi cổng thành, lập tức trở nên hung hăng vô cùng, hắn quay lại vung thích lao tới tấn công Do mỗ. Mãi đến khi trông rõ đôi Tam Lăng thích, Do mỗ mới biết hắn là Ác Quân Bình.
Nhất Kiếm Phong Quan không nén được, lại xen lời :
- Còn tên Bạch kỳ hộ giáo kia...

Do Nhân Kiệt gật đầu nói tiếp :
- Vâng, Do mỗ nói đến ngay đây! Do mỗ vốn định quần thảo với Ác Quân Bình lâu một chút hầu xem xét chiêu thức Tam Lăng thích của hắn, ngay khi ấy thì Hà sư phụ cũng đuổi theo đến. Bỗng nghe Hà sư phụ hét to "Tổng tiêu đầu coi chừng ám toán"! Rồi thì từ trong bóng cây phía sau bỗng phóng ra một người, qua thân pháp Do mỗ biết là đối phương võ công chẳng kém, nếu để cho Hà sư phụ nghênh tiếp, nhất định sẽ nguy đến tính mạng. Thế là Do mỗ vừa phân thân chống đỡ vừa bảo Hà sư phụ về tiêu cục báo tin ngay, cũng may là Hà sư phụ chịu vâng lời, bằng không, có Hà sư phụ bên cạnh, Do mỗ phải phân tâm hai chỗ, hậu quả thật khó lường được.
Nhất Kiếm Phong Quan gật gù nói :
- Quả đúng như vậy. Trong tình huống ấy có thêm một người vướng bận tay chân, thà là một chọi hai còn hơn.
Hầu sư gia lại hỏi :
- Sau đó thế nào?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Từ trong bóng cây đột nhiên chui ra một Bạch kỳ hộ giáo, ngay cả Ác Quân Bình dường như cũng giật mình, có thể nói là Ác Quân Bình chính thật đã chết dưới tay của tên Bạch kỳ hộ giáo ấy.
Nhất Kiếm Phong Quan sững sờ :
- Vậy là sao?
- Ác Quân Bình thấy Do mỗ chỉ thủ không công nên chẳng xem Do mỗ vào đâu, lúc này nhìn kỹ thấy lại có thêm đồng bọn càng tỏ ra oai phong ngạo nghễ. Có lẽ hắn muốn khoe tài trước đồng bọn, bèn với chiêu "song Long Xuất Hải" song thích chìa ra đâm vào hai vai Do mỗ.
Nhất Kiếm Phong Quan bực tức buột miệng :
- Quả là ngông cuồng hết mức!
- Bấy giờ có thể nói đó là cơ hội liều chết cầu sống duy nhất của Do mỗ. Thế là Do mỗ tạm không màng đến tên Bạch kỳ hộ giáo ở sau lưng, thụp người tấn tới để lộ vai trái, tay phải vung bút gạt phăng Tam Lăng thích bên tay trái Ác Quân Bình rồi hạ bút đâm thẳng vào tim hắn.
Hầu sư gia gật gù :
- Quả là một chiêu hung hiểm!
Nhất Kiếm Phong Quan chau mày :
- Vậy vai trái của lão đệ...
Do Nhân Kiệt cười áo não :
- Biết làm sao hơn? Đành bấm bụng thí bỏ một cánh tay trái thôi!

Hầu sư gia lại hỏi :
- Rồi sao nữa?
Do Nhân Kiệt cầm tách trà lên uống một hớp, lòng cảm thấy nhẹ đi rất nhiều.
Giờ đây chàng mới nhận thấy trên cõi đời này không gì khó hơn là nói dối.
Tuy nhiên, giai đoạn khó khăn đã qua, tiếp theo toàn là sự thật, không cần cân nhắc từng lời như trước nữa. Thế là chàng đã kể lại việc ném thích trúng Thần Long Khách một cách suông sẽ.
Hầu sư gia và Nhất Kiếm Phong Quan nghe đều không ngớt gật đầu.
Chàng kể xong, Hầu sư gia ngẩng lên hỏi :
- Năm trăm lạng vàng tiền thưởng, lão đệ định xử lý thế nào?
Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ rồi đáp :
- Do mỗ định trước hết chia ra hai phần giao cho Duẫn huynh mang về đổi ra bạc chia đều cho các huynh đệ trong tiêu cục, để mọi người vui vẻ một phen!
Hầu sư gia gật đầu, quay sang Nhất Kiếm Phong Quan nói :
- Mạc sư phụ hãy đi lấy hộp vàng đến đây!
Lát sau, hộp vàng được mang đến, bên trong là mười nén vàng ròng.
Nhất Kiếm Phong Quan lấy ra hai nén trao cho Duẫn Đoan Huê.
Duẫn Đoan Huê thay mặt mọi người cảm tạ nhận lấy.
Hầu sư gia lại hỏi :
- Khi nào lão đệ lành vết thương, chúng ta lập tức tiến hành kế hoạch tiếp theo, lão đệ có phản đối chăng?
Do Nhân Kiệt khom mình đáp :
- Xin tùy sư gia định liệu!
Hầu sư gia vui vẻ vuốt râu :
- Tốt lắm! Vậy thì lão đệ hãy ra phía sau nghỉ dưỡng thần trước đã, thuốc kim sang đặc chế của Hoa đại quan nhân sẽ được mang đến tối nay, thuốc này bỏ vào là khép miệng ngay ngày hôm sau, ba ngày tróc mày, bảy ngày sau là vết sẹo hoàn toàn không còn nữa.
Do Nhân Kiệt vờ kinh ngạc :
- Thuốc gì mà linh hiệu đến vậy?
Hầu sư gia gật đầu cười :
- Rồi đây lão đệ sẽ rõ!
Do Nhân Kiệt đương nhiên là rất tin, trên cõi đời này có được bao nhiêu Tụ Thủ Thần Y? Dưới tay Tụ Thủ Thần Y này, người chỉ còn một hơi thở mà vẫn cứu sống được, sá gì vết thương ngoài da thịt?
Có điều chàng không hiểu là, Tứ Phương bảo cách đây không dưới ngàn dặm, thuốc sao có thể mang đến nhanh vậy? Chả lẽ Tụ Thủ

Thần Y cũng đang có mặt gần đây?
Tiếp theo, Hầu sư gia vỗ tay một cái, bốn thiếu nữ tuyệt đẹp liền tức thời bước vào. Nhất Kiếm Phong Quan quay sang bốn nàng nói :
- Hãy dìu Do tổng tiêu đầu vào hậu viện!
Hầu sư gia đưa tay chỉ hộp vàng nói :
- Hãy mang luôn cái này vào!
Do Nhân Kiệt khoát tay ngăn bốn nàng lại, nói :
- Do mỗ xin có một yêu cầu!
- Yêu cầu gì?
- Xin hãy cho Hà sư phụ đến đây với Do mỗ!
Hầu sư gia ngạc nhiên :
- Họ hầu hạ lão đệ chả lẽ không bằng tên ngu đần ấy hay sao?
- Sư gia có điều không biết, Hà sư phụ tuy có phần khờ khạo, nhưng rất trung thành với Do mỗ, có Hà sư phụ kề cận chuyện trò, cũng có thể giải khuây rất nhiều.
Hầu sư gia trầm ngâm :
- Y có ăn nói bừa bãi không?
- Sư gia hiểu rất rõ tính nết của loại người ấy, chỉ cần phục là hết sức ngoan ngoãn vâng lời. Do mỗ tự tin là có thể quản thúc được Hà sư phụ, xin sư gia cứ yên tâm!
Hầu sư gia gật đầu, quay sang Duẫn Đoan Huê nói :
- Vậy thì Duẫn sư phụ hãy bảo y đến đây!

Hồi 12
Mưu sâu, trí lớn

Do Nhân Kiệt ở trong một thư phòng trang nhã, tuy hoàn toàn tự do, song chàng không hề có chút lòng hiếu kỳ. Đồng thời, chàng còn nghiêm khắc bảo Hà Đại Bảo không được nói năng và đi lại bừa bãi. Chàng sợ Hà Đại Bảo không chịu được buồn tẻ, nên tìm một bộ cờ tướng dạy y chơi, một mặt kể cho Hà Đại Bảo nghe một số chuyện vui hầu khải phát trí tuệ y, để cho y biết đạo lý làm người.
Hà Đại Bảo quả nhiên nghe một cách thú vị.
Lát sau, trời đã tối, hai gã gia đinh bưng vào một chồng hộp thức ăn. Hà Đại Bảo đến lấy mở ra xem, thấy bên trong cơ hồ toàn là các món ăn chưa từng được thưởng thức bao giờ, bất giác thè lưỡi nói :
- Ối chà, bữa ăn này phải tốn biết bao nhiêu tiền bạc...
Do Nhân Kiệt cười nhạt :
- Lại nữa rồi, không sợ kẻ khác nghe cười cho hả?
Hà Đại Bảo không phục :
- Mỗ nói thật mà, nếu bữa ăn này mà được đổi thành bạc, mỗ thà ăn mì còn hơn!
Do Nhân Kiệt vừa định rầy la y thì bỗng nơi cửa có bóng người thấp thoáng, một thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng mười lăm, mười sáu tha thướt đi vào, trên tay thiếu nữ là một chiếc hộp nhỏ màu đỏ tươi.
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên, đưa tay chỉ chiếc hộp hỏi :
- Trong đó là gì vậy?
Thiếu nữ chúm chím cười vòng tay thi lễ nói :
- Hầu sư gia bảo trong đây là hai lọ thuốc do đại quan nhân mới cho người mang đến, lọ vàng là thuốc bó ngoài, lọ trắng là thuốc uống, dùng thuốc xong phải lên giường dưỡng sức ngay!
Nói xong, đặt chiếc hộp đỏ xuống, cung kính thi lễ rồi quay người lui ra.
Do Nhân Kiệt đưa mắt nhìn chiếc hộp đỏ, bất giác ngồi thừ ra.
Chẳng ngoa chút nào, đã nói tối nay mang đến là đúng tối nay mang đến, vậy có giống như những võ sư bịt mặt kia, ngoắc cái là đến, khoát cái là đi chăng? Nếu đúng như vậy, hiển nhiên vị Bảo chủ Tứ Phương bảo phải là có một nơi bí mật nào đó ở gần thành Huê Dung. Vả Bảo chủ Tứ Phương bảo cùng Tụ Thủ Thần Y với Trang

chủ Đại Thiên sơn trang rất có thể...
Hà Đại Bảo xô chàng một cái nói :
- Đừng thừ ra đó nữa, mỗ thấy cô bé đó cũng chẳng đẹp đẽ gì! Nào, hãy nhân lúc còn nóng mà ăn đi, không thì mỗ ra tay trước đấy!
* * * * *
Sau ba ngày tĩnh dưỡng, vết thương nơi vai trái Do Nhân Kiệt quả nhiên đã lành.
Chiều hôm ấy, Hầu sư gia bỗng cùng vị võ sư họ Cư đi vào phòng. Trước tiên nói chuyện vu vơ, sau đó mới mỉm cười hỏi :
- Do lão đệ có muốn gặp Hoa đại quan nhân không?
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Hoa đại quan nhân ở đâu?
Hầu sư gia đưa tay chỉ vị võ sư họ Cư nói :
- Cư sư phụ đây chính là do Hoa đại quan nhân phái đến đón lão đệ, đêm nay chừng canh hai lên đường, sáng sớm mai là gặp.
Do Nhân Kiệt trỏ Hà Đại Bảo hỏi :
- Vị Hà sư phụ đây theo cùng được chăng?
Hầu sư gia gật đầu :
- Được!
Đêm ấy chừng canh hai, Do Nhân Kiệt cùng Hà Đại Bảo và vị võ sư trầm lặng ra đi. Bọn họ cải trang dịch dung thành ba tên nha vệ, theo chân thành vòng sang cổng thành đông, nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ đợi sẵn.
Do Nhân Kiệt giờ đây nhận thấy Đỗ Môn tú sĩ hành sự, điểm khác nhau nhất so với Thiên Ma giáo là vấn đề dùng người, tuy lúc đầu cũng rất nghiêm khắc, nhưng một khi đã thu nạp rồi là hoàn toàn tin cậy.
Sau khi lên thuyền, họ chẳng những không bị bịt mắt, mà ngay cả hai bên cửa khoang cũng đều mở toang.
Thuyền xuôi giòng đi về hướng đông, chừng hơn một canh, phía trước bỗng hiện ra sóng nước mênh mông.
Do Nhân Kiệt đã hiểu, nơi họ đến chính là Quân Sơn nằm giữa hồ Động Đình.
Hà Đại Bảo chỉ cần ở bên Do Nhân Kiệt, bất luận bảo đi đâu, y cũng chẳng bận tâm, lên thuyền không bao lâu đã ngủ mất.
Do Nhân Kiệt tâm sự trùng trùng, chẳng tài nào chợp mắt được. Còn vị võ sư họ Cư thì hệt như một khúc gỗ, mắt thao láo ngồi dựa vào vách thuyền, đã không ngủ mà cũng chẳng lên tiếng.
Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, mặt hồ bỗng tối sầm, đưa tay ra không thấy năm ngón, gió lạnh từng cơn thổi tạt gây cảm giác rờn rợn. Do

Nhân Kiệt biết là trời đã sắp sáng.
Lát sau, bóng tối loảng dần, sương trắng giăng phủ mặt hồ, nơi xa bắt đầu loáng thoáng xuất hiện bóng núi chập chùng.
Quân Sơn đã đến, vị võ sư họ Cư rướn thẳng người ngáp dài, Do Nhân Kiệt cũng liền phấn chấn tinh thần, mỏi mệt hoàn toàn tan biến.
Thuyền cập vào một eo hồ, võ sư họ Cư dùng tay ra hiệu với Do Nhân Kiệt. Do Nhân Kiệt liền lay tỉnh Hà Đại Bảo, sau đó cùng rời thuyền lên bờ.
Hai người theo sau võ sư họ Cư đi vào một sơn cốc hoang vu. Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm lạ, bởi chàng lưu ý quan sát, thấy lối đi mọc đầy cỏ dại, quyết không phải có người thường xuyên qua lại.
Nếu bảo Đỗ Môn tú sĩ và Tụ Thủ Thần Y với những võ sư thần bí đã từ đây ra, thật chẳng thể nào tin được.
Do Nhân Kiệt đang thắc mắc, võ sư họ Cư đi trước bỗng khẽ buông tiếng đằng hắng. Chàng ngẩng lên nhìn quanh, thì ra đã đến trước một ngôi miếu hoang tàn.
Hà Đại Bảo không dằn được hỏi :
- Hoa đại quan nhân ở đây ư?
Võ sư họ Cư gật đầu, vẫn không nói gì. Sau đó quay người, dẫn trước bước lên bập cấp.
Trên đại hùng bảo điện đâu đâu cũng giăng đầy mạng nhện, cột trụ hầu hết đều mục nát, chiếc lư hương đã rỉ sét lỗ chỗ.
Nếu bảo ngôi miếu này từng có tăng nhân cư trú, đó ít ra cũng đã có trên ba mươi năm trước.
Hà Đại Bảo dáo dác nhìn quanh, lại hỏi :
- Hoa đại quan nhân ở đâu?
Võ sư họ Cư mỉm cười, bỗng đưa tay lên gỡ chiếc mặt nạ da người xuống, ung dung nói :
- Hoa đại quan nhân chính là tại hạ đây!
Hà Đại Bảo giật nẩy mình :
- Vậy... vậy...
Do Nhân Kiệt thấy đối phương thần thái tươi rạng, anh khí bức người, biết không phải giả dối, bèn khom mình thi lễ nói :
- Chúng tại hạ có mắt không biết Thái Sơn, xin đại quan nhân thứ tội cho!
Hoa đại quan nhân mỉm cười :
- Hai vị có biết bỗn nhân là ai không?
Do Nhân Kiệt thoáng tần ngần rồi mới nói :
- Theo tại hạ suy đoán, lão nhân gia có lẽ chính là Ôn lão tiền bối ở Tứ Phương bảo mà Hầu sư gia từng đề cập, chẳng hay tại hạ đoán

đúng hay không?
Hoa đại quan nhân cười ha hả, bỗng ngoảnh ra sau điện lớn tiếng nói :
- Nhị vị, thế nào? Bổn nhân đã bảo là Hầu lão đại của chúng ta rất là tinh mắt, nhị vị nhất định không tin, giờ thì đã tin rồi chứ?
Lập tức, từ sau đại điện bước ra hai người, một người vóc dáng cao to vạm vỡ, còn một người thì mập lùn như chiếc thùng chứa nước, khi bước ra trong tay hãy còn cầm một nắm con cờ.
Người đi đầu là Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu, người mập lùn theo sau chính là Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh, Trang chủ Đại Thiên sơn trang.
Do Nhân Kiệt khi thấy Tụ Thủ Thần Y bất giác lòng thầm kinh hãi. Bởi khi cầu thuốc cho Kim Bút đại hiệp trước kia, chàng đã đến gặp Tụ Thủ Thần Y với bộ mặt thật, chẳng rõ bây giờ lão ma ấy có còn nhận ra được chàng hay không?
May thay, Tụ Thủ Thần Y chỉ nhìn chàng mỉm cười gật đầu, hiển nhiên không hề nhận ra chàng. Tiếp đến Đỗ Môn tú sĩ giới thiệu với chàng hai nhân vật lừng danh trong giới võ lâm này. Do Nhân Kiệt luôn miệng bảo hết sức ngưỡng mộ, nhưng trong lòng vẫn không khỏi hoài nghi, vì sao ba đại ma đầu này lại ở một nơi hoang vu thế này?
Đây là một ngôi miếu hoang tàn, không thấy một kẻ tùy tùng nào, vậy thì những võ sư thần bí ở đâu?
Tiếp đến, Đỗ Môn tú sĩ lại giới thiệu Hà Đại Bảo với hai lão ma đầu, và không ngớt khen ngợi Hà Đại Bảo là một người hào sảng chính trực.
Do Nhân Kiệt hết sức bội phục thủ đoạn lôi kéo của Đỗ Môn tú sĩ, quả cao minh hơn nhiều so với bọn Thiên Ma giáo. Nếu chàng mà không bước chân ra chốn giang hồ sớm mấy năm, nhất định hôm nay chàng đã lầm lão ma đầu này là một người tốt.
Sau cùng, Đỗ Môn tú sĩ mới ngoảnh lại nói :
- Lúc này vào đây có lẽ Do lão đệ đã có lưu ý, lôi đi ấy hiển nhiên rất ít người qua lại, vậy mà bọn này lại trú trong đây. Do lão đệ có nghĩ ra được nguyên nhân chăng?
Hà Đại Bảo tranh trước đáp :
- Mỗ biết!
- À, Hà lão đệ biết ư? Hay lắm, vậy hãy nói nghe thử!
Hà Đại Bảo lộ vẻ rất tự tin nói :
- Bởi Thiên Ma giáo muốn gây sự với chúng ta, nơi đây gần và lại kín đáo, nên mới tạm thời trú lại...

Đỗ Môn tú sĩ mỉm cười :
- Có tình lý lắm, nhưng vẫn chưa hoàn toàn đúng!
Hà Đại Bảo nhún vai :
- Vậy thì mỗ không biết!
Đỗ Môn tú sĩ lại quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Do lão đệ đã nghĩ ra chưa?
Do Nhân Kiệt trầm ngâm một hồi mới nói :
- Nếu vãn bối đoán không lầm, có lẽ Ôn tiền bối sớm đã có sự bố trí tại Quân Sơn này, do đó mới nghĩ đến việc thiết lập tiêu cục ở Huê Dung hầu dẫn dụ bọn Thiên Ma giáo tự chui đầu vào lưới rập...
Đỗ Môn tú sĩ vỗ tay reo :
- Hay, hay lắm! Nói tiếp đi!
- Còn về ngôi miếu hoang này, vẻ điêu tàn có lẽ chỉ là bề ngoài, lối đi khi nãy tuy dẫn đến đây, nhưng hiển nhiên không phải lối ra vào chính yếu của tổng cơ quan.
Ngoài ra, theo vãn bối suy đoán, từ sau đại điện này có lẽ vào được tổng cơ quan, nhưng lối ra vào thì lại ở nơi khác.
- Hay, hay, nếu lão đệ đi vào tổng cơ quan, phát hiện bên trong chỉ có nô tỳ bộc phụ, không thấy một võ sĩ nào, lão đệ có lấy làm lạ không?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Không! Chỉ cần bên bờ hồ dưới núi có “ngư dân”, vãn bối không hề lấy làm lạ!
Đỗ Môn tú sĩ lắc mạnh đầu, nụ cười chợt tắt, buông tiếng thở dài thậm thượt :
- Nếu Ôn mỗ mà ganh tài như Lệnh Hồ Huyền, hôm nay nhất định hạ sát lão đệ rồi!
Do Nhân Kiệt cười thầm, sau này khi đã hết cần lợi dụng, ai dám đoán chắc là lão sẽ không làm như thế?
Đỗ Môn tú sĩ cảm khái nói tiếp :
- Quả là hậu sanh khả úy, Do lão đệ đã có bẩm phú hơn người thế này, Ôn mỗ hết sức yên tâm. Bây giờ, Ôn mỗ xin giới thiệu với lão đệ một vị bằng hữu khác!
Đoạn vỗ tay một cái, từ sau điện lại bước ra một người. Lần này là một hán tử cao gầy dáng vẻ xảo quyệt, hai mắt láo liên, nhìn qua cũng đủ biết là không phải một người chính phái. Hán tử này vừa xuất hiện, Hà Đại Bảo và Do Nhân Kiệt đều sững sờ.
Thì ra hán tử ấy bất luận vóc dáng diện mạo, cử chỉ và trang phục đều giống hết như Ác Quân Bình, nhất là đôi mắt láo liên kia.
Đỗ Môn tú sĩ nhìn hai người mỉm cười nói :

- Thế nào? Thuật dịch dung thần diệu như vậy, có lẽ hai vị mới trông thấy lần đầu phải không?
Do Nhân Kiệt buột miệng :
- Vị này đã...
Đỗ Môn tú sĩ cười tiếp lời :
- Đã giả dạng giống đến vậy, sao không để cho y đi chứ gì?
- Vâng! Vãn bối giả dạng chưa chắc đã bằng được vị sư phụ này, cứ để cho vị sư phụ này trà trộn vào chẳng hơn ư?
Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu :
- Y chỉ thích hợp về tướng mạo thôi, còn các mặt khác đều kém xa lão đệ. Một người hành sự hoàn toàn cậy vào dáng vẻ bề ngoài thì mạo hiểm quá!
Do Nhân Kiệt e nói tiếp sẽ khiến vị võ sư giả dạng Ác Quân Bình bẽ bàng, vội lái sang chuyện khác nói :
- Vậy việc này bắt tay tiến hành ra sao, tiền bối đã sắp xếp sẵn chưa?
Đỗ Môn tú sĩ chìa tay nói :
- Vào trong hãy nói tiếp!
Thế là do vị võ sư giả dạng Ác Quân Bình dẫn đường, mọi người tiếp nối nhau đi ra hậu điện.
Trong hậu điện cũng như tiền điện, chỉ có một chiếc bàn vuông nhỏ, mấy chiếc ghế dựa cũ nát, ngoài ra không còn gì khác.
Trên chiếc bàn vuông đang bày một bàn cờ tàn, hiển nhiên là do Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh đã để lại khi nãy.
Nếu dẹp bỏ bàn ghế đi, không ai có thể nhận ra được đã từng có người đến đây.
Chàng thật chẳng thể không bội phục tính cách chu đáo và cẩn mật của Đỗ Môn tú sĩ.
Vị võ sư dẫn đường đi đến trước một cột trụ đưa tay khều nhẹ vào mọt lỗ hõm nhỏ trên cột, lập tức một phiến đá xanh dưới thềm bục dựng đứng lên, hiện ra một lỗ hổng tối om vừa đủ một người chui lọt.
Võ sư nọ lùi sau một bước, như định ở lại dọn dẹp bàn ghế.
Đỗ Môn tú sĩ không khách sáo, quay lại ngoắc tay rồi dẫn trước bước xuống hắc động. Sau đó đến Do Nhân Kiệt, Hà Đại Bảo, Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh lần lượt đi xuống.
Xuống dưới được chừng bốn trượng, một đường hầm bằng phẳng xuất hiện. Theo con đường hầm khúc khuỷu tiến bước, phía trước sáng dần lên. Lát sau, đến trước một đại sảnh. Gian đại sảnh này tuy được xây cất dưới lòng đất, nhưng không hề có chút cảm giác âm u ghê rợn. Ở mỗi nơi bốn góc đại sảnh đều có treo mọt ngọn cung

đăng sáng rực.
Mọi người vào đến trong đại sảnh, năm thiếu nữ khá đẹp lập tức đặt lên bàn mỗi người một chiếc khay trà màu đỏ, trên khay là một ấm rượu và bốn dĩa nhỏ trái cây khô.
Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh chẳng chút e dè, vừa ngồi xuống đã ôm lấy hai thiếu nữ vào lòng.
Đỗ Môn tú sĩ chỉ cười cười, cũng chẳng nói gì. Lão liếc mắt nhìn Do Nhân Kiệt và Hà Đại Bảo, như xem xét phản ứng của hai người đối với tác phong của Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh.
Hà Đại Bảo đã được Do Nhân Kiệt căn dặn từ trước, nên lúc này y cầm rượu lên, ồng ộc uống một hơi cạn hết phân nửa ấm.
Đỗ Môn tú sĩ thấy vậy gật đầu, như cảm thấy một người nếu có sự ham thích thì chẳng khó kềm chế, nhất là ham mê tửu và sắc. Đoạn lão quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Hầu sư gia có cho lão đệ biết về mục đích chính mà Ôn mỗ cần lão đệ trà trộn vào Thiên Ma giáo phen nào không?
- Không!
- Nói đơn giản hơn, chỉ cần lão đệ làm thành một việc. Nhiệm vụ ấy một khi hoàn thành là lão đệ có thể thoát thân trở về đây bất kỳ lúc nào.
- Trừ khử một ma đầu phải không?
Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu :
- Khó hơn nhiều!
- Phóng hỏa ư?
Đỗ Môn tú sĩ cười :
- Không phải, việc giết người phóng hỏa đối với kẻ khác có thể là khó khăn nhưng đối với Ôn mỗ thì chẳng gì đáng kể, chỉ cần Ôn mỗ thích là có thể động thủ bất kỳ lúc nào.
Do Nhân Kiệt lặng thinh, nhất thời không sao trả lời được, chàng thật không nghĩ ra được nhiệm vụ trọng yếu mà đối phương đã nói đó là gì!
Đỗ Môn tú sĩ bỗng ngẩng lên nói :
- Trước kia lão đệ có từng nghe lệnh sư đề cập đến mấy danh hiệu Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi, Luyện Hồ Thường Vân Sanh và Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang trong Cửu Cung tam hồ chăng?
- Chưa từng! Ba người ấy ai là Thiên Ma giáo chủ?
- Cả ba!
Do Nhân Kiệt vờ kinh ngạc :
- Sao? Thiên Ma giáo có đến ba Giáo chủ ư?
- Phải! Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi là Đại giáo chủ, Luyện Hồ Thường Vân

Sanh là Nhị giáo chủ, Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang là Tam giáo chủ. Nhiệm vụ mà Ôn mỗ giao cho lão đệ bây giờ là lão đệ hãy trà trộn vào Tổng đàn Thiên Ma giáo, tìm cách thăm dò ra sào huyệt của Đại giáo chủ Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi!
Do Nhân Kiệt sửng sốt tột cùng, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi bình thường không ở trong Cửu Cung sơn với Luyện Hồ và Dâm Hồ, đó là một đại bí mật đối với trong nội bộ Thiên Ma giáo, thật không ngờ vẫn chẳng thể giấu được Đỗ Môn tú sĩ này.
Chàng định thần lại hỏi :
- Khi thăm dò ra được rồi thì đưa tin bằng cách nào?
Đỗ Môn tú sĩ ngẫm nghĩ chốc lát mới nói :
- Chúng ta vốn ra còn có một người ở trong ấy, người này tuy thân phận trong giáo không cao, nhưng có thể ra vào Tổng đàn bất kỳ lúc nào và không hề gây ra sự hoài nghi. Tuy nhiên, vì sự an toàn cho đôi bên, tạm thời hai người chưa nên biết danh tánh nhau là hơn.
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Vậy thì...
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu tiếp lời :
- Mặc dù hai người đều không biết thân phận lẫn nhau, nhưng Ôn mỗ có một cách để hai người liên lạc được với nhau.
- Liên lạc như thế nào?
- Sau khi đã thăm dò ra được, lão đệ hãy viết vào một mảnh giấy nhỏ rồi bỏ vào một khe hở ở giữa bậc thềm thứ ba trước cửa Nga Mi Đao đường.
- Rồi phía ta mới tìm cách báo cho người ấy biết, đến lấy ra phải không?
- Phải! Đó là một chút lòng riêng tư của Ôn mỗ, mong lão đệ đừng buồn. Bởi Ôn mỗ thà chịu hy sinh mười võ sư chứ không muốn lão đệ phải gánh vác sự nguy hiểm không cần thiết.
Do Nhân Kiệt cười thầm, đúng là dọa chết người mà không phải đền mạng.
Song ngoài mặt thì cung kính nói :
- Đa tạ tiền bối đã ái mộ!
Đỗ Môn tú sĩ ngoảnh đi nói :
- Tiểu Linh, sao cứ đứng lặng thế này? Hãy thêm rượu cho Hà sư phụ đi chứ!
Hà Đại Bảo chẳng khách sáo nói :
- Hãy đổi một ấm to tốt hơn!
Đỗ Môn tú sĩ tiếp lời :
- Khỏi đổi, hãy mang cả hủ ra đây!

Thiếu nữ có tên Tiểu Linh vâng một tiếng rồi quay người bỏ đi.
Đỗ Môn tú sĩ lại nâng ly mời Do Nhân Kiệt, sau đó bắt đầu kể với Do Nhân Kiệt về cuộc đời của Ác Quân Bình Công Tôn Tiết.
Thấm thoát bảy ngày đã trôi qua, trong thời gian ấy, Do Nhân Kiệt mô phỏng biểu hiện của Ác Quân Bình, khiến Đỗ Môn tú sĩ hết sức hài lòng, luôn miệng khen chàng là một bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm.
Do Nhân Kiệt trong lòng tự hiểu, tiêu diệt Thiên Ma giáo đành rằng là nỗi mong muốn của chàng, nhưng nếu một ngày nào đó Thiên Ma giáo thật sự bị tiêu diệt, thì mục tiêu thanh trừ kế tiếp của Đỗ Môn tú sĩ nhất định chính là chàng.
Hôm ấy, Đỗ Môn tú sĩ cho rằng chàng đã có đủ tư cách xuất hiện với diện mạo của Ác Quân Bình, bèn lấy ra một tấm địa đồ đến Cửu Cung sơn, đồng thời cho chàng biết một yếu quyết để ứng phó nghi nan, đó là hãy tận dụng lá lệnh kỳ hộ giáo.
Sau đó, do một võ sư nhân lúc trời tối đưa chàng rời khỏi Quân Sơn.
Ba hôm sau, Do Nhân Kiệt thuận lợi bước chân vào Tổng đàn Thiên Ma giáo. Sự xuất hiện đột ngột của chàng lập tức gây nên một trận xôn xao, mọi người dường như đều không ngờ vị Huỳnh kỳ hộ giáo này vẫn còn sống trên cõi đời.
Thủy Hỏa song cơ, Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ và Tiểu Diện Di Đà Âu Dương Đạt hay tin liền kéo đến tranh nhau hỏi, khiến Do Nhân Kiệt nhất thời không biết nên trả lời ai trước mới phải. Song chàng thấy Kim Hoa Ma có vẻ nôn nóng hơn Thủy Hỏa song cơ, nếu chỉ lo nói chuyện với Song cơ mà lạnh nhạt với Kim Hoa Ma, dĩ nhiên cũng chẳng phải là một điều hay.
Còn Tiểu Diện Di Đà thì có vẻ hòa hoãn hơn, song chàng hiểu rõ hơn ai hết, trong thời gian qua sự tổn thất của Tam đường, với Kim Bút đường là thâm trọng nhất.
Cho nên tâm trạng của Tiểu Diện Di Đà trong lúc này bất luận về mặt nào cũng chẳng nhẹ nhõm hơn người khác. Nếu không thể lạnh nhạnh với Kim Hoa Ma, vậy thì càng không thể lạnh nhạt với Tiểu Diện Di Đà. Đang khi phân vân khó xử thì cứu tinh đến.
Một Huỳnh kỳ hộ đàn bước vào nói :
- Tam giáo chủ mời Công Tôn hộ giáo đến gặp ngay!
Do Nhân Kiệt như trút được gánh nặng, vội cười với bốn nam nữ ma đầu và ngoắc tay nói :
- Đi nào, chúng ta cùng vào!
Kim Hoa Ma cùng Tiểu Diện Di Đà đưa mắt nhìn nhau, dường như không dám tự ý quyết định.

Thủy Cơ Tam Nguyên Nương bỗng hỏi :
- Ngoài Tam giáo chủ còn có ai nữa không?
- Còn có Hạ Hầu hộ giáo!
- Không còn ai nữa ư?
- Lúc ti chức đến đây thì Kiều hộ giáo và Âm hộ Giáo vừa mới vào, ti chức đã gặp hai vị ấy ở cửa cổng, chẳng biết hai vị ấy đến gặp Tam giáo chủ hay là có việc cần gặp Hạ Hầu hộ giáo.
Hỏa Cơ Giải Y Lôi gật đầu :
- Trong ấy đã không chỉ có một mình Tam giáo chủ thì chúng ta theo vào cũng chẳng hề gì!
Thế là mọi người do Do Nhân Kiệt dẫn đầu, cùng đi vào nội cung. Qua khỏi cung, lại băng qua một gian đại sảnh, rồi đi hết một con đường lát đá mới đến ba gian bí thất, nơi cư trú của ba vị Giáo chủ.
Mọi người dừng lại trước ba gian bí thất, tên Huỳnh kỳ hộ đàn kia bước tới, lớn tiếng hô :
- Công Tôn hộ giáo đến!
Trong thất vọng ra một tiếng nói :
- Cùng đến với Công Tôn hộ giáo là những ai vậy?
- Đó là bốn vị Đường chủ!
Trong thất ngưng chốc lát mới nói :
- Thôi được, mọi người vào đi!
Dứt tiếng, cánh cửa đá chầm chậm mở ra, xuất hiện nơi cửa chính là văn sĩ trung niên đã chủ trì buổi hội nghị hộ giáo hồi trước.
Do Nhân Kiệt tiến tới một bước, khom mình thi lễ nói :
- Xinh kính chào Giáo chủ!
Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang ra chiều rất phấn khởi cao giọng nói :
- Công Tôn huynh đã phải vất vả quá! Mời vào, mời vào, mọi người hãy cùng vào trong ngồi!
Đoạn thoáng nghiêng người, nhường cho Do Nhân Kiệt, Kim Hoa Ma, Tiếu Diện Di Đà và Thủy Hỏa song cơ lần lượt đi vào.
Trong bí thất, quả nhiên Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy, Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến và vị hộ giáo họ Kiều đều đang tại tọa.
Mọi người cùng gật đầu chào nhau rồi liền theo thứ tự ngồi xuống ghế.
Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang trước tiên lên tiếng hỏi :
- Chuyến đi Tứ Phương bảo của Công Tôn hộ giáo thành quả ra sao?
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng rồi đáp :
- Bổn tọa xin nói trước một điều, hôm trước Tam giáo chủ ra lệnh cho Nga Mi Đao đường lập tức tiến hành điều tra động tĩnh của Tứ

Phương bảo, đó quả là một quyết định sáng suốt liên quan đến sự sinh tử tồn vong của bổn giáo!
Những lời ấy vừa thốt ra, tất cả mọi người hiện diện thảy đều sửng sốt.
Dâm Hồ kinh ngạc nói :
- Công Tôn huynh...
Do Nhân Kiệt ung dung nói tiếp :
- Trong thời gian Công Tôn mỗ rời khỏi Tổng đàn, bổn giáo tổng cộng đã tổn thất bao nhiêu người chỉ vì Tứ Hải tiêu cục ở Huê Dung, Công Tôn mỗ đều biết rất rõ. Công Tôn mỗ tuy chẳng dám chỉ trích hành động ấy là thất sách, song chẳng thể không nói ra cho chư vị biết một sự thật, đó là nếu Công Tôn mỗ mà không kịp thời trở về Tổng đàn, nội cái Tứ Hải tiêu cục ở Huê Dung cũng đủ khiến cho các Hộ giáo Tam kỳ thuộc Tam đường lần lượt diệt vong!
Vô Tình Kim Cang xen lời :
- Công Tôn huynh phải chăng muốn nói Tứ Hải tiêu cục chỉ là một miếng mồi ngon, còn thật ra thì Tứ Phương bảo đã di chuyển toàn bộ chủ lực đến phụ cận Huê Dung?
Đến lúc này, đó là một câu trả lời mọi người đều đã biết. Thế nhưng, Do Nhân Kiệt muốn cho vị Huỳnh kỳ thủ tịch đại hộ giáo này được đắc ý một chút, chàng giả vờ ngơ ngác rồi mới gật đầu với giọng thán phục nói :
- Thật chẳng ngờ Thích lão liệu sự..
Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến chẳng cam buồn tẻ, bỗng lên tiếng cướp lời :
- Vậy thì cũng như nhau thôi! Hai hôm nữa chúng ta tập hợp lực lượng, giao cho Hộ giáo Tam kỳ suất lĩnh, lại kéo đến càn quét một lần nữa là xong!
Dâm Hồ khẽ chau mày, định nói lại thôi.
Do Nhân Kiệt mỉm cười nói :
- Chủ trương ấy của Âm hộ Giáo có thể nói là đúng như sự mong muốn của Ôn Tư Quảng, Công Tôn mỗ xin hỏi, Âm hộ Giáo định kéo đến càn quét nơi nào ở Huê Dung?
Ngũ Toàn Sơn Nhân trợn mắt :
- Công Tôn hộ giáo chẳng bảo là Tứ Phương bảo đã di chuyển toàn bộ chủ lực đến phụ cận Huê Dung rồi hay sao?
Do Nhân Kiệt nhoẽn cười gật đầu nói :
- Vâng! Công Tôn mỗ hoàn toàn thừa nhận điều ấy, nhưng có lẽ Âm huynh đã không lưu ý, cái mà Công Tôn mỗ đồng ý chỉ là “phụ cận” Huê Dung mà thôi!

Ngũ Toàn Sơn Nhân lại trừng mắt :
- Công Tôn hộ giáo bảo chì là "đồng ý" thôi ư?
- Đúng vậy, Công Tôn mỗ chỉ là đồng ý với sự suy đoán của Hạ Hầu lão hộ giáo thôi!
Ngũ Toàn Sơn Nhân thoáng tức giận :
- Chớ đổ trút cho kẻ khác!
Do Nhân Kiệt thản nhiên :
- Việc này đâu cần đổ trút cho kẻ khác!
Ngũ Toàn Sơn Nhân gằn giọng :
- Công Tôn hộ giáo mới từ ngoài về đến, lẽ ra chỉ nên nói về những gì mình phải nói, Công Tôn hộ giáo cho là Tứ Phương bảo đã di chuyển chủ lực đến phụ cận Huê Dung, có chứng cứ gì không?
- Không!
- Vậy dựa vào đâu mà Công Tôn hộ giáo đồng ý về sự suy đoán ấy?
- Công Tôn mỗ từ nay có thể không lên tiếng nữa.
Dâm Hồ vội quay sang hộ giáo họ Kiều nói :
- Kiều hộ giáo hãy đưa Âm hộ Giáo ra ngoài nghỉ ngơi trước, có ý kiến gì ngày mai hãy nêu lên trong hội nghị hộ giáo để mọi người thư thả nghiên cứu.
Sau khi hai người rời khỏi, Vô Tình Kim Cang lạnh lùng nói :
- Họ Âm ấy thật mỗi lúc càng thêm quá quắt, trước đây sự tấn công Tứ Hải tiêu cục đều là ý kiến của mỗi cá nhân y, kết quả đã tổn thất nhiều người thế kia, vậy mà y chẳng những không biết hổ thẹn, mà bây giờ lại chỉ vì một câu nói của Công Tôn huynh đã trút hết lửa giận vào Công Tôn huynh, không biết phân biệt công tư, vậy thì còn ra thể thống gì nữa?
Dâm Hồ buông tiếng thở dài :
- Thôi, bỏ qua đi! Y là vậy đó, để rồi có dịp bổn nhân sẽ nói y cho!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Cũng chẳng trách được Âm hộ Giáo, rất có thể Âm hộ Giáo đã hiểu lầm là Công Tôn mỗ có ý bươi móc lỗi lầm của y, sự thật thì Công Tôn mỗ không hề biết việc phái người đến Huê Dung là do ý kiến của Âm hộ Giáo.
Dâm Hồ tiếp lời :
- Vậy tình hình hiện nay của Tứ Phương bảo ra sao?
- Bề ngoài thì chẳng thấy gì, song thực tế chẳng khác gì một tòa bảo trống. Họ Ôn, họ Thi và cả họ Thái hiện đều không có mặt trong bảo.
- Sao Công Tôn huynh biết?
- Trước kia trên chốn giang hồ mọi người đều nghĩ Ác Quân Bình này là kẻ hèn nhát, nếu đúng vậy thì phen này có lẽ Công Tôn mỗ đã

giành được ích lợi từ đó!
Dâm Hồ ngạc nhiên :
- Vậy nghĩa là sao?
- Công Tôn mỗ giả làm một khách thương, sau khi đến Thượng Thái, trước tiên suốt nửa tháng trời chui rúc trong khách điếm, không hề có hành động gì...
- Khách điếm dành để liên lạc với bên ngoài của Tứ Phương bảo đó ư?
- Không, khách điếm đối diện!
- Tốt lắm, rồi sao nữa?
- Trong thời gian nửa tháng ấy, mỗi ngày Công Tôn mỗ đều lưu ý theo dõi khách ra vào phía đối diện, và sau cùng đã phát hiện ra một sự thật đáng mừng.
- Sự thật gì?
- Phàm là nhân vật võ lâm thảy đều thất vọng ra về!
Vô Tình Kim Cang xen lời :
- Đó cũng có thể giải thích là họ Ôn vì nguyên nhân gì đó, đã nhất quyết không cung ứng tin tức nữa, hoặc là trong khi ấy họ Ôn đã có việc đi vắng, điều ấy đâu đủ để chứng minh là trong bảo đã không còn một người nào nữa!
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng, để củng cố lòng can đảm, Công Tôn mỗ phải đặt giả thiết trước như vậy.
Bước thứ nhì, Công Tôn mỗ lại giả làm người địa phương, đi hết các quán rượu, tiệm trà, cửa hàng gạo củi để thăm dò, kết quả đâu đâu cũng trả lời là từ lâu đã không còn buôn bán với Tứ Phương bảo nữa. Sau cùng, Công Tôn mỗ đã ba ngày đêm không ngủ, nằm gần Tứ Phương bảo quan sát tình hình ra vào của các bộc phụ, sau đó mới kết luận, Tứ Phương bảo hiện nay tuy chẳng phải không còn một người, nhưng các nhân vật chủ yếu như Thi Đức Tu và Thái Công Minh thì đều không còn trong bảo nữa, điều ấy Công Tôn mỗ dám quả quyết.
Vô Tình Kim Cang lại hỏi :
- Vậy là Công Tôn huynh chưa từng bước chân vào Tứ Phương bảo chứ gì?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Đúng vậy!
Dâm Hồ vội tiếp lời :
- Vậy cũng quá đủ rồi! Đạo làm tướng đâu phải chỉ dựa vào sự dũng cảm không thôi. Công Tôn huynh đã chứng thực được như vậy cũng

đâu dễ dàng gì.
Vô Tình Kim Cang lại hỏi :
- Vậy Công Tôn huynh cũng đã đến Huê Dung rồi ư?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng! Sau đó, Công Tôn mỗ nghe nói Huê Dung mới vừa có một tiêu cục thành lập, Thiên Ma giáo mấy phen hưng sư vấn tội đều bị tiêu sư của tiêu cục ấy đánh bại, liền đang đêm đi đến Huê Dung. Lúc Công Tôn mỗ đến nơi, đó là ngay ngày hôm sau lần xung đột cuối cùng giữa bổn giáo với tiêu cục ấy. Sau khi dò la tường tận, mới biết những người mỗi lần động thủ đề không phải là tiêu sư trong tiêu cục ấy. Thử hỏi, vậy thì chỉ trừ họ Ôn có sự bố trí ở gần đó, ngoài ra còn sự giải thích nào nữa?
Dâm Hồ buông tiếng thở dài thậm thượt :
- Thật không ngờ tên Ôn Tư Quảng này còn khó đối phó hơn Lệnh Hồ Huyền!
Đoạn quét mắt nhìn khắp thất, gật đầu nói tiếp :
- Thôi, mọi người ngày mai sẽ gặp lại!
Mọi người ra khỏi nội cung, một cuộc tranh giành lại diễn ra. Trước tiên là Vô Tình Kim Cang định mời Do Nhân Kiệt một bữa tiệc rượu tẩy trần, tiếp đến là Kim Hoa Ma, Tiếu Diện Di Đà và Thủy Hỏa song cơ đều lần lượt đưa ra lý do, đều cho là Do Nhân Kiệt đến đường mình trước là đúng hơn.
Nhưng sau cùng Do Nhân Kiệt đã chấp nhận lời mời của Kim Hoa Ma, bởi chàng nhận thấy kẻ khác đều có tính chất giao tế, chỉ Kim Hoa Ma mới thật sự bức thiết cần trò chuyện với chàng.
Thế là cuộc tranh giành chấm dứt, Vô Tình Kim Cang, Tiếu Diện Di Đà và Thủy Hỏa song cơ lần lượt giã từ ra về, còn chàng thì theo Kim Hoa Ma đi đến Huyết Chưởng đường.
Vào trong thư phòng ngồi xuống, lão ma vẫn không thay đổi bản sắc, chưa bảo chuẩn bị rượu thịt đã cho gọi đến một đám hầu thiếp, nằng nặc bảo Do Nhân Kiệt phải chọn lấy hai nàng.
Do Nhân Kiệt khó thể từ chối, đành chọn bừa lấy hai nàng.
Lát sau, rượu và thức ăn được mang lên, lão ma không ngừng nháy mắt ra hiệu bảo hai nàng hầu hãy ôn tồn mời rượu.
Do Nhân Kiệt ngặt vì thân phận là Ác Quân Bình, đành phải nhập gia tùy tục, mặc cho hai nàng hầu rót rượu thì uống, gắp gì ăn nấy, sau cùng chàng không sao chịu đựng được nữa mới nảy sinh một ý kiến.
Chàng nửa đùa nửa thật nói :
- Thích lão phải biết là Công Tôn mỗ một khi đã có rượu và đàn bà là việc nghiêm chỉnh gì cũng chẳng muốn làm nữa, đến lúc ấy nếu

Thích lão hỏi gì, xin chớ trách Công Tôn mỗ giả vờ hồ đồ đấy!
Kim Hoa Ma nghe vậy hoảng kinh, vội quay sang hai nàng hầu khoát tay nói :
- Thôi, thôi, hãy từ từ...
Lại một hồi sau, lão ma không còn nén được nữa, bèn lên tiếng hỏi :
- Công Tôn huynh, tiểu nhi giờ phải làm sao?
Do Nhân Kiệt nâng ly lên, nghiêm chỉnh nói :
- Về việc Ngọc Lang lão đệ, Công Tôn mỗ xin trả lời là, hãy cạn ly! Chúc mừng Thích lão, vấn đề ấy sẽ được giải quyết trong một ngày rất gần!
Kim Hoa Ma ngớ người, rồi như vừa cướp được, trút vội ly rượu vào miệng, vừa ho vừa nói :
- Cạn... ly... khạc khạc... Hảo huynh đệ... nói sao? Hãy... lặp lại lần nữa...
nghe xem!
Do Nhân Kiệt chầm chậm đặt ly xuống :
- Điều trước tiên Thích lão phải hiểu là việc của Ngọc Lang lão đệ đã từ từ thành công. Nói cách khác, vấn đề ấy đã gắn liền với sự tồn vong của bổn giáo, tất cả mọi người trong bổn giáo đều phải giúp sức giải quyết.
Kim Hoa Ma ngơ ngác :
- Vậy nghĩa là sao?
- Công Tôn mỗ chỉ cần nêu ra một số sự thật đơn giản là Thích lão hiểu ngay.
Chẳng hạn như trước đây nếu có kẻ kiến nghị tấn công Tứ Phương bảo, mọi người nhất định nhanh chóng liên tưởng đến đó chính là do ý kiến của Thích lão, nghĩ là Thích lão bởi thương con nóng lòng, tất cả chỉ vì một thang thuốc của Tụ Thủ Thần Y.
Kim Hoa Ma gật đầu :
- Quả đúng là vậy!
- Nhưng nay tiểu đệ dám cả gan nói trước, trong tương lai một ngày rất gần, cho dù Thích lão phản đối thì các vị Giáo chủ cũng sẽ đại cử xuất binh.
Kim Hoa Ma chau mày :
- Chúng ta vẫn chưa biết Ôn Tư Quảng hiện đang ở đâu trong khu vực Huê Dung kia mà?
- Điều ấy không quan trọng! Theo tiểu đệ suy đoán, trong buổi hội nghị hộ giáo ngày mai, đề tài hội thảo trước tiên có lẽ là quyết định chọn người đến Huê Dung điều tra.
- Theo Công Tôn huynh thì người nào thích hợp nhất?

- Nhiệm vụ chuyến đi này rất khó khăn, người được chọn chẳng những võ công phải cao cường, mà còn phải gan dạ hơn người, nhất thời tiểu đệ cũng chưa nghĩ ra được ai!
- Công Tôn huynh thấy Âm hộ Giáo, kẻ ba hôm không giết người là cảm thấy ngứa tay thế nào?
- Cũng được, nhưng chỉ sợ...
- Chỉ sợ y không chịu đi chứ gì?
Do Nhân Kiệt nhún vai :
- Nếu y không chịu đi thì ai ép buộc được chứ?
Kim Hoa Ma gật gù lẩm bẩm :
- Điều ấy thì lão phu cũng còn nghĩ ra được cách, ngày mai Công Tôn huynh hãy xem lão phu đây!
Vậy là Do Nhân Kiệt kể như đã xong một tâm sự, bởi nếu chàng mà không bố trí ván cờ này trước, rất có thể ngày mai người được chọn lại chính là chàng.
Chàng trở về Tổng đàn lần này, nhiệm vụ chủ yếu là dò tìm sào huyệt bí mật của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi, trong khi chưa có được chút manh mối gì, lại bị phái đi dọ thám về bọn Đỗ Môn tú sĩ, vậy chẳng phải quá là khôi hài ư?
Kim Hoa Ma ngẫm nghĩ một hồi, đoạn lại ngước lên hỏi :
- Cho dù dọ thám ra được căn cứ địa của Ôn Tư Quảng và phía ta cũng có kế hoạch đại cử xuất binh nhưng chắc gì đã sanh cầm được Tụ Thủ Thần Y?
Do Nhân Kiệt nâng ly rượu lên chậm rãi uống, như không hề nghe thấy.
Kim Hoa Ma sốt ruột nói tiếp :
- Công Tôn huynh đã nói là...
Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn các nàng hầu, bỗng cười hỏi :
- Các nàng tên là gì vậy?
Nàng hầu bên phải bẽn lẽn cúi đầu đáp :
- Nô gia là Kiều Kiều!
Nàng hầu bên trái bụm miệng khúc khích cười nói :
- Tên nô gia xấu lắm, gọi là Dạ Nương!
Kim Hoa Ma buông tiếng thở dài, cầm ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn một hơi.
Do Nhân Kiệt vờ như không trông thấy, lại quay sang nàng hầu trước mặt hỏi :
- Còn nàng?
Nàng hấu ấy nguýt mắt nhìn Kim Hoa Ma, đoạn khẽ cười nói :
- Nô gia là Tiểu Kim Hoa!

Do Nhân Kiệt gật gù :
- Tên nào cũng đẹp cả! Các nàng đều biết võ công chứ? Ai giỏi nhất nào?
Dạ Nương trỏ Tiểu Kim Hoa nói :
- Đương nhiên là Tiểu Kim Hoa rồi!
Kim Hoa Ma như chợt hiểu ra nguyên nhân đã khiến Do Nhân Kiệt bỗng dưng dẹp bỏ chuyện đứng đắn, bèn vội khoát tay nói :
- Các ngươi hãy tạm lui ra!
Các nàng hầu được lệnh, liền lần lượt lui ra.
Kim Hoa Ma tha thiết hỏi :
- Bây giờ không còn ai khác, lão đệ nói ra được rồi chứ?
Do Nhân Kiệt mím môi do dự một hồi, đoạn lắc đầu nói :
- Khó, khó quá!
Kim Hoa Ma sốt ruột :
- Bất kể khó đến mấy...
- Công Tôn mỗ không phải nói việc kia khó, mà là nói làm người khó!
Kim Hoa Ma ngớ người :
- Vậy là sao?
Do Nhân Kiệt thở dài :
- Với địa vị của Công Tôn mỗ hiện nay trong giáo, nếu thốt ra những lời này cho dù có mười cái đầu e cũng chẳng đủ một đao...
Kim Hoa Ma thoạt tiên ngơ ngẩn, song liền tức thì vỗ ngực khích động nói :
- Không sao đâu, có gì lão đệ cứ nói! Lão phu chỉ có mỗi một đứa con trai, dù phải đổi mạng lão phu cũng quyết khôi phục lại công lực cho hắn. Bất kể là ý kiến gì, lão đệ cứ việc nói ra, mọi sự lão phu gánh vác cho!
Do Nhân Kiệt bỗng trố mắt hỏi :
- Đại giáo chủ trong thời gian gần đây có đến Tổng đàn chăng?
- Không!
- Còn Nhị giáo chủ?
- Hôm kia mới vừa rời khỏi, có lẽ là đến chỗ Đại giáo chủ!
- Thích lão có biết chỗ ở của Đại giáo chủ không?
- Không!
- Sao? Chỗ ở của Đại giáo chủ, ngay cả Thích lão cũng không biết ư?
- Chỉ có hai người là biết chỗ ở của Đại giáo chủ thôi!
- Ai vậy?
- Nhị giáo chủ và Tam giáo chủ!
- Ngoài ra không còn ai biết nữa ư?

- Phải!
- Hạ Hầu lão hộ giáo cũng không biết sao?
- Không!
- Vị Đại giáo chủ này sao lại thần bí thế nhỉ?
- Nguyên nhân khó hiểu lắm!
- Lo ngại Tổng đàn không an toàn ư?
- Không phải!
- Vậy thì vì lẽ gì?
- Đại giáo chủ vốn cũng ở tại đây, đi nơi khác chỉ mới chừng hai năm, nghe đâu là để tu luyện một thứ huyền công không muốn bị quấy nhiễu.
Do Nhân Kiệt giờ mới nhận thấy muốn thăm dò được nơi trú của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi quả còn khó hơn giết người phóng hỏa nhiều. Ngay cả các Đường chủ Tam đường và Thủ tịch hộ giáo Vô Tình Kim Cang mà còn không biết nơi trú của Thiên Hồ, thử hỏi còn nơi nào để mà thám thính nữa chứ?
Kim Hoa Ma lưỡng lự nói :
- Vậy về việc tiểu nhi...
- Từ khi sự việc xảy ra, Đại giáo chủ có từng phái người hoặc đích thân đến thăm Ngọc Lang lão đệ hay không?
Kim Hoa Ma như chưa từng nghĩ đến điều ấy, bất giác ngẩn người.
Do Nhân Kiệt lại hỏi :
- Chưa từng có lần nào phải không?
Kim Hoa Ma gắng gượng gật đầu, mặt ngập đầy vẻ u ám, đó là vẻ đau lòng vì bất mãn không thể che đậy được.
Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng thở dài :
- Tiểu đệ đã nhận thấy từ lâu, trong Tổng đàn ngoài Hạ Hầu lão hộ giáo, không kẻ thứ hai nào thật sự quan tâm đến việc này cả!
Kim Hoa Ma mặt tái ngắt, thớ thịt trên mặt co giật liên hồi.
Do Nhân Kiệt lại thở dài nói :
- Có một điều Công Tôn mỗ chẳng thể nào hiểu nổi, kẻ vào sinh ra tử, vất vả ngày đêm như Công Tôn mỗ, thật chẳng rõ đã bán mạng vì ai?
Những lời ấy nếu thốt ra vào lúc bình thường, thật có thể khiến người giật nảy mình, nhưng lúc này do bởi Kim Hoa Ma lòng đang ngậm đầy oán hận, sự cảm thụ dĩ nhiên là khác hẳn.
Kim Hoa Ma đấm mạnh một cái lên bàn, khích động nói :
- Không nào, lão đệ cứ cố gắng lên, không có ai thì còn có họ Thích này. Họ Thích nào muốn tiền có tiền, muốn người có người, vốn không nhất thiết phải cậy vào kẻ khác, phen này chỉ cần lão đệ có

cách khiến tiểu nhi khôi phục công lực, chúng ta có thể mưu đồ...
- Suỵt, khẽ nào Thích lão!
Kim Hoa Ma xua tay :
- Nói chuyện ở đây, lão đệ hãy yên tâm, người của bổn đường đa số là do lão phu đã dẫn vào, cho dù bảo họ chết thì cũng chẳng một ai dám chống lại.
Do Nhân Kiệt thầm nghĩ, muốn một người chết có lẽ chẳng khó, còn như muốn một người tuyệt đối trung thành, không khuất phục trước bạo lực, không bị cám dỗ bởi quyền lực, e rằng chẳng dễ dàng như vậy!
- Lão đệ nghĩ gì vậy?
Do Nhân Kiệt hỏi ngược lại :
- Sau sự kiện Tứ Hải tiêu cục, Huyết Chưởng đường còn lại được bao nhiêu người?
Kim Hoa Ma thoáng ngẫm nghĩ :
- Mấy lần phái xuất không phải toàn là người của bổn đường, cho nên bổn đường chỉ tổn thất gồm sáu Huỳnh kỳ hộ pháp, tám bạch kỳ hộ đàn và mười bốn Hắc kỳ hộ pháp, hiện nay Hộ pháp Tam kỳ vẫn còn hơn trăm. Lão đệ sao bỗng dưng lại hỏi về điều ấy?
- Trong số hộ pháp ấy, Thích lão có thể nào chọn ra chừng hai mươi người, viện lý do phái họ đi nơi khác được chăng?
Kim Hoa Ma chẳng chút đắn đo đáp :
- Được, bất kỳ lúc nào!
- Theo Công Tôn mỗ biết, võ công của các hộ pháp hơn kém không nhiều, khi Thích lão lựa chọn, hãy với lòng trung thành là điều kiện đầu tiên...
Kim Hoa Ma mãi đến lúc này mới nhận thấy lời nói của Do Nhân Kiệt có hàm ý, bèn ngạc nhiên trố mắt hỏi :
- Lão đệ cần số người ấy chi vậy?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không phải Công Tôn mỗ cần!
- Vậy thì...
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Đến ngày ấy, tất cả đều chém giết đến hăng máu, Công Tôn mỗ không tin còn có người nghĩ đến hai cha con Thích lão, chịu để lại một người sống sót trong cuộc hỗn chiến.
Kim Hoa Ma vỡ lẽ, không ngớt gật đầu :
- Đúng, đúng! Quả là cần phải như vậy, lão đệ thật là chu mật!
Do Nhân Kiệt khẳng khái nói tiếp :
- Đến ngày ấy, Thích lão khỏi bận tâm đến việc gì khác, chỉ cần giao

số người ấy cho Công Tôn mỗ, sự hậu cam đoan sẽ có một Tụ Thủ Thần Y sống trao cho Thích lão.
Kim Hoa Ma vô vàn cảm kích :
- Đến lúc ấy hoàn toàn cậy vào lão đệ thôi!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, lại nói :
- Hãy bảo những người ấy cải dạng theo nhiều thân phận khác nhau trà trộn phụ cận Nhạc Dương trước, sẵn sàng đợi lệnh, nhưng nhớ là tuyệt đối không được để cho người trong Phân đàn Nhạc Dương hay biết.
Kim Hoa Ma gật đầu :
- Điều ấy không khó, Nhạc Dương cũng có ngân hiệu Thích Ký của lão phu, khi ấy cứ sử dụng ngân hiệu làm trạm liên lạc, sẽ không ai nghi ngờ gì đâu!
Đoạn từ trong lòng lấy ra một đóa hoa ngọc nói :
- Đây là Ngọc Diệp Kim Hoa lệnh của lão phu, phàm là người bổn đường hay các ngân hiệu, gặp lệnh như gặp người. Do lão đệ hãy nhận lấy và giữ gìn cẩn thận, bởi lão phu cả thảy chỉ có ba chiếc lệnh phù này, không như Kim Hoa lệnh có thể làm thêm dễ dàng.
Do Nhân Kiệt đón lấy cất giữ cẩn thận, đoạn nghiêm mặt nói :
- Xin Thích lão lưu ý một điều này nữa, ngày mai trong buổi hội nghị, ngoài vấn đề chọn người, Thích lão hãy hết sức tránh phát ngôn, khi có người đề cập đến Ngọc Lang lão đệ, càng không nên tỏ vẻ quan tâm, như vậy mới chứng tỏ Thích lão phen này phái người ra ngoài hoàn toàn là vì lợi ích cho bổn giáo. Dẫu sao thận trọng vẫn hơn, nhất là Âu Dương đường chủ, hễ trông thấy nụ cười trên mặt y là Công Tôn mỗ toàn thân nổi gai ốc.
Đối đầu lớn nhất trong giáo của Kim Hoa Ma chính là Kim Bút đường chủ Tiếu Diện Di Đà Âu Dương Đạt, nên khi nghe vậy lão ma hết sức hả dạ.
Kim Hoa Ma gật đầu nói :
- Lão phu biết rồi, Công Tôn lão đệ hãy yên tâm!
* * * * *
Hôm sau, trong buổi hội nghị hộ giáo, quả nhiên đề tài hội thảo đầu tiên chính là phái người đến Huê Dung thám thính thật hư. Đề tài ấy là do Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang đề xuất, Vô Tình Kim Cang là người trước tiên khẳng định việc ấy là cần thiết, sau đó mọi người bắt đầu nghiên cứu chọn người. Kim Hoa Ma lập tức đề cử Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến, kết quả đã được tập thể thông qua.
Điều thứ nhì là do Do Nhân Kiệt đề xuất, chàng chủ trương lập tức phái người đi thiêu hủy Tứ Phương bảo. Với lý do là: Trong giáo mấy

phen xuất sư bất lợi, cần phải trả đũa đối phương. Nếu họ Ôn nổi giận, dẫn người đến tấn công Cửu Cung sơn, như vậy chúng ta có thể tha hồ mà báo phục, chém giết một phen cho thỏa.
Kiến nghị ấy dĩ nhiên đều hợp ý mọi người. Sau cùng Dâm Hồ đã quyết định giao cho Huyết Chưởng đường xử lý, thế là Kim Hoa Ma đã có lý do phái người ra ngoài.
Tiếp theo, Vô Tình Kim Cang đưa ra hai điều thỉnh cầu với Dâm Hồ. Một là thăng nhậm Ngân Tu Tẩu Tôn Tùng Ngô và Tý Ngọ Tẩu Triệu Tử Bân làm Bạch kỳ hộ giáo. Rồi do Tam đường mỗi đường cử ra một người trong số Huỳnh kỳ hộ pháp bổ khuyết cho Hắc kỳ hộ giáo. Việc đề cử do các Đường chủ và Huỳnh kỳ hộ giáo quyết định vào buổi hội nghị khác.
Hai là thỉnh Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ tức khắc về Tổng đàn để cùng thương thảo về việc tấn công Thiên Đạo giáo.
Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang trả lời là: Điều thứ nhất, chấp thuận. Điều thứ nhì thì phải xin ý kiến Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ trước rồi mới có thể quyết định.
Khi hội nghị kết thúc, Tiếu Diện Di Đà và Thủy Hỏa song cơ lại tranh nhau mời Do Nhân Kiệt dự tiệc. Do Nhân Kiệt đã từ chối với lý do là đã hứa trước với Vô Tình Kim Cang rồi.
Bởi tuy Kim Hoa Ma bảo là Vô Tình Kim Cang cũng không biết nơi trú của Thiên Hồ, chàng vẫn có chút không tin. Đối với Tổng đàn Thiên Ma giáo này, chàng không còn điểm nào đáng lưu luyến nữa, vì chàng đã hiểu rất rõ về nhân sự và động tỉnh của Thiên Ma giáo, từ nay cho dù không còn ở đây thì chàng vẫn có thể suy ra được đường đi nước bước của họ.
Còn đối với phía Đỗ Môn tú sĩ, chàng cảm thấy hết sức hứng thú, biết là sự sinh tử thành bại của mình từ nay sẽ do ảnh hưởng của phía Đỗ Môn tú sĩ nhiều hơn, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, nhưng hiện nay chàng hiểu biết về Đỗ Môn tú sĩ hãy còn quá ít. Do đó chàng quyết định, hễ khi nào thám thính ra được sào huyệt bí mật của Thiên Hồ sẽ tức khắc rời khỏi đây ngay.
Chàng về đến nơi trú không bao lâu, Vô Tình Kim Cang đã phái người đến mời.
Chỗ ở của Vô Tình Kim Cang rất đơn sơ, y thấy Do Nhân Kiệt đến theo lời mời, ra chiều hết sức vui mừng. Sau khi chào hỏi nhau theo phép lịch sự, chủ khách ngồi xuống, người hầu lập tức bày tiệc.
Trong bữa tiệc, Vô Tình Kim Cang hỏi :
- Khi đi ngang qua Huê Dung, Công Tôn huynh có nghe nói đến Kim Bút Thần Hiệp Do Nhân Kiệt, Tổng tiêu đầu của Tứ Hải tiêu cục

không vậy?
Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ, đoạn gật đầu nói :
- Dường như có nghe nói...
Vô Tình Kim Cang chau mày :
- Lúc nãy không hiểu sao, sau khi tan hội nghị, Tam giáo chủ lại gọi lão phu vào trong, bảo là vừa mới nhận được mật báo do Nga Mi Đao đường chuyển đến, chứng thực Do Nhân Kiệt chính là truyền nhân của Thiên Long Lục Tào, nhân phẩm xuất chúng và rất can đảm, pho Kim Bút chiêu pháp đã đạt hỏa hầu khá, Tam giáo chủ vì vậy rất lo lắng...
- Nếu Tam giáo chủ không yên tâm thì cứ phái người trừ đi là xong, một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, cho dù hắn là truyền nhân của Thiên Long Lục Tào thì sao nào?
Vô Tình Kim Cang lắc đầu :
- Không dễ dàng như vậy đâu!
- Vậy chứ sao?
- Nghe đâu hắn rất được Đỗ Môn tú sĩ trọng vọng, họ Ôn sở dĩ giao cho tên tiểu tử ấy trách nhiệm Tổng tiêu đầu, chẳng ngoài mục đích dùng hắn làm chiêu bài, chứng tỏ họ chống đối bổn giáo hoàn toàn là đứng về phía chính nghĩa. Như vậy, sự an toàn của hắn dĩ nhiên là được đặc biệt bảo đảm.
Do Nhân Kiệt thầm nhủ, vậy mà mình chớ hề nghĩ đến điều ấy! Đúng là người trong cuộc tối, kẻ bàng quan sáng, nghĩ kỹ quả chẳng phải là vô lý!
Chàng lại hỏi :
- Vậy thì làm sao đây?
- Mời Công Tôn huynh đến đây chính là vì việc ấy, chẳng hay Công Tôn huynh có lương sánh trừ khử tên tiểu tử ấy chăng?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói :
- Ý kiến thì có, nhưng không chắc đã thực thi được!
- Ý kiến thế nào?
- Họ Ôn dù phòng vệ nghiêm mật đến mấy thì cũng chẳng thể lo liệu đến mức một bước chẳng rời. Hôm trước khi bổn tọa đi ngang qua cửa tiêu cục ấy, có trông thấy rất nhiều gánh hàng rong bán thức ăn, nếu Tang đường chủ và Giải đường chủ có thể chịu khó hạ mình, giả làm người bán hàng rong đến gần tiêu cục...
Vô Tình Kim Cang gật đầu lia lịa :
- Hay lắm, quả là diệu kế!
Đoạn lại ngước lên nói :
- Còn điều này nữa cũng hết sức đau đầu, khi nãy Tam giáo chủ bảo,

lần trước tuy Mẫn hộ giáo đã khám phá ra tên tiểu tử họ Long, song rõ ràng trong giáo vẫn còn gian tế. Qua một số dấu hiệu chứng tỏ tên nội gian ấy thân phận chẳng thấp. Tam giáo chủ bảo lão phu phải nghĩ cách tìm tên nội gian ấy cho bằng được. Chẳng sợ Công Tôn huynh cười cho, lão phu quả tình không sao nghĩ ra được cách gì, những mong Công Tôn huynh cố gắng giúp cho!
Do Nhân Kiệt chợt nảy ý, muốn tìm ra sào huyệt của Thiên Hồ, chỉ trông cậy vào đây thôi!
Bởi quan hệ trọng đại và cực kỳ nguy hiểm, chàng chẳng thể không thận trọng hành sự.
Nghĩ xong, Do Nhân Kiệt lên tiếng :
- Hãy để tiểu đệ thư thả nghĩ xem!
Vô Tình Kim Cang thấy chàng nhận lời, hết sức mừng rỡ, vội nâng ly lên nói :
- Nào, xin kính lão đệ một ly!
Do Nhân Kiệt vốn định tìm lời thăm dò, xem lão ma này có thật sự không biết nơi trú của Thiên Hồ hay không. Bây giờ đã có cách khác tốt hơn, dĩ nhiên chẳng cần phải động não nữa.
Hôm sau, đối với Tổng đàn Thiên Ma giáo, đó là một ngày hội lớn hiếm có.
Mười một hộ giáo vốn có, bởi Hoa Hoa công tử chỉ có trên danh nghĩa, Thần Long Khách Dẫn Chấn Vũ và Bách Bộ Xích Luyện Mẫn Công Hầu đã mất mạng tại Huê Dung, nay chỉ còn lại tám người.
Năm Huỳnh kỳ hộ giáo là Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy, Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa, Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến, người họ Kiều và Do Nhân Kiệt.
Ba Bạch kỳ hộ giáo là Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh, cùng hai Hắc kỳ hộ giáo mới được thăng nhiệm là Ngân Tu Tẩu Tôn Tùng Ngô và Tý Ngọ Tẩu Triệu Tử Bân.
Hắc kỳ hộ giáo hoàn toàn khiếm khuyết.
Hôm nay đây, ba Hắc kỳ hộ giáo mới sẽ được từ trong các Huỳnh kỳ hộ pháp đưa lên. Qua lần sơ tuyển hôm qua của Tam đường, mỗi đường đã chọn ra ba người trúng tuyển. Giờ đây trong những người ứng tuyển ấy, ai sẽ được lên ngai hộ giáo, đó phải chờ sự quyết định của các vị Đường chủ cùng năm vị Huỳnh kỳ hộ giáo.
Lúc này mới đầu giờ thân, trên quảng trường trước Nga Mi Đao đường đông nghịt người, chính giữa chừa lại một khoảng đất trống hơn mười trượng vuông, ban giám khảo các Đường chủ và Huỳnh kỳ hộ giáo, cùng chín Huỳnh kỳ hộ pháp ứng tuyển, chia ra ngồi hai bên đông và tây. Ban giám khảo thì ngồi trên ghế thái sư lưng cao, trước

mặt đặt một chiếc bàn dài, trên bàn có cả trà và thuốc. Còn chín người ứng tuyển thì mỗi người ngồi trên một bồ đoàn dưới đất.
Ban giám khảo lẽ ra gồm chín người, nhưng lúc này bên phía đông chỉ có bảy người. Hai người vắng mặt là Hỏa Cơ Giải Y Lôi và Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến.
Do Nhân Kiệt thấy vậy thầm gật đầu. Lời đề nghị của chàng với Vô Tình Kim Cang hiển nhiên đã được chấp nhận thực thi, vài hôm nữa ở trước cửa Tứ Hải tiêu cục, nhất định sẽ xuất hiện một mụ bán hàng rong mới.
Do Nhân Kiệt lại nhìn về phía chín Huỳnh kỳ hộ pháp ứng tuyển, trong số ấy chàng chỉ không biết hai người, ngoài ra chàng đều đã từng gặp qua.
Trong số ba người ứng tuyển của Kim Bút đường, có Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô, Huyết Chưởng đường có Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy, Nga Mi Đao đường một họ Ứng và một họ Tuyên, còn người thứ ba là một gã mập mặt như xác chết thối rữa, trông rất ghê tởm.
Vô Tình Kim Cang quét mắt nhìn hai phía, đoạn nói :
- Ý chư vị thế nào?
Hán tử họ Kiều tranh trước nói :
- Ý bổn tọa là cho họ chia làm ba tổ, từng đôi một giao đấu, ai hạ được hai người kia là sẽ trúng tuyển.
Vô Tình Kim Cang lắc đầu :
- Vậy không ổn đâu, vì chọn ra ba Hắc kỳ hộ giáo mà trước tiên đã tổn thất sáu Huỳnh kỳ hộ pháp, các vị Giáo chủ nhất định không tán thành...
Thủy Cơ Tam Nguyên Nương tiếp lời :
- Bảo họ lần lượt thi thố võ công sở trường trước để tham khảo. Hạ Hầu hộ giáo thấy sao?
Vô Tình Kim Cang quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Công Tôn huynh thấy sao?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Ý kiến ấy được đấy!
Vô Tình Kim Cang lại quay sang Lãnh Nguyệt Tiên Tử, Tiếu Diện Di Đà và Kim Hoa Ma lần lượt hỏi ý kiến, mọi người thảy đều gật đầu tán thành.
Thế là Vô Tình Kim Cang bèn hạ lệnh cho chín người ứng tuyển lần lượt biểu diễn võ công sở trường.
Chín người biểu diễn xong, Đoạt Hồn Kim Tiêu với môn liên hoàn tiêu trăm bước đả huyệt bách phát bách trúng, đã giành được tiếng

hoan hô nhiệt liệt, trước tiên được chọn thuộc Kim Bút đường.
Ba người ứng tuyển thuộc Huyết Chưởng đường thảy đều biểu diễn chưởng pháp, công lực khó phân cao thấp nên đổi sang phiếu tuyển, kết quả là 3, 2, 2! Người được chọn với ba phiếu là Phân Vân Chưởng Tố Tiên Bồi!
Đến lượt Nga Mi Đao đường thì rắc rối to, đến khi phiếu tuyển thì Thủy Cơ không tham dự, kết quả ba người đều được hai phiếu bằng nhau. Trong tình trạng ấy, chỉ cần một câu nói của Thủy Cơ là xong. Thế nhưng, Thủy Cơ chỉ nhoẽn cười lắc đầu, không chịu bày tỏ ý kiến.
Hán tử họ Kiều bực mình nói :
- Ngoài cách của bổn tọa ra, có lẽ chẳng còn giải pháp nào khác, cứ bảo họ xáp vào giao đấu là xong!
Phen này Vô Tình Kim Cang chỉ lắc đầu lặng thinh, những người khác nhất thời cũng chẳng biết phải tính sao. Bởi ứng tuyển viên đến ba người, là con số lẽ, cho dù ấn chứng võ công thì cũng khó thể tuyệt đối công bằng, người nào giao đấu trước là người đó thiệt thòi.
Vô Tình Kim Cang chau mày, lại quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Ý Công Tôn huynh thế nào?
Do Nhân Kiệt thoáng ngẫm nghĩ rồi đáp :
- Theo tiểu đệ thì việc tuyển chọn hộ giáo đành rằng võ công là điều kiện ắt có, nhưng nếu về mặt ấy khó thể định đoạt thì vẫn có thể dựa vào các mặt khác...
Vô Tình Kim Cang vỗ tay hớn hở :
- Đúng, đúng, rất hữu lý!
Thế nhưng, nên khảo thí về mặt nào đây?
Vô Tình Kim Cang như ngại cứ thỉnh giáo mỗi mình Do Nhân Kiệt, bèn quay sang Lãnh Nguyệt Tiên Tử hỏi :
- Ý kiến Vưu hộ giáo thế nào?
Lãnh Nguyệt Tiên Tử trong mấy tháng qua cõi lòng đã cởi mở hơn, khí sắc cũng khá hơn trước nhiều. Nàng ta thấy Vô Tình Kim Cang hỏi mình, bèn ngước lên quét mắt nhìn ba Huỳnh kỳ hộ pháp, ngẫm nghĩ một hồi mới chậm rãi nói :
- Họ mỗi người đều có sở trường riêng, nếu ra đề phạm vi quá rộng, khó khỏi có sự thiên vị, theo ý kiến của Thu Hoa thì, chi bằng phái họ làm một việc xem người nào hoàn thành mỹ mãn trước thì người ấy được chọn.
Mọi người đều đồng ý gật đầu :
- Cách ấy hay lắm!
Hán tử họ Kiều lại lên tiếng hỏi :

- Để Kiều mỗ ra ý kiến thế này vậy, bảo họ đi bắt bên đồ đệ của Hắc Bạch song quái, người nào bắt được thì người ấy được chọn.
Vô Tình Kim Cang lưỡng lự :
- Vậy thì quá khó còn gì?
- Hừ, khó cái gì? Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn này khi trước một mình đấu với Kiếm Tửu nhị tẩu, hỏa thiêu Trung Nghĩa nhị trang như vào chốn không người, có từng nói một tiếng khó hay không?
Vô Tình Kim Cang gật đầu lặng thinh, như vẫn còn đắn đo.
Lãnh Nguyệt Tiên Tử tiếp lời :
- Nếu người nào trong số họ thực hiện được thì sau này khi thăng lên Bạch kỳ hộ giáo sẽ được ưu tiên hơn vậy!
Tiếu Diện Di Đà gật đầu lia lịa :
- Công bằng, rất công bằng!
Thế là vấn đề đã được quyết định, ba Huỳnh kỳ hộ pháp lên đường ngay hôm ấy, ai tìm gặp đồ đệ của Hắc Bạch song quái thì sẽ trở thành Hắc kỳ hộ giáo.
Đêm hôm ấy, Do Nhân Kiệt đã lên viết một bức báo cáo như sau :
“Có Huỳnh kỳ hộ giáo ngoại hiệu Ngũ Toàn Sơn Nhân và Phó đường chủ Nga Mi Đao đường Hỏa Cơ Giải Y Lôi đã lần lượt đến Huê Dung, Ngũ Toàn Sơn Nhân với mục đích thám thính bối cảnh của Tứ Hải tiêu cục, còn Giải Y Lôi thì giả làm người bán hàng rong xuất hiện quanh tiêu cục để tìm cơ hội hành thích Do tổng tiêu đầu, xin hãy lưu ý. Đồng thời kế hoạch đã định rất có khả năng thực hiện, chớ trông!”
Viết xong, chàng gấp nhỏ lại, sao đó giả vờ đi dạo, khi ngang qua trước thềm Nga Mi Đao đường, thấy xung quanh không người, bèn lẹ làng nhét vào trong khe hở đã chỉ định.
Hôm sau, chàng đến gặp Vô Tình Kim Cang, bảo đã nghĩ ra được một kế, có thể tìm ra tên nội gian cao cấp trong Tổng đàn ngay lập tức.
Vô Tình Kim Cang mừng rỡ, vội hỏi :
- Kế ấy ra sao?
- Muốn tìm ra tên gian tế ấy chỉ có một cách là sắp đặt một miếng mồi ngon, chờ đối phương tự động mắc câu!
Vô Tình Kim Cang chau mày :
- Đành rằng vậy, nhưng...
Như muốn nói lấy gì làm mồi? Và lấy gì bảo đảm đối phương nhất định sẽ mắc câu? Nói tới nói lui rốt cuộc vẫn là nói suông còn gì?
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng, ung dung nói tiếp :
- Hiện nay, cái mà tên nội gian ấy đang cần thiết nhất có lẽ là nơi trú

của Đại giáo chủ!
Vô Tình Kim Cang gật đầu :
- Rất có thể...
- Cho nên, cách của tiểu đệ là xin Tam giáo chủ ban ra một mật lệnh, đồng thời rêu rao là sẽ phái người đến nơi trú của Đại giáo chủ, thỉnh Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ tức tốc trở về Tổng đàn để cùng thương nghị đại kế. Sau khi tin loan đi, dám tin tên nội gian ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua một cơ hội như vậy!
Vô Tình Kim Cang gật đầu lia lịa :
- Quả là diệu kế!
- Tuy nhiên cũng chẳng phải không có rắc rối!
- Sao nào?
- Trước hết, việc chọn người để giao mật lệnh, đó chính là một vấn đề lớn, rất có thể mật lệnh bị rơi vào tay tên nội gian, mặc dù khả năng ấy rất ít, song chẳng thể không phòng trước.
- Theo lão phu thì đó không thành vấn đề!
- Vì sao?
- Trong mật lệnh ngụy tạo một địa chỉ chứ không nói đến nơi trú thật sự của Đại giáo chủ, vậy chẳng ổn hay sao?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không được!
- Vì sao?
- Tên nội gian ấy đã có địa vị cao trong giáo, cho dù hắn không biết rõ nơi trú của Đại giáo chủ, nhưng sau thời gian dài lưu ý, hẳn đã có ấn tượng về phương hướng, nếu hắn nhận thấy không đúng sẽ đâm ra cảnh giác, rồi sau này sẽ khó mà tìm ra được hắn nữa!
Vô Tình Kim Cang ngẫm nghĩ một hồi, đoạn ngước lên nói :
- Vậy thì phiền lão đệ vất vả một phen được chăng?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Gánh nặng quá, tiểu đệ e khó đảm đương nổi!
- Không, không, xin lão đệ hãy cố gắng giùm cho, từ khi xảy ra sự kiện Huê Dung đến nay, ngoại trừ Công Tôn lão đệ, cơ hồ không một người nào có thể khiến lão phu tín nhiệm, phen này bất luận thế nào, lão đệ cũng không được từ chối!
- Hạ Hầu huynh nên hiểu cho nỗi khổ tâm của tiểu đệ!
- Nỗi khổ tâm gì?
- Trước khi vấn đề sáng tỏ, không ai biết tên nội gian ấy thật ra là địa vị gì trong giáo, có thể hắn chỉ là một hộ pháp hay hộ đàn, mà cũng có thể là một hộ giáo, thậm chí là Đường chủ Tam đường, thử hỏi Công Tôn mỗ...

Vô Tình Kim Cang vỗ ngực tiếp lời :
- Dễ giải quyết thôi!
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Dễ giải quyết ư? Hạ Hầu huynh nói vậy nghĩa là sao?
- Lão phu quyết định xin Tam giáo chủ một đạo Kim Hồ lệnh trao cho lão đệ hầu tiện nghi hành sự. Bằng vào đạo Kim Hồ lệnh đó, bất luận là hộ giáo hay Đường chủ, lão đệ đều có quyền hạ sát, cho dù giết lầm người thì cũng chẳng sao. Vậy lão đệ yên tâm được rồi chứ?
Do Nhân Kiệt thở dài :
- Hạ Hầu huynh đã dặn bảo như vậy thì còn gì để nói nữa?
* * * * *
Giờ đây, Do Nhân Kiệt lại đứng trước một sự lựa chọn quan trọng. Chàng đã nhận được một phong văn thư bí mật, một chiếc Kim Hồ lệnh và nơi trú của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi, đó là Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh!
Trong tình huống này, chàng sẽ chọn tên ma đầu nào làm vật tế thần đây? Nếu chọn bừa một Bạch kỳ hộ pháp hay Huỳnh kỳ hộ pháp nào đó, vậy thì có uổng phí một cơ hội hiếm có này chăng? Còn như chọn một tên ma đầu thân thủ quá cao, liệu chàng có phải địch thủ của đối phương chăng?
Sau khi cân nhắc thật kỹ, cuối cùng chàng đã quyết định liều một phen, phải diệt trừ một nhân vật cốt cán mới được!
Thế là chàng âm thầm đi đến Kim Bút đường.
Tiếu Diện Di Đà vui vẻ ra đón và mời chàng vào trong thất hỏi :
- Công Tôn huynh phải chăng đã nghe được một tin tức?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Tin tức gì vậy?
- Nghe đâu vài hôm tới đây Tam giáo chủ sẽ phái một người đến chỗ Đại giáo chủ, mời Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ về Tổng đàn nghị sự. Công Tôn huynh có biết là phái ai không?
Do Nhân Kiệt đảo mắt nhìn quanh, đoạn khẽ nói :
- Tiểu đệ có thể nào xem thư phòng của Đường chủ không?
Tiếu Diện Di Đà đảo tròn mắt, lập tức hiểu ý.
Hai người vào đến thư phòng, Tiếu Diện Di Đà lệnh cho tùy tùng lui ra và dặn nếu chưa cho gọi thì không được đặt chân vào hậu viện, lại tiện tay chốt chặt cửa rồi mới quay lại trố mắt hỏi :
- Công Tôn huynh có gì muốn nói phải không?
Do Nhân Kiệt chậm rãi lấy Kim Hồ lệnh ra, đặt trên lòng bàn tay nói :
- Âu Dương đường chủ có cần kiểm tra không?
Tiếu Diện Di Đà sững sờ, vội cười giả lả nói :

- Công Tôn huynh khéo đùa quá, xin hãy mau cất vào, nếu có gì cứ dặn bảo, phải chăng Tam giáo chủ có ý bảo Âu Dương mỗ đi lo mọi chuyện?
Do Nhân Kiệt cất Kim Hồ lệnh vào, gật đầu nói :
- Cũng gần như vậy!
Đoạn chàng cho Tiếu Diện Di Đà biết Tam giáo chủ phái người đi chính là chàng, mục đích không phải thật sự mời Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ về Tổng đàn, mà là qua đó dẫn dụ tên nội gian trong Tổng đàn ra mặt.
Chàng phụng mệnh dụ của Tam giáo chủ, bảo Tiếu Diện Di Đà tạm thời giả làm hộ pháp, sau khi chàng lên đường, sẽ cải trang dịch dung ngầm theo sau để trợ lực khi cần, bởi Tam giáo chủ hoài nghi tên nội gian này có thể là một hộ giáo.
Tiếu Diện Di Đà lưỡng lự nói :
- Tại sao không phải Thích đường chủ?
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Thích đường chủ hiện quan tâm nhất chẳng ngoài việc khôi phục công lực cho vị công tử của lão, nếu kẻ địch muốn uy hiếp thật là thời cơ tốt nhất. Công Tôn mỗ bảo Tam giáo chủ hoài nghi tên nội gian là một hộ giáo, đó chẳng qua là nói một cách bao quát mà thôi!
Tiếu Diện Di Đà sửng sốt :
- Chã lẽ...
Do Nhân Kiệt sầm mặt :
- Hẳn Đường chủ đã hiểu, bổn tọa đã nói quá rõ ràng rồi!
- Vâng, vâng!
Tiếu Diện Di Đà hiển nhiên bởi Kim Hoa Ma bị hiềm nghi, chẳng giấu được nỗi mừng vui trong lòng.
Sau đó, hai người đã thỏa thuận với nhau là, ngày mai Tiếu Diện Di Đà sẽ tìm lý do rời khỏi Tổng đàn trước, còn Do Nhân Kiệt thì vào lúc chiều tối mới lên đường.
Trưa ngày mốt, hai người sẽ gặp gỡ nhau tại Tân Đàm phố, rồi sau đó Do Nhân Kiệt đi trước, Tiếu Diện Di Đà theo sau, hễ phát hiện kẻ có hành tung khả nghi, lập tức hạ thủ. Hôm sau vào giờ thìn, Tiếu Diện Di Đà quả nhiên đã giả làm một lão nhà quê âm thầm rời khỏi Tổng đàn.
Theo quy định trong giáo, phàm ai có tín phù của các Đường chủ hoặc Giáo chủ đều có thể ra vào Tổng đàn bất kỳ lúc nào, từ cấp hộ giáo trở xuống thì phải qua thủ tục kiểm tra. Do đó, việc Tiếu Diện Di Đà rời khỏi Tổng đàn, ngoài tên hộ pháp trực nhật ở cửa chính, có thể nói chỉ mỗi mình Do Nhân Kiệt là biết thôi!

Vào lúc chiều tối, Do Nhân Kiệt thu xếp xong xuôi, đi đến chỗ Vô Tình Kim Cang trước, sau đó Vô Tình Kim Cang đích thân đưa tiễn chàng ra tận cửa Tổng đàn.
Đó là một phần trong kế hoạch, hầu gây sự chú ý cho tên nội gian, chứng tỏ người được phái đi mời Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ về Tổng đàn chính là Công Tôn hộ giáo này đây.
Do Nhân Kiệt ra khỏi cửa Tổng đàn, từ giã Vô Tình Kim Cang, khi ra khỏi sơn cốc, chàng nhìn quanh thật nhanh, trông rõ không có người, liền lách người giấu đôi Tam Lăng thích vào người, đeo vào một chiếc mặt nạ da người và khoác lên một chiếc áo ngoài, rồi mới tiếp tục lên đường.
Ngày thứ ba vào giờ ngọ, Do Nhân Kiệt đúng hẹn tiến vào tiểu trấn Tân Đàm phố.
Trước cửa một quán cơm, một lão nhân mập lùn mặc quần áo vải thô, chân mang giày cỏ và đầu đội một chiếc nón tre rộng vành che hết nửa phần sau, đang đứng xỉa răng.
Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng đằng hắng, xẹt qua người lão nhân đi vào quán cơm.
Lão nhân mập lùn gật gật đầu, đoạn quay người ra khỏi trấn.
Do Nhân Kiệt ngồi trong quán cơm, vừa uống rượu vừa suy tư. Giờ đây Tiếu Diện Di Đà đã sa vào lưới rập, sẽ chờ đợi chàng bên vệ đường ngoài thị trấn, bước tiếp theo chàng phải làm sao? Tiếu Diện Di Đà bất luận võ công hay tâm cơ đều không kém hơn các Đường chủ khác, lát nữa liệu chàng có hạ nổi y chăng?
Đây đương nhiên không phải một cuộc ấn chứng võ công, chàng không cần phải lên tiếng trước khi động thủ. Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ sau khi lên đường, chàng cần phải đi trước, chàng sẽ phải viện lý do gì để khi quay lại không bị đối phương nghi ngờ và phòng bị? Vả lại, đây là một điều rất quan trọng, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi có phải đúng thật là ở Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh hay không?
Cho dù chàng tận lực trừ đi Tiếu Diện Di Đà, nhưng kết quả mang về Quân Sơn lại là một tin tình báo thất thiệt, vậy có đáng hay không?
Lẽ dĩ nhiên những điều ấy chẳng thể giải quyết được chỉ bằng vào ý nghĩ suông. Chàng cười chua chát, khẽ buông tiếng thở dài, qua loa ăn xong, trả tiền rồi rời khỏi quán cơm, đi ra ngoài thị trấn.
Nay chàng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành đi một bước tính một bước, trừ khử Tiếu Diện Di Đà rồi hãy liệu.
Ra khỏi thị trấn là một con đường đất lớn, hai bên đều là đồng ruộng, cách ngoài trăm bước là một quán trà cũ nát, tới chừng nửa dặm là một cánh rừng.

Lúc Do Nhân Kiệt đi ngang qua quán trà, trong quán ngoài Tiếu Diện Di Đà, còn có bốn hán tử qua đường nữa. Do Nhân Kiệt chỉ quét mắt thật nhanh vào quán trà, tiếp tục đi về phía cánh rừng phía trước. Chàng đã quyết định dứt khoát, sẽ động thủ trong cánh rừng ấy. Thế nhưng, sự đời luôn trái ý người, Tiếu Diện Di Đà như khẳng định trong số hán tử kia hẳn là có tên gian tế đang cần tìm, lão chờ mãi đến khi họ lên đường mới bám theo.
Do Nhân Kiệt chau mày, đành tiếp tục tiến bước. Qua khỏi rừng, sang đến đại lộ bên kia, bỗng trong rừng vang lên tiếng quát tháo liên hồi. Do Nhân Kiệt giật mình kinh hãi, chả lẽ lão quỷ ấy lại hạ thủ với những người vô tội kia?
Chàng lập tức quay người, tunh mình lao nhanh trở vào rừng. Quét mắt nhìn, bất giác sững sờ. Sau một hàng cây to không xa, bốn hán tử khi nãy đang sợ hãi đứng xúm vào nhau run rẩy, thảy đều mặt mày tái mét và trên một khoảng đất trống, người động thủ với Tiếu Diện Di Đà lại là một hán tử lạ mặt có thân hình ngũ đoản.
Do Nhân Kiệt bàng hoàng chới với, nhất thời không biết nên hành động thế nào, chả lẽ lộng giả thành chân, đã thật sự dẫn dụ ra một tên gian tế hay sao?
Không, tuyệt đối không thể vậy được! Bởi gã hán tử này chưởng lực hùng hậu, chiêu thức tàn độc, thân thủ hiển nhiên không thấp hơn Tiếu Diện Di Đà, nếu luận thân phận trong giáo, ít nhất cũng là một hộ giáo, nhưng trong số Hộ giáo Tam kỳ đâu có một người như vậy!
Do Nhân Kiệt hết sức khó xử, song ngặt vì hoàn cảnh, chàng bắt buột phải làm ra vẻ chuẩn bị động thủ. Ngay khi chàng cầm Tam Lăng thích trong tay, bắt đầu tiến đến gần, Tiếu Diện Di Đà bỗng dốc sức tung ra một chưởng, rồi thì tung mình ra sau, lùi xa hơn trượng và lớn tiếng nói :
- Hạ Hầu huynh đó phải không? Dừng tay mau, Âu Dương Đạt đây mà!
Do Nhân Kiệt giật mình sửng sốt, thì ra là Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy ư?
Vô Tình Kim Cang buông tiếng cười khẩy, như bóng theo hình đuổi tới, một chưởng xuyên tâm ra, lạnh lùng nói :
- Lọt vào tay lão phu, là ai cũng vậy thôi!
Tiếu Diện Di Đà đến giờ vẫn ngỡ đây chỉ là sự hiểu lầm, lại lách người lướt chéo ra xa bảy tám thước, ngoảnh sang Do Nhân Kiệt nói :
- Công Tôn hộ giáo hãy mau...
Do Nhân Kiệt giật mình bừng tỉnh, vung Tam Lăng thích lao tới quát :

- Âu Dương Đạt, hãy chịu tội đi thôi!
Đồng thời chớp nhoáng một thích nhắm ngay tim đâm tới. Chiêu này chàng rất là mạo hiểm, đã sử dụng chiêu "Nhất Bút Đồ Long" trong Kim Bút bút pháp.
Tiếu Diện Di Đà mặt đầy vẻ kinh hoàng, hai tay vội che lấy ngực, song đã muộn, chỉ nghe "soạt" một tiếng, Tam Lăng thích đã xuyên thấu ngực Tiếu Diện Di Đà, mũi thích nhuốm máu thò ra một đoạn sau lưng.
Do Nhân Kiệt giật mạnh, rút Tam Lăng thích ra.
Vô Tình Kim Cang cũng vừa tiến đến nơi, lão giơ ngón tay cái lên nói :
- Thích pháp quả là cao minh, lão phu đây là lần đầu tiên mới được chứng kiến Công Tôn lão đệ trổ tài, thảo nào khi trước Vu Khê lão quái đã không phải là đối thủ của lão đệ, lão phu thật hết sức bội phục!
Do Nhân Kiệt thấy lão ma này đã không nhận ra chiêu thích vừa rồi của mình, bất giác nhẹ người, bèn vờ cười gượng nói :
- Phen này nếu không nhờ Hạ Hầu huynh đến kịp lúc thì...
Vô Tình Kim Cang lắc đầu ngắt lời :
- Cũng chẳng trách lão đệ được, phen này nếu lão phu mà không dặn các hộ pháp trực nhật trước, ngay cả lão phu suýt nữa cũng bị lão hồ ly này qua mặt.
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Âu Dương đường chủ có thể kể là sáng nghiệp công thần của bổn giáo, vì lẽ gì lại làm điều không đáng thế này?
- Hừ, ai mà biết?
- Bây giờ tính sao? Tiểu đệ có cần phải đến Thanh Thạch Lãnh nữa không?
- Đến Thanh Thạch Lãnh làm gì?
- Chẳng phải đến đó mời Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ về Tổng đàn nghị sự hay sao?
- Đó là địa chỉ giả, Đại giáo chủ không hề ở đó, khi lão đệ rời khỏi không lâu là hai vị ấy đã đến.
Do Nhân Kiệt bực tức thầm mắng :
- "Mẹ kiếp, suýt nữa thiếu gia đã mắc lừa rồi!"
Chàng lại hỏi :
- Vậy có cần chôn xác lão quỷ này không?
Vô Tình Kim Cang cười khẩy :
- Ai mà rảnh rỗi đến vậy?
Đoạn cúi xuống, từ trong ngực áo tử thi lấy ra lá lệnh kỳ Đường chủ,

sau đó đứng thẳng lên, đanh mặt bắt đầu nói :
- Chúng ta đi thôi!
Hai người quay trở về trấn Tân Đàm phố, Vô Tình Kim Cang đề nghị uống ly rượu, Do Nhân Kiệt đương nhiên là không phản đối. Thế là hai người đi vào một quán ăn.
Hai người ngồi xuống, gọi lấy rượu và thức ăn. Do Nhân Kiệt vừa nâng ly lên, Vô Tình Kim Cang tình cờ nhìn ra ngoài cửa, bỗng khẽ bật lên một tiếng ngạc nhiên, tung chân đạp ghế ra, đứng phắt lên chạy nhanh ra ngoài.
Do Nhân Kiệt sửng sốt, vội đuổi theo sau truyền âm hỏi :
- Việc gì vậy, Hạ Hầu huynh?
Vô Tình Kim Cang không ngoái lại, truyền âm đáp :
- Hãy trả tiền rồi đi theo mau!
Do Nhân Kiệt vội móc ra một miếng bạc vun ném lên bàn rồi bước nhanh theo sau Vô Tình Kim Cang.
Tiểu trấn Tân Đàm phố này chỉ có mỗi một con đường thẳng suốt duy nhất và dài không đến trăm bước, Vô Tình Kim Cang và Do Nhân Kiệt thoáng chốc đã ra đến ngoài thị trấn. Phía trước hai người cách chừng một tầm tên bắn, lúc này chỉ có một hán tử khinh trang. Hán tử này như đang có việc gấp, cước trình nhanh khôn tả, chứng tỏ khinh công của y chẳng phải kém.
Do Nhân Kiệt từ quán ăn ra đến giờ chỉ trông thấy dáng sau lưng của hán tử ấy, tuy cảm thấy rất quen, song nhất thời chưa nhớ ra được đã gặp ở đâu.
Lúc này, hướng đi của ba người chính là cánh rừng đã hạ sát Tiếu Diện Di Đà khi nãy, và cũng là hướng đi đến Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh, nơi Do Nhân Kiệt định đến trước đây. Bởi Vô Tình Kim Cang đi trước quá nhanh nên Do Nhân Kiệt chẳng tiện cất tiếng hỏi, đành lẳng lặng bám sát theo sau.
Lúc này chàng thấy hán tử ấy đã qua khỏi quán trà, sắp đến cánh rừng kia, bèn vội nhanh bước tiến tới, truyền âm hỏi :
- Hạ Hầu huynh, gã ấy là ai vậy? Nếu để hắn phát hiện tử thi trong rừng thì có sao không?
Vô Tình Kim Cang nghe nói bất giác chững người, thất thanh nói :
- Phải rồi, không thể để hắn trông thấy được!
Đoạn ngoắc tay một cái, lách người đi vào quán trà!
Do Nhân Kiệt theo sau vào nói :
- Không sao, bên kia rừng là đường thẳng, trong vòng ba bốn dặm không mất dấu hắn đâu, chúng ta chỉ cần quyết định tiếp tục đi theo hay là bắt lấy hắn, trễ nải một chút cũng không hề gì.

Vô Tình Kim Cang nghiến răng :
- Thật không ngờ bọn này lại có nhiều trong giáo đến vậy, vừa mới diệt một tên, lại có một tên khác nữa.
Do Nhân Kiệt kinh ngạc :
- Tên kia cũng là người trong giáo ư?
- Lão đệ còn nhớ ba Huỳnh kỳ hộ pháp thuộc Nga Mi Đao đường đã ứng tuyển Hắc kỳ hộ giáo phen này không?
- Tiểu đệ chỉ biết hai người, một họ Ứng và một họ Tuyên thôi!
- Hắn chính là người thứ ba!
- Danh tánh hắn là gì?
- Thân Nhật Phú, ngoại hiệu Đa Nhục Cương Thi, nói ra thật tức chết đi được!
- Sao vậy?
- Vì hắn chẳng những là người kỳ cựu trong giáo mà lại còn có quan hệ thân thích với Tam giáo chủ, vậy mà nay lại sinh tâm bội phản, lão đệ thấy có đáng hận không chứ?
- Hắn là gì của Tam giáo chủ?
- Cháu vợ!
- Hạ Hầu huynh sao biết hắn sinh tâm bội phản?
- Phen này nhiệm vụ của ba người họ là đi bắt đệ tử của Hắc Bạch song quái, nếu Song quái không có ở Huê Dung thì là ở Tứ Phương bảo, hắn đến đây để làm gì?
Do Nhân Kiệt gật đầu không nói gì, lập luận ấy chẳng phải là vô lý, song nghĩ kỹ cũng quá là vũ đoán, sao biết hắn đi theo con đường này là chắc chắn không liên quan đến nhiệm vụ phen này?
Đầu óc chàng nhanh chóng hiện lên gương mặt khả ổ của Đa Nhục Cương Thi, chẳng cần biết Vô Tình Kim Cang suy đoán đúng hay sai, chàng cũng chẳng việc gì phải biện hộ cho hắn.
Vô Tình Kim Cang bỗng đứng lên nói :
- Đuổi theo tiếp!
Do Nhân Kiệt đứng lên theo hỏi :
- Lát nữa nếu bị hắn ngoảnh lại trông thấy thì sao?
Vô Tình Kim Cang khẽ cười khẩy :
- Nếu bị hắn phát giác thì cứ bắt hắn rồi tra khảo, dưới tay lão phu rất ít ai dám không thú thật!
Thế là hai người ra khỏi quán trà, tiếp tục đuổi theo. Khi ngang qua rừng, thi thể của Tiếu Diện Di Đà vẫn còn đó, nhưng có điều là đã bị lật lại, có lẽ Đa Nhục Cương Thi đã dùng chân hất, nhưng vì không nhận ra là ai nên đã không nấn ná lâu.
Ra khỏi rừng, quả nhiên gã Đa Nhục Cương Thi hãy chưa hoàn toàn

mất dấu, lúc này hắn đã cách xa hơn một dặm, chỉ còn loáng thoáng trông thấy một bóng xám nhỏ, vậy là càng thuận tiện cho việc theo dõi của hai người.

Hồi 13
Vô tình Kim Cang táng mạng

Lúc này vào khoảng giờ thân, người đi đường rất ít, theo dõi đến một tiểu trấn khác mà chỉ gặp vài ba khách thương. Khi vào đến trong trấn, chỉ thấy Đa Nhục Cương Thi như rất quen đường thuộc lối, vừa đến đầu trấn đã đi vào một khách điếm nhỏ.
Vô Tình Kim Cang thả chậm bước, thở phào nói :
- Vậy là dễ giải quyết rồi!
Do Nhân Kiệt tiến đến gần, khẽ hỏi :
- Hạ Hầu huynh thấy có điều chi lắc léo không?
Vô Tình Kim Cang ngạc nhiên :
- Lắc léo gì?
- Khi nãy hắn vội vã thế kia, lúc này trời hãy còn sớm mà hắn đã vội vào khách điếm, vậy thì giải thích thế nào?
Vô Tình Kim Cang ngớ người :
- À, phải rồi! Giải thích thế nào nhỉ?
- Có hai cách giải thích, một là hắn đến đây để gặp hoặc chờ ai đó; hai là có thể hắn đã phát hiện có người theo dõi, vào cửa trước rồi ra cửa sau, định bỏ rơi chúng ta.
Vô Tình Kim Cang giậm chân :
- Ối chà, sao lão đệ không nói sớm? Mau, mau theo vào xem thử!
Do Nhân Kiệt khoát tay :
- Tuyệt đối không nên!
- Ủa, nếu để hắn trốn thoát rồi qua phía bên kia mà tìm ư?
- Hạ Hầu huynh đừng nóng, hai khả năng ấy ngang nhau, vô luận thế nào chúng ta, cũng có một nửa cơ hội, nếu hắn muốn thoát khỏi sự theo dõi của chúng ta, bây giờ chúng ta có vội cũng chẳng còn kịp nữa.
Vô Tình Kim Cang chau mày :
- Vậy chứ phải làm sao?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :

- Không cần làm sao cả, cứ thư thả mà vào!
Hai người vào trong khách điếm, một gã phổ ky tiến ra đón và cười xởi lởi nói :
- Khách quan đi đường vất vả, nhị vị đã lâu lắm không đến rồi!
Vô Tình Kim Cang chẳng thèm đếm xỉa đến, quét mắt nhìn quanh, lập tức nắm tay gã phổ ky, như tra khảo đanh mặt trầm giọng hỏi :
- Vừa rồi có một người...
Do Nhân Kiệt nhác thấy bóng người thấp thoáng trong hậu viện, chính là Đa Nhục Cương Thi, vội kéo tay áo Vô Tình Kim Cang, đằng hắng một tiếng thật mạnh tiếp lời :
- Có một người quen bảo, khách điếm này là sạch sẽ nhất trong thị trấn, xem ra quả là không ngoa, có điều về mặt đón tiếp, phổ ky ngươi còn phải sửa đổi nhiều hơn. Hãy xem, khách đến mà cứ lo nói chuyện vớ vẩn, trà cũng chẳng lo rót một ly trước!
Gã phổ ky vội cúi mình nói :
- Dạ, dạ, tiểu nhân đi pha trà ngay. Xin mời nhị vị ngồi! Mời, mời!
Do Nhân Kiệt vội truyền âm nói :
- Hắn chưa đi khỏi, hiện đang ở trong hậu viện. Hạ Hầu huynh không nên bứt dây động rừng, nếu tiểu đệ đoán không lầm, nhất định là hắn đang chờ ai đó!
Vô Tình Kim Cang gật đầu, ra ý đã trông thấy rồi.
Do Nhân Kiệt nói tiếp :
- Hắn có nhìn về phía này, hiển nhiên cũng đã trông thấy chúng ta, nhưng qua dáng điệu ơ hờ của hắn, chứng tỏ chưa nhận ra chúng ta. Theo ý tiểu đệ thì chúng ta hãy chờ tên kia đến rồi hãy ra tay.
- Đúng, chúng ta hãy ra phía sau xem phòng đi!
- Không nên, chúng ta hãy chờ gã phổ ky mang trà đến, thư thả uống trà xong rồi hãy do gã phổ ky dẫn đường, như vậy mới khỏi bị bại lộ.
Vô Tình Kim Cang như có vẻ nóng ruột, vừa định nói gì nữa thì bỗng lại có một hán tử đi vào.
Hán tử này tuổi chừng ba mươi, mặt mày rất hung tợn, hai mắt lộ ra ngoài bờ mi, trên vai vác một cái bao vải xanh dài, thoáng nhìn cũng biết là loại binh khí đao kiếm.
Hán tử ấy vừa bước chân vào cửa khách điếm, vừa lúc gã phổ ky tay xách ấm trà từ trong đi ra, trông thấy y, gã phổ ky vội đặt ấm trà xuống, tiến tới chào hỏi :
- Xin chào Ngô tam gia!
Gã hán tử quét mắt nhìn quanh, đoạn trố mắt hỏi :
- Thân đại gia đã đến chưa?
- Đã đến lâu rồi, đang ở trong hậu viện, vẫn là gian phòng hôm trước

đây!
Gã hán tử chỉ thờ ơ quét mắt nhìn Vô Tình Kim Cang và Do Nhân Kiệt, đoạn vội vã đi ra hậu viện, hiển nhiên y đã xem hai vị Huỳnh kỳ hộ giáo này như là hai gã nhà quê tầm thường.
Vô Tình Kim Cang hất hàm, truyền âm hỏi :
- Lão đệ, đã đến lúc rồi chứ?
- Vâng, nhưng cũng không cần phải vội, tốt hơn nên tìm hiểu rõ lai lịch của tên này và mục đích gặp nhau của họ, sau đó hãy động thủ cũng chẳng muộn.
Vô Tình Kim Cang lạnh lùng nói :
- Theo lão phu thì không cần phải vậy!
- Hạ Hầu huynh biết tên tiểu tử mới vào ư?
- Chưa từng gặp bao giờ!
- Vậy thì...
- Chỉ cần lão phu động thủ, chẳng lo hắn không ngoan ngoãn khai ra!
- Người trong bổn giáo, Hạ Hầu huynh phải chăng đã từng gặp qua hết thảy?
- Gặp qua hơn nửa số!
- Nếu tên tiểu tử ấy cũng là người trong bổn giáo thì phải làm sao?
- Với thân phận của hai ta, đừng nói là bắt lầm người, mà dù có giết lầm người cũng chẳng hề gì!
- Vậy thì Hạ Hầu huynh liệu mà hành động!
Gã phổ ky khi sau khi đưa vị Ngô tam gia kia vào hậu viện, lúc này vừa trở ra đến.
Vô Tình Kim Cang khoát tay nói :
- Hãy đưa đi xem phòng nào!
Gã phổ ky cười giả lả :
- Trà vừa mới pha xong, nhị vị khách quan có cần uống một ly trước không?
Trường kiếm quắc mắt :
- Trà mới vừa pha uống được sao?
Gã phổ ky lùi sau một bước :
- Ối chà, vị đại gia này làm sao vậy? Chính nhị vị đã nói kia mà! Trước là vị đại gia này chỉ muốn uống trà, bây giờ trà đã pha xong mang đến, vị đại gia này lại bảo là trà mới pha không uống được, vậy chẳng phải cố tình bỡn cợt Trương Nhị này là gì?
Vô Tình Kim Cang sấn tới một bước, gằn giọng :
- Cố tình bỡn cợt ngươi thì sao nào?
Qua thái độ của gã phổ ky, Do Nhân Kiệt nhận thấy khách điếm này chẳng phải tốt lành gì, bèn vội tiến tới cản Vô Tình Kim Cang lại và

quay sang gã phổ ky nói :
- Thôi, thôi! Hai người đừng nói nữa, xách trà ra phía sau là xong!
Trong khi nói, chàng dùng khuỷu tay thúc nhẹ Vô Tình Kim Cang một cái. Vô Tình Kim Cang hiểu ý, liền không nói gì nữa.
Phía sau điếm đường là một khu nhà ba mặt, phía chính bắc có một bức tường đất, bên kia là nhà chứa cỏ cho mục súc, hai dãy nhà đông và tây, mỗi dãy đều có năm gian phòng.
Lúc này trong hậu viện im phăng phắc, hai dãy phòng có gian khép hờ, có gian đóng chặt, nhất thời không sao phân biệt được Đa Nhục Cương Thi và hán tử kia ở trong gian phòng nào.
Vô Tình Kim Cang vừa nhìn quanh vừa truyền âm nói :
- Hai tên ấy chẳng phải đã trốn mất rồi chứ?
Do Nhân Kiệt cũng nhận thấy tình thế không ổn, bởi chàng chợt nghĩ đến, nếu hai người chỉ trao đổi với nhau một hai câu hoặc là chuyển giao văn kiện bí mật gì đó thì đâu cần phải nấn ná lâu. Nếu đúng là hai tên ấy đã chuồn mất, lát nữa đây chàng biết ăn nói sao với Vô Tình Kim Cang?
Gã phổ ky đưa tay chỉ một gian phòng giữa phía trái nói :
- Gian này thế nào?
Do Nhân Kiệt chợt nảy ý, thừa lúc gã phổ ky quay mặt đi nơi khác, lẹ làng từ trong ngực áo lấy ra một túi bạc, lén lút ném xuống đất, sau đó mũi chân đá một cái, vờ kinh ngạc nói :
- Ủa, của ai đánh rơi thế này?
Nhưng chàng không cúi xuống nhạt, gã phổ ky rất tinh mắt, nhìn qua đã biết ngay đó là một túi bạc, lòng tham liền nổi lên, vội bỏ ấm trà xuống, bước nhanh tới nói :
- Ối chà, báo hại kẻ này tìm suốt cả buổi trời, thì ra đã đánh rơi ở đây.
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng rồi nói :
- Ngươi cũng thật là quá thiếu thận trọng, ta tưởng đâu là của Thân đại gia hay Ngô tam gia đã đánh rơi ấy chứ!
Gã phổ ky ngớ người, thầm nhủ :
- “Phải rồi, sáng nay chính mình đã quét sân, và trước đây tất cả chỉ có hai vị khách là Thân đại gia và Ngô tam gia, tiền bạc của hai vị đại gia đó, Trương Nhị ta há dễ nuốt trôi?”
Do Nhân Kiệt lại hắng giọng nói :
- Ngươi hãy mau cất lấy rồi đưa bọn ta vào xem phòng đi chớ!
Gã phổ ky lắc đầu lẩm bẩm :
- Không, hãy khoan... cái túi này không... không giống của tiểu nhân, xin nhị vị hãy chờ một lát, để tiểu nhân đi hỏi Thân đại gia và Ngô

tam gia xem thử!
Do Nhân Kiệt nhẹ người, quay sang Vô Tình Kim Cang truyền âm nói :
- Túi bạc ấy là của tiểu đệ cố ý ném xuống đất, khu hậu viện này không có gì che chắn, ra vào rất thuận tiện, xin Hạ Hầu huynh hãy sẵn sàng bắt người, tiểu đệ lên trên cao án ngự.
Vô Tình Kim Cang mắt rực lên, gật đầu nói :
- Được, chỉ cần hai tên ấy còn đây, chẳng lo chúng bay lên trời!
Do Nhân Kiệt đưa mắt trông theo hướng đi của gã phổ ky, bất giác thầm kêu lên :
- May quá!
Thì ra gã phổ ky không phải đi về phía dãy phòng đối diện, mà là một cánh cửa nằm giữa điếm đường với dãy nhà đó, nếu chàng mà không đưa ra miếng mồi ngon để nhử gã phổ ky, chưa chắc gì hôm nay bắt được hai tên kia.
Vô Tình Kim Cang trông theo gã phổ ky khuất mất sau cánh cửa đó, liền khoát tay nói :
- Động thủ được rồi!
Do Nhân Kiệt lập tức tung mình, phi thân lên mái dãy phòng đối diện. Chàng nhanh nhẹn vòng ra sau nhà, thấy sau hai gian nhà ấy chỉ có hai cửa sổ to cỡ miệng bát, biết người trong nhà không thể thoát thân từ phía sau, mới lại phi thân lên mái nhà, chăm chú theo dõi diễn biến bên dưới.
Chỉ nghe gã phổ ky đập cửa gọi :
- Thân đại gia, mở cửa!
Từ trong nhà vọng ra tiếng Đa Nhục Cương Thi nói :
- Trương Nhị, ngươi lú lẫn rồi hả? Đã dặn khi Ngô tam gia đến là ngươi đừng vào đây nữa, cút mau!
Gã phổ ky sợ sệt thấp giọng :
- Tiểu nhân vừa nhặt được...
Đa Nhục Cương Thi tức giận quát :
- Cút ngay, đại gia chẳng đánh rơi gì cả!
- Có lẽ của Ngô tam gia!
Trong nhà dường như Đa Nhục Cương Thi hỏi gã hán tử kia :
- Lão đệ có đánh rơi gì không?
Ngưng một lát, hán tử kia mới cất tiếng hỏi :
- Ngươi đã nhặt được gì vậy?
- Một túi bạc!
- Túi bạc ư? Vậy ngươi hãy đi hỏi những người khách khác đi!
- Tam gia bảo là...

- Phải, đi mau đi, túi bạc của ta và Thân đại gia đều còn đây, đừng ở đó lải nhải nữa!
Gã phổ ky quay người, ra chiều rất vui mừng...
(mất hai trang, tập 7, trang 19-20)
đệ tử tục gia phái Chung Nam, cao túc đắc ý của Thần Đao Khách Thượng Quan đại hiệp!
- Thân phận thế nào trong bổn giáo? Hiện thuộc Phân đàn nào?
- Ngô lão đệ đây hiện chưa phải là người của bổn giáo, phen này ti chức đến đây chính là để thu xếp cho y nhập giáo. Bây giờ có mặt Hạ Hầu lão hộ giáo thì còn gì tốt hơn, ti chức đang lo mình thân phận thấp hèn, lời nói không được trọng vọng, một khi giới thiệu e khó đạt được vị trí thích đáng, những mong Hạ Hầu lão hộ giáo giúp cho!
Nói đoạn hắn quay sang hán tử kia ngoắc tay nói :
- Lão đệ đến đây ra mắt Hạ Hầu lão hộ giáo mau!
Vô Tình Kim Cang khoát tay :
- Hãy khoan! Hai người đã quen biết nhau bao lâu rồi?
Đa Nhục Cương Thi đáp :
- Lâu lắm rồi!
- Lâu lắm là bao lâu?
- Hai năm hơn!
- Đã quen nhau trong trường hợp nào?
- Lúc ti chức chủ trì Phân đàn Hán Trung, hai người đã quen nhau trong một vụ xung đột...
- Vậy sao đến bây giờ mới định giới thiệu vào giáo?
- Chẳng giấu gì lão hộ giáo, vị Ngô lão đệ này gần đây mới vừa phạm chút lỗi lầm, đã bị trục xuất khỏi cửa phái Chung Nam, cho nên mới định...
- Với địa vị Huỳnh kỳ hộ pháp trong bổn giáo của Thân lão đệ, giới thiệu một vài người nhập giáo vốn chẳng có gì đáng kể, nhưng hiện nay tình hình gay cấn, có một số mặt chẳng thể không đắn đo cân nhắc. Bây giờ nếu bổn tọa bảo hai người làm một việc, hai người làm được chăng?
- Đương nhiên, Hạ Hầu lão hộ giáo đã bảo thì còn gì để nói nữa. Vượt biển lửa, trèo núi kiếm, chỉ cần lão hộ giáo bảo một tiếng là xong!
Vô Tình Kim Cang lạnh lùng :
- Không nghiêm trọng đến vậy đâu!
Đoạn đưa tay chỉ nói :
- Vậy hãy điểm huyệt y cho lão phu xem!
Đa Nhục Cương Thi sững sờ :

- Lão hộ giáo hà tất phải vậy!
Vô Tình Kim Cang nghiêm mặt :
- Phải chăng muốn lão phu đích thân động thủ?
Đa Nhục Cương Thi quay sang Ngô Tam Cát, cười nhăn nhúm nói :
- Tính nết của Hạ Hầu lão hộ giáo trước nay là vậy, nhưng kỳ thực không có ác ý gì, đành tạm khuất tất Ngô lão đệ một chút vậy!
Thiểm Điện Đao Ngô Tam Cát đảo tròn mắt mấy lượt nói :
- Đây là một nghi thức nhập giáo ư?
Vô Tình Kim Cang mặt đanh lạnh :
- Lão phu với thân phận Huỳnh kỳ thủ tịch hộ giáo tuyên bố, người trước tiên bắt đầu từ lão đệ, kể từ nay đây sẽ là một nghi thức nhập giáo của bổn giáo!
- Nếu tại hạ từ bỏ ý định nhập giáo thì sao?
Vô Tình Kim Cang cười khẩy :
- Tùy ý lão đệ!
Thiểm Điện Đao quay người :
- Vậy thì...
Vô Tình Kim Cang gằn giọng :
- Người có thể đi, nhưng mạng phải để lại!
Thiểm Điện Đao vung tay :
- E chẳng dễ dàng như vậy đâu!
Thì ra trước khi ra khỏi nhà y đã cầm sẵn một nắm độc đinh trong tay, lúc này bất thần ném ra, và tung mình ngược lên không, chùm độc đinh như một làn mưa xanh biếc bay thẳng vào mặt Vô Tình Kim Cang.
Với thân thủ như Vô Tình Kim Cang, dĩ nhiên chẳng dễ gì bị ném trúng, trong lúc đang nói đã đề phòng trước, chỉ thấy lão thoáng nghiêng người và tay áo phất nhẹ, chùm độc đinh đã bị quét hết sang bên.
Đa Nhục Cương Thi đứng cạnh thấy chẳng thể hòa hoãn được nữa, lập tức nảy sinh ác niệm, bèn thừa lúc Vô Tình Kim Cang phất tay áo, sấn tới tung ra một chưởng, đánh vào sau lưng Vô Tình Kim Cang.
Vô Tình Kim Cang vốn rất cao ngạo, xưa nay rất xem thường những người từ hộ giáo Đường chủ trở xuống, lúc này không ngờ đến Đa Nhục Cương Thi lại dám ra tay tấn công mình, chỉ nghe “bình”, “bộp” hai tiếng khô khan. Vô Tình Kim Cang loạng choạng chúi tới một bước dài, đồng thời một bóng người từ trên không rơi xuống giữa sân vườn, đó chính là Thiểm Điện Đao Ngô Tam Cát!
Ngô Tam Cát uổng mang danh Thiểm Điện, ngọn đơn đao sau lưng

chưa có cơ hội ra tay thì đã bị đánh vỡ sọ chết thảm rồi.
Do Nhân Kiệt chỉ cái cất tay đã giải quyết xong Thiểm Điện Đao, liền tung mình phóng xuống giữa sân vườn. Bởi chàng không nhìn thấy cảnh Đa Nhục Cương Thi ám toán, lúc này nhác thấy Vô Tình Kim Cang lảo đảo, như đã thọ nội thương, bất giác giật mình kinh hãi.
Ồ! Đa Nhục Cương Thi lại lợi hại đến vậy ư? Chàng nghĩ đối phương đã đả thương được Vô Tình Kim Cang, mình hẳn không phải là đối thủ, nên chẳng dám khinh địch, vội lấy Tam Lăng thích ra chuẩn bị đối địch.
Lúc này nếu là kẻ khác, khi một chiêu đắc thủ có lẽ đã bỏ chạy, song Đa Nhục Cương Thi thì lại khác, bởi y biết rõ Vô Tình Kim Cang nội lực thâm hậu, chỉ một chưởng khó thể hạ gục đối phương, nếu đào tẩu chưa chắc thoát thân được, đành thừa thắng truy kích mới mong bảo toàn tính mạng.
Do đó, khi Do Nhân Kiệt lấy Tam Lăng thích ra cầm tay, Đa Nhục Cương Thi đã tung ra chưởng thứ hai. Tuy nhiên, y đã chọn lầm đối tượng, thử nghĩ trong Thiên Ma giáo tổng cộng có được bao nhiêu Huỳnh kỳ hộ giáo, huống hồ lại là thủ tịch hộ giáo?
Chỉ thấy Vô Tình Kim Cang gầm vang như hổ điên, tung mình lao vào luồng chưởng phong của Đa Nhục Cương Thi. Mãi đến lúc này Đa Nhục Cương Thi mới biết mình đã sai lầm, song đã quá muộn rồi!
Lúc này giá như Do Nhân Kiệt im lặng, để mặc cho Đa Nhục Cương Thi táng mạng dưới chưởng lực của Vô Tình Kim Cang là xong rồi, nào ngờ chàng lại buột miệng kêu lên :
- Hạ Hầu huynh hãy để cho hắn sống!
Tiếng kêu ấy suýt nữa đã mang đến cho chàng tai họa sát thân!
Vô Tình Kim Cang nghe tiếng, liền hóa chưởng thành chỉ. Đa Nhục Cương Thi chỉ hự lên được một tiếng rồi ngã lăn ra đất ngay.
Do Nhân Kiệt liền tiến tới nói :
- Không vội tra hỏi, hãy soát người hắn trước đã!
Vô Tình Kim Cang lúc này cũng thọ thương chẳng nhẹ, nhưng không muốn chịu kém trước kẻ khác, quả y lời ngồi xổm xuống lục soát, lát sau lắc đầu nói :
- Trên mình hắn không có gì cả!
Do Nhân Kiệt quay người đưa tay chỉ :
- Có lẽ đã trao cho tên tiểu tử kia, hãy đến lục soát xem thử!
Hai người vừa quay đi, Đa Nhục Cương Thi bỗng cất tiếng yếu ớt hỏi :
- Vị này... có phải Công Tôn... hộ giáo không?
Vô Tình Kim Cang quay lại cười khẩy :

- Phải Công Tôn hộ giáo thì sao?
Đa Nhục Cương Thi đưa mắt nhìn khắp người Do Nhân Kiệt một hồi, định nói gì đó, nhưng sau cùng lại ngậm thinh.
Vô Tình Kim Cang tức giận quát :
- Sao không lên tiếng? Nói đi chứ, phải Công Tôn hộ giáo thì sao hả?
Đa Nhục Cương Thi lắc đầu :
- Không có gì cả!
Đoạn khẽ buông tiếng thở dài, từ từ nhắm mắt lại, dừng như ý vốn có gì muốn nói, nhưng lại thấy dù có nói ra thì cũng chẳng ích gì cho bản thân y vậy.
Vô Tình Kim Cang quay sang Do Nhân Kiệt nói :
- Hắn vậy là sao?
Do Nhân Kiệt nhún vai :
- Ai mà biết? Có lẽ định nhờ tiểu đệ cầu xin đó thôi!
- Hừ, đừng có mơ tưởng!
Đoạn hai người đi về phía tử thi của Ngô Tam Cát. Lần này, chẳng mấy chốc đã có thu hoạch, vật soát ra được là một chiếc túi da.
Vô Tình Kim Cang từ trong lấy ra một mảnh giấy, khẽ đọc :
- Có Huỳnh kỳ hộ giáo ngoại hiệu Ngũ Toàn Sơn Nhân và phó Đường chủ Nga Mi Đao đường Hỏa Cơ Giải Y Lôi đã lần lượt đến Huê Dung...
Do Nhân Kiệt hồn phi phách tán, chàng nằm mơ cũng chẳng ngờ người do Đỗ Môn tú sĩ phái tiềm phục trong Thiên Ma giáo lại là Đa Nhục Cương Thi Thân Nhật Phú.
Vô Tình Kim Cang vội vàng đọc xong cười khẩy nói :
- Khốn kiếp, giỏi cho tiểu tử!
Do Nhân Kiệt định thần tiếp lời :
- May là chúng ta đã trừ khử được Âu Dương Đạt và ngăn cản hai tên này tại đây, không thì thật là tệ hại.
Giờ đây chàng chỉ còn niềm hy vọng duy nhất đó là mong Đỗ Môn tú sĩ đã không dối gạt chàng, chàng không biết kẻ chuyển tin là Đa Nhục Cương Thi và Đa Nhục Cương Thi cũng không biết kẻ viết mảnh giấy này chính là chàng.
Vô Tình Kim Cang ngoắc tay nói :
- Hãy đến hỏi thử tên kia xem!
Do Nhân Kiệt vờ ngạc nhiên hỏi :
- Tang chứng đã tìm được rồi, còn gì để mà hỏi nữa?
- Có lẽ còn nội tình nữa, hôm trước đã trừ đi tên tiểu tử họ Long, bây giờ lại đến tên họ Thân này, đó là một bằng chứng rất cụ thể, lại thêm hắn lại là cháu vợ của Tam giáo chủ, chẳng thể không tra hỏi

cho tận tường, hãy xem thủ đoạn của lão phu đây!
Do Nhân Kiệt càng nghĩ càng hối hận, song giờ thì đã quá muộn màng, đành gật đầu nói :
- Hạ Hầu huynh nói rất phải!
Hai người đi đến trước mặt Đa Nhục Cương Thi.
Vô Tình Kim Cang giơ mảnh giấy lên, đanh mặt hỏi :
- Cái này có phải ngươi đã trao cho tên tiểu tử đó không?
Đa Nhục Cương Thi thẳng thắng gật đầu :
- Đúng vậy!
- Và ai đã trao cho ngươi?
- Không biết!
Vô Tình Kim Cang tức giận :
- Khốn kiếp, nếu ngươi mà nói thêm một tiếng không biết, lão phu lột da ngươi ngay!
Đa Nhục Cương Thi nhắm mắt lại nói :
- Đừng nói lột da, dù thịt cũng vậy thôi, không biết vẫn là không biết!
Do Nhân Kiệt nhẹ người, quả nhiên Đỗ Môn tú sĩ đã không dối gạt chàng.
Vô Tình Kim Cang nghiến răng, cười khẩy nói :
- Để xem xương cốt của ngươi cứng đến độ nào!
Đoạn nhấc chân lên, đạp trên cột sống Đa Nhục Cương Thi, vận kình đè xuống.
Đa Nhục Cương Thi liền rên lên một tiếng đau đớn, người co rún lại, mồ hôi to cỡ hạt đậu từng giọt vã ra, gương mặt vốn xanh xao lập tức trở nên vàng bệch.
Vô Tình Kim Cang nới chân lên một chút, gằn giọng hỏi :
- Bây giờ đã biết chưa?
Đa Nhục Cương Thi thở hào hển một hồi, giọng đứt quãng nói :
- Xin Hạ Hầu lão hộ giáo minh xét, Thân mỗ... quả thật là... không biết...
Vô Tình Kim Cang thấy đối phương không giống nói dối, quắc mắt hỏi tiếp :
- Vậy bức thư này từ đâu mà có?
- Dưới bậc thềm trước Nga Mi Đao đường có một kẽ nức nhỏ, bức thư này chính là đã lấy được từ trong ấy.
- Mỗi lần ngươi lấy được đều mang đến đây phải không?
- Phải!
- Mỗi lần đều trao cho tên tiểu tử họ Ngô ư?
- Phải!
- Sau đó hắn chuyển đến tay Ôn Tư Quảng phải không?

- Phải!
- Ôn Tư Quảng hiện đã có mặt tại Huê Dung, tại sao không mang đến đó gần hơn mà lại mang đến đây xa vậy?
- Không rõ!
Vô Tình Kim Cang cười khẩy :
- Lại không rõ nữa ư?
Đa Nhục Cương Thi hoảng kinh, vội nói :
- Quả thật là không rõ, có lẽ họ còn cách chuyển giao khác nữa. Tại hạ ngặt vì úy kỵ, chẳng tiện hỏi nhiều, mong lão hộ giáo hiểu rõ điều ấy.
- Ngươi làm vậy được ích lợi gì?
- Điều ấy...
- Nói đi, ngươi là cháu vợ của Tam giáo chủ, lại là người kỳ cựu trong giáo, hiện nay dù gì cũng là một Huỳnh kỳ hộ pháp, ăn uống tha hồ, bổn giáo đã ngược đãi ngươi ở chỗ nào hả?
Đa Nhục Cương Thi cúi gầm mặt :
- Họ bảo là sau này khi Thiên Đạo giáo chính thức thành lập, sẽ giao cho tại hạ chức vị Đường chủ!
Vô Tình Kim Cang tức giận :
- Hiện nay ngươi đã là một Huỳnh kỳ hộ pháp, chức hộ giáo sẽ được thăng trong nay mai, một hộ giáo kém hơn một Đường chủ ở chỗ nào?
Đa Nhục Cương Thi lúng túng :
- Đó là việc hồi hai năm trước, khi ấy Thân mỗ còn là một Hắc kỳ hộ đàn.
- Cho dù lúc ấy địa vị ngươi còn thấp, nhưng chả lẽ ngươi không nghĩ đến ngươi là gì của Tam giáo chủ, ngươi làm như vậy thì còn mặt mũi nào nhìn mặt lão nhân gia nữa?
- Tại hạ nguyện đới công chuộc tội, chỉ xin lão hộ giáo nương tay cho. Thân mỗ sẽ vĩnh viễn không quên ân đức của lão hộ giáo.
Vô Tình Kim Cang cười khẩy :
- Chỉ cần Tam giáo chủ tha cho ngươi được thì lão phu chẳng có gì để nói cả!
Đa Nhục Cương Thi nghe nói sẽ đưa mình về Tổng đàn giao cho Tam giáo chủ đích thân xét xử, lập tức mặt mày tái ngắt. Thế nhưng, hiển nhiên y biết rõ tính nết của Vô Tình Kim Cang, van xin cũng chỉ uổng công, nên nhắm mắt lại không nói gì nữa.
Vô Tình Kim Cang quét mắt nhìn quanh, đoạn lại quay lại hỏi :
- Khách điếm này không còn ai khác nữa ư?
- Còn hai gã phổ ky!

- Khách điếm này có quan hệ với Ôn Tư Quảng hay không?
- Tại hạ không rõ, chỉ biết là Ngô Tam Cát rất quen thân với họ, có lẽ không có quan hệ gì sâu xa, chỉ là được chút lợi lộc thôi!
- Hai gã phổ ky ấy hiện ở đâu?
- Đi chuẩn bị thức ăn rồi!
Ngay khi ấy, trong sân vườn ngoài kia bỗng có tiếng bước chân vang lên.
Chỉ nghe một gã phổ ky nói :
- Tối nay còn đi nữa không?
Một gã phổ ky khác làu bàu :
- Đương nhiên là phải đi rồi, nhưng ta nghi tên Tiền Hạt Tử quá! Mẹ kiếp, bài của ta cứ luôn thua hắn sát nút, ta quyết chẳng tin là không có sự gian lận!
Gã phổ ky trước cười ha hả :
- Đó đúng là trời cao có mắt! Mẹ kiếp, ngươi còn độc thân, nếu không uống rượu, không đàn bà, mỗi tháng kiếm được nhiều thế kia, nếu không cúng vào đó một ít thì biết tiêu xài vào đâu chứ?
- Thôi đi, tổ bà ngươi!
- Sao ngươi lại mắng người ta? Đó là ta nói thật lòng mà! Hãy xem ta này, chi tiêu khác không kể, nội chỗ mụ góa phụ Bì Tứ, mỗi tháng chỉ cần đến đó chừng mười lần...
Vô Tình Kim Cang khoát tay :
- Lão đệ hãy canh chừng ở đây, để lão phu giải quyết hai tên đó cho!
Đoạn liền lách người ra cửa.
Lão vừa khuất dạng, Đa Nhục Cương Thi bỗng hối hả nói :
- Do thiếu hiệp, xin hãy giải huyệt đạo cho tại hạ mau!
Do Nhân Kiệt giật mình kinh hãi :
- Ngươi... ngươi nói gì?
Đa Nhục Cương Thi nói nhanh :
- Lão quỷ ấy hành sự luôn rất sạch gọn, sẽ quay lại đây ngay, thời gian không nhiều, thiếu hiệp hãy mau động thủ, có gì lát nữa thư thả hãy nói...
Do Nhân Kiệt nghĩ nhanh, nếu bỏ mặc Đa Nhục Cương Thi, về đến Tổng đàn sớm muộn gì y cũng sẽ cung khai. Như vậy, chẳng những không hay cho cá nhân chàng, mà phía Huê Dung, bởi không nhận được mật tin này, rất có thể sẽ bị Ngũ Toàn Sơn Nhân dò la được bí mật Quân Sơn, nếu không có bọn Đỗ Môn tú sĩ đối kháng Thiên Ma giáo thì sư đồ chàng với Thiên Sơn tam nghĩa có chống nổi Thiên Ma giáo chăng?
Do đó, chàng quyết định mọi sự phải vì đại cuộc, bèn lập tức tiến đến

gần, một tay đặt lên huyệt đan điền của Đa Nhục Cương Thi.
- Lát nữa còn động thủ được chăng?
Đa Nhục Cương Thi gật đầu :
- Không hề gì! Lão quỷ ấy rất là xuẩn ngốc, vừa rồi Thân mỗ chỉ là giả tạo thôi.
Lát nữa thiếu hiệp chỉ cần tìm lời để nói, kéo dài thời gian chừng nửa tuần trà nóng.
Thân mỗ sẽ hoàn toàn bình phục, khi ấy Thân mỗ sẽ hạ thủ sau lưng, lúc lão quỷ ấy quay lại, thiếu hiệp bồi thêm một thích nữa là xong!
Bên kia sân vườn, bỗng vang lên hai tiếng rú thảm thiết.
Đa Nhục Cương Thi đưa tay đẩy nhẹ nói :
- Được rồi, tránh ra mau!
Do Nhân Kiệt vừa đứng thẳng lên, đã thấy bóng người thấp thoáng, Vô Tình Kim Cang sải bước đi vào.
Do Nhân Kiệt quay người lại hỏi :
- Đã giải quyết xong cả rồi chứ?
Vô Tình Kim Cang khoát tay :
- Phải! Hãy trói lão tiểu tử này lại rồi đi tìm một chiếc xe ngựa, chúng ta có thể đi được rồi!
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Hãy khoan, tiểu đệ vừa chợt nghĩ đến một vấn đề!
Vô Tình Kim Cang ngạc nhiên :
- Vấn đề gì vậy?
Do Nhân Kiệt rề rà đáp :
- Tiểu đệ nhận thấy những lời nói vừa rồi của Thân hộ pháp này dường như chưa hoàn toàn đúng sự thật!
Vô Tình Kim Cang trố mắt :
- Ở điểm nào?
- Y bảo tên tiểu tử họ Ngô là đệ tử phái Chung Nam, điều ấy e rằng không đúng sự thật!
- Dựa vào đâu?
- Theo tiểu đệ được biết, Thần Đao Hiệp phái Chung Nam là một người khá chính trực, còn tên tiểu tử Ngô Tam Cát này tướng mạo gian xảo, Thần Đao Khách không bao giờ lại thu nhận một đệ tử như thế!
- Cho dù hắn không phải đệ tử phái Chung Nam thì có quan hệ gì?
- Quan hệ lắm chứ! Qua đó chứng tỏ những lời nói của Thân hộ pháp vừa rồi hoàn toàn là bịa đặt!
- Về đến Tổng đàn thì thiếu gì thời gian, từ từ tra khảo cũng chẳng

muộn.
- Tình hình đâu có như nhau!
- Khác nhau ở chỗ nào?
- Khi về đến Tổng đàn, việc tra khảo tiếp theo nhất định vẫn là hai chúng ta, lúc bấy giờ nếu Thân hộ pháp này tráo trở không thừa nhận, trước mặt ba vị Giáo chủ chẳng phải chứng tỏ hai chúng ta bất tài hay sao?
Vô Tình Kim Cang gật đầu :
- Cũng có lý! Vậy theo ý lão đệ thì sao?
Do Nhân Kiệt trầm ngâm :
- Theo ý tiểu đệ thì... à, Hạ Hầu huynh hãy đến đây!
Song chàng vẫn đứng yên, nên khi Vô Tình Kim Cang đi đến trước mặt chàng thì lại vừa quay lưng về phía Đa Nhục Cương Thi.
Ngay khi Vô Tình Kim Cang chưa đứng yên, Đa Nhục Cương Thi đã tung người lên, nhắm ngay sau ót Vô Tình Kim Cang, cố sức một chưởng bổ xuống.
Do Nhân Kiệt cũng không chút chậm trễ, song chưởng với chiêu "Song Long Xuất Hải" phóng thẳng ra.
Vô Tình Kim Cang bị tiền hậu giáp công bất ngờ, không tài nào trở tay kịp, chỉ mắng chửi được một tiếng rồi lảo đảo gục ngã xuống đất.
Đa Nhục Cương Thi sợ Vô Tình Kim Cang tỉnh dậy, y bồi thêm mấy đạp nữa, đến khi sọ não đối phương nát bấy mới từ trên mình tử thi lấy mật thư ra, đứng lên hất mạnh đầu nói :
- Ta đi thôi!
Nói xong hai người tung mình lên không, vội vã rời khỏi khách điếm.
Họ rời khỏi khách điếm nơi đầu trấn, lại đi vào một khách điếm nơi cuối trấn.
Sau khi vào trong phòng, Do Nhân Kiệt hỏi :
- Bức mật thư này giải quyết sao đây?
Đa Nhục Cương Thi ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói :
- Bây giờ Thân mỗ đành đích thân mang đi thôi!
- Thân hộ pháp còn quay về nữa không?
- Còn quay về chi nữa? Lão đệ nghĩ là Thân mỗ có thể bắt được đồ đệ của Hắc Bạch song quái thật ư?
- Vậy thì Thân hộ pháp đi đi!
- Còn lão đệ?
- Tối nay Do mỗ phải trở lại khách điếm kia đem xác lão quỷ ấy vào rừng đặt cạnh tử thi của Âu Dương Đạt...
Đa Nhục Cương Thi sửng sốt :
- Lão đệ nói sao?

Do Nhân Kiệt bèn kể lại sự việc trừ khử Tiếu Diện Di Đà vừa qua. Nghe xong, Đa Nhục Cương Thi giơ ngón tay cái lên nói :
- Lão đệ quả là tài giỏi!
Chẳng bao lâu trời đã tối, hai người chia tay đường ai nấy đi. Trước lúc lên đường, Do Nhân Kiệt nhờ Đa Nhục Cương Thi chuyển lời với Đỗ Môn tú sĩ, bảo là sào huyệt của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi nhất thời chẳng dễ tìm ra, nhưng xin lão cứ yên tâm, nếu việc này không hoàn thành, chàng quyết không rời khỏi Thiên Ma giáo.
Đêm ấy, Do Nhân Kiệt thực hiện xong những gì cần làm, chàng tiếp tục đi về hướng Hoàng Mai, như không hề hay biết gì cả.
Ba hôm sau, chàng đến một tiểu trấn có tên là Đại Kim Phố, lúc ấy vào đầu giờ ngọ, khi chàng đang định tìm một quán cơm ăn uống và nghỉ chân, bỗng thấy một đám đông vây quanh một khoảng đất trống, chen lẫn nhau tiến tới trước, như để xem chuyện vui lạ chi đó.
Nhất thời lòng hiếu kỳ thôi thúc, chàng bất giác cũng đi về phía khoảng đất trống.
Song, kết quả thật là thất vọng, thì ra đó chỉ là một người mại võ giang hồ.
Do Nhân Kiệt không khỏi nực cười vừa định quay người bỏ đi, chàng chợt động tâm, liền lại chững bước. Không, đây nhất định không phải một người mại võ bình thường.
Lúc này đứng giữa khoảng đất trống là một người đàn ông tuổi trạc tứ tuần, chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc, mình trần trùi trụi, lưng thắt dây đai to bản, ngoài ra không còn đặc điểm nào khác, thậm chí ngay cả loại binh khí biểu diễn cũng chẳng có một món. Như vậy có giống một người mại võ trên chốn giang hồ chăng?
Chàng lại nhìn kỹ người đàn ông ấy, chỉ thấy y dáng người tầm thước, bắp thịt rắn chắc, hai mắt sáng ngời, ngoại trừ bộc lộ vài cân sức đần độn, chẳng còn điểm gì nổi bật khác.
Thông thường, sống bằng nghề này đa số là bầu đoàn thê tử, không thì cũng là sư đồ, huynh đệ hoặc phu thê một nhóm, rất ít khi chỉ một mình đơn độc thế này! Chả lẽ y là giáo đồ Thiên Ma giáo thuộc Phân đàn nào đó gần đây, mại võ làm cảnh hầu thực hiện mưu đồ gì khác hay sao?
Lúc này, người đàn ông mại võ ôm quyền cao giọng nói :
- Nói nhiều chi bằng diễn nhiều, bây giờ tại hạ xin bêu xấu đây!
Rồi thì, hai tay từ từ buông thõng xuống, hít vào một hơi thật sâu, đoạn đứng vững chân tấn, tay trái đưa ra trước một chút, tay phải co vào trong tư thế sẵn sàng.
Sau đó, buông tiếng gầm vang, tả quyền rụt về, hữu quyền vụt phóng

ra, đồng thời liên tiếp tiến tới ba bước, đột nhiên hóa quyền thành chưởng, bổ ngang quét dọc, bóng chưởng chập chùng, gió rít vùn vụt, công tới uy mãnh như hổ báo, lạng lách nhanh nhẹn như khỉ vượn, một pho chưởng pháp triển khai thật là phi thường.
Chừng sau một tuần trà, lại một tiếng gầm vang, người đã trở về vị trí cũ. Đám đông liền nổi lên tiếng hoan hô vang dội, song chẳng một ai ném tiền cho cả.
Do Nhân Kiệt hết sức ngạc nhiên, chẳng phải vì không có ai ném tiền cho, mà là chàng chẳng thể nào ngờ được đối phương lại giỏi võ như vậy. Nếu dựa vào tiêu chuẩn chọn người của Thiên Ma giáo, chàng dám quả quyết người này chẳng kém hơn bất kỳ Huỳnh kỳ hộ pháp nào.
Thế nhưng, người này hiển nhiên không phải là hộ pháp của Thiên Ma giáo, vậy thì lai lịch của y như thế nào? Với võ công như vậy, chắc chắn không phải là kẻ vô danh trong giới võ lâm, mà điều chủ yếu nhất là, một cao thủ như vậy vì lẽ gì lại phải đến vùng hẻo lánh này thi thố chân tài thực học với dân thường?
Chàng đã móc ra một nén bạc, song nghĩ lại thấy không ổn, lại bỏ bạc trở vào lòng. Sự thật rất hiển nhân, pho chưởng pháp vừa rồi của người này quyết không phải dùng để đổi lấy vài lạng bạc nhỏ nhặt. Nhất định là y có mục đích khác, chàng phải tìm hiểu rõ ràng dụng tâm thật sự của y mới được!
Người đó thấy không ai thưởng tiền, nhưng cũng chẳng mấy bận tâm, ôm quyền nhếch môi cười nói :
- Biểu diễn một mình vốn dĩ khó thể phô bày được chân tài thực học, cũng chẳng trách được chư vị. Tại hạ hiện đang tạm trú tại khách điếm Đại Phát, nếu vị nào ham thích võ nghệ, xin mời đến khách điếm bất kỳ lúc nào, Ưng mỗ hết sức hoan nghênh!
À, thì ra là y quảng cáo, định lập võ đường tại đây! Vâng, có được thân thủ thế này, thừa sức lập võ đường rồi!
Tuy nhiên, chàng vẫn hết sức hoài nghi, theo chàng được biết thì vùng này chẳng mấy ưa chuộng võ nghệ, điều muốn lập võ đường để sống, lẽ ra không nên chọn nơi này mới phải.
Trong khi Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ, đám đông đã giải tán dần, chàng không muốn để lộ hình tích, vội trà trộn vào đám đông rời khỏi.
Trước hết, chàng vào một quán cơm trưa, sau đó đi đến khách điếm Đại Phát nằm ở cuối trấn. Khách điếm này quả là nhỏ bé đến tội nghiệp, cả thảy chỉ có được bảy tám gian phòng.
Tuy nhiên, đối với Do Nhân Kiệt thì lại rất tiện lợi, gian phòng chàng thuê, trời xui đất khiến lại ở ngay kế cận phòng của người họ Ưng.

Vách ván ngăn giữa hai phòng rất mỏnh manh và bị khoét rất nhiều lỗ nhỏ, một số đã được trám lại, còn một số chỉ được nhét tạm bằng giẻ rách, với tai mắt linh mẫn của Do Nhân Kiệt, mọi cử động ở phòng bên cơ hồ hoàn toàn trông thấy rõ ràng. Đồng thời, chàng biết mọi cử động bên này cũng khó mà thoát khỏi tai mắt của người họ Ưng.
Do đó, chàng chẳng thể không hết sức thận trọng. Sau khi vào phòng, chàng chỉ làm mỗi việc là lấy bản đồ ra xem gần đây là Phân đàn nào, và chàng đã nhanh chóng tìm ra, gần nhất là Phân đàn Hoàng Mai.
Hoàng Mai cách tiểu trấn này hơn năm mươi dặm, họ Ưng này mà không phải là người của Thiên Ma giáo, trễ nhất là ngày mai, cũng vào lúc này, Phân đàn sẽ phái người đến đây.
Ngày hôm ấy không việc gì xảy ra cả. Người họ Ưng chẳng những không nghèo nàn mà còn tỏ ra rất khá giả, trong bữa ăn tối y đã gọi đến những bốn món và hai cân rượu, đối với một người mại võ sa sút, như vậy thật là quá sang trọng, chứng tỏ y dứt khoát không phải là người sống bằng nghề mại võ.
Sáng hôm sau, người họ Ưng rời khỏi khách điếm, lại đến chỗ hôm qua biểu diễn một pho quyền chưởng chẳng cần có chút thu hoạch nào.
Lần này Do Nhân Kiệt không đi theo, bởi chàng đã hiểu quá rõ về đối phương, chẳng cần đi theo cũng biết việc gì sẽ xảy ra.
Quả nhiên, chừng một giờ sau người họ Ưng đã về đến.
Người họ Ưng về đến khách điếm không lâu thì có hai thanh niên tìm đến, họ tự xưng là đến từ Hoàng Mai Đại Hà trấn, mang theo mười lạng bạc kính tặng, định mời người họ Ưng đến Đại Hà trấn một phen, bảo nơi ấy có rất nhiều người muốn học võ nghệ với y.
Người họ Ưng hớn hở ưng thuận cùng nhau ăn uống trong khách điếm, sau đó đi theo hai thanh niên ấy rời khỏi.
Do Nhân Kiệt đã chuẩn bị từ trước, chờ ba người vừa ra khỏi cửa khách điếm, lập tức thanh toán tiền bạc rồi đi theo ngay.
Trước khi ra khỏi tiểu trấn, chàng lẻn vào một chỗ tối nhanh chóng cải trang diện mạo, sau đó mới đuổi theo sau.
Hai bên đường cái quan ngoài trấn, là đồng lúa bao la, ba người đi trước không nhanh lắm, Do Nhân Kiệt ra khỏi trấn không bao lâu thì đã trông thấy bóng dáng ba người từ xa.
Lúc này là cuối tháng năm, ruộng đồng mới cấy, đâu đâu cũng mạ non xanh rì, trên đường thỉnh thoảng có các lão nông phu vác cuốc đang đi trước mặt, để làm bình phong, chàng bèn vội bước nhanh tới

bắt chuyện với họ.
Theo lời hai lão nhân, họ có ruộng lúa ở bên kia sông Cầu Mã, bây giờ đi thị sát kinh mương xem có chỗ nào vỡ lỡ hay không?
Do Nhân Kiệt thì nói với họ là chàng định đến Đại Hà trấn viếng thăm một người thân thích.
Người họ Ưng vừa đi vừa khoa chân múa tay, như đang giảng giải về yếu quyết võ công với hai thanh niên kia. Bỗng ba người lần lượt dừng lại dưới bóng râm của một hàng cây tùng to lớn.
Người họ Ưng đứng yên, hai thanh niên kia thì lùi ra sau hơn một trượng, sóng vai nhau đứng đối mặt với người họ Ưng.
Hai lão nông phu thấy vậy liền hoảng kinh nói :
- Nguy rồi, ba người kia dường như muốn đánh nhau.
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Nhị vị lão nhân gia chớ sợ, họ không phải đánh nhau, mà là giảng giải chiêu thức võ công, người bên kia là võ sư đấy!
Hai lão nông phu gật đầu, ra chiều đã yên tâm.
Do Nhân Kiệt lại nói tiếp :
- Rất hiếm khi gặp dịp thế này, chúng ta đến xem mau!
Hai lão nông phu dường như cũng cảm thấy thú vị, bèn theo sau Do Nhân Kiệt đi đến dưới một tàng cây bên này, đứng xem ba người diễn giảng.
Qua chân tấn của hai thanh niên, chứng tỏ cũng từng tập luyện được vài năm, chỉ thấy người họ Ưng gật đầu, hai thanh niên liền tạt sang hai bên tiến tới. Khi đến gần, gã thanh niên bên trái với chiêu “Bạt Thủ Tầm Xà”, tay trái nhẹ đưa sang bên, đánh lạc hướng sự chú ý của đối phương, hữu quyền vụt phóng ra, đấm thẳng vào mặt người họ Ưng.
Người họ Ưng mỉm cười, ung dung tạt sang bên một bước, vung tay lên gạt quyền đối phương. Ngay khi ấy, gã thanh niên bên phải hai mắt bỗng lộ sát khí đằng đằng, phóng bước nhanh tới, vụt tung lên một cước, vị trí chính là huyệt Chỉ Đường nơi cột sống có thể gây nên tàn phế cho đối phương.
Do Nhân Kiệt thấy vậy, bất giác giật mình kinh hãi. Chàng sớm biết hai gã thanh niên này có lẽ đến từ Phân đàn Hoàng Mai, nhưng không ngờ gã thanh niên bên phải thân thủ lại cao cường đến vậy.
Thế nhưng, ngay khi mũi chân gã thanh niên bên phải sắp chạm vào thân, người họ Ưng như nhận thấy nguy tai qua ánh mắt gã thanh niên bên trái, chẳng kịp ngoái lại nhìn, vội rụt tay phải về, nhoài người tới trước và trở tay bổ vào gót chân gã thanh niên bên phải.
Quá bất ngờ, gã thanh niên bên phải không kịp biến chiêu, tức khắc

bị bổ trúng gót chân.
Gã thanh niên bên trái thấy đồng bọn thất thủ, biết với sức một mình quyết chẳng phải địch thủ của đối phương, bất giác biến sắc mặt và thừ ra tại chỗ, như không biết thu xếp tàn cuộc bằng cách nào.
Người họ Ưng bởi không trông thấy vẻ mặt hung tợn của gã thanh niên bên phải lúc tung chân đá, tưởng đâu đối phương vì lòng hiếu thắng chứ không có ác ý, bèn vội chạy đến cúi xuống xem xét thương thế của gã thanh niên ấy và luôn miệng xin lỗi.
Nào ngờ người họ Ưng vừa vén ống quần của kẻ thọ thương lên, từ trong cành lá rậm rạp trên một ngọn tùng đối diện có hai đốm sáng lạnh bay xuống nhanh như chớp.
Người họ Ưng không kịp tránh né, liền ngã lăn ra đất.
Trong lá rậm vang lên tiếng cười ha hả, rồi thì một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, đó là một lão nhân tuổi ngoài ngũ tuần, trang phục nông dân, mắt tam giác và mày chữ bát, miệng cười méo xệch.
Lão nhân vừa chạm chân trên mặt đất đã hướng về gã thanh niên chưa thọ thương khoát tay nói :
- Mỗi người cõng một người, đi!
Đoạn xách lấy người họ Ưng, phóng bước đi trước.
Gã thanh niên chưa thọ thương cũng liền cõng lấy kẻ thọ thương cất bước theo sau.
Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng mắng, đứng phắt dậy toan đuổi theo.
Hai lão nông phu vội hỏi :
- Lão đệ định làm gì vậy?
- Lão già và hai tên tiểu tử đều không phải người tốt, tại hạ chẳng thể không cứu.
Một lão nông phu hỏi :
- Lão đệ cứu được chăng?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Nhị vị lão trượng yên tâm, hạng đó dù có thêm một hai tên nữa, tại hạ tin là vẫn có thể hạ được.
- Lão hán không tin...
Lời chưa dứt tay đưa ra chộp nhanh như chớp. Do Nhân Kiệt chẳng ngờ, tay phải liền bị lão nông phu ấy nắm chặt, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, chân lực hoàn toàn tiêu tan.
Sau khi đắc thủ, lão nông phu cười híp mắt nói :
- Lão hán bảo thế nào hả?
Do Nhân Kiệt sửng sốt :
- Nhị vị vậy là sao?
Lão nông phu ấy khoát tay, chờ lão nông phu kia gật đầu đi ra xa,

mới ngoảnh lại khẽ hắng giọng nói :
- Là muốn lão đệ đừng xen vào chuyện người!
- Thì ra nhị vị là...
- Là gì?
- Buông tay ra mau, chúng ta chẳng phải người ngoài.
Lão nông phu tủm tỉm cười :
- Lấy gì chứng minh?
- Xin hãy buông tay rồi hãy nói!
- Nói xong buông tay thì cũng vậy thôi!
- Nhị vị cũng là người trong giáo ư?
- Giáo gì?
- Trên chốn giang hồ hiện nay tổng cộng có mấy giáo?
- Thiên Ma giáo ư?
- Không phải sao?
- Còn lão đệ?
- Nói đến vậy mà chưa đủ rõ ràng hay sao?
- Chỉ bằng vào lời nói thật ư?
- Đương nhiên là còn có bằng cớ!
- Bằng cớ đâu?
- Ở trong mình!
- Lão hán lấy ra xem được chăng?
- Được thì được, nhưng tại hạ khuyên lão bằng hữu hãy buông tay ra trước là hơn!
- Vì sao?
- Bằng không tôn giá có thể sẽ hối hận!
- Lão hán sống đến từng tuổi này, chưa hề nếm mùi hối hận bao giờ, nay nếm thử một lần thì cũng tốt thôi!
(mất 2 trang, tập 7 trang 61-62)
Triệu Phú, lão đại trong Thiên Sơn tam nghĩa. Song chàng bởi huyệt đạo bị điểm, ngàn vạn lời trong lòng không sao tỏ bày được.
Lúc này chỉ thấy Tiêu Dao thư sinh và Kim La Hán đứng lên, mặt thoáng vẻ cười ngạc nhiên, kẻ trước người sau đến gần hỏi :
- Lão Viên và tiểu Trịnh đâu?
Lão nông phu buông tay ra, Do Nhân Kiệt rơi bịch xuống đất như cái bị, một mặt nói :
- Tiến hành rất thuận lợi, tiểu Trịnh thất thủ bị bắt, lão Viên đã đuổi theo rồi!
- Người này là ai vậy?
Lão nông phu cười cười :
- Một thu hoạch bất ngờ!

Hai lão nhân như không quan tâm đến thân phận của kẻ bị bắt giữ, nghe lão nông phu nói vậy, cũng chẳng hỏi gì thêm nữa.
Kim La Hán quay người, hướng vào nhà lớn tiếng nói :
- Lão Dương, hâm thêm một ấm rượu nữa đi!
Đến lúc này Do Nhân Kiệt mới bắt đầu lo lắng, chàng biết lão Viên và tiểu Trịnh nhất định là lão nhị Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa và người mại võ họ Ưng, còn lão nông phu sanh cầm chàng chính là lão tam Bách Biến Chưởng Ngôn Cập Nghĩa.
Do bởi chàng không cải dạng thành Ác Quân Bình và lại không mang theo Tam Lăng thích, trên lệnh kỳ hộ giáo tuy có thêu hai chữ Công Tôn, nhưng khi xem xét có lẽ Bách Biến Chưởng đã không chú ý đến. Chàng hiểu rõ ân sư và Tam nghĩa rất căm thù những kẽ gian ác, lát nữa đây rất có thể chẳng thèm hỏi lấy một câu, một chưởng bổ chết chàng ngay, nếu thật vậy thì chàng chết quá oan ức rồi còn gì?
Nghĩ vậy, chàng không khỏi lo sợ đến toát mồ hôi lạnh, cố gắng mở to mắt nhìn ba lão nhân, chàng tin là chỉ cần một người, nhất là ân sư mà đưa mắt nhìn mình, chàng nhất định có cơ hội sống còn.
Thế nhưng, cái mà ba lão nhân quan tâm trong lúc này lại là ấm rượu của lão Dương nào đó trong nhà.
Chỉ nghe Kim La Hán ra chiều rất nóng ruột, lại hướng vào nhà lớn tiếng nói :
- Lão Dương, nhanh thêm chút nữa được không?
Một giọng nói già nua từ trong nhà vọng ra :
- Xong rồi đây! Xong rồi đây!
Rồi thì một lão nhân lưng gù từ trong nhà bước ra, trên tay bưng một chiếc khay gỗ, trên khay là một ấm rượu và mấy dĩa thức ăn nhỏ.
Tiêu Dao thư sinh cười ha hả nói :
- Xem đó, chậm rãi kỹ lưỡng thì mới nên việc, lão đại chỉ đòi hỏi một ấm rượu mà lão Dương lại có thêm thức ăn uống, vậy là từ nay không được phàn nàn người bạn già này của chúng ta chậm chạp nữa đấy!
Lão Dương đặt rượu và thức ăn lên bàn xong, Bách Biến Chưởng đưa tay chỉ nói :
- Lão Dương, hãy lôi tên tiểu tử này ra sau nhà, thưởng cho hắn một đao!
Lão Dương cung kính đáp :
- Vâng, thưa tam gia!
Đoạn dùng mũi chân hất nhẹ Do Nhân Kiệt lên, cắp vào nách đi ra sau nhà.

Sau nhà là một vườn rau, lão Dương đặt chàng xuống đất, vén áo lên, từ bên lưng rút ra một ngọn trủy thủ sáng loáng cầm trong tay, bỗng nghiêng đầu sang bên suy tư.
Do Nhân Kiệt thầm kêu lên :
- Lão nhân gia này, hãy cất trủy thủ đi, giải khai á huyệt cho Do mỗ, hỏi rõ ràng hãy hạ thủ cũng chẳng muộnmà!
Nhưng trong đầu óc lão Dương lúc này hiển nhiên là một ý nghĩ khác, chỉ thấy lão tần ngần một hồi, bỗng gật đầu như đã có sự quyết định, giắt ngọn trủy thủ trở vào lưng, quay người đi trở ra trước nhà, vừa đi vừa lẩm bẩm một mình.
Do Nhân Kiệt thở phào một hơi dài, lòng lại dâng lên một tia hy vọng sống mới, lão Dương này trông mặt mũi hiền từ, có lẽ không đành lòng hạ thủ nên đi ra phía trước cầu xin ba lão nhân cũng nên.
Sau chừng một tuần trà nóng, lão Dương lại đi trở vào. Khi trông thấy rõ những vật do lão Dương mang vào, Do Nhân Kiệt bất giác lặng người, thế là hết. Chàng lập tức nhắm mắt lại, không còn đủ can đảm nhìn tiếp nữa.
Lão Dương thong thả đặt thùng nước nóng trong tay xuống, bày thau và thở ra, lại rút trủy thủ cầm tay lẩm bẩm :
- Bằng hữu không oán trách ai được, chỉ trách gã Trương đồ phu trong trấn sớm không đi, muộn không đi, lại nhân lúc này đưa vợ đến Hoàng Mai cúng bái mong được toàn ước nguyện, trong trấn đã ba hôm không có thịt để mua, mà tam gia một ngày cũng chẳng thể thiếu món thịt vò viên chiên...
Xắn tay áo lên, buông tiếng thở dài lại lẩm bẩm nói tiếp :
- Hồi ba mươi năm trước, đây là ngón chuyên môn của lão hán, vậy mà hôm nay cầm đao trong tay lại thấy rờn rợn. Ôi, đúng là thời gian vô tình, lão hán quả đã già rồi!
Vừa nói vừa đi đến gần, tóm lấy cổ áo Do Nhân Kiệt, giơ cao ngọn trủy thủ trong tay, đâm mạnh xuống...
Chỉ nghe “hự” một tiếng.
Do Nhân Kiệt chợt tối sầm mắt, rồi liền bất tỉnh nhân sự.
Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, trong mơ màng dường như chàng nghe có tiếng nói từ xa dần gần, từ loáng thoáng dần dần rõ rệt, sau cùng chàng đã nhận ra đó là tiếng nói của lão tam Bách Biến Chưởng Ngôn Cận Nghĩa mừng rỡ reo lên :
- Được rồi, được rồi, đã tỉnh lại rồi!
Do Nhân Kiệt kinh ngạc mở bừng mắt, theo phản ứng tự nhiên đưa tay lên sờ sau ót.
Lão Dương đứng cạnh cười nhăn nhó nói :

- Đừng sợ nữa, sau ót bị sưng là lão gù này chứ không phải lão đệ đâu!
Do Nhân Kiệt ngớ ngẩn :
- Việc gì thế này? Do mỗ chưa trở thành thịt vò viên chiên ư?
Ba lão nhân nghe nói đầu bật cười ha hả, kể cả lão Dương, đúng là sau gáy sưng lên một cục to cũng không nén được, cười lên thành tiếng.
Mọi người cười một hồi, sau đó Bách Biến Chưởng mới với vẻ áy náy kể lại sự tình. Thì ra Bách Biến Chưởng mang chàng về, vốn có ý định tra hỏi, song vì mải mê chuyện trò với Tiêu Dao thư sinh và Kim La Hán nên đã quên khuấy, nên khi Tiêu Dao thư sinh xem lại lá lệnh kỳ hộ giáo, trông thấy hai chữ Công Tôn trên ấy, mới biết người bị bắt chính là chàng.
Thế là ba lão nhân cấp tốc phóng nhanh ra sau nhà, Kim La Hán dẫn trước thấy lão Dương đã giơ trủy thủ lên, lên tiếng ngăn cản không còn kịp nữa, bắt buộc phải ném ra ba hạt thiết liên tử.
Kết quả, Do Nhân Kiệt được cứu sống, nhưng lão Dương thì lại bị nếm mùi đau khổ.
Sau cùng Bách Biến Chưởng cười nói :
- Tai họa tuy do Ngôn mỗ gây ra, nhưng cũng có công lao rất lớn, bởi việc lão Dương định lấy thịt Nhân Kiệt vò viên chiên đó là vì muốn đáp ứng khẩu vị của Ngôn mỗ, nếu không vậy thì Nhân Kiệt sớm đã mất mạng rồi.
Do Nhân Kiệt cười ngượng ngùng :
- Thôi, đằng nào thì việc cũng đã rồi! Tục ngữ có câu "Đại nạn không chết, ắt có hậu phúc"!
Bách Biến Chưởng cười tiếp lời :
- Lão đệ nói rất đúng, pho Bách Biến chưởng pháp tầm thường của Ngôn mỗ sẽ được mang ra đền bù cho lão đệ trước tiên.
Do Nhân Kiệt mừng rỡ, Tiêu Dao thư sinh cười nói :
- Hãy bái tạ Ngôn lão tiền bối mau!
Do Nhân Kiệt vội vâng lời quỳ xuống vập đầu lạy tạ.
Kim La Hán thở dài nói :
- Lão tam rõ là khéo nói, họa do mình gây ra, mình chuộc tội là phải, lại còn bảo trước tiên là sao? Có trước là phải có sau, người sau ngoài lão phu ra thì còn ai vào đây nữa?
Bách Biến Chưởng cười ha hả :
- Đó là tại lão đại quá nóng nảy thôi, trách ai được? Giả mà lão đại tảng lờ như không nghe thấy thì ai ép buộc được chứ?
Tiêu Dao thư sinh nháy mắt ra hiệu, Do Nhân Kiệt lại quay sang quỳ

lạy Kim La Hán.
Kim La Hán lắc đầu nguầy nguậy :
- Thôi, thôi, đứng lên, như vậy cũng tốt, Kim mỗ kể như đã tròn một tâm nguyện, không còn mắc nợ gì hai sư đồ nữa.
Bách Biến Chưởng cười :
- Còn mắc một chút!
Kim La Hán trừng mắt :
- Còn mắc gì nữa?
- Pho Kỳ Chính Đại Cầm Nã gồm tám mươi mốt thức của lão nhị!
Kim La Hán lại lắc đầu :
- Thật là quá quắc!
Bách Biến Chưởng cười :
- Lão đại thử nghĩ xem, nếu mà Nhân Kiệt thật sự bị lão Dương làm thành một mâm thịt vò viên thì ba lão già vô dụng chúng ta sẽ như thế nào? Như vậy, Nhân Kiệt may mắn hay ba chúng ta may mắn?
Mọi người lại cười vang một hồi, sau đó cùng ngồi vào bàn nói chuyện nghiêm túc.
Trước hết, Tiêu Dao thư sinh hỏi Do Nhân Kiệt về tình hình gần đây của Thiên Ma giáo.
Do Nhân Kiệt bắt đầu kể từ lúc ở Ba Đông chỉ chậm một bước đã không gặp được ân sư, đến việc lập kế diệt trừ được Tiếu Diện Di Đà và Vô Tình Kim Cang.
Nghe xong, ba lão nhân đều hết sức vui mừng. Sau cùng, Do Nhân Kiệt lại hỏi ân sư về vụ việc tiểu Trịnh.
Tiêu Dao thư sinh mỉm cười hỏi ngược lại :
- Ngươi đoán thế nào?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói :
- Kiệt nhi chỉ biết đây là một cạm bẫy, còn về dụng tâm thế nào thì Kiệt nhi khó thể khẳng định, bởi muốn dò la bí mật của một Phân đàn Thiên Ma giáo, dường như không cần phải tốn công hao sức như vậy.
Bách Biến Chưởng cười xen lời :
- Để Ngô mỗ hướng dẫn cho, đó là thế này, nếu bọn ta mà được như ý muốn, lão đệ sẽ được ngồi mát ăn bát vàng!
Do Nhân Kiệt thoáng kinh ngạc :
- Các vị lão nhân gia cũng đang tìm kiếm sào huyệt của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi ư?
Bách Biến Chưởng cười to :
- Ha ha, lão đệ quả là thông minh, rất đáng khâm phục!
Tiêu Dao thư sinh gật đầu :

- Không sai! Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi chính là ở trong khu vực Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh, nhưng Thanh Thạch Lãnh trải dài đến mấy mươi dặm, tìm kiếm chẳng phải là dễ. Mục đích của bọn ta là mong Phân đàn khi bắt được người, không dám tự ý quyết định mà chuyển đưa đến cho Vi Sĩ Lôi.
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- E không thể đơn giản như vậy!
Bách Biến Chưởng xen lời :
- Vì sao?
- Chỗ ở của Thiên Hồ, ngay trong Tổng đàn Thiên Ma giáo còn là một điều đại bí mật, cả các Đường chủ Tam đường và Hộ giáo Tam kỳ cũng không biết, một Phân đàn thấp bé thì sao biết được?
Tiêu Dao thư sinh lắc đầu :
- Không phải vậy! Thiên Hồ sở dĩ giấu kín chỗ ở chẳng qua là một sự đề phòng, hạng đại ma đầu như vậy rất quý trọng tính mạng, bất luận thế nào cũng phải có vệ sĩ tâm phúc, qua việc lão Phân đàn chỉ bằng vào hai hạt thiết liên tử đánh ngã được tiểu Trịnh đủ chứng tỏ Phân đàn Hoàng Mai quyết không phải là một Phân đàn thường.
Do Nhân Kiệt gật gù, nhận thấy sự suy luận của ân sư quả rất chính xác, bèn lại ngẩng lên hỏi :
- Sau khi Kiệt nhi rời khỏi Tổng đàn, nghe nói Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi và Luyện Hồ Thường Vân Sanh đều đã lần lượt đến Tổng đàn, hai lão ma ấy đã ra khỏi sào huyệt, liệu Phân đàn Hoàng Mai có còn đưa Trịnh hiệp đến đó nữa chăng?
Tiêu Dao thư sinh trầm ngâm :
- Điều ấy chúng ta khó thể tiên đoán được. Tuy nhiên, theo sư phụ suy đoán, cho dù hai lão ma đầu ấy đã rời khỏi sào huyệt đi đến Tổng đàn, song nhất định không ở lại lâu, bọn họ có lẽ sẽ tạm giam phạm nhân để chờ lão ma trở về xét xử.
Do Nhân Kiệt như chợt nhớ ra, vội hỏi :
- À, đúng rồi, Kiệt nhi đã quên hỏi, vị Trịnh hiệp kia Kiệt nhi chưa từng gặp bao giờ, đó là ai vậy?
Tiêu Dao thư sinh mỉm cười :
- Ngươi chưa từng gặp qua thật ư?
Do Nhân Kiệt đảo tròn mắt lia lịa, bỗng kêu lên :
- À, đúng rồi, Kiệt nhi đã nhớ ra rồi, lão nhân lùn ở Hồ Gia trại...
Tiêu Dao thư sinh mỉm cười tiếp lời :
- Y tên thật là Trịnh Tráng Vi, ngoại hiệu là Thiên Sơn Hắc Y Hiệp, cháu gọi bằng cậu của Triệu lão đại, sau này ngươi gọi là Trịnh đại ca là được rồi!

Kim La Hán ngước lên nhìn trời, đoạn đứng lên nói :
- Triệu mỗ đến lúc phải đi rồi!
Do Nhân Kiệt quay sang ân sư hỏi :
- Triệu lão tiền bối phải đi đâu vậy?
- Đi tiếp ứng cho Viên lão nhị, do đã giao hẹn trước, khi trời tối mò chưa thấy về là chứng tỏ có chuyện rắc rối, chúng ta phải tức khắc phái thêm người đến.
Do Nhân Kiệt sốt sắng nói :
- Kiệt nhi đi thay có được chăng?
Kim La Hán lắc đầu :
- Ngươi đâu thể ở mãi đây được, hãy lo mà học pho chưởng pháp của lão tam là hơn, cho dù lão nhị về đến, mỗi người cũng chỉ có chừng một ngày thời gian, không khéo dở dở ương ương thì thà không dạy ngươi còn hơn!
Đoạn vào nhà cải trang, sau đó ra đi một mình. Bách Biến Chưởng để tranh thủ thời gian, ngay đêm hôm ấy đã giảng dạy yếu quyết chiêu thức pho Bách Biến chưởng pháp cho Do Nhân Kiệt. Với căn cơ võ học hiện có của chàng, tất nhiên là nhanh chóng thấu hiểu, trời hừng sáng chàng đã nhớ thuộc lòng đến bảy tám phần mười pho Bách Biến chưởng pháp.
Hôm sau, lại giảng giải thêm một buổi sáng. Sau đó, hai lão nhân cùng nhau ra ngoài trấn, chỉ một mình Do Nhân Kiệt ở lại tĩnh tâm điều luyện.
Vào lúc chiều tối, Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa về đến.
Tiêu Dao thư sinh và Bách Biến Chưởng vội hỏi :
- Sự việc thế nào?
Kỳ Chính Thủ đáp :
- Lão Phân đàn chủ có cặp lông mày chữ bát dường như họ Lương, y mang tiểu Trịnh về đến Phân đàn, không đưa đi nơi khác ngay, dường như y muốn lập công, đã đánh tiểu Trịnh một trận dữ dội, nhất quyết buộc tiểu Trịnh phải khai thật ra. Viên mỗ thấy vậy đau lòng quá, mấy phen định hiện thân ra giết quách lão quỷ ấy đi. Sau cùng thì y cũng dừng tay, hiện đang giam giữ tiểu Trịnh trong Phân đàn, chưa biết đêm nay có hành động gì khác hay không, hiện Triệu lão đại đang thay cho Viên mỗ tiếp tục theo dõi.
Bách Biến Chưởng hỏi :
- Vậy theo lão nhị thì lão họ Lương có biết chỗ ở của Thiên Hồ hay không?
- Có lẽ biết! Bởi võ công của y khá là cao cường, hơn xa các Phân đàn chủ khác, và ngay cả bọn giáo đồ dường như cũng có thân thủ

tương đương với hàng Hộ pháp Tam kỳ.
Kỳ Chính Thủ gật đầu :
- Phải! Nếu quá thời gian mà không gặp, chứng tỏ tiểu Trịnh đã bị đưa đi nơi khác, nếu không có ký hiệu cầu viện thì không cần chờ tiếp nữa!
Đoạn quay sang nhìn Do Nhân Kiệt mỉm cười nói :
- Đây có phải là món thịt vò viên chiên mà lão Dương đã không điều chế thành công không?
Do Nhân Kiệt vội cung kính nói :
- Kiệt nhi xin ra mắt Viên lão tiền bối!
Bách Biến Chưởng cười tiếp lời :
- Có lẽ lão đại đã nói với lão nhị về cái giá phải trả cho món thịt vò viên chiên rồi chứ?
- Rồi!
- Vậy tối nay đến lượt lão nhị, nhớ là không được bớt xén đấy nhé!
Mọi người bông đùa một hồi, trời dần tối, Bách Biến Chưởng bởi ngày mai có việc cần làm nên ăn tối xong thì đã đi nằm ngay. Còn Kỳ Chính Thủ thì đưa Do Nhân Kiệt qua gian phòng phía tây truyền cho tám mươi mốt thức Đại Cầm Nã.
Ngày thứ ba, trời vừa sáng Bách Biến Chưởng đã vội vã rời nhà ra đi. Theo kế hoạch hành sự của Tam nghĩa, nếu hôm nay Phân đàn Hoàng Mai không có diễn biến gì đặc biệt thì Bách Biến Chưởng sẽ thay thế Kim La Hán tiếp tục ngầm bảo vệ cho Hắc Y Hiệp Trịnh Tráng Vi.
Chẳng ngờ tối hôm ấy, Bách Biến Chưởng và Kim La Hán lại cùng trở về.
Tiêu Dao thư sinh kinh ngạc hỏi :
- Tại sao hai người lại cùng về thế?
Kim La Hán tủm tỉm cười lấy ra một mảnh giấy nói :
- Hãy xem cái này đi!
Mở ra xem, thì ra đó là một bức địa đồ.
Tiêu Dao thư sinh mừng rỡ nói :
- Đã tìm được rồi hả?
Bách Biến Chưởng gật đầu :
- Phải, đó là ở sau một bức vách đá trong sơn cốc Thanh Thạch Lãnh, quả là hết sức kín đáo. Bây giờ chúng ta phải bằng cách nào giải cứu cho tiểu Trịnh đây?
Kỳ Chính Thủ trố mắt :
- Đã biết địa điểm rồi, vậy chẳng dễ dàng là gì?
Do Nhân Kiệt tiếp lời :

- Theo vãn bối thì việc giải cứu cho Trịnh hiệp cần phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được!
Kim La Hán gật đầu :
- Ý Triệu mỗ cũng vậy, chỗ ở của Thiên Hồ nhất định được bối trí rất nhiều cơ quan, không khéo cứu người chẳng được mà cả mấy mạng già chúng ta cũng mang nộp hết vào đó.
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Ý vãn bối không phải là vậy!
Kim La Hán ngạc nhiên :
- Vậy chứ ý lão đệ ra sao?
- Cách tốt nhất là hãy để cho phía Đỗ Môn tú sĩ kéo đến phá hủy sào huyệt ấy, nay nếu chúng ta cứu thoát Trịnh hiệp, ba lão ma ấy ắt phải cảnh giác, sẽ chuyển Trịnh hiệp đi nơi khác, như vậy thì một phen tâm huyết của chúng ta sẽ mất đi còn gì?
Bách Biến Chưởng gật đầu :
- Nhân Kiệt lão đệ quả rất có lý!
Kỳ Chính Thủ hỏi :
- Vậy theo ý lão đệ thì phải làm sao?
Do Nhân Kiệt trâm ngâm :
- Vãn bối nhận thấy tốt hơn hết là hãy giao việc này cho vãn bối giải quyết!
Kim La Hán ngẩn người :
- Lão đệ...
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Chả lẽ các vị lão tiền bối đã quên thân phận kia của vãn bối rồi hay sao?

KIM BÚT THẦN HIỆP

Hồi 14
Kim Hoa Ma bội nghịch Thiên Ma giáo

Hôm sau vào giờ ngọ, trong Phân đàn Hoàng Mai bỗng có một vị khách quý đến viếng, đó là Huỳnh kỳ hộ giáo Ác Quân Bình Công Tôn Tiết, người được Tổng đàn trọng vọng nhất hiện nay.
Vị Lương phân đàn chủ thấy hộ giáo giá lâm, vội niềm nở đón tiếp. Lão tuy là vệ sĩ tâm phúc của Thiên Hồ, song so với một Huỳnh kỳ hộ giáo thì địa vị hãy còn kém xa.

Phen này Do Nhân Kiệt chẳng chút khách sáo, khi đối phương hỏi chàng đến có công cán gì, chàng quắt mắt lạnh lùng hỏi ngược lại :
- Có cần thiết phải báo cáo với quý đàn không?
Lương phân đàn chủ bị xối cho một gáo nước lạnh, chẳng dám hó hé lấy một tiếng, bởi lão hiểu rất rõ, cho dù lão là vệ sĩ của Đại giáo chủ, song nếu làm cho vị Huỳnh kỳ hộ giáo này nổi giận, đối phương có thể bằng vào đặc quyền trong giáo, lấy đầu lão mà không cần bất kỳ lý do nào.
Lát sau, yến tiệc đã được bày xong, Do Nhân Kiệt hiên ngang ngồi vào ghế thủ tọa, ăn uống đến giữa chừng, chàng nhìn đối phương đanh mặt hỏi :
- Dạo này nơi đây vẫn yên ổn chứ?
Lương phân đàn chủ vội cười giả lả nói :
- Vẫn yên, vẫn yên...
- Hừ, vẫn yên ư? Bổn tọa hỏi ngươi, tên mại võ ở Đại Kim Phố, các ngươi có biết lai lịch của y không?
Lương phân đàn chủ ngớ người :
- Đó thì...
- Đó thì sao hả? Đại Kim Phố có thuộc quý đàn quản hạt hay không?
Lương phân đàn chủ đưa mắt nhìn hai phía tả hữu, đoạn khẽ nói :
- Chẳng giấu gì hộ giáo, hắn đã bị bọn này bắt giữ rồi!
- Hừ, người đâu?
- Ở...
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Lại thả rồi chớ gì?
Lương phân đàn chủ vội phân biện :
- Hộ giáo quá lời, ti chức có gan bằng trời cũng chẳng dám làm vậy!
Do Nhân Kiệt khoát tay :
- Hãy mang đến đây để bổn tọa đích thân tra hỏi!
Lương phân đàn chủ không dám từ chối, lại không dám nói thật là đã đưa đến Thanh Thạch Lãnh, đành viện lý do là người này hình tích khả nghi, sợ đồng bọn đến giải cứu nên hiện đang được giam giữ tại một nơi bí mật, xin Do Nhân Kiệt cho thời gian thư thả, hứa là trước khi trời tối sẽ nhất định đưa đến.
Do Nhân Kiệt đành miễn cưỡng chấp thuận. Lương phân đàn chủ không dám chậm trễ, liền phái hai tên thuộc hạ lập tức cấp tốc đến Thanh Thạch Lãnh đưa phạm nhân về.
Do Nhân Kiệt vờ ra vẻ bực tức, cũng chẳng hỏi người bị giam giữ tại đâu, tiếp tục ăn uống đến khi trời sắp tối. Bỗng thấy một trong hai tên giáo đồ ra đi mặt bê bết máu hơ hải chạy vào nói :

- Nguy... Nguy rồi...
Lương phân đàn chủ biến sắc mặt vội hỏi :
- Người đâu? Đã xảy ra chuyện hả?
Gã giáo đồ hổn hển đáp :
- Vâng, ở ngay phía trước không xa!
Lương phân đàn chủ tức giận lẫn sợ hãi, quát :
- Toàn một lũ vô dụng...
Do Nhân Kiệt lặng thinh, chỉ ngồi cười khẩy.
Lương phân đàn chủ giận chân chửi mắng một hồi, bỗng nhận thấy tiếp tục như vậy chẳng giải quyết được vấn đề, bèn khoát tay quát lui gã giáo đồ ấy, đoạn quay sang khẽ ấp úng nói :
- Ti chức... trong mấy năm qua... cũng có dành dụm... được chút ít... xin... xin hộ giáo... chẳng hay hộ giáo... có bằng lòng... bỏ qua cho ti chức một phen không?
Do Nhân Kiệt nhất thời chưa hiểu ý đối phương, trố mắt nói :
- Ý ngươi là...
Lương phân đàn chủ thấy chàng không có vẻ gay gắt, tưởng đã bổ đúng thuốc, bèn vội khẽ nói tiếp :
- Vâng, xin hộ giáo vui lòng nhận cho! Để tiện cất giữ nên ti chức đổi hết thành vàng lá, tuy không nhiều nhưng đó cũng là chút lòng thành của ti chức. Hộ giáo luôn luôn thăng tiến, mai sau hãy còn nhờ cậy đến nhiều, rồi đây ti chức sẽ thường xuyên biếu kính!
Do Nhân Kiệt giờ đã nghe hiểu, nhiệm vụ cứu người của chàng đã hoàn thành, vốn cũng định tìm lý do rút lui, đã vậy thì chàng sẽ lấy số tiền bất nghĩa này chuyển trao cho Tam nghĩa dùng để tế bần, đó cũng là một việc tốt thôi!
Thế là, chàng vờ sầm mặt nói :
- Phân đàn nhỏ bé này thì có được bao nhiêu, ngươi tưởng bổn tọa cần thiết năm ba trăm lạng bạc lắm sao?
Lương phân đàn chủ vội phân bày :
- Đương nhiên! Đương nhiên! Nội lương bổng của hộ giáo mỗi tháng đã đến vài trăm lạng, năm ba trăm lạng bạc dĩ nhiên rất là tầm thường, hộ giáo đừng xem khinh Phân đàn này...
Do Nhân Kiệt khẽ đằng hắng, hất hàm nói :
- Hãy nói ra con số để bổn tọa tham khảo thử xem!
Lương phân đàn chủ lặng thinh, lật đật rời chỗ ngồi đi vào trong, lát sau bưng ra một hột vàng nhỏ, đặt lên đùi Do Nhân Kiệt, sau đó trở về chỗ ngồi, nâng ly nói :
- Nào, ti chức xin kính hộ giáo một ly!
Do Nhân Kiệt nâng nhẹ đầu gối, ước lượng hộp vàng nặng khoảng

hai mươi cân, nếu đổi ra bạc, ít ra cũng phải trên năm ngàn lạng, bất giác hết sức ngạc nhiên, chàng quả không ngờ một Phân đàn chủ nhỏ bé thế này mà lại gom góp được món tiền nhiều đến vậy. Chàng vì muốn sớm trở về để học tập pho Thông Thiên Thần Quyền của Kim La Hán Triệu Phú, nên bèn cáo từ mang theo hộp vàng rời khỏi Phân đàn.
Về đến nhà, chàng kể lại mọi sự với bốn vị kỳ nhân.
Nghe xong bốn người đều ôm bụng cười ngặt nghẽo.
Ba ngày tiếp theo đã trôi qua trong bầu không khí hết sức vui vầy.
Ba hôm sau, Do Nhân Kiệt học xong các đại tuyệt học võ lâm rồi bái biệt ân sư và Tam nghĩa, lên đường trở về Tổng đàn Thiên Ma giáo.
Về đến Tổng đàn, tuy chàng biết rõ là Vô Tình Kim Cang đã chết, song vẫn theo thói quen đi đến chỗ ở của Vô Tình Kim Cang trước.
Kết quả đương nhiên là không gặp, theo lời một Huỳnh kỳ hộ đàn hầu cận cho biết, lão hộ giáo đã có việc đi khỏi chưa về.
Chàng lại đi đến chỗ ở của Tam hồ. Khi bước vào gian thạch thất của Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang, trong ấy đã có hai người trung niên đang ngồi uống trà chuyện trò với Dâm Hồ.
Hai người ấy xem ra tuổi khoảng từ bốn đến năm mươi, một với mặt vuông râu ngắn, vóc người không cao nhưng trông rất uy nghiêm, còn người kia thì thân hình mảnh khảnh, mặt hẹp và dài, da dẻ trắng trẻo, hai mắt sáng ngời, trông uy nghiêm còn hơn người râu ngắn.
Do Nhân Kiệt đương nhiên là biết rõ hai người ấy là ai, nhưng nhất thời chưa phân biệt ra ai là Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi, ai là Luyện Hồ Thường Vân Sanh mà thôi.
Ba người thấy chàng bước vào, chỉ Dâm Hồ mỉm cười đứng lên đón, còn Thiên Hồ và Luyện Hồ đều ngồi yên, chỉ hai đôi mắt là chằm chặp nhìn chàng từ đầu đến chân.
Chàng không đếm xỉa đến hai người, đi thẳng đến trước mặt Dâm Hồ, hai tay dâng lên ngọn Kim Hồ lệnh, khom mình nói :
- Hạ Hầu lão hộ giáo nghe nói có việc đi khỏi chưa về, nên đã mạo muội đến đây khấu kiến Giáo chủ, phen này chưa thể hoàn thành sứ mệnh, những xin Giáo chủ lượng thứ cho!
Dâm Hồ mỉm cười :
- Trên đường có phát hiện gì không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Không có gì khác lạ cả! Có lẽ bọn tặc tử đã có cảnh giác, còn không là do bổn tọa đã sắp đặt không được chu tường. Nói tóm lại, lần thất bại này chỉ trách bổn tọa bất tài, bởi không rõ Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ có thật sự là ở Thanh Thạch Lãnh hay không, nên chẳng

thể ở lại quá lâu, đành cam chịu xấu hổ trở về đây phục lệnh!
Dâm Hồ cũng chỉ mỉm cười :
- Việc ấy hãy tạm gác sang bên, có một việc khác định bàn bạc với Công Tôn huynh. Hiện bổn giáo đang khiếm khuyết chức vị Kim Bút đường chủ, theo Công Tôn huynh thì người nào xứng đáng bổ xung nhất?
Do Nhân Kiệt bất giác sửng sốt. Nếu là mọi khi thì cử chỉ này đủ để khiến chàng mất mạng, song tình hình hiện nay đã khác, vẻ sửng sốt của chàng trái lại thật là đúng lúc, nghe trong giáo bỗng nhiên thay đổi một vị Đường chủ, không kinh ngạc sao được?
Dâm Hồ lại hỏi :
- Công Tôn huynh nghĩ sao?
Do Nhân Kiệt vờ ngập ngừng nói :
- Việc ấy... bổn tọa không dám... mạo muội góp ý, bởi... bổn tọa chưa biết... Âu Dương đường chủ đã gặp... rắc rối gì...
Dâm Hồ lắc đầu :
- Việc ấy Công Tôn huynh đừng thắc mắc, bổn Giáo chủ chỉ hỏi người nào xứng đáng để kế nhiệm chức Đường chủ Kim Bút đường, Công Tôn huynh chỉ cần nói ra danh tánh người ấy là đủ!
Do Nhân Kiệt lưỡng lự một hồi mới dè dặt nói :
- Kiều hộ giáo... dường như thích hợp hơn, đó là nhận xét của bổn tọa, chẳng hay ý Giáo chủ thế nào?
Dâm Hồ cười ha hả :
- Hay, hay lắm!
Đoạn quay sang Thiên Hồ và Luyện Hồ nói :
- Thế nào? Phen này hai người không thể bảo Vu Mã mỗ thiên vị với Kiều hộ giáo nữa rồi chứ?
Thiên Hồ và Luyện Hồ gật đầu lặng thinh, Do Nhân Kiệt thoáng tần ngần hỏi :
- Hai vị này là...
Dâm Hồ mỉm cười :
- Công Tôn huynh đoán xem họ là ai nào?
Do Nhân Kiệt trố mắt :
- Không phải Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ chớ?
Dâm Hồ lại cười ha hả, sau đó mới giới thiệu hai người với Do Nhân Kiệt.
Quả như chàng đã suy đoán, người mặc áo trắng là Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi, còn người râu ngắn là Luyện Hồ Thường Vân Sanh.
Tiếp theo, Dâm Hồ lại cho chàng biết về việc đã phát hiện tử thi của Tiếu Diện Di Đà và Vô Tình Kim Cang. Đối với lòng trung thành của

Vô Tình Kim Cang, Dâm Hồ chẳng chút nghi ngờ, nên y đã quả quyết Tiếu Diện Di Đà chắc chắn là nội gian, nhất định là Vô Tình Kim Cang bởi muốn bắt sống Tiếu Diện Di Đà nên mới thọ thương quá nặng mà chết.
Bằng không, với công lực của vị thủ tịch hộ giáo ấy, hẳn không đến đỗi đồng quy ư tận.
Do Nhân Kiệt hỏi :
- Vậy thi thể hai người có đưa về Tổng đàn không?
- Không!
- Đã mai táng ở gần đó ư?
- Phải!
- Ai đã phát hiện hai tử thi ấy trước tiên vậy?
- Một Hắc kỳ hộ đàn của Phân đàn Hoàng Mai đã phát hiện trên đường đưa ngân quỹ đến Tổng đàn, Công Tôn huynh sợ y đã nhận lầm người phải không?
- Đúng vậy!
Dâm Hồ thở dài :
- Không lầm được đâu! Vị Hắc kỳ hộ đàn ấy tuy chức phận thấp, nhưng người hết sức tinh tế, y cũng đã đề phòng đến điều ấy, nên khi phát hiện tử thi, mặc dù đã soát ra hai đạo lệnh phù, song vẫn dùng thuốc rửa sạch mặt hai người, sau khi nhận diện kỹ lưỡng mới báo cáo lên, và lệnh phù cũng đúng là không phải giả mạo, từ nay những mong Công Tôn huynh hãy quan tâm đến giáo vụ nhiều hơn nữa!
Do Nhân Kiệt thầm hổ thẹn, giờ đây mới cảm thấy hoàn toàn an tâm. Bởi Tiếu Diện Di Đà hôm ấy đâu phải chết dưới tay Vô Tình Kim Cang, nếu là một người cao minh thì rất dễ dàng nhận ra y đã chết bởi một ngọn Tam Lăng thích. Trong đương kim võ lâm, có mấy ai sử dụng binh khí Tam Lăng thích?
Lúc bấy giờ chàng không hề nghĩ đến phải hạ sát Vô Tình Kim Cang, sự hậu khi bố trí tử thi hai người, lại vì quá vội vàng nên đã quên mất sơ suất ấy, cũng may là hai tử thi ấy đã bị một Hắc kỳ hộ đàn phát hiện trước và mai táng tại chỗ, không thì hậu quả thật vô cùng tai hại.
Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi phen này trở về Tổng đàn mà chưa có hành động gì, hiển nhiên là đang chờ Do Nhân Kiệt trở về. Cho nên chàng vừa về đến, Dâm Hồ lập tức tuyên bố triệu tập hội nghị ngay đêm hôm ấy, từ hộ pháp trở lên, người nào hiện diện trong Tổng đàn thảy đều phải tham dự.
Đây là một buổi hội nghị khá long trọng, song đối với Do Nhân Kiệt thì lại nhận thấy tà giáo này đã dần tiêu tan.

Điểm rõ rệt nhất là Hộ giáo Tam kỳ đã từ mười một người còn lại chín, trong số ấy nếu trừ đi Hoa Hoa công tử cùng Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô và Phan Vân Chưởng Tố Nguyên Bồi mới được thăng làm Hắc kỳ hộ giáo, thì hộ giáo thực thụ chỉ còn lại sáu người. Và điểm quan trọng nhất là, trong sáu hộ giáo ấy đã không còn Vô Tình Kim Cang Hạ Hầu Uy!

Nếu Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn được bổ nhiệm làm Kim Bút đường chủ thì chỉ còn lại năm người, mà trong số ấy lại có cả chàng, Ác Quân Bình Công Tôn Tiết.

Tuy nhiên, khi buổi hội nghị bắt đầu, nhìn gian đại sảnh có sức chứa ngàn người cơ hồ ngồi đầy, vẫn khiến ai nhìn thấy cũng thất đởm kinh tâm cho thế lực của họ.

Nơi bàn hộ giáo, vị trí của Ác Quân Bình được sắp xếp ngồi vào chiếc ghế chính giữa, đó nghĩa là từ nay Do Nhân Kiệt đã thay thế cho Vô Tình Kim Cang. Tuy nhiên, điều ấy đã khiến chàng hết sức băn khoăn.

Theo giao ước, chàng đã khám phá ra chỗ ở của Thiên Hồ, bất kỳ lúc nào cũng có thể rời khỏi Tổng đàn Thiên Ma giáo, đến phía Đỗ Môn tú sĩ báo cáo. Thế nhưng, bằng vào địa vị hiện nay, nếu chàng tiếp tục lưu lại Thiên Ma giáo, nhất định sẽ càng phát huy sức mạnh nhiều hơn, nấp trong bóng tối giáng những đòn chí mạng cho bọn ma giáo.

Nếu chàng hành động như vậy, Đỗ Môn tú sĩ sẽ hoài nghi chàng chăng? Nếu một khi họ Ôn đã không tín nhiệm chàng nữa, sẽ sử dụng thủ đoạn gì đối với chàng?

Lão ta là người thâm hiểm độc ác, nhất định sẽ chẳng từ thủ đoạn nào, chỉ cần tung tin Ác Quân Bình là kẻ giả mạo, bảo Tam hồ điều tra lai lịch chàng, vậy là đủ đưa chàng vào cõi chết rồi.

Trong đại sảnh tuy đông người, song hết sức trật tự, các hộ pháp Tam đường chia nhau ngồi vào vị trí, phân biệt hết sức rõ ràng.

Do Nhân Kiệt thầm ước tính, hiện ngay Nga Mi Đao đường là có nhân số cao nhất, còn Kim Bút đường và Huyết Chưởng đường thì tương đương nhau.

Kim Bút đường thiếu nhân số là bởi đã bị tổn thất trong cuộc chiến tại Đại Thiên sơn trang, còn về hành động, Kim Hoa Ma hiển nhiên đã chấp nhận lời đề nghị của chàng, đã sắp xếp một số người vào việc khác, điều này Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm an ủi. Nếu trong tương lai, cuộc hỗn chiến bùng nổ, ít ra chàng cũng có thể khống chế được một phần thực lực.

Sau khi hội nghị chính thức khai mạc, khắp đại sảnh im phăng phắc.

Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi trước tiên đứng lên phát ngôn, y đã tuyên bố với đại hội hai điều, một là Huỳnh kỳ hộ pháp Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn tiếp chưởng Kim Bút đường hai là Huỳnh kỳ hộ giáo Ác Quân Bình Công Tôn Tiết thăng nhậm thủ tịch hộ giáo, kể từ nay mọi sự vụ trong giáo ngoại trừ phải do Giáo chủ ban lệnh, đều phải được sự đồng ý của thủ tịch hộ giáo mới được thi hành.
Tiếp đến, Luyện Hồ Thường Vân Sanh báo cáo giáo vụ, y đã thẳng thắn bộc bạch, kẻ địch lớn nhất của Thiên Ma giáo hiện nay đã không phải là Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa, mà là Thiên Đạo giáo dưới sự lãnh đạo của nhóm Đỗ Môn tú sĩ, Tụ Thủ Thần Y và Trang chủ Đại Thiên sơn trang Thái Công Minh.
Sau hết, đại hội giao cho Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang chủ trì.
Khi bắt đầu trưng cầu ý kiến thảo phạt kẻ địch thì mọi người tranh nhau phát ngôn, bên này la, bên kia hét, cả đại sảnh ồn ào như vỡ chợ.
Thiên Hồ và Luyện Hồ thấy vậy chỉ biết chau mày.
Dâm Hồ quay sang Do Nhân Kiệt khẽ nói :
- Công Tôn huynh thấy cứ tiếp tục thế này có giải quyết được vấn đề không? Có cần lên tiếng ngăn cản chăng?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Tuyệt đối không nên!
Dâm Hồ ngạc nhiên :
- Sao vậy?
- Đây là sĩ khí!
Dâm Hồ ngớ người, đoạn gật đầu liền liền như đã hiểu ra, đồng thời mặt bất giác lộ vẻ thán phục.
Do Nhân Kiệt khẽ nói tiếp :
- Họ la ó như vậy tuy không có ích lợi gì, nhưng ít ra cũng có thể khiến họ hiểu ra tầm quan trọng của cuộc chiến này đối với bản thân họ.
Dâm Hồ khẽ thở dài :
- Vu Mã mỗ thật chẳng thể không bội phục Công Tôn huynh, trong những trường hợp như thế này, trước kia Hạ Hầu lão hộ giáo chẳng thể nào suy nghĩ được chu đáo đến vậy!
Do Nhân Kiệt khiêm tốn :
- Không hẳn vậy, Hạ Hầu lão hộ giáo cũng có những sở trường riêng, Công Tôn mỗ được tiếp bước tiền nhân mà không đến đỗi yếu kém, đó là do phúc khí của bổn giáo thôi!
Dâm Hồ thấy chàng vẫn tỏ lòng tôn kính đối với người đã chết, lại càng thêm kính phục, quay sang Thiên Hồ và Luyện Hồ thuật lại

những lời nói của chàng. Nghe xong, hai người đều gật đầu và bộc lộ vẻ tin cậy.
Sau cùng, Do Nhân Kiệt chậm rãi đứng lên, tiếng ồn ào liền ngưng bặt.
Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn khắp đại sảnh, ung dung nói :
- Ý kiến của các vị huynh đệ đều rất đáng quý, bổn tọa cùng ba vị Giáo chủ đều đã nghe hết sức rõ ràng. Nhất là ý kiến của Tỉnh hộ pháp Kim Bút đường, Trần hộ pháp Nga Mi Đao đường lại càng vô cùng chính xác và thiết thực. Tin rằng mọi kế hoạch hành động của bổn giáo từ nay sẽ không vượt ra ngoài phạm trù do chư vị đã nêu ra. Trước hết, bổn tọa xin thay mặt ba vị Giáo chủ chân thành cảm tạ những lời trần tình khẳng khái của các vị huynh đệ.
Tiếng vỗ tay như sấm rền, khiến chàng bắt buộc phải tạm ngưng nghỉ.
Do Nhân Kiệt lại nói tiếp :
- Tiếp đến, bổn tọa tin rằng, nhất định hãy còn một số huynh đệ còn có rất nhiều ý kiến quý giá chưa nên ra được tại đây. Về điều này, xin các vị Đường chủ hãy lưu ý, sau khi hội nghị giải tán, các đường hãy triệu tập hội nghị riêng, sau đó tổng hợp rồi trao hết cho bổn tọa để chuyển cho ba vị Giáo chủ. Buổi hội nghị hôm nay đến đây kết thúc, đa tạ các vị huynh đệ!
Trong tiếng hoan hô rền rĩ, mọi người giải tán. Lát sau, trong đại sảnh chỉ còn lại Tam hồ với bảy hộ giáo là Do Nhân Kiệt, Lãnh Nguyệt Tiên Tử, Huyết Kiếm Phiêu Hoa, Ngân Tu Tẩu, Tý Ngọ Tẩu, Đoạt Hồn Kim Tiêu và Phân Vân Chưởng.
Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang buông tiếng thở dài :
- Ôi, mất cả nửa đêm trời mà cũng chẳng có được chút kết quả nào cả!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Bổn tọa đã nói rồi, lần hội nghị này chẳng qua là để nâng cao sĩ khí của mọi người thôi! Trong tình huống này Tam giáo chủ còn mong có được kết quả gì nữa?
Luyện Hồ quét mắt nhìn sáu vị hộ giáo kia hỏi :
- Chư vị có ý kiến gì không?
Trong số sáu hộ pháp hiện diện, Ngân Tu Tẩu và Tý Ngọ Tẩu vốn trầm lặng ít nói.
Đoạt Hồn Kim Tiêu và Phân Vân Chưởng đã là người mới mà chức phận lại thấp, có điều gì cũng chẳng dám mạo muội lên tiếng, ngoài Do Nhân Kiệt ra, người có đủ tư cách nói vài lời chỉ còn Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa và Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh mà thôi.

Do đó Huyết Kiếm Phiêu Hoa đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt Tiên Tử hỏi :
- Vưu hộ giáo có cao kiến gì không?
Lãnh Nguyệt Tiên Tử ngẫm nghĩ một hồi mới nói :
- Bổn tọa thấy không cần phải vội trong nhất thời, tốt hơn hết hãy chờ Âm hộ giáo từ Huê Dung trở về, sau khi hiểu rõ sự bố trí của đối phương rồi hãy định liệu.
Huyết Kiếm Phiêu Hoa gật đầu :
- Bổn tọa cũng nghĩ như vậy!
Luyện Hồ lại quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Ý kiến Công Tôn hộ giáo thế nào?
Do Nhân Kiệt trầm ngâm :
- Bổn tọa không phản đối, nhưng cần phải bổ xung một chút ý kiến nữa.
Tam hồ nghe chàng còn có ý kiến bổ xung đề xuất, thảy đều phấn chấn tinh thần.
Còn các hộ giáo khác thì chẳng cần phải nói, ngay cả Huyết Kiếm Phiêu Hoa cũng ra chiều ngưng thần lắng nghe.
Vị Bạch kỳ hộ giáo này tuy với Ác Quân Bình có mối thù khi xưa, song y thấy đối phương địa vị trong giáo đến sau lại ngồi trên và vững như núi Thái, tự biết chẳng làm gì được, hiển nhiên đã dần từ bỏ ý định phục thù.
Do Nhân Kiệt làm ra thói quen của Ác Quân Bình, đảo mắt nhìn quanh rồi khẽ hắng giọng nói :
- Binh gia có câu “dặm trường tranh lợi binh ắt bại”, đó chính là nguyên nhân đã khiến phía ta phải thất bại bao lần trong thời gian qua. Tuy nhiên, hai bên giao chiến, điều quyết định thắng lợi chủ yếu nhất là do chí khí. Nếu chỉ chịu đòn mà không trả đũa thì nhuệ khí sẽ hao mòn, cũng chẳng phải là thượng sách. Do đó, theo bổn tọa thì nếu muốn triệt để tiêu diệt đối phương, đành rằng không cần gấp vội, song vì thanh danh của bổn giáo trong chốn võ lâm, cần phải lập tức ăn miếng trả miếng.
Thiên Hồ và Luyện Hồ nghe xong đều xúc động gật đầu.
Còn Dâm Hồ thì có vẻ do dự nói :
- Thế nhưng...
Do Nhân Kiệt gật đầu tiếp lời :
- Bổn tọa hiểu ý Tam giáo chủ, ở đây bổn tọa còn có một chút giải thích nữa. Trước đây sở dĩ bao phen xuất xư bất lợi vì trong giáo có nội gian, tuy rằng là một nguyên nhân, song về mặt sách lược cũng chẳng phải là không có thiếu sót. Về điểm này, bổn tọa vừa rồi đã có

đề cập đến việc đả kích đối phương và việc triệt để tiêu diệt đối phương là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, nên việc vận dụng thủ đoạn cũng phải khác biệt nhau.
Dâm Hồ bỗng hỏi :
- Vậy thì theo ý Công Tôn huynh thì phải làm sao?
- Phải khinh binh đột xuất, trước tiên hãy thiêu hủy Tứ Hải tiêu cục ở Huê Dung.
Luyện Hồ gật đầu :
- Hay lắm! Nếu chỉ là việc phóng hỏa thì chỉ cần phái đi vài người là đủ, mặc dù một tiêu cục chẳng đáng gì, nhưng quả là có thể nêu cao thanh thế.
Bởi Luyện Hồ tỏ ý tán thành trước tiên nên kiến nghị ấy liền được trở thành định luận, hôm sau bèn do một Bạch kỳ hộ pháp họ Chu thuộc Nga Mi Đao đường nhận lệnh lên đường.
Việc hỏa thiêu Tứ Hải tiêu cục có đúng là một ý kiến hoàn hảo chăng? Vâng, nếu đứng về phía sư đồ Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa, đó quả là một ý kiến rất hoàn hảo. Bởi một khi Tứ Hải tiêu cục bị thiêu hủy, phía Đỗ Môn tú sĩ nhất định sẽ chọn Phân đàn Huê Dung làm đối tượng báo phục. Và rồi phía Thiên Ma giáo mắt thấy Phân đàn Huê Dung bị phá hủy, tất nhiên cũng chẳng thể bỏ qua. Như thế, kẻ thiêu người giết diễn ra tuần hoàn, có lẽ chỉ chừng một năm là nhân lực và tài lực đôi bên cũng đều cạn kiệt.
Đồng thời, Do Nhân Kiệt tin là trong Tổng đàn Thiên Ma giáo hiện nay tuy không dám chắc có còn người của Đỗ Môn tú sĩ tiềm phục hay không, nhưng dù có chăng nữa thì cũng không nằm trong hàng ngũ hộ giáo, đó là điều chắc chắn.
Hiện nay chàng tạm gián đoạn liên lạc với Đỗ Môn tú sĩ, đó là một cơ hội tốt để chàng “tận lực” với bên Thiên Ma giáo.
Chiều hôm ấy, sau khi Bạch kỳ hộ pháp họ Chu lên đường không lâu, Do Nhân Kiệt nhân lúc nhàn rỗi vừa định đến Huyết Chưởng đường gặp Kim Hoa Ma, nhân tiện hỏi xem lão ta đã thu xếp thế nào về số tâm phúc kia rồi.
Bỗng thấy Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn vội vã đi đến.
Do Nhân Kiệt thấy trong tay y có một chiếc hộp gỗ, bèn ngạc nhiên hỏi :
- Kiều đường chủ...
Kiều Bán Sơn đặt chiếc hộp gỗ xuống bàn nói :
- Đây là do Phân đàn Gia Ngư đưa về, vì có niêm phong nên bổn tọa không đám tự ý mở ra, cũng chẳng rõ trong ấy chứa gì, nên chuyển trình hộ giáo định đoạt, e chẳng phải đồ tốt lành gì đâu!

Do Nhân Kiệt nghe xong, vừa bực tức vừa nực cười, nghe giọng điệu y rõ ràng là ngờ vực trong hộp là độc vật, sợ mở ra có thể tổn hại đến tính mạng. Y không tự mở ra xem mà lại mang đến đây, như thế tính mạng kẻ khác không đáng giá bằng tính mạng của y vậy. Thế nhưng chàng biết Kiều Bán Sơn này cũng lờ khờ như là Hà Đại Bảo bèn không chấp nhất, ngước lên hỏi :
- Người mang đến đâu?
- Đã bảo hắn ra về rồi!
- Vậy Kiều đường chủ có hỏi chiếc hộp này Phân đàn đã có từ đâu không?
- Có!
- Hắn trả lời sao?
- Hắn bảo là trong Phân đàn không một ai biết cả.
- Từ trên trời rơi xuống ư?
Kiều Bán Sơn như không nhận ra ý mai mỉa trong lời nói của Do Nhân Kiệt và cũng chẳng thắc mắc về việc chưa hỏi rõ ràng đã cho người ra về có gì là không ổn, lại gật đầu nói :
- Cũng gần như vậy!
Do Nhân Kiệt cố dằn lòng hỏi tiếp :
- Người mang đến đã nói vậy ư?
Kiều Bán Sơn lắc đầu :
- Không phải! Hắn vừa đặt hộp xuống là mỗ bảo hắn ra về ngay. Nhưng theo mỗ suy đoán, có lẽ là Phân đàn vừa mở cửa ra đã trông thấy chiếc hộp này rồi...
(mất 2 trang, tập 7 trang 115-116)
Song liền biết lỡ lời, vội sầm mặt buông tiếng cười khẩy nói :
- Hay cho cái bọn rõ là ngông cuồng!
Kiều Bán Sơn vốn là một kẻ đần độn, y chỉ ngơ ngẩn hỏi :
- Trong ấy viết gì vậy?
Do Nhân Kiệt thấy đối phương không hề sinh nghi, mới yên tâm đẩy nắp hộp lại, vờ hậm hực nói :
- Kiều đường chủ hãy xem, vậy có ngông cuồng không chứ?
Kiều Bán Sơn rụt tay về, ấp úng nói :
- Tốt hơn... hộ giáo hãy đọc đi!
Do Nhân Kiệt thấy vẻ ngượng ngùng của đối phương, biết ngay là Kiều Bán Sơn chữ nghĩa có hạn, bèn đọc cho y nghe rồi lại giải thích, sau đó y mới hiểu hoàn toàn.
Kiều Bán Sơn nghe xong tức giận nói :
- Tên khốn kiếp họ Ôn quả là ngông cuồng quá mức, hãy mang chiếc hộp đến gặp Giáo chủ ngay.

- Tất nhiên là phải báo ngay với ba vị Giáo chủ rồi.
Thế là hai người bưng chiếc hộp đi vào nội cung. Trên đường, Do Nhân Kiệt thầm bảo may mắn không ngớt, việc Hỏa Cơ đến Huê Dung vốn là do chàng đề nghị, song Vô Tình Kim Cang là người tham công, nhất định không nói với Dâm Hồ đó là ý kiến của kẻ khác. Bằng không hôm nay Dâm Hồ mà nhìn thấy bức thư này, nhất định sẽ căm hận chàng thấu xương.
Vào đến nội cung, trước tiên họ đến gặp Dâm Hồ. Dâm Hồ đi khỏi rồi đến gặp Luyện Hồ, Luyện Hồ cũng đi khỏi, mãi đến khi bước chân vào bí thất của Thiên Hồ mới thấy Tam hồ đang ở cùng một nơi.
Do Nhân Kiệt chẳng nói chẳng rằng, hai tay trao chiếc hộp ra.
Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi đón lấy, mở nắp ra xem, trông thấy đầu người trong hộp, liền thoáng biến sắc mặt. Luyện Hồ và Dâm Hồ tuy ngồi xa hơn, song bằng vào khả năng nhận xét, liền đoán ra được đại khái vật trong hộp là gì.
Luyện Hồ Thường Vân Sanh trố mắt hỏi :
- Một đầu người phải không?
Thiên Hồ nhẹ gật đầu :
- Phải!
- Của ai vậy?
- Hộ giáo Âm Bách Biến!
Luyện Hồ và Dâm Hồ cùng sửng sốt :
- Âm hộ giáo ư?
Đoạn Dâm Hồ với giọng căm hờn nói :
- Tên Âu Dương Đạt càng nghĩ càng đáng hận, công lực của lão Âm đã đạt đến mức thần hóa. Nếu không phải lão quỷ ấy được thông báo tin trước thì lão Âm không bao giờ thất thủ được.
Kiều Bán Sơn không dằn lòng được nữa, lớn tiếng nói :
- Chưa hết đâu!
Thiên Hồ thoáng ngạc nhiên :
- Gì mà chưa hết nữa?
Do Nhân Kiệt cúi đầu :
- Kiều đường chủ muốn nói lưng nắp hộp còn có một bức thư, bổn tọa thật không đủ can đảm báo với các vị Giáo chủ điều không may ấy nữa.
Thiên Hồ vội lật ngửa nắp hộp lên xem nhanh, sắc mặt thoạt trắng thoạt xanh, tức đến nghiến răng trèo trẹo. Xem xong, chẳng nói chẳng rằng trao hộp vào tay Luyện Hồ. Luyện Hồ xem xong, sắc mặt cũng trở nên tái ngắt, nhưng y không trao nắp hộp cho Dâm Hồ ngay.

Dâm Hồ đi đến gần, chìa tay ra nói :
- Đưa đây xem!
Luyện Hồ khẽ buông tiếng thở dài, đành phải trao nắp hộp ra.
Dâm Hồ xem xong, chẳng nói một lời, song vẻ mặt y còn kỳ khôi hơn Thiên Hồ và Luyện Hồ gấp trăm lần.
Vì sao? Đương nhiên là Do Nhân Kiệt hiểu rất rõ.
Luyện Hồ khẽ đằng hắng rồi nói :
- Ngũ Lang, tốt hơn nên cởi mở một chút, rồi đây để xem bọn họ lộng hành đến bao giờ...
Dâm Hồ ném bỏ nắp hộp, nghiến răng nói :
- Vu Mã mỗ việc gì cũng có thể cởi mở, duy việc này là chẳng thể bỏ qua cho lão họ Ôn được.
Đoạn quay phắt người, sải bước đi ra khỏi thất.
Chiếc nắp hộp nẩy lên rồi lại rơi xuống đất, nhưng không vỡ mà lại hiện ra một vết lõm sâu hơn nửa tấc trên mặt đất.
Do Nhân Kiệt thầm kinh hãi, chàng chỉ biết Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi ẩn cư tại Thạch Thanh Lãnh là để tiềm tu một môn thần công. Bây giờ Dâm Hồ không tham luyện thần công mà công lực còn khủng khiếp thế này, Thiên Hồ và Luyện Hồ dĩ nhiên càng khỏi phải nói.
Qua đó, chàng bất giác liên tưởng đến nhóm thủ lĩnh Thiên Đạo giáo, phía ấy Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh chỉ khinh công là sở trường, quyền chưởng và binh khí có lẽ không cao minh. Còn Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu tuy khá hơn một chút, nhưng cũng chẳng có gì đáng kể.
Hai người ấy nếu xung đột trực diện, nhất định không phải là đối thủ của một trong Tam hồ.
Còn võ công của Đỗ Môn tú sĩ thật sự thế nào? Không một ai biết rõ.
Thế nhưng, tục ngữ có câu “một cây làm chẳng nên non”. Xét theo tình thế hiện nay, thực lực đôi bên dường như Thiên Ma giáo mạnh hơn khá nhiều.
Nhược điểm lớn nhất của Thiên Ma giáo là đông người, nhưng không đồng tâm nhất trí, và thiếu nhân tài mưu lược.
Còn về phía Đỗ Môn tú sĩ, chiến thuật đã áp dụng hiện nay chính là nhắm vào nhược điểm ấy của Thiên Ma giáo mà phát huy tối đa.
Thiên Hồ và Luyện Hồ đưa mắt nhìn theo Dâm Hồ đi khỏi, vẻ mặt hai người đều hết sức u ám, thật lâu chẳng nói một lời.
Luyện Hồ bỗng ngẩng lên nói :
- Chiếc hộp này mang vào đây có bao nhiêu người biết?
Do Nhân Kiệt quay saong Kiều Bán Sơn hỏi :
- Bên Kiều đường chủ thế nào?

Kiều Bán Sơn lắc đầu :
- Bên mỗ chỉ có một hộ pháp trực đường là trông thấy chiếc hộp này thôi, nhưng y không hề biết trong ấy chứa gì, khi mang đến chỗ Công Tôn hộ giáo mới được mở ra.
Do Nhân Kiệt gật đầu, quay sang Luyện Hồ nói :
- Vậy là chỉ có tất cả năm người chúng ta đây biết thôi.
Luyện Hồ thở phào :
- Vậy là không đến đỗi nào. Xin Công Tôn hộ giáo và Kiều đường chủ hãy lưu ý, việc này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, nhất là đối với Tam đường chủ, hai vị đã hiểu ý Thường mỗ rồi chứ?
Do Nhân Kiệt và Kiều Bán Sơn gật đầu lia lịa ra chiều đã hiểu.
Luyện Hồ lại nói tiếp :
- Bây giờ không còn việc gì khác nữa, Công Tôn hộ giáo hãy ghé qua bên Tam giáo chủ xem còn điều gì dặn bảo nữa không?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng!
(mất 2 trang, tập 7 trang 125-126)
Ngay cả nơi đó mà cũng không ai nghĩ đến... dù là nuôi chó thì cũng biết kêu gâu gâu vài tiếng chứ.
Do Nhân Kiệt thầm nghĩ :
- “Khốn kiếp! Vậy là ngươi mắng cả thiếu gia còn gì?”
Dâm Hồ hiển nhiên không hề nghĩ đến điều ấy, bặm chặt môi và đảo tròn mắt một hồi, bỗng ngẩng lên hỏi :
- Công Tôn huynh thấy nên giải quyết việc này thế nào?
Do Nhân Kiệt vờ ỡm ờ :
- Đó chỉ là Công Tôn mỗ suy đoán thôi, chưa chắc gì Ôn Tư Quảng đã ở Quân Sơn, việc này... theo Công Tôn mỗ thì...
Dâm Hồ vội khoát tay nói :
- Không sai được đâu. Nếu Ôn Tư Quảng mà không ở Quân Sơn, Vu Mã mỗ dám đánh cuộc cái đầu với Công Tôn huynh...
Do Nhân Kiệt biết bây giờ chỉ cần chàng xúi bẩy vài lời là sẽ khơi dậy một cuộc chiến đẫm máu. Thế nhưng, vì cần có một khoảng thời gian thư thả để bắt liên lạc với ân sư và Tam nghĩa, chàng không muốn đôi bên phát động nhanh như vậy.
Thế là chàng ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói :
- Nếu khởi sự ngay có hai vấn đề chẳng thể không đắn đo cân nhắc.
Dâm Hồ nóng ruột :
- Hai vấn đề gì?
- Một là chúng ta cần phải xác định xem bọn nội gian trong giáo phải chăng đã hoàn toàn thanh trừ?

- Tốt lắm, còn vấn đề thứ hai?
- Hai là trước khi việc Ôn Tư Quảng ở Quân sơn chưa được minh xác, Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ có đồng ý đại cử động binh chăng?
- Không sai, không sao. Hai vấn đề đều rất dễ giải quyết.
- À, giải quyết như thế nào?
Dâm Hồ phấn khởi :
- Về Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ thì Vu Mã mỗ lo liệu, còn về phần nội gian thì giao cho Công Tôn huynh điều tra, mỗi người giải quyết một vấn đề.
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Được!
Nhưng trong bụng lại thầm mắng :
- "Ngươi thật là khôn ngoan, như vậy thì kế hoạch của thiếu gia hụt hẫng còn gì?"
Dâm Hồ vẻ như một khắc cũng chẳng thể chờ được, đứng lên nói :
- Đi nào, chúng ta chia nhau hành động ngay!
Do Nhân Kiệt đứng lên theo, ơ hờ nói :
- Điều tra nội gian không phải một việc khó, chỉ sợ về phía Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ chẳng dễ gì thuận lợi thông qua...
Dâm Hồ cười gằn :
- Hừ, mọi sự vụ trong giáo trước nay hai người rất ít khi thắc mắc đến, Vu Mã mỗ không tin lần này lại có lý do phủ quyết.
Do Nhân Kiệt vừa đi ra cửa vừa ơ hờ nói :
- Nếu trong giáo không có việc gì, Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ sẽ còn ở lại đây bao lâu nữa?
Dâm Hồ buột miệng đáp :
- Chừng bốn năm hôm!
- Khi nào Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ rời khỏi, nếu Tam giáo chủ tìm một lý do nào đó đột nhiên cử binh đến Quân Sơn, sự hậu hai vị ấy có trách cứ không?
Dâm Hồ nghe vậy ngẩn người, bất giác chững bước nói :
- Ờ nhỉ...
Do Nhân Kiệt thấp giọng nói tiếp :
- Việc điều tra nội gian ít ra cũng phải bốn năm hôm, Tam giáo chủ nên tạm dằn lòng để khỏi sinh chuyện cãi vã nhau, chuyên tâm vào việc bố trí chẳng hơn ư?
Dâm Hồ thở dài :
- Thú thật, Công Tôn huynh hiện đã là Huỳnh kỳ thủ tịch hộ giáo, Vu Mã mỗ quả tình không thể nghĩ ra được phương pháp gì để có thể ngỏ lòng cảm kích của Vu Mã mỗ đối với Công Tôn huynh.

Do Nhân Kiệt buông thỏng hai tay :
- Câu nói này của Tam giáo chủ cũng đã quá đủ rồi.
Dâm Hồ gật gù :
- Hai chúng ta tự hiểu lấy trong lòng, nói nhiều lại đâm ra phàm tục, vậy là kể như đã quyết định. Công Tôn huynh hãy đi lo việc mình đi.
Do Nhân Kiệt ra khỏi nội cung, lại đến Huyết Chưởng đường gặp Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ.
Chàng chẳng chút giấu giếm cho Kim Hoa Ma biết vì Hỏa Cơ Giải Y Lôi mà Dâm Hồ sẽ chẳng ngại dụng binh Huê Dung và hỏi Kim Hoa Ma về tình hình sắp xếp nhân thủ ở Nhạc Dương.
Nghe xong, Kim Hoa Ma tức giận nói :
- Mẹ kiếp! Vì một nữ nhân mà y chẳng ngại động dụng đến nhân lực toàn giáo, Thích mỗ chỉ có mỗi đứa con trai, vậy mà họ chẳng đếm xỉa đến, thật là quá quắt.
Do Nhân Kiệt phải khó khăn lắm mới làm cho Kim Hoa Ma nguôi giận. Sau cùng, Kim Hoa Ma cho chàng biết là đã phái đi mười Huỳnh kỳ hộ pháp và năm Bạch kỳ hộ pháp, trên danh nghĩa là đi thiêu hủy Tứ Phương bảo, song thực tế thì ở lại Nhạc Dương. Mười lăm người ấy đều là gia tướng của Thích phủ trước đây, thân thủ cũng thuộc vào bậc nhất, trong tương lai cuộc hỗn chiến xảy ra, họ sẽ biết lệnh chứ không biết người, ai có trong tay Ngọc Diệp Kim Hoa Lệnh thì nghe theo sự chỉ huy của người đó.
Do Nhân Kiệt gật đầu, lại an ủi lão ma vài câu nữa, sau đó cáo từ ra về.
Khi về đến chỗ ở, nàng hầu phân phái cho chàng đã chuẩn bị sẵn nước tắm và bữa ăn, đồng thời hỏi ý chàng về cách giải quyết lương hướng trong hơn một năm qua.
Do Nhân Kiệt hỏi :
- Tổng cộng được bao nhiêu?
- Có lẽ chừng một vạn lạng :
- Đều là bạc ư?
- Vâng!
- Có bao gồm của các người không?
- Không!
- Các người mỗi người được bao nhiêu?
- Bằng với Huỳnh kỳ hộ đàn, mỗi tháng một trăm hai mươi lạng.
- Đủ tiêu dùng không?
- Tỳ nữ ở đây đâu có gì tiêu tốn, tiền bạc lãnh mỗi tháng hầu hết đều gởi về gia đình ở Sơn Tây.
- Vậy thì tốt lắm! Nàng hãy đến tài vụ hộ pháp đổi hết ra vàng, số lẻ

thừa lại các người cứ chia đều nhau. Trong hơn năm qua, bổn tọa cứ đi đây đi đó suốt, không lúc nào rảnh rỗi. Thưởng cho các người chút ít, đó là tấm lòng của bổn tọa, bảo họ không nên khách sáo.
Hầu hạ chàng gồm có bốn người, một nàng hầu, một nữ tỳ và hai hộ đàn. Sau khi được báo đều lần lượt đến bái tạ.
Hôm sau Do Nhân Kiệt mang theo vàng một mình rời khỏi Tổng đàn. Hiện chàng đã là Huỳnh kỳ thủ tịch hộ giáo, thích làm sao thì làm vậy, không sợ người nói lén mà cũng chẳng lo có kẻ theo dõi.
Bởi hiện nay kẻ có đủ tư cách thắc mắc về hành tung của chàng chỉ có ba vị Giáo chủ, nếu Thiên Hồ và Luyện Hồ hỏi đến, Dâm Hồ ắt sẽ giải thích hộ chàng. Mà trên thực tế, chàng rời khỏi Tổng đàn phen này chẳng phải là để điều tra gian tế gì cả.
Trưa hôm ấy, chàng ra khỏi vùng núi, nghỉ lại ở một tiểu trấn dưới chân núi. Tiểu trấn này chỉ có chừng năm mươi hộ dân cư, đa số là giáo đồ Thiên Ma giáo. Nơi chàng dừng chân là một tiệm đậu hủ, trước kia chàng chỉ biết tiệm này là của người trong giáo, đến khi gặp ân sư và Tam nghĩa ở Đại Kim Phố, mới biết chủ tiệm này cùng lúc có đến hai thân phận.
Do Nhân Kiệt đi vào nói ra ám hiệu, vị chủ tiệm họ Trương lập tức đưa chàng vào trong một ngôi nhà lá phía sau.
Trong nhà, một người đàn ông trung niên lực lưỡng đang xay đậu.
Do Nhân Kiệt bước vào cười nói :
- Vất vả quá, phổ ky!
Người trung niên ngẩng lên, kinh ngạc lẫn vui mừng nói :
- Ô hô, khách quí, khách quí, mời ngồi, mời ngồi! Thế nào? Lão đệ đột ngột đến đây có mang theo tin mừng gì không?
Thì ra người trung niên ấy chính là Hắc Y Hiệp Trịnh Tráng Vi.
Chủ tiệm họ Trương nhon nhón lui ra và cài then lại bên ngoài. Do Nhân Kiệt với Hắc Y Hiệp đã mật đàm suốt hai giờ, sau đó chàng mới rời khỏi tiệm đậu hủ vào lúc hoàng hôn. Chàng đã để lại một bao vàng và một kế hoạch toàn vẹn.
Do Nhân Kiệt chậm rãi bước đi, lòng ngập đầy niềm khích động, một ngày trọng đại đã sắp đến, sự thành bại, tồn vong của Thiên Long Môn hoàn toàn trông cậy vào ngay đó. Sư đồ chàng phải cho những kẻ ương hèn bảo thủ biết là trên cõi đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng người ngại khó mà thôi.
Trời đã tối dần, Do Nhân Kiệt quyết định nghỉ lại ở tiểu trấn này, ngày mai hãy trở về Tổng đàn.
Bọn giáo đồ trong trấn bởi đều là từ hộ đàn trở xuống, nên không một ai biết chàng là một Huỳnh kỳ hộ giáo, nơi vạt áo chàng có ba

đường chỉ đen, đó chỉ là chứng tỏ chàng là người đến từ Tổng đàn, phàm là hộ pháp và hộ giáo qua lại đều có phù hiệu ấy, sự khác biệt về thân phận thì vẫn dựa vào lệnh kỳ.
Ngay khi Do Nhân Kiệt đang định đi vào một tửu lầu nhỏ do giáo đồ thiết lập, bỗng thấy một hán tử áo dài từ phía trước đi tới, nơi vạt áo của người ấy cũng có ba đường chỉ đen. Do Nhân Kiệt bất giác ngẩn người.
Bởi trong Tổng đàn phàm từ hộ pháp trở lên, mặc dù chàng không biết hết danh tánh, song đối phương thuộc đường nào, chàng chỉ cần thoáng nhìn là nhận ra ngay.
Vậy mà người từ phía trước đi tới lại rất lạ mặt, thế chẳng đáng kinh ngạc hay sao?
Hán tử kia cũng vậy, khi trông thấy chàng y cũng thoáng ngẩn người.
Do Nhân Kiệt biết nhất định là có vấn đề, bèn chững bước cản trước mặt hán tử ấy, chú mục hỏi :
- Huynh đệ thuộc đường nào vậy?
Hán tử ấy quét mắt nhìn quanh, đoạn khẽ nói :
- Báo cáo Tổng tiêu đầu, tiểu đệ là Duẫn Đoan Huê đây!
Do Nhân Kiệt giật mình, vội hỏi :
- Ai đã bảo Duẫn huynh đến đây? Duẫn huynh có biết đây là đâu không?
- Chính thượng cấp đã bảo tiểu đệ đến đây, bất đắc dĩ thôi. Đây không phải là nơi trò chuyện, hãy đi nơi khác, tiểu đệ có việc khẩn yếu báo cáo.
Hai người ra khỏi tiểu trấn, đến một nơi hoang vắng, Do Nhân Kiệt vừa đi vừa hỏi :
- Phía Huê Dung đã xảy ra sự kiện gì phải không?
Duẫn Đoan Huê thở hắt ra một hơi dài :
- Sự kiện to tát lắm!
Do Nhân Kiệt vừa thầm vui mừng, vừa lại thắc mắc, với mưu trí của Đỗ Môn tú sĩ mà cũng xảy ra chuyện rắc rối ư? Không phải sao?
Phía Thiên Ma giáo chỉ phái đi hai người, cuối cùng là Huỳnh kỳ hộ giáo Ngũ Toàn Sơn Nhân Âm Bách Biến thảm tử, Hỏa Cơ Giải Y Lôi bị sanh cầm, ngoài ra còn việc gì nữa?
Chàng vờ sửng sốt hỏi :
- Duẫn huynh muốn nói...
Duẫn Đoan Huê lại buông tiếng thở dài :
- Gã đồ đệ của Hắc Bạch song quái đã mất tích rồi!
Do Nhân Kiệt ngẩn người :
- Đồ đệ của Hắc Bạch song quái mất tích thì bảo Duẫn huynh đến

đây làm gì?
- Thượng cấp quả quyết là tên tiểu tử ấy nhất định đã lọt vào tay Thiên Ma giáo, bảo Tổng tiêu đầu phải tìm cách giải cứu cho bằng được tên tiểu tử ấy, nếu cần có thể từ bỏ việc dò la nơi trú của Thiên Hồ.
- Tên tiểu tử ấy như thế nào mà mất tích?
- Thương thế của tiểu tử ấy được thần y tận tâm điều trị đã dần hồi phục, vốn ra y đều ở trong nội bảo, mấy hôm trước chẳng hiểu sao bỗng nhiên lại muốn ra ngoài dạo chơi, và rồi không thấy trở về nữa. Song quái hay tin đã nổi cơn thịnh nộ, nhất quyết buộc phải...
- Song quái thật là không biết phải trái, đó là do tên đồ đệ quý báu của họ tự mình không thận trọng, sao có thể trách được người khác.
Duẫn Đoan Huê cười méo xệch :
- Nếu họ biết phải trái thì đâu gọi là quái vật!
- Khi nãy nếu không gặp Do mỗ thì Duẫn huynh tính sao?
- Vậy thì đành mạo hiểm tung ra phép nhiệm màu sau cùng thôi!
Do Nhân Kiệt kinh ngạc :
- Phép nhiệm màu gì?
Duẫn Đoan Huê từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp gấm :
- Phép nhiệm mầu này đây!
Do Nhân Kiệt đón lấy mở ra xem, bên trong là một chiếc Kim Hồ lệnh, chàng sửng sốt nói :
- Duẫn huynh định sử dụng thế nào? Truyền pháp chỉ giả ư?
Duẫn Đoan Huê nhún vai :
- Ngoài ra còn cách gì khác hơn nữa?
- Duẫn huynh nên biết đây là lệnh phù của Dâm Hồ, mà Dâm Hồ thì lại rất ít khi rời khỏi Tổng đàn, hiện y đang ở trong ấy. Duẫn huynh từ ngoài truyền Kim Hồ lệnh vào, nếu bị bại lộ thì hai chúng ta đều mất mạng còn gì?
Duẫn Đoan Huê thở dài :
- Tiểu đệ đâu phải không nghĩ đến điều ấy, nhưng mệnh lệnh của cấp trên, biết làm sao hơn?
Do Nhân Kiệt thầm nghiến răng, chàng sớm đã nhận thấy lão Ôn Tư Quảng là người thâm độc hơn cả Tam hồ, vì lợi ích của bản thân, lão sẵn sàng bán rẻ tính mạng kẻ khác.
Chàng giả vờ cười nói :
- Thật ra đó chẳng qua chỉ là ý nghĩ của hai ta thôi! Thượng cấp chúng ta đã tính toán rất vững chắc, biết là một khi Do mỗ hiện nay muốn khỏa lấp một chút sơ hở thế này, đương nhiên không phải là khó.

Duẫn Đoan Huê gật đầu :
- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy!
Do Nhân Kiệt thầm thở dài, đúng là một kẻ đáng tội nghiệp, ai bảo sao nghe vậy!
Chàng đậy nắp hộp lại, hoàn trả cho Duẫn Đoan Huê, đoạn từ trong mình lấy ra một cuộn giấy nhỏ trao cho y.
Duẫn Đoan Huê ngạc nhiên hỏi :
- Cái gì vậy?
- Cái gì thượng cấp chúng ta ưa thích nhất?
Duẫn Đoan Huê sửng sốt :
- Địa chỉ của Thiên Hồ ư?
- Phải! Do mỗ đi ra phen này vốn là định trở về phía bên kia, bây giờ đã có nhiệm vụ mới, đành giao cho Duẫn huynh thôi!
Thế là hai người chia tay nhau, đường ai nấy đi.
Do Nhân Kiệt trở vào tiểu trấn nghỉ lại qua đêm, hôm sau trở về Tổng đàn gặp hành động báo cáo :
- Bổn tọa đã điều tra rất kỹ lưỡng, hiện trong Tổng đàn đã không còn gian tế nữa, có thể yên tâm hành sự được rồi!
Dâm Hồ gật đầu, hai người đều tự hiểu lấy trong lòng.
Thiên Hồ và Luyện Hồ thấy Dâm Hồ không có chủ trương khích liệt đề xuất nữa, tưởng là sau khi bình tâm suy nghĩ, Dâm Hồ đã nguôi ngoai rồi, bèn quyết định ra đi sớm hầu thanh thủ luyện thành thần công, rồi sẽ trở về Tổng đàn cùng tiến hành đại sự.
Ngay chiều hôm ấy khi hai người rời khỏi, hai ứng tuyển viên Hắc kỳ hộ giáo của Nga Mi Đao đường quả nhiên đã dùng xe ngựa áp tải về một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi.
Khi biết thiếu niên ấy chính là đồ đệ của Hắc Bạch song quái, Dâm Hồ vui mừng khôn xiết, lập tức truyền dụ phong cho Ứng, Tuyên hai người làm Hắc kỳ hộ giáo, đồng thời phái người mời Do Nhân Kiệt đến bàn cách xử lý.
Do Nhân Kiệt đã có sự dự tính, bèn đề nghị :
- Ôn Tư Quảng không thể thiếu sự trợ lực của Hắc Bạch song quái, và Song quái lại không rời xa được ái đồ này, cũng như chúng ta không thể mất đi Giải đường chủ vậy! Do đó, theo bổn tọa thì chúng ta nên viết một bức thư, phái người mang đến Huê Dung thương lượng với Ôn Tư Quảng.
Dâm Hồ trố mắt :
- Mang tên tiểu tử này đổi Giải phó đường chủ ư?
- Vâng, ngặt có Hắc Bạch song quái, họ Ôn bắt buộc phải chấp nhận!
Dâm Hồ gật đầu :

- Đúng lắm! Ừm, thế này vậy, phiền Công Tôn huynh hãy trông nom tên tiểu tử ấy vài hôm, thư tín thì do cô gia khởi thảo, sau đó nhờ Công Tôn huynh điều chỉnh lại.
Nói xong, vội vã đứng lên đi vào trong thất.
Do Nhân Kiệt quay sang Ứng, Tuyên hai người hỏi :
- Hai người đã điểm huyệt nào của hắn vậy?
Tuyên hộ giáo đáp :
- Huyệt Kiên Tỉnh!
Do Nhân Kiệt khoát tay :
- Không còn việc của hai ngươi nữa, lui ra được rồi!
Sau khi họ đi khỏi, Do Nhân Kiệt gọi lấy nàng hầu, đoạn đưa thiếu niên ấy về chỗ ở của mình.
Trước hết chàng bảo nàng hầu mang thức ăn vào cho y ăn một bữa no nê, sau đó lại cho y ngủ một giấc thật ngon rồi mới bắt đầu tra hỏi.
Thiếu niên ấy tên là Phương Huyền Niên, năm nay mười tám tuổi, theo Song quái luyện võ đã được mười năm.
Do Nhân Kiệt thấy y phẩm mạo đoan chính, đối đáp ung dung, bất giác sinh lòng thương hại. Thành thật mà nói, cho dù không có Duẫn Đoan Huê đến dặn bảo thì chàng cũng chẳng thể để mặc cho một thiếu niên hiền hậu đàng hoàng như vậy bị tổn hại.
Chàng thấy Phương Huyền Niên tuy bề ngoài bình tĩnh, song hai mắt vẫn không khỏi lộ vẻ kinh hoàng, bèn dịu giọng an ủi :
- Lão đệ bất tất sợ hãi, dẫu mai này giữa đôi bên thương lượng kết quả ra sao thì cũng không có lý do sát hại lão đệ, bổn nhân là Huỳnh kỳ thủ tịch hộ giáo phía bên này, lời hứa của bổn nhân, lão đệ hãy tuyệt đối tin tưởng.
Phương Huyền Niên cúi đầu :
- Đa tạ hộ giáo!
- Kể từ khi tòng sư luyện võ, lão đệ có từng một mình đi lại trong chốn giang hồ không?
- Không!
- Vậy lão đệ không biết chút gì về những sự kiện trong giới võ lâm hiện nay ư?
- Chỉ biết được chút ít!
- Nghe ai nói vậy?
- Nghe một vị Cát sư phụ nói lúc ở Tứ Phương bảo!
- Vị Cát sư phụ ấy đã nói những gì?
- Vị ấy bảo, hồi mấy năm trước trong võ lâm có một Lệnh Hồ đại hiệp rất chính trực, nhưng sau cùng đã bị độc thủ của Thiên Ma giáo, trong một đêm trăng tối gió cao, cả gia đình mấy trăm người thảy đều

táng mạng, không một ai sống sót. Hiện nay, chủ nhân Tứ Phương bảo chính là đang đối địch với Thiên Ma giáo.
- Vậy họ có cho lão đệ biết vì lẽ gì lệnh sư với họ đã đứng cùng một phía không?
- Không!
- Và lệnh sư cũng không đề cập đến ư?
- Vâng!
- Vậy nội thương của lão đệ đã hoàn toàn bình phục chưa?
Phương Huyền Niên kinh ngạc :
- Sao hộ giáo biết vãn sinh thọ nội thương?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Vì lúc lệnh sư phóng hỏa thiêu hủy Thái Bình sơn trang của Tụ Thủ Thần Y, bổn tọa cũng đang có mặt tại đó, nếu không phải vì cầu y thì lệnh sư đâu đến đó làm gì!
- Tính khí của hai vị gia sư thật quá nóng nảy, nhưng vãn sinh rất lấy làm lạ, vì lẽ gì sau này Tụ Thủ Thần Y vẫn chịu chữa trị cho vãn sinh? Nếu là kẻ khác, nhất định là không bao giờ chịu làm như vậy. Theo vãn sinh nghĩ, có lẽ là vì vị nể Ôn đại quan nhân.
- Đúng vậy! Đó hoàn toàn là nhờ ở Ôn đại quan nhân. Tuy nhiên, theo bổn tọa suy đoán, nội thương của lão đệ nhất định là chưa hoàn toàn tuyệt gốc.
Phương Huyền Niên lại kinh ngạc :
- Hộ giáo thật là nhãn lực siêu phàm!
Do Nhân Kiệt lắc đầu cười :
- Đó chẳng dính dáng gì đến nhãn lực cả. Sau này lão đệ lăn lộn nhiều trên chốn giang hồ thì cũng hiểu ra dễ dàng thôi!
- Hộ giáo muốn nói...
- Hẳn là hai vị lệnh sư hiểu rất rõ điều ấy. Thiên Ma giáo một ngày chưa trừ diệt, thì bệnh căn của lão đệ ắt chưa được trị dứt, và cũng tương tự, một khi Thiên Ma giáo bị tiêu diệt, cũng không ai dám bảo đảm là Tụ Thủ Thần Y chắc chắn chịu chữa cho lão đệ hoàn toàn bình phục.
Phương Huyền Niên thừ ra một hồi, mới nhướng mắt ngập ngừng nói :
- Hộ giáo cho là Ôn đại quan nhân và Tụ Thủ Thần Y, chẳng qua chỉ là mượn vào nội thương của vãn sinh mà lợi dụng gia sư ra sức cho họ ư?
- Nếu như hai vị lệnh sư hôm nay từ chối tham gia vào trận tuyến của họ, lão đệ nghĩ là Tụ Thủ Thần Y sẽ còn tiếp tục điều trị cho lão đệ hay không?

Phương Huyền Niên cúi đầu lặng thinh, hồi lâu không nói gì nữa.
Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng thở dài, lại hỏi :
- Lão đệ bị điểm huyệt, có vận khí hành công được không?
Phương Huyền Niên gật đầu :
- Được!
- Khi hành công có cảm thấy gì khác lạ không?
- Vãn sinh theo nhị vị ân sư luyện tập pho Song Long chưởng, pho chưởng pháp này tinh hoa đều ở chiêu sau cùng là "Song Long bát thức", bởi chân lực bị hạn chế, không sao phát huy được tâm thức sau cùng đó nữa, nếu không vậy thì vãn sinh đâu bị bắt đến đây.
- Còn về khinh công thì sao?
Phương Huyền Niên đáp :
- Trong vòng mười dặm không bị ảnh hưởng, hơn nữa thì sẽ có cảm giác như lực bất tòng tâm.
Do Nhân Kiệt gật gật đầu, đứng lên đi ra đại sảnh đảo quanh một vòng, lúc này chừng khoảng canh ba, người hầu đều đã ngủ say, trong ngoài đều hết sức tĩnh lặng.
Chàng trở vào nội thất, tiện tay cài then lại, sau đó đến giải huyệt cho Phương Huyền Niên.
Phương Huyền Niên hết sức kinh ngạc nói :
- Hộ giáo... định... thả vãn sinh đào tẩu ư?
- Tổng đàn này canh phòng rất nghiêm ngặt và kiên cố, lão đệ liệu trốn thoát được chăng?
- Vậy sao hộ giáo lại giải huyệt cho vãn sinh?
- Giải huyệt cho lão đệ đương nhiên là để lão đệ tiện bề thoát thân, nhưng có điều là hiện chưa phải lúc, mong rằng trước khi thời cơ ấy đến, lão đệ hãy giả như vẫn còn bị khống chế, hiểu không?
Phương Huyền Niên cảm kích gật đầu, ra vẻ đã hiểu.
Do Nhân Kiệt đưa tay chỉ chiếc giường nói :
- Lão đệ hãy ngủ một giấc trước đã! Bổn tọa còn có một gian thư phòng ngoài kia, ngày mai có lẽ bổn tọa không rảnh để đến với lão đệ, hãy nhớ kỹ, tuyệt đối không được để bại lộ, dù là đối với người hầu.
Sáng hôm sau, Do Nhân Kiệt lại đến chỗ Kim Hoa Ma.
Kim Hoa Ma đưa chàng vào trong nội thất, nôn nóng hỏi :
- Đã bắt được một tên tiểu tử phải không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu, buông tiếng thở dài thậm thượt, đoạn nói :
- Thôi đừng nhắc đến nữa!
Kim Hoa Ma kinh ngạc :
- Sao vậy?

Do Nhân Kiệt lại thở dài :
- Chính vì việc ấy mà Công Tôn mỗ với Tam giáo chủ đã mất hòa khí...
- Vì sao?
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Tiểu đệ nói "Tên tiểu tử ấy đã là đồ đệ của Hắc Bạch song quái, vậy thì Ngọc Lang hộ giáo đã được cứu rồi..." ngờ đâu tiểu đệ chưa kịp nói hết lời, Tam giáo chủ đã sầm mặt lạnh lùng bảo "Cô gia nhận thấy thân giá của tên tiểu tử ấy không chỉ có vậy thôi"!
Kim Hoa Ma tái mặt :
- Vậy Tam giáo chủ định dùng tên tiểu tử ấy để làm gì?
Do Nhân Kiệt cười áo não :
- Thích lão hỏi vậy há chẳng thừa lắm ư?
Kim Hoa Ma nghiến răng keng két, mặt mày tái ngắt, hồi lâu không thốt nên lời.
Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng nói :
- Chẳng hay Thích lão có nghĩ đến điều này chăng?
Kim Hoa Ma ngẩng lên trố mắt hỏi :
- Điều gì?
- Tiểu đệ thấy... Ngọc Lang hộ giáo dường như nên đổi một chỗ dưỡng thương khác, hơn là cứ ở mãi trong Tổng đàn...
Kim Hoa Ma chơm chớp mắt, liền hiểu ra, bèn vội gật đầu nói :
- Phải, phải... lão phu cũng có ý ấy... Đa tạ Công Tôn huynh đã... chỉ điểm cho... Nếu Công Tôn huynh không bận việc gì, trưa nay hãy ở lại đây uống chung rượu được chăng?
Vào lúc trưa chiều, Kim Hoa Ma mặt mày tươi rói tiễn Do Nhân Kiệt ra về. Do Nhân Kiệt rời khỏi Huyết Chưởng đường, lại đến gặp Dâm Hồ.
Dâm Hồ đã thảo xong bức thư, quả nhiên thư viết rất sâu sắc. Xem xong, Do Nhân Kiệt luôn miệng khen hay.
Sau khi phái người đưa thư đi, Do Nhân Kiệt lại viện cớ đến tiểu trấn dưới chân núi một lần nữa.
Đêm hôm sau, trong Tổng đàn Thiên Ma giáo bỗng xảy ra một việc hết sức khủng khiếp.
Đó là khi Do Nhân Kiệt từ ngoài vào, bỗng nhận được thiếp mời của Kim Hoa Ma, người cùng được mời gồm có Kim Bút đường chủ Kiều Bán Sơn, Nga Mi Đao đường chủ Tang Nguyên Hương, cùng toàn thể hộ giáo, trên thiếp mời ghi rõ là mừng thọ sáu mươi của Kim Hoa Ma.
Kết quả, sau ba tuần rượu, tất cả mọi người dự thảy đều trúng độc

ngã lăn, miệng sùi bọt trắng, bất tỉnh nhân sự.
Cùng trong lúc ấy, hai Huỳnh kỳ hộ pháp Huyết Chưởng đường đã lẻn vào chỗ ở của Do Nhân Kiệt, khống chế Phương Huyền Niên mang đi mất.
Khi Dâm Hồ hay tin từ nội cung ra đến thì Kim Hoa Ma cùng một số tâm phúc đã chẳng rõ đi đâu mất biệt. Cũng may trong rượu chỉ là thuốc mê, khi được cứu chữa thảy đều hồi tỉnh. Sau khi biết rõ sự thật, mọi người đều toét miệng mắng chửi lão ma không thôi.
Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang giận run, trong Tổng đàn chỉ có ba đường, chẳng ngờ bỗng chốc đã phản lại hai, vậy cũng không đến đỗi, điều trọng yếu nhất là để mất ái đồ của Hắc Bạch song quái, mai này lấy gì để trao đổi Giải phó đường chủ đây?
Kiều Bán Sơn nhảy cẫng rống lên :
- Tổ bà cái lũ khốn kiếp! Tam giáo chủ hãy hạ lệnh đi, mỗ tức khắc dẫn đường đuổi theo, nếu mà không bắt được lão tặc ấy mang về, Hắc Thiên Vương chẳng kể là do cha mẹ sinh thành!
Dâm Hồ liền khoát tay :
- Được, đi mau! Nếu không đuổi kịp lão tặc thì hãy truyền dụ của cô gia đến các Phân đàn, nội trong nửa tháng phải san bằng hết tất cả ngân hiệu Thích Lý của lão tặc đó!
Sau khi Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn dẫn người đuổi theo, Dâm Hồ liền chỉ phái Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh thay thế chức Đường chủ Huyết Chưởng đường và định ngày mai sẽ cử hành hội nghị toàn giáo, phân phối lại nhân sự và chỉnh đốn triệt để biên chế Tam đường.
Đêm hôm ấy đã khiến cho thời gian ngủ tuy ít còn chừng hai canh, song Do Nhân Kiệt lại ngủ một giấc ngon lành và cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết.
Giờ đây, sứ mạng của chàng đa số đã đạt thành, các phần tử tinh anh của Thiên Ma giáo đã bị diệt trừ gần hết, kể từ nay lại chuyển sang một giai đoạn khác, vì để đối phó với nhóm người Đỗ Môn tú sĩ, chàng chẳng thể không giữ lại cho Thiên Ma giáo một chút thực lực, ngỏ hầu triệt tiêu lẫn nhau.
Còn về Phương Huyền Niên, chàng chẳng qua đã mượn tay Kim Hoa Ma đưa y ra khỏi Tổng đàn. Chàng đã giải huyệt cho y và bắt liên lạc với Hắc Y Hiệp Trịnh Tráng Vi, cho dù Phương Huyền Niên chẳng thể tự mình thoát thân được, thì ân sư và Tam nghĩa cũng sẽ tìm cách giải cứu giữa đường, chàng không cần bận tâm đến việc ấy nữa.
Ngày mai, sau khi hội nghi quái quỷ kia kết thúc là chàng đã có thể

chính thức từ giã Tổng đàn Thiên Ma giáo này. Hiện giờ, điều khiến chàng phân vân là sau khi rời khỏi Tổng đàn Thiên Ma giáo, chàng sẽ phải đi về đâu?
Hôm ở tiểu trấn, chàng vốn đã bàn bạc xong xuôi với Hắc Y Hiệp, đợi khi nào Thiên Ma giáo khởi binh tấn công Quân Sơn, sư đồ chàng và Tam nghĩa sẽ cùng đến Nhạc Dương ngồi không hưởng lợi, nắm lấy thời cơ thích đáng lần lượt tiêu diệt hết dư đản của hai tà giáo ấy.
Chẳng ngờ sự việc lại xảy ra ngoài dự liệu, ái đồ của Hắc Bạch song quái bỗng bị Thiên Ma giáo bắt giữa, khiến kế hoạch dự định bắt buộc phải sửa đổi.
Sau khi chàng bộc lộ mặt thật nói rõ nguyên nhân và hậu quả việc Song quái bị Thiên Đạo giáo lợi dụng, Phương Huyền Niên đã tự tay viết một thư để lại, vì để bức thư ấy có thể đến tay Song quái, cho dù chàng biết rõ Quân Sơn chẳng phải là một nơi tốt lành, song cũng đành mạo hiểm đến đó một phen.
Hôm sau, trong Tổng đàn Thiên Ma giáo, đại hội đã được cử hành đúng như đã định, hội trường được đổi ra khoảng đất trống ngoài sơn cốc, một hội nghị nhốn nháo bừa bộn như vậy tất nhiên là chẳng có được kết quả gì.
Tuy nhiên, mục đích triệu tập lần hội nghị này của Dâm Hồ cũng chẳng phải để thảo luận gì cả, chẳng qua vì Huyết Chưởng đường và Kim Bút đường hiện nay đã quá lộn xộn, y định tổng kết nhân số ba đường rồi chia đều ra mà thôi.
Sau khi hội nghị kết thúc, Do Nhân Kiệt gặp Dâm Hồ đưa ra hai kiến nghị, một là tức tốc phái người đi mời Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ về Tổng đàn, hai là để chàng dẫn theo hai Hắc kỳ hộ giáo mới được thăng nhiệm xuống núi tiếp viện cho Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn.
Dâm Hồ đương nhiên là ưng thuận ngay. Thế là, Do Nhân Kiệt liền thu xếp qua loa, chỉ mang theo những gì thật cần thiết, cùng hai Hắc kỳ hộ giáo lên đường ngay đêm hôm ấy.
Hai Hắc kỳ hộ giáo ấy, một là Hắc Tâm Phán Quan Ứng Kỳ Xương, và một là Trường Tụ Lang Quân Tuyên Công Nghĩa. Hai người vốn là Huỳnh kỳ hộ pháp thuộc Nga Mi Đao đường, bởi phen này bắt được Phương Huyền Niên nên được thăng làm hộ giáo sau Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô và Phong Vân Chưởng Tố Nguyên Bồi.
Do Nhân Kiệt sở dĩ trước lúc ra đi đã chọn hai người này theo cùng đương nhiên là phải có nguyên nhân. Chàng đã sớm biết họ lúc còn ở Nga Mi Đao đường, tuy hai người võ công chẳng phải bậc nhất,

song còn hiểm độc đáng sợ hơn cả Ngũ Toàn Sơn Nhân và Hắc Thiên Vương.
Trước đây, chàng từng có hỏi thăm gã Huỳnh kỳ hộ đàn hầu cận về lai lịch và xuất thân của hai Hắc kỳ hộ giáo này, nghe gã Huỳnh kỳ hộ đàn ấy nói, Trường Tụ Lang Quân Tuyên Công Nghĩa nguyên là một tiểu phổ ky của một tiêu cục ở Kim Lăng, bởi tay áo dài múa hay nên quen biết rất nhiều người quyền quý. Kết quả chỉ mấy năm trời, vị tiêu cục chủ bởi bồi thường quá nhiều nên gia tài khách kiệt, trong khi ấy Tuyên Công Nghĩa chỉ một đêm đã trở thành hào phú, sự lắc léo bên trong dĩ nhiên là chẳng khó hiểu ra.
Sau khi Tuyên Công Nghĩa làm chủ tiêu cục ấy, do biết cách giao thiệp với giới hắc đạo, tài thế mỗi ngày một thêm phát triển, và y vốn đã biết chút ít võ công, bởi giàu có cần phải tự bảo, nên lại cố gắng rèn luyện thêm vài năm nữa, sau cùng y đã luyện thành một pho chưởng pháp, bỗng chốc đã đứng trong hàng ngũ danh thủ võ lâm.
Về sau, khi Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền cùng Kim Bút Tứ Hữu càn quét giới tà phái hắc đạo, Tuyên Công Nghĩa sợ Kim Lăng công tử Hồ Dật vạch trần tội ác, mới đầu nhập Thiên Ma giáo. Lúc bấy giờ đang trong thời kỳ tổ chức, cũng giống như Kim Hoa Ma, dùng tài lực để đổi lấy một chiếc ghế hộ pháp.
Còn Hắc Tâm Phán Quan Ứng Kỳ Xương thì xuất thân từ một tên hộ khoái, thuở niên thiếu từng được dị nhân truyền thụ võ công cũng khá cao cường, từ lúc làm bộ khoái trong huyện đường Lạc Dương, nhờ có năng lực xuất chúng nên rất được quan huyện trọng vọng, từ đó y bắt đầu lợi dụng quyền thế.
Hễ người trong giới hắc đạo mà lọt vào tay y, nếu có tài sắc lo lót thì y sẽ tìm cách phóng thích, còn như không, việc nhỏ hóa to, không mất mạng thì cũng bị lột da, chính vì vậy mà y đã có ngoại hiệu Hắc Tâm Phán Quan.
Ứng Kỳ Xương này tuy không lớn chức, song tiền tài thì tích lũy rất nhiều. Năm nọ, có lẽ y đã hết thời vận, trong khi tiến hành tra phá một vụ án trộm, y đã sinh tâm thèm muốn vợ của tên trộm, chẳng ngờ người đàn bà ấy là một nữ ma vương, luyện được một pho Truy Hồn Đinh bách phát bách trúng, ngay khi y ghìm ngựa dừng thương, tâm thần đang ngây ngất thì bất ngờ một mũi Truy Hồn Đinh bay đến, y trở tay không kịp liền ngã gục.
Bởi có điều e ngại nên người đàn bà ấy đã không lấy mạng y. Sau đó, y tự biết không thể nào tiếp tục đứng chân tại đó nữa, bèn đang đêm đến Cửu Cung sơn đầu nhập Thiên Ma giáo.
Sau khi được biết sự tích xấu xa của hai Hắc kỳ hộ giáo này, Do

Nhân Kiệt kể từ đó đã có ý định trừ đi, nay cơ hội đã đến, lẽ dĩ nhiên chàng chẳng thể bỏ qua.
Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa đâu biết số chết đã đến, lại còn hết sức vui mừng bởi được Huỳnh kỳ thủ tịch hộ giáo lưu tâm đến, nghĩ rằng nếu được theo bên chàng, tiền đồ ắt sẽ vô tận.
Hôm ấy, ba người đã đến Phân đàn Gia Ngư. Sau khi hỏi thăm, được biết ba hôm trước, Kim Hoa Ma với Kiều Bán Sơn quả có dẫn theo một số người lần lượt đi ngang qua đây, nhưng hai nhóm người đều không dừng chân ở Phân đàn, nên Phân đàn không hề biết trong Tổng đàn đã xảy ra đại sự như vậy.
Thật ra, Kim Hoa Ma sẽ đưa Phương Huyền Niên đến đâu, Do Nhân Kiệt hiểu rõ hơn ai hết. Sở dĩ chàng giả vờ tra hỏi là muốn qua đó làm giảm sự chú ý của Tam hồ, sau này chàng đột ngột mất tích sẽ không lần ra được đầu mối.
Rời khỏi Gia Ngư, ba người tiếp tục tiến bước về phía Nhạc Dương. Hôm ấy, họ đến Lâm Tương, Do Nhân Kiệt nhận thấy đã đến lúc hạ thủ rồi.
Trước tiên, chàng bảo Trường Tụ Lang Quân Tuyên Công Nghĩa đến Phân đàn ở ngoài thành hỏi về hành tung của Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn. Sau đó, chàng bảo Hắc Tâm Phán Quan đi vào trong rừng trúc ở sau viện với thủ pháp Đại Cầm Nã do Kỳ Chính Thủ dạy cho kềm chế cổ tay trái y, sau khi kể rõ hết tội trạng mới một chưởng kết liễu tính mạng Hắc Tâm Phán Quan.
Lát sau, Trường Tụ Lang Quân về đến, báo cáo là Phân đàn không hề biết gì về tin tức liên quan đến Kim Hoa Ma và Hắc Thiên Vương. Sau cùng y hỏi :
- Ứng Kỳ Xương đâu?
- Ứng hộ giáo bảo là vào trong rừng trúc phía sau dạo chơi, chẳng hiểu sao đến giờ vẫn chưa thấy về đến?
Trường Tụ Lang Quân chau mày :
- Y thật là thanh thản, trong lúc này mà còn có hứng thú đi dạo chơi, để Tuyên mỗ đi gọi y về, tuyến đường này đã không có tin tức, mọi người phải cùng nhau bàn bạc mới phải.
Do Nhân Kiệt đứng lên nói :
- Chúng ta cùng đi xem thử!
Vào đến trong rừng trúc, Trường Tụ Lang Quân phát hiện tử thi của Hắc Tâm Phán Quan, tiếng kinh hãi chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì tử huyệt sau gáy đã bị điểm trúng.
Do Nhân Kiệt mai táng hai người tại chỗ, sau đó ung dung trở vào khách điếm, rồi lại đi đến Phân đàn ở ngoài thành, gặp Phân đàn chủ

hỏi :
- Ứng hộ giáo và Tuyên hộ giáo có đến đây hay không?
Phân đàn chủ Lâm Tương ngạc nhiên nói :
- Tuyên hộ giáo chẳng phải mới vừa từ đây về sao?
- Còn Ứng hộ giáo?
Phân đàn chủ lắc đầu :
- Ứng hộ giáo không thấy đến đây!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, vờ sầm mặt nói :
- Bổn tọa thấy hai người này nhất định đã có vấn đề, hãy cấp tốc báo về Tổng đàn, cứ bảo đó là lệnh của bổn tọa, bảo Tổng đàn hỏa tốc tăng phái nhân thủ đến Lâm Tương trợ sức, nếu hai người nếu không phải đã bội phản, thì chắc là vùng này không được an ninh, nếu đúng là tình hình bất an ninh thì trách nhiệm của quý Phân đàn chẳng phải nhẹ, bổn tọa cần phải điều tra kỹ càng mới được!
Đoạn chàng với bộ mặt đầy giận dữ sải bước rời khỏi Phân đàn để lại muôn vàn lo lắng và kinh hoàng cho Phân đàn chủ ấy từ từ nếm trải.
Do Nhân Kiệt ra khỏi Phân đàn Lâm Tương, vào trọ trong một khách điếm khác, đến khi trời tối mới rón rén ra khỏi thành, lên đường đến Nhạc Dương.
Vào lúc trời vừa hừng sáng, chàng gõ cửa một hiệu bạc trong thành Nhạc Dương, đưa ra chiếc Ngọc Diệp Kim Hoa Lệnh, liền được cung kính dẫn vào một gian thượng phòng nơi hậu viện.
Chừng nửa giờ sau, Kim Hoa Ma được tin đến nơi.
Do Nhân Kiệt vừa thấy khí sắc của lão ma, biết ngay Phương Huyền Niên đã bình an thoát thân, chàng không muốn giả vờ quá mức, bèn thẳng thắn nói :
- Tên tiểu tử ấy đã gặp rắc rối phải không?
Kim Hoa Ma tức tối giậm chân, hồi lâu mới hậm hực nói :
- Lão tặc Liễu Tử Phong thật là khốn kiếp, chẳng dính dáng gì đến lão mà lão cũng nhúng tay vào, đã cùng mấy lão quỷ ở Thiên Sơn giữa đường cướp mất tên tiểu tử ấy...
Do Nhân Kiệt thầm cười khẩy, lão ma đầu chỉ biết oán trách người ta mà không chịu tự xét mình, với bao tội ác lão đã gây ra, nếu lão nhân gia ấy không vị tình biểu huynh đệ thì đến mười Kim Hoa Ma cũng đã mất mạng từ lâu rồi, song ngoài miệng vẫn khuyên giải :
- Thích lão không nên nóng giận, tên tiểu tử ấy vốn không nằm trong kế hoạch của chúng ta, giờ mất đi cũng chẳng hề gì, việc này để Công Tôn mỗ lo liệu được rồi!
Kim Hoa Ma nguôi giận phần nào, bỗng hỏi :

- Sau khi lão phu rời khỏi, tình hình trong giáo ra sao? Vu Mã Ngũ Lang có phái người đuổi theo không?
- Tiểu đệ đến đây chính là vì việc ấy, người phụng mệnh đuổi theo là Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn, có lẽ y đã dẫn theo khoảng hơn hai mươi người.
- Tốt lắm! Lão phu đang bực tức không nơi phát tiết, tên đần độn ấy đến đây thật là đúng lúc, để hắn nếm thử thủ đoạn của lão phu một phen cho biết.
- Thích lão đương nhiên là chẳng bận tâm đến hạng ấy, nhưng còn một việc khác, Thích lão cần phải lo toan trước mới được!
- Việc gì?
- Nếu Kiều Bán Sơn không tìm gặp Thích lão, có thể họ sẽ nhắm vào các hiệu bạc của Thích lão, Thích lão nên nghĩ cách ứng phó sớm là hơn!
Kim Hoa Ma giật mình kinh hãi :
- Bọn họ định làm vậy thật ư?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Thật hoàn toàn, và không lâu lắm đâu!
Kim Hoa Ma cuống lên :
- Vậy thì phiền lão đệ dẫn người đến các hiệu bạc kết toán giùm lão phu được chăng?
Do Nhân Kiệt thầm nhủ, nếu là Ác Quân Bình thật, đây quả là một công việc cầu mong mà chẳng được, nhưng thiếu gia đây thì không có thời gian rảnh rỗi đến vậy đâu!
Kim Hoa Ma thấy chàng lặnh thinh, lại giục :
- Thế nào?
Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài :
- Lẽ ra là tiểu đệ phải ra sức, nhưng có điều tiểu đệ chỉ một lòng nghĩ đến sức khỏe của Ngọc Lang lão đệ, nhận thấy việc kết thúc hiệu bạc tuy rằng quan trọng, nhưng vẫn không thiết yếu bằng lấy được dược phương của Tụ Thủ Thần Y.
Kim Hoa Ma phấn chấn tinh thần :
- Vậy lão đệ đã có cách lấy được dược phương rồi phải không?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Vâng! Tiểu đệ đang định cải trang đến Huê Dung một chuyến, tìm ra căn cứ địa của đối phương trước hầu tùy cơ hành sự.
Kim Hoa Ma vội nói :
- Vậy thì lão phu phái người khác cũng được!
Đoạn lão ma ra lệnh bày tiệc khoản đãi chàng.
Do Nhân Kiệt nghỉ lại trong hiệu bạc một ngày, hôm sau bảo là đến

Huê Dung, song thật ra là chàng lại đi đến Quân Sơn.
Sau khi Do Nhân Kiệt giả làm một ngư dân lên bờ tại Quân Sơn, nhờ vào dấu tay và ám hiệu, trên đường không gặp một cản trở nào, thuận lợi đi đến ngôi miếu hoang ở hậu sơn.
Vào đến đại điện, khi vừa định bấm nút cơ quan, chàng bỗng thoáng động tâm, bèn vội từ trong lòng lấy ra phong thư và Ngọc Diệp Kim Hoa Lệnh mang giấu dưới đáy khám Phật. Sau đó mới phát động cơ quan, chậm rãi đi xuống bí động.
Đi vào gian đại sảnh dưới lòng đất, chàng trông thấy Tụ Thủ Thần Y với Thần Hành Vô Ảnh đang ngồi chơi cờ, còn Đỗ Môn tú sĩ thì choàng tay qua vai một mỹ nhân, ngồi bên lẳng lặng xem hai người giao chiến.
Mỹ nhân trong vòng tay Đỗ Môn tú sĩ chẳng phải ai khác, chính là Hỏa Cơ Giải Y Lôi! Bởi tuy chàng đã cải trang, nhưng không thay đổi diện mạo, nhìn bề ngoài vẫn là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết chính hiệu.
Đỗ Môn tú sĩ thấy Hỏa Cơ sững sờ ra đó, cười ha hả nói :
- Ôn mỗ nói thế nào? Nàng bảo không tin trong Thiên Ma giáo có nhân vật cấp hộ giáo là người của phía Ôn mỗ, bây giờ đã tin chưa nào?
Do Nhân Kiệt tiến tới lần lượt chào ba lão ma, đoạn quay sang Hỏa Cơ vòng tay thi lễ.
Hỏa Cơ đỏ bừng mặt lẩm bẩm :
- Nô gia vẫn không sao tin được... Thật là quái lạ, y ở bên ấy... luôn trung thành tận tụy, đưa ra nhiều kế sách cho Thiên Ma giáo, không hề có chút sơ hở, nô gia không tin một con người có thể ngụy trang xác thực đến vậy!
Đỗ Môn tú sĩ lại cười ha hả nói :
- Nàng phải cảm tạ y mới đúng! Nếu y mà không giả dạng xác thực thì nàng ngày hôm nay đâu có ở đây? Ha ha ha ha! Ha ha ha ha!
Hỏa Cơ đỏ bừng mặt, nhưng đó là thẹn thùng chứ không phải xấu hổ.
Do Nhân Kiệt thầm nghĩ, Dâm Hồ mà trông thấy cảnh tượng này, chẳng rõ sẽ cảm thấy ra sao?
Đỗ Môn tú sĩ chỉ tay nói :
- Hãy ra phía sau rửa mặt, từ nay không cần xuất hiện với bộ mặt ấy nữa rồi!
Hỏa Cơ lại sững sờ :
- Sao? Người này... không phải Ác Quân Bình ư?
Đỗ Môn tú sĩ cười to :

- Đây gọi là trong trò có trò, chính là một kiệt tác đắc ý nhất trong đời Ôn mỗ; người này thật là ai, lát nữa nàng sẽ rõ ngay!
Do Nhân Kiệt rửa xong mặt trở ra.
Hỏa Cơ quả nhiên kinh ngạc đến tột độ, trố to mắt nhìn Do Nhân Kiệt từ đầu đến chân hết lượt này đến lượt khác, như không dám tin Ác Quân Bình Công Tôn Tiết với chàng thanh niên anh tuấn trước mắt lại là một người.
Do Nhân Kiệt hiểu rất rõ, bất luận ở trong Tổng đàn Thiên Ma giáo hay ở trước mặt Đỗ Môn tú sĩ bây giờ, ánh mắt của đối phương đều có thể mang đến họa sát thân cho kẻ bị nhìn, do đó chàng lại quay người đi đến bên bàn cờ, cười nói :
- Hai vị tiền bối thắng bại thế nào?
Đỗ Môn tú sĩ đi theo cười tiếp lời :
- Thôi được rồi, hai vị đã đấu nhau suốt cả đêm, cũng nên ngưng nghỉ dưỡng thần đi thôi!
Tụ Thủ Thần Y đứng lên nói :
- Được, được, tạm ngưng cái đã, lát nữa hãy đấu tiếp!
Thần Hành Vô Ảnh đưa tay cản lại nói :
- Không được!
Tụ Thủ Thần Y trố mắt :
- Sao lại không được?
- Hết ván này rồi muốn đi đâu thì đi!
- Hai ta hễ mỗi lần chơi là mấy mươi ván, lâu lâu một ván chưa kết thúc thì có gì đáng kể chứ?
- Thôi đi, lão phu khó khăn lắm mới...
Tụ Thủ Thần Y cười ha hả :
- Nói tiếp đi, khó khăn lắm mới sao hả? Ha ha ha ha, khó khăn lắm chơi suốt cả đêm mới giành được chút ưu thế trong ván cờ này phải không?
Thần Hành Vô Ảnh nắm lấy tay áo không chịu buông nói :
- Bất luận thế nào, ván cờ này cũng phải chơi cho song đã!
Đỗ Môn tú sĩ khoát tay cười nói :
- Cứ chơi cho xong đi, đã chơi suốt cả đêm rồi, chỉ một ván nữa thì có gì là đáng kể?
Đoạn quay sang Hỏa Cơ nói :
- Nàng hãy ra sau bảo chuẩn bị rượu thịt, sẵn tiện phái người đi tìm Hà sư phụ, cho y biết là Do tổng tiêu đầu đã về đến rồi!
Hỏa Cơ lãnh mệnh bỏ đi, trước khi đi còn lén ném cho Do Nhân Kiệt một cái liếc mắt.
Do Nhân Kiệt tảng lờ, nhưng lòng không khỏi than thầm, rõ là một

người đàn bà vô sỉ và không biết chết sống, trước mặt tình nhân mới mà còn dám lẳng lơ thế này!
Tụ Thủ Thần Y ngồi trở xuống, ngẩng lên cười nói :
- Ván này tuy xem ra lão huynh có phần chiếm ưu thế, nhưng chưa chắc đã giành được phần thắng, hà tất phải quan trọng hóa như vậy chứ?
Thần Hành Vô Ảnh trỏ vào bàn cờ nói :
- Thôi, đi đi!
Tụ Thủ Thần Y thoáng nhìn trên bàn cờ, đoạn đưa tay đi cờ, thế là ván cờ bỏ dở lại được tiếp tục.
Đỗ Môn tú sĩ mỉm cười ngoắc tay với Do Nhân Kiệt nói :
- Chúng ta đến kia ngồi đi!
Sau khi yên vị, Đỗ Môn tú sĩ hỏi :
- Tại sao chưa mang được tên tiểu tử ấy ra, phải chăng đã bị Thiên Hồ mang về Thanh Thạch lãnh, chưa có cơ hội hạ thủ?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Sự việc diễn biến hoàn toàn vượt ngoài dự tính!
- Sao nào?
- Khi được Duẫn Đoan Huê sư phụ báo tin, ba hôm sau tên tiểu tử ấy bỗng bị Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ cướp mang đi mất, hiện nay trong Tổng đàn Thiên Ma giáo đã rối bời lên vì việc ấy...
Đỗ Môn tú sĩ kinh ngạc :
- Sao? Kim Hoa Ma đánh cướp tên tiểu tử ấy để làm gì?
- Thích lão ma có một người con trai tên là Thích Ngọc Lang, ngoại hiệu Hoa Hoa công tử, cũng là một hộ giáo, chẳng rõ đã bị mắc chứng nghi nan gì, nhưng theo lời lão ma thì chứng bệnh của Thích Ngọc Lang chỉ Thi tiền bối mới có khả năng chữa trị. Do đó, theo vãn bối suy đoán, lão ma sở dĩ làm vậy có lẽ là để cứu mạng đứa con trai yêu quý của lão.
- Lão ma ấy hiện ở đâu?
- Không nghe tin tức, nhưng vãn bối đoán không lầm, trong vài hôm sắp tới, không chừng lão ma sẽ tự động phái người đến đây thương lượng cũng nên.
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu không nói gì. Song một võ sư từ ngoài đi vào, hai tay dâng lên một phong thư. Do Nhân Kiệt nhận ra ngay đó chính là phong thư Dâm Hồ đã gởi đi hôm trước, chẳng ngờ hôm nay mới đến nơi.
Đỗ Môn tú sĩ xé mở phong thư ra xem vội bất giác buông tiếng cười mũi, khoát tay với gã võ sư nói :
- Hãy bắt kẻ đưa thư chém ngay, sau đó mang thủ cấp đến Gia Ngư

cũng như lần trước!
Gã võ sư đi khỏi, Đỗ Môn tú sĩ mới tiện tay trao thư cho Do Nhân Kiệt.
Do Nhân Kiệt đón lấy, ơ hờ lướt nhìn qua, đoạn trao trả nói :
- Bức thư này vãn bối đã xem qua rồi!
Ngay khi ấy, Hà Đại Bảo tất tả từ ngoài chạy vào, trông thấy Do Nhân Kiệt, y như gặp người thân thiết, mừng rỡ reo lên :
- Lão đệ đã về đến rồi ư?
Do Nhân Kiệt tươi cười đứng lên, hai người ôm chầm lấy vỗ vai nhau hết sức thân thiết. Hồi lâu mới bỏ nhau ra ngồi xuống ghế.
Lát sau, tiệc rượu đã được bày ra, ván cờ giữa Tụ Thủ Thần Y với Thần Hành Vô Ảnh cũng vừa kết thúc.
Thần Hành Vô Ảnh cười rất giòn rã, có lẽ đã gỡ lại được một ván cờ.
Sau bữa tiệc, Do Nhân Kiệt say túy lúy.
Hôm sau, Do Nhân Kiệt tỉnh lại, cởi chiếc hầu bao ra xem xét thật kỹ, sau đó gọi Hà Đại Bảo vào hỏi :
- Hôm qua Hà đại ca đã dìu tiểu đệ vào đây phải không?
Hà Đại Bảo lắc đầu :
- Không, mỗ cũng say khướt, ngay chính mình cũng chả biết đã về phòng bằng cách nào nữa là. Tại sao lão đệ lại hỏi vậy?
- Không có sao cả!
Do Nhân Kiệt lòng thầm cười khẩy, chàng dự liệu chẳng sai, Ôn Tư Quảng đã thừa lúc chàng say rượu, lục soát trong người chàng.
Hà Đại Bảo chau mày nói :
- Mỗ khát nước quá, lão đệ có muốn uống chút trà nóng không?
- Vâng, Hà đại ca hãy đi pha trà, nhân tiện xem quanh đây có ai không, nếu có phát hiện gì, cứ làm ngơ như không trông thấy, đại ca có hiểu ý tiểu đệ không?
Hà Đại Bảo gật đầu :
- Hiểu!
Lát sau, trà nóng mang đến, Do Nhân Kiệt khẽ hỏi :
- Thế nào?
Hà Đại Bảo lắc đầu :
- Quanh đây không một bóng người! Nghe đâu lão Ôn Tư Quảng đã đến Huê Dung, họ Thi và họ Thái thì chơi cờ ở tiền sảnh, chỉ có bảy tám tên võ sư chơi bài trong sương phòng phía trước.
- Trong thời gian tiểu đệ vắng mặt, họ đã đối xử với đại ca ra sao?
- Cũng khá tử tế!
- Hằng ngày làm những việc gì?
- Chỉ ăn uống và ngủ thôi!

- Có được tự do đi lại không?
- Đi đâu? Động chút là cơ quan máy móc, cái thì đẩy lên, cái thì kéo xuống, có cái còn phải bấm dài bấm ngắn một hồi lâu, hễ nhìn thấy là đầu óc mỗ muốn nổ tung ra, ngoài lối ra vào khách sảnh, phòng ngủ và nhà bên, mỗ chẳng muốn đi đâu cả!
- Vậy là đại ca chẳng biết chút gì về tình hình tại đây ư?
- Mỗ chỉ biết ba tên, mỗi tên đều có đến mấy vợ!
- Các võ sư thường xuyên ra vào có nhiều không?
- Rất ít!
- Ít đến mức nào?
- Cơ hồ cả ngày không thấy một bóng người, hệt như hoàn toàn cách biệt với thế gian bên ngoài vậy!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu nói :
- Tiểu đệ biết rồi!
Hà Đại Bảo ngơ ngác :
- Lão đệ biết gì?
- Lão Ôn Tư Quảng nhất định sẽ chia lòng núi ra làm nhiều khu vực khác nhau, phạm vi sinh hoạt của chúng ta bây giờ chỉ là một bộ phận nhỏ, khi cần giải quyết sự vụ trọng yếu hoặc tiếp kiến các tâm phúc khác, hẳn là ở một nơi khác. Kể từ khi đại ca có mặt tại đây, cũng chưa từng gặp Duẫn Đoan Huê phải không?
- Mỗ chưa hề gặp một người nào trong tiêu cục cả!
- Còn Hắc Bạch song quái?
- Phải hai lão quái vật lưng khòm, râu dài trông giống như Nam Cực tiên ông hay không?
Do Nhân Kiệt mừng rỡ :
- Phải, hai người ấy hiện ở đâu?
- Ở một nơi khác, thủ tục ra vào hết sức phiền phức, mỗ chỉ theo hai võ sư vào đó một lần thôi!
- Vào đó chi vậy?
- Dọn dẹp phòng khách cho hai lão ấy!
- Đại ca còn nhớ lối vào không?
- Không nhớ rõ!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi :
- Vậy việc ăn uống mỗi ngày ba bữa do ai mang vào?
- À, một nữ nhân hay mặc áo đỏ thường ở trong đại sảnh xem họ Thi với họ Thái chơi cờ ấy!
Do Nhân Kiệt thoáng kinh ngạc :
- Hỏa Cơ ư?
Hà Đại Bảo lắc đầu :

- Mỗ không rõ y thị là cái gì cơ!
Do Nhân Kiệt lẩm bẩm :
- Lạ thật, chẳng rõ Ôn Tư Quảng thủ đoạn cao minh hay là Hỏa Cơ có điểm độc đáo, chẳng mấy chốc đã thân mật đến mức như vậy...
- Thân mật cái mốc xì!
- Hà đại ca nói vậy là sao?
- Y thị đúng là một người đàn bà hạ tiện, bất kỳ ai cũng làm chồng được cả!
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Ngay cả ngoại hiệu của y thị, Hà đại ca cũng không biết, sao lại biết y thị bất kỳ ai cũng làm chồng được?
- Mỗ đã chính mắt trông thấy!
- Hà đại ca đã thấy gì?
- Thấy y thị hễ có cơ hội là liếc mắt đưa tình lão họ Thi!
- Hà đại ca không nhìn lầm chứ?
- Hứ, mỗ đầu óc tối tăm, nhưng đôi mắt thì sáng lắm!
- Cho dù Ôn Tư Quảng không có mặt, nhưng chả lẽ y thị không sợ Thái Công Minh trông thấy hay sao?
- Lão họ Thái hễ châu đầu vào bàn cờ là ngay cả cha mẹ họ gì cũng quên mất, hơn nữa y thị lại đứng sau lưng lão, làm sao mà trông thấy được?
Do Nhân Kiệt trầm ngâm, chàng nhận thấy bên trong hẳn là phải có vấn đề. Rất rõ ràng, đây quyết không phải chỉ đơn thuần là vấn đề tình dục nam nữ. Dâm Hồ với Ôn Tư Quảng bất luận khía cạnh nào cũng hơn hẳn Tụ Thủ Thần Y. Hỏa Cơ đâu phải không rõ sự tình, không biết lợi hại, cho dù y thị quen thói dâm loàn, nhưng thà tìm bọn võ sư thường còn an toàn và đáng tin cậy hơn lão già họ Thi. Vậy có thể nào là vì y thị bị dược vật của Ôn Tư Quảng khống chế, định cám dỗ lão họ Thi hầu được giải thoát chăng? Chàng càng nghĩ càng nhận thấy rất có khả năng như vậy...
Do Nhân Kiệt đang suy tư, bỗng nghe ngoài vườn văng vẳng có tiếng bình bình vọng vào, như có người đang đập phá gì đó.
Do Nhân Kiệt kinh ngạc nói :
- Có phải bọn võ sư đánh bạo xung đột với nhau đó không?
Hà Đại Bảo lắc đầu cười :
- Không phải đâu!
- Vậy đó là tiếng động gì?
- Hai lão quái vật đập phá đồ đạc đó mà!
- Vẫn thường như vậy ư?
- Ngày nào cũng một hai lần, may là đồ đạc và vách tường đều bằng

đá, không thì đã sụp đổ từ lâu rồi!
Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng thở dài, bất giác sinh lòng thương hại, Kim Hoa Ma vì con trai, Song quái vì ái đồ, đó đều là lẽ thường tình, chỉ khác là Kim Hoa Ma do tự chuốc lấy, còn Song quái thì là tai bay vạ gió, chàng có thể bao che dối gạt Kim Hoa Ma nhưng chàng chẳng thể phó mặc cho Song quái ngày dài sống trong đau khổ.
Thế là, chàng bèn ngồi dậy trên giường nói :
- Hà đại ca hãy ở lại đây, tiểu đệ ra ngoài chốc lát!
Hà Đại Bảo đứng lên theo :
- Mỗ cũng muốn ra ngoài đi dạo một lát!
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Hà đại ca đừng đi theo, tiểu đệ có chút việc cần làm!
- Việc gì vậy?
Do Nhân Kiệt chợt nghĩ đến một vấn đề, nếu chàng trao thư của Phương Huyền Niên cho Song quái, nhất định Song quái sẽ bỏ đi ngay, và như vậy, Ôn Tư Quảng chắc chắn sẽ nghĩ cho chàng, sau đó chàng bỏ đi cũng chẳng mấy khó khăn, nhưng còn Hà Đại Bảo thì sao? Vả lại, Song quái từ lâu ở chốn thâm sơn, ít tiếp xúc với nhân tình thế sự, quanh Quân Sơn toàn là bọn tay sai của Ôn Tư Quảng, không có mệnh lệnh của lão ta, bằng võ lực liệu thoát ra được chăng?
Do đó, chàng bất giác chững bước hỏi :
- Số vàng kia còn không vậy?
Hà Đại Bảo chỉ tay xuống gầm giường :
- Đều ở cả dưới gầm giường đấy! Từ khi lão đệ đi khỏi, lương hướng hằng tháng vẫn được phát, mỗ gom hết vào một chỗ, tổng cộng bao nhiêu mỗ cũng chả biết!
- Hà đại ca có từng ra ngoài lần nào không?
Hà Đại Bảo cười :
- Có đến thành Nhạc Dương vui với các ả thanh lâu một đêm!
- Chỉ một mình ư?
- Không, hai người!
- Ai nữa vậy?
- Mỗ cũng chả biết hắn, chính lão Ôn Tư Quảng đã bảo hắn đi theo, tiền bạc mạnh ai nấy trả, mỗ cũng chả cần thắc mắc...
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Đại ca hãy đến gần đây, tiểu đệ có điều muốn nói.
Đoạn chàng kề tai Hà Đại Bảo thầm thì một hồi, Hà Đại Bảo vừa nghe vừa gật đầu. Sau đó, Hà Đại Bảo cởi áo ngoài ra, lấy hết vàng dưới gầm giường gói lại buộc vào lưng. Xong xuôi, Hà Đại Bảo đi ra

trước, tìm gặp gã võ sư hôm trước và cố lôi kéo đi.
Do Nhân Kiệt chờ cho Hà Đại Bảo đi khỏi một hồi mới rời khỏi thạch thất.
Chàng theo hành lang đi ra tiền sảnh, khi ngang qua cánh cửa đá kia, trong bóng tối cạnh cửa bỗng thò ra hai cánh tay thon mềm, từ sau ôm vòng qua vai và bịt chặt đôi mắt chàng, đồng thời, một giọng trong trẻo khẽ vang lên :
- Hãy đoán xem nô gia là ai?
Do Nhân Kiệt vốn có thể vùng khỏi dễ dàng, song chàng đã đoán ra đối phương là ai, nên đứng yên bất động, lạnh lùng nói :
- Không cần phải đoán, tại hạ chỉ thấy phương giá quả là to gan!
Hỏa Cơ kề miệng vào tai chàng nói :
- Sợ gì kia chứ?
- Phương giá biết đây không phải Tổng đàn Thiên Ma giáo chứ?
Hỏa Cơ cười khẽ :
- Vậy tôn giá có biết ý Ôn đại tú tài kia chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, chỉ có bề ngoài thôi hay không?
Do Nhân Kiệt ngẩn người :
- Phương giá nói sao?
Hỏa Cơ khẽ khúc khích cười :
- Tôn giá không biết thật sự hay giả vờ? Có cần nô gia nói rõ...
- Vậy thì lão giữ phương giá lại để làm gì?
- Lão ta bảo Tụ Thủ Thần Y đã bào chế thuốc cho lão, hiện chỉ còn thiếu hai món thuốc, khi nào có đủ lão sẽ mạnh như long như hổ...
Do Nhân Kiệt ngắt lời :
- Phương giá như thế này, nếu bị võ sư kia vào bắt gặp, phương giá nghĩ là lão họ Ôn không dám giết chết phương giá ư?
Hỏa Cơ thản nhiên cười :
- Nhưng không phải một mình nô gia, mà là cả hai chúng ta!
- Chuyện đùa!
- Sao lại là chuyện đùa?
- Ôn Tư Quảng biết kẻ này không phải hạng người như vậy!
- Vậy thì nô gia sẽ làm cho lão tin, nữ nhân chỉ cần một giọt nước mắt là mạnh hơn trăm ngàn lời biện hộ của nam nhân.
- Đa tạ phương giá đã nhắc nhở, khi nào Ôn Tư Quảng về đến, vì để tự bảo vệ, tại hạ đành nói rõ với lão ta trước!
Hỏa Cơ lại cười :
- Tôn giá không bao giờ làm vậy đâu!
- Vì sao?
- Mỗi người lòng tự hiểu lấy!

- Phương giá tưởng kẻ này đã bị mê hoặc bởi sắc đẹp của phương giá ư?
Hỏa Cơ vẫn lại cười :
- Đương nhiên là tôn giá không bao giờ chịu thừa nhận điều ấy. Thế nhưng, ngoài ra nô gia còn có lý do khác, tin là tôn giá không bao giờ tố cáo với Ôn Tư Quảng!
- Lý do gì?
- Tuy chưa tìm ra nguyên nhân, nhưng nô gia có đầy đủ lý do tin là tôn giá thật ra cũng chẳng phải một dạ trung thành với Thiên Đạo giáo.
- Ngón ấy của phương giá không sử dụng được ở đây đâu!
- Chưa chắc! Tôn giá nên nhớ là một người bộ hạ trung thành, không bao giờ lại gọi thẳng tên họ của thượng cấp, và còn nói lão này lão nọ!
Do Nhân Kiệt giật mình, chàng không ngờ đối phương lại tinh tế đến vậy, cũng may là chàng đã không có hành động quyết liệt, bằng không y thị thẹn quá hóa giận, trở cào đập cho chàng một phát cũng nên.
Hỏa Cơ di chuyển hai tay xuống cổ chàng, kéo lui một bước vào trong tối, khẽ cười nói :
- Thế nào? Họ Ôn đã đến Huê Dung, hai lão kia đang chơi cờ, còn các võ sư đều đang đánh bạc, chưa đến bữa ăn trưa thì chẳng một ai nghĩ đến nô gia, và cũng chẳng một ai nghĩ đến chàng...
Do Nhân Kiệt bỗng kêu lên :
- Ồ, Hà sư phụ sao lại quay trở về?
Hỏa Cơ giật nảy mình, vội buông tay ra, Do Nhân Kiệt không dám chậm trễ, tức tốc tung mình qua khỏi cửa đá, nhanh như tên bắn chui ra khỏi đường hầm, sải bước vào đại sảnh.
Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh ngẩng lên, ngoắc tay cười nói :
- May quá, lão đệ hãy đến xem ván cờ này mau!
Do Nhân Kiệt đành đến gần cười nói :
- Tiền bối đã thắng ư?
Tụ Thủ Thần Y bỗng đập mạnh cờ xuống “bốp” một tiếng. Thần Hành Vô Ảnh biến sắc mặt, lẩm bẩm mắng :
- Mẹ kiếp, thật không ngờ lại còn có nước này!
Tụ Thủ Thần Y cười ha hả nói :
- Đánh cờ thú vị nhất chính là như vậy, biến hóa vô cùng!
Do Nhân Kiệt rất nực cười nhưng cố nén, đành giả lả nói vài câu rồi đi ra ngoài đại điện, từ dưới khám Phật lấy ra phong thư của Phương Huyền Niên và Ngọc Diệp Kim Hoa Lệnh, sau đó ở bên ngoài cho

đến giờ cơm mới trở xuống, đi về phía nhà bếp.
Hỏa Cơ tay xách một chồng hộp thức ăn, vừa định mang đến chỗ Hắc Bạch song quái.
Do Nhân Kiệt lễ phép cúi mình chào y thị và nói :
- Tại hạ xách hộ cho nương nương được chăng?
Hỏa Cơ rất tự nhiên cười nói :
- Thiếp làm sao dám từ chối!
Do Nhân Kiệt mừng rỡ, vội đón lấy chồng hộp thức ăn trong tay đối phương.
Ra khỏi nhà bếp, Hỏa Cơ ngoảnh lại nguýt mắt nói :
- Có phải đã giả Ác Quân Bình quá lâu nên đâm ra nghi không?
Do Nhân Kiệt nghiêm túc nói :
- Có lẽ do nương nương làm Phó đường chủ đã lâu nên chẳng bận tâm đến rất nhiều điều, tính mạng của tại hạ chưa đến đổi rẻ rúng đến vậy đâu!
Hỏa Cơ đảo mắt nhìn quanh, đoạn khẽ nói :
- Vậy có một kế vẹn toàn, tôn giá có muốn nghe không?
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Tại hạ chẳng nghĩ ra được có kế gì vạn toàn cả!
Hỏa Cơ truyền âm :
- Hai người cùng bỏ đi!
Do Nhân Kiệt kinh ngạc :
- Nương nương không hề bị khống chế ư?
Hỏa Cơ truyền âm đáp :
- Lão ta đã cưỡng bức nô gia uống vào một loại độc dược mãn tính, mỗi ngày phải uống một viên thuốc giải mới có thể giữ được công lực, bằng không sẽ trở thành một người bình thường...
- Sau khi rời khỏi đây, nương nương đi đâu mà tìm thuốc giải?
- Nô gia đã quyết định phó mặc cho số trời!
- Nương nương không sợ bị mất hết công lực ư?
- Chỉ cần tôn giá ưng thuận, nô gia sẵn sàng chấp nhận. Bao năm qua cứ chém giết mãi, nô gia cũng đã chán lắm rồi, bây giờ chỉ bằng vào một câu nói của tôn giá thôi!
Do Nhân Kiệt hết sức thắc mắc, chàng thật không dám tin hạng nữ nhân như Thủy Hỏa song cơ mà lại không chút quý tiếc một thân võ công của mình. Nhưng dù thế nào chàng cũng không muốn đạt thành mục đích giải cứu Song quái trong trường hợp như vậy, có lẽ những lời nói của Hỏa Cơ đã xuất phát từ đáy lòng, chàng có thể một chưởng bổ chết y thị, nhưng không thể dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa dối tình cảm chân thật của một người.

Hỏa Cơ thấy chàng lặng thinh, lại giục :
- Đã quyết định chưa?
Do Nhân Kiệt lắc đầu, vừa định nói thì bỗng thấy hai người từ phía trước đi tới, đi đầu là Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng, theo sau là Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Kinh, sư gia trong Huê Dung biệt phủ.
Có lẽ Đỗ Môn tú sĩ đã gặp Vô Ảnh Thần Trảo giữa đường nên lại quay trở về.
Vô Ảnh Thần Trảo trước tiên cất tiếng :
- Lão đệ đã về đó ư?
Do Nhân Kiệt mỉm cười khom mình :
- Vâng, Hầu sư gia vẫn khỏe!
Đỗ Môn tú sĩ khoát tay :
- Hãy trao hộp cho nàng ta, lão đệ đến đây, chúng ta có việc cần bàn.
Do Nhân Kiệt trao chồng hộp thức ăn cho Hỏa Cơ, lòng nơm nớp lo âu, cố trấn tỉnh theo hai người đi vào một gian thạch thất ở dãy phía tây.
Ba người sau khi yên vị, Đỗ Môn tú sĩ trước hết quay sang Vô Ảnh Thần Trảo hỏi :
- Hầu sư gia hãy thuật lại nghe xem!
Vô Ảnh Thần Trảo từ trong lòng lấy ra một bức địa đồ, mở ra nói :
- Tin tức do Do lão đệ đã cung cấp hoàn toàn chính xác, sào huyệt của Thiên Hồ quả đúng là ở Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh. Lão phu sau khi điều tra kỹ lưỡng, kết quả được biết lối ra vào nằm ở phía sau một bức đá núi, và cũng đã tìm ra được cách mở cửa bí mật. Theo ý lão phu nơi ấy đã không có lối ra vào thứ hai, chúng ta không cần phải tốn công nhiều, chỉ cần đặt hỏa dược cho nổ sập lối ra, hai lão ma hồ ắt sẽ bị vùi chôn trong ấy, chẳng hay Giáo chủ có đồng ý không?
Do Nhân Kiệt nghe vậy mới cảm thấy yên tâm.
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu nói :
- Cũng được!
Đoạn lại quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Do lão đệ thấy cách ấy dùng được chăng?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, đoạn ngẩng lên nói :
- Vãn bối có điều này, nói ra xin Hầu sư gia chớ trách!
Đỗ Môn tú sĩ tiếp lời :
- Không sao, có gì lão đệ cứ nói, đây là chúng ta nghiên cứu vấn đề, đương nhiên càng chu đáo càng tốt.
Do Nhân Kiệt đưa mắt nhìn Hầu Huyền Kinh nói :
- Sư gia mới vừa nói là theo kết quả điều tra của sư gia, nơi ấy

không có lối ra thứ hai, e rằng có thể là không đúng.
Vô Ảnh Thần Trảo gật đầu :
- Phải, lẽ thường thì chẳng thể như vậy!
Đỗ Môn tú sĩ tiếp lời :
- Nếu sào huyệt còn có lối ra vào khác thì việc sử dụng hỏa dược khó có thể thu được hiệu quả mong muốn, Do lão đệ có phương cách gì bổ khuyết chăng?
Do Nhân Kiệt lại ngẫm nghĩ một hồi :
- Cách tốt nhất đương nhiên là tìm ra được lối ra vào khác và phong bế hết rồi mới hành động, nhưng có điều về mặt thời gian thì...
Đỗ Môn tú sĩ tiếp lời :
- Phải rồi! Hành động phải thần tốc, chậm trễ có thể sinh biến. Hầu sư gia đã không thể tìm ra được các lối ra nào khác, có phái người đi nữa thì cũng vô ích. Do lão đệ còn phương cách gì tốt hơn nữa không?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Nếu không thì cứ theo cách của Hầu sư gia, vẫn cho đổ sụp động phía trước, phái người vây chặt xung quanh, chui ra tên nào giết tên đó!
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu :
- Quả là diệu kế!
Vô Ảnh Thần Trảo trầm ngâm :
- Cách ấy tuy tốt, nhưng thực hành e chẳng dễ dàng, võ công của Tam hồ cao thâm khôn lường, nhất là Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi...
Do Nhân Kiệt bỗng hỏi :
- Cả Song quái cũng không phải địch thủ của Thiên Hồ ư?
Vô Ảnh Thần Trảo cười thiểu não :
- Hai lão quái vật ấy rất cố chấp, khi chưa trao trả tên đồ đệ quý báu cho họ, lão đệ nghĩ hai lão quái ấy chịu ra tay ư?
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Do mỗ lại phải xin sư gia bỏ qua cho. Sư gia nếu muốn hai lão quái vật ngoan ngoãn vâng lời, chả lẽ không tìm ra được những lời lẽ nào khác thật ư?
Vô Ảnh Thần Trảo ngớ người :
- Những lời lẽ nào?
Do Nhân Kiệt cười :
- Nếu ái đồ của họ đã bị Thiên Ma giáo phái người bắt đi, nay sanh cầm Thiên Hồ và Luyện Hồ chính là để trao đổi với đối phương, như vậy chả lẽ hai lão quái vật ấy điềm nhiên được sao?
Đỗ Môn tú sĩ vỗ tay reo :

- Tuyệt, tuyệt!
Vô Ảnh Thần Trảo gật đầu :
- Không nên chậm trễ, lão phu lập tức đến nói xem thử!
Đoạn liền đứng lên, tất tả ra khỏi phòng.
Do Nhân Kiệt trông theo Vô Ảnh Thần Trảo bỏ đi, vẫn thản nhiên ngồi đó, tựa hồ chàng chỉ là suy luận theo thực tế sự việc, không nhất thiết phải gặp Song quái. Bởi chàng biết lão Đỗ Môn tú sĩ này không như Tam hồ, chỉ cần khinh xuất một chút là có thể bị lão ta đoán ra tâm ý ngay.
Sau chừng một tuần trà nóng, Vô Ảnh Thần Trảo bỗng chau chặt mày đi vào, lắc đầu nguây nguẩy nói :
- Chẳng còn cách nào hơn...
Đỗ Môn tú sĩ ngạc nhiên hỏi :
- Hai lão quái vật ấy phản ứng thế nào?
Vô Ảnh Thần Trảo buông tiếng thở dài, bực tức nói :
- Lão quái Hắc Long bảo là đối phó với Tam hồ thế nào đó là việc của chúng ta, lão chỉ biết là do chúng ta để mất thì chúng ta phải tìm về thôi!
Đỗ Môn tú sĩ lại hỏi :
- Còn lão quái Bạch Long nói sao?
- Lão quái Bạch Long lúc đầu không hề lên tiếng, sau cùng chỉ nói một câu, chỉ cần các người trao tiểu đồ ra, hai lão già này sẽ tức khắc nghe theo sự sai bảo của các người, bây giờ mà muốn bọn lão phu bán mạng thì không được đâu.
Đỗ Môn tú sĩ quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Lão đệ thấy phải làm sao?
Do Nhân Kiệt chau mày :
- Hầu sư gia nói chẳng sai, hai lão quái vật ấy quả là cố chấp quá mức! Ôi! Làm sao ư? Đành phải phái người khác thôi!
Vô Ảnh Thần Trảo như lẩm bẩm nói một mình :
- Biết phái ai khác đây?
Do Nhân Kiệt chỉ tay ra tiền sảnh :
- Hãy phiền hai vị ngoài kia vất vả một phen được chăng?
Đỗ Môn tú sĩ buông tiếng cười khẩy :
- Hai người ấy ư? Hắc hắc, thôi đi!
Do Nhân Kiệt vờ ngạc nhiên :
- Sao vậy?
Đỗ Môn tú sĩ lại cười khẩy :
- Nếu có yến tiệc ở phía bên ấy, bảo họ đến dự thì còn được!
Vô Ảnh Thần Trảo bỗng ngẩng lên nói :

- Tài ăn nói của lão đệ, trước nay lão phu rất bội phục, có thể nhờ lão đệ đến đó thử một phen chăng?
Đỗ Môn tú sĩ vội tiếp lời :
- Đúng rồi, lão đệ hãy đến đó thử xem!
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Chẳng ích lợi gì đâu!
Đỗ Môn tú sĩ van vỉ :
- Xin lão đệ hãy cố gắng cho, thành hay không đó là việc khác!
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi :
- Thế này vậy, Hầu sư gia mới vừa từ đó về, nếu vãn bối đến đó ngay, rất có thể chưa kịp mở miệng là đã bị mắng xối xả rồi, chi bằng hãy chờ đến bữa ăn tối, bảo nhà bếp làm thêm mấy món thức ăn và một ấm rượu ngon để vãn bối mang vào. Sau đó vãn bối ở bên hầu tiếp, chờ cho hai lão quái lên tiếng trước, vãn bối sẽ lựa lời giải thích lợi hại, như vậy sẽ ổn hơn!
Vô Ảnh Thần Trảo trước tiên tán thành :
- Đúng, đúng, ý kiến hay lắm!

KIM BÚT THẦN HIỆP

Hồi 15
Sở tuy đông nhưng vẫn bị Tần diệt

Bàn luận xong, ba người cùng ra ngoài tiền sảnh ăn trưa với Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh. Đến tối, Hỏa Cơ mới cùng Do Nhân Kiệt mang rượu và thức ăn vào cho Hắc Bạch song quái.
Hắc Long lão quái đưa tay chỉ Do Nhân Kiệt hỏi :
- Tiểu tử này là ai?
Hỏa Cơ quay sang làm mặt xấu trêu Do Nhân Kiệt, bụm miệng nói :
- Này, tiểu tử, ngươi là ai?
Do Nhân Kiệt khom mình nói :
- Vãn bối Do Nhân Kiệt, là một Tổng tiêu đầu ở đây, phụng mệnh Giáo chủ đến hầu tiếp nhị vị tiền bối, nhị vị tiền bối có gì xin cứ sai bảo.
Bạch Long lão quái đưa mắt nhìn chàng từ đầu đến chân hỏi :
- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?
- Mười chín!
Hắc Long lão quái thở dài xen lời :

- Chỉ lớn hơn Huyền Nhiên hai tuổi!
Bạch Long lão quái bỗng trừng mắt nhìn Hỏa Cơ :
- Thị còn đứng đó làm gì hả?
Hỏa Cơ thè lưỡi, lại quay sang làm mặt xấu với Do Nhân Kiệt, đoạn quay người ra khỏi thạch thất.
Bạch Long lão quái ngoảnh lại hỏi :
- Vị lão đệ này có thể uống một chung không?
Do Nhân Kiệt mỉm cười khom mình :
- Vãn bối tửu lượng rất kém, uống nhiều không được, chỉ có thể miễn cưỡng hầu tiếp năm ba chung thôi, mong là sẽ không làm mất hứng nhị vị tiền bối.
Hắc Long lão quái ngoắc tay :
- Được, được, hãy ngồi xuống đây!
Do Nhân Kiệt vâng lời xếp bằng ngồi xuống. Song quái bởi tha thiết mong nhớ ái đồ, nay gặp Do Nhân Kiệt tưởng chừng như hình bóng của ái đồ, hai người đều cảm thấy quý mến khôn tả. Nên sau khi Do Nhân Kiệt ngồi xuống, Song quái ngồi đối mặt nhìn nhau, bất giác ngây ra như phỗng đá.
Do Nhân Kiệt lấy đũa chấm rượu viết lên mặt bàn thật nhanh: “Có điều cần báo cho nhị vị tiền bối biết, xin chớ lên tiếng để phòng tai vách mạch rừng”! Sau đó đưa tay chỉ vào dĩa thức ăn, miệng mời dùng nhưng trái lại chỉ vào giòng chữ trên mặt bàn.
Song quái xem xong dòng chữ ấy đều lộ vẻ kinh ngạc.
Bạch Long lão quái truyền âm nói :
- Bọn lão phu đã xem thấy rồi! Lão đệ cứ yên tâm!
Do Nhân Kiệt đưa phong thư của Phương Huyền Niên qua gầm bàn, trao vào tay Hắc Long lão quái, đồng thời nháy mắt ra hiệu bảo đối phương hãy chờ chốc lát hãy mở ra xem.
Sau đó, chàng sử dụng cả miệng lẫn tay, một mặt giải thích, một mặt tiến hành bút đàm với Song quái, sau cùng Song quái đã hoàn toàn hiểu rõ tình trạng hiện nay của ái đồ.
Trong khi bút đàm, chàng luôn nhắc nhở Song quái không nên quá nóng vội, do đó bữa ăn kéo dài đến gần hết canh hai mới kết thúc.
Hôm sau, chàng báo cáo “tin mừng” với Đỗ Môn tú sĩ, nào ngờ đối phương đồng thời lại cho chàng biết một “tin xấu”, Hà Đại Bảo đã cùng một võ sư đến Nhạc Dương uống rượu rồi không thấy trở về nữa.
Ngoài ra, một người báo tin khác cho biết, hiệu bạc Thích Ký của Kim Hoa Ma trong thành Nhạc Dương đã đột nhiên đóng cửa, song Phân đàn Thiên Ma giáo ở ngoài thành thì lại liên tiếp gia tăng, hiện đã có

hơn trăm người, và đa số là cấp hộ giáo.
Qua tổng hợp hai sự kiện ấy, chứng tỏ Hà Đại Bảo và võ sư kia chắc chắn đã gặp bất trắc rồi!
Sau khi hay tin "chẳng lành" ấy, Do Nhân Kiệt đã giả vờ như bị một đòn đả kích nặng nề, suốt cả buổi chẳng nói lấy một lời.
Đỗ Môn tú sĩ hết lời an ủi chàng, bảo nhất định sẽ báo thù cho hai người. Sau đó, Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Kinh cùng Hắc Bạch song quái và mấy tên võ sư hăm hở lên đường phá hủy sào huyệt của Thiên Hồ.
Đỗ Môn tú sĩ có lẽ bị ảnh hưởng bởi sự tăng cường lực lượng của Thiên Ma giáo tại Nhạc Dương, nên sau khi nhóm Vô Ảnh Thần Trảo ra đi không bao lâu, đã cùng Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh cấp tốc đến Huê Dung.
Do Nhân Kiệt vốn định nhân cơ hội trở về Tứ Hải tiêu cục, nhưng nghĩ lại sau cùng đã tạm thời bỏ ý định ấy.
Hắc Bạch song quái và Hà Đại Bảo đều đã được an bài, một mình chàng ở lại hổ huyệt thêm vài hôm nữa thì cũng chẳng hề gì.
Quả vậy, nếu Ôn Tư Quảng vẫn tin cậy chàng, bằng vào võ công hiện nay, chàng có thể rời khỏi bất kỳ lúc nào. Bằng trái lại, nếu Ôn Tư Quảng đã sinh lòng ngờ vực, chàng muốn bỏ đi cũng chẳng thể được. Còn như chàng không dằn lòng được, chỉ khiến Đỗ Môn tú sĩ ra tay sớm hơn mà thôi.
Giờ đây trong căn cứ Quân Sơn này, nhân vật chủ yếu chỉ còn lại một mình Tụ Thủ Thần Y. Lão tìm Do Nhân Kiệt chơi cờ, Do Nhân Kiệt chẳng tiện từ chối.
Trong khi chơi cờ, Do Nhân Kiệt mấy phen định hạ thủ kết liễu cuộc đời của lão thần y vô lương tâm này, song nghĩ đến Phương Huyền Niên và những người khác, có thể sau này còn nhờ đến lão ta, nên mới từ bỏ ý định ấy.
Chơi xong, Do Nhân Kiệt về phòng nghỉ ngơi, nào ngờ chàng vừa mới bước vào phòng, cánh cửa đá sau lưng liền đóng sầm lại.
Chàng quay phắt lại nhìn, thì ra lại là nữ nhân dâm tiện kia!
Do Nhân Kiệt sầm mặt hằn học nói :
- Thiết tưởng thiếu gia không giết được phương giá hay sao?
Hỏa Cơ thản nhiên gật đầu :
- Đương nhiên, với thân thủ của môn hạ Tiêu Dao, muốn lấy mạng Dương Châu song cơ đâu có gì là khó!
Do Nhân Kiệt sững sờ :
- Ngươi nói cái gì hả?
Hỏa Cơ bình thản nói :

- Hai ta tuy chính tà khác nhau, nhưng hoàn cảnh hiện nay thì lại giống như nhau, vì sự an toàn chung, đành cùng nắm tay nhau hợp tác thôi!
Do Nhân Kiệt làm mặt lạnh :
- Phương giá nói gì tại hạ chẳng hiểu?
Hỏa Cơ nhoẽn cười :
- Vậy sao thiếu hiệp còn chưa động thủ đi!
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Động thủ chỉ là việc sớm hay muộn thôi! Tại hạ chẳng tin, nếu tại hạ không cho phép mà phương giá ra khỏi được đây!
Hỏa Cơ nhếch môi cười :
- Nếu thiếp mà không ra khỏi được đây thì đâu bao giờ bước chân vào!
Quả vậy, sự thật hết sức rõ ràng, y thị chẳng lý do gì lại tự chui đầu vào chỗ chết.
Y thị đã chờ trong phòng này mà không sợ bị sát hại, tất nhiên là phải có sở cậy!
Thế nhưng, điều mà Do Nhân Kiệt muốn biết, chính là y thị đã cậy vào gì?
Hỏa Cơ Giải Y Lôi thấy mình đã chiếm thượng phong, lại cười nói :
- Bây giờ đã có thể bình tâm tĩnh trí nói chuyện với nhau rồi chứ?
Do Nhân Kiệt hất hàm :
- Tại hạ có rất nhiều thời gian, phương giá muốn nói gì cứ việc phát huy hết sức.
Tuy nhiên, tại hạ mong là những lời nói không cần thiết thì nên tiết kiệm là hơn!
Hỏa Cơ đến ngồi xuống giường, ung dung nói :
- Việc đầu tiên thiếp muốn cho thiếu hiệp biết là, trừ phi thiếu hiệp tức khắc động thủ, bằng không người trước tiên gặp nguy hiểm trong tổng cơ quan này sẽ là thiếu hiệp, vị cao túc của Tiêu Dao thư sinh, chứ không phải Hỏa Cơ Giải Y Lôi này đâu!
- Chính lão họ Ôn đã cho phương giá biết thiếu gia là môn hạ của Tiêu Dao thư sinh ư?
- Hoàn toàn ngược lại!
- Vậy là sao?
- Phải nói là thiếp đang định cho lão họ Ôn biết điều ấy mới đúng!
Do Nhân Kiệt ngớ người :
- Phương giá muốn nói...
Hỏa Cơ nhoẽn cười tiếp lời :
- Không sai, cho đến lúc này lão họ Ôn vẫn chưa hay biết gì hết, nếu

như thiếu hiệp tiếp tục cố chấp thì chưa biết chừng...
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Đa tạ phương giá đã nhắc nhở, tại hạ còn kịp giết người diệt khẩu!
Đoạn một bước sấn tới, vung chưởng bổ ra nhanh như gió.
Hỏa Cơ tủm tỉm cười ngồi yên bất động. Một chưởng của Do Nhân Kiệt vốn chỉ mang tính chất thăm dò, thấy vậy biết là có vấn đề, bèn vội dừng tay lại.
Hỏa Cơ cười nói :
- Sao bỗng dưng lại sinh lòng từ bi thế này?
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Vì tại hạ bỗng nghĩ đến có lẽ phương giá còn điều muốn nói.
Hỏa Cơ gật đầu :
- Không sai, thiếp quả là còn có điều muốn nói, đó là nếu Giải Y Lôi này chưa chết, thiếu hiệp hoặc giả còn có thể sống thêm được vài hôm nữa!
Do Nhân Kiệt cười khẩy :
- Còn gì nữa không?
Hỏa Cơ lắc đầu :
- Hết rồi! Thiếu hiệp nếu muốn động thủ thì xin cứ tự tiện!
- Tại hạ có một nhược điểm lớn là hay do dự thiếu quả quyết, phương giá có thể nào nói rõ hơn về sự lợi hại được mất do bởi việc tại hạ động thủ chăng?
Hỏa Cơ gật đầu :
- Được thôi!
Đoạn nhoẽn miệng cười nói tiếp :
- Thật ra đó cũng rất là đơn giản, một là thiếu hiệp có thể giết thiếp, nhưng lại không thể giấu được thi thể của thiếp. Hai là cho dù thiếu hiệp có thể dọn dẹp sạch sẽ thi thể của thiếp, nhưng cũng quyết không thể đặt chân vào được phòng ngủ của thiếp.
- Phương giá muốn nói là phương giá đã để lại di thư, trong ấy viết rõ nếu một mai phương giá gặp nạn, hoặc mất tích, hung thủ sẽ là ai phải không?
- Đó chỉ là phần đầu thôi!
- Phần sau có thể cho biết được chăng?
- Phần sau thiếp viết rất lấp lửng, chỉ bảo Ôn Tư Quảng cấp tốc tìm cách ngăn Song quái đi, và sau đó dọ hỏi Song quái về nội dung bút đàm của các người vào đêm qua.
Do Nhân Kiệt sững sờ, vừa căm tức vừa hối hận, hồi lâu không thốt nên lời.
Hỏa Cơ như rất thích thú trước dáng vẻ bực tức của chàng, chúm

chím cười hỏi :
- Thế nào hả?
Do Nhân Kiệt giọng sắc lạnh :
- Phương giá có nghĩ đến một điều khác nữa chăng?
Hỏa Cơ thoáng ngạc nhiên :
- Điều gì?
- Tại hạ giết phương giá xong, lập tức bỏ đi ngay được chứ?
- Một ý nghĩ thật thú vị!
- Phương giá còn gì để nói nữa không?
- Hết rồi! Kính chúc thiếu hiệp thượng lộ bình an!
Do Nhân Kiệt đảo tròn mắt, đoạn buông tiếng thở dài thậm thượt rồi nói :
- Kể như phương giá đã thắng, hãy cho biết ý muốn chính đi!
Thì ra qua những lời chúc mai mỉa của Hỏa Cơ, Do Nhân Kiệt mới chợt hiểu ra đối phương đã nói không sai, cảnh ngộ hai người giống như nhau, đều bị giam lỏng trong lòng đất này. Sự thật hết sức rõ ràng, Hỏa Cơ tuy bị dược vật khống chế, nhưng võ công vẫn còn, một dịp may hiếm có như lúc này, nếu có thể thoát thân thì y thị còn ở lại đây làm gì? Vậy có nghĩa là, chẳng thể thoát thân được!
Hỏa Cơ cũng buông tiếng thở dài :
- Thiếu hiệp dẫu sao cũng là người sáng suốt, mặc dù tỉnh ngộ muộn một chút, nhưng sau cùng vẫn nhận thức được sự lợi hại, vậy cũng là khá lắm rồi!
Đoạn nghiêm túc nói tiếp :
- Lão họ Ôn muộn nhất là trưa mai sẽ về đến, hai ta nếu không muốn vùi xương trong lòng đất này thì hãy sớm liệu bề rời khỏi.
Do Nhân Kiệt thoáng chau mày :
- Phương giá phải chăng đã có cách thoát thân rồi?
Hỏa Cơ gật đầu :
- Đúng vậy! Thiếp đã tính toán rồi, nếu muốn thuận lợi rời khỏi đây. Chỉ có cách là cậy vào lão họ Thi ở ngoài kia thôi!
Do Nhân Kiệt trố mắt :
- Khống chế uy hiếp ư?
Hỏa Cơ gật đầu :
- Đúng vậy, ngoài ra không còn phương cách nào khác!
- Nếu như hoàn cảnh của lão họ Thi cũng giống như chúng ta thì sao?
Hỏa Cơ thoáng ngẩn người :
- Có thể chăng?
- Khó thể khẳng định được!

Hỏa Cơ thoáng lưỡng lự :
- Lão họ Ôn chẳng việc gì là không dám làm, điều lo ngại của thiếu hiệp cũng chẳng phải là không có thể, nhưng việc đã đến nước này, dù muốn dù không cũng phải mạo hiểm một phen thử xem...
Do Nhân Kiệt khoát tay :
- Hãy khoan! Có một điều chúng ta cần phải nói rõ trước.
Hỏa Cơ ngạc nhiên chững bước :
- Lát nữa hãy nói không được ư?
Do Nhân Kiệt lắc mạnh đầu :
- Không được!
- Vậy thì nói đi!
- Xin phương giá nên nhớ hành động hôm nay của chúng ta chẳng qua là do sự biến tòng quyền, một khi rời khỏi Quân Sơn là sẽ chia tay ngay. Từ nay bất kỳ gặp lại nhau tại đâu, thì nợ nần cũng phải thanh toán, phương giá vẫn xin cẩn thận!
Hỏa Cơ mỉm cười :
- Nếu không chia tay thì sao?
Do Nhân Kiệt sầm mặt lạnh lùng :
- Nếu phương giá không có câu trả lời dứt khoát, tại hạ thà chấp nhận ở lại đây một mình phó mặc cho số mệnh.
Hỏa Cơ dằn dỗi :
- Thôi, được rồi! Đi nào, tính mạng như chỉ mành treo chuông mà còn ở đó làm dáng, nếu sau này còn gặp lại nhau, chưa biết ai sẽ là người phải cẩn thận đấy!
Do Nhân Kiệt đến mở cửa đá chờ Hỏa Cơ đi khỏi trước, một lúc sau chàng mới đi ra ngoài tiền sảnh.
Trong tiền sảnh, Tụ Thủ Thần Y đang chơi cờ với một võ sư chưa từng gặp qua bao giờ, còn Hỏa Cơ Giải Y Lôi thì đứng sau lưng gã võ sư ấy bàng quan.
Tụ Thủ Thần Y ngước lên nhìn chàng cười nói :
- Ngay cả vị Hà sư phụ này còn chơi khá hơn lão đệ, hãy đến xem để mà học hỏi, vài hôm nữa hai ta sẽ lại đấu nhau.
Hỏa Cơ ngoảnh lại, nháy mắt ra hiệu thật nhanh, ra ý là cứ động thủ, gã bên này đã bị y thị khống chế rồi.
Do Nhân Kiệt ánh mắt sắc bén, thấy Hỏa Cơ đang dùng chân cọ xát trên mình gã võ sư ấy, đối phương mặt đỏ bừng như say rượu, không hề biết cái chết đã cận kề.
Do Nhân Kiệt thấy vậy vừa ghê tởm vừa nực cười, bèn ung dung đến gần cười nói :
- Đây là ván thứ mấy?

- Thứ tư!
- Thắng bại thế nào?
- Ba ván đầu lão phu đều thắng, còn ván này thì đối phương đang chiếm ưu thế, bây giờ phải xem lão phu có nghĩ ra được tuyệt chiêu hay không mới mong đảo ngược được thế cờ!
Do Nhân Kiệt chỉ tay xuống bàn cờ nói :
- Đi nước này có nên chăng?
Tụ Thủ Thần Y vội đưa tay cản :
- Không được nói ra!
Do Nhân Kiệt thừa cơ chộp lấy tay lão ta, rồi cười nói :
- Đúng, nếu nói ra thì đại thần y đâu chịu ngoan ngoãn hàng phục!
Hỏa Cơ chẳng chút chần chừ, vung chưởng bổ mạnh xuống, gã võ sư liền ngoẹo đầu sang bên, ngã gục xuống đất.
Tụ Thủ Thần Y kinh hãi la to :
- Các ngươi tạo phản hả?
Do Nhân Kiệt siết mạnh tay, cười khẩy nói :
- Ngón này gọi là Ngũ đinh bá quan, một trong ba tuyệt chiêu trong pho Đại Cầm Nã lừng danh của Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa, lão nhị trong Thiên Sơn tam nghĩa, người tinh thông mạch lý như các hạ, hẳn phải biết huyệt Hội Tông quan trọng thế nào đối với cơ thể con người. Các hạ nếu không muốn tàn phế thì hãy ngồi yên là hơn!
Tụ Thủ Thần Y tưởng chàng đã bị mê hoặc bởi nhan sắc của Hỏa Cơ, bèn lớn tiếng nói :
- Lão đệ tuyệt đối không nên để mắc lừa ả này, ả ta dâm đảng có tiếng, ai cũng lấy được, cả Thi mỗ mà ả ta cũng muốn...
Hỏa Cơ chẳng chút tức giận, tủm tỉm cười nói :
- Đại y sư có thể trao thuốc giải ra trước chăng?
- Thị phải bảo vị lão đệ này buông tay ra trước mới được.
Hỏa Cơ lắc đầu :
- Không cần! Theo thiếp được biết, có một số dược hoàn quan trọng, đại y sư luôn mang theo bên mình.
Tụ Thủ Thần Y chớm chớp mắt :
- Nếu lão phu trao ra thuốc giải, các ngươi có chịu ngưng tay ngay hay không?
Hỏa Cơ lắc đầu cười :
- Hãy từ từ từng bước một, bây giờ không phải lúc đại y sư đặt điều kiện đâu!
Tụ Thủ Thần Y vô phương đành thò tay trái vào lòng, lấy ra một chiếc túi da màu đen, đặt lên bàn nói :
- Hãy tự lấy đi! Trong chiếc lọ màu vàng đó, mỗi lần uống ba viên với

rượu nóng, trong vòng ba hôm không được động tĩnh, kiêng kỵ...
Do Nhân Kiệt siết mạnh tay ngắt lời :
- Đồ đệ của Song quái cần uống loại thuốc nào trong số đó mới khôi phục được công lực?
Tụ Thủ Thần Y lắc đầu :
- Loại thuốc ấy không có đây!
Do Nhân Kiệt hỏi vặn :
- Vậy chứ ở đâu?
- Trong phòng lão phu!
- Nếu như các hạ ở lại đây, phái người khác đi lấy, bằng cách nào mới lấy được?
- Hãy đến nói với ả đại nha đầu trong phòng là lấy lọ thuốc số chín, ả ta sẽ lấy cho ngay!
Do Nhân Kiệt quay sang Hỏa Cơ nói :
- Làm phiền một phen được chăng?
Hỏa Cơ gật đầu :
- Thiếp cũng đang định vào trong lấy rượu nóng, lời nói của lão độc vật này chưa chắc đã đáng tin cậy, uống ngay tại đây để xem dược tính thế nào thì ổn hơn!
Hỏa Cơ đi khỏi, Tụ Thủ Thần Y bỗng thấp giọng nói :
- Lão đệ nên nghĩ kỹ lại là hơn, ả ta thật hết sức dâm độc, lão đệ đi theo ả ta chắc chắn sẽ khốn khổ, phải biết Ôn giáo chủ trước nay rất hậu đãi lão đệ...
Do Nhân Kiệt tiện tay điểm khóa năm huyệt đạo Dương Cương, Y Xá, Vị Thương, Kiên Tỉnh và Thừa Cân, đoạn buông tay ra cười nói :
- Ôn giáo chủ đã hậu đãi tại hạ như thế nào?
Tụ Thủ Thần Y ngỡ đã có cơ hội xoay chuyển tình thế, vội nói :
- Chẳng hạn như lão đệ vừa mới vào, Ôn giáo chủ đã cho giữ chức Tổng tiêu đầu, hiện nay mọi sự thảy đều bàn bạc với lão đệ. Xem lão đệ như là cánh tay tả hữu, thử hỏi kẻ khác có được như vậy không? Hơn nữa, lão đệ sở dĩ đầu vào đây và chẳng quản nguy hiểm đến tính mạng tiềm nhập Thiên Ma giáo, mục đích chẳng ngoài việc báo thù cho Kim Bút đại hiệp, nếu hôm nay lại đồng lõa với Hỏa Cơ thì vong linh của Kim Bút đại hiệp dưới chốn suối vàng làm sao có thể nhắm mắt?
Do Nhân Kiệt thản nhiên :
- Theo lời của Hỏa Cơ, không có mệnh lệnh của Ôn giáo chủ, chẳng một ai có thể rời khỏi nơi đây, kể cả Do mỗ... có thật như vậy không?
- Tuyệt đối không có như vậy!
- Vậy là tại hạ đã bị mắc mưu rồi!

- Cho nên lão phu khuyên lão đệ hãy chờ Hỏa Cơ trở ra, bắt ngay lấy ả ta, lão phu cam đoan sẽ tìm lý do khỏa lấp việc này với Ôn giáo chủ.
- Nếu tại hạ không thử một phen thì làm sao biết được là Hỏa Cơ đã nói dối?
- Đó thì tùy ở lão đệ tin hay không thôi! Nói tóm lại, lão đệ nên biết lão phu hoàn toàn là vì hảo ý, lão phu là người ăn ngay nói thật, rồi đây lão đệ cứ hỏi kẻ khác.
- Tại hạ sẽ ghi nhớ điều ấy...
Ngay khi ấy, Hỏa Cơ bước vào, trông thấy Do Nhân Kiệt đã buông tay Tụ Thủ Thần Y ra, bất giác giật mình kinh hãi, song nhìn kỹ thấy lão ngồi yên như phỗng đá, mặt vàng như nghệ và trán đẫm mồ hôi, y thị mới yên tâm.
Do Nhân Kiệt hỏi :
- Có lấy được thuốc chưa? Thuốc giải uống vào có hiệu nghiệm không?
Hỏa Cơ gật đầu, đồng thời trao ra một chiếc lọ màu xanh.
Do Nhân Kiệt đón lấy mở nắp ra ngửi, nghe mùi thuốc rất thơm, nhất thời cũng không sao khẳng định được thật hay giả.
Hỏa Cơ đứng bên cười nói :
- Thuốc trong ấy nhiều lắm, sao không mời đại y sư uống trước vài viên thử xem?
Do Nhân Kiệt nghĩ cũng có lý, bèn lấy ra ba viên dược hoàn, bỏ vào miệng Tụ Thủ Thần Y, cười nói :
- Có hứng thú chăng?
Tụ Thủ Thần Y lặng thinh nuốt lấy.
Do Nhân Kiệt gật đầu nói :
- Tốt lắm, ít ra đây cũng không phải một lọ độc dược!
Đoạn cất chân đá mở huyệt Thừa Cân của đối phương, mỉm cười nói tiếp :
- Xin đại y sư hãy nghe cho rõ, rời khỏi được Quân Sơn, mọi sự đều dễ thương lượng, bằng không, cho dù tôn giá y thuật thần thông cũng chẳng thể nào cứu vãn được tính mạng mình, đứng lên đi nào.
Thế là, Hỏa Cơ dẫn trước, Tụ Thủ Thần Y đi giữa, Do Nhân Kiệt đoạn hậu, nối tiếp nhau vượt qua đường hầm, ra khỏi ngôi miếu hoang.
Khi sắp đến bờ hồ, Do Nhân Kiệt hỏi :
- Lát nữa đây chúng ta gọi thuyền bằng cách nào?
Tụ Thủ Thần Y khẽ thở dài :
- Nơi bắp chân lão phu có buộc một lá cờ nhỏ, lấy ra chỉ cần quơ một

cái là có thuyền đến ngay.
Do Nhân Kiệt lấy cờ ra cầm tay nghiêm mặt nói :
- Tôn giá đã bảo Ôn giáo chủ rất hậu đãi Do mỗ, xem Do mỗ như cánh tay tả hữu, vậy chứ loại cờ nhỏ này, sao Do mỗ chưa được trông thấy bao giờ?
Tụ Thủ Thần Y lại buông tiếng thở dài cúi đầu lặng thinh.
Sau khi lên thuyền, Hỏa Cơ truyền âm hỏi :
- Giải quyết lão tặc này như thế nào đây?
Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói :
- Lát nữa phương giá cứ đi đường mình, lão tặc này giao cho tại hạ dẫn đi được rồi!
Hỏa Cơ môi thoáng mấp máy, toan nói lại thôi.
Hai giờ sau, thuyền cặp bờ thì trời đã tối, Hỏa Cơ đứng thừ ra trên bờ một hồi, sau cùng khẽ buông tiếng thở dài, quay người bỏ đi trước.
Tụ Thủ Thần Y thấy hai người chia tay nhau đường ai nấy đi, dường như hết sức ngạc nhiên.
Do Nhân Kiệt áp giải lão đi được một quãng đường, thấy phía trước có một cỗ xe trống chạy đến, bèn đón lại thuê chuyên chở.
Sau khi lên xe, Do Nhân Kiệt dặn bảo :
- Hãy đến Vân Khê!
Tụ Thủ Thần Y ngạc nhiên hỏi :
- Lão đệ định đưa lão phu đến đâu vậy?
Do Nhân Kiệt thản nhiên hỏi ngược lại :
- Thế tôn giá muốn đi đâu?
Tụ Thủ Thần Y nhăn nhó :
- Lão phu chẳng muốn đi đâu hết, nếu như lão đệ chịu nương tay cho, điều kiện gì lão phu cũng chấp nhận hết!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Tôn giá hãy nói nghe thử, tôn giá có thể chấp nhận những điều kiện gì?
- Nếu lão đệ muốn học y thuật, lão phu sẵn sàng truyền hết sở học!
Do Nhân Kiệt cười mai mỉa :
- Y thuật của tôn giá đành rằng rất đáng ngưỡng mộ, nhưng có điều tại hạ không hề muốn có một vị sư phụ như tôn giá!
Tụ Thủ Thần Y cười thiểu não :
- Không thì nếu lão đệ muốn biết mọi bí mật của Ôn Tư Quảng, lão phu cũng sẵn sàng phụng cáo tận tường.
Do Nhân Kiệt lắc đầu :
- Đó không kể được là điều kiện!

Tụ Thủ Thần Y ngẩn người :
- Vì sao?
Do Nhân Kiệt cười nói :
- Vì chỉ cần không phóng thích tôn giá, sớm muộn gì tôn giá cũng phải khai hết ra!
Tụ Thủ Thần Y lặng thinh một hồi, như gom hết can đảm, bỗng thấp giọng nói :
- Lão phu còn một báu vật nữa!
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Còn một quyển bí kíp võ học Kim Bút tung hoành thất thập nhị thức, còn gọi là Tung Hoành Phổ nữa không phải?
Tụ Thủ Thần Y sững sờ :
- Lão đệ...
- Do mỗ chính là cựu chủ nhân của quyển bí kíp ấy đây!
Tụ Thủ Thần Y thất thanh :
- Thì ra...
- Tục ngữ có câu “Gieo giống nào gặt quả ấy”, tôn giá ngày nay gặp hậu quả thế này, thật chẳng oán được kẻ khác. Khi xưa nếu như tôn giá đừng tính toán thù lao, cứu sống Kim Bút đại hiệp thì ngày nay tôn giá đâu phải nương tựa vào kẻ khác như chó mất chủ thế này, và thậm chí sau cùng chưa chắc đã giữ được tính mạng?
- Vậy sao ngươi lại buông tha cho ả Giải Y Lôi thối tha kia?
- Buông tha cho y thị thì sao?
- Chả lẽ lão đệ không biết ả ta cũng là một hung thủ chính trong vụ thảm sát và thiêu hủy Thiên Long phủ khi xưa hay sao?
Do Nhân Kiệt thản nhiên mỉm cười :
- Bậc đại trượng phu phải thị phi rõ ràng, ân oán phân minh. Hôm nay nếu không có y thị thì Do mỗ cũng chẳng rời khỏi được Quân Sơn. Do mỗ không được hạ sát y thị, đó là một trong các điều kiện thỏa thuận. Qua ngày hôm nay, hãy bảo y thị đi qua trước mặt thiếu gia thử xem!
- Vậy lão đệ định xử trí lão như thế nào?
- Đến lúc rồi tôn giá sẽ tự biết. Nói tóm lại, nhất định sẽ công bằng hơn so với cách cư xử của tôn giá đối với những kẻ đã cần tôn giá chữa trị trước đây!
Tụ Thủ Thần Y thấy chàng miệng lưỡi sắc bén, và lại biết rõ về mình như vậy, hiểu là nói nhiều cũng vô ích, bèn không nói gì thêm nữa.
Xe ngựa đi được chừng một canh, Do Nhân Kiệt thò đầu ra hỏi :
- Đã đến đâu rồi vậy?
Gã xa phu ngoảnh lại đáp :

- Vừa qua khỏi thành Lăng Cơ, sắp đến trấn Thảo Kiều, công tử định nghỉ trọ phải không?
Do Nhân Kiệt gật đầu :
- Phải, khi nào đến trấn Thảo Kiều, hãy tạm ngừng lại. Tại hạ cần ghé thăm một người bạn.
* * * * *
Hỏa Cơ nói chẳng sai, Đỗ Môn tú sĩ và Thần Hành Vô Ảnh quả nhiên đã về đến Quân Sơn vào trưa hôm sau.
Thế nhưng, cả căn cứ dưới lòng đất vẫn như trước nhưng người đã đổi khác.
Đỗ Môn tú sĩ chỉ có Tụ Thủ Thần Y là biết rõ "chứng tật" của lão, đầu tiên tưởng là Tụ Thủ Thần Y nhất thời bị nữ sắc mê hoặc, đã cướp Hỏa Cơ mang đi, song đến khi lục soát kỹ phòng ngũ của ba người mất tích, mới biết là không phải là vậy Trong phòng của Tụ Thủ Thần Y tất cả các loại sách y dược và dược liệu quý thảy đều còn nguyên vẹn. Còn trong phòng Do Nhân Kiệt và Hỏa Cơ, mọi tài vật quý giá đều đã không cánh mà bay.
Sau cùng, hai người đã tìm được phong thư để lại trong phòng Hỏa Cơ.
Theo nhận định của Thần Hành Vô Ảnh thì bức thư của Hỏa Cơ vẫn có giá trị đáng tin, nên đề nghị lập tức phái người đuổi theo Song quái và Vô Ảnh Thần Trảo, bởi y suy đoán có thể Hỏa Cơ cũng là bị bắt cóc.
Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu liên hồi, cho rằng nhận xét của Thần Hành Vô Ảnh quả là ngây thơ.
Thần Hành Vô Ảnh bất phục nói :
- Nếu không vậy, thì họ để lại bức thư này là nghĩa lý gì?
Đỗ Môn tú sĩ cười khẩy :
- Nghĩa lý gì ư? Đó là muốn hai ta trúng mai phục táng mạng chứ còn gì nữa?
- Vậy chả lẽ lại để mặc cho họ ra đi một cách tự do tự tại thế này hay sao?
- Nếu là kẻ khác, có thể như vậy, nhưng gặp phải họ Ôn này e rằng không dễ dàng như vậy đâu.
- Ôn huynh có kế hoạch gì?
- Thái huynh cứ chờ đó mà xem!
Đỗ Môn tú sĩ nói xong, ra lệnh cho một nữ tỳ đi gọi đến tám võ sư đều với trang phục ngư dân đến. Lão chia tám võ sư ấy ra làm bốn nhóm, giao cho mỗi nhóm một nhiệm vụ khác nhau.
Tám võ sư nhận kế hoạch xong, đã lần lượt lên đường ngay ngày

hôm ấy, hai nhóm đến Huê Dung, còn hai nhóm đến Nhạc Dương. Hai hôm sau, hai nhóm võ sư đến Nhạc Dương có một nhóm trở về trước báo cáo, bảo là có một gã xa phu tên là Tam Quải Tử đã có đưa một thiếu niên và một lão nhân râu dài đến trấn Thảo Kiều, xe là do thiếu niên ấy thuê, vốn bảo là đến Vân Khê, nhưng sau cùng lại xuống xe tại trấn Thảo Kiều.
Đỗ Môn tú sĩ đưa mắt nhìn Thần Hành Vô Ảnh, mắt mộ vẻ đắc ý cười khẩy nói :
- Ôn mỗ nói thế nào?
Thần Hành Vô Ảnh quay sang gã võ sư ấy hỏi :
- Trên xe chỉ có hai người thôi ư?
- Vâng, chúng thuộc hạ cũng có đi đến nơi xuống xe của hai người ấy, bí mật dọ hỏi các tiệm quán gần đó. Nghe đâu hai người sau khi xuống xe, có vào một khách điếm bên kia đường, nhưng không bao lâu sau lại viện lý do hồi phòng lại, rồi sau đó chẳng rõ đã đi đâu mất.
Thần Hành Vô Ảnh tức tối mắng :
- Tên tiểu tử rõ là xảo quyệt!
Đỗ Môn tú sĩ buông tiếng cười khẩy :
- Thảo Kiều chẳng qua chỉ là một nơi to cở bàn tay. Ôn mỗ chẳng tin tên tiểu tử ấy trốn đi đâu được.
Hắc Thiên Vương chau mày lẩm bẩm :
- Hỏa Cơ đã không đi cùng hai người, nguyên nhân vì sao, thật khó thể hiểu nổi!
Đỗ Môn tú sĩ cười khẩy :
- Lo gì kia chứ? Khi nào bắt được tên tiểu tử ấy là sẽ rõ hết mọi sự. Ôn mỗ chẳng thiếu gì thủ đoạn, rồi đây sẽ cho tên tiểu tử ấy tha hồ nếm trải.
Đoạn quay sang hai gã võ sư khoát tay nói :
- Hai ngươi lui ra được rồi!
Hai gã võ sư lui khỏi, Thần Hành Vô Ảnh khẽ hỏi :
- Theo ý Ôn huynh, có cần phái ngay người đến Huê Dung và Nhạc Dương để điều Tứ Đại Kim Cang hoặc Trường Bạch lục tuyệt đến đây chuẩn bị dùng đến hay không?
Đỗ Môn tú sĩ ngẫm nghĩ một hồi :
- Chưa cần thiết, chờ xem tình hình rồi hãy liệu!
Thần Hành Vô Ảnh khẽ nói :
- Tên tiểu tử ấy đột nhiên bắt lão Thi mang đi, việc chẳng phải tầm thường. Có thể việc tiểu tử ấy đầu nhập vào tiêu cục, đó là do ý của ba lão tặc ở Thiên Sơn. Nếu Thái mỗ đoán không lầm hành động này của tiểu tử ấy rất có thể là do trong số ba lão tặc có người bị lâm

bệnh nặng. Phía Thiên Ma giáo có lẽ không phát động nhanh chóng, chi bằng nhân cơ hội này tập trung lực lượng, trừ diệt họa tâm phúc này trước.
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu :
- Rất có lý!
Thần Hành Vô Ảnh phấn khởi :
- Vậy tiểu đệ ra phái người đi ngay!
Vị Trang chủ Đại Thiên sơn trang này thấy chủ trương của mình được áp dụng, lập tức tỏ vẻ hết sức hớn hở.
Ngay khi lão vừa đứng lên toan đi ra ngoài, nơi cửa chợt tối, rồi thì hai võ sư loạng choạng khiêng vào một mảnh ván gỗ, trên ấy là một người đang nằm, môi rỉ máu tươi và hơi thở yếu ớt, chính là Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Minh, đại sư gia trong giáo.
Đỗ Môn tú sĩ sửng sốt đứng phắt dậy, chạy vội tới hỏi :
- Hầu huynh không sao chứ?
Vô Ảnh Thần Trảo giọng đứt quãng nói :
- Chỉ là một chút nội thương... không quan... trọng lắm... mau... mau nhờ Thi phó giáo chủ... phong bế... huyệt đạo...
Thần Hành Vô Ảnh đứng gần hơn hết, nghe vậy liền vung chỉ nhanh như gió điểm vào huyệt “Thần Hôn” của lão.
Vô Ảnh Thần Trảo người khẽ run lên, đoạn liền nhắm nghiền mắt lại.
Đỗ Môn tú sĩ hết sức nao núng, không ngừng xoa tay nói :
- Thế này... biết làm sao đây?
Thần Hành Vô Ảnh ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói :
- Bọn nha đầu của lão họ Thi chẳng rõ có biết dùng thuốc hay không?
Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu :
- Vô ích! Lão ấy dùng thuốc không bao giờ kê toa, ngay cả lọ thuốc cũng đều ghi bằng ám hiệu, điểm độc ác của lão ta chính là ở đó.
Thần Hành Vô Ảnh nhíu mày :
- Tiểu đệ đã kiến nghị với Ôn huynh từ lâu, bảo lão ta kê ra vài toa thuốc đề phòng khi cần đến. Ôn huynh chẳng chịu nghe, bảo là sợ tổn thương hòa khí. Bây giờ biết làm sao đây? Về mặt này tiểu đệ mù tịt, đại phu thường chưa chắc đã chữa được, hơn nữa thời gian cũng chưa chắc kịp. Ôi, thật là đau đầu!
Đỗ Môn tú sĩ đi quanh trong phòng hai lượt, bỗng đứng lại, quay sang hai võ sư kia nói :
- Tăng sư phụ hãy đến chỗ Đông nương nương lấy chút Hộ Tâm hoàn mang về đây trước, còn Phùng sư phụ hãy tức tốc đến Nhạc Dương, truyền lệnh đòi Tứ Đại Kim Cang, thiết can, phi đao, song

kích và hắc tâm vào canh ba đêm nay tề tập đợi lệnh, đi mau!
Thì ra Vô Ảnh Thần Trảo tuy chỉ là một mưu sĩ mang tính cách thanh khách nhưng lại được Đỗ Môn tú sĩ trọng vọng hơn hẳn hai Phó giáo chủ Thần Hành Vô Ảnh và Tụ Thủ Thần Y.
Trước đó Thần Hành Vô Ảnh đề nghị phái người đến trấn Thảo Kiều tìm diệt Thiên Sơn tam nghĩa, Đỗ Môn tú sĩ tuy chấp thuận nhưng hết sức miễn cưỡng.
Giờ đây, vị Thiên Đạo giáo chủ này vì cứu vãn tính mạng cho người tâm phúc đắc lực, dù có ngăn cản cũng chẳng thể được.
Hai võ sư lãnh mệnh ra đi, Đỗ Môn tú sĩ lại quay sang Thần Hành Vô Ảnh nói :
- Ôn mỗ định tối nay sẽ đích thân đến Nhạc Dương một chuyến, về phía Huê Dung, xin Thái huynh hãy nhọc tâm nhiều hơn. Thái huynh hẳn rất rõ tính nết của Trường Bạch lục tuyệt, chỉ cần không thiếu rượu và đàn bà, thảy đều hết sức ngoan ngoãn vâng lời. Thái huynh hãy bảo với họ là khi nào Song cơ đến tay, Ôn mỗ nhất định sẽ giữ tròn lời hứa.
Thần Hành Vô Ảnh gật đầu :
- Vâng, tiểu đệ đã rõ!
* * * * *
Trong khi đó, nhóm Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn cũng đã có mặt trong thành Nhạc Dương. Vị tân nhiệm Kim Bút đường chủ rất được Tam giáo chủ trọng vọng này đã huênh hoang trước mặt Dâm Hồ là nhất định sẽ bắt được cha con Kim Hoa Ma mang về Tổng đàn, nhưng trên đường đi chớ hề gặp bóng ma nào, y không khỏi bực tức đến cực độ.
Trước tiên, y đi đến Phân đàn Thiên Ma giáo trong thành, gọi Phân đàn chủ đến hỏi :
- Cha con Kim Hoa Ma gần đây có xuất hiện trong vùng Nhạc Dương này hay không?
Gã Phân đàn chủ thành thật báo cáo :
- Hiệu bạc Thích Ký trong thành bỗng nhiên đã đóng cửa hồi mấy hôm trước, như vậy có lẽ là từng đến qua.
Hắc Thiên Vương đập bàn giận dữ quát :
- Vậy sao ngươi không chịu nói sớm?
Gã Phân đàn chủ cười dở khóc dở, song y biết rõ vị Huỳnh kỳ hộ giáo này rất là ngang ngược, nói sao là đúng vậy, chẳng biết phải trái là gì cả.
Bèn đành cúi mình nhận tội :
- Dạ vâng, ti chức đã thiếu sót, những xin Đường chủ rộng lòng

lượng thứ cho.
Hắc Thiên Vương quắc mắt :
- Vậy ngươi có biết hai cha con họ đã đi đâu rồi không?
Gã Phân đàn chủ vốn định trả lời không biết, song chợt nghĩ đến câu trả lời này rất có thể sẽ khiến y rơi đầu, bèn bấm bụng nói dối :
- Chẳng rõ là có đáng tin cậy hay không, nghe nói là đã đến thành Lăng Ky...
Hắc Thiên Vương chớ hề suy nghĩ, lập tức đứng phắt dậy, khoát tay nói :
- Nào, các ngươi hãy đuổi theo mau!
Mười mấy hộ pháp theo cùng dĩ nhiên chẳng thiếu kẻ sáng suốt, nhưng có điều không ai muốn chuốc khổ vào thân.
Thế là mọi người liền xô ghế đứng lên, lại tiếp tục đi về phía thành Lăng Ky.
Khi đến thành Lăng Ky thì trời đã tối, đành phải tạm dừng chân nghỉ trọ. Ăn uống qua loa xong, liền phái người chia nhau ra ngoài thăm dò tin tức, hệt như một đàn ong bay bừa bãi.
Các hộ pháp thận trọng hơn, tuy biết là hành động này chẳng khác nào mò kim đáy biển, song vẫn lặn lội khắp phố lớn hẻm nhỏ, hệt như đi dạo chơi. Còn một số xảo quyệt thì cứ chui quách vào trong thanh lâu, đó là kinh nghiệm đã có được trên đường, tha hồ phong lưu đến khi gân cốt bải hoải quay về như vậy lại càng ra vẻ tận tụy hơn.
Sau khách điếm là một ngôi Tam Quan miếu, cách nơi trọ của nhóm Hắc Thiên Vương chỉ vài mươi bước, chính là địa điểm hẹn gặp của Đỗ Môn tú sĩ với Tứ Đại Kim Cang.
Trời xui đất khiến có một Bạch kỳ hộ pháp họ Lục, sau khi đã hoang đàng trong thanh lâu, chỉ muốn được ngủ một giấc cho thỏa, nhưng khi về đến cửa khách điếm, mới sực nhớ là còn quá sớm, bèn băng qua con hẻm nhỏ, trông thấy ngôi Tam Quan miếu, nghĩ là một nơi yên tĩnh, liền vào trong ngủ say sưa.
Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, y bỗng giật mình tỉnh giấc bởi tiếng bước chân rậm rịch, rồi thì một giọng thô lỗ cất lên hỏi :
- Giáo chủ đã đến chưa?
Một người khác tiếp lời :
- Đã giao hẹn đúng canh ba, có lẽ sắp đến rồi.
Rồi đến một giọng lảnh lót nói :
- Giáo chủ chúng ta đôi khi cũng thận trọng quá mức. Cửu Cung tam hồ là cái thá gì, cứ kéo quách đến tàn sát một phen. Vậy chẳng giản tiện hơn ư?

Gã hộ pháp họ Lục toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ôi chà, cả ba vị Giáo chủ mà bọn này còn xem chẳng ra gì, bọn họ là thần thánh ở đâu thế này?
Y thật muốn từ trong khám thờ thò đầu ra xem, nhưng lại không đủ can đảm, mà thậm chí cũng chẳng dám động đậy sợ gây ra tiếng động bị đối phương phát giác.
Chỉ nghe một giọng xa lạ sắc lạnh nói :
- Sài huynh không nên nói vậy...
Tiếng nói rất yếu ớt như vừa qua cơn trọng bệnh, song trong giọng điệu như có kèm theo một lưỡi đao vô hình, mỗi tiếng nói đều gây cảm giác ghê rợn.
Giọng lảnh lót dường như không phục nói :
- Vậy Cổ lão đại thử nói nghe xem, Tam hồ có gì là lợi hại nào?
Người họ Cổ buông tiếng thở dài :
- Tục ngữ có câu, chỉ cách ba hôm là đã khác xa, huống hồ đã mười mấy hai mươi năm? Chẳng kể ai khác, chẳng hạn như bốn chúng ta đây, hồi mười lăm, mười sáu năm trước, thử hỏi có mấy ai biết đến danh tánh chúng ta?
Người họ Sài tiếp lời :
- Cũng như nhau thôi, ngày nay lại có mấy ai biết đến danh tánh của chúng ta chứ?
Người họ Cổ buông giọng sắc lạnh :
- Chẳng bao lâu nữa họ sẽ biết!
Người có giọng thô lỗ lên tiếng trước tiên bỗng hỏi :
- Nghe Giáo chủ nói Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi và Luyện Hồ Thường Vân Sanh hiện đang cùng luyện một môn thần công, Cổ lão đại có đoán ra được họ luyện trò chơi gì không?
Người họ Cổ lạnh lùng nói :
- Việc gì lại phải đoán? Cổ mỗ đã nói từ lâu, trừ phi Lệnh Hồ Huyền tái sinh và học được hết ba pho tuyệt kỹ La Hán quyền, Kỳ Chính cầm nã thủ và Bách Biến Chưởng pháp của ba lão quỷ ở Thiên Sơn. Có lẽ còn có thể đối chọi với chúng ta.
Bằng không, với tâm huyết đã đổ vào Tứ Quỷ bảo quyển trong mười mấy năm qua của chúng ta. Dù Tam hồ liên thủ đấu với một trong Tứ Đại Kim Cang chúng ta, chưa chắc đã giành được phần hơn.
Người tự nãy giờ im lặng bỗng với giọng ồ ề kêu lên :
- Hay quá, Giáo chủ đã đến...
Gã hộ pháp họ Lục không bỏ lỡ thời cơ, vội lăn người xuống khám thờ, từ hậu viện chạy ra khỏi miếu.
Y bọc vòng về đến khách điếm, mọi người vẫn chưa ngủ, Hắc Thiên

Vương thấy y ra chiều hốt hoảng, bất giác sinh nghi, bèn quát hỏi :
- Lục hộ pháp đã đi đâu?
Lục hộ pháp vốn không muốn bày tỏ sự việc vừa qua, song nhất thời lại không bịa ra được lý do về muộn, đành phải thú thật ra hết.
Thế nhưng, điều tai hại là vì sợ làm cho vị Đại đường chủ này nổi giận. Y lại sửa đổi nội dung cuộc đàm thoại của Tứ Đại Kim Cang, chỉ nói là có mấy người đã bí mật tụ tập trong Tam Quan miếu. Nghe giọng điệu như là người của Thiên Đạo giáo, vì sợ lỡ qua cơ hội nên vội về đây ngay.
Thử nghĩ với tính khí của Hắc Thiên Vương, khi nghe được tin này làm sao có thể dằn nén nổi?
Thế là vị Đại đường chủ này như thể vừa trúng bảng vàng, mừng đến nhảy cẫng lên nói :
- Hay quá! Nào, nào! Lục hộ pháp hãy dẫn đường mau!
Lục hộ pháp bất giác rùng mình, song lại chẳng dám từ khước, đành cố gom hết can đảm, ưỡn ngực nói :
- Vâng, mọi người hãy theo Lục mỗ!
Nhưng trong bụng lại nghĩ :
- “Chỉ mình ta là biết sự lợi hại, lát nữa cần bỏ trốn cũng chẳng đến đỗi không có cơ hội, hãy cố nhẫn nại trước đã”.
Khi họ đến Tam Quan miếu, có lẽ Đỗ Môn tú sĩ vừa mới dặn bảo xong, ngay lúc Tứ Đại Kim Cang từ trong miếu đi ra.
Bởi ánh trăng sáng, đôi bên cách nhau ba bốn trượng đã trông thấy rõ ràng.
Hắc Thiên Vương trước nay giao thủ với người không bao giờ phí phạm một lời, hễ chạm mặt là động thủ ngay, song lần này lại phá lệ. Thì ra vì y thấy năm người này nhìn bề ngoài đều rất là nho nhã lịch sự. Thậm chí ngay cả gã hộ giáo họ Lục cũng không khỏi đâm ra phân vân, trong năm người này có Tứ Đại Kim Cang mà y đã nghe tiếng nói khi nãy chăng?
Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng vốn đã giống như một tú tài danh phù kỳ thực, bốn người theo sau ai nấy cũng đều đầy khí khái thư sinh.
Đôi bên đứng dàn thành một hàng ngang, Hắc Thiên Vương trỏ tay nói :
- Các người là ai hả?
Đỗ Môn tú sĩ ngoảnh sang Tứ Đại Kim Cang cười nói :
- Bốn vị hãy tự báo danh đi! Người vừa nói đó là Kiều Bán Sơn, ngoại hiệu Hắc Thiên Vương, trước kia là Huỳnh kỳ hộ giáo, nay là Đường chủ Kim Bút đường trong Thiên Ma giáo, một thân ngạnh công cái thế tuyệt luân, xem ra đành phải trễ nải một lúc rồi.

Tứ Đại Kim Cang chỉ mỉm miệng cười, không một ai lên tiếng.
Đỗ Môn tú sĩ cười nói tiếp :
- Bốn vị cứ luôn oán than là không ai biết đến đại danh của mình, bây giờ có cơ hội lại không chịu lên tiếng, thôi thì kẻ này đành thưa hộ cho vậy.
Người đứng sát bên Đỗ Môn tú sĩ bỗng khẽ buông tiếng thở dài nói :
- Nói ra danh tánh thì có ích lợi gì? Họ đâu thể chuyển cáo với người khác được nữa!
Hắc Thiên Vương cười khẩy :
- Rõ là còn ngông cuồng hơn họ Kiều này nữa!
Đỗ Môn tú sĩ trỏ người vừa lên tiếng, tủm tỉm cười nói :
- Bất luận Kiều đại đường chủ có còn cơ hội chuyển cáo với người khác hay không, phép lịch sự cũng chẳng thể thiếu sót. Vị này chính là Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng, lão đại trong Tứ Đại Kim Cang.
Đoạn trỏ ba người kia nói tiếp :
- Còn ba vị kia là lão nhị, Song Kích Kim Cang Vạn Thang, lão tam Phi Đao Kim Cang Sài Hỏa Liệt và lão tứ Thiết Can Kim Cang Tần Thông Thiên.
Giới thiệu xong, Đỗ Môn tú sĩ lại quay sang Hắc Thiên Vương cười nói :
- Kiều đại đường chủ còn gì dặn bảo nữa không?
Hắc Thiên Vương tuy biết kẻ đang đứng trước mặt chính là Thiên Đạo giáo chủ Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng, song cậy vào một thân công lực đắc thiên độc hậu nên không chút e sợ.
Nghe vậy bèn cười khẩy nói :
- Còn nữa thì là hãy nạp mạng đây!
Đoạn ngoảnh qua quát :
- Người ta đã biết phép lịch sự vậy thì chúng ta cũng chớ nên cậy nhiều thắng ít.
Cung hộ pháp, hãy ra hầu tiếp vị Ôn đại giáo chủ này trước đi!
Người đó là một Huỳnh kỳ hộ pháp tên là Cung Đại Hải, ngoại hiệu Ngọc Thước Lang Quân. Người này nguyên là một tên đại đạo cưỡng dâm trong giới hắc đạo Hà Bắc, ngoài một pho võ học chiêu pháp xuất thần quỷ mạt, một thân khinh công đáng đứng đầu trong giới hộ pháp toàn bang.
Hắc Thiên Vương sở dĩ chọn y vì Ngọc Thước Lang Quân này dáng vẻ cũng rất nho nhã, muốn mang ra so sánh với đối phương. Hãy xem nếu luận về nhân phẩm, Thiên Ma giáo cũng có vậy.
Đỗ Môn tú sĩ với thân phận một Giáo chủ của một tôn giáo, dĩ nhiên đâu chịu giao thủ với một hộ pháp. Song lão biết rõ bọn hộ pháp này

thảy đều là hạng ghê gớm trong giới hắc đạo trước kia. Tứ Đại Kim Cang thành tựu tuy cao, song nếu xảy ra hỗn chiến cũng khó mà giành được ưu thế. Cho nên sau khi Ngọc Thước Lang Quân tiến ra, lão với giọng hết sức dịu dàng quay sang Song Kích Kim Cang Vạn Thang gật đầu nói :
- Phải đó, Vạn lão nhị, lần lượt từng người thì mới bộc lộ được chân tài thực học, hãy ra hầu tiếp vị Cung hộ pháp này đi!
Song Kích Kim Cang giơ cao đôi kích trong tay sải bước tiến ra, nhìn Ngọc Thước Lang Quân cười nói :
- Các hạ định chơi đùa chừng bao lâu?
Ngọc Thước Lang Quân thoáng ngẩn người :
- Tôn giá nói vậy là sao?
Song Kích Kim Cang cười ngạo nghễ :
- Trước nay động thủ với người, tại hạ hiếm khi vượt quá ba chiêu. Nếu như các hạ khó nhắm mắt, Vạn mỗ có thể vị tình kéo dài thêm vài ba chiêu nữa.
Ngọc Thước Lang Quân cả giận quát :
- Láo!
Đồng thời phóng bước sấn tới, vung thước nhắm mặt đối phương quét tới.
Song Kích Kim Cang lách người, tránh xa bảy tám thước, song kích vẫn cặp sát khuỷu tay, không hề đỡ gạt.
Ngọc Thước Lang Quân lại vung thước lao tới, chiêu xuất như gió, chớp mắt đã biến hóa năm lần khác nhau.
Song Kích Kim Cang thụp người, xoay người tunh mình ngược ra sau, lại quay về đúng chỗ đứng trước đây.
Mọi người đứng xem kể cả hai phía thảy đều gật đầu, chỉ một mình Ngọc Thước Lang Quân dường như không hề chú ý đến điều ấy. Lại quay người vung thước lao tới tấn công lần thứ ba.
Song Kích Kim Cang phen này không khách sáo nữa, đoản kích tay trái vung ra, đón lấy ngọc thước, đoản kích tay phải đưa tới, trực chỉ vào tim đối phương.
Ngọc Thước Lang Quân thấy kích chiêu đối phương không có gì kỳ diệu, ngọc thước hạ thấp xuống, vừa định quét tới phản công trước ngực đối phương, ngờ đâu ngọn đoản kích của đối phương vụt dài ra hơn ba thước, nhanh và mạnh hơn cả lúc xuất thủ.
Khi thấy nguy thì đã muộn, một tiếng kinh hoàng chưa kịp thốt ra khỏi miệng, mũi kích đã xuyên thấu vào tim.
Thì ra Song Kích Kim Cang đã buộc một sợi xích nhỏ vào mỗi đầu của cán, sợi xích ấy quấn nơi cổ tay, dài hơn tám thước, khi cần có

thể phóng kích đi, công dụng như là ám khí. Ngọc Thước Lang Quân không biết điều ấy, tất nhiên là bị trúng phải.
Song Kích Kim Cang sau khi đắc thủ, quay người cười nói :
- Tiếp theo đến lượt vị nào đây?
Hắc Thiên Vương giận dữ gầm lên :
- Đến lượt lão tử ngươi đây!
Đồng thời thân hình như ngọn hắc tháp đã lao tới như bay.
Liền theo đó sau lưng có người lớn tiếng hô :
- Nào, mọi người cùng tiến lên!
Phi Đao Kim Cang cười lanh lảnh nói :
- Cùng tiến lên thì được, nhưng bỏ trốn thì không thể được!
"Vù" một tiếng, một ngọn phi đao lấp lánh ánh bạc đã bay vút ra. Lập tức, một người hự lên ngã gục. Đó chính là Bạch kỳ hộ pháp họ Lục, người vừa mới lớn tiếng hô vang.
Vị Lục hộ pháp này vốn định khi cuộc hỗn chiến diễn ra sẽ âm thầm bỏ trốn, nào ngờ bị Phi Đao Kim Cang tinh mắt trông thấy, rốt cuộc sợ chết lại bị chết sớm hơn.
Bên này, các Hộ pháp Tam kỳ đã không còn thời gian để bận tâm đến việc ấy, lần lượt tuốt binh khí ra, trong tiếng quát tháo nhất tề xông tới.
Đỗ Môn tú sĩ không tham chiến mà cũng không có ý bỏ đi, chấp hai tay sau lưng chầm chậm thoái lui, như định đứng trên bậc thềm quan chiến. Có hai tên hộ pháp định giở trò đánh rắn đập đầu, nào ngờ vừa mới lao tới, hai ngọn phi đao đã chia ra bay đến.
Phi Đao Kim Cang cười nói :
- Nếu không muốn lãnh phi đao thì đừng có ý định xấc xược với Giáo chủ bọn ta!
Hai hộ pháp bởi nóng lòng tham công, chỉ lo xông về phía Đỗ Môn tú sĩ, chẳng ngờ hai ngọn phi đao bay đến nhanh như chớp. Rốt cuộc một người bị phi đao xuyên thủng yết hầu, gục chết ngay tức khắc, còn người kia bởi chân trái có tật nên người thoáng chồm tới trước, nhờ vậy chỉ bị phi đao bóc đi một mảng da sau gáy.
Đến lúc này phía Thiên Ma giáo đã có ba hộ pháp táng mạng, còn phía Tứ Đại Kim Cang thì vẫn chưa có chút tổn thương nào.
Thế nhưng, phen này Hắc Thiên Vương đã dẫn theo đến mười lăm hộ pháp, mất ba vẫn còn mười hai, về nhân số cũng còn chiếm ưu thế hơn.
Trong Tứ Đại Kim Cang chỉ một mình Hắc Tâm Kim Cang là chưa dùng đến binh khí. Khi Hắc Thiên Vương phi thân lao tới, Song Kích Kim Cang liền lùi sang bên, để cho Hắc Tâm Kim Cang đón tiếp vị

Kim Bút đường chủ này.
Còn mười hai hộ pháp Thiên Ma giáo thì chia làm ba nhóm, với bốn chọi một, chia nhau giáp công Song Kích, Phi Đao và Thiết Can ba người.
Bốn hộ pháp vây đánh Phi Đao Kim Cang Sài Hỏa Liệt đều biết đối phương phi đao lợi hại, nên không một ai dám khinh suất, thảy đều dốc sức tấn công với chiêu thức hiểm độc, không để cho đối phương rảnh tay, đến đỗi Phi Đao Kim Cang tuy có tuyệt kỹ phi đao, nhất thời cũng chẳng thi triển được.
Cảnh ngộ của Song Kích Kim Cang Vạn Thanh cũng chẳng khác gì, cái chết của Ngọc Thước Lang Quân Cung Đại Hải đã khiến bốn hộ pháp giáp công sinh lòng cảnh giác, luôn lưu ý đôi đoản kích trong tay đối phương, không để cho đối phương có cơ hội phóng ra. Song Kích Kim Cang Vạn Thang tuy võ công cao hơn bốn hộ pháp Thiên Ma, nhưng song thủ bất địch tứ quyền, lúc này cũng chỉ cố gắng cầm cự mà thôi.
Chỉ có Thiết Can Kim Cang Tần Thông Thiên với cây gậy sắt trong tay vung ngang quét dọc, bóng gậy loang loáng, rít gió vụt vù, khiến bốn tên hộ pháp không sao xáp đến gần, có thể nói là một người đắc thế nhất trong cuộc hỗn chiến.
Bên kia, Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn hệt như một con trâu điên, một pho chưởng pháp triển khai, chỉ công không thủ, hoàn toàn với lối đánh thí mạng.
Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng người chập chờn như cánh bướm vờn hoa, chỉ thủ không công, đấu pháp hoàn toàn trái ngược với đối phương.
Đỗ Môn tú sĩ đứng trên bậc thềm trước miếu, chắp tay đảo mắt nhìn quanh, lúc nhìn bên này, lúc lại nhìn bên kia, khi thì gật đầu ra chiều khen ngợi, khi lại lắc đầu lộ vẻ không bằng lòng, thần thái hết sức thanh thản.
Lúc này đã sắp hết canh tư, Đỗ Môn tú sĩ ngước lên nhìn trời, đôi mày thoáng chau lại, như bắt đầu cảm thấy nóng ruột.
Ngay khi ấy, trong trận chiến đột nhiên xảy ra một tai nạn nhỏ, và rồi đã gây nên thảm biến liên tiếp theo sau đó.
Nguyên do là một hộ pháp giáp công Thiết Can Kim Cang, bởi tối qua đã vui với một ả thanh lâu quá độ, trận chiến kéo dài đã khiến y thở hồng hộc và hai chân bải hoải, dần cảm thấy có phần lực bất tòng tâm, chỉ bởi tránh né chậm một chút, bị Thiết Can Kim Cang quét trúng một gậy vào nách, người liền bay bổng lên không, xui khiến làm sao lại rơi xuống ngay đầu một hộ pháp đang giáp công

Song Kích Kim Cang.
Tên hộ pháp ấy vội vung binh khí lên gạt, tuy đánh bạt được tử thi đồng bọn, song bản thân lại lộ toang phần trước. Song Kích Kim Cang đoản kích tiện tay đâm tới, liền xuyên thủng ngực tên hộ pháp ấy, một luồng máu phún ra như suối, khi y ngã xuống đất, lại làm vấp chân một hộ pháp đang giáp công Phi Đao Kim Cang, khiến người đó loạng choạng, đâm ngay vào lòng Hắc Tâm Kim Cang.
Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng liền thừa cơ song chưởng đẩy ra, xô tên hộ pháp xấu số đó đến trước mặt Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn.
Hắc Thiên Vương gầm vang một tiếng, cũng chẳng màng là người nhà, vung chưởng giáng xuống, sau đó tung chân đá tử thi sang bên. Y không nghĩ đến đó là gian kế của kẻ địch, ngay khi tử thi bay sang bên, chợt thấy bóng người nhấp nhoáng, Hắc Tâm Kim Cang đã lao tới trước mặt.
Hắc Tâm Kim Cang quả là danh phủ kỳ thực, một người có trái tim đen đúng nghĩa, y biết đối phương da rắn thịt dày, một chưởng tầm thường khó thu được hiệu quả trí mạng, nên hai ngón tay chỉa thẳng ra, với chiêu "Song Long Thám Châu" móc mắt Hắc Thiên Vương.
Hắc Thiên Vương đau đớn gầm vang như hổ đói, tung mình lên đâm đầu lao tới, toan thí mạng cùng chết với đối phương.
Hắc Tâm Kim Cang đâu cam chịu vậy, lẹ làng lách người sang bên, Hắc Thiên Vương hụt hẫng, đâm đầu thẳng vào bậc cấp, "ầm" một tiếng vỡ sọ chết ngay tức khắc.
Chín hộ pháp Thiên Ma giáo thấy đầu lĩnh đã táng mạng, thế là sau một tiếng huýt dài, đua nhau quay người tìm đường tháo chạy.
Phi Đao Kim Cang cười the thé nói :
- Để xem các ngươi chân ai dài nhất.
Vút! Vút! Vút! Ba ngọn phi đao bay ra như tia chớp, những tiếng rú thảm vang lên liên hồi, lại thêm ba hộ pháp Thiên Ma giáo ngã gục.
Đỗ Môn tú sĩ bước xuống bậc thềm, mỉm cười khoát tay nói :
- Thôi, thôi. Sài lão tam hôm nay đã liên tiếp hạ năm tên, kể ra cũng đủ mãn nguyện rồi!
Hắc Tâm Kim Cang liếc nhìn tử thi Hắc Thiên Vương, khẽ buông tiếng thở dài nói :
- Tên tiểu tử đần độn này quả không hổ là một Đường chủ, vừa rồi nếu không nhờ một gậy của lão tứ, hôm nay thật chưa biết ai chết bởi tay ai...
Đỗ Môn tú sĩ cười ngắt lời :
- Lại nữa rồi, tên tiểu tử này chẳng qua chỉ nhờ vào sức mạnh man

rợ thôi, đâu sánh bằng được với tên họ Âm hôm trước, nếu Sài lão tam không vì môn Cửu Cung Mê Hồn Bộ, chỉ thủ không công, quần thảo với hắn nên mới kéo dài thời gian, chứ không thì hắn đâu thể cầm cự nổi đến mười chiêu của huynh đệ.
Đoạn lại quay sang Phi Đao Kim Cang khoát tay cười nói :
- Đã không còn sớm nữa, hãy mau nhặt lại mấy ngọn phi đao lên đường đi thôi!
Một cuộc chiến thảm khốc qua đi, trước Tam Quan miếu lại trở về với sự yên lặng.
Lúc này, trong cành lá rậm trên một ngọn cổ tùng cao to, bỗng có người buông tiếng thở dài rồi thấp giọng nói :
- Tuồng hát đã kết thúc, chúng ta cũng nên đi thôi!
Rồi thì từ trên cây lần lượt phóng xuống bốn bóng người. Đó chính là Kim La Hán Triệu Phú, Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa, Bách Biến Chưởng Ngôn Cập Nghĩa và Do Nhân Kiệt.
Sau khi hạ xuống đất, Kim La Hán quay sang Do Nhân Kiệt hỏi :
- Liễu lão nhi bảo bọn này đến gặp ở đâu?
- Khách điếm Túy Tiên!
- Vậy thì đi mau!
Kỳ Chính Thủ vừa đi vừa hỏi :
- Theo lão đại thấy, bốn tên khi nãy, liệu chúng ta có đối phó nổi không?
Kim La Hán lắc đầu :
- Chưa biết chừng...
- Nếu có thêm được Hắc Bạch song quái, có lẽ không đến đỗi nào...
Kỳ Chính Thủ chau mày :
- Nhắc đến Hắc Bạch song quái, Viên mỗ lại phải oán trách Liễu lão nhi, lại nhằm trong lúc này bảo sư đồ họ ba người trở về Đại Hồng Sơn, thật chẳng hiểu nổi dụng tâm của lão ta.
Kim La Hán nghiêm mặt nói :
- Lão nhị, chẳng phải ngu huynh phê phán đệ, đó là đệ đã không hiểu con người của Liễu lão nhi. Hiện nay, bất luận Thiên Ma giáo hay Thiên Đạo giáo đều muốn khống chế đồ đệ để sai khiến sư phụ, nếu chúng ta vì cứu thoát đồ đệ mà giữ Song quái lại để giúp sức, thử hỏi như vậy có khác nào thủ đoạn của Thiên Ma giáo và Thiên Đạo giáo? Phen này Liễu lão nhi xử sự như vậy, thật khiến Triệu mỗ phục đến sát đất.
Kỳ Chính Thủ buông tiếng thở dài :
- Nhưng mà...
Do Nhân Kiệt cười ngắt lời :

- Hai vị tiền bối xin đừng cãi nhau về những việc đã qua nữa, tiện đây vãn bối muốn thỉnh giáo một điều. Ý vãn bối định sau khi Dâm Hồ xuất binh, sẽ lại với thân phận Ác Quân Bình trở về Tổng đàn Thiên Ma giáo, với cương vị thủ tịch hộ giáo hạ lệnh phá hủy Tổng đàn thành bình địa, chẳng hay ba vị tiền bối nghĩ sao?
Bách Biến Chưởng lắc đầu nguầy nguậy :
- Như vậy mạo hiểm quá!
Do Nhân Kiệt cười :
- Có gì là mạo hiểm?
Bách Biến Chưởng nghiêm giọng :
- Không có Hỏa Cơ thì còn có thể, bây giờ Hỏa Cơ đã biết ngươi là kẻ giả mạo, đến nữa há chẳng chuốc lấy cái chết còn gì?
Do Nhân Kiệt thản nhiên cười :
- Đành rằng vậy, nhưng vãn bối lại nghĩ khác. Vãn bối bây giờ đến đó, có lẽ Dâm Hồ và Thủy Hỏa song cơ đã đi rồi. Hỏa Cơ không bao giờ lại đi tuyên bố điều bí mật này với những ma đồ khác. Vả lại, Hỏa Cơ không bao giờ ngờ đến vãn bối lại dám cả gan trở vào hang hùm lần nữa. Do đó, vãn bối nhận thấy hành động này chẳng có gì là mạo hiểm cả!
Kim La Hán trầm ngâm :
- Việc này để khi gặp Liễu lão nhi, mọi người cùng bàn bạc kỹ lưỡng rồi quyết định cũng chẳng muộn.
Mọi người từ cửa bắc vào thành, theo bờ thành đi về hướng đông, lát sau đã đến khách điếm Túy Tiên nằm gần cửa đông thành.
Khách điếm này là do một nhân vật hiệp nghĩa trong võ lâm trước kia đã quy ẩn thành lập, bốn người không cần lên tiếng báo, từ sau khách điếm vượt tường vào.
Bốn người xô mở cửa một gian thượng phòng bên phía tây, Kim La Hán đi đầu khẽ cất tiếng hỏi :
- Liễu lão nhi đã đến chưa?
Trong phòng yên lặng, không có tiếng trả lời.
Kim La Hán bật lên một tiếng sửng sốt, ngoảnh lại nói :
- Trời sắp sáng rồi, sao vẫn chưa đến thế này?
Kỳ Chính Thủ bật hỏa tập lên cười nói :
- Liễu lão nhi viết giấy để lại chỉ bảo chúng ta chờ ở đây, nhưng không hẹn giờ giấc, dĩ nhiên chúng ta phải đến trước rồi.
Đoạn đi đến góc phòng, thắp cháy ngọn đèn dầu trên vách.
Bách Biến Chưởng quét mắt nhìn, bỗng sửng sốt khẽ kêu lên :
- Liễu lão nhi đã từng đến đây rồi!
Mọi người ngoảnh sang nhìn, thấy trên chiếc bàn đặt sát vách có một

mảnh giấy để dưới khay trà, thảy đều bất giác ngớ người.
Kim La Hán đến cầm lên xem, thấy trên giấy vỏn vẹn chỉ có mấy chữ :
"Gặp giấy này tức tốc trở về Thảo Kiều!"
Kim La Hán xem xong, trao mảnh giấy cho mọi người và lẩm bẩm :
- Lạ thật, khi Liễu lão nhi hộ tống sư đồ Song quái rời khỏi, đã bảo là sẽ gặp lại nhau tại đây, bây giờ lại bảo chúng ta đến Thảo Kiều làm gì thế này?
Kỳ Chính Thủ và Bách Biến Chưởng chau chặt mày, nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được vì nguyên nhân gì.
Do Nhân Kiệt bỗng nói :
- Qua giọng điệu trên giấy này của ân sư, tình hình dường như hết sức khẩn cấp, chúng ta nên đi ngay là hơn!
Thế là bốn người phi thân ra khỏi khách điếm, đang đêm đi đến Thảo Kiều.
* * * * *
Trong một thôn nhỏ cách trấn Thảo Kiều không xa, vào lúc trời hừng sáng, bỗng xuất hiện năm người khách bất ngờ.
Năm người ấy chẳng phải ai khác, chính là Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng cùng nhóm tâm phúc đắc lục Tứ Đại Kim Cang từ thành Lăng Ky đến.
Nơi chúng xuất hiện là một trang viện nằm ở thôn bắc.
Đỗ Môn tú sĩ cùng Tứ Đại Kim Cang sau khi vào nhà, hai hán tử trung niên dáng vẻ nông dân lập tức hơ hải theo vào.
Đỗ Môn tú sĩ quét mắt nhìn hai người ấy, sầm mặt lạnh lùng nói :
- Vùng Thảo Kiều này gần đây vẫn bình yên chứ?
Hai gã hán tử sợ sệt khom mình nói :
- Nhờ hồng phúc của Giáo chủ...
Đỗ Môn tú sĩ không chờ hai người dứt lời, vung tay xáng cho mỗi người ba cát tái tai. Sau đó lại quát :
- Hạn định cho các ngươi trước giờ ngọ phải tìm cho ra nơi ẩn náu của lão quỷ Tiêu Dao thư sinh và Thiên Sơn tam nghĩa, bằng không chớ trách bổn Giáo chủ thiên diện vô tình!
Hai hán tử vâng dạ rối rít, đoạn vội quay người ra khỏi trang, phóng nhanh về phía trấn Thảo Kiều.
Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng chau mày nói :
- Cổ mỗ thấy hai tên ấy chưa chắc sẽ làm được việc, chi bằng hãy để bốn huynh đệ bọn này chia nhau dò tìm có lẽ còn nhanh hơn...
Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu :
- Bọn họ không phải là thiếu năng lực, chẳng qua do bình thường

thiếu quản thúc nên đã không làm việc tận tụy đó thôi. Các vị đã phải vất vả cả đêm, cũng đã mỏi mệt lắm rồi, lát nữa đây không chừng còn có một cuộc kịch chiến, nên tìm chỗ nghỉ ngơi là hơn!
Lúc gần giờ ngọ, Đỗ Môn tú sĩ và Tứ Đại Kim Cang ăn trưa xong, đang ngồi trong nhà uống trà trò chuyện, hai hán tử ra đi hồi sáng bỗng có một người vội vả trở về, thở hổn hển nói :
- Bẩm Giáo chủ... thuộc hạ.. thuộc...
Đỗ Môn tú sĩ chú mắt lạnh lùng nói :
- Không tìm được chứ gì?
- Không phải, đã tìm... tìm...
Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng xem lời :
- Đã tìm gặp rồi phải không?
Hán tử ấy vội gật đầu :
- Vâng... vâng... đã tìm... tìm...
Y càng luống cuống thì càng không sao nói tiếp được.
Đỗ Môn tú sĩ dịu giọng nói :
- Đã tìm gặp rồi phải không? Tốt lắm! Không cần phải vội, hãy nghỉ ngơi một lát rồi thư thả nói cho tận tường hơn.
Gã hán tử thở mạnh một hồi, đoạn mới nói :
- Việc là thế này, thuộc hạ với Đinh Nhị khi đến Thảo Kiều, gặp một tiểu huynh đệ báo cáo, bảo là trong quán đậu hủ của Hồ Hạt Tử có ở trọ một nhóm người rất khả nghi...
- Bọn họ ra sao?
- Dạ, thuộc hạ sắp nói đến đây. Lúc bấy giờ, thuộc hạ và Đinh Nhị nghe được tin ấy, lập tức giả vờ cần mua đậu hủ, tìm lấy một cái giỏ xách to, đến quán Hồ Hạt Tử, rồi sau đó thuộc hạ lại giả vờ đi tiểu, vội vã ra sau quán...
- Hay lắm, sau đó thế nào?
- Thuộc hạ vừa vào đến hậu viện, đã trông thấy mấy lão già ấy đứng dưới giàn đậu, dường như đang bàn bạc việc gì đó, thấy tất cả đều mặt mày tiu nghỉu, ra vẻ hết sức lo lắng, thuộc hạ sợ bại lộ nên không dám nghe lén...
- Cẩn thận như vậy rất đúng, vóc dáng và diện mạo hoàn toàn đúng như lời mô tả của Hầu sư gia, chính là Thiên Sơn tam nghĩa và lão quỷ Tiêu Dao thư sinh.
- Chỉ có bốn lão già ấy thôi ư?
- Không, bên cạnh còn có một gã tiểu tử rất anh tuấn và một gã trung niên to khỏe nữa!
- Tất cả sáu người phải không?
- Vâng, ngoài ra trong nhà củi gần đó dường như có người bị đánh

đập, đang đau đớn rên rỉ...
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu, thở dài nói :
- Thật tội nghiệp cho lão Thi, có lẽ phen này đã phải no đòn.
Gã hán tử sửng sốt :
- Đó là Thi phó giáo chủ ư?
Đỗ Môn tú sĩ không đếm xỉa đến y, ngoảnh đi quắt mắt nhìn Tứ Đại Kim Cang đoạn lẩm bẩm nói :
- Thật là rắc rối...
Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng bỗng hỏi :
- Giáo chủ muốn nói là bốn lão già ấy ở cùng một nơi, lo bốn huynh đệ bọn này không ứng phó nổi chứ gì?
Đỗ Môn tú sĩ trầm ngâm :
- Dù sao đó cũng là điều rất đáng lo ngại, cho dù bốn vị không bại, nhưng muốn cứu người e chẳng phải dễ dàng.
Song Kích Kim Cang Vạn Thang xem lời :
- Hãy đi Huê Dung điều Trường Bạch lục tuyệt đến, thế nào?
Đỗ Môn tú sĩ lắc đầu :
- Không kịp đâu!
Phi Đao Kim Cang Sài Hỏa Liệt bỗng nói :
- Sài mỗ có một ý kiến, chẳng hay Giáo chủ nghĩ sao?
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu :
- Sài huynh có cao kiến gì?
Phi Đao Kim Cang chậm rãi nói :
- Bây giờ đến đó tạm thời đừng lộ hình tích, để Sài mỗ lén vào hậu viện trước, xuất kỳ bất ý dùng phi đao hạ gục một hai người, sau đó mọi người hãy cùng xông vào, bốn huynh đệ bọn này cự địch, Giáo chủ dẫn thuộc hạ lo việc cứu người.
Đỗ Môn tú sĩ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gật đầu nói :
- Cũng đành vậy thôi!
Đoạn quay sang gã hán tử hỏi :
- Còn Đinh Nhị đâu?
- Đinh Nhị cùng hai tiểu huynh đệ hiện đang canh chừng gần quán đậu hủ, phòng đối phương bỏ đi nơi khác.
Đỗ Môn tú sĩ đứng lên :
- Được rồi, chúng ta quyết định như vậy, đi thôi!
* * * * *
Chếch bên đối diện quán đậu hủ của Hồ Hạt Tử là một tiệm tạp hóa. Đinh Nhị mua lấy một gói đậu phộng và hai cân rượu, vừa uống vừa liếc mắt theo dõi phía đối diện.
Lúc này bỗng có người vỗ nhẹ lên vai, khiến y giật nẩy mình, quay

phắt lại nhìn, thì ra là Tôn Lục trở về báo tin khi nãy, mới hoàn hồn chau mày khẽ nói :
- Mẹ kiếp, sao ngươi...
Tôn Lục khẽ ngắt lời :
- Giáo chủ đã dẫn người đến, ở bên cạnh đây, bảo ngươi qua hỏi chuyện.
Đinh Nhị sửng sốt :
- Giáo chủ đã đến ư?
Tôn Lục kinh ngạc :
- Lạ chưa! Giáo chủ bảo chúng ta dọ thám chính là muốn đấu với bọn lão già kia một phen, bây giờ đã tìm gặp, lẽ nào lại không đến?
Đinh Nhị mặt mày trắng nhợt :
- Tính mạng của... hai ta... phen này có lẽ... tiêu rồi!
Tôn Lục kinh hãi :
- Sao vậy?
Đinh Nhị run giọng :
- Khi nãy bọn lão già kia bỗng lần lượt bỏ đi hết rồi. Đinh mỗ đang lo đến nẫu ruột, sợ Giáo chủ nghĩ hai ta nói dối...
Tôn Lục ngớ người :
- Vậy còn gã tiểu tử?
- Cũng bỏ đi rồi, chỉ còn lại gã trung niên to khỏe thôi! Đinh mỗ đang toan tính, nếu bọn lão già kia không quay lại, hai ta chi bằng bỏ trốn thôi...
Tôn Lục thừ ra một hồi, đoạn khẽ thở dài nói :
- Đây đâu phải lỗi do hai ta, tốt hơn hai ta hãy qua đó thưa thật với Giáo chủ, bây giờ dù muốn bỏ trốn cũng chẳng còn kịp.
Thật bất ngờ, khi nghe xong báo cáo của họ, Đỗ Môn tú sĩ lại hết sức vui mừng, hối hả hỏi :
- Bọn lão già kia bỏ đi đã bao lâu rồi?
- Chỉ mới đây thôi!
Đỗ Môn tú sĩ lại hỏi :
- Đã đi về hướng nào ra khỏi trấn?
- Tất cả đều đi về hướng tây, ra chiều rất vội vã!
- Vậy là bây giờ trong quán cnỉ còn lại Hồ Hạt Tử với gã trung niên phải không?
- Dạ vâng!
Đỗ Môn tú sĩ quay sang Tứ Đại Kim Cang hớn hở khoát tay nói :
- Dịp may hiếm có, đi mau!
Tứ Đại Kim Cang vừa định cất bước, Đỗ Môn tú sĩ bỗng lại khoát tay nói :

- Hãy khoan!
Hắc Tâm Kim Cang quay lại hỏi :
- Giáo chủ còn gì dặn bảo nữa?
Đỗ Môn tú sĩ thoáng ngẫm nghĩ :
- Mục đích chính của chúng ta phen này là giải cứu Thi phó giáo chủ, không động thủ là thượng sách, bọn lão già kia hẳn không quay lại nhanh chóng, tốt hơn nên phái một người đi xem xét động tĩnh trước rồi hãy hành động.
Tôn Lục sốt sắng nói :
- Thuộc hạ có thể viện lý do nhà có thân thích đến chơi, khi nãy mua ăn không đủ, cần mua thêm một ít nữa.
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu :
- Hay lắm, ngươi hãy đi mau!
Tôn Lục ra đi một hồi, quay về hí hửng nói :
- Hay quá, hai gã kia đang chơi cờ trong quán, khi thuộc hạ vào đến, vì một nước cờ hai người đang cãi vã nhau dữ dội, Hồ Hạt Tử bảo là y mắt kém, không thấy rõ đối phương phóng mã ăn xa, nắm chặt con cờ không chịu buông ra, đòi hoàn lại một nước...
Y chưa dứt lời, Đỗ Môn tú sĩ đã cùng Tứ Đại Kim Cang đã đi ra khỏi cửa.
Khi Thiết Can Kim Cang Tần Thông Thiên cõng Tụ Thủ Thần Y từ trong nhà củi ra, trong quán phía trước vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cãi vã nhau, kẻ đòi hoàn, người không chịu, chỉ thiếu điều động thủ đánh nhau.
Khi xe ngựa ra khỏi trấn Thảo Kiều một quãng, Đỗ Môn tú sĩ mới nôn nóng giải khai hết huyệt đạo khắp người Tụ Thủ Thần Y.
Tụ Thủ Thần Y mở bừng mắt, khi trông rõ cảnh tượng xung quanh, chẳng chút lộ vẻ vui mừng, chỉ khẽ buông tiếng thở dài não ruột, đoạn lại chầm chậm nhắm nghiền mắt.
Đỗ Môn tú sĩ giọng đượm chút áy náy khẽ nói :
- Thi huynh không bị nội thương chứ?
Tụ Thủ Thần Y lại buông tiếng thở dài, hồi lâu mới buồn bã nói :
- Không hề gì, khi về đến chẳng thiếu gì thuốc, có điều nỗi nhục phen này thật khó thể nhẫn nhịn, lão phu đã nói rồi, ả đàn bà ấy là một mầm họa...
Đỗ Môn tú sĩ kinh ngạc :
- Thi huynh muốn nói, biến cố phen này hoàn toàn là do ả tiện nhân ấy ư?
Tụ Thủ Thần Y lắc đầu, uể oải nói :
- Bỏ đi thôi, đừng nhắc đến nữa!

Đỗ Môn tú sĩ im lặng một hồi, bỗng ngẩng lên hỏi :
- Thi huynh có trông thấy tên đồ đệ của Hắc Bạch song quái không?
Tụ Thủ Thần Y lạnh lùng lặng thinh.
Chừng nửa giờ sau, xe ngựa đã đến bờ hồ Động Đình, khi một chiếc thuyền nhỏ cặp vào, Đỗ Môn tú sĩ mới quay sang Tứ Đại Kim Cang nói :
- Bốn vị hãy trở về chỗ cũ đi!
Phi Đao Kim Cang tình cờ quét mắt nhìn bỗng kinh ngạc kêu lên :
- Ủa, bọn nào đang đến thế kia?
Đỗ Môn tú sĩ quay người chăm chú nhìn kỹ, đoạn quay lại khoát tay nói :
- Đó là Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ, hãy mau khiêng Thi phó giáo chủ lên thuyền, pho Huyết Hoa chưởng của lão dâm ma đó cũng khá là khó đối phó.
Quả đúng là Kim Hoa Ma Thích Bổn Vũ, theo sau lão ma là mười mấy hộ giáo Thiên Ma.
Kim Hoa Ma đứng lại ngoài ba trượng quét mắt nhìn thật nhanh, đoạn ôm quyền cao giọng nói :
- Vị này có lẽ là Ôn giáo chủ phải không?
Đỗ Môn tú sĩ ôm quyền đáp :
- Không dám! Bỉ nhân chính là Ôn Tư Quảng, chẳng hay Thích đại đường chủ có điều chi kiến giáo?
Kim Hoa Ma ngửa mặt cười to :
- Đường chủ ư? Vinh dự ấy Thích mỗ không có phúc phận nhận lãnh, đã là của kẻ khác lâu rồi!
Thật ra Đỗ Môn tú sĩ đâu phải không biết điều ấy, do chẳng qua vì phép lịch sự mà gọi như vậy thôi.
Kim Hoa Ma ngưng cười, chú mục nói tiếp :
- Ôn giáo chủ xưa nay đã nổi danh là người biết hết mọi sự kể cả quá khứ lẫn vị lai, hẳn là phải biết dụng ý của Thích mỗ đến đây phen này chứ?
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu :
- Đúng vậy, việc lệnh lang lâm bệnh, Ôn mỗ vừa được nghe cách đây vài hôm!
Kim Hoa Ma trầm giọng :
- Nếu bây giờ Thích mỗ đưa ra một thỉnh cầu, xin Thi phó giáo chủ một thang thuốc, Ôn giáo chủ có chịu thành toàn cho chăng?
Đỗ Môn tú sĩ đảo tròn tròng mắt :
- Thích lão tiền bối nếu không có lòng ngờ vực, xin hãy cho lui tùy tùng, dời bước đến Quân Sơn thư thả bàn tính, thế nào?

Lão thầm nghĩ, Hỏa Cơ đi mất, Kim Hoa Ma lại đến, kể ra cũng chẳng thiệt thòi gì.
Kim Hoa Ma bởi thương con nóng lòng, nghe vậy chẳng chút do dự, khoát tay nói :
- Các ngươi hãy về trước đi!
Đỗ Môn tú sĩ cũng quay lại, nháy mắt với Tứ Đại Kim Cang nói :
- Vạn lão nhị và Sài lão tam hãy ở lại, Cổ lão đại và Tần lão tứ hãy cùng Thích lão tiền bối đi chung một thuyền.
Sau khi lên thuyền, Đỗ Môn tú sĩ khẽ hỏi :
- Vừa rồi Thi huynh đã nghe hết cả rồi chứ?
Tụ Thủ Thần Y gật đầu :
- Rồi!
- Công lực của tên tiểu tử ấy, có thuốc khôi phục được chăng?
Tụ Thủ Thần Y gật đầu :
- Có!
- Phải cần bao lâu?
- Nếu bệnh tình không quá nghiêm trọng, chỉ cần hai ba thang thuốc là đủ!
- Vậy chẳng mau chóng quá ư?
- Đó là tùy ở Giáo chủ, cùng một chứng bệnh, lão phu có thể chữa khỏi tức khắc, mà cũng có thể chữa đến bốn năm năm!
Đỗ Môn tú sĩ mỉm cười :
- Cũng như cách Thi huynh đã chữa trị cho tên đồ đệ của Song quái chứ gì?
- Phải!
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu :
- Phương cách ấy Ôn mỗ hết sức thích thú!
- Nếu vậy thì Giáo chủ sẽ được thưởng thức thêm một lần nữa!
Thuyền đến Quân Sơn vào lúc nửa đêm. Khi xuống đến dưới lòng đất, Đỗ Môn tú sĩ mới khoát tay bảo Hắc Tâm Kim Cang và Thiết Can Kim Cang lui ra.
Thu xếp Kim Hoa Ma xong, Đỗ Môn tú sĩ liền đưa Tụ Thủ Thần Y vào bí thất thăm Vô Ảnh Thần Trảo Hầu Huyền Kinh.
Nào ngờ hai người đẩy cửa bước vào, đưa tay sờ thử, Vô Ảnh Thần Trảo đã tắt thở tự bao giờ.
Đỗ Môn tú sĩ đứng thừ ra như phỗng đá, hồi lâu mới quay lại gắt giọng quát :
- Từ sư phụ, hãy đến đây!
Một võ sư tất tả chạy vào.
Đỗ Môn tú sĩ trỏ tử thi quát hỏi :

- Người đã chết, khi nãy vào sao không báo cáo?
Võ sư họ Từ kinh hoàng :
- Tiểu nhân vừa mới thay phiên...
Đỗ Môn tú sĩ lạnh lùng ngắt lời :
- Phiên trực trước đó là ai với ai?
Từ võ sư run giọng :
- Tiền sư phụ và Do sư phụ!
Đỗ Môn tú sĩ khoát tay :
- Hãy gọi hai người ấy đến đây!
- Dạ vâng!
Từ võ sư lui ra, lát sau trở vào, theo sau chỉ có một võ sư họ Do.
Đỗ Môn tú sĩ sầm mặt hỏi :
- Tiền sư phụ đâu?
Do võ sư cúi đầu đáp :
- Tiền sư phụ đã... đã đi...
Đỗ Môn tú sĩ trố mắt :
- Đi đâu hả?
Do võ sư mắt nhìn xuống đất :
- Y tự biết đã gây nên họa tày trời, vừa nghe Giáo chủ về đến, lập tức dùng đao tự tuyệt, trước khi chết còn nói là rất có lỗi với Giáo chủ và Hầu sư gia.
Đỗ Môn tú sĩ vừa kinh ngạc vừa tức giận :
- Sao? Vậy có nghĩa là Hầu sư gia đã chết bởi tay hắn ư?
Do võ sư thở dài :
- Đó cũng chỉ có thể nói là Tiền sư phụ đã quá mau miệng thôi! Lúc hoàng hôn, Hầu sư gia đã hồi tỉnh và nằng nặc bảo chúng tiểu nhân đi mời Thi phó giáo chủ đến, khi tiểu nhân vừa định điểm huyệt của Hầu sư gia, Tiền sư phụ đã vô ý nói ra Thi phó giáo chủ đã gặp nạn, Hầu sư gia nghe xong, chỉ buông ra một tiếng thở dài rồi tắt thở ngay, tiểu nhân toan ngăn cản thì không còn kịp nữa...
Đỗ Môn tú sĩ nghe xong, không ngớt giậm chân và chửi mắng. Tụ Thủ Thần Y phải hết sức khuyên ngăn mới dần bình tâm lại.
Hôm sau, Kim Hoa Ma tự tay viết một bức thư, Đỗ Môn tú sĩ phái ba võ sư đắc lực đi rước Hoa Hoa công tử đến Quân Sơn.
Tụ Thủ Thần Y quả danh bất hư truyền, sau khi tự uống thuốc của mình vào, tinh thần liền tức thì bình phục.
Đỗ Môn tú sĩ cho đến lúc này mới như chợt nhớ ra, hỏi Tụ Thủ Thần Y :
- Theo báo cáo của Đinh Nhị và Tôn Lục, lúc hai người vào trong quán của Hồ Hạt Tử, đã trông thấy Thiên Sơn tam nghĩa và Liễu lão

đầu đang tụ tập dưới giàn đậu ở hậu viện, chẳng rõ bàn bạc việc gì, thảy đều mặt mày tiu nghỉu, ra chiều hết sức lo lắng, Thi huynh có biết bọn họ đã gặp rắc rối gì không?
Tụ Thủ Thần Y ngẫm nghĩ một hồi nói :
- Lão phu không nghe rõ hết, chỉ nghe loáng thoáng là Liễu lão nhi có một nghĩa tôn nữ ở miền quê Ba Đông, gần đây nghe tin báo là đã gặp tai biến...
Đỗ Môn tú sĩ vỗ tay đánh bốp nói :
- Vậy thì hay quá!
Tụ Thủ Thần Y ngớ người :
- Gì mà hay?
Đỗ Môn tú sĩ hớn hở :
- Thi huynh còn nhớ hai võ sư đã đi hái thuốc hôm trước không?
Tụ Thủ Thần Y ngơ ngẩn :
- Việc này có liên quan gì đến hai võ sư đó chứ?
Đỗ Môn tú sĩ mỉm cười :
- Sao lại không liên quan? Hai người một đến Vương Ốc, một đến Vu sơn, từ đây đến Vu Sơn phải đi ngang qua Ba Đông, vậy chứng tỏ ả nha đầu kia chín phần mười là đã lọt vào tay vị Ngũ sư phụ ấy rồi!
Tụ Thủ Thần Y gật đầu :
- Có thể lắm!
Đoạn lại lắc đầu nói :
- Nếu như Ngũ sư phụ mang về đây chỉ là một tử thi thì cũng chẳng có ích lợi gì!
Đỗ Môn tú sĩ vội nói :
- Không đâu! Không đâu! Vị Ngũ sư phụ ấy rất khôn ngoan thận trọng, hành sự rất có mực thước, lúc đầu có thể là vì thèm muốn nhan sắc của ả nha đầu ấy, trong lúc nguy cấp, ả nha đầu ấy nhất định đã báo ra danh hiệu của Liễu lão nhi hầu có thể thoát thân. Ngũ sư phụ một khi đã biết rõ ả ta là nghĩa tôn nữ của Liễu lão nhi, lẽ nào còn vì thú vui nhất thời mà để phí phạm một con tin quý giá như vậy? Do đó Ôn mỗ dám đoan chắc, nội trong vài hôm sắp tới, nhất định sẽ có tin mừng báo về.
Tụ Thủ Thần Y gật đầu :
- Những mong là vậy! Nếu không Giáo chủ sẽ đánh mất cơ hội thưởng thức một thủ pháp thần diệu khác của lão phu.
Đỗ Môn tú sĩ kinh ngạc :
- Thủ pháp gì vậy?
Tụ Thủ Thần Y nhếch môi cười :
- Đến lúc ấy hãy nói!

Ngay khi ấy, bỗng thấy một võ sư từ ngoài bước nhanh vào, đến gần Đỗ Môn tú sĩ, chẳng rõ đã thầm thì những gì, Đỗ Môn tú sĩ gật đầu đồng ý, võ sư ấy liền lập tức lui ra.
Chờ võ sư ấy đi khỏi, Đỗ Môn tú sĩ ngước nhìn Tụ Thủ Thần Y, cười nói :
- Thi huynh còn có thủ pháp thần diệu gì, bây giờ có thể thi thố được rồi!
Tụ Thủ Thần Y kinh ngạc :
- Ngũ sư phụ đã về đến ư?
Đỗ Môn tú sĩ chỉ tay ra cửa :
- Hãy xem kia là ai?
Chỉ thấy hai người vừa bước vào là một võ sư trung niên mặt đầy bụi đường và một thiếu niên dáng vẻ tiều tụy.
Chẳng cần phải hỏi, thiếu niên này nhất định chính là Kim Tố Liên, nghĩa tôn nữ của Tiêu Dao thư sinh.
Võ sư họ Ngũ tham kiến hai vị chính Phó giáo chủ xong, sau đó báo cáo về sự hái thuốc và bắt được Kim Tố Liên, quả nhiên gần đúng như dự đoán của Đỗ Môn tú sĩ.
Đỗ Môn tú sĩ nghe báo cáo xong, hết sức khen ngợi võ sư họ Ngũ.
Sau đó Đỗ Môn tú sĩ quay sang Tụ Thủ Thần Y nói :
- Thư gởi Liễu lão nhi, Thi huynh định tự động bút phải không?
Tụ Thủ Thần Y lắc đầu :
- Lão phu đã nói rồi, còn có cách khác khiến Liễu lão nhi mau khuất phục hơn một bức thư nữa!
Đỗ Môn tú sĩ bán tín bán nghi :
- Không gởi thư thì lão ta đâu thể biết được ả nha đầu này đã nằm trong tay chúng ta, cách khác dù tốt hơn thì có ích gì?
Tụ Thủ Thần Y vuốt râu mỉm cười :
- Gửi thư sao bằng gởi người?
Tụ Thủ Thần Y lại cười đắc ý, nhưng không giải thích, lại quay sang võ sư họ Ngũ nói :
- Ngũ sư phụ, phiền hãy đến chỗ ở của lão phu, bảo ả nha đầu tên Như Ý lấy vài viên Định Thần Hoàn mang đến đây!
Đỗ Môn tú sĩ nhẹ gật đầu, như đã hiểu ra dụng ý của Tụ Thủ Thần Y.
Võ sư họ Ngũ đi khỏi, Tụ Thủ Thần Y quay nhìn Kim Tố Liên, khẽ buông tiếng đằng hắng rồi dịu giọng nói :
- Kim cô nương, nếu lão phu...
Kim Tố Liên ngước mặt lên, như không nghe thấy.
Tụ Thủ Thần Y lại khẽ hắng giọng nói :
- Kim cô nương, nếu lão phu lập tức phái người đưa cô nương đến

chỗ lệnh tổ, khi gặp lão nhân gia ấy, cô nương có thể chuyển cáo giùm lão phu vài lời chăng?
Kim Tố Liên lặng thinh đứng yên, vẫn không chút biểu lộ gì.
Tụ Thủ Thần Y cười khan hai tiếng chữa thẹn, rồi cũng chẳng nói gì thêm nữa.
Lát sau, một thiếu nữ áo vàng mang Định Thần Hoàn đến, Tụ Thủ Thần Y vừa định hạ lệnh ép uống, Kim Tố Liên bỗng xòe tay ra, lạnh lùng nói :
- Đưa đây, bổn cô nương tự uống lấy được rồi!
Sau khi uống thuốc không lâu, Kim Tố Liên mặt mày trắng bệch, người không ngừng run lẩy bẩy. Cái gọi là Định Thần Hoàn, thì ra chỉ là lừa bịp.
Tụ Thủ Thần Y quay đi cười ha hả nói :
- Thế nào? Vậy mạnh hơn là một bức thư giấy trắng mực đen nhiều rồi chứ? Thử nghĩ xem, Liễu lão nhi phải trơ mắt nhìn đứa cháu gái cưng yêu này đau đớn rên rỉ mà chẳng làm gì được, mùi vị ấy sẽ ra sao? Ha ha ha ha!
Đỗ Môn tú sĩ khen :
- Quả là tuyệt diệu!
Đoạn lại ngước lên hỏi :
- Loại thuốc này của Thi huynh có hiệu lực bao lâu?
Tụ Thủ Thần Y cười đắc ý :
- Bảy bảy bốn mươi chín ngày!
- Qua khỏi thời gian đó thì sao?
- Hắc hắc, thì dù mười Tụ Thủ Thần Y, e cũng chỉ còn cách mua quan tài tẩm liệm mà thôi!
Đỗ Môn tú sĩ khoát tay :
- Xong rồi, hãy mang ả nha đầu này đi mau!
Hai võ sư kéo Kim Tố Liên đi khỏi, Đỗ Môn tú sĩ mới đứng thẳng lên, vừa định đến gặp Kim Hoa Ma thì một huỳnh y võ sư bỗng vội vã bước vào.
Đỗ Môn tú sĩ chững bước hỏi :
- Việc gì đó?
Võ sư ấy hơ hải nói :
- Huê Dung báo tin về, tiêu cục của chúng ta tối qua đã bị quái hỏa...
Đỗ Môn tú sĩ ngắt lời :
- Sau đó thế nào?
- Sau đó không bao lâu, Phân đàn chúng ta ở ngoài thành cũng bị quái hỏa thiêu rụi...
- Đôi bên thương vong thế nào?

- Phía ta chỉ có một vị bạch y võ sư Hướng sư phụ bị bỏng nhẹ, đó là sau khi đã phát hỏa, Hướng sư phụ đã ra khỏi phòng, nhưng sực nhớ là dưới gầm giường còn có một quyển sổ nợ...
Đỗ Môn tú sĩ ngạc nhiên :
- Sổ nợ gì?
- Nghe đâu vị Hướng sư phụ ấy thường ngày không ăn chơi bài bạc, hết sức tiết kiệm nên có dành dụm được chút ít.
- Y đã đem cho vay lấy lãi phải không?
- Dạ vâng!
Đỗ Môn tú sĩ cười cười, lại hỏi :
- Còn phía đối phương?
- Nghe đâu chỉ chạy thoát được ba tên.
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu :
- Tốt lắm! Vụ giao dịch này đã không thiệt thòi. Ngươi hãy dặn người đưa tin là bảo Thái Phó giáo chủ tìm một nơi khác là xong.
Võ sư ấy vừa đi khỏi, lại một võ sư khác vào đến.
Đỗ Môn tú sĩ ngẩng lên, vừa bực vừa mừng nói :
- À, Cốc sư phụ!
Võ sư họ Cốc mới vào cũng mặt đầy bụi đường như võ sư họ Ngũ.
Y tham kiến hai vị Giáo chủ xong, liền từ trong mình lấy ra một cái túi da, cung kính trao cho Đỗ Môn tú sĩ và nói :
- Nhờ hồng phúc của Giáo chủ, đã tìm được đây!
Đỗ Môn tú sĩ chuyền tay trao cho Tụ Thủ Thần Y và nôn nóng hỏi :
- Thi huynh mau xem thử có hợp dùng được không?
Tụ Thủ Thần Y mở túi da, từ trong lấy ra hai ngọn cây nhỏ màu vàng, đưa lên mũi ngửi, ra chiều hài lòng gật đầu nói :
- Thượng phẩm, thượng phẩm!
Đỗ Môn tú sĩ vui mừng đến xoa tay liên hồi :
- Phen này tốt quá, hai loại dược vật đều đã tìm được rồi!
Tụ Thủ Thần Y đứng lên :
- Giáo chủ hãy chờ một lát.
Đỗ Môn tú sĩ vội nói :
- Được rồi, được rồi! Làm phiền Thi huynh nhiều quá, khi nào thuốc nấu xong, xin phái người đến gọi một tiếng, tiểu đệ chỉ ở phía trước, không đi đâu hết.
Tụ Thủ Thần Y cùng thiếu nữ áo vàng về đến chỗ ở, bắt đầu lo điều chế thuốc.
Lát sau, thuốc đã nấu xong, thiếu nữ áo vàng từ trong tay áo lấy ra một chiếc lọ ngọc, quét mắt nhìn quanh, đoạn khẽ hỏi :
- Có cần pha chút ít vào không?

Tụ Thủ Thần Y lưỡng lự :
- Điều ấy...
Thiếu nữ áo vàng khẽ nói tiếp :
- Lão gia chẳng đã từng bảo, lão họ Ôn cằm dài mắt hung, chỉ có thể cùng hoạn nạn chứ không thể cùng an lạc hay sao?
Tụ Thủ Thần Y gật đầu :
- Không sai...
- Đã vậy thì không nhân cơ hội hiếm có này bố trí trước một nước cờ, lão gia sau này làm sao tự bảo vệ được?
Tụ Thủ Thần Y lại ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng kiên quyết gật đầu nói :
- Vậy cũng đúng, hãy pha vào đi!
Đêm hôm ấy, Hoa Hoa công tử được đón đến Quân Sơn.
Không chờ đến trời sáng, Kim Hoa Ma đã giục Đỗ Môn tú sĩ kéo Tụ Thủ Thần Y xuống giường.
Tụ Thủ Thần Y thăm mạch xong, vuốt râu chậm rãi nói :
- Phục nguyên chẳng phải là không có hy vọng, nhưng trong thời gian ngắn e khó đạt hiệu quả, phải cần một thời gian rất lâu. Ngoài ra còn mấy loại dược vật...
Kim Hoa Ma nghe ái tử có hy vọng khôi phục công lực, liền nhẹ người được nửa phần, bèn nóng ruột xen lời :
- Vậy theo Phó giáo chủ, phải cần bao lâu mới có thể phục nguyên?
Tụ Thủ Thần Y ngẫm nghĩ chốc lát :
- Nhanh nhất cũng phải chừng ba tháng.
Kim Hoa Ma thở dài :
- Cũng đành phải chờ thôi.
Trong ba ngày tiếp theo, cảnh báo không ngớt đưa về.
Bảo là trong thành Nhạc Dương, Thiên Ma giáo đồ ngày một gia tăng, hiện đã lên đến ngàn người.
Cùng trong lúc ấy, phía Huê Dung lại bình lặng đến lạ thường.
Đỗ Môn tú sĩ sau khi suy nghĩ thật kỹ, cho rằng phía Huê Dung đã không còn giá trị bố phòng, để tập trung lực lượng, quyết định điều Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh và Trường Bạch lục tuyệt từ Huê Dung về Quân Sơn.
Trường Bạch lục tuyệt vừa đến, Quân Sơn liền náo nhiệt lên.
Lục tuyệt tuy là anh em ruột nhưng tướng mạo mỗi người một khác. Sáu người chia nhau lấy tên là Long, Hổ, Anh, Hào, Tuấn, Kiệt. Lão đại Công Tôn Long què chân, lão nhị Công Tôn Hổ lưng gù, lão tam Công Tôn Anh chột mắt, lão tứ Công Tôn Hào sứt môi, lão ngũ Công Tôn Tuấn mũi tẹt, lão lục Công Tôn Kiệt là người có nghi biểu khá

hơn hết, song lại có đôi tai to đặc biệt.
Sáu anh em đó nếu đổi lại là Trường Bạch Lục Tàn thì có lẽ phù hợp hơn.
Thế nhưng, qua sự tiếp đón ân cần của Đỗ Môn tú sĩ đã dành cho họ, chứng tỏ về mặt võ công nhất định không kém hơn Tứ Đại Kim Cang.
Đúng như Đỗ Môn tú sĩ đã nói, sáu anh em này ngoài việc giết người, sở thích của họ chỉ có hai thứ: rượu và đàn bà.
Sau khi sáu người đặt chân đến Quân Sơn, việc đầu tiên là bắt thăm để quyết định thứ tự hưởng dụng Thủy Hỏa song cơ. Kết quả, lão tam Công Tôn Anh bắt được Thủy Cơ Tam Nguyên Nương, lão tứ Công Tôn Hào bắt được Hỏa Cơ Giải Y Lôi.
Hai người khoái trá cười vang, nốc rượu lia lịa để chúc mừng. Bởi quá hân hoan, một ấm rượu chỉ uống được nửa phần, nửa phần kia thảy đều trút hết ra ngoài...
Thấm thoát bốn ngày lại qua đi. Trường Bạch lục tuyệt nhất là lão tam Công Tôn Anh và lão tứ Công Tôn Hào không ngớt đòi kéo đến Nhạc Dương, cùng Thiên Ma giáo quyết một phen sống mái.
Đỗ Môn tú sĩ không sao giải thích được việc lao sư động chúng với bọn ma vương sát nhân đó, đành dùng rượu và mỹ nhân vỗ về họ.
Lục tuyệt bởi thèm muốn Thủy Hỏa song cơ từ lâu, nên đã mất hứng thú đối với bọn mỹ nữ bên cạnh. Đỗ Môn tú sĩ chẳng còn cách nào hơn, đành nói với bọn họ là những người có mặt tại Nhạc Dương thảy đều là hạng Hộ pháp Tam kỳ, Tam hồ và Song cơ đều chưa thấy lộ diện, Lục tuyệt mới chịu tạm yên.
Trong những ngày như trước lúc dông bảo kéo đến ấy, kẻ bận rộn nhất tại Quân Sơn phải kể là Phó giáo chủ Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu.
Hằng ngày lão đều phải nấu thuốc cho Đỗ Môn tú sĩ, lại phải trông nom Hoa Hoa công tử. Cho dù Đỗ Môn tú sĩ đã có bảo là chỉ cần dùng phương pháp trì hoãn đối với Hoa Hoa công tử, không nên chữa cho phục nguyên quá nhanh, song Kim Hoa Ma tính nóng như lửa. Nếu sau khi đã uống vào ba thang thuốc mà bệnh tình chẳng chút thuyên giảm, lỗ tai của lão cũng khó thể yên tĩnh. Do đó, lão đành phải trổ ra chút chân tài.
Đối với Tụ Thủ Thần Y, điều ấy chẳng có gì là khó. Bảy tám ngày sau, Hoa Hoa công tử đã có thể ăn uống nhiều hơn và xuống giường đi lại, có điều chưa thể vận khí hành công mà thôi.
Kim Hoa Ma thấy vậy hết sức vui mừng, để tỏ lòng cảm kích, lão đã vỗ ngực hứa khi nào đôi bên giao chiến, lão sẽ dự trận tiên phong

cho dù táng mạng cũng chẳng hối tiếc.
Chứng bệnh của bản thân Đỗ Môn tú sĩ dự định phải uống năm thang thuốc, ba ngày đổi một toa khác, sau nửa tháng sẽ ngưng thuốc khỏi bệnh.
Sáng hôm ấy, khi Đỗ Môn tú sĩ vừa uống xong chén thuốc thứ tám, Tụ Thủ Thần Y thấy trong nhà không người, bèn khẽ hỏi :
- Mấy hôm nay cảm thấy thế nào?
Đỗ Môn tú sĩ cười bẽn lẽn gật đầu :
- Đã có chút phản ứng rồi...
- Đó là một giai đoạn trọng yếu, mong Giáo chủ hãy cố gắng kềm chế, không nên hấp tấp kẻo bao công sức tiêu tan...
Đỗ Môn tú sĩ vội gật đầu :
- Tiểu đệ biết rồi!
Ngay khi ấy bỗng Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh tay cầm một phong thư đi vào.
Đỗ Môn tú sĩ liền hỏi :
- Phía Nhạc Dương đã gửi về phải không?
- Vâng!
- Người mang thư đã ra về chưa?
- Không thấy người mang thư, đây là do một võ sư tuần tra đã nhặt được bên bờ hồ.
Đỗ Môn tú sĩ chau mày, như có vẻ không vui vì việc canh phòng chểnh mảng, song cũng chẳng nói gì, đón lấy phong thư xé ra xem.
Chỉ thấy trong thư viết là :
“Thư gửi Ôn đại giáo chủ, được biết Đại giáo chủ tuy mang danh là đấng tu mi nhưng không phải nam tử trượng phu, tự hiệu Đỗ Môn thật đáng hổ thẹn. Xưa nay ma đạo bất lưỡng lập, bổn giáo đã đưa hết toàn bộ lực lượng đến Nhạc Dương để chuẩn bị nhất chiến, Đại giáo chủ cớ sao vẫn chưa thấy lộ diện? Nay hạn kỳ ba hôm, đến lúc ấy nếu không thấy pháp giáo, sẽ bêu xấu tôn giá khắp thiên hạ, xin chớ tự chuốc nhục vào thân. Thiên Ma giáo chủ Vi Sĩ Lôi, Thường Vân Sanh, Vu Mã Ngũ Lang đồng khải!”
Đỗ Môn tú sĩ xem xong, sắc mặt thoạt đỏ thoạt trắng, thầm nghiến răng không ngớt. Người lão căm hận không phải Cửu Cung tam hồ mà là người đàn bà dâm tiện Hỏa Cơ Giải Y Lôi.
Lão thật chẳng bao giờ ngờ y thị lại mặt dày mày dạn đến vậy, ngay cả cái điều bỉ ổi thế kia mà cũng đi nói với Tam hồ.
Nghĩ đến đây, Đỗ Môn tú sĩ không khỏi vô cùng hối hận, lão hối hận vì khi bắt được Hỏa Cơ đã không giao cho Trường Bạch lục tuyệt ngay.

Thần Hành Vô Ảnh trố mắt hỏi :
- Trong thư đã nói gì vậy?
Đỗ Môn tú sĩ tiện tay xé nát lá thư, cười khẩy nói :
- Ngoài cái trò khiêu chiến định kỳ, còn có được trò mới lạ gì nữa?
- Hạn định vào lúc nào?
- Trong vòng ba hôm!
- Tại đâu?
- Nhạc Dương!
- Giáo chủ định trả lời họ thế nào?
- Không thèm đếm xỉa đến!
Thần Hành Vô Ảnh ngẩn người, song liền gật đầu nói :
- Phải rồi, dĩ bách biến ứng vạn biến. Nếu bọn họ có giỏi thì cứ kéo đến đây xem thử!
Đỗ Môn tú sĩ ngẩng lên :
- Bức thư này đã nhặt được ở đâu, Thái huynh hãy đi điều tra xem, rồi sau đó mang người trực canh tối qua giao cho võ sư chấp pháp tra hỏi thật kỹ xem có sự thông đồng hay không?
Thần Hành Vô Ảnh gật đầu, quay người lui ra.
Ba hôm nhanh chóng qua đi, Cửu Cung tam hồ chờ ở Nhạc Dương thấy phía Quân Sơn không có phản ứng, trưa ngày thứ tư lại phái người mang đến một phong thư.
Phen này sứ giả đưa thư đã đến một cách công khai, trang phục và thuyền đều giống như ngư dân mà phía Thiên Đạo giáo đã phái đến Nhạc Dương.
Khi võ sư canh phòng nhận lấy thư, phát giác có điều khác lạ thì thuyền đối phương đã quay mũi lướt đi như bay.
Bức thư thứ nhì viết là :
“Đỗ Môn tú sĩ họ Ôn, các hạ đã rụt cổ như rùa, không dám thò đầu ra, phải chăng “Lòng có thừa mà sức chẳng đủ”? Chỉ uổng có bề ngoài, thật là đáng tiếc! Qua việc đưa thư chứng tỏ các hạ phải biết Quân Sơn đã không còn là nơi độc bá nữa. Nay kỳ hẹn thêm ba ngày nữa, mong hãy suy nghĩ cạn kẽ để tự giữ mình, một khi “thiên đạo” đổi lại là “thiên thiên”, mỹ danh vang truyền khắp thiên hạ đó chẳng phải do lỗi bọn này, xin hãy nhớ lấy! Tri danh bất chú.”
Đỗ Môn tú sĩ xem xong bức thư thư nhì này, đanh mặt trầm ngâm hồi lâu, khóe môi bỗng hé nở một nụ cười hiểm độc.
Lão ngẩng lên nhìn vị võ sư đưa thư khoát tay nói :
- Hãy đi mời Đa Nhục Cương Thi Thân Nhật Phú sư phụ đến đây!
Lát sau, Đa Nhục Cương Thi Thân Nhật Phú người đã từng là Huỳnh kỳ hộ pháp trong Nga Mi Đao đường của Thiên Ma giáo, nay là

huỳnh kỳ võ sư Thiên Đạo giáo, được triệu đến.
Đỗ Môn tú sĩ hỏi :
- Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi có một nghĩa nữ tên là Vưu Thu Hoa phải không?
Đa Nhục Cương Thi cung kính đáp :
- Dạ vâng!
- Thiên Hồ có thương yêu ả nghĩa nữ đó không?
- Hết sức thương yêu.
- Theo Thân sư phụ thì ả ta phen này có theo Tam hồ đến Nhạc Dương không?
- Có lẽ có!
- Dựa vào đâu?
- Ả nha đầu ấy võ công cao cường, là một Huỳnh kỳ hộ giáo xuất sắc duy nhất còn lại trong giáo. Hiện nay Giang hồ Tam kỳ chẳng còn được mấy người, chẳng lý gì lại không đến.
- Nhan sắc ả ta ra sao?
- Khá xinh đẹp!
- Còn đức tính?
- Rất hờ hững về quan hệ nam nữ.
- Ồ!
- Nhưng y thị lại có một cái tật khá đặc biệt!
- Tật gì?
- Thích ăn tim người!
Đỗ Môn tú sĩ kinh ngạc :
- Một ả nha đầu trẻ tuổi thế kia, từ đâu mà tiêm nhiễm cái tật ấy?
Đa Nhục Cương Thi mỉm cười :
- Thuộc hạ không rõ. Chỉ biết là y thị mỗi tháng phải ăn ít nhất là hai lần tim người và cách ăn mỗi lần một khác.
- Nếu không ăn thì sao?
- Thì cảm thấy toàn thân bải hoải và hay cáu kỉnh, nếu lâu ngày sẽ sinh bệnh thật sự.
(mất 2 trang, tập 8 trang 110-111)
Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh đến hỏi về tình hình tăng cường sự bố phòng sau đó đi đến chỗ hai cha con Kim Hoa Ma.
Trong phòng Kim Hoa Ma, ngoài Tụ Thủ Thần Y tại tọa, còn có hai võ sư đang đứng, họ chính là Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh và Bát Thủ Nhân Viên Khổng Nghĩa Dương được rút từ Tứ Hải tiêu cục ở Huê Dung về.
Tụ Thủ Thần Y như đang dặn dò gì đó với hai người, thấy Đỗ Môn tú sĩ đi vào, liền nói :

- Giáo chủ đến thật đúng lúc...
Đỗ Môn tú sĩ nhẹ gật đầu :
- À, việc gì vậy?
- Bệnh của Thích công tử còn thiếu hai món dược liệu, lão phu định phái họ đi một chuyến, và vừa định phái người đi mời Giáo chủ đến bàn bạc...
- Sao lại phải phái họ, phái hai hắc y võ sư không được sao?
- Lão phu đã hỏi thăm trước rồi, chỉ họ hai người một đến từ Hoa Sơn và một đến từ Long Môn, quen đường thuộc lối hơn.
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu :
- Vậy thì phái họ đi là phải!
Thấm thoát ba ngày lại trôi qua. Tứ Đại Kim Cang đã không phụ kỳ vọng của Đỗ Môn tú sĩ, vào tối ngày thứ tư, họ đã gáp giải Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa đến Quân Sơn.
Đỗ Môn tú sĩ mừng khôn xiết, vội đến gặp Tụ Thủ Thần Y.
Hai chính Phó giáo chủ chẳng rõ đã to nhỏ gì với nhau, sau cùng chỉ thấy Tụ Thủ Thần Y vuốt râu suy nghĩ một hồi, đoạn gật đầu nói :
- Không còn trở ngại gì đâu, miễn là...
Đỗ Môn tú sĩ vội tiếp lời :
- Điều ấy tiểu đệ biết, tiểu đệ cũng đâu phải thật sự có hứng thú với ả ta. À, xem này, ngay cả thư từ tiểu đệ cũng đã viết xong rồi đây.
Tụ Thủ Thần Y đón lấy xem, chỉ thấy viết :
“Thư gửi Tam hồ, thật hết sức có lỗi đã phúc đáp chậm trễ. Ôn mỗ có phải bậc nam nhi trượng phu hay không, Vưu cô nương của quý giáo có thể chứng minh cho.
Nếu việc này được công bố khắp thiên hạ, Ôn mỗ thật vô vàng cảm kích. Tục ngữ có câu “nhất dạ phu thê bách dạ ân”! Vưu cô nương không hề bị tổn thương, giải khai huyệt đạo là sẽ vô sự.
Cẩn bút!”
Tụ Thủ Thần Y xem xong gật đầu nói :
- Có lẽ đây chính là sự báo ứng về việc thích ăn tim người của ả nha đầu ấy, nếu ngày mai thả ả ta về thì càng hay.
Đỗ Môn tú sĩ hớn hở rời khỏi. Tụ Thủ Thần Y chống cằm suy tư một hồi. Bỗng từ dưới gầm giường kéo ra một chiếc rương mây, lấy vài quyển sách dược và một số dược liệu quý bỏ vào rương, sau đó vội vã đi đến chỗ ở của Thần Hành Vô Ảnh Thái Công Minh.
Thần Hành Vô Ảnh thấy Tụ Thủ Thần Y bỗng đến vào lúc đêm khuya thế này, không khỏi kinh ngạc hỏi :
- Đã xảy ra việc gì vậy?
Tụ Thủ Thần Y thấp giọng :

- Thái huynh có biết là tên đồ đệ của Song quái lại bị chúng ta bắt về rồi không?
- Thật ư? Người hiện ở đâu?
Tụ Thủ Thần Y hối hả :
- Đương nhiên là thật, người hiện đang ở thành Lăng Ky, do Tứ Đại Kim Cang đã bắt được. Bởi Thiết Can Kim Cang hạ thủ quá nặng nên tiểu tử ấy thọ thương chẳng nhẹ, Giáo chủ bảo hai ta đến đó chẩn trị và nhân tiện đưa tiểu tử ấy về Quân Sơn.
- Giáo chủ đâu?
- Chẳng rõ Duẫn sư phụ đã tìm đâu được một ả cô nương mang về, xem ra rất có khả năng trở thành tân nương. Này, nhanh một chút được không?
- Được rồi, được rồi! Để lấy bộ cờ mang theo đã!
Hai vị Phó giáo chủ đương nhiên là thông hành không bị ngăn cản. Tuy vậy vẫn có một võ sư trực canh.
Sau khi hai người đi qua một chốt canh ngầm, y đã lén lút vào cung dưới lòng đất định báo cáo với Đỗ Môn tú sĩ.
Thế nhưng, tên võ sư ấy sau cùng đã bị một võ sư khác cản lại ở bên ngoài phòng Đỗ Môn tú sĩ.
Võ sư kia nói :
- Giáo chủ uống thuốc xong vừa mới ngủ, bất luận việc gì cũng phải đợi đến ngày mai hãy báo. Kể cả việc Thiên Ma giáo kéo đến tấn công cũng không ngoại lệ!
Thế là Tụ Thủ Thần Y và Thần Hành Vô Ảnh đã thuận lợi lên được một chiếc thuyền nhỏ. Thần Hành Vô Ảnh lập tức lấy cờ ra đòi chơi suốt đêm.
Trong lúc chơi cờ, Tụ Thủ Thần Y ngẩng lên cười hỏi :
- Có một điều Thi mỗ đã muốn thỉnh giáo Thái huynh từ lâu, chẳng hay Thái huynh có thể kiến cáo chăng?
Thần Hành Vô Ảnh buột miệng :
- Điều gì?
Tụ Thủ Thần Y mỉm cười :
- Giữa Thái huynh với Thiên Sơn tam nghĩa thật ra vì lẽ gì mà thế bất lưỡng lập như vậy?
Thần Hành Vô Ảnh khoát tay :
- Thôi, lo chơi cờ đi!
Tụ Thủ Thần Y cười :
- Thật ra dù Thái huynh không nói thì Thi mỗ cũng đã biết, bây giờ chẳng qua là muốn Thái huynh chứng thực đó thôi.
Thần Hành Vô Ảnh trợn to mắt :

- Ai nói vậy?
- Giáo chủ!
- Ồ! Giáo chủ... đã nói sao?
- Giáo chủ bảo Thái huynh vốn là một thư đồng trong nhà Thiên Sơn lão nhân, sư phụ của Tam nghĩa. Về sau bởi có việc không trong sạch với một thị nữ, đã bị Thiên Sơn lão nhân quở phạt, Thái huynh ôm hận trong lòng. Vào một đêm thừa lúc Tam nghĩa đi vắng, đã lén phóng hỏa đốt nhà, và trước khi bỏ đi còn lấy theo một quyển bí kíp khinh công, cho nên Tam nghĩa về mặt võ công thành tựu tuy cao, song khinh công thì lại kém xa Thái huynh. Đồng thời vì Thiên Sơn lão nhân bấy giờ tuổi đã quá cao, đã bị thiêu chết trong biển lửa. Từ đó, Tam nghĩa đã thề quyết một ngày còn sống ắt sẽ chính tay hạ sát Thái huynh, hầu tạ ơn ân sư dưới chốn suối vàng. Giáo chủ còn nói, trong những năm qua, sở dĩ Thái huynh có thể trốn khỏi tai mắt của Tam nghĩa là bởi Thái huynh thật sự không phải họ Thái mà là họ Hô Diên...
Thần Hành Vô Ảnh mặt đỏ bừng, đập bàn quát :
- Tại sao bây giờ lại đi bươi móc những việc ấy chứ?
Tụ Thủ Thần Y hay tay xua lia lịa :
- Thôi được, thôi được! Không nói nữa, không nói nữa! Chơi cờ tiếp đi!
Thuyền cặp bờ vào lúc trời hừng sáng. Hai người sau khi lên bờ, Tụ Thủ Thần Y đi trước dẫn đường đến một tiệm tạp hóa.
Thần Hành Vô Ảnh ngạc nhiên hỏi :
- Tứ Đại Kim Cang chẳng phải ở gần Tam Quan miếu hay sao?
Tụ Thủ Thần Y cười bí ẩn :
- Thiên Ma giáo tai mắt nhạy bén đâu kém gì bổn giáo, sao lại có thể ở mãi một nơi được chứ?
Bởi trời mới mờ sáng, tiệm tạp hóa ấy vẫn chưa mở cửa.
Tụ Thủ Thần Y bèn tiến tới, co ngón tay gõ lên cửa theo ám hiệu. Sau đó lại chờ thêm một hồi nữa, bên trong vẫn không hề có tiếng đáp lại.
Thần Hành Vô Ảnh thắc mắc hỏi :
- Thi huynh không nhớ lầm chứ?
Tụ Thủ Thần Y lắc đầu quả quyết :
- Không thể lầm được, đúng là nhà này.
Vừa dứt lời, cửa tiệm đang im lìm bỗng mở toang ra.
Thần Hành Vô Ảnh ngẩng lên nhìn, liền tái mặt thoái lui, thảng thốt nói :
- Nguy rồi! Thi huynh, chúng ta đã bị mắc lừa...

Thì ra người vừa xuất hiện nơi cửa chính là Bách Biến Chưởng Ngôn Cập Nghĩa, lão tam trong Thiên Sơn tam nghĩa.
Chỉ nghe sau lưng có tiếng cười hề hề nói :
- Không, Thái Phó giáo chủ, kẻ mắc lừa chỉ có một mình tôn giá chứ không phải chúng ta!
Thần Hành Vô Ảnh quay phắt lại nhìn, lập tức hồn phi phách tán.
Vị Tụ Thủ Thần Y đứng phía sau tay vẫn xách rương thuốc, song gương mặt thì bỗng chốc đã trẻ đi mấy mươi tuổi, và gương mặt ấy chẳng chút xa lạ đối với Thần Hành Vô Ảnh, đó chính là Do Nhân Kiệt.

Hồi 16
Giông tố qua đi trời lại sáng

Thần Hành Vô Ảnh cắn răng, vừa định liều mạng kháng cự thì cánh tay của Bách Biến Chưởng đã đặt lên bả vai lão, muốn động thủ thì cũng đã muộn rồi.
Bắt giam Thần Hành Vô Ảnh xong, Do Nhân Kiệt hỏi :
- Hoa Sơn Tả Thủ Thần Kiếm Chu hiệp và Long Môn Bát Thủ Nhân Viên Khổng hiệp hai vị ấy đã tìm đến đây chưa?
Bách Biến Chưởng gật đầu :
- Rồi! Hai người đều bảo sớm đã nhận thấy bộ mặt đạo đức giả của Đỗ Môn tú sĩ, chỉ khổ nỗi nhất thời không sao thoát thân được, họ chẳng thể nào ngờ Tụ Thủ Thần Y lại do ngươi giả mạo. Sau khi lên thuyền, nhận được mảnh giấy viết của ngươi đưa đến, thật vui mừng và cảm kích khôn tả.
- Còn Tố Liên?
Bách Biến Chưởng cười :
- Ả nha đầu ấy hả? Ả ta đã mắng chửi ngươi rất là thậm tệ!
Do Nhân Kiệt cười bông đùa :
- Mắng chửi “Nhân Kiệt ca ca” hay là “lão tặc râu dài trời đánh”?
Hai người cùng cười phá lên.
Trong sương phòng có người giọng ngái ngủ phàn nàn :
- Này, trời chưa sáng, nói khẽ một chút được không?
Do Nhân Kiệt ngạc nhiên :
- Ồ, có phải...

Bách Biến Chưởng cười lớn tiếng nói :
- Này, kẻ mà ngươi muốn đánh đã đến rồi đây, hãy ra đánh mau!
Người trong phòng "à" một tiếng, theo sau lại "ầm" một cái như là từ trên giường lăn xuống, rồi thì cửa bật mở, một người cao to lực lưỡng chạy ra, chính là Hà Đại Bảo.
Do Nhân Kiệt đứng lên cười nói :
- Xin lỗi! Xin lỗi! Báo hại Hà đại ca đã hoài công một chuyến đến Ba Đông.
Hà Đại Bảo đến gần, đấm mạnh một quyền vào vai chàng, toét miệng cười nói :
- Đòi đánh chỉ là trong lúc tức giận thôi. Huynh đệ, mỗ vừa đến đây là hiểu hết mọi sự ngay. Lão đệ tốt lắm, bây giờ thì chúng ta đã hoàn toàn tự do rồi.
Bị y la ó lên thế này, cả hậu viện thảy đều thức giấc. Những người lần lượt xuất hiện gồm có Tiêu Dao thư sinh, Kim La Hán, Kỳ Chính Thủ, Tả Thủ Thần Kiếm, Bát Thủ Nhân Viên, Hồ Hạt Tử, Dương Đại Ma, chỉ thiếu mỗi Thiên Sơn Hắc Y Hiệp Trịnh Tráng Vi.
Do Nhân Kiệt thấy những người thân quen đã tụ hợp gần đầy đủ, hết sức vui mừng, lần lượt chào hỏi xong, chàng nhìn ân sư hỏi :
- Còn Trịnh hiệp đâu?
- Đã đến Nhạc Dương rồi!
- Để xem xét động tĩnh đôi bên ư?
Tiêu Dao thư sinh gật đầu, đoạn hỏi chàng về quá trình trở lại Quân Sơn vừa qua.
Do Nhân Kiệt kể lại xong, Tiêu Dao thư sinh gật đầu nói :
- Phen này ngươi đã cứu được Tố Liên và mời đến Chu hiệp và Khổng hiệp, đồng thời còn lừa bắt được Thái Công Minh. Chủ yếu cũng nhờ vào sự hợp tác của Thi Đức Tu, đủ thấy họ Thi đã có lòng hối cải. Chỉ cần lão ta cứu sống một ngàn người đúng như lời đã hứa, sau này hãy để yên cho lão ta được rồi.
* * * * *
Tại Quân Sơn, Đỗ Môn tú sĩ sáng hôm sau nghe bảo hai vị Phó giáo chủ đã đang đêm bỏ đi, nhất thời tột cùng hoang mang, chẳng thể nào hiểu ra được nguyên nhân.
Lão bình tĩnh phân tích, Tụ Thủ Thần Y là do lão đã mạo hiểu cứu về, đâu lẽ nào lại quay về với kẻ địch.
Bằng chứng mạnh mẽ nhất là nếu Tụ Thủ Thần Y có mưu đồ gì khác, lẽ ra là phải giở trò trong thuốc, vậy mà sự thật lại trái ngược. Tụ Thủ Thần Y đã hết sức nhiệt tình chữa khỏi chứng bệnh thầm kín lâu năm cho lão.

Tụ Thủ Thần Y có thể nào chạy sang phía Thiên Ma giáo chăng? Điều này càng không thể có.
Sáng nay lão đã phóng thích Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa về Nhạc Dương, phía Thiên Ma giáo không cần hỏi cũng biết chứng bệnh của lão do ai đã chữa khỏi, chạy sang đó khác nào tự chui đầu vào chỗ chết còn gì?
Còn về Thần Hành Vô Ảnh thì càng đơn thuần hơn, chỉ cần rời khỏi Quân Sơn, bất luận gặp Thiên Ma giáo hay Thiên Sơn tam nghĩa đều chỉ có một con đường chết mà thôi.
Đỗ Môn tú sĩ xưa nay vốn tự phụ túc trí đa mưu, phen này kể như hoàn toàn bế tắc, lão hỏi hai nàng hầu họ đều bảo là không biết. Lại hỏi những chạm gác bên ngoài, mọi người đều nói như nhau, bảo hai người đi rất ung dung, cười nói vui vẻ, chẳng người nào có vẻ bị đối phương uy hiếp cả.
Sau cùng hỏi chiếc ngư thuyền đã chuyên chở hai người, ngư gia ấy nói bởi hai người đều là Phó giáo chủ nên đã không hề sinh nghi, chỉ biết là họ đã chong đèn chơi cờ trong khoang thuyền, thỉnh thoảng có cãi nhau vài tiếng, rồi lại hòa thuận. Sau cùng đã lên bờ gần thành Lăng Ky, lúc rời khỏi thuyền cũng chẳng có hiện tượng gì khác lạ.
Việc hai Phó giáo chủ đi mất, nghiêm khắc mà nói, sự tổn thất đối với Thiên Đạo giáo cũng không nghiêm trọng lắm, bởi võ công của họ rất giới hạn, không đương cự nổi với bất kỳ người nào trong Tứ Đại Kim Cang hoặc Trường Bạch lục tuyệt.
Vấn đề nan giải của Đỗ Môn tú sĩ hiện giờ là biết ăn nói thế nào với Kim Hoa Ma đây?
Hiện nay, hai cha con Kim Hoa Ma là một lực lượng chẳng thể xem thường.
Ngoài pho Huyết Hoa Chưởng của lão ma đã đạt đến trình độ lư hỏa thuần thanh, có thể dùng để đối phó với Thiên Ma giáo, quan trọng nhất là lão ma còn có một số thuộc hạ đắc lực. Nếu không giành lấy được lão ma thì kể như mất luôn số thuộc hạ ấy.
Sau cùng lão đã quyết định nói dối một phen, giữ lấy cục diện rồi hẵng liệu.
Thế là lão một mặt bảo ả nha đầu tên Như Ý theo toa cũ dùng thuốc, một mặt nói với Kim Hoa Ma là vì phía Huê Dung tình hình bất ổn, lão đã phái hai người đến đó, có lẽ mười mấy hôm nữa sẽ trở về. Trước lúc ra đi, Tụ Thủ Thần Y đã có bốc sẵn thuốc để lại, không hề trở ngại đến việc điều trị.
Sau đó, lão quyết định trong vòng mười ngày sẽ quyết chiến với Thiên Ma giáo.

Bởi giấy không thể nào gói được lửa, lời nói dối chỉ có hiệu quả trong nhất thời, lão chẳng thể để uổng phí phần lực lượng của Kim Hoa Ma, cần phải tranh thủ lợi dụng.
Phía bên kia, Cửu Cung tam hồ ở Nhạc Dương khi hay tin Lãnh Nguyệt Tiên Tử mất tích là đã phừng phừng lửa giận, nay người đã trở về, Tam hồ xem xong thư đối phương, càng thêm ngùn ngụt lửa căm thù, thật muốn xuất binh tấn công ngay, băm vằm Đỗ Môn tú sĩ ra làm muôn mảnh thì mới hả dạ.
Để khích lệ sĩ khí, Tam hồ đã thăng chức cho Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh, Ngân Tu Tẩu Tôn Tòng Ngô và Tý Ngọ Tẩu Triệu Tử Bân lên làm Huỳnh kỳ hộ giáo.
Còn Hắc kỳ hộ giáo Đoạt Hồn Kim Tiêu và Phân Vân Chưởng thì được giữ chức Đường chủ Kim Bút đường và Huyết Chưởng đường.
Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Độc Châm Tam Nương Dương Hoa Lan cũng được thăng từ Huỳnh kỳ hộ pháp lên Hắc kỳ hộ giáo.
Hai người phụ trách hiệp trợ cho Thủy Hỏa song cơ lo việc tuần tra và chuẩn bị thuyền bè.
Hôm ấy, Tam hồ không còn nhẫn nhịn được nữa, vừa định gọi Thủy Hỏa song cơ đến để hỏi xem thuyền bè đã chuẩn bị xong chưa, hầu lập tức hạ lệnh tấn công. Bỗng thấy Thất Tinh Kiếm và Độc Châm Tam Nương vội vã đi vào.
Hai người trao một phong thư cho Tam hồ, Tam hồ đón lấy mở ra xem, lập tức đều đứng thừ ra tại chỗ, thì ra đó là một bức địa đồ thành Lăng Ky.
Trong địa đồ rõ nét hơn hết là Tam Quan miếu, rồi một đường chéo dẫn đến một khoảng trống, chú thích một dòng chữ nhỏ là “Nơi thường xuyên ra vào của kẻ đã bắt cóc Vưu hộ giáo.”
Tam hồ sững sờ nhìn nhau, bất ngờ đến độ hồi lâu chẳng thốt nên lời.
Sau cùng, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi cất tiếng hỏi :
- Cái này ở đâu có vậy?
Độc Châm Tam Nương vội đáp :
- Do Diêu cô nương, thị tỳ của Tam đường chủ đã nhặt được trong vườn.
Thiên Hồ gật đầu :
- Được rồi, hai người hãy lui ra!
Hai người đi khỏi, Thiên Hồ quay sang Luyện Hồ và Dâm Hồ hỏi :
- Theo lão nhị và lão tam, đây có thể là cạm bẫy của Ôn Tư Quảng hay không?
Dâm Hồ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói :

- Tục ngữ có câu thà tin là có, hơn tin là không. Cho dù là cạm bẫy thì chẳng qua cũng chỉ là một cuộc chém giết, đối với chúng ta thì cũng đang mong được như vậy.
Cho nên, theo tiểu đệ thì không nên để lỡ qua một cơ hội, hãy tức tốc tập hợp lực lượng tấn công ngay đêm nay là hơn.
Luyện Hồ Thường Vân Sanh gật đầu tiếp lời :
- Thường mỗ tán thành ý kiến của lão tam!
Luyện Hồ và Dâm Hồ đã tin, dĩ nhiên Thiên Hồ chẳng có lý do gì phản đối. Thế là quyết định do Luyện Hồ đích thân suất lĩnh Tý Ngọ Tẩu và Ngân Tu Tẩu cùng mười ba vị hộ pháp chia làm ba toán bao vây Tam Quan miếu trước canh hai đêm ấy.
Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh thì dẫn theo ba mươi hộ pháp khác mai phục ở ngoài thành để sẵn sàng tiếp ứng.
Trời dần tối, trong một gian sương phòng đổ nát phía sau Tam Quan miếu, Tứ Đại Kim Cang đang uống rượu chuyện vãn. Phi Đao Kim Cang Sài Hỏa Liệt đã ngà say, nhất thời cao hứng đã với giọng như chó tru hát lên, nghe hết sức chói tai.
Thiết Can Kim Cang Tần Thông Thiên chau mày nói :
- Lão tam, hãy làm ơn buông tha cho mọi người được không?
Phi Đao Kim Cang càng cao giọng hát thêm một lúc nữa mới chịu ngưng, đoạn quay lại trừng mắt nói :
- Mẹ kiếp, ngươi có nghe qua điệu hát Tứ Xuyên bao giờ chưa?
Thiết Can Kim Cang lắc đầu :
- Tứ Xuyên thì có từng đến, nhưng chưa từng nghe điệu hát Tứ Xuyên bao giờ, bởi Tần mỗ còn muốn sống thêm vài năm nữa.
Phi Đao Kim Cang hét lên :
- Ê, tiểu tử, ngươi nói vậy là sao hả?
Song Kích Kim Cang Vạn Thang cười khuyên giải :
- Thôi, lão tam đừng nghe lão tứ, y mà biết gì kia chứ? Ta với lão đại thì ưa điệu hát đó lắm. Nào, hãy hát tiếp đi!
Phi Đao Kim Cang tuy không hát tiếp nữa, song ra chiều rất vui bởi đã có tri âm, quay sang Song Kích Kim Cang hỏi :
- Lão nhị từng nghe qua điệu hát Tứ Xuyên rồi ư?
Song Kích Kim Cang cười cười :
- Tuy chưa từng nghe bao giờ, nhưng lại lĩnh hội được cái hay của điệu hát ấy!
Phi Đao Kim Cang ngạc nhiên :
- Ồ, nói nghe thử xem!
Song Kích Kim Cang hất hàm về phía Hắc Tâm Kim Cang cười nói :
- Hãy hỏi lão đại xem!

Phi Đao Kim Cang lại quay sang Hắc Tâm Kim Cang hỏi :
- Lão đại cũng từng nghe qua điệu hát Tứ Xuyên ư?
Hắc Tâm Kim Cang Cổ Đồng khẽ hắng giọng :
- Phải, ta với lão nhị cho rằng cái hay nhất của điệu hát ấy là khi nào ngươi dùng hết hai mươi bốn ngọn phi đao, sau đó chỉ cần cất giọng hát lên, cam đoan kẻ địch sẽ ôm đầu bịt tai bỏ chạy ngay...
Thiết Can Kim Cang và Song Kích Kim Cang không nén được, cùng cười phá lên.
Phi Đao Kim Cang tức tối la oai oái nói :
- Được rồi, được rồi, các ngươi...
Hắc Tâm Kim Cang bỗng biến sắc mặt, thổi tắt đèn ngay.
Phi Đao Kim Cang ngớ người, Song Kích Kim Cang cùng Thiết Can Kim Cang cũng liền ngưng cười.
Ba người vừa định lên tiếng hỏi nguyên nhân, Hắc Tâm Kim Cang đã thấp giọng quát :
- Hãy tản ra, có bằng hữu tìm đến rồi!
Trên mái điện phía trước có người cười hăng hắc nói :
- Đã làm cụt hứng bốn vị thật hết sức có lỗi, hắc hắc hắc!
Hắc Tâm Kim Cang thấp giọng căn dặn :
- Lão tam hãy chui qua mái nhà ra ngoài trước, dùng phi đao hạ gục vài tên để bẻ gãy kiêu chí của bọn họ rồi hãy tính!
Phi Đao Kim Cang liền khẽ nhún mình vọt lên, gỡ ngói chui lên mái nhà.
Tiếp theo, Hắc Tâm Kim Cang khoát tay, Song Kích Kim Cang và Thiết Can Kim Cang cùng rút binh khí ra, đứng nép vào ngạch cửa, loáng cái lách ra ngoài, đứng dựa dưng vào dưới mái hiên, chầm chậm quét mắt nhìn quanh, xem xét tình thế để phòng bị mai phục.
Sau đó, Hắc Tâm Kim Cang mới ung dung bước ra khỏi phòng, đi ra giữa sân vườn, ngước lên mái điện lạnh lùng hỏi :
- Các vị bằng hữu thuộc phe phái nào?
Luyện Hồ Thường Vân Sanh vừa định trả lời, trên mái dãy phòng phía đông bỗng vang lên hai tiếng rú thảm, rồi thì hai Bạch kỳ hộ pháp từ trên mái nhà lăn xuống như quả cầu xẹp.
Tiếp theo, Phi Đao Kim Cang lảnh lót cười vang nói :
- Hãy thò đầu ra đi chứ, các vị bằng hữu!
Luyện Hồ quét mắt nhìn quanh, đoạn ngoảnh lại quát to :
- Triệu hộ giáo hãy sang kia canh chừng tên sử dụng phi đao!
Tý Ngọ Tẩu Triệu Tử Bân được lệnh lập tức cùng hai Huỳnh kỳ hộ pháp tung mình lao về phía Phi Đao Kim Cang.
Hắc Tâm Kim Cang gật đầu nói :

- À, thật hết sức vinh hạnh, ra là Thường Nhị giáo chủ!
Một Huỳnh kỳ hộ giáo đứng sau Luyện Hồ là Ngân Tu Tẩu Tôn Tòng Ngô lúc này không chờ dặn bảo, từ trên mái đã phi thân xuống, bởi đối phương đã ám toán trước, chẳng cần phải khách sáo nữa, nên khi chân vừa chạm đất, lập tức vung chưởng công thẳng vào ngực Hắc Tâm Kim Cang.
Hắc Tâm Kim Cang buông tiếng cười khẩy, ung dung lách người như không có việc gì xảy ra, vẫn ngước lên mái điện bình thản nói :
- Đêm nay trăng sáng thế này, Thường giáo chủ sao không đích thân xuống đây đùa giỡn vài chiêu xem thử?
Thái độ ấy đối với Ngân Tu Tẩu quả là một sỉ nhục to tát, vị Huỳnh kỳ hộ giáo này đâu thể chịu nổi, bèn lẹ làng biến chiêu, chòm râu bạc với tà áo cùng tung bay, bỗng triển khai một môn thân pháp kỳ dị, hệt như một chiếc dù xoay tít, phù trùm Hắc Tâm Kim Cang trong bóng chưởng chập chùng.
Luyện Hồ thấy vậy không ngớt gật đầu, ra chiều hết sức tán thưởng về môn thân pháp của Ngân Tu Tẩu.
Hắc Tâm Kim Cang kinh ngạc kêu lên :
- Ủa, lão quỷ thì ra...
Nhưng bỗng ngưng bặt, bởi nếu mà nói ra “lão quỷ thì ra cũng biết Cửu Cung Mê Hồn Bộ” thì chẳng khác nào cũng cho đối phương biết đó chính là môn sở trường của y.
Hôm trước sở dĩ y đã xem thường Hắc Thiên Vương Kiều Bán Sơn chính là vì đối phương tuy hung mãnh, nhưng không phá được môn Cửu Cung Mê Hồn Bộ của y, y hoàn toàn chiếm thế thượng phong, có thể hạ thủ kết thúc cuộc chiến bất cứ lúc nào.
Nay kẻ địch trước mặt cũng biết môn thân pháp này, chỗ dựa kể như đã mất, đành phải phân thắng bại bằng vào võ công thôi.
Bên kia, Phi Đao Kim Cang thấy Tý Ngọ Tẩu cùng hai hộ pháp với tay không vòng từ bên kia mái điện lao đến, bất giác lại buông tiếng cười lảnh lót nói :
- Hãy xem đây các vị bằng hữu!
Vút! Vút!
Trong tiếng cười, hai ngọn phi đao đã bay ra như tia chớp, nhưng không phải nhắm vào Tý Ngọ Tẩu, mà là Huỳnh kỳ hộ pháp hai bên tả hữu.
Tý Ngọ Tẩu vội hét to :
- Thụp đầu xuống mau!
Song Huỳnh kỳ hộ pháp bên phải vẫn chậm mất một bước, phi đao chớp nhoáng bay qua, một cái tai phải của y đã bị tiện lìa.

Tý Ngọ Tẩu đứng lại quét mắt nhìn, bỗng khoát tay quát :
- Các ngươi hãy lui về đi!
Phi Đao Kim Cang cười nói :
- Vị lão ca này khá lắm, đó là một hành động thông minh nhất!
Tý Ngọ Tẩu ngẩng lên lạnh lùng nói :
- Tôn giá có nhận biết lão phu là ai không?
Phi Đao Kim Cang thản nhiên ném một ngọn phi đao lên không, ngọn phi đao lộn hai vòng trên không, đoạn đưa tay bắt lấy, ơ hờ nói :
- Không muốn thỉnh giáo...
Tý Ngọ Tẩu khẽ buông tiếng cười khẩy :
- Tốt lắm, nếu tôn giá mà biết lão phu là ai thì đâu còn dám tự phụ về mấy ngọn phi đao hoen rỉ đó nữa!
Phi Đao Kim Cang trố mắt :
- Vậy là sao?
Tý Ngọ Tẩu cười khẩy :
- Tôn giá sẽ rõ ngay đây!
Bỗng vung tay, một chòm sáng xanh biếc bay ra!
Thì ra Tý Ngọ Tẩu này sở dĩ có danh hiệu Tý Ngọ Tẩu, chính à có thủ pháp ném ám khí cực kỳ lợi hại và trên ám khí thảy đều có tẩm kịch độc. Tý Ngọ có nghĩa là từ giờ Tý không qua khỏi được giờ Ngọ. Phi Đao Kim Cang đã thành danh nhờ vào phi đao, hai người đều sở trường về ám khí, nên vừa thấy tư thế ném độc đinh của Tý Ngọ Tẩu, biết ngay đã gặp sát tinh, song vì chỗ đứng là trên mái nhà, không dễ tránh né như dưới đất bằng, chớp nhoáng chòm sáng xanh đã bay đến trước mặt.
Giá mà Phi Đao Kim Cang nhẫn nhịn được, ngửa người thoái lui, thậm chí chẳng quản thọ thương chút ít khi lăn xuống, sau đó hãy tái chiến thì cũng chưa biết thắng bại sẽ về tay ai. Thế nhưng, y lại nghĩ mình dùng phi đao hạ địch, nay lại bị kẻ khác tấn công bằng ám khí, thật là một nhục nhã to lớn, nên dù biết rõ ám khí đối phương có tẩm kịch độc, trong lúc tránh né vẫn gắng sức ném ra một ngọn phi đao. Trong tình huống như vậy, đương nhiên phi đao ném ra khó thể chuẩn xác được.
Thế nhưng, sự đời luôn rất trớ trêu, chính vì ngọn phi đao của Phi Đao Kim Cang không chuẩn xác mà Tý Ngọ Tẩu lại bị táng mạng.
Thì ra Tý Ngọ Tẩu đã biết rõ đường lối xuất thủ của Phi Đao Kim Cang và cũng biết đối phương là người hiểm độc, trong khi né tránh ắt có phi đao ném ra, nên vừa thấy Phi Đao Kim Cang vung tay, liền tung mình sang phía trái.
Rốt cuộc, Phi Đao Kim Cang cố nhiên không thoát khỏi chùm độc

đinh của Tý Ngọ Tẩu, nhưng Tý Ngọ Tẩu trời xui đất khiến lại phóng ngay vào ngọn phi đao lạc mục tiêu của đối phương, xuyên qua cổ họng chết ngay tức khắc.
Hai thi thể cùng lao xuống giữa sân, Ngân Tu Tẩu và Hắc Tâm Kim Cang đang kịch chiến đều giật mình kinh hãi, đôi bên dường như đều không ngờ người của đối phương lại lợi hại đến vậy.
Vì sân vườn không rộng, hai người bắt buộc phải tạm đình thủ dang ra. Ngân Tu Tẩu nhất thời chưa kịp nhận định phương vị, tung mình ngược ra sau, xui khiến sao lại nhằm vào chỗ ẩn thân của Song Kích Kim Cang và Thiết Can Kim Cang.
Song Kích Kim Cang và Thiết Can Kim Cang đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, Song Kích Kim Cang buông tiếng cười khẩy, song kích vuột tay bay ra, sớm hơn cây gậy sắt của Thiết Can Kim Cang một bước, hai mũi kích đều cắm phập vào giữa trán Ngân Tu Tẩu.
Ngân Tu Tẩu buông tiếng thét vang, vụt quay người gắng sức phóng ra một chưởng, trúng ngay cây gậy sắt của Thiết Can Kim Cang vừa từ phía sau đánh tới.
Một chưởng này của Ngân Tu Tẩu đã được tung ra trước khi chết, chân lực toàn thân dồn hết vào, kình lực đâu phải tầm thường.
Thiết Can Kim Cang nhất thời không kềm giữ được, gậy sắt trong tay trầm xuống, “bốp” một tiếng trúng vào đùi mình, xương đùi liền lập tức gãy đôi.
Luyện Hồ Thường Vân Sanh thấy chỉ chốc lát đã mất đi hai Huỳnh kỳ hộ giáo, không khỏi phừng phừng lửa giận, một tiếng lệnh hạ, tám hộ pháp khác liền cầm binh khí lục đục lao xuống.
Bản thân Luyện Hồ đón lấy Hắc Tâm Kim Cang, sáu hộ pháp bao vây Song Kích Kim Cang, hai Hắc kỳ hộ pháp còn lại cầm đao lao đến dưới mái hiên, vung đao bổ lia lịa vào Thiết Can Kim Cang đang thọ thương nằm dưới đất, chốc lát đã trở thành một đống thịt nhầy nhụa.
Luyện Hồ tuy không am tường về Cửu Cung Mê Hồn Bộ, song công lực thâm hậu hơn Hắc Tâm Kim Cang một bậc, nên hai người trong nhất thời khó phân thắng bại.
Bên kia, bởi nhân số chênh lệch và nhóm hộ pháp Thiên Ma giáo này lại là những cao thủ được tuyển chọn kỹ lưỡng, nên trận chiến vừa diễn ra thì Song Kích Kim Cang đã bị rơi vào thế bất lực.
Cũng may là Song Kích Kim Cang về thân pháp khá có hỏa hầu, lượn lách nhanh nhẹn, khiến sáu hộ pháp nhất thời cũng chẳng làm gì được. Tuy nhiên, cục diện rất rõ rệt, nếu thời gian kéo dài, nhất định là sẽ có lợi cho phía Thiên Ma giáo, điều ấy Hắc Tâm Kim Cang

và Song Kích Kim Cang đều hiểu rất rõ. Cho nên hai người tâm ý giống nhau, đều muốn tìm cơ hội thoát thân.
Luyện Hồ Thường Vân Sanh là đấng Giáo chủ chí tôn, vậy mà lại quá lâu không thắng nổi một kẻ không có danh tiếng thế này, không khỏi phừng lửa giận, chưởng thức mỗi lúc càng thêm hung mãnh.
Hắc Tâm Kim Cang biết lúc này mà không bỏ chạy, e rằng sẽ không còn cơ hội nữa, bèn cũng chẳng thèm lên tiếng kêu gọi, vụt công ra ba chưởng mãnh liệt như là nguy cấp liều mạng, song thực tế là định đẩy lùi Luyện Hồ vài bước hầu thừa cơ thoát thân.
Luyện Hồ không biết là kế, đương nhiên đâu chịu đánh đổi tính mạng với đối phương. Ngay khi Luyện Hồ thoái lui, Hắc Tâm Kim Cang tung mình như tên bắn lên mái nhà phía đông, mắt thấy đã sắp thoát thân, nhưng chẳng hiểu sao, Hắc Tâm Kim Cang bỗng buông tiếng chửi rủa, người chao đảo rồi lại phóng trở xuống.
Luyện Hồ thấy mình cơ hồ mắc lừa càng thêm tức giận, cũng chẳng thèm nghĩ đến vì sao kẻ địch lại quay về, sấn tới vung song chưởng tấn công ngay.
Hắc Tâm Kim Cang không còn sự lựa chọn nào khác, đành hít sâu một hơi không khí, dồn hết công lực toàn thân vung song chưởng lên nghênh đón.
“Bùng” một tiếng rền rĩ, Luyện Hồ lùi sau ba bước, ngã ngồi xuống đất, Hắc Tâm Kim Cang thì hai chân rời khỏi mặt đất, bay ra xa chừng tám thước, va vào bờ tường.
Luyện Hồ Thường Vân Sanh há miệng phún ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã thọ thương chẳng nhẹ.
Hắc Tâm Kim Cang vốn chỉ bị chấn động nội phủ, vì sợ chân khí tản lạc nên nhất thời chưa dám động đậy, so thương thế thì không trầm trọng bằng Luyện Hồ.
Thế nhưng lại bị hai Hắc kỳ hộ pháp vung đao lao đến, chém loạn xạ vào Hắc Tâm Kim Cang, rốt cuộc y cũng nối gót theo sau Thiết Can Kim Cang, trở thành một đống thịt nhầy nhụa.
Giờ đây chỉ còn lại mỗi Song Kích Kim Cang, lúc này cũng đã thọ thương nhiều chỗ, song so ra chiến quả của y đêm nay là rực rỡ nhất trong số Tứ Đại Kim Cang, vì sáu hộ pháp giáp công đã bị y giết chết hai và một bị đoản kích xuyên thấu qua vai, tuy chưa tắt thở, song cách cái chết cũng chẳng xa lắm.
Tiếng rú thảm của Hắc Tâm Kim Cang trước lúc chết vọng vào tai Song Kích Kim Cang, hung tính của y liền được khơi dậy, như bỗng chốc xóa bỏ hết mọi sự e ngại, quên mất toàn thân thương tích, cũng quên mất Tứ Đại Kim Cang chỉ còn lại một mình y...

Song kích tung bay, kỳ chiêu liên hoàn công ra, ba hộ pháp còn lại chỉ thoáng chốc lại một chết một thọ thương, mà toàn thân Song Kích Kim Cang cũng đã bị nhuộm đỏ, trở thành một người máu.
Hai Hắc kỳ hộ pháp giết chết Hắc Tâm Kim Cang xong, vốn định đến dìu đỡ Luyện Hồ, song Luyện Hồ đã gắng gượng khoát tay, bảo họ đến tiếp tay với Huỳnh kỳ hộ pháp kia.
Hai người phụng mệnh gia nhập trận chiến. Ngay khi ấy, Song Kích Kim Cang và Huỳnh kỳ hộ pháp kia cùng ngã ngửa ra sau.
Thì ra trước ngực Song Kích Kim Cang đã bị một ngọn Nga Mi Đao cắm vào, và Huỳnh kỳ hộ pháp kia thì bị đôi đoản kích của Song Kích Kim Cang cắm vào ngực, cán kích hãy còn rung động.
Một cuộc chiến đẫm máu đến đây đã tạm kết thúc. Tứ Đại Kim Cang thảy đều thảm tử, phía Thiên Ma giáo cũng chỉ còn lại hai Hắc kỳ hộ pháp và Luyện Hồ đã thọ trọng thương.
Luyện Hồ gắng gượng đứng lên nói :
- Ta về đi thôi!
Đột nhiên trên mái nhà phía đông vang lên tiếng cười to nói :
- Nếu đi được thì vừa rồi Hắc Tâm Kim Cang đã bỏ đi rồi! Về ư? Thật đáng tiếc, chờ kiếp sau thì có thể được!
Rồi thì hai bên máinhà cùng xuất hiện mỗi bên một người, phía tây là Hắc Y Hiệp Trịnh Tráng Vi, phía đông là Do Nhân Kiệt ôm bút trước ngực.
Luyện Hồ Thường Vân Sanh ngước lên thấy Do Nhân Kiệt ôm bút hiên ngang đứng dưới ánh trăng, bất giác lùi sau một bước, trỏ tay thất thanh nói :
- Ngươi... ngươi... ngươi là...
Do Nhân Kiệt mỉm cười :
- Môn hạ Thiên Long, truyền nhân Tiêu Dao, Kim Bút thần hiệp Do tổng tiêu đầu Tứ Hải tiêu cục và cũng từng là Huỳnh kỳ Công Tôn Tiết tổng hộ giáo của quý giáo đây!
Luyện Hồ thừ ra một hồi, đoạn khẽ thở dài nói :
- Thế là hết!
Dứt lời, đột nhiên tay phải vung lên, một chưởng vỗ vào Thiên Linh Cái.
Hai Hắc kỳ hộ pháp còn vọng tưởng đào tẩu, thấy trên mái điện chính diện không có người, liền tung mình lao về phía ấy.
Ngờ đâu, hai người chân chưa chạm vào mái ngói, bỗng nghe một tiếng quát to :
- Cút xuống ngay!
Liền thì ánh kiếm lóe lên, hai thân người đã bị tiện làm bốn lăn

xuống, kể ra tay chính là Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh.
Do Nhân Kiệt buột miệng khen :
- Kiếm nhanh tuyệt!
Tả Thủ Thần Kiếm cười ha hả :
- Đó chẳng qua là xuất kỳ bất ý thôi!
Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn quanh, đoạn nói :
- Nhóm hộ pháp do Huyết Kiếm Phiêu Hoa suất lĩnh có lẽ sắp đến rồi, chúng ta hãy tản ra theo kế hoạch hành động, nhớ là sau khi trời sáng, gặp lại nhau ở chỗ cũ, tiểu đệ xin đi trước một bước!
Sáng hôm sau, khi Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh báo cáo tin chẳng lành với Thiên Hồ và Dâm Hồ. Phía Quân Sơn của Đỗ Môn tú sĩ cũng nhận được một phong thư, trong ấy chỉ có bảy chữ "Tứ Đại Kim Cang đã rồi đời"!
Đỗ Môn tú sĩ đanh mặt ngẩng lên nói :
- Người đưa thư đã nói sao?
Võ sư ấy buông thõng hai tay cung kính đáp :
- Bảo đó là một thiếu niên anh tuấn tay cầm lệnh kỳ Phó giáo chủ, dáng vẻ hết sức nghiêm nghị, trao thư xong là quay người bỏ đi ngay.
Đỗ Môn tú sĩ ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu nói :
- Thôi được rồi, hãy gọi Lục tuyệt đến đây!
Lát sau, Trường Bạch lục tuyệt đã được gọi đến.
Đỗ Môn tú sĩ ôn tồn nói :
- Tứ Đại Kim Cang mới vừa phái người mang thư đến, bảo là Song cơ đã đến rồi, đó là một tin mừng lớn, sáu huynh đệ các vị quả là có diễm phúc!
Trường Bạch lục tuyệt nhảy cẫng lên reo mừng một hồi, Đỗ Môn tú sĩ lại nói tiếp :
- Tuy nhiên, các vị phải biết, hai ả dâm phụ ấy là món nghiêm cấm của Dâm Hồ, một ngày Tam hồ chưa chết, đừng ai hòng...
Lão tam Công Tôn Anh và lão tứ Công Tôn Hổ tranh nhau nói :
- Đó thì Giáo chủ yên tâm, cái khác thì bọn này không giỏi, còn như nói về giết người phóng hỏa thì đó chính là sở trường của sáu huynh đệ bọn này. Tam hồ cũng chẳng phải nhân vật ghê gớm gì, đến lúc ấy Giáo chủ chỉ cần phái người canh giữ Song cơ, đừng để cho hai ả trốn mất, cứ giao Tam hồ cho bọn này thu dọn được rồi!
Cái mà Đỗ Môn tú sĩ muốn nghe, chính là những lời nói ấy.
Bởi lão sợ Lục tuyệt chỉ một lòng tưởng nhớ hai tỷ muội Song cơ, không có hứng thú với bọn Tam hồ, giờ nghe vậy dĩ nhiên là vui mừng khôn xiết.

Bèn nghiêm mặt nói tiếp :
- Tứ Đại Kim Cang quả cao ngạo khó thành đại sự, kẻ mà bổn Giáo chủ thật sự trông cậy vẫn là sáu huynh đệ các vị, nay Song cơ đã đến Nhạc Dương, việc không nên chậm trễ, bổn Giáo chủ định để cho các vị nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, ngày mai sẽ đưa các vị qua hồ, mong là mọi người tối nay uống rượu ít một chút, sáng mai thức sớm!
Lục tuyệt đồng thanh ưng thuận hớn hở lui ra.
Về đến chỗ ở, lão ngũ Công Tôn Tuấn nói :
- Nghe được tin mừng lớn này, huynh đệ chúng ta phải nghĩ cách ăn mừng một phen mới được.
Lão lục Công Tôn Kiệt gãi chiếc tai to tướng nói :
- Tiểu đệ đề nghị uống một ly...
Lão đại Công Tôn Long vội ngăn cản :
- Không được! Giáo chủ mới vừa căn dặn, bảo chúng ta đừng uống rượu, sáng mai thức sớm đầy đủ tinh thần mới làm việc tốt hơn. Bây giờ mà uống rượu, nếu bị Giáo chủ hay biết thì còn ra quái gì nữa?
Lão nhị Công Tôn Hổ cười hề hề nói :
- Lão đại đã nghe lầm rồi!
Lão đại Công Tôn Long thoáng ngẩn người :
- Nghe lầm gì?
Lão nhị Công Tôn Hổ cười :
- Giáo chủ nói là mong mọi người uống ít một chút, chứ đâu phải tuyệt đối không được uống, lão lục đề nghị uống một ly thì đâu có nằm trong điều cấm.
Lão tam Công Tôn Anh và lão tứ Công Tôn Hổ đồng thanh nói :
- Đúng, đúng! Uống ít một chút thôi...
Thế là sáu anh em bắt đầu uống chút chút hết sức chậm chạp, nhưng rốt cuộc với thời gian gấp đôi mọi khi, cả bọn thảy đều say khướt.
Phía Nhạc Dương, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi đã ra lệnh cho Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Độc Châm Tam Nương Dương Hoa Lan nội trong một ngày đêm lo liệu xong ba mươi chiếc thuyền to.
Ba mươi chiếc thuyền to được chia làm ba đội, Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi và Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang đích thân suất lĩnh đội giữa.
Huỳnh kỳ hộ giáo Huyết Kiếm Phiêu Hoa thì suất lĩnh Độc Châm Tam Nương, Thất Tinh Kiếm, Thần Ưng Ứng Kỳ Xương và Ác Hùng Tuyên Công Nghĩa bốn Hắc kỳ hộ giáo làm tả dực.
Kim Bút đường chủ Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô cùng Huyết Chưởng đường chủ Phân Vân Chưởng Tổ Nguyên Bồi làm hữu dực.

Ngoài ra còn từ trong số Hộ pháp Tam kỳ chọn ra một trăm năm mươi người sở trường về ám khí, chia ra mỗi thuyền năm người, để bổ khuyết cho việc giao chiến trên mặt nước, bởi trên ba mươi chiếc thuyền, đại đa số không biết bơi lội.
Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa và Thủy Hỏa song cơ thì suất lĩnh mấy trăm hộ pháp và hộ đàn còn lại mai phục dọc theo bờ hồ để sẵn sàng cứu viện.
Phía Thiên Ma giáo tuy mất một Luyện Hồ Thường Vân Sanh cùng mấy hộ giáo và nhiều hộ pháp, song về nhân số và thanh thế vẫn trội hơn phía Quân sơn. Đỗ Môn tú sĩ nếu không nhờ vào mưu kế chắc chắn thì không phải là đối thủ của Tam hồ.
Nay đôi bên đều có lý do riêng, đều buộc phải lập tức quyết chiến một phen mới được. Trong trận chiến này, bên nào thắng sẽ là bá chủ trong chốn võ lâm, nhưng thật ra rồi đây bên nào sẽ thắng?
Ba mươi chiếc thuyền to rầm rộ tiến về phía Quân Sơn. Trên đường, Thiên Hồ và Dâm Hồ sợ Đỗ Môn tú sĩ nắm được nhược điểm của phía bên này nên đã hạ lệnh hễ gặp thuyền nào đi ngay qua gần đó là đuổi theo giết hết. Tổng kết chỉ trong chặng đường mấy mươi dặm đã có đến hơn trăm ngư dân vô tội bị sát hại.
Vào lúc hoàng hôn, Quân Sơn đã hiện ra trong tầm mắt.
Thiên Hồ và Dâm Hồ thấy trời đã tối dần, nghĩ là không thuộc địa hình, chẳng tiện giao chiến ban đêm, bèn hạ lệnh cho ba mươi chiếc thuyền tập trung lại buông neo cách bờ chừng nửa dặm, một mặt phái mấy hộ pháp giỏi bơi lội chia phiên canh gác, đề phòng bị ám toán.
Nhưng kể cũng lạ, Quân Sơn mọi khi đèn đuộc sáng rực, đêm nay trời vừa tối đã yên lặng như tờ, hệt như một hoang đảo chưa từng có người đặt chân đến.
Tuy nhiên, Thiên Hồ và Dâm Hồ chẳng chút lấy làm ngạc nhiên, nếu đỗi chỗ cho nhau thì họ cũng làm vậy thôi. Tình thế rất rõ rệt, đối phương lực lượng có hạn, thủ tiện lợi hơn công, cậy vào mai phục thủ thắng, đó là đường lối duy nhất mà đối phương có thể áp dụng.
Một đêm bình yên vô sự. Hôm sau, nhị Hồ vì thận trọng vẫn không dám mạo muội lên bờ. Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng đã quyết định cho ba mươi chiếc thuyền dàn ra tiến dọc theo bờ, vừa để quan sát động tĩnh vừa để tìm nơi thuận lợi lên bờ.
Nhị Hồ đã định một nguyên tắc, tuyệt đối không tiến vào theo sơn cốc, nơi nào rộng rãi thì lên bờ tại đó, sau cùng họ đã tìm được một nơi như ý muốn.
Nhị Hồ hạ lệnh cho Thần Ưng Ứng Kỳ Xương và Ác Hùng Tuyên

Công Nghĩa cùng vài hộ pháp tinh thông thủy tính mà võ công bình thường ở lại giữ thuyền.
Lệnh cho Huyết Kiếm Phiêu Hoa, Đoạt Hồn Kim Tiêu, Phân Vân Chưởng, Độc Châm Tam Nương và Thất Tinh Kiếm, chia làm năm toán với hơn trăm hộ pháp bao vây tiến tới, khi nào phát hiện nơi ẩn nấp của địch, lập tức phóng pháo hiệu liên lạc.
Còn bản thân Nhị Hồ thì cùng vài hộ pháp giỏi về ám khí đứng trên một ngọn núi cao, dùng lệnh kỳ chỉ huy đốc chiến.
Toán người đi đầu là do Huyết Kiếm Phiêu Hoa suất lĩnh. Đang tiến tới bỗng nghe "vù" một tiếng, một mũi tên lén bay tới, một hộ pháp bên trái lập tức ngã gục.
Huyết Kiếm Phiêu Hoa giật mình kinh hãi, vội giơ cao tay ra hiệu dừng lại. Y quay người lao đến bên hộ pháp ấy, đang khi xem xét, phía sau lại vang lên một tiếng rú thảm, một hộ pháp bên phải lại trúng tên táng mạng.
Hai mũi tên đó đã từ đâu bắn ra?
Các hộ pháp người này nhìn người kia, không một ai biết điểm phát xuất của hai mũi tên kia.
Huyết Kiếm Phiêu Hoa phi thân lên trên cao, phóng mắt nhìn quanh toàn là người của phía mình, ngoài ra chẳng có một bóng ma nào cả.
Huyết Kiếm Phiêu Hoa quay sang một hộ pháp đứng gần trầm giọng nói :
- Hãy đi xin ý kiến Giáo chủ, mau!
Hộ pháp ấy liền tức thì phóng đi về phía ngọn núi chỗ Nhị Hồ đang đứng. Nào ngờ vừa được mấy bước, bỗng chững người, hai tay ôm lấy vùng tim lảo đảo rồi từ từ ngã lăn ra đất.
Huyết Kiếm Phiêu Hoa tức giận, sau cùng kiên quyết quát :
- Phóng pháo hiệu!
Vèo! Bộp! Một luồng sáng lam chói lọt bay vút lên không. Nhưng nào ngờ trong cùng một lúc, xung quanh tiếng lốp bốp liên hồi, bốn luồng sáng lam xuất hiện trên không, thì ra bốn toán kia cũng đều gặp tình trạng như nhau.
Thiên Hồ và Dâm Hồ đứng trên cao thấy năm nơi cùng lúc phóng pháo hiệu, bất giác chau mày lại, không biết chỉ huy thế nào mới phải.
Thiên Hồ tức tối lẩm bẩm :
- Thật không ngờ lão họ Ôn lại khó đối phó hơn Lệnh Hồ Huyền, phen này đã không để Giải phó đường chủ theo cùng thật là thất sách!
Dâm Hồ bỗng reo lên :

- Có rồi!
Thiên Hồ vội hỏi :
- Có gì vậy?
Dâm Hồ hớn hở nói :
- Tiểu đệ nhớ dường như Giải phó đường chủ có nói là lão họ Ôn có một lối ra vào ở sau đại điện một ngôi miếu hoang...
- Lối ra vào đã không chỉ một chỗ, tìm gặp thì có ích lợi gì?
- Ít ra cũng biết được địa điểm của tổng cơ quan, sau đó ước lượng địa thế quanh đó, đặt nhiều hỏa dược vào nơi trọng yếu, tiểu đệ không tin là lão họ Ôn còn có thể chui rúc ở trong ấy được.
Thiên Hồ gật đầu :
- Hay lắm!
Dâm Hồ ngẫm nghĩ một hồi, lại nói :
- Tiểu đệ nhớ Giải phó đường chủ dường như còn có nói, vị trí của ngôi miếu hoang nằm ở đối diện Huê Dung, từ một hạp cốc đi vào...
Thiên Hồ thoáng ngạc nhiên :
- Hạp cốc ư?
Dâm Hồ thấp giọng nói :
- Hy sinh vài người không thành vấn đề!
Thiên Hồ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gật đầu nói :
- Thôi được, đành vậy thôi!
Thế là Thiên Hồ vung vẫy lệnh kỳ, ra hiệu cho năm toán cùng rút lui.
Sau khi tập hợp kiểm điểm, đã mất đi hơn ba mươi người.
Nhị Hồ bảo mọi người trở về thuyền lại tiếp tục theo bờ hồ mà đi.
Sau cùng, Dâm Hồ chỉ tay nói :
- Có lẽ chính là chỗ kia!
Thiên Hồ hạ lệnh dừng lại, phen này phía Hắc kỳ hộ pháp Thần Ưng Ứng Kỳ Xương và Ác Hùng Tuyên Công Nghĩa dẫn theo hai mươi hộ pháp tiên phong vào cốc.
Sau đó, phái Độc Châm Tam Nương Dương Hoa Lan dẫn theo mười hộ pháp chia nhau mang cuốc và hỏa dược theo sau toán đầu. Nếu không trở ngại gì, mọi ngươi sẽ tập hợp tại trước ngôi miếu hoang chờ lệnh.
Ở lại giữ thuyền là Huyết Kiếm Phiêu Hoa Tiêu Anh.
Sau khi nhóm Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa vào cốc, Thiên Hồ và Dâm Hồ lập tức chia nhau cùng Đoạt Hồn Kim Tiêu và Phân Vân chưởng dẫn theo mười mấy người giỏi về khinh công, lên trên hai bên sườn cốc tiến vào.
Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa thận trọng từng bước tiến vào cốc, đi được chừng hơn nửa dặm, hai bên núi bỗng có tiếng rì rầm

vang lên rồi thì vô số đá to từ trên lăn xuống thật là kinh khiếp.
Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa đi trước dày dạn kinh nghiệm giang hồ, gặp biến cố đột ngột thế này, tuy hốt hoảng song vẫn cố giữ được bình tĩnh, thấy loạn thạch là từ phía sau rơi xuống, nên liền tức thì tung mình lướt tới trước, quả nhiên không hề bị thương tổn.
Hai người hộ pháp đi sau bởi khi nãy đã trải qua một phen kinh hoàng, vừa thấy lại trúng mai phục, thảy đều ôm đầu quay người bỏ chạy trở ra.
Thế là đúng như sự mong muốn của đối phương, kẻ trút đá phía trên chỉ cần có vậy, rốt cuộc những người chạy chậm đa số chỉ bị thương nhẹ, còn những kẻ chạy nhanh thì thảy đều bị đá đè tan xương nát thịt, chết một cách thê thảm.
Tiếp theo sau phía trên vang lên tiếng cười vang dội, song tiếng cười đắc ý đó thoáng chốc đã trở thành tiếng rú thảm liên hồi và lần lượt từng người bay bỗng lên không, hệt như diều đứt dây rơi xuống sơn cốc.
Hiên nhiên Thiên Hồ và Dâm Hồ đã dẫn người kịp thời đến nơi.
Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa ngoảnh lại nhìn, chỉ còn năm sáu hộ pháp đã may mắn sống sót, nhưng đa số đều đã thọ thương.
Cũng may là Độc Châm Tam Nương dẫn theo mười hộ pháp lúc này đều đã đến nơi, thế là hai nhóm nhập vào một tiếp tục tiến tới. Từ đó không còn gặp một sự cản trở nào nữa. Họ thuận lợi ra khỏi hạp cốc, quả nhiên trông thấy một ngôi miếu hoang.
Trong ba Hắc kỳ hộ giáo, Độc Châm Tam Nương tư cách kỳ cựu hơn, nên tạm thời giữ trách nhiệm chỉ huy.
Y thị ra lệnh cho Ứng Kỳ Xương và Tuyên Công Nghĩa mỗi người dẫn theo hai hộ pháp đảm trách việc canh phòng, còn bản thân y thị thì lo việc đôn đốc các hộ pháp khác xem xét lại hỏa dược và dụng cụ đào đất, chờ Thiên Hồ và Dâm Hồ đến.
Lát sau, Nhị Hồ đã dẫn người đến nơi.
Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang hạ lệnh :
- Ứng hộ giáo và Tuyên hộ giáo hãy dẫn theo mười người vào miếu lục soát, chú ý phía sau đại điện, xem xét có nút bí mật gì hay không, nếu có lập tức báo ngay.
Hai người nhận lệnh, liền cùng mười hộ pháp tay cầm binh khí xông vào trong miếu.
Lát sau, từ trong miếu vọng ra tiếng quát tháo chém giết nhau ầm ĩ.
Đoạt Hồn Kim Tiêu kinh hãi la lên :
- Nguy tai!
Vừa định xông vào tiếp viện, nhưng Dâm Hồ bỗng trầm giọng quát :

- Tiềm đường chủ không được vọng động!
Dâm Hồ vừa dứt lời, tiếng quát tháo trong miếu cũng bỗng im bặt. Sau đó, một người máu từ trong miếu chạy ra, chính là Hắc kỳ hộ giáo Thần Ưng Ứng Kỳ Xương.
Ứng Kỳ Xương chạy ra đến cửa miếu, chỉ kêu được một câu :
- Trong miếu có... hắc y...
Rồi thì ngã úp xuống đất chết ngay.
Dâm Hồ khoát tay, gằn giọng quát :
- Tản ra, từ trên cao tiến vào!
Hơn hai mươi hộ pháp còn lại lần lượt lên, từ bốn phương tám hướng lao vào trong miếu.
Thế nhưng, trong miếu chỉ có mười mấy tử thi ngổn ngang ở ngoài sân, ngoài ra không một bóng người.
Dâm Hồ cười khẩy nói :
- Để xem các ngươi còn lẩn trốn được bao lâu nữa!
Sau đó dùng tay ra dấu với Độc Châm Tam Nương. Độc Châm Tam Nương hiểu ý, lập tức dẫn theo năm hộ pháp im lìm phi thân xuống sân miếu.
Các hộ pháp khác không chờ dặn bảo, cùng lấy ám khí cầm, sẵn sàng ra tay.
Năm hộ pháp phanh chóng triển khai công việc châm hỏa dược, một hộ pháp vô ý chạm vào nút cơ quan, một phiến đá trên bậc thềm bỗng im lìm bật lên.
Hộ pháp ấy mừng rỡ reo lên :
- Đã tìm thấy rồi, cơ quan ở đây...
Vút một tiếng, trong động bỗng bay ra một ngọn phi tiêu, cắt đứt câu nói của y và cũng cướp mất tính mạng của y.
Độc Châm Tam Nương vụt lướt tới, vung tay ném một nắm độc châm vào trong hang động, bên trong chỉ hự lên một tiếng khô khan rồi thì không còn động tịnh gì nữa.
Thiên Hồ và Dâm Hồ thấy đã tìm được chỗ ra vào bí mật, không khỏi vui mừng khôn xiết, một mặt ra lệnh bảo nhóm Đoạt Hồn Kim Tiêu canh chừng cửa động, một mặt bảo năm hộ pháp ném hết hỏa dược vào trong động, sau đó ra lệnh lui hết ra ngoài chỉ để lại hai hộ pháp lo việc châm ngòi.
Lát sau, chỉ nghe một tiếng nổ vang rền như trời long đất lở, tiếp theo một luồng khói đen bốc lên mịt trời.
Bọn Thiên Ma giáo cười vang ra chiều hả dạ. Ngay khi ấy, trong đường sơn cốc không xa bỗng có vài bóng người lao đến như tên bắn, bọn ma đồ tưởng là người của đối phương bọc đường khéo léo

đến, liền chuẩn bị nghênh chiến. Xong nhìn kỹ thì ra là người nhà, thảy đều thở phào như trút được gánh nặng.
Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi trầm giọng hỏi :
- Ngoài kia đã xảy ra việc gì?
Nhóm người mới đến gồm ba người, một hộ pháp hổn hển đáp :
- Có hai chiếc thuyền nhỏ vừa đến...
Dâm Hồ đanh mặt tiếp lời :
- Đừng có cuống lên như vậy, hãy từ từ nói cho rõ ràng, hai chiếc thuyền đó thế nào?
Hộ pháp ấy điều hòa hơi thở xong nói tiếp :
- Hai chiếc thuyền đó đều treo cờ Huỳnh kỳ hộ giáo của bổn giáo, Tiêu hộ giáo tưởng là người do phía Nhạc Dương phái đến...
Thiên Hồ sốt ruột giục :
- Kết quả thế nào?
- Tiêu hộ giáo vì thận trọng, tuy nhận ra người đứng trước mũi thuyền rất giống Thần Lực Thái Bảo Tôn Tông Uy hộ pháp Huyết Chưởng đường, song vẫn không cho hai chiếc thuyền đó đến gần. Nào ngờ khi Tiêu hộ giáo đang gạn hỏi họ vì sao lại đến đây, thì thuyền bên này bỗng bốc khói khắp nơi và còn có cả mùi hỏa dược. Sau đó bỗng thấy ba người phóng xuống nước bơi nhanh đến hai chiếc thuyền kia, hai chiếc thuyền kia lập tức giương buồm, xuôi gió đi về phía thành Lăng Ky, bên chúng ta vì phải lo cứu hỏa nên đành phải để mặc họ bỏ đi...
Thiên Hồ giậm chân lia lịa :
- Toàn một lũ vô dụng! Ôi!
Dâm Hồ hối hả hỏi :
- Kết quả đã bị cháy mất mấy chiếc thuyền?
Hộ pháp ấy sợ sệt :
- Lúc chúng thuộc hạ phụng mệnh đến đây báo tin, lửa đang còn cháy lan, hôm nay gió lại to, cũng chưa biết là có thể cứu được bao nhiêu...
Thiên Hồ không chờ y nói dứt đã khoát tay, dẫn trước phóng đi ra ngoài.
Khi Thiên Hồ và Dâm Hồ dẫn người ra đến bờ hồ thì trên mặt hồ chỉ còn lại những mảnh ván cháy nám, bập bềnh trôi theo sông nước... Số hộ pháp để lại giữ thuyền chẳng phải ít, nhưng tinh thông thủy tính chỉ có vài người, lo được bên này lại không lo được bên kia. Rốt cuộc thảy đều ướt như chuột lột mà cũng chẳng cứu chữa được một chiếc thuyền nào cả.
Vậy biết làm sao? Hỏa dược, binh khí, áo quần và thực phẩm thảy

đều chìm xuống đáy nước, một hai ngày còn tạm có thể cầm cự được, nhưng lâu ngày thì làm sao chịu đựng nổi?
Hơn nữa, trận nổ vừa rồi chẳng qua chỉ phong bế một lối ra vào cơ quan dưới lòng đất của đối phương, chứ chưa tiêu diệt được toàn bộ lực lượng kẻ địch, trong tình huống này làm sao có thể đương cự nổi?
Có kẽ bắt đầu oán trách lẽ ra không nên quá tàn bạo đã giết hại những ngu dân vô tội trên đường đến đây, đến đổi bây giờ muốn tìm một người báo tin cũng chẳng có.
Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang như chợt nhớ ra gì đó, quay sang Huyết Kiếm Phiêu Hoa hỏi :
- Vậy kẻ đã nói chuyện với Tiêu hộ pháp có phải đúng là Thần Lực Thái Bảo Tôn Tông Uy hộ pháp của bổn giáo không?
Huyết Kiếm Phiêu Hoa tức tối đáp :
- Đương nhiên là không phải!
- Là thuộc hạ của Ôn Tư Quảng ư?
Huyết Kiếm Phiêu Hoa lắc đầu :
- Cũng không giống!
Dâm Hồ kinh ngạc :
- Chả lẽ...
Huyết Kiếm Phiêu Hoa chau mày :
- Khi ba người đốt thuyền chúng đã leo lên thuyền đối phương, dường như tên đó có nói là “cá mè một lứa, rồi đây để xem các ngươi ai sống dai hơn ai”...
Dâm Hồ vỗ mạnh vào đầu gối la lên :
- Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi! Vậy là chúng ta đều mắc mưu hai sư đồ lão Tiêu Dao rồi!
Thiên Hồ thở dài :
- Đó chính là một sự sai lầm to lớn của chúng ta, trước nay chúng ta cứ nghĩ là họ người ít thế cô, chẳng xem họ vào đâu.
Huyết Kiếm Phiêu Hoa tiếp lời :
- Lẽ ra chúng ta nên bắt tay từ chỗ dễ dàng trước, tiêu diệt hai sư đồ Tiêu Dao thư sinh rồi hãy tính toán với lão họ Ôn mới đúng.
Dâm Hồ cười chua chát :
- Bây giờ nói về việc đó thì còn ích gì nữa!
Huyết Kiếm Phiêu Hoa đăm mắt nhìn về phía Nhạc Dương lẩm bẩm :
- Giờ đây chỉ còn trông vào Vưu hộ giáo và hai vị Nga Mi Đao đường chủ thấy chúng ta lâu quá chưa trở về, phái người đến thám thính nữa thôi.
* * * * *

Còn tình hình phía Nhạc Dương hiện tại ra sao?
Đỗ Môn tú sĩ dẫn theo Trường Bạch lục tuyệt và võ sư lái thuyền vòng đường đến Huê Dung, cải trang xong đang đêm đến Nhạc Dương ngay.
Hôm sau, sau khi thám thính mới biết Tam hồ đã mất một, còn Thiên Hồ và Dâm Hồ đã dẫn theo rất nhiều người đi thuyền đến Quân Sơn rồi.
Sau khi hay tin, Đỗ Môn tú sĩ hết sức thất vọng, nhưng Lục tuyệt thì trái lại, họ nghe nói nơi đây chỉ còn lại Song cơ với Lãnh Nguyệt Tiên Tử, ba người đều là nữ nên vui sướng đến nhảy cẫng lên.
Đỗ Môn tú sĩ sau đó nghĩ phía Quân Sơn có Kim Hoa Ma, Nhất Kiếm Phong Quang và nhóm võ sư Duẫn Đoan Huê, bằng vào những địa đạo kiên cố và phức tạp, nhất thời không đến đỗi thất thủ, giờ đã đến đây rồi cứ nhân cơ hội thuận lợi này càn quét đối phương một phen cũng tốt.
Lão chỉ lo lắng một điều, đó là khi Trường Bạch lục tuyệt đã nắm được trong tay ba nữ nhân kia, phải chăng còn có tinh thần tiếp tục bán sức liều mạng cho lão nữa chăng?
Tuy nhiên, Lục tuyệt giờ đã biết tin, dĩ nhiên muốn bỏ qua cũng chẳng thể được, đành bấm bụng cùng Trường Bạch lục tuyệt đi ra ngoài thành.
Một nhóm chín người kể cả hai huỳnh y võ sư giờ đã trở thành những người buôn bán tơ lụa, hai huỳnh y võ sư giả làm xa phu, mỗi người đánh một chiếc xe ngựa, chuẩn bị dùng để chở Thủy Hỏa song cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử.
Lúc này chừng sau giờ ngọ, nhóm người bước lên Nhạc Dương lầu chiếm lấy một chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ, vừa ăn uống vừa quan sát tình hình hoạt động của giáo đồ Thiên Ma giáo bên dưới.
Hai huỳnh y võ sư giả làm xa phu thì đi loanh quanh gần đó, định qua những người buôn bán hàng rong dò la hành tung của Thủy Hỏa song cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử.
Một gã bán táo đã vô ý cho biết Song cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử như là đang ở Hồ gia trang, một võ sư liền lên lầu khẽ báo cáo với Đỗ Môn tú sĩ.
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu, thế rồi qua loa ăn uống xong, cùng Lục tuyệt xuống lầu chia nhau ngồi vào hai chiếc xe ngựa, thẳng tiến Hồ gia trang.
Hồ gia trang là một thôn nhỏ nằm bên bờ hồ, từ một con đường nhỏ rẽ vào, qua khỏi một chiếc cầu đá mới đến nơi.
Hai bên con đường nhỏ trồng đầy tầng liễu hết sức râm mát. Xe

ngựa đi được một quãng, từ trong bóng râm hai bên đường bỗng phóng ra hai đại hán cầm đao, đứng giữa đường cản hai xe ngựa lại.
Đó là việc nằm trong dự liệu, doanh trại của hai đại Đường chủ và một Huỳnh kỳ hộ giáo dĩ nhiên là phải canh phòng nghiêm ngặt rồi.
Đỗ Môn tú sĩ ngồi trên chiếc xe đầu thản nhiên vén rèm lên, xòe tay ra, trên lòng bàn tay là một con hồ ly nhỏ bằng vàng hết sức linh động. Đó chính là Kim Hồ lệnh phù của Dâm Hồ Vu Mã Ngũ Lang.
Hai hộ pháp Thiên Ma giáo trông thấy lập tức hạ đao xuống, cung kính thi lễ rồi chia ra ẩn mình sau bóng râm.
Cứ thế, bằng vào chiếc Kim Hồ lệnh đó, họ liên tiếp thông qua mọi trạm gác, khi đến đầu cầu thì mới gặp trở ngại.
Người canh gác nơi đầu cầu là Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư và Dâm Tỳ Diêu Bách Hợp, hai nàng này không như những hộ pháp trước, xem Kim Hồ lệnh như là thánh thần.
Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư đến gần đón lấy Kim Hồ lệnh, xem xét thật kỹ một hồi, sau cùng ngẩng lên trố mắt hỏi :
- Các vị trực thuộc đường nào?
- Phân đàn Huê Dung!
- À, thảo nào chưa từng gặp bao giờ. Còn mấy vị trong xe là thân phận gì?
- Hộ đàn Tam kỳ!
- Đến đây có việc gì?
- Phụng lệnh yết kiến hai vị Đường chủ có điều cơ mật diện báo.
Xú Tỳ hết nhìn hai chiếc xe ngựa lại nhìn chiếc Kim Hồ lệnh trên tay, bởi không thấy có gì khả nghi, đã có ý muốn cho qua.
Chẳng ngờ Công Tôn Hổ trên xe tưởng là Xú Tỳ có ý làm khó, không nén được lửa giận, buột miệng nói :
- Mẹ kiếp, người xấu thường gây rắc rối...
Đỗ Môn tú sĩ định ngăn cản thì đã muộn, thế là đã bại lộ chân tướng.
Bởi trong Thiên Ma giáo, đừng nói chỉ là một hộ đàn thấp bé, ngay như hộ pháp cho đến hộ giáo, dễ thường cũng không dám xúc phạm đến bốn ả thị tỳ này.
Chỉ thấy Xú Tỳ lập tức biến sắc mặt, vung tay ném chiếc Kim Hồ lệnh vào mặt Công Tôn Hổ.
Trong xe chật chội, Công Tôn Hổ không có chỗ tránh né, chiếc Kim Hồ lệnh liền trúng vào góc trán.
Xú Tỳ vừa ném ra Kim Hồ lệnh, liền tung mình trở lên cầu, lớn tiếng nói :
- Mau đi báo cáo với Vưu hộ giáo, bọn này chẳng tốt lành gì đâu!
Dâm Tỳ nghe vậy lập tức quay người, phóng như bay vào trong

trang.
Đỗ Môn tú sĩ trầm giọng quát :
- Ngăn nha đầu kia lại mau!
Thật ra, trước khi lão lên tiếng, Công Tôn Long đã từ trong xe phóng ra.
Song thật không may, vị lão đại này bởi chân có tật, tuy võ công cao, nhưng khinh công thì lại không phải là sở trường.
Kết cuộc đã không ngăn Dâm Tỳ lại được, mà chỉ giam hãm Xú Tỳ trong bóng chưởng quyền phong.
Mười mấy hộ pháp canh gác trên đường nghe tiếng quát tháo, liền lục tục cầm đao kéo đến.
Đỗ Môn tú sĩ hết sức rầu rĩ, bằng vào võ công của Lục tuyệt, phen này tuy không đến đỗi bại, nhưng muốn bắt sống Song cơ thì e chẳng phải dễ dàng.
Thế nhưng, Trường Bạch lục tuyệt thì chẳng hề bận tâm, sáu anh em họ ngoài rượu và đàn bà, ưa thích nhất chính là việc chém giết.
Lúc này sáu anh em đều hết sức hăng say, vừa chém giết vừa la hét ầm ĩ.
Đỗ Môn tú sĩ chưa cho hai người huỳnh kỳ võ sư tham gia vào cuộc chiến, bảo hai người tháo ngựa khỏi xe và dắt ra xa, như chuẩn bị khi khẩn cấp dùng để thoát thân.
Trường Bạch lục tuyệt thần lực quả là bất phàm, chỉ vài hiệp mười mấy hộ pháp đã ngã gục hơn nửa số.
Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư cũng chẳng phải tay vừa, đã cầm cự đến giờ vẫn chưa táng mạng dưới chưởng lực của Công Tôn Long, vậy không có nghĩa là Công Tôn Long kém cỏi, mà là y thị thật quá thông minh, thấy đối phương hai vai không đều nhau, bèn hiểu ra nhược điểm của kẻ địch, nên y thị đã sử dụng kỹ xảo khéo léo ứng phó, cố kéo dài thời gian hầu chờ chủ nhân đến cứu viện.
Ngay khi ấy, Thủy Hỏa song cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử đã dẫn theo hơn ba mươi hộ pháp từ trong trang ồ ạt tiến ra.
Trường Bạch lục tuyệt vừa thấy Song cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử xuất hiện, liền bỏ mặc mấy hộ pháp đang giao chiến, quay người lao về phía Song cơ và Lãnh Nguyệt Tiên Tử.
Thủy Cơ Tam Nguyên Nương đứng lại, sửng sốt kêu lên :
- Ủa, sáu tên xấy xí kia từ đâu đến thế này?
Lão đại Công Tôn Long cười hề hề nói :
- Mỹ nhân ơi, con người không thể xét qua tướng mạo, đừng xem huynh đệ bọn này nghi biểu không ra gì, nhưng công phu khác thì ngàn người mới được một...

Y bởi cách gần nhất, miệng nói sỗ sàng, một chưởng bức lui Xú Tỳ, quay người lao về phía Thủy Cơ, tay phải vươn ra chộp vào đôi nhũ hoa y thị.
Sau lưng Thủy Cơ lập tức có hai hộ pháp lao tới, vung đao đón lấy Công Tôn Long.
Công Tôn Long thấy họ cản trở hành động của mình, liền toét miệng chửi mắng, bỗng lộn nhào xuống đất, hệt như cơn gió lốc lăn đến bên chân một hộ pháp trong số ấy, vung chưởng nhanh như chớp bổ ra. Hộ pháp ấy không kịp trở tay, gót chân liền vỡ nát, song y vẫn chưa thỏa mãn, lại lăn tới bồi thêm một chưởng, hộ pháp ấy chết ngay tức khắc. Hộ pháp kia vừa định viện thủ, chẳng ngờ ngọn đơn đao của đồng bọn bị đối phương chộp lấy, lúc này chỉ thấy ánh bạc loáng lên, ngọn đơn đao đã bay đến trước mặt, muốn đỡ gạt cũng chẳng còn kịp nữa.
Công Tôn Long chỉ chốc lát đã khử được hai hộ pháp, vô cùng đắc ý. Song đến khi y đứng bật dậy, Song cơ đã bị lão tam Công Tôn Anh và lão tức Công Tôn Hổ chia nhau nghênh chiến, ngoảnh lại tìm Lãnh Nguyệt Tiên Tử, nàng ta cũng đã lọt vào tay lão nhị Công Tôn Hổ. Ngoài ra, lão ngũ Công Tôn Tuấn và lão lục Công Tôn Kiệt thì giao chiến với hơn ba mươi hộ pháp.
Với thành tực võ học của Trường Bạch lục tuyệt, lúc này nếu lão đại Công Tôn Long mà chịu tham gia vào vòng chiến của Công Tôn Tuấn và Công Tôn Kiệt, thì cuộc chiến hôm nay khá có lợi cho sáu anh em họ.
Thế nhưng, vị lão đại này mức độ hiếu sắc cũng đứng đầu Lục tuyệt, lúc này y chỉ một lòng muốn bắt lấy một người đàn bà, chớ không hề nghĩ đến tình thế toàn diện, nên khi y quét mắt nhìn quanh, sau cùng đã dừng lại trên mình Tứ tỳ, như thể vừa phát hiện được kho tàng, ré to một tiếng đầy hoan hỉ, lao ngay về phía Tứ tỳ.
Đỗ Môn tú sĩ đứng dưới bóng râm từ xa thấy vậy lắc đầu nói :
- Đỗ mỗ giao đại sự cho đám sắc quỷ này thật là một sai lầm to tát, nếu biết trước có ngày hôm nay, chi bằng khi trước...
Hai võ sư đứng bên, một người bỗng sửng sốt khẽ nói :
- Giáo chủ hãy xem kia!
Đỗ Môn tú sĩ liền quay sang nhìn, thì ra trên một bờ ruộng không xa bỗng xuất hiện mấy nông phu tay cầm cuốc cào và đầu đội mũ rơm. Mùa này trông thấy nông phu trên đồng ruộng vốn chẳng có gì lạ, song điều lạ là bọn nông phu ấy lại quá là to gan, trông thấy bên này đang ác chiến đẫm máu, chẳng những không chút sợ hãi mà còn đứng đó xầm xì bàn tán, dường như đang phê bình với nhau vậy.

Đỗ Môn tú sĩ biến sắc mặt, khẽ nói :
- Nguy rồi, đó là bọn lão quỷ ở Thiên Sơn, ta đi mau!
Hai võ sư đồng thanh nói :
- Có cần kêu gọi Lục tuyệt không?
Đỗ Môn tú sĩ cười khẩy :
- Khi khác hãy tính!
Rồi liền tung mình lên lưng ngựa, chộp lấy dây cương giục ngựa phóng đi như bay.
Hai huỳnh kỳ võ sư dĩ nhiên đâu chịu ở lại chờ chết, thế là hai người một ngựa, cũng theo sau phóng chạy.
Lão ngũ Công Tôn Tuấn đang giao chiến với bọn hộ pháp nhác thấy, lớn tiếng nói :
- Này, lão lục hãy xem kia... Giáo chủ sao lại bỏ đi thế này?
Lão lục Công Tôn Kiệt thở hổn hển :
- Mặc y... chúng ta... mau giết sạch bọn này... để... để đem hai ả này... về...
về... Ối da!
Y chỉ lo nói nên chiêu thức thoáng chậm đi, bỗng bị mũi đao của một hộ pháp quét trúng mạn sườn, máu tươi liền nhuộm đỏ một mảng áo to.
Lão ngũ Công Tôn Tuấn như không lưu ý đến tiếng thét đau đớn của Công Tôn Kiệt, lại nói tiếp :
- Đâu chỉ có hai, lão lục!
Công Tôn Kiệt phấn chấn tinh thần :
- Vậy thì bao nhiêu?
- Sáu, không kể ả xấu xí kia!
- Tuyệt quá... sáu... với sáu... vui, vui quá!
Công Tôn Kiệt như quên khuấy vết thương đang không ngừng tuôn máu trong lúc cao hứng lại vung chưởng với hai chiêu kỳ diệu, liên tiếp hạ gục hai Hộ pháp Thiên Ma.
Bọn hộ pháp Thiên Ma giáo công hai anh em này trước sau đã gục ngã mười hai người, trong khi ấy chỉ có lão lục Công Tôn Kiệt bởi nói chuyện phân thần bị trúng một đao mà thôi.
Bên kia, lão nhị Công Tôn Hổ với Lãnh Nguyệt Tiên Tử Vưu Thu Hoa kẻ tám cân người nửa lạng, bất phân thắng bại.
Công Tôn Hổ công lực tuy thâm hậu, song Lãnh Nguyệt Tiên Tử là nghĩa nữ của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi, về mặt võ công từng được Thiên Hồ chỉ điểm rất nhiều, pho Ngọc Nữ kiếm pháp chỉ hơn chứ không kém Thủy Hỏa song cơ, nên Công Tôn Hổ dù đã cố gắng hết sức, nhất thời cũng chẳng làm gì được nàng ta.

Còn về trận chiến giữa Thủy Hỏa song cơ với Công Tôn Anh và Công Tôn Hổ thì đã gần bộc lộ thế hơn kém, võ công của Thủy Cơ vốn cao hơn Hỏa Cơ một bậc, người tiếp chiêu với Thủy Cơ là Công Tôn Anh, lại là kém nhất trong Lục tuyệt, bởi Công Tôn Anh vốn luyện về ám khí, từ khi bị kẻ thù ném mù một mắt, ám khí ra tay không còn chuẩn xác nữa, thế là chẳng còn sở trường nào cả, nên sau mấy mươi hiệp đã dần lộ vẻ không còn chịu nổi nữa.
Lão tứ Công Tôn Hào tiếp chiêu với Hỏa Cơ sở trường về quyền pháp, và cũng là người có võ công cao nhất trong Lục tuyệt, lại thêm Hỏa Cơ võ công vốn đã không bằng Thủy Cơ, nên cuộc chiến hoàn toàn trái ngược với bên Thủy Cơ và Công Tôn Anh.
Thế nhưng, Trường Bạch lục tuyệt thảy đều không có đầu óc, giá mà hai người thông minh một chút, lúc này chỉ cần đổi đối thủ cho nhau thì vấn đề đã được giải quyết, vậy mà họ lại không hề nghĩ đến điều ấy, rốt cuộc người thì chắc chắn sẽ đắc thắng, còn kẻ thì mỗi lúc càng nguy khốn.
Lão tứ Công Tôn Hào chẳng những không thương hại cho lão tam Công Tôn Anh, trái lại còn lên tiếng chế nhạo :
- Lão tam, bây giờ đâu phải lúc thương hương tiếc ngọc!
Công Tôn Anh nghe vậy không khỏi bực tức, toét miệng mắng :
- Mẹ kiếp, ngươi hãy câm miệng lại đi!
Công Tôn Hào khoái trá cười vang, hai người dường như đều quên mất họ là anh em cốt nhục.
Thủy Cơ Tam Nguyên Nương đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, vung đao tung ra một hư chiêu rồi thì nhanh nhẹn lách người sang trái, một đao quất ra như gió.
Công Tôn Anh bị mù mắt trái, khi vừa buông lời mắng chửi, chợt thấy đối thủ biến mất, liền biết nguy tai.
Ngay khi tung mình thoái lui, đã cảm thấy bên lưng đau nhói, chân khí liền tản mạc, người chỉ rời khỏi mặt đất được chừng bốn thước đã lại rơi trở xuống.
Thủy Cơ một chiêu đắc thủ, liền lại một đao đâm tới.
Đao này xuyên vào người Công Tôn Anh đến năm tấc, lại ngoáy thêm một cái rồi mới hạ tay xuống rút đao ra.
Công Tôn Anh đâu phải là thân kim cang bất toại, dĩ nhiên chẳng thể chịu nổi.
Thế nhưng, y cũng khá là hung hãn, biết mình đã thọ thương quá nặng, không còn hy vọng sống nữa, nên bèn cắn chặt răng lao thẳng tới.
Thủy Cơ vung đao gạt, lại tiện mất ba ngón tay của y, song vẫn

không ngăn được thế lao tới của đối phương.
Đôi tay máu của Công Tôn Anh đã chộp vào vai Thủy Cơ, bởi sức lao tới quá mạnh, Thủy Cơ không sao đứng vững được, liền cùng đối phương ngã xuống đất.
Công Tôn Anh lúc này khí lực đã cạn, chỉ còn một cái miệng sử dụng được thôi, mặt y đầy vẻ hung tợn, cười sắc lạnh nói :
- Mỹ nhân ơi, cho hôn một cái để tròn tâm nguyện...
Y há to miệng đầy răng vàng, cúi xuống mặt Thủy Cơ.
Thủy Cơ hét to, tung chân lên, Công Tôn Anh liền bị đá bay lên không, rồi thì "bịch" một tiếng rơi xuống đất, không còn động đậy được nữa.
Thủy Cơ đứng bật dậy, mặt cũng đầy máu tươi, thì ra y thị đã bị Công Tôn Anh cắn vào chóp mũi.
Cũng trong lúc ấy, Công Tôn Hào chấp nhận hứng chịu một đao, đã bắt lấy Hỏa Cơ cặp vào nách.
Hỏa Cơ giãy giụa hét to :
- Tỷ tỷ hãy cứu muội với...
Thủy Cơ dung nhan bị hủy, đau lòng còn hơn chết, đâu còn lòng dạ nào giải cứu cho Hỏa Cơ nữa. Chỉ thấy y thị giậm mạnh chân, hai tay ôm mặt, quay người bỏ chạy vào trang.
Công Tôn Hào đã có mỹ nhân trong vòng tay, hết sức đắc ý, tung chân đá văng tử thi Công Tôn Anh, lao nhanh về phía hai chiếc xe ngựa.
Thế nhưng, cỗ xe thì còn, ngựa thì đã biến mất.
Lúc này y mới phát giác mất đi không chỉ hai con ngựa, mà ngay cả Giáo chủ và hai võ sư cũng chẳng còn thấy bóng dáng đâu cả.
Y tức giận mắng :
- Mẹ kiếp, họ Ôn thật là tệ bạc...
Song y biết dù có đứng đây mắng chửi thì cũng không giải quyết được vấn đề, bèn cắp lấy Hỏa Cơ phóng đi ra phía bờ hồ, đồng thời thầm cầu mong là đừng gặp kẻ địch nữa, thuận lợi thoái khỏi đây để hưởng thụ một phen cho thỏa.
Lúc này, lão lục Công Tôn Kiệt lại bị trúng một đao, song đao thứ nhì này vẫn chưa chạm vào nơi yếu hại.
Dưới sự chiến đấu liều mạng của lão ngũ và lão lục, ba mươi mấy hộ pháp Thiên Ma giáo đã ngã gục hết bảy tám người.
Chỉ cần lão đại Công Tôn Long giải quyết được Tứ tỳ, lão nhị Công Tôn Hổ không thua Lãnh Nguyệt Tiên Tử, thì bốn anh em Trường Bạch còn lại vẫn có hy vọng giành được thắng lợi.
Nhưng lão đại và lão nhị có hàng phục được Tứ tỳ và Lãnh Nguyệt

Tiên Tử chăng? Lão nhị Công Tôn Hổ thì có thể, còn Công Tôn Long thì e rằng lực bất tòng tâm!
Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư bởi đã từng giao thủ với Công Tôn Long trước đó, biết rõ nhược điểm của đối phương, nên khi vừa xáp chiến là đã ra hiệu cho ba người kia biết, nên dùng trí hơn là dùng sức.
Trong Tứ tỳ chỉ Xú Tỳ không sử dụng binh khí, Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh sở trường về ám khí, Độc Tỳ Sở Tâm Nga và Dâm Tỳ Diêu Sách Hợp đều sử dụng một ngọn Nga Mi Đao.
Nên Tứ tỳ sau khi đã ngầm thỏa hiệp, do Xú Tỳ chính diện đối địch, Độc Tỳ và Dâm Tỳ với đơn đao hỗ trợ hai cánh, khi nào Công Tôn Long áp đảo Xú Tỳ quá, hai nàng sẽ xáp vào giải cứu, còn không thì chỉ đứng sau lưng Công Tôn Long hò hét trợ uy, hầu phân tán tâm thần đối phương.
Họ Sở đã áp dụng chiến thuật như vậy chẳng ngoài mục đích tạo cơ hội thuận lợi cho Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh, ám khí Tham Tỳ sử dụng là một loại gai bạc có móc sơn đầu, một khi cắm vào người, chỉ cần động đậy nhẹ là càng chui vào sâu hơn, chỉ trừ xẻo thịt móc ra, chẳng còn cách nào khác.
Thông thường, nhân vật trong giới hắc đạo đa số đều bôi chất độc lên ám khí để tăng thêm uy lực, nhưng Tham Tỳ lại khác, nàng ta cũng có tẩm dược vật trên ám khí, nhưng không phải thuốc độc, mà là một loại thuốc bột gây cảm giác rất ngứa ngáy.
Bởi y thị rất ham mê tài vật, biết con người mà bị ngứa ngáy trong xương cốt, sẽ hết sức khó chịu, chỉ có vậy mới chịu ngoan ngoãn trao ra vật yêu quý.
Công Tôn Long lúc đầu thấy bởi loại ám khí ấy thể tích quá bé, chưa có cảm giác nhiều, nên tuy bị ném trúng mấy nơi vẫn chẳng bận tâm. Nhưng hồi lâu, y đều cảm thấy khác lạ, cổ lưng, đùi bụng đều ngứa ngáy khôn tả, đến đỗi mới công ra hai ba chưởng lại phải gải một lần. Ngờ đâu, không gải còn đở, càng gải càng thêm ngứa khủng khiếp.
Công Tôn Long vốn đã chân thấp chân cao, đi đứng đã không mấy nhã quan, giờ lại rụt đầu ẹo lưng, trông càng hết sức nực cười.
Tứ tỳ thấy vậy, thảy đều không nén được cười ngặt nghẽo.
Lão nhị Công Tôn Hổ không hiểu nguyên do, quay lưng quát to :
- Lão đại làm gì vậy hả?
Công Tôn Long mỗi lúc càng ngứa khủng khiếp, nghiến răng méo miệng, dở khóc dở cười, mặt trông càng khôi hài hơn.
Lão nhị Công Tôn Hổ càng nhìn càng thấy gai mắt, lại tức giận quát :
- Lão đại điên rồi hả? Trêu gái cũng phải có lúc có nơi chứ, có biết là lão tam đã toi mạng rồi không?

Công Tôn Long như ngậm bồ hòn, đau khổ mà không nói được, quay qua nói :
- Ta biết, ta... ta...
Công Tôn Hổ bực tức gầm lên :
- Vậy thì hãy mau động thủ đi!
Nào ngờ họa vô đơn chí, Trường Bạch lục tuyệt trong lúc đang dần thất thế, trên đường nhỏ lại xuất hiện mấy mươi hộ pháp Thiên Ma giáo nữa, có lẽ họ vừa được báo tin nên kéo đến tiếp viện.
Thế nhưng, phía Trường Bạch lục tuyệt cũng có cứu tinh xuất hiện, đó chính là các nông phu đứng trên bờ ruộng kia.
Khi nhóm hộ pháp Thiên Ma giáo vừa xuất hiện, chỉ nghe một nông phu thấp giọng nói :
- Đi nào, không nên để cho một phía ngã, hãy đến giúp họ giữ thế quân bình mau!
Rốt cuộc, nhóm hộ pháp mới đến đã bị chận lại trên đường nhỏ.
Công Tôn Tuấn thấy vậy mừng rỡ nói :
- Thì ra Giáo chủ chúng ta còn có phục binh!
Công Tôn Kiệt cũng phấn chấn tinh thần tiếp lời :
- Đương nhiên rồi! Giáo chủ chúng ta là hạng người nào? Dĩ nhiên tất cả đều nằm trong dự tính của lão nhân gia ấy rồi!
Bên này, Công Tôn Long nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, đã ngứa ngáy đến mức không còn chịu đựng được nữa.
Tuy vậy, Tứ tỳ biết đối phương công lực thâm hậu, vẫn không dám mạo hiểm đến gần.
Sau cùng, Công Tôn Long đã chịu đựng hết nổi, bỗng quát to :
- Lão nhị, ta chiều ý ngươi đây!
Trong tiếng quát, đột nhiên đâm đầu về phía Lãnh Nguyệt Tiên Tử!
Lãnh Nguyệt Tiên Tử không ngờ có vậy, vội vung kiếm lên gạt, tuy bổ đôi đầu Công Tôn Long, nhưng đồng thời cũng bị Công Tôn Hổ đánh trúng một chưởng.
Công Tôn Hổ vốn không có ý định lấy mạng đối phương, chẳng ngờ nhất thời cấp bách, ra tay không giữ được chừng mực, đã đánh nát xương vai Lãnh Nguyệt Tiên Tử.
Tứ tỳ thấy hộ pháp ngã gục, chẳng thể không cứu, thế là Công Tôn Hổ lại giao chiến với Tứ tỳ.
Bên kia, nhóm nông phu chính là Thiên Sơn tam nghĩa và Hắc Y Hiệp Trịnh Trang Vi. Chận nhóm hộ pháp mới đến lại, chẳng khác nào hổ vào đàn dê, thoáng chốc đã đánh tan tác nhóm hộ pháp Thiên Ma giáo.
Những kẻ còn sống sót thấy tình thế không ổn, đổ xô tìm đường tháo

chạy.
Nhóm Tam nghĩa cũng không đuổi theo, lại vào đứng dưới bóng râm tiếp tục thản nhiên theo dõi cuộc chiến.
Công Tôn Kiệt bị trúng hai đao, tuy không nhằm nơi yếu hại, song vì máu chảy quá nhiều, dần dần cảm thấy đầu chóng mắt hoa, khí lực đứt quãng, tay chân nặng nề, cho dù đối phương chỉ còn lại ba hộ pháp cũng cảm thấy ứng phó vô cùng khó nhọc.
Y vốn hy vọng nhóm nông phu kia sau khi đắc thắng sẽ đến tiếp viện, giờ hy vọng đã tiêu tan, không khỏi vừa lo lắng vừa tức tối, thế là liên tiếp để lộ nhiều sơ hở.
Một hộ pháp Thiên Ma giáo thừa cơ xáp vào, bổ cho y một đao dữ dội, vị lão lục trong Trường Bạch lục tuyệt này sau cùng cũng đã ngã gục.
Ba hộ pháp Thiên Ma giáo đắc thủ, lại đến tiếp tay với ba hộ pháp khác giáp công Công Tôn Tuấn, cuộc chiến sáu chọi một diễn ra hết sức ác liệt.
Giờ đây ngoài Công Tôn Tuấn ra, chỉ còn lại một lão nhị Công Tôn Hổ.
Về phía Thiên Ma giáo thì cũng chỉ còn lại sáu hộ pháp và Tứ tỳ.
Tứ tỳ lúc này gặp Công Tôn Hổ, chiến thuật đối phó với Công Tôn Long vừa rồi đã không còn tác dụng, bởi Công Tôn Hổ vừa nhập cuộc đã hiểu thấu mưu kế của họ, lập tức tung mình lao bổ và Tham Tỳ trước tiên.
Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh kinh hãi, gai bạc trong tay chưa kịp ném ra đã bị chưởng phong quét trúng.
Dâm Tỳ và Độc Tỳ không kịp tiếp cứu, đành trơ mắt nhìn Tham Tỳ ôm ngực ngã úp xuống đất.
Công Tôn Hổ sau khi trải qua một trận chém giết điên cuồng, lý trí sớm đã tiên tan, nên vừa ngoảnh lại thấy Dâm Tỳ và Độc Tỳ cùng vung đao bổ tới, chẳng chút do dự, hai tay dang ra, chộp vào lưỡi đao sắc bén của đối phương.
Dâm Tỳ và Độc Tỳ ngỡ Công Tôn Hổ có cương khí hộ thân, thảy đều giật mình kinh hãi.
Rốt cuộc, gan to đã thắng nhút nhát, Độc Tỳ Sở Tâm Nga thoáng chút chậm tay, ngọn Nga Mi Đao đã bị đối phương đoạt mất.
Công Tôn Hổ đoạt được một ngọn Nga Mi Đao, nhưng lại không dùng để đối địch, chỉ xoay ngọn đao một cái trong tay, thay đổi vị trí cầm, tiếp theo sau vung tay, lại trao trả ngọn đao cho Độc Tỳ.
Tuy nhiên, điều khác nhau là, ngọn Nga Mi Đao của Độc Tỳ là bị đoạn lấy trong tay, còn nơi trao trả lại là vùng tim.

Công Tôn Hổ một đao ném trúng Độc Tỳ, chớ hề đếm xỉa đến nữa, tung mình lao bổ vào Xú Tỳ Hoàng Mỹ Tư.
Xú Tỳ tự biết không cự nổi, vừa định nhặt lấy một ngọn Nga Mi Đao ứng chiến thì Công Tôn Hổ đã lao đến sau lưng và vung chưởng giáng xuống. Xú Tỳ rú lên một tiếng thảm thiết, sọ não vỡ nát, chết ngay tức khắc.
Công Tôn Hổ ngoảnh lại thấy Dâm Tỳ Diêu Bách Hợp đang bỏ chạy vào trang, rồi lại nhìn xung quanh tử thi ngổn ngang, kẻ sống sót chẳng còn bao nhiêu nữa, bất giác lòng dâm lại nổi lên, bèn buông tiếng cười ha hả rồi phi thẳng đuổi theo.
Dâm Tỳ biết dù chạy vào trong trang cũng chẳng ích gì, và cũng biết đối phương đều là phường hiếu sắc, đối phó với hạng như vậy thị có thừa kinh nghiệm, có con đường sống không đi, lại lẫn trốn là nghĩa gì?
Thế là, y thị bèn quay người đứng lại giữa đường.
Công Tôn Hổ thoáng ngạc nhiên, cũng liền đứng lại, nheo mắt hỏi :
- Nha đầu sao không bỏ chạy nữa đi?
Dâm Tỳ vờ lừ mắt nói :
- Chạy đi đâu kia chứ?
Công Tôn Hổ cười phá lên, vừa tiến tới vừa cố với giọng dịu ngọt nói :
- Đi, hai ta hãy vào trong trang, tìm một chỗ vắng người...
Dâm Tỳ không kháng cự, mặc y cho mõm vào lòng, bồng đi vào trong trang.
Công Tôn Tuấn còn lại một mình, sau khi một chưởng đáng ngã bốn hộ pháp Thiên Ma giáo, bản thân y cũng kiệt sức ngã lăn ra. Hai hộ pháp còn lại chẳng bỏ lỡ cơ hội, vung đao bổ xuống lia lịa, thoáng chốc Công Tôn Tuấn đã trở thành một đống thịt nhầy nhụa.
Sau đó, hai hộ pháp cũng đã quá mỏi mệt, cùng ngồi bệt xuống đất, nghỉ ngơi hồi lâu mới lấy lại sức, đoạn đứng lên đi vào trang với bước chân loạng choạng như hai gã say rượu.
Hai người vào đến trong trang, một người uể oải nói :
- Hãy tìm rượu uống mau...
Người kia hổn hển nói :
- Phải rồi, khô miệng quá, nếu không uống một hớp chắc là chết mất. Trong nhà bếp có rượu, chúng ta tự đi lấy...
- Cuộc chiến hôm nay thật là thỏa thích!
- Ôi, người chết cũng chẳng phải ít!
- Hai ta quả là mạng to, đại nạn không chết, ắt có hậu phúc, không chừng lần sau tuyển chọn Hắc kỳ hộ giáo, sẽ đến lượt hai ta cũng

nên!
Người lên tiếng sau bỗng kinh ngạc kêu lên :
- Ủa, tiếng động gì thế nhỉ?
Hai người cùng kinh nghi chững bước. Tiếng động từ trong nhà bếp vọng ra, trong tiếng thở mạnh có lẫn tiếng rên rỉ, như là một nam một nữ, một thọ trọng thương và một đang lo cứu chữa...
Người lên tiếng trước khẽ nói :
- Hãy mau vào xem thử!
Hai người xô mở cửa, người bước vào trước ngẩng lên nhìn, bất giác ngây mắt thừ ra tại chỗ.
Người theo sau đưa tay xô và nói :
- Hãy mau vào giúp một tay đi!
Người đứng thừ ra bỗng bật kêu lên một tiếng kinh hãi, lẹ làng rút Nga Mi Đao ra, xông vào trong cung đao bổ xuống, hai cái đầu của Dâm Tỳ và Công Tôn Hổ cùng lăn sang một bên.
(mất 2 trang, tập 8 trang 197-198)
Tổng kết trong cuộc ác chiến này, phía Thiên Ma giáo chỉ còn sống sót hai hộ pháp và Thủy Cơ bị mất mũi. Còn phía Trường Bạch lục tuyệt thì chỉ còn lại một lão tứ Công Tôn Hào đã bắt Hỏa Cơ Giải Y Lôi mang đi mất.
Công Tôn Hào đã mang Hỏa Cơ đi đâu?
Kể ra cũng thật may mắn cho Công Tôn Hào, y cắp theo Hỏa Cơ vừa ra đến đường cái quan thì gặp ngay một chiếc xe trống. Gã xa phu là một lão già áo quần cũ rách, đã từ chối với lý do là trời nóng bức, ngựa không chịu nổi, không muốn đón khách.
Thế nhưng, sau cùng chịu không nổi sự cám dỗ của một số bạc to, lão già đã bằng lòng. Công Tôn Hào nói với lão già là cần đến Ma đường, khi đến nơi sẽ trọng thưởng thêm.
Vào trong xe, buông rèm xuống, Công Tôn Hào lửa dục đã bốc lên ngập lòng, bèn định giở trò phi lễ ngay trong xe.
Thủy Cơ huyệt đạo bị khống chế, đành trơ mắt phó mặc cho y muốn làm gì thì làm. Ngờ đâu khi Công Tôn Hào vừa mở dây lưng ra, hai ma huyệt trên vai đã bị một luồng chỉ phong điểm trúng.
Rồi thì rèm xe vén lên, lão già đánh xe thò đầu vào cười hề hề nói :
- Khách gia, Ma đường đã đến rồi!
Thì ra lão già đánh xe chẳng phải ai khác, đó chính là Tiêu Dao thư sinh Liễu Tử Phong!
Cùng trong lúc ấy, trên đại lộ từ Ma đường đến Vinh Gia Loan, năm con tuấn mã phóng đi nhanh như gió cuốn.
Hai kỵ mã phía trước là Đỗ Môn tú sĩ Ôn Tư Quảng và hai huỳnh y

võ sư cưỡi chung một con ngựa. Ba kỵ mã theo sau thì là Do Nhân Kiệt, Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh và Bát Thủ Nhân Viên Khổng Nghĩa Dương.
Đỗ Môn tú sĩ vừa giục ngựa lao tới, thoáng chốc lại ngoái nhìn ra sau, đã vượt qua bảy tám dặm đường mà chung quy chỉ có ba người đuổi theo, trên mặt bất giác hé nở một nụ cười hiểm ác.
Khi gần đến một khu rừng, Đỗ Môn tú sĩ khoát tay ra hiệu, rồi thì trước tiên ghìm cương dừng ngựa và quay đầu lại. Hai huỳnh y võ sư cũng liền dừng ngựa lại.
Lát sau, nhóm Do Nhân Kiệt ba người cũng lần lượt đến nơi.
Đỗ Môn tú sĩ từ dưới bắp chân rút ra một ngọn kim bút đặc chế, quay sang hai võ sư nói :
- Hãy yên tâm mà tiếp chiến, ba chọi ba, không bên nào thiệt thòi. Hai người hãy đối phó với tên phía sau, họ chỉ là hạng bạch y võ sư thôi, còn tên tiểu tử họ Do thì bổn Giáo chủ thừa sức đối phó. Xong trận này sẽ bắt đầu lại tất cả, tình hình hãy còn hết sức khả quan...
Hai huỳnh y võ sư đồng thanh nói :
- Xin Giáo chủ yên tâm, dưỡng binh ngàn ngày dùng trong một lúc, thuộc hạ quyết sẽ liều chết đi theo Giáo chủ!
Đỗ Môn tú sĩ gật đầu, chọi tay trên lưng ngựa tung mình xuống đất.
Nhóm Do Nhân Kiệt ba người cũng lần lượt tung mình xuống ngựa.
Đỗ Môn tú sĩ khẽ hắng giọng nói :
- Theo Ôn mỗ thì Do lão đệ...
Do Nhân Kiệt vung bút khoát ngắt lời :
- Thôi, khỏi nói nhiều, ngụy quân tử còn đáng sợ hơn chân tiểu nhân, nếu để lão sống còn, chốn võ lâm sẽ không bao giờ có ngày bình yên!
Đỗ Môn tú sĩ cười ha hả :
- Lão đệ quả là lớn lối!
Do Nhân Kiệt kim bút đưa ngang ngực, chầm chậm tiến tới một bước nói :
- Họa hay phúc hoàn toàn ở cuộc chiến này, nếu tại hạ chẳng may thua bại, đó chỉ trách tại hạ học nghệ không tinh, chẳng oán trách được Đại giáo chủ. Xin ban chiêu!
Đỗ Môn tú sĩ lùi sau nửa bước, chú mục hỏi :
- Sở cậy của lão có lẽ là pho Kim Bút chiêu pháp, phải biết lúc lão phu luyện pho bút pháp này, lão đệ còn chưa ra đời. Lão đệ nếu bỏ qua hôm nay, ngày khác sẽ do lệnh sư đứng ra há chẳng vững chắc hơn ư?
Đỗ Môn tú sĩ lại sớm đã luyện thành Kim Bút bút pháp của sư môn

ư? Việc này Do Nhân Kiệt quả không bao giờ ngờ đến.
Thế nhưng, việc ấy cũng chẳng khó giải thích, với thần thông quảng đại của đối phương trong võ lâm trước kia, ngay cả những điều bí ẩn của kẻ khác còn khó khăn hơn mà lão ta còn điều tra ra được, việc học trộm một pho võ công cũng chẳng có gì là lạ.
Không chừng chính vì đã học được pho Kim Bút bút pháp mà lão ta mới sinh lòng hùng bá võ lâm cũng nên...
Đỗ Môn tú sĩ thấy Do Nhân Kiệt lặng thinh đứng thừ ra, ngỡ là chàng đã có ý khiếp sợ, bèn mỉm cười nói tiếp :
- Lão đệ là người thông minh...
Do Nhân Kiệt định thần, mỉm cười ngắt lời :
- Đại giáo chủ cũng chẳng phải quá ngu ngốc, do đó đã khiến tại hạ nghĩ đến, nếu như Đại giáo chủ quả thật có niềm tin tất thắng về cuộc chiến hôm nay thì đâu cần phải khua môi múa mép như thế này, đúng không nào?
Đỗ Môn tú sĩ sầm mặt :
- Tiểu tử ngươi đã tự tìm lấy cái chết. Ôn mỗ đành phải chiều ý ngươi thôi!
Đoạn một bút chênh chếch điểm ra.
Do Nhân Kiệt trông rõ tư thế xuất thủ của đối phương, bất giác giật mình kinh hãi, cùng một ngọn Kim Bút, cùng một chiêu bút pháp, vậy mà do Đỗ Môn tú sĩ thi triển, lại cao minh hơn Tụ Thủ Thần Y chẳng biết bao nhiêu lần.
Chàng thấy đối phương mới xuất thủ đã sử dụng chiêu “Nhất Bút Điêu Long”, một trong ba đại tuyệt chiêu Kim Bút, biết là đối phương có ý dò thử hỏa hầu của mình.
Kim Bút trong tay bèn vung lên, kèm theo vô số hoa vàng quét ngang ra, đó là chiêu “Tam Triết Truy Kim”.
Chiêu “Tam Triết Truy Kim” này dùng để hóa giải chiêu “Nhất Bút Điêu Long” lẽ ra là không đúng, song bởi chàng biết kẻ địch trước mặt vô cùng thâm hiểm xảo trá, không thể ứng phó theo lẽ thường, ngoài đấu sức còn phải đấu trí, ứng pháp như vậy chính là để cho đối phương thấy mình bất tài, nâng cao lòng kiêu ngạo và giảm chí khí đối phương.
Quả nhiên, Đỗ Môn tú sĩ nhếch mép cười hài lòng, rồi thì ánh vàng lóe lên, như đột nhiên tung ra một chiếc lưới vàng, phủ chụp xuống đầu Do Nhân Kiệt.
Đó là chiêu “Y Ma Thiên Ngôn”, một tuyệt chiêu khác trong Kim Bút bút pháp!
Muốn hóa giải chiêu này chỉ có một cách, đó là lặp lại chiêu “Nhất Bút

Điêu Long” mà đối phương vừa sử dụng.
Thế nhưng, nếu ứng phó như vậy, chẳng thể không cân nhắc đến hai hậu quả.
Một là đối phương thoái lui, đổi chiêu khác tấn công, hai là đối phương không quản thí mạng, song bút giao nhau, mỗi người vận chân lực, bằng vào hỏa hầu phân cao thấp.
Lẽ đương nhiên, đối phương chắc chọn con đường thứ hai, nếu đúng như vậy, liệu chàng có phải là đối thủ của Đỗ Môn tú sĩ chăng?
Do Nhân Kiệt đã quyết định! Chàng hít mạnh vào một hơi không khí, kim bút chênh chếch điểm ra, chính là chiêu “Nhất Bút Điêu Long”!
Đỗ Môn tú sĩ ha hả cười vang, mũi bút hạ xuống, chẳng chút sai lệch, đè ngay lấy ngọn kim bút của Do Nhân Kiệt.
- Muốn so công lực, tiểu tử ngươi còn kém xa lắm!
Trong tiếng cười vang, mũi bút ấn mạnh. Do Nhân Kiệt không giữ nổi, Kim Bút liền vuột khỏi tay.
Đỗ Môn tú sĩ vừa định buông chuỗi cười thứ nhì, và nhân cơ hội cắm mũi bút vào yết hầu Do Nhân Kiệt.
Bỗng, lòng dâng lên một nỗi thắc mắc :
“Tiểu tử này sao kém cỏi thế nhỉ?”
Song đã quá muộn! Do Nhân Kiệt trước khi buông bỏ Kim Bút đã vận La Hán công do Kim La Hán truyền cho, lúc này song chưởng tung ra nhanh như chớp, tay trái với chiêu “Kim Ti Triển Cấn” trong Kỳ Chính cầm nã thủ chộp vào ngọn Kim Bút của đối phương, tay phải với chiêu “Khí Tượng Vạn Thiên” trong Bách Biến chưởng pháp đánh vào trước ngực đối phương.
Rốt cuộc, người mất binh khí lại là Đỗ Môn tú sĩ. Đỗ Môn tú sĩ bỗng nghe cổ họng uất nghẽn, hai mắt tối sầm, liên tiếp lùi ra sau năm sáu bước, rồi thì ngã lăn ra đất.
Tả Thủ Thần Kiếm Chu Tử Minh tiện tay vung kiếm bổ xuống, thế là một cự kiêu võ lâm lập tức đầu mình chia tay.
Hai huỳnh y võ sư phi thân lên ngựa, hai chân kẹp mạnh, giục ngựa chạy thục mạng vào rừng.
Tả Thủ Thần Kiếm và Bát Thủ Nhân Viên toan đuổi theo, Do Nhân Kiệt đưa tay cản lại, cười nói :
- Việc cần làm còn nhiều lắm, hãy để mặc họ đi thôi!
Hôm sau, trên hồ Động Đình đã xuất hiện vô số thuyền nhỏ, trên mỗi mũi thuyền đều có treo một tấm bảng với năm chữ “Chớ đến gần Quân Sơn!”
Thật ra việc hai ma giáo ác chiến đã loan khắp các vùng lân cận, dù không có sự cảnh cáo thì cũng chẳng ai dám đến gần vùng thị phi ấy.

* * * * *
Thời gian trôi nhanh, thắm thoát ba tháng đã qua đi.
Ngoài thành Khai Phong, địa điểm cũ của Thiên Long phủ lại xuất hiện một tòa trang viện nguy nga, xem ra còn quy mô và khí phái hơn so với Thiên Long phủ khi xưa.
Có một điều khác nhau là, chủ nhân mới của tòa trang viện này, Kim Bút thần hiệp Do Nhân Kiệt hoàn toàn không như vị chủ nhân trước là Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền tự cao tự đại, những đệ tử các môn các phái chỉ cần thật sự có lòng cầu tiến, bất kỳ lúc nào cũng có thể bước chân vào ngưỡng cửa tòa trang viện này.
Mấy mươi tiêu cục trong vùng Quan Đông và Lạc Dương trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy cũng đã lần lượt phục nghiệp, Tổng tiêu đầu của những tiêu cục ấy chính là Kim Bút thần hiệp Do Nhân Kiệt.
Kim Bút thần hiệp Do Nhân Kiệt còn truyền dụ chốn võ lâm, phàm người nào từng phục vụ cho Thiên Đạo giáo và Thiên Ma giáo trước đây, chỉ cần biết ăn năn hối cải đều được mời làm tiêu sư cho các tiêu cục. Còn như quyết tâm lui ra khỏi giới giang hồ, Trung Nghĩa hai trang đất rộng bao la, có thể trồng trọt sinh sống.
Tóm lại, kể từ nay tất cả mọi người trong giới hắc đạo cũng như bạch đạo, miễn là tự mình không đi vào lối cụt thì vĩnh viễn có con đường để đi...

HẾT

Nguồn: Nhan mon quan
Người đăng: ms
Thời gian: 29/01/2005 1:22:15 CH